EDITURA MIRON

Judith Michael

Pasiune Dominantă

Trei vieți. Trei cariere. Înlănțuite într-un primejdios dans al iubirii, intrigii, răzbunării și crimei...

Judith Michael

Pasiune dominantă

A Ruling Passion

by Judith Michael

Judith Michael

Pasiune dominantă

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU
Corectori: GEORGETA TOMA
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-0-2

PARTEA ÎNTÎI

CAPITOLUL 1

Valerie auzi zgomotul făcut de motor şi îşi luă privirea de la pădurea care se desfăşura la o mie de metri sub ei, uitîndu-se la Carlton, care stătea lîngă ea pe scaunul pilotului.

– Ai auzit?

– Ce? întrebă el privind-o şi încruntîndu-se. Ce să aud?

– Motorul a făcut un zgomot.

– N-am auzit. O fi vreo condensare pe conductă, zise el şi apăsă pe cîteva butoane de la bord pentru a pune în funcţiune pompele de combustibil, după care reveni la propriile-i gînduri.

– Eşti sigur? Nu prea a părut să fie aşa ceva.

– De cînd te pricepi la pilotaj? întrebă el nervos. Totul e-n regulă. Avionul a fost verificat cînd am venit încoace, adică acum patru zile.

– Bine, atunci, dacă nu e vorba de avion, care-i problema? Ce este, Carl? Abia dacă ai scos o vorbă de cînd am plecat azi-dimineaţă; ne-ai grăbit să ne-ntoarcem acasă, cu trei zile înainte de data stabilită, şi nici nu vrei să-mi spui de ce.

– Am zis că tu şi ceilalţi puteaţi să rămîneţi; nu era neapărată nevoie să vii cu mine. De fapt, nici nu voiam s-o faci.

– Ştiu, recunoscu ea cu tristeţe. De ce crezi c-am insistat să vin? Dai fuga la o femeie de care ar trebui să ştiu?

El mormăi ceva ce ea nu desluşi din cauza zgomotului.

– Eh, ce-i acolo, puţină tăcere între prieteni? murmură ea şi îşi întoarse privirea.

În spatele ei, prietenii lor, Alex şi Betsy Tarrant, stăteau de vorbă, încercînd, din cînd în cînd, să atragă în discuţiile lor şi pe cel de-al treilea pasager, o tînără pe nume Lilith Grace, care părea pierdută în propria ei lume, privind pe fereastră sau stînd perfect nemişcată, cu ochii închişi. Singură cu sine, Valerie îşi privi propria-i imagine vagă din geamul cabinei pe fundalul plumburiu ai cerului. Părul greu de culoare maro-roşcat şi ochii căprui-deschis de sub sprîncele negre erau ca o imagine transparentă prin care vedea dealurile şi văile pădurii Adirondack, ai cărei pini deşi de un verde închis erau acoperiţi de zăpadă. Se privi critic. Nu arăta rău pentru treizeci şi trei de ani. Prea bine ca să stea cu mîinile în sîn şi să zîmbească plăcut în timp ce soţul ei umbla cu... Motorul făcu din nou acel zgomot. După care se opri şi o aripă se înclină spre pămînt.

Toţi se treziră aruncaţi într-o parte, dar centurile de siguranţă îi ţinuseră pe loc. Betsy Tarrant ţipă.

Carlton fu aruncat în faţă.

– Ţineţi-vă bine... spuse el şi, în clipa aceea, se opri şi celălalt motor.

Zgomotul încetă ca şi cum ar fi fost retezat de un cuţit. În acea tăcere bruscă şi îngrozitoare avionul începu să piardă altitudine.

– Dumnezeule... amîndouă...

– Carl! strigă Alex Tarrant, în timp ce Betsy ţipa asurzitor.

– ... nu se poate să fie combustibilul, era destul...

Valerie îşi împreună mîinile strîns, privindu-l.

El se aplecă şi apăsă pe cîteva butoane, după care se îndreptă şi încercă să pornească din nou motoarele. Cînd nu se întîmplă nimic, pe chipul lui apăru o expresie

de neîncredere.

– Ce dracu'...

– Ajutor! strigă Betsy. Fă ceva!

Carlton se aplecă din nou în față, cu mîinile tremurînd, și pregăti avionul pentru planare. Singurul zgomot care se auzea era cel al vîntului care șuiera pe lîngă aripi cînd avionul trecu pe deasupra pădurii, pierzînd cîte două sute de metri pe minut. Cînd reuși să facă aparatul să planeze, încercă din nou să pornească motoarele.

– Porniți ticăloaselor... haideți odată... Nenorocitele naibii... Porniți.

Încercă iarăși, împingîndu-se înainte cu tot trupul, de parcă astfel ar fi putut să readucă la viață motoarele.

– La naiba! explodă el după cîteva minute. Nenorocitele trebuie să se fi înecat; cum naiba să le fac să pornească?

Valerie îi văzu panica din privire. Betsy țipa; Alex înjura cu o voce scăzută și tremurată. Lilith Grace nu scotea nici cel mai mic sunet.

– Radioul, murmură Carlton. Nu, n-avem timp. Mai tîrziu... la sol... Fiți atenți, strigă el apoi, o să aterizăm forțat. E un lac undeva mai în față...

Vocea îi tremura.

– Lăsați capetele în jos și acoperiți-le cu brațele... Toată lumea!

Închise toate butoanele de alimentare cu curent electric, în afară de baterie, care trebuia să-i ajute la aterizare.

– O șosea! strigă Valerie, dar trecură cu viteză pe deasupra ei.

Coborau din ce în ce mai mult, trecînd peste vîrfurile copacilor. O jumătate de minut mai tîrziu aceștia dispărură, iar ei se treziră deasupra unui lac înghețat, acoperit de zăpadă.

– Gata! strigă Carlton. Țineți-vă bine!

Valerie se ghemui în clipa în care avionul începu să despice stratul adînc de zăpadă. Se pregătise pentru o prăbușire, dar nu era decît o liniște ireală. Avionul ușor

aluneca prin omătul pufos, fîşîind şi stîrnind propria-i ninsoare. Înăuntru, nimeni nu scotea un sunet; erau cu toţii rigizi de spaimă. Se părea că aveau să meargă aşa o veşnicie, o lunecare îngrozitoare în eternitatea acelei ninsori albe, cînd, deodată, avionul ajunse pe malul celălalt şi se afundă în pădurea de pini, pierzîndu-şi aripa şi fuselajul de pe partea lui Carlton pînă cînd, în cele din urmă, se opri brusc. Zgomotul îşi găsi ecoul în liniştea pădurii şi se stinse încet. După aceea, îi învălui o tăcere apăsătoare.

– Alex? scînci Betsy. Valerie? Cari? Mă doare. Mă doare capul...

– Staţi puţin, zise Alex. Nu pot să fac absolut nimic.

Lilith Grace nu scoase nici un sunet.

Valerie îşi dezmorţi braţele şi picioarele. O durea gîtul şi avea senzaţia că muşchii îi erau zdrobiţi, dar se putea mişca. „Sînt teafără, îşi spuse ea, simţind o bucurie fără margini. Trăiesc; am reuşit; sînt teafără."

– Hei, pilotule, zise ea întorcîndu-se spre Carlton. A fost o...

Dar sfîrşi fraza cu un ţipăt.

– Cari!

El era prăbuşit în faţă, pe jumătate afară din avion, ţinut de centura de siguranţă peste spărtura neregulată făcută în metal.

– Oh, Doamne, nu, nu, îngăimă ea desfăcîndu-şi repede centura şi aplecîndu-se asupra lui.

Capul îi era plin de sînge care îi şiroia peste ochii închişi.

– Carl! strigă ea. Cari!

Simţi miros de fum.

– Foc! strigă Alex. Dumnezeule, nu pot să mă mişc... Val, ajută-mă!

– Valerie! strigară el şi Betsy, glasurile lor răsunînd cu putere în liniştea aceea albă.

Fumul venea de la motorul de sub aripa care mai rămăsese.

„Afară. Ieşi afară. Scoate-i pe toţi." Se cutremură în aerul rece care umplea avionul.

– Imediat, Alex, spuse ea făcîndu-şi loc cu greu pe culoarul îngust.

Avionul era înclinat spre stînga, de unde fusese smulsă aripa, iar ea se chinui să treacă peste scaunele deformate şi peste picioarele lui Betsy, alunecînd pe paginile ziarului de duminică şi pe lucrurile care zburaseră aiurea prin cabină. Îi aruncă o privire lui Lilith Grace, care stătea palidă ca o moartă pe scaun şi cu ochii închişi. „Încă puţin; nu acum." Se întinse pe deasupra ei şi îşi luă haina lungă din blană de zibelină şi mănuşile de piele căptuşite cu blană. „Am nevoie de ajutor în privinţa lui Cari; nu ştiu dacă voi putea să-l scot singură. Alex. Trebuie să-l ajut pe Alex şi apoi..."

Işi făcu loc înainte spre Alex, care stătea în spatele lui Cari, şi trase cu disperare de bucata de metal care îl ţintuia locului. Mănuşile i se sfîşiară şi ea strînse din dinţi cînd sîngele ţîşni prin rupturi. Dar continuă; Alex o ajuta cu mîna pe care o avea teafără, iar peste un minut strigă: „Gata!" şi îşi eliberă piciorul.

– Şi eu! strigă Betsy, care se afla pe scaunul paralel cu al lui, de pe partea cealaltă a culoarului. Cu mine cum rămîne?

– Întîi Cari, zise Valerie. Alex, am nevoie de ajutorul tău.

– Dacă pot... Dumnezeule, Val, nu pot să-mi mişc braţul...

– Coboară, îi spuse ea. O să-l împing spre tine.

– Bine, zise el şi se duse la uşa din spate. Nu pot s-o deschid din cauza ei, zise el atunci. Scoate-o...

– Fir-ar să fie! spuse Valerie ducîndu-se spre Alex, care împingea trupul inert al lui Lilith ca să poată deschide uşa.

Datorită înclinaţiei avionului, uşa se afla aproape la nivelul solului. El coborî, în timp ce Valerie desfăcu centura fetei.

– O s-o împing, spuse ea, iar Alex întinse braţul teafăr apucînd-o pe Lilith.

Aceasta căzu cînd nu mai erau decît cîţiva centimetri pînă la pămînt şi ateriză cu faţa în zăpadă.

– E teafără, zise Alex întorcînd-o şi îndepărtîndu-i zăpada de pe faţă. Haide, du-te la Cari, spuse el apoi, trăgînd-o pe Lilith cîţiva metri, după care se duse înapoi la avion, în timp ce Valerie se întorcea la Carlton.

Îi desfăcu centura şi, cînd Alex ajunse în partea cealaltă a găurii căscate în carlingă, ea îşi puse haina peste metalul tăios, trecînd picioarele lui Carlton peste ea. Îl rostogoli încet spre Alex, dar acesta nu putu să-l ţină cu un singur braţ şi căzură amîndoi. Valerie scoase un strigăt şi sări din avion pentru a-i ajuta. Acele de pin căzute în zăpadă erau alunecoase şi ea se chinui să-l ajute pe Alex să se ridice.

– Nu pot să-l car, zise Alex. Hai să-l tragem...

– Haide, spuse ea şi, apucîndu-l pe Carlton de mîini, îl traseră prin stratul de zăpadă înalt pînă la şold, împleticindu-se din cauza greutăţii lui, căzînd şi apoi ridicîndu-se, pînă ajunseră la un copac aflat la o distanţă bună de avion. Valerie îl ţinu în timp ce Alex bătătorea zăpada pe o anumită suprafaţă, după care îl aşezară pe jumătatea înclinată rezemat de copac.

– Ajutaţi-mă! strigă Betsy.

În partea cealaltă a avionului motorul luase foc, iar flăcările cuprinseseră aripa şi porţiunea de pe pămînt unde se scursese combustibilul. Valerie o luă la fugă urmată de Alex, ocolind copacii retezaţi, care aveau nişte poziţii nefireşti şi bagajele care fuseseră azvîrlite din compartimentul lor şi deschise vraişte în urma impactului; hainele lor se vedeau împrăştiate peste tot. Alunecînd pe zăpadă şi cu pantalonii de lînă uzi şi lipiţi de picioare, Valerie ajunse la avion şi dădu să urce.

„A dispărut." Locul gol de lîngă avion se înregistră în mintea ei şi ea îşi coborî privirea. Lilith Grace dispăruse. Valerie se uită nedumerită la porţiunea de zăpadă bătătorită.

– Unde s-a dus? îl întrebă ea pe Alex. Ai văzut-o?

– Grăbiţi-vă! strigă Betsy. Aripa a luat foc!

Aruncînd încă o privire uluită spaţiului gol din zăpadă, Valerie urcă în avion. Alex o urmă şi amîndoi începură să tragă de un scaun răsucit care o imobiliza

pe Betsy.

– Haideţi odată! ţipă ea. O să sărim în aer! Valerie, fă ceva! Nu pot să-mi mişc piciorul! Alex nu poate să mă care în braţe, iar tu nu eşti destul de puternică!

– Atunci o să te sperii de moarte, zise Valerie proptindu-se într-unul din scaunele îndoite, gîfîind. M-am săturat să te gîndeşti numai la tine. O să te ajut doar dacă-ţi ţii gura şi îţi mişti fundul, altfel te las singură şi, din partea mea, poţi să arzi odată cu avionul. Hai odată, că ne grăbim!

Betsy o privi uluită.

– Ai înnebunit. Ajută-mă! strigă ea începînd să împingă în scaunul care o apăsa.

Valerie şi Alex se aplecară deasupra ei şi, în scurt timp, o eliberară. Mîinile lui Valerie erau îngheţate şi pline de sînge în mănuşile de piele, abia putînd să mai îndoaie degetele.

– Va trebui să mergeţi pe picioarele voastre, le spuse ea, atît de obosită, încît păru indiferentă. Vin şi eu.

Luă valizele şi hainele din partea din spate a avionului şi le azvîrli afară, după care adună bucăţile de ziar şi înşfăcă o trusă medicală, ducîndu-le pe toate la micul grup de lîngă copaci. Tăceau, stînd întinşi sau în capul oaselor pe zăpada bătătorită şi murdară de sînge. Valerie îngenunche lîngă Carlton.

– Trăieşte, spuse Alex. Dar e fără cunoştinţă.

– Trăieşte, şopti Valerie.

Rana pe care el o avea la cap continua să sîngereze şi ea o apăsă cu fularul pentru a opri sîngele. În clipa aceea avionul explodă.

O pălălaie uriaşă ţîşni spre cer şi ei simţiră un val de aer fierbinte.

– Dumnezeule! exclamă Alex stupefiat în faţa acelui spectacol.

Explozia zgudui pădurea, găsindu-şi ecoul printre copaci. Bucăţele de lucruri în flăcări căzură în jurul lor şi ei le stinseră repede.

– Haina ta! strigă Betsy aruncînd o scînteie de pe

blana lui Valerie în timp ce aceasta îndepărta una din părul lui Betsy.

Zgomotul pierdu din intensitate. Stupefiaţi, se uitau cu toţii la acel rug în flăcări.

– Abia am scăpat, spuse Alex. Abia am reuşit...

În clipa aceea pe Valerie o cuprinse groaza. „O să murim aici."

Carlton gemu. Betsy plîngea.

„Nu pot să mă gîndesc la moarte; n-am timp." Luă o bucată de pînză îmbibată în dezinfectant din trusă şi îi şterse faţa lui Carlton şi pielea din jurul rănii urîte de la cap. Aceasta încă mai sîngera, aşa că i-o bandajă strîns. Bandajul nu stătea bine şi ea se uită la Betsy.

– Nu ştiu nimic în legătură cu chestiile astea. Tu ai vreo idee?

– Nu, zise Betsy, care, deodată, era foarte tăcută. Întotdeauna angajam infirmiere sau... adăugă ea cu un glas tremurat.

„Povestea vieţii mele, îşi spuse Valerie. Ori de cîte ori aveam nevoie de ceva, cumpăram." Ducînd o viaţă de lux, nu învăţase niciodată nimic legat de acordarea primului ajutor. Continuă să înfăşoare pansamentul, dorind cu disperare să oprească sîngele şi, în curînd, pata roşie care îmbibase primele straturi nu se mai văzu. Totuşi, Valerie continuă să bandajeze. Cît de gros ar trebui să fie un bandaj? „Destul de gros ca să mă facă să mă simt bine", îşi spuse ea şi îşi reţinu un hohot de rîs strîngînd din buze.

– Alex, trebuie să mergem s-o căutăm pe Lily Grace.

– Cred că am piciorul rupt, zise el cu tristeţe.

– Betsy, am adus hîrtie pentru foc. Du-te şi adună nişte vreascuri.

– Nu adun nimic. Nu pot să mişc piciorul şi capul mă doare îngrozitor. Nu pot să fac nimic.

– Poţi să te tîrăşti. Rupe din copaci rămurele şi crengi uscate; sînt peste tot. O să folosim tot ce găsim.

– Avem nevoie şi de altceva în afară de hîrtie, zise Alex. Ne trebuie surcele de aprins focul. Orice va găsi Betsy va fi ud.

– Crengi moarte, zise Valerie. Şi, dacă n-or să fie de-ajuns...

Luă cîteva din hainele împrăştiate în jur.

– O să punem pe foc bluze şi cămăşi. Păstraţi puloverele, ciorapii şi jachetele; va trebui să punem multe pe noi ca să ne ţină de cald.

– Dar n-o să stăm aici chiar atît de mult! exclamă Betsy. O să vină cineva!

Valerie se umplu de groază din nou şi răsuflarea i se tăie.

– Trebuie s-o căutăm... pe Liiy... zise ea cu greu.

Alex o luă înainte prin pădure.

– Uită-te după urme de paşi, spuse el. N-o să stăm aici prea mult. Oricine o să zboare pe deasupra o să vadă avionul în flăcări.

– Sper. Cîţi oameni zboară pe deasupra munţilor Adirondack într-o zi de luni în ianuarie?

– Dumnezeu ştie. Cari a completat cumva vreo fişă de zbor?

– Nu ştiu. De obicei n-o face cînd ne întoarcem în aceeaşi zi. Middleburg se află la mai puţin de trei ore...

Se întrerupse brusc. „Era la mai puţin de trei ore; acum, pînă acolo e o veşnicie."

– Val? spuse Alex privind-o îngrijorat.

– Iartă-mă.

Mergeau prin lumina cenuşie care se strecura printre copaci.

– Liiy! strigă Alex. Lily! Liiy!

După o jumătate de oră, epuizaţi, se întoarseră luînd ca punct de reper avionul în flăcări şi focul mic care ardea acum lîngă copaci. Iar cînd ajunseră la grupul din jurul lui, o văzură pe Lily Grace acolo, ţinînd o mînă pe fruntea lui Carlton.

– Îmi pare rău că v-aţi deranajat atît pentru mine, zise ea.

Vocea ei era limpede şi calmă, ca un izvor cristalin, iar chipul luminos. Avea ceva captivant şi toţi ceilalţi păreau vrăjiţi.

Valerie îşi aduse aminte că fusese prezentată ca

fiind reverend atunci cînd sosise la casa lor de vacanţă cu numai două zile în urmă.

– Prietena mea, reverend Lilith Grace, spusese Sybille cînd o prezentase. Predică la televiziune.

Fuseseră cu toţii amuzaţi. „Eh, cine ştie? îşi spuse Valerie. Poate că ştie ceva ce eu nu ştiu."

– Val! spuse Carlton încercînd să ridice capul. Val!

– Aici sînt, zise Valerie şi, aşezîndu-se lîngă el, îi sărută buzele reci. Sînt aici, Cari.

Liiy păru să se topească.

– Ascultă, zise el deschizînd ochii şi încercînd să-şi concentreze privirea asupra ei. N-am putut s-o fac.

Vocea îi era agitată şi Valerie se aplecă deasupra lui.

– Îmi pare rău, Val. Sincer, îmi pare rău! N-am vrut niciodată să-ţi fac rău. Am încercat să... Acum o să afli că... La naiba, am pierdut controlul, l-am pierdut... l-am pierdut!

– Cari, nu, nu te mai învinui, zise ea. Ai făcut tot ce-ai putut, ai fost minunat. Ne-ai adus cu bine pe pămînt şi sîntem cu toţii în viaţă. Nu trebuie să vorbeşti; trebuie doar să te odihneşti pînă o să te putem duce de-aici.

El continuă ca şi cum ea n-ar fi spus nimic:

– N-am vrut să te bag în asta. Am zis... că o să am grijă de tine. Îţi aduci aminte? Dumnezeule... credeam că am rezolvat... pe urmă a-nceput din nou. Prea tîrziu. Îmi pare rău, Val, îmi pare rău, îmi pare rău...

Vocea i se stinse, închise ochii şi începu să-şi legene încet capul.

– Nu ştiu cum naiba... Părea să fie apă în rezervoare... Dar – în amîndouă? Nu s-a întîmplat niciodată.

Scoase un geamăt prelung.

– N-am verificat. Mă grăbeam prea tare. Tîmpitul ăla de mecanic ar fi trebuit să-mi aducă aminte. Nu poţi să ai încredere...

Deodată se încruntă. Deschise ochii brusc şi înălţă capul, privind în jur disperat.

– N-a fost vina mea! N-a fost accident! Ascultă! Nu

puteau să fie ambele rezervoarel A zburat... bine cînd am venit! Nu-i aşa, Val? Apă în ambele rezervoarel La dracu', ar fi trebuit să-mi dau seama că ea putea...

Capul îi căzu înapoi, sprijinindu-se de copac.

– Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta... îmi pare rău.

Închise ochii din nou, iar respiraţia îi era foarte slabă.

Valerie se aplecă deasupra lui atingîndu-i faţa.

– E atît de rece, le spuse ea celorlalţi. Ştiţi cumva la ce se referea?

Ei clătinară din capete.

– N-am înţeles nimic, spuse Alex şi, deodată, îi apăru pe chip o expresie de foarte mare durere. Ai ceva calmant în trusa aia?

– Ah, da, bineînţeles. Şi trebuie să-ţi fac şi o eşarfă, zise ea deschizînd trusa medicală, ajutîndu-se unii pe alţii, curăţînd tăieturi şi zgîrieturi, improvizînd o eşarfă pentru braţul lui Alex, înfăşurînd bandaje în jurul piciorului extrem de umflat al lui Betsy.

Valerie îşi privi mîinile ocupate, neîndemînatice, dar căpătînd din ce în ce mai multă experienţă cu fiecare răsucire a bandajului, şi se întrebă cum de putea face aşa ceva. Habar nu avea. De cînd se prăbuşiseră, nu se gîndise deloc la aceste lucruri; făcuse fiecare pas cînd venise momentul, fără să se întrebe de unde ştia ce să facă apoi sau cum era capabilă să o facă. „O altă Valerie. Ce păcat ar fi să mor şi să nu apuc s-o cunosc."

Se aşeză alături de Carlton, privindu-l cum dormea agitat, în timp ce Alex şi Lily Grace întreţineau focul, făcînd ca scînteile să ţîşnească spre vîrfurile copacilor de fiecare dată cînd puneau lemne. Se ajutară reciproc să-şi pună mai multe haine. Aşteptau să treacă vreun avion pe deasupra. Timpul trecea.

După-amiază, cînd soarele începu să coboare pe cer, aerul se răci. Carlton respira atît de greu şi de încet, încît Valerie ajunse să-şi ţină răsuflarea, aşteptîndu-l pe el să respire o dată. Se uită la ceilalţi şi toţi se aflau într-un fel de stupoare, în afară de Lily Grace, care era cufundată într-un soi de meditaţie.

– Mă duc după ajutor, zise Valerie şi nu fu deloc mirată cînd se auzi, deşi nu avusese intenţia să o facă. Cari o să moară dacă nu-l ducem la un spital. E o şosea nu prea departe de aici. Am zărit-o în timp ce ne prăbuşeam; n-ar trebui să dureze prea mult pînă o să găsesc pe cineva.

Betsy Tarrant o privi uluită.

– O să te rătăceşti! Sau o să îngheţi şi o să mori!

Valerie se uită la Alex.

– Ai vreo altă idee?

– Nu-i decît trei şi jumătate; cineva ar mai putea să treacă pe deasupra. Dar avioanele de căutare? Probabil că au pornit după noi; ar fi trebuit să ajungem de mult la Middleburg.

– În cazul în care Cari n-a completat o fişă de zbor, n-or să ştie unde să ne caute. Ar fi făcut-o dacă ar fi funcţionat ELU, dar n-au apărut, aşa că...

– ELU? întrebă Liiy ridicîndu-şi privirea.

– Emiţătorul pentru localizare de urgenţă. E în avion pe undeva – a fost în avion – în partea din spate, parcă. Emite un fel de semnal pe care avioanele de căutare îl pot urmări. Dacă ar fi fost în funcţiune, am fi fost găsiţi pînă acum.

Valerie îi atinse faţa lui Carlton. Era foarte palid în lumina focului.

– Nu cred c-o să ne găsească cineva şi n-am de gînd să stau aici să mă uit la Cari cum moare.

Căută prin vraful de haine pe care le adunaseră la un loc şi găsi o pereche de mănuşi de schi şi nişte cizme impermeabile căptuşite cu blană. Îşi puse trei perechi de ciorapi şi apoi cizmele; după aceea căciula de blană şi îşi legă în jurul feţei un fular din caşmir, lăsîndu-şi numai ochii descoperiţi.

– Noua modă, zise ea degajată. Azi aici, mîine în *Vogue*.

Făcu un efort pentru a-şi calma vocea. Nu voia să plece. Acel grup mic din jurul focului părea ca un cămin şi îi dădea siguranţă. Dincolo de ei pădurea era întunecată şi înfricoşătoare. Trase adînc aer în piept.

– O să mă-ntorc cu ajutoare cît pot de repede. Stați toți împreună și așteptați-mă.

Cînd se întoarse, o auzi pe Lily Grace spunînd încet:

– Domnul să te-nsoțească.

– Mulțumesc, zise Valerie, gîndindu-se că ar fi preferat, totuși, ajutorul Serviciului forestier.

– Succes! strigă Alex.

– Să nu te rătăcești! strigă și Betsy. Să nu îngheți! Întoarce-te repede!

Valerie clătină din cap mirată. Betsy nu se schimba niciodată. Într-un fel, era liniștitor să știe că era ceva previzibil în pădurea aceea.

După cîteva minute focul și epava fumegîndă a avionului deveniră ceva nedeslușit, în timp ce ea străbătea suprafața înghețată a lacului, luîndu-se după urma lăsată de avion. Norișori mici alergau pe cerul care începea să se întunece; o semilună se înălța deasupra dealurilor din apropiere. „O să am ceva lumină", își spuse Valerie.

Traversă lacul, mișcînd brațele pentru a nu îngheța în vîntul rece și tăios care sufla peste porțiunea aceea deschisă. Cînd ajunse pe malul celălalt al lacului, se trezi din nou în pădure, la adăpost de vînt. Dar sub stratul gros de zăpadă se aflau rădăcini, ramuri și tufe mici, care se înfășurau în jurul ei ca niște tentacule, ținînd-o strîns. Uneori, cînd credea că dăduse de o porțiune în care zăpada era mai tare, pășea pe ea și, după cîțiva pași, crusta se spărgea. Iar ea se cufunda în zăpadă pînă la genunchi sau pînă la brîu, încercînd să avanseze ca și cum ar fi înotat.

Era înghețată și epuizată și își simțea picioarele atît de grele, încît abia le mai putea ridica pentru a face încă un pas. Apoi, deodată, îi fu prea cald, așa că se opri și dădu să-și scoată haina. „Nu, ce naiba fac? Doamne, am înnebunit; aș îngheța complet." Își strînse haina în jurul trupului și continuă să meargă. Se întrebă ce ar fi spus Betsy dacă ea ar fi înghețat; ar fi fost încîntată pentru că se dovedise că ea avusese dreptate sau furioasă pentru că Valerie o dezamăgise murind? În-

cepu să rîdă, dar sunetul avu o rezonanţă ciudată în liniştea aceea, aşa că se opri brusc. „Mergi. Nu te gîndi. Mergi spre nord, acolo era şoseaua. Mergi. Mergi."

Continuă să meargă. Se împiedică şi căzu în zăpadă, dar se ridică, gemînd sub povara hainei de blană ude. După aceea pornea din nou, prea obosită ca să mai lupte împotriva imaginilor nedorite care îi apăreau în faţa ochilor minţii şi apoi dispăreau: patul cald şi moale din vila lor mare din Middleburg; pieile fierbinţi şi lucioase ale cailor pe care îi creştea; pernele calde şi ispititoare ale canapelei din camera ei de toaletă; moliciunea caldă a covorului finlandez de sub picioarele ei goale cînd se îmbrăca în faţa focului; sălile de bal încălzite unde dansa, învîrtindu-se pe lîngă prietenii ei în mătăsuri şi dantele.

„Ar fi trebuit să ajung la şosea pînă acum. Nu putea să fie atît de departe. Doar dacă nu cumva m-am rătăcit."

Era înfometată; apoi, ciudat, nu-i mai era foame deloc; după aceea, i se făcu foame din nou. Mîncă zăpadă din pumni şi gîndurile îi fugiră la o prăjitură; auzi o pasăre şi se gîndi la o friptură de fazan; cîteva conuri îi amintiră de trufe, ciuperci, moviliţe de caviar, pate de ficat pe pîine prăjită... „Încetează. Mergi doar. Un picior, pe urmă celălalt. Mergi."

Lumina zilei dispăruse; în pădure era întuneric. Mergea cu mîinile întinse în faţă, înotînd de la un copac la altul. Picioarele îi amorţiseră, mîinile la fel, iar locul din interiorul fularului unde respira ea îngheţase. Se rezemă de un copac. „Trebuie să mă odihnesc; doar un minut, pe urmă plec mai departe." Alunecă de-a lungul trunchiului, adormind. În contact cu zăpada, se trezi brusc. „Nu! Ridică-te!"

Dar era atît de plăcut acolo, ghemuită în îmbrăţişarea caldă a zăpezii. „Doar cîteva minute. Am nevoie să mă odihnesc; pe urmă o să găsesc şoseaua..." Tresări repede.

– Şoseaua! spuse ea şi vocea îi răsună piţigăiată şi fragilă în liniştea pădurii. Trebuie să găsesc şoseaua...

nu pot să dorm. Dacă dorm, sînt moartă. Cari o să moară. Nu pot să dorm.

Se forţă să se ridice, gemînd. Ochii îi erau tot închişi.

– Nu pot s-o fac, zise cu glas tare. Nu pot să merg mai departe. N-o să găsesc şoseaua niciodată. E prea departe. Sînt atît de obosită... Nu pot s-o fac.

„Domnul să te-nsoţească.

Succes.

Te rog să te-ntorci.

Să nu te rătăceşti!

Prea tîrziu. Îmi pare rău, Val, îmi pare rău...“

Auzi toate acele glasuri atît de clar, încît avea impresia că se aflau lîngă ea în pădurea aceea întunecată. Şi, deodată, se simţi stăpînită de o energie extraordinară, la fel ca în avion, în clipa în care îşi dăduse seama că era teafără. „Au nevoie de mine cu toţii. Toţi depind de mine." Nimeni nu depinsese de ea vreodată, era un sentiment nou şi îmbătător. „Au nevoie de mine." Energia dispăru încetul cu încetul, dar realitatea rămase: ei depindeau de ea; o aşteptau să se întoarcă. Nu aveau pe nimeni altcineva. Aşa că porni din nou la drum.

Îşi aminti de o noapte cînd ea şi Carlton se duseseră să danseze împreună cu cîţiva prieteni. Patru perechi se ţineau de mîini formînd un cerc, trăgîndu-se unii pe alţii în timp ce dansau spre stînga şi spre dreapta. Auzea muzica viorilor ale căror acorduri populare se înălţau spre bîrne, făcînd ca micul lor cerc să se rotească din ce în ce mai repede, cînd într-o parte, cînd în alta. Fredonă melodia pe care o interpretaseră viorile, vocea răsunîndu-i foarte subţire în aerul rece şi îşi simţi picioarele mai uşoare, bătînd duşumelele din lemn, în timp ce fusta i se înfoia. Era cald; lumina învăluia perechile îmbrăcate în culori vii, bărbaţii în blugi şi cu cămăşi ecosez, femeile în rochii de pînză cadrilată cu volănaşe.

– Ce dans minunat! strigă Valerie, întinzînd mîinile pentru a le strînge pe ale prietenilor ei.

Haina i se desfăcu şi frigul o pătrunse pînă la oase.

Unde sînt? Unde sînt? Doamne sfinte, ce se-ntîmplă

cu mine? se întrebă ea şi începu să plîngă. Haina, îşi spuse apoi. Să închei haina.

Se înfăşură în ea.

„Acum trebuie să merg. Doar să merg, atît."

Făcu un pas, apoi altul şi, deodată, îşi dădu seama că nu mai era nimic sub ea. Piciorul îi păşi în gol şi ea se rostogoli pe partea cealaltă a dealului. Faţa îi era în zăpadă, ochii şi gura îi erau pline de omăt, haina i se desfăcuse şi ramurile se agăţau de ea, trăgîndu-i fularul. Dar la poalele dealului se afla şoseaua.

Căzu pe suprafaţa ei tare, acoperită de zăpadă bătătorită şi se ghemui acolo, o mogîldeaţă mică şi udă sub o haină de zibelină udă şi murdară. Se ridică foarte încet, curăţîndu-şi faţa şi corpul de zăpadă. „Şoseaua. Şoseaua. Şoseaua." Se legănă în mijlocul ei. Reuşise; era acolo.

Dar şoseaua era pustie şi ea trebui să continue să meargă, fără să-i mai pese acum în ce direcţie. Era mult mai uşor, din moment ce stratul de zăpadă nu mai era gros, însă picioarele tot grele i se păreau şi se chinuia îngrozitor la fiecare pas. Merse pînă cînd cerul se făcu cenuşiu şi luna dispăru. Atunci se întîmplă ca un tînăr pe nume Harvey Gaines, care condusese toată noaptea pentru a ajunge în oraşul în care avea să-şi ia în primire noua slujbă la Serviciul forestier, să o vadă mergînd împleticit pe şosea, cu buzele atît de îngheţate, încît nici nu putea vorbi.

– Nu vorbi, îi spuse el urcînd-o în jeep şi pornind repede.

Ajunseră la o fermă unde luminile erau aprinse. Cei doi care veniră să deschidă îi aruncară o singură privire lui Valerie şi o duseră lîngă foc.

– Nu vorbi, îi spuseră ei. Încălzeşte-te mai întîi.

– Încă patru, zise ea în şoaptă. Un lac, la sud de şoseaua pe care m-aţi găsit. Ne-am prăbuşit. Este un foc...

– Am înţeles, zise Harvey Gaines repede şi se duse la telefon, în timp ce Valerie stătea înfăşurată în pături, bînd ciocolată fierbinte şi, încetul cu încetul, începu să

simtă căldura pătrunzîndu-i în oase.

Dar în picioare nu simţi nimic, iar cînd poliţiştii aranjară ca un elicopter să o ducă la spitalul din Glens Falls ea nu putu să meargă.

Mai tîrziu, în cursul acelei dimineţi, un elicopter îi aduse şi pe soţii Tarrant împreună cu Lily Grace.

Era, de asemenea, şi cadavrul lui Carlton. Acesta murise la trei ore după ce ea pornise prin pădure.

Veniră cei de la Poliţia statală. Valerie stătu de vorbă cu ei în solariul spitalului, unde ea stătea pe o canapea-balansoar lîngă un perete din geamuri, absorbind toată lumina soarelui. Picioarele, care o dureau şi în care simţea furnicături acum, se odihneau pe un taburet, sub o pătură uşoară. Mîinile îi erau bandajate, iar muşchii îi zvîcneau cumplit. Abia se putea mişca. Le spuse poliţiştilor povestea zborului, începînd din clipa în care Carlton îi luase repede din casa de vacanţă pentru a se întoarce în Virginia şi pînă în momentul în care ea îi părăsise pentru a se duce după ajutor.

– A zis că n-a fost un accident, spuse ea. Ne aflam acolo doar de patru zile, iar avionul a mers foarte bine cînd ne-am dus. A zis...

– De ce se grăbea aşa de tare să plece? întrebară ei.

– Nu ştiu. Presupun că avea treburi. Era consilier în domeniul investiţiilor. A zis – foarte ciudat – a zis că a fost ceva intenţionat. Se referea la faptul că era apă în ambele rezervoare; a spus că nu s-a mai întîmplat niciodată. Şi, pe urmă, a zis ceva de o femeie.

– Ce anume?

– A zis: „Ar fi trebuit să-mi dau seama că ea putea."

– Ce anume să poată?

– Nu ştiu.

– Probabil că s-a referit la avion. Unii oameni spun „ea" cînd se referă la avioane. Ca şi la bărci.

– Poate, admise Valerie încet.

Mama ei sosi a doua zi dimineaţă.

– Nu mi-am închipuit niciodată că aş putea să te

pierd, zise Rosemary Ashbrook. Bietele tale picioare... ce-o să se-ntîmple cu ele?

– Încă nu se ştie.

Pe Valerie o cuprindea spaima ori de cîte ori se gîndea la degerături. Încerca să creadă că rămăsese fără Carlton şi apoi trebui să se gîndească la ce s-ar fi putut întîmpla cu picioarele ei. „N-o să fiu invalidă, îşi spuse ea. Mai degrabă mor."

– Bietul Carl, spuse Rosemary. Ţineam atît de mult la el. Şi mă bazam pe el; ce-o să ne facem acum? Nu mă pricep deloc la bani; el se ocupa de toate.

– Dan o s-o facă un timp, pînă o să găsim pe altcineva. Cari se ocupa şi de banii mei, după cum ştii foarte bine. Mă simt atît de penibil; nu ştiu absolut nimic.

– Eh, o să te las pe tine să te ocupi. Eu nu pot să mă gîndesc la bani; niciodată n-am fost în stare. Biată Valerie, ce moment îngrozitor pentru tine. Şi au fost şi poliţiştii! Ce-au vrut să afle?

– Multe lucruri la care n-am putut să răspund, spuse Valerie închizînd ochii pentru puţin timp şi încercînd să înţeleagă ce însemna faptul că îl pierduse pe Carlton. Se simţea neputincioasă. Atîtea lucruri erau neterminate, atîtea atîrnau aiurea...

– De fapt, nici nu ştiu prea multe despre Cari. Şi de ce ar trebui? Trei ani căsătoriţi şi pe cale de a divorţa.

– Valerie!

– Ei da, încercam să limpezim lucrurile – de aceea am venit încoace. Carl s-a gîndit că, dacă petrecem cîteva zile departe de toate, am putea deveni romantici şi am reuşi să uităm. Nu cred că vorbea chiar serios, totuşi era atît de preocupat de ceva, încît n-ar fi putut să repare nimic, cu atît mai puţin o căsnicie. Iar între noi n-a existat niciodată acel gen de pasiune de care era nevoie pentru a reînvia dragostea. Apoi, el avea pe altcineva.

– Nu se poate! Te adora!

– Nu-i adevărat. Nu sînt sigură de ce simţea Cari pentru mine. De fapt, de nimic nu mai sînt sigură. Am

fost prieteni – întotdeauna am fost mai mult prieteni decît amanţi – dar, în ultima vreme, abia dacă mai stăteam de vorbă. Pe el îl interesa atît de mult altceva şi, bineînţeles, altcineva...

A doua zi dimineaţă, foarte devreme, Lily Grace veni în camera lui Valerie.

– Dacă ai nevoie de mîngîiere, mi-ar face mare plăcere să te ajut.

Valerie îi aruncă un zîmbet stins.

– Poţi să te rogi să nu-mi pierd picioarele sau degetele din cauza degerăturilor; în privinţa asta aş avea nevoie de o intervenţie. Dar aş vrea să mă gîndesc la Carl singură. Am multe lucruri de limpezit. Sper că înţelegi.

– Bineînţeles, spuse Lily privind-o gînditoare. N-am fost niciodată căsătorită, dar cred că, atunci cînd îţi moare partenerul, ai impresia că pierzi o parte din tine, chiar dacă ai avut o căsnicie plină de îndoieli şi tăcere.

Valerie o privi uimită.

– Cîţi ani ai, Lily?

– Douăzeci şi unu. Împlinesc douăzeci şi doi săptămîna viitoare.

– Şi ai observat că între Cari şi mine existau îndoieli şi tăcere?

– Mi s-a părut foarte clar, spuse ea zîmbind şi chipul i se lumină foarte mult. Înţeleg foarte multe lucruri; e un dar divin. Şi tu ai unul. Am văzut în pădure: felul cum ştiai ce trebuia făcut şi ai şi făcut-o, riscînd foarte mult. Ai un puternic simţ al scopului şi direcţiei şi ne-ai salvat vieţile. Nu ştiu cum să-ţi mulţumeso, dar o să mă rog pentru tine. O să mă rog ca să reuşeşti să lămureşti lucrurile şi să-ţi dăruieşti ţie însăţi la fel de multă viaţă cîtă ne-ai dăruit nouă şi, de asemenea, să nu ai probleme serioase din cauza degerăturilor.

O sărută pe Valerie pe obraji şi ieşi. Atunci fu ultima oară cînd o văzu cineva. La un moment dat, în timpul nopţii, plecă din spital, singură. Nimeni nu a ştiut unde s-a dus. „Aş mai vrea s-o revăd“, îşi spuse Valerie, deşi ştia că Lily se înşelase în privinţa unui lucru: în viaţa ei,

Valerie Sterling nu posedase niciodată un puternic simţ al scopului sau direcţiei; timp de treizeci şi trei de ani se lăsase, pur şi simplu, să plutească în voia plăcerii.

„Dar i-am ajutat pe toţi după prăbuşire; i-am scos din pădure." Aceea era o altă Valerie. „Numai că nu ştiu ce ar trebui să fac mai departe. Sau ce aş vrea să fac."

A doua zi dimineaţă, Valerie şi ceilalţi au fost transportaţi la Spitalul *Lenox Hill* din New York. Două zile mai tîrziu, doctorul lui Valerie îi dădu voie unui tînăr reporter, care se ţinuse după ea de la Glens Falls, să-i ia un interviu.

– Cum v-aţi simţit? o întrebă reporterul. V-aţi gîndit la animalele sălbatice? De unde aţi ştiut în ce direcţie să mergeţi? V-aţi rătăcit vreodată? Aţi făcut vreo pregătire de supravieţuire? Vă rugaţi mult? La ce v-aţi gîndit în clipele acelea?

– Să pun un picior în faţa celuilalt, zise Valerie.

– S-a gîndit să-i salveze pe cei pe care îi lăsase în urmă, spuse mama ei cu fermitate. Acest gînd a făcut-o să meargă: ideea că ei ar fi murit dacă nu-i ajuta ea. Era îngheţată, epuizată şi abia se mai ţinea pe picioare cînd a găsit-o tînărul acela, dar nu s-ar fi lăsat. E o adevărată eroină.

Acele cuvinte, de pe prima pagină a ziarului *Times* din Glens Falls, împreună cu fotografia lui Valerie, au fost văzute de editorii din New York şi Long Island, care îşi trimiseră reporterii şi fotografii. De data aceasta, Valerie răspunse singură. Se gîndi că reporterii erau nişte nebuni dacă romanţau atît de mult acea noapte îngrozitoare, dar erau atît de serioşi, încît ea îşi repetă povestea cu răbdare, răspunzînd la toate întrebările, cu excepţia celor legate de Carlton.

Sosiră reporteri de televiziune şi cameramani, înghesuindu-se în solariul spitalului.

De la *Enderby Broadcasting Network* veni Sybille Enderby.

– Eşti o celebritate! îi spuse ea lui Valerie, strîngîndu-i mîna cînd se aplecă să o sărute pe obraz. Nu

ne-am închipuit niciodată că ai putea să fii o vedetă la postul meu de televiziune, nu?

Îşi trase un scaun lîngă Valerie. Părul ei negru era strîns într-un coc, iar ochii ei de un albastru-deschis semănau cu nişte perle pe chipul măsliniu. Purta caşmir brodat cu blană.

– Povesteşte-mi despre Cari.

Valerie clătină din cap.

– Nu pot să vorbesc despre el.

– Pur şi simplu, nu-mi vine să cred. Am fost cu el, cu voi doi, doar acum cîteva zile, la Lake Placid. M-am bucurat atît de mult că Lily a vrut să rămînă cînd eu a trebuit să mă-ntorc acasă; credeam că o să vă simţiţi foarte bine. Şi acum el nu mai e. A putut să vorbească după ce v-aţi prăbuşit? Ce-a spus?

Valerie oftă. Sybille nu renunţa niciodată. Încă din colegiu, nu deviase niciodată de la scopul propus.

– Nu vreau să vorbesc despre Cari, spuse ea categoric. Poate altă dată, dar acum, nu.

– Bine... dar o să mă suni, da, dacă o să vrei să vorbeşti? În definitiv, l-am cunoscut pe Cari. Nu foarte bine, dar era un prieten.

– Ştiu. Ai vorbit cu Lily Grace? A dispărut din spitalul din Glens Falls; e bine?

– E foarte bine. S-a întors acasă şi te ridică în slăvi. Ai fost mai senzaţională pentru ea decît am fost eu vreodată. Şi cînd te gîndeşti că eu i-am dat un loc de muncă.

Valerie îşi înălţă sprîncenele.

– Dar n-am încercat să fiu senzaţională, ci să supravieţuiesc.

După vizita aceea, Sybille o sună adesea de la locuinţa ei din Washington, cerîndu-i nişte confidenţe pe care Valerie nu era pregătită să le ofere.

Iar mai tîrziu, cînd scurta ei popularitate se stinse şi zilele deveniră mai liniştite, Valerie primi flori şi un bilet de la Nicholas Fielding. Trecuseră mai bine de doisprezece ani de cînd fuseseră împreună la colegiu şi, de atunci, nu se mai văzuseră decît o singură dată, dar,

citind biletul, îşi aminti perfect de trupurile lor strîns îmbrăţişate în patul lui din Palo Alto şi de felul cum îi atinsese obrazul, o singură dată, cînd ea îi spusese că nu voia să-l mai vadă niciodată.

În cele din urmă, sosi şi Daniel Lithigate, avocatul lui Valerie. Ea se afla în solariu împreună cu Rosemary.

– Îngrozitor lucru, spuse Lithigate, sărutînd-o nervos pe Valerie. L-am cunoscut dintotdeauna; nu pot să cred că n-o să-l mai văd la club şi la polo, bînd bourbon şi spunîndu-ne nouă, celorlalţi, cum ar trebui să jucăm. Îmi amintesc că, atunci cînd eram mici, făcea la fel şi pe terenul de fotbal. Ţi-am spus că odată – aveam unsprezece sau doisprezece ani – m-am înfuriat atît de tare pe el, încît am luat crosa şi...

– Da, zise Valerie ridicîndu-şi privirea spre el. Baţi cîmpii. Stai jos ca să te pot vedea. N-am nevoie de poveşti despre Cari; vreau să ştiu doar cîţi bani am. Fără multe amănunte, doar imaginea generală.

– Bine, spuse el aşezîndu-se pe un fotoliu-balansoar. Nu ştii prea multe despre afacerile lui Cari.

– Absolut nimic, ştii asta. A fost executorul testamentar al tatei şi, încă de atunci, s-a ocupat de averile noastre, a mamei şi a mea. Altfel de ce te-aş întreba?

– Aşa e, recunoscu Lithigate şi făcu o pauză. Valerie...

Îşi frecă nasul uşor, împingîndu-şi ochelarii cu rame aurii, dar aceştia alunecară imediat la loc.

– E o problemă. Ceva ce nu mi-aş fi închipuit niciodată în legătură cu Cari. O purtare incredibil de imprudentă...

– Ce-nseamnă asta? întrebă Valerie amintindu-şi de neliniştea lui Carlton, de felul în care voise să se întoarcă repede acasă, de starea lui de nervozitate din ultimele cîteva săptămîni. Ce este?

El îşi şterse fruntea şi nasul.

– A pierdut rău la bursă. Foarte rău, mă tem.

– Cît de rău? Dan, cît de rău?

– Vreo cincisprezece milioane de dolari. Dar...

– Cincisprezece milioane de dolari?

Lithigate îşi drese glasul.

– Da. La bursă. Dar asta nu e tot... mai e ceva. Bănuim că a încercat să recupereze pierderile. Habar n-avem cum şi, bineînţeles, nu putem să întrebăm...

– Da.

– Aşa e. A împrumutat punînd garanţie totul: casele voastre, apartamentul din New York. Caii, tablourile şi antichităţile – a împrumutat pe toate acestea şi apoi a transformat obligaţiunile în bani gheaţă. Acestea i-au adus încă vreo treisprezece milioane de dolari.

Valerie încercă să se concentreze asupra ochilor lui căprui din dosul ochelarilor.

– Tot ce avem, spuse ea în şoaptă. Şi unde sînt?

– Păi, tocmai asta e. Nu ştim.

Ochelarii îi alunecară din nou pe nasul transpirat, iar el şi-i scoase, privind-o miop.

– Nu-i nici urmă de ei, Valerie. Nici urmă de bani. Totul a dispărut.

CAPITOLUL 2

Valerie Ashbrook şi Sybille Morgen erau în al treilea an de colegiu cînd l-au cunoscut pe Nicholas Fielding. Valerie îl cunoscu prima, cînd stătea la rînd într-o librărie din campusul Universităţii *Standford,* la puţin timp după Crăciun. El era absolvent, dar studia în continuare pentru obţinerea unui grad mai mare, la cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, fiind mai mare decît majoritatea prietenilor ei, înalt, slab, cu aspect neîngrijit, purtînd o haină şifonată şi ciorapi desperecheaţi şi avînd părul de un şaten deschis tuns aiurea de un coleg de cameră. Dar trăsăturile lui colţuroase şi vocea joasă îl făceau să pară mai serios decît alţi bărbaţi pe care îi cunoştea ea. Mersul îi era alert şi vioi, de parcă ar fi ars de nerăbdare să întîlnească orice îi era rezervat, ca şi cum ar fi găsit că întreaga lume era extrem de interesantă şi părea des-

chis pentru orice apărea în viaţa lui. În librăria aceea aglomerată, Valerie apăru în viaţa lui şi, imediat ce îşi cumpără cărţile, se plimbară prin campus, după care se aşezară pe iarbă sub soarele californian şi vorbiră.

– Nu ştiu ce aş vrea să fac, spuse Valerie enervată cînd el îi puse întrebarea pentru a treia oară. Primesc o bilă neagră dacă nu mă hotărăsc pe loc?

El zîmbi.

– Nu pot să-mi închipui să nu ştiu încotro merg sau cum o să ajung acolo.

– Eh, într-o bună zi o să ştiu, zise ea. O să am o revelaţie, poate o să mă-ndrăgostesc sau cineva o să-mi facă o ofertă pe care n-o s-o pot refuza şi atunci o să ştiu exact încotro merg. Dar de ce să mă grăbesc cînd mă distrez atît de bine?

Nick zîmbi din nou, dar o privi gînditor. Era atît de frumoasă, încît nu voia să se uite în altă parte. Părul ei maro-roşcat, greu şi liber, avea tente arămii în razele soarelui. Ochii ei migdalaţi erau gălbui sau căprui-deschis – trebuia să se uite mai bine ca să fie sigur –, iar gura îi era caldă, cu colţurile foarte uşor lăsate atunci cînd nu vorbea: o gură frumoasă, dar încăpăţînată. Îmbrăcată în blugi şi cu un pulover alb pe gît, ea era aproape la fel de înaltă ca el şi păşea uşor, ca o balerină. Era ceva ce trăda bogăţie şi privilegii în felul încrezător în care îşi ţinea capul, în mersul degajat, de parcă ar fi ştiut că maşinile ar fi oprit pentru ea, şi acea siguranţă senină pe care o posedă o persoană care este conştientă că este observată de ceilalţi, care găsesc multe de admirat şi puţine de criticat. Gesticula cînd vorbea şi se tot mişca pe iarbă, era plină de viaţă, de energie şi de o promisiune de bună dispoziţie, iar Nick ar fi vrut să stea o veşnicie aşa, cu ea, în lumina puternică a soarelui şi cu lumea relaxată în jur.

– Bănuiesc că aş putea să fac rost de alta dacă e vreo problemă, zise ea cu neastîmpăr.

El tresări.

– Alta?

– Orice ai hotărît că mi-ar trebui după această lungă

inspecţie.

El îşi coborî privirea repede şi, după aceea, se uită din nou la ea.

– Îmi pare rău. Mă gîndeam cît de frumoasă eşti; n-ai nevoie să schimbi nimic. Bănuiesc că te-ai săturat să tot auzi chestia asta.

– Din cînd în cînd îmi face plăcere s-o aud, spuse ea zîmbind şi dădu să se ridice. Dar tot am nevoie de ceva. Mor de foame şi e aproape ora prînzului. E un restaurant italienesc excelent nu prea departe. Mergem?

El ezită.

– Nu mănînc niciodată la prînz. Dar o să beau o cafea cu tine.

– Toată lumea mănîncă la prînz. Mama ta nu te-a învăţat să mănînci de trei ori pe zi?

– Nu mănînc în oraş, zise el. Dar mi-ar face plăcere să beau o cafea cu tine.

– Bine, dar eu plătesc, spuse ea degajată. În definitiv, eu te-am invitat.

El scutură din cap.

– Nu te-aş lăsa să faci aşa ceva.

– De ce? îl întrebă ea privindu-l zîmbind. E prea netradiţional? Prea dificil pentru orgoliul tău?

Uluit, el ezită din nou, după care îi zîmbi.

– Exact. Nu cred că aş supravieţui şocului de a vedea o femeie luînd nota de plată. Şi nu cred că tata ar supravieţui dacă i-aş spune că am făcut aşa ceva.

Ochii ei sclipiră.

– Şi mama ta?

– Probabil că şi-ar dori să se fi născut în generaţia ta ca să poată fi mai independentă.

Valerie rîse.

– Mi-ar face plăcere s-o cunosc. Şi s-o invit la masă. Haide; data viitoare o să ne gîndim la altceva, dar astăzi fac eu cinste.

Nick o apucă de braţ pentru a o opri şi ea se întoarse, aşa încît el o privi în ochi. „Căprui-deschis, îşi spuse el, cu pete aurii; la fel de schimbători precum cerul verii." Se priviră îndelung, după care el se forţă să

pună capăt acelui moment.

– Şi mie mi-e foame, spuse el atunci şi plecară să mănînce.

Data următoare el pregăti masa de prînz în apartamentul său, aflat la etajul doi al unei clădiri situate la cîteva blocuri distanţă de campus. În timp ce Nick îşi făcea de lucru prin bucătărie, Valerie se plimbă prin camerele mobilate sumar, cu cîteva covoraşe, afişe lipite pe pereţi şi numeroase perne pe jos.

– Nu-mi vine să cred că e atîta ordine. Trei bărbaţi singuri şi nici măcar un ciorap pe podea. E ireal.

– Ai dreptate. Au făcut curat azi-dimineaţă.

– Cu ce i-ai mituit?

El rîse.

– Au făcut-o de bunăvoie. Au fost atît de uimiţi că, în sfîrşit, am o prietenă, încît au vrut să fie siguri că totul o să fie bine.

Din prag ea îl privi cum puse ulei de măsline într-o tigaie cu ceapă şi usturoi, după care adăugă ciuperci, roşii şi condimente şi, în cele din urmă, turnă totul peste spaghete. Mişcările îi erau pricepute şi sigure; ducea mîna exact la ceea ce îi trebuia; se mişca degajat de la frigider la dulap şi apoi la aragaz. Valerie observă că era foarte atent la tot ce făcea. Era cel mai grijuliu bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Se aşezară la o masă din lemn de pin zgîriată, de unde se vedea grădina din spate, iar Nick turnă *Chianti* în două pahare.

– Bine ai venit, spuse el ridicînd paharul şi atingîndu-l de al ei. Mă bucur foarte mult că eşti aici.

Ea sorbi din vin. Era tare, aşa că lăsă paharul jos, după care îl luă din nou repede, sperînd că el nu observase. Dacă atîta îşi putea permite îl va bea, dar, data viitoare avea să aducă ea vinul.

– De ce au fost surprinşi colegii tăi de cameră? întrebă ea în timp ce mîncau. Un bărbat care găteşte atît de bine nu poate fi lăsat singur prea mult, trebuie să cunoşti duzini de fete.

El zîmbi.

– Cîteva. Mă pricep mai bine la computere decît la oameni. Şi nu mă laud cu gătitul.

– Foarte bine faci, altfel ar trebui să stau la coadă şi nu suport să stau la coadă pentru nimic. Asta studiezi? Computere?

– Design şi programe pe computer.

– Computere, repetă ea. Eh, o să găsim multe lucruri despre care să vorbim. Le-am văzut, dar nu le înţeleg deloc.

– O să le înţelegi într-o bună zi.

– Nu te osteni. Nu prea mă interesează astfel de lucruri.

– Aceste lucruri or să-ţi schimbe viaţa. Peste zece ani, în 1984 sau poate chiar mai devreme, o să le întîlneşti peste tot; nu va exista nici un aspect al vieţii pe care să nu-l atingă.

– Sexul, zise ea repede. Asta o să scape?

– Cred că da, spuse el zîmbind. Dar probabil că va fi singurul şi, dacă nu înţelegi cum funcţionează computerele sau cum sînt folosite...

– Dumnezeule, eşti atît de serios, zise ea ridicînd din umeri. Zbor cu avioane, conduc maşina şi trăiesc într-o casă cu aer condiţionat, dar n-aş putea să explic cum funcţionează vreunul din aceste lucruri. Acum, dacă stau să mă gîndesc, ştiu cum funcţionează curentul electric, dar tot nu înţeleg. Şi, pe urmă, văd ecranul unui computer cu toate cuvintele acelea care apar şi dispar, de nicăieri spre nicăieri, şi e prea mult. Aş numi-o mai degrabă magie.

– Ce idee, spuse Nick. Eu pot să-ţi spun ce o să facă un computer; pot să-l manevrez şi să-l controlez. N-aş putea să fac asta cu magia.

– Bineînţeles că nu; dacă ai putea, n-ar mai fi magie. Ce faci cînd ţi se întîmplă ceva minunat şi magic? Refuzi să crezi în acel lucru? Sau ai încredere în el?

– Nu ştiu nici măcar ce înseamnă asta. Sună mai degrabă a mitologie. N-aş pune bază pe aşa ceva.

– Dar pe ce pui bază? Pe ştiinţă?

– Întotdeauna.

Valerie oftă.

– Nu prea pare amuzant.

– Amuzant, repetă ei gînditor şi privirile li se întîlniră.

– O să-nţelegi tu. O să te ajut.

El îi zîmbi.

– Fiecare student în domeniul tehnic visează la un asemenea moment.

– Pot să fac rost de o mulţime, zise ea. O fac cu ajutorul magiei. Ce-ar fi să-ncepem chiar de mîine? Mă duc să călăresc la ferma unei prietene în Los Angeles. Nu vrei să vii şi tu?

– Nu mă pricep foarte bine la călărit; mai mult te-aş încurca.

– Nu te-ai lăsa. Îţi place să fii în frunte.

El îşi înălţă sprîncenele.

– Ca şi ţie.

– Atunci o să călărim împreună; foarte bine.

El rîse şi umplu din nou paharele. Ea abia gustase dintr-al ei.

– Unde ai învăţat să călăreşti?

– La ferma noastră. Mama a vrut cai pentru atmosferă. Zice că locul acestora e la fermă, aşa cum locul mobilei îmbrăcate în stambă e în casa de la fermă şi cel al draperiilor de catifea în apartamentul nostru. Dar niciodată n-a învăţat să călărească, aşa că ea s-a ales cu atmosfera şi eu cu caii.

Nick o privea curios.

– N-aş fi zis că eşti o fată de la ţară.

Ea rîse.

– Sînt din New York. Acolo sînt draperiile de catifea. Ferma e un loc unde ne petrecem weekend-urile. E minunat. Ai fost vreodată la Eastern Shore?

– Nu.

Ea îl privi cu atenţie.

– În nici o parte din Maryland?

– Nu. Nici pe Coasta de Est. Nici în Vestul Mijlociu. Nici în Sud. Îmi place Vestul şi am vrut să ajung să-l cunosc foarte bine, aşa că mi-am petrecut verile co-

lindîndu-l în lung şi-n lat, făcînd autostopul, lucrînd în tot felul de locuri ciudate şi cunoscînd oameni.

Valerie se gîndi din nou la felul cum gătea; sigur pe el şi atent.

– Nici în Europa? întrebă ea.

– Nu. Acolo o să merg cînd o să-ncep să cîştig bani. Povesteşte-mi despre fermă. Cît de mare e?

– Cred că sînt vreo mie două sute de acri; nu pot să ţin socoteala tuturor loturilor de pămînt pe care le cumpără şi le vinde tata. Avem un administrator care se ocupă de ea, cultivăm porumb şi soia şi avem o imensă grădină de legume; cred că hrănim jumătate din populaţia oraşului Oxford din ea. Sînt păduri minunate, cu cărări pe care le-a făcut tata cu ani în urmă şi care par foarte naturale şi chiar sălbatice şi, bineînţeles, o piscină, iar mama a făcut un teren de crochet acum cîţiva ani. Iar casa se află pe o colină de unde se poate vedea Golful Chesapeake. Este antidotul perfect contra New York-ului. Într-o zi o să vii şi tu în vizită. O să-ţi placă foarte mult, spuse ea şi îl văzu încruntîndu-se. S-a întîmplat ceva?

– Nu. Sufăr doar un şoc cultural.

Urmă un moment de linişte.

– Ba nu, spuse ea cu nonşalanţă. Doar nu te-ai născut ieri; ştii că există o grămadă de bani în lume şi ştii cum îi cheltuiesc oamenii. Te surprinde doar faptul că eu am mai mulţi decît ţi-ai fi închipuit şi acum trebuie să mă reevaluezi.

Se ridică şi începu să strîngă masa.

– Nu te grăbi.

El o privi cum pune vasele în chiuvetă.

– Cînd ai spălat vase ultima oară?

– Acum zece ani, zise ea calmă. În tabără. Dar sînt oricînd dispusă să mă adaptez unei culturi necunoscute.

El izbucni în rîs. „Totul e-n regulă, îşi spuse el. Avem atîtea de învăţat unul de la celălalt, dar o să depăşim tot ce ne deosebeşte şi o să ne înţelegem foarte bine. O să fim împreună." Îl mira cît de bine îl făcea să se simtă

acel gînd. Se ridică să pună de cafea.

– Cînd ai spus că mergem să călărim?

Valerie Ashbrook din Park Avenue, Oxford şi Maryland, era născută pentru mătăsuri şi zibeline, şcoli particulare, servitori şi vizite la prieteni în castelele franceze, şi spaniole, vilele italiene şi sud-americane, şi ultimele cîteva palate proprietate particulară din Anglia. Îi plăcea foarte mult să citească, dar nu avea o bibliotecă pentru că îşi dăruia cărţile celor care se bucurau de ele. Nu învăţase niciodată să gătească, socotind că era o pierdere de timp, din moment ce putea să angajeze oameni care o făceau atît de bine. Nu putea să sufere vinurile ieftine. Întotdeauna exista un tînăr care dorea să facă dragoste cu ea.

– N-o fac foarte des, îi spuse Valerie lui Nick cînd ajunseră la postul de televiziune din Palo Alto la o săptămînă după masa pe care au luat-o acasă la el.

Pînă la urmă, nu se duseră să călărească; în ultimul moment, el fusese chemat la slujba pe care o avea cu program redus pentru a ţine locul cuiva.

– Mi-ar plăcea s-o fac mai des, pentru că e excelent, dar nu prea am timp pentru cauzele bune la televiziune. Oricum, n-am timp; sînt prea ocupată cu şcoala.

– Poate ai reuşi să-ţi faci timp dacă ei te-ar chema mai des.

Ea rîse.

– Ai dreptate; îmi place foarte mult s-o fac, dar n-am de gînd să mă milogesc de ei. Nu sînt o profesionistă şi, cu siguranţă, n-o să fac din asta o carieră de o viaţă.

– De ce nu? întrebă Nick.

– Nu ştiu. Nu m-am gîndit la asta. Nu m-am gîndit la nici un fel de carieră de o viaţă, ţi-am mai spus. Oricum, nimeni nu-mi spune că sînt persoana ideală pentru televiziune – Dumnezeule mare, crezi că ăsta ar fi un compliment? Doar fac servicii prietenilor sau prietenilor părinţilor mei şi ce se-ntîmplă, se-ntîmplă. Totul e distractiv şi n-are ce să dăuneze.

Intrară în studio şi ea îl conduse spre un scaun.

– Poţi să stai aici să priveşti. Facem o înregistrare scurtă; n-o să dureze mult.

El o văzu salutîndu-i pe cameraman şi pe o tînără din apropiere, care avea căşti la urechi şi o mapă. Valerie urcă pe o platformă acoperită cu un covor ponosit, unde se aşeză pe un fotoliu aşezat în aşa fel, încît să nu se vadă ruptura din material. Lîngă ea era o masă pe care se afla o vază cu nişte flori ofilite.

– Nu există nişte flori proaspete? întrebă ea trecîndu-şi firul de la microfon pe sub pulover, după care îşi agăţă microfonul de guler. Astea ar trebui aruncate.

– O să aducem altceva, spuse femeia cu căştile şi, un moment mai tîrziu, înlocui florile cu o sculptură din bronz, contorsionată şi cu o protuberanţă lungă.

– Doi cîini într-un moment de pasiune? întrebă ea. Sau doi cai bătîndu-se pe un sac de ovăz. Sau un cîine şi un cal, împerecheaţi greşit.

Cameramanul rîdea.

– A făcut-o un student şi a adus-o azi-dimineaţă ca s-o prezinţi cînd vei vorbi despre expoziţia de la Centrul artelor. Mie-mi place; are ceva deosebit.

– Are mult bronz, spuse Valerie. Dar e mai bună decît florile acelea veştejite. Eu sînt gata.

Reflectoarele se aprinseră, inundînd platoul cu o lumină albă care făcea să pălească totul. Nick înţelegea de ce fusese fardată.

Luminile se stinseră apoi şi Valerie îşi desprinse microfonul, trăgînd firul de sub pulover, şi se duse lîngă Nick.

– Cum ţi s-a părut?

– Ireal, spuse el uitîndu-se cînd la ea, cînd la cameră. Stăteai acolo şi vorbeai unui obiectiv care e ca o gaură neagră ce înghite absolut tot, dar pe ecran arăta ca şi cum mi-ai fi vorbit mie, iar eu îţi eram cel mai bun prieten. Cum naiba reuşeşti?

– Nu ştiu. Unii se pricep la asta mai bine decît alţii. Eu fac parte dintre cei care se pricep mai bine.

– Trebuie să fi făcut ceva, insistă el. Ţi-ai închipuit că ai un chip în faţa ochilor, că în dosul acelui obiectiv e o

ființă omenească... Altfel cum ai fi putut să fii atît de sinceră?

Ea rîse.

– Poți să simulezi sinceritatea, Nick. Se numește că faci dragoste cu camera și nu e deloc greu, cel puțin pentru mine. Dacă ești stăpîn pe ceea ce spui și dacă știi ce vor oamenii de la tine, poți să-i faci să creadă aproape orice. Ah, uite-o pe Sybille. Nu v-ați cunoscut, nu?

– Nu, spuse el întinzînd mîna.

– Sybille Morgen, Nicholas Fielding, îi prezentă Valerie. Și Sybille învață la *Stanford;* aici lucrează cu program redus.

– Un loc bun, zise Nick simțind strînsoarea puternică a mîinii lui Sybille.

– Cel mai bun, cel puțin pentru perioada colegiului, spuse ea ridicînd spre el cei mai uluitori ochi de un albastru-pal pe care îi văzuse vreodată.

Îi dădea impresia că memora totul în legătură cu el.

– E un loc bun unde să înveți. N-o să-mi facă o reputație, dar nici n-o să-mi strice.

– Sper să găsești un loc în care să-ți faci o reputație, zise el.

– Asta am de gînd, recunoscu ea și se întoarse spre Valerie. Am verificat banda: e bine.

– Perfect, atunci putem să luăm cina, spuse ea luîndu-l pe Nick de braț. Ne vedem luna viitoare; nu atunci trebuie să faci emisiunea despre mașini vechi?

– Peste două luni. O să-ți trimit un bilet, zise ea și apoi se uită la Nick. Poți să vii oricînd vrei. Ne place să avem spectatori.

– Mi-ar face plăcere, mărturisi el uitîndu-se la operatorul care acum îndrepta camera spre o altă platformă, unde un pupitru lung și curbat se afla în fața unei hărți a lumii și a alteia mai mici reprezentînd Palo Alto, pe care se vedeau niște săgeți pentru prezentarea buletinului meteorologic. Nu știu nimic despre televiziune și mi-ar plăcea să aflu cîte ceva.

– Sună-mă; o să te plimb pe-aici. Amîndoi, dacă

vreţi, adăugă ea apoi uitîndu-se la Valerie. Deşi, probabil că tu te-ai plictisit.

– Nu mă plictisesc niciodată într-un post de televiziune, zise Valerie degajată. Cel puţin pînă acum nu m-am plictisit. Şi mi-ar face plăcere să te văd la lucru, Sybille; eşti atît de bună.

– Atunci te aştept, îi spuse Sybille lui Nick şi el îşi dădu seama că era pentru a doua oară cînd i se adresa numai lui, făcînd abstracţie de Valerie. Dacă vrei să vezi ceva deosebit, anunţă-mă dinainte, adăugă ea, după care se depărtă, iar Nick privi în urma ei, admirîndu-i siguranţa mersului.

Era izbitoare, cu un chip care nu putea fi uitat; cam de aceeaşi vîrstă cu Valerie, îşi spuse el, cu un păr negru, strîns cu elastic, o gură fermă şi obraji rotunzi. Dar Nick îi ţinu minte ochii: uluitori, de un albastru-pal pe tenul ei măsliniu, apropiaţi, cu gene dese, părînd nevinovaţi, dar fiind tot timpul atenţi, o combinaţie care făcea imposibil de ghicit ceea ce gîndea.

– O cunoşti de mult? o întrebă el pe Valerie în timp ce se îndreptau cu maşina ei spre campus.

– Aproape dintotdeuana. E din Baltimore şi, atunci cînd sîntem la fermă, mama ei e croitoreasa mamei mele. Vine de la Baltimore o zi pe săptămînă, din zori pînă la miezul nopţii sau mai mult, făcînd probe, pentru că acolo locuiesc clienţii înstăriţi, iar Sybille s-a ţinut după ea întotdeauna, încă de cînd era foarte mică. Fac eu cinste sau împărţim pe din două?

– Cina e deja pregătită acasă. Dacă nu te deranjează. Cum de a venit pînă aici la şcoală?

– I-a spus mamei mele că voia *Standford* şi nimic altceva pentru că, dacă eu am ales acest colegiu, însemna că este cel mai bun. Poţi să mă vezi în rol de model? Oricum, a vrut atît de mult să vină aici, încît părinţii mei i-au împrumutat bani pentru patru ani de studii; cred că abia reuşeşte să-i strîngă lucrînd la televiziune.

– Unde e tatăl ei?

– Cred că a murit, spuse ea, oprind brusc lîngă

bordură. Vreau să trec să iau nişte vin.

– Am vin.

– Ştiu, dar vreau să contribui şi eu cu ceva, iar vinul pare să fie punctul tău slab. Singurul pe care l-am descoperit. Deocamdată.

El rîse.

– Să fie alb, atunci, pentru că avem friptură de viţel.

Ea cumpără patru sticle de *Chablis* şi el tăcu pînă ieşiră din magazin.

– Cum o să împărţim patru sticle de vin?

– Mai păstrăm şi pentru data viitoare.

El zîmbi şi puse sticlele în maşină.

– Te pricepi să faci o salată?

– N-am făcut niciodată. De ce?

– Îmi place ideea de a pregăti cina împreună.

– Nu cred că vrei într-adevăr să mă vezi în bucătărie, dar o să-ncerc.

În bucătărie, el umplu două pahare cu vin, puse restul în frigider şi scoase ingredientele pentru salată. Valerie începu să taie legumele.

– Mama ta te-a învăţat să găteşti?

– Nu, tata, spuse el cîntărind nişte orez, dar îi aruncă o privire la timp pentru a-i zări expresia de uimire. Mama e secretară la o firmă imobiliară; obişnuia să gătească după ce se întorcea de la serviciu, dar, după un timp, sarcina asta a început s-o preia tata. Ea mai găteşte în weekend-uri.

– Deci, tatăl tău face de mîncare după ce vine de la serviciu?

– În timpul serviciului e mai bine spus. Are un atelier în garaj şi toată ziua e cînd în casă, cînd afară, spuse el punînd un vas cu apă pe aragaz şi aprinzînd focul. E inventator.

– Inventator! De ce anume? De ceva ce am auzit cumva?

– Probabil că nu. A patentat nişte ustensile care se folosesc la fabricarea automobilelor şi o nouă metodă de emulsionare a vopselei...

Îi întîlni privirea.

– Nimic de care să fi auzit tu.

– Nu, zise ea veselă. Dar sînt impresionată.

– El e impresionant, spuse Nick uitîndu-se la vasul de pe aragaz fără să-l vadă şi aşteptînd să fiarbă apa. Nu se dă bătut niciodată, înghite mii de descurajări şi o ţine mai departe pe a lui, îi place să-şi împărtăşească succesele, dar îşi ţine eşecurile pentru sine. E foarte deştept, infinit de optimist şi un realist cu simţul umorului. Întotdeauna m-am întrebat cum de poate fi aşa.

– Îl iubeşti foarte mult, constată ea.

Nick se întoarse cînd sesiză nota de nostalgie din glasul ei, dar ea privea în jos, la ardeiul pe care îl tăia în bucăţele. Vru să-i spună să se oprească, fiindcă bucăţelele erau deja prea mici, dar se răzgîndi şi o privi o clipă, simţind deodată o dorinţă puternică de a o proteja. „Ce nebunie“, îşi spuse el. Ea era imens de bogată, cu frumuseţe şi farmec, energie, inteligenţă, prieteni în toate colţurile lumii, bărbaţi, probabil cîţi voia – cum i-ar fi putut rezista, oare, cineva? – şi o predilecţie pentru o viaţă de lux pe care şi-o putea permite. Iar el dorea să o protejeze. Dar fusese acea notă în glasul ei...

– Nu-i aşa? îl întrebă ea ridicîndu-şi privirea.

– Da, zise el, dîndu-şi seama cît de mult tăcuse. Îl iubesc foarte mult. A fost întotdeauna steaua mea călăuzitoare. Nici chiar atunci cînd nu puteam să sufăr că dădea greş de atîtea ori sau cînd mă făcea să mă simt penibil nu-mi puteam închipui cum ar fi fost să am alt tată.

Valerie îl privea stăruitor şi mîinile îi erau complet nemişcate.

– Penibil?

– Sigur, părinţii tăi nu te-au făcut niciodată să te simţi penibil? Ai mei veneau la şcoală pentru seara părinţilor sau alte chestii de genul ăsta şi toţi părinţii, inclusiv mama, îi ascultau pe profesori vorbind despre rezultatele noastre, numai tata le spunea tuturor celor care îl ascultau despre invenţiile lui – atît despre cele care nu reuşiseră, cît şi despre cele care aveau să revo-

luţioneze viaţa modernă şi să-i aducă o avere, deşi spunea că adevăratul lui ţel nu erau banii, ci dorinţa de a uşura viaţa tuturor. Aş fi vrut nespus de mult să tacă, dar bineînţeles că nu puteam să-i spun asta, aşa că mă duceam tăcut într-un colţ, aşa cum fac adolescenţii adesea atunci cînd sînt cu părinţii lor.

Valerie rîse.

– Bine, dar de ce continua dacă dădea greş atît de des?

Nick o privi ciudat.

– Pentru că nu se pricepea decît la invenţii; asta era viaţa lui. Şi pentru că întotdeauna e sigur că data viitoare va reuşi. Tu ai renunţa dacă ai da greş cu ceva?

– Depinde cît de mult ar trebui să muncesc. S-ar putea să nu renunţ imediat, dar, după un timp, m-aş gîndi mai serios. Tatăl tău e fericit?

– Da, spuse el fără cea mai mică ezitare. Încă mai visează că va face ceva care va intra în istorie, dar acum a hotărît că eu voi face acest lucru, în timp ce el se ocupă cu ce se ocupă, cît poate mai bine.

– Pare ceva atît de organizat. Ca o ştafetă.

– Facem amîndoi ceea ce vrem, spuse Nick scurt şi, după ce îi aruncă o privire, ea îşi îndreptă atenţia din nou asupra salatei şi, peste cîteva minute, îi întinse castronul pentru control. Eşti foarte ordonată, aprecie el uitîndu-se la legumele care erau tăiate toate în bucăţele minuscule.

– Nu chiar; de fapt sînt foarte dezordonată. Mereu e nevoie să vină cineva în urma mea şi să strîngă. Dar n-am vrut să-ţi fie ruşine cu mine în bucătărie, spuse ea uitîndu-se la castronul cu salată. Trebuie să recunosc că arată ciudat, nu seamănă cu nici o salată din cîte am văzut în viaţa mea; poate că m-am concentrat prea mult. Speram să-mi aducă măcar vreo două puncte.

Nick îi luă castronul din mînă şi îl puse pe dulap, după care o luă pe după umeri.

– Nu mi-ar fi niciodată ruşine cu tine, nici aici, nici oriunde în altă parte.

Cînd braţele lui Valerie i se încolăciră în jurul gîtului,

buzele lui se atinseră uşor de ale ei.

– Şi nu ţin un scor. Tu ţii?

Ea clătină din cap. Gura i se deschise sub a lui şi uită complet de salată, de acea scurtă asprime din glasul lui şi de seriozitatea care îi dădea fiori de îndoială ori de cîte ori erau împreună. Gura lui o acoperi pe a ei, îi simţi gustul vinului pe limbă şi se lăsă total pradă senzaţiei pe care i-o dădea el, forţei care o atrăsese cînd se cunoscuseră şi felului lui deschis, care îl făcea să fie atît de diferit de cei care existau în viaţa ei.

El se dădu puţin în spate pentru a o privi, dar ea continuă să-l ţină de gît.

– Ţi-e teamă că o să se ardă mîncarea? îl întrebă ea şi pe chipul lui apăru un zîmbet.

– Ar putea să aştepte cîteva ceasuri.

– Atunci, las-o.

El se aplecă din nou asupra ei, găsindu-i gura şi mîngîindu-i trupul. Mătasea rochiei ei părea să se electrizeze sub palmele şi degetele lui; se umplu de viaţă cînd o simţi, cînd sesiză fiorul uşor care o străbătu în clipa în care el îi descheie rochia, cînd îi mirosi parfumul şi auzi sunetele pe care le scotea.

Se îndreptară spre canapea, dar Valerie se opri deodată cînd o văzu: o saltea subţire pe o placă de lemn, cu braţe şi spătar din lemn.

– Poate în dormitor? spuse ea.

Nick rîse uşor.

– Puţin mai bine, dar nu cine ştie ce.

– Trebuie să fie un pat. Asta înseamnă că-i mai bine.

El o luă de mînă atunci şi străbătură holul micuţ.

– Ah, stai puţin, zise ea oprindu-se din nou. Colegii tăi de cameră.

– N-or să vină; Bill e plecat din oraş, iar Ted e la prietena lui.

– La fix, zise ea rîzînd şi conducîndu-l în cameră.

În lumina crudă a unei lămpi de birou înclinate, aceasta părea aglomerată, deşi nu conţinea decît un pat nu cu mult mai lat decît canapeaua din living-room, un dulap înalt şi demodat şi un birou vechi cu un scaun

rotativ. Un covor frumos acoperea aproape toată podeaua şi peste tot erau cărţi, pe jos, pe mobilă, pe pervazul ferestrei. Nick împinse cîteva de pe pat, întoarse lampa spre perete pentru a mai micşora lumina şi o trase pe Valerie spre el.

– Dacă închizi ochii, ai putea să-ţi închipui că eşti la *Ritz*.

– Nu-mi trebuie *Ritz*. Tu n-ai fi acolo.

– Deocamdată, o aprobă el şi o sărută, trăgîndu-i rochia peste umeri.

O dezbrăcă uşor şi cu pricepere, şi Valerie cunoscu un sentiment de uşurare cînd îşi dădu seama că, totuşi, nu era lipsit de experienţă. „Au fost momente cînd aproape m-a păcălit", îşi spuse ea, dar gîndul acela fu trecător, căci el îşi scosese hainele şi se ţineau în braţe, piele lipită de piele, trupurile lor mulîndu-se unul după celălalt, Valerie simţindu-i bătăile inimii de parcă ar fi fost ale ei. Îi întîlni privirea şi se întinseră amîndoi în pat.

– Valerie, murmură Nick cu vocea lui joasă, rostindu-i numele încet şi senzual, de parcă l-ar fi gustat, de parcă l-ar fi respirat. Eşti incredibil de frumoasă.

El îşi lăsă mîinile să îi alunece încet pe gît spre sîni, îi sărută, le ridică sfîrcurile cu limba şi apoi, împreună, se descoperiră reciproc cu mîinile, cu gurile şi picioarele încolăcite, fiecare atingere şi fiecare mişcare fiind un mod de a-şi împărtăşi descoperirile, Nick privind în jos în ochii lui Valerie, apoi Valerie privind în jos la el, rîzînd de mişcările reţinute pe care trebuiau să le facă în acel pat îngust.

– A face dragoste cu tine e ca şi cum te-ai căţăra pe o stîncă, spuse ea rîzînd. Nu sînt niciodată sigură de ce o să mă agăţ în clipa următoare.

Pe moment iritat, Nick se opri şi se uită la ea cu ochii întredeschişi. El era cel care se simţea nesigur. Nici una din femeile pe care le cunoscuse nu rîsese şi nu glumise în pat, iar el fusese întotdeauna la fel de serios şi de tăcut ca ele. Era ca şi cum ar fi învăţat cu toţii o regulă care spunea că nonşalanţa nu putea face parte din dragoste şi pasiune.

Luase acel lucru drept garantat. Acum se întrebă dacă nu cumva rîsul lui Valerie însemna că se plictisise şi rîdea ca să dea mai multă culoare momentului. Sau poate că nu lua absolut nimic în serios. „Fir-ar să fie, pe mine o să mă ia în serios", îşi spuse el şi, în clipa aceea, Valerie se aplecă deasupra lui.

– N-ai voie să te gîndeşti la nimic, spuse ea. Poate mai tîrziu, dar în nici un caz acum. Acum trebuie să facem asta.

Îl sărută îndelung şi lent, lăsîndu-şi limba să danseze leneş cu a lui.

– Şi asta.

Coborî cu limba spre scobitura gîtului lui în cercuri mici care îi ardeau pielea. Ea îi simţea fierbinţeala pielii pe buze, sub mîini şi sîni, frecîndu-se de el în timp ce îşi plimba limba în rotocoale pe trupul lui. Îi plăcea nespus senzaţia pe care i-o dădea; era mai musculos decît îşi închipuise. „Un corp de atlet, îşi spuse ea, şi un creier care gîndeşte prea mult."

Rîse uşor şi îl atinse cu răsuflarea ei caldă.

– Ce este? o întrebă el.

Ea îşi ridică privirea.

– Mă simt minunat.

Rîse şi el, uimit şi încîntat. Bineînţeles că nu se plictisea; nici o clipă nu crezuse acest lucru cu adevărat. Dar, fir-ar să fie, voia ca ea să se concentreze asupra lui şi a actului lor de iubire. O ridică brusc şi o întinse în pat, ţinînd-o nemişcată şi mîngîindu-i trupul cu gura, aşa cum făcuse ea, limba stîrnindu-i toate simţurile pînă într-un singur punct unde se întîlniră toate: limba lui, carnea ei, plăcerea lor. Singurele sunete care se auzeau erau cele ale răsuflării lor şi numele lor rostite în şoaptă.

Iar cînd el fu în ea, fu ca şi cum ar fi ştiut dintotdeauna că aşa aveau să se simtă. Valerie îi întîlni privirea şi rîse scăzut, trăgîndu-i gura spre a ei, iar Nick ştiu că totul era în regulă, era perfect, căci acea împreunare era doar una din atîtea celelalte care existau deja între ei, căci, în multe privinţe, făceau deja parte unul din celălalt, şi rîsul lui Valerie era esenţial pentru acest

lucru, pentru bucuria pe care o simţeau amîndoi şi nu şi-o puteau reţine şi pe care aveau să o simtă întotdeauna. Avea să înveţe să rîdă împreună cu ea, se gîndi el, şi nu îi va mai dori niciodată tăcerea.

Cînd, în sfîrşit, rămaseră nemişcaţi, Nick îi sărută buzele arcuite într-un zîmbet şi ochii închişi, iar ea îi luă faţa în mîini şi i-o trase în jos din nou pentru a-l săruta.

– Ştiam eu că n-avem nevoie de *Ritz,* murmură ea.

Într-o clipă, el se ridică în capul oaselor lîngă ea. Îşi roti privirea prin încăpere, după care se uită iarăşi la trupul ei subţire, unduit ca o floare albă în patul răvăşit şi cu părul răsfirat în jurul feţei. Era extrem de fericit şi emoţionat, căci găsise exact ceea ce dorise, şi acum totul era posibil.

– O să mergem şi la *Ritz,* într-o bună zi, spuse el, doar ca să vedem dacă are vreo importanţă.

Se aplecă şi îi sărută sînul.

– Mă duc la bucătărie să pregătesc cina, spuse el apoi zîmbind. E mai mult decît o cină, e un festin.

Scoase dintr-un sertar o pijama în dungi şi i-o dădu.

– Noua modă. O să arăţi superb în ea; arăţi superb în orice. Pe urmă o să mîncăm şi o să vorbim despre ce o să facem mîine.

Îşi puse halatul şi se opri în prag.

– Şi în fiecare zi care va urma, adăugă el şi apoi dispăru.

CAPITOLUL 3

Sybille plecă tîrziu de la televiziune şi conducea spre campus cu nesăbuinţa unei localnice. Parcă maşina într-un punct interzis, dar care nu se afla la vedere, în apropierea locuinţei ei, punînd emblema postului KNEX-TV în geamul din spate pentru a părea ceva oficial.

Rochia pentru seara aceea se afla pe pat; o călcase de dimineaţă înainte de a merge la cursuri. Pantofii erau

aşezaţi chiar sub fusta strîmtă şi despicată; lenjeria era alături, pe pat. Iar parfumul gardeniei inunda încăperea. Îşi cumpărase o floare.

Valerie îi spusese că majoritatea femeilor nu aveau să aibă flori, nefiind o ocazie deosebită, dar era prima petrecere a lui Sybille în afara campusului şi se simţea atît de emoţionată, încît trebuia să facă un lucru extravagant.

Fix la ora şapte ieşi în faţa casei, de unde Valerie îi spusese că o va lua. Stătu acolo, lîngă bordură, cu picioarele lipite şi cu capul sus, timp de douăzeci de minute, pînă cînd o limuzină neagră opri lîngă ea şi Valerie deschise portiera din spate.

– Dumnezeule, ce punctuală eşti.

– N-am înţeles cumva ora? întrebă Sybille aruncînd o privire rapidă interiorului din catifea de un albastru-închis al maşinii şi imediat îl memoră.

Un mic bar şi un telefon se aflau într-o parte, iar în cealaltă un televizor. Văzu că Valerie purta o rochie neagră, mai simplă decît a ei, mai stilată şi mai sofisticată.

– Am avut impresia că ai zis ora şapte.

– Aşa am spus; am întîrziat. Nu ştiu cum, dar n-am putut să fiu gata la timp.

– Ah.

Nici o scuză, remarcă Sybille.

– El şi soţia lui dau o petrecere şi mi-au spus să aduc pe cineva; ţi-ar face plăcere să-l cunoşti?

Aşa, dintr-o dată, Sybille se trezi pe lista invitaţilor la petrecerea lui Thos Carlyle.

Şoferul se îndrepta spre coline.

– Credeam că ai un *Mercedes* sport, spuse Sybille. Asta e limuzina ta?

– Doamne, nu, cui i-ar trebui o asemenea barcă? E a lui Thos. Nu-i place ca fetele să conducă singure seara spre coline, îndeosebi eu, din moment ce el şi părinţii mei sînt atît de apropiaţi. Le-a spus că o să mă ţină sub supraveghere şi e atît de domn, încît n-am putut să mă opun.

– De ce ai fi făcut-o? întrebă Sybille. E minunat.

– Păi, în primul rînd, mergem cu viteza dorită de şofer. Ia spune-mi ce se petrece la televiziune. Am auzit că a fost dat afară cineva.

– N-a fost dat afară, pleacă la reţea. E cel mai senzaţional lucru pentru el. Cum de se află chestiile astea atît de repede? S-a-ntîmplat abia acum două zile.

– Ah, orăşelul ăsta e atît de mic şi oamenilor le place foarte mult să fie purtători de veşti, indiferent dacă sînt bune sau rele. Asta e ceva de dorit – să mergi la reţea?

– Bineînţeles; eu ce altceva aş vrea? Acolo se întîmplă toate. Tot ce fac, fac ca să ajung acolo cît mai repede.

Valerie se mişcă uşor pe banchetă, simţindu-se incomod, ca întotdeauna, în faţa forţei.

– Cum poţi să le plănuieşti pe toate? Să întinzi totul ca pe o hartă rutieră. Nick e aşa; totul e clar în mintea lui, încotro se îndreaptă, cum o să ajungă acolo, ce-o să facă atunci cînd va ajunge. Nu-i chiar atît de categoric ca tine, dar amîndoi parcă aţi fi nişte sergenţi; luaţi cu asalt dealul, fără să vă uitaţi nici în dreapta, nici în stînga pînă ajungeţi în vîrf. Nu te relaxezi niciodată?

– Eşti invidioasă.

Urmă un moment scurt de tăcere, după care Valerie începu să rîdă.

– Mai ghiceşte. Nu sînt genul înainte-şi-spre culme.

„Orice vrea obţine", îşi spuse Sybille.

– V-am aşteptat pe tine şi pe Nick să veniţi la televiziune, zise ea uitîndu-se din nou la Valerie.

– Am discutat despre asta, dar, pur şi simplu, n-am avut timp. Poate cînd o să fac înregistrarea pentru expoziţia de maşini vechi.

– Adică săptămîna viitoare.

– O să-i spun.

Limuzina luă o curbă.

– Nu mai sînt decît cîteva minute; să-ţi spun cîte ceva despre cei pe care o să-i cunoşti acolo.

Valerie înşiră apoi cîteva nume însoţite de descrieri scurte şi Sybille le memoră.

– Nu-i drept să ţi le trîntesc aşa pe toate deodată, dar o să te dumireşti acolo.

– O să ţin minte, zise Sybille. Mulţumesc.

Încercă să se gîndească şi la alte cuvinte, la alte moduri de a-i mulţumi lui Valerie pentru seara aceea. De ce îi era atît de greu să-i fie recunoscătoare lui Valerie? Întotdeauna fusese aşa, încă de cînd se cunoscuseră, cînd ea avea cinci ani şi Valerie a întrebat-o dacă voia să facă baie în piscina lor.

– O să vină şi Nick? întrebă ea pentru a rupe tăcerea.

– Nu, -are de lucru. Dar şi aşa nu-i plac astfel de petreceri. E a treia oară în ultimele două săptămîni cînd îmi refuză invitaţia.

– E chiar atît de bine între voi doi? Adică... sînteţi apropiaţi?

Valerie îşi arcui o sprînceană şi Sybille îşi dădu seama imediat că făcuse o gafă teribilă: nu avea nici un drept să pună o asemenea întrebare. Avea să treacă multă vreme pînă cînd Valerie o să i se confeseze din nou, chiar şi puţin.

– Asta e casa, zise Valerie cînd limuzina intră pe o alee şi se uită la Sybille. Dumnezeule, arăţi de parcă ai merge la dentist. Ascultă, sînt nişte oameni simpatici şi obişnuiţi, doar nu ţi-e frică de ei, nu?

– Nu, bineînţeles că nu. Numai că nu fac chestii din astea foarte des.

– O să te simţi grozav, îi spuse Valerie şi vocea îi fu atît de naturală, încît Sybille ştiu că nu se prefăcea doar ca s-o facă să se simtă mai bine. Eşti foarte drăguţă, ai despre ce să vorbeşti şi e ceva în legătură cu tine... Nick a observat; a zis că eşti tare şi foarte sigură de ceea ce vrei. Oamenilor le place asta, mai ales bărbaţilor. O să fie bine, pe cuvînt, n-ai de ce să-ţi faci griji.

Sybille simţi un val de recunoştinţă.

– Mulţumesc.

– Atunci, hai să mergem, îi spuse Valerie şi coborî din maşină urmată de Sybille.

„Crede-o, îşi spuse ea; de ce te-ar minţi?" Dar Sybille

nu fusese în stare niciodată să primească un compliment cu grație. Întotdeauna se întreba dacă nu exista vreo chichiță.

O urmă pe Valerie cu pasul ei obișnuit și iute.

– Distracție plăcută, îi spuse Valerie la ușă și Sybille încuviință, dar, cu toate acestea, cînd intră în acea încăpere imensă, o cuprinse teama, mai ales cînd Valerie dispăru imediat după ce o prezentă gazdelor.

Sybille o văzu plimbîndu-se printre invitați cu aceeași degajare cu care se mișca prin campus și își spuse furioasă că nu avea nici un drept să o lase singură; ar fi trebuit să stea lîngă ea. Valerie era mereu așa: trecea foarte repede de la generozitate la laude și apoi la totală ignorare. Făcea exact ce simțea că avea chef să facă în clipa respectivă, fără să se gîndească la ce era în urmă sau la ce o aștepta.

În timp ce Valerie se afla în centrul atenției, Sybille stătea la marginea grupurilor, ascultînd conversații, zîmbind cînd ceilalți rîdeau, uitîndu-se întotdeauna stăruitor la cel care vorbea, de parcă i s-ar fi adresat chiar ei. În acest fel își petrecu seara, fără să spună aproape nimic, cea mai interesantă seară din viața ei; îi arăta exact ceea ce lipsea din planurile ei de viitor. Acum dorea să ajungă nu numai bogată și puternică în televiziune, dar și să facă parte din existența celor puternici.

– Mulțumesc, îi spuse ea lui Valerie la ora unsprezece, cînd limuzina opri exact în locul din care o luase cu numai cîteva ore în urmă.

– Mă bucur că ai putut să vii, zise Valerie. Sper că te-ai simțit bine; ai fost îngrozitor de tăcută.

– Am fost atentă și am învățat o mulțime de lucruri. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, Valerie. M-am simțit mai bine ca oricînd.

Nick o întrecu pe Valerie, calul lui zburînd parcă spre culmea unei pante și apoi începu să coboare pe partea cealaltă. Nu mai călărise de ani de zile și redescoperea plăcerea acestui lucru, energia neînfrînată și senzația de libertate care îl învăluiau odată cu vîntul. Se

aplecă mult peste gîtul calului aşa că, prima oară, văzu copitele calului ei, cînd Valerie îl prinse din urmă şi îl depăşi, strigînd ceva ce el nu înţelese. Atunci ea aruncă o privire în spate, rîzînd, şi îşi îndreptă calul spre dealuri, mărind şi mai mult distanţa dintre ei. Dar Nick îşi îndemnă şi el calul şi o prinse din urmă, aşa încît acum călăreau unul lîngă altul. Energia combinată a celor doi cai şi tulburarea provocată de viteză se strecurau între ei ca o îmbrăţişare, iar cînd se opriră, în cele din urmă, Valerie îşi îndreptă calul spre al lui.

– E ca şi cum am face dragoste, nu crezi? Ca şi cum am fi unul înăuntrul celuilalt.

– Nu chiar, spuse el zîmbind. Dacă ţin minte bine, e o diferenţă destul de mare.

– Bine, dar nu în esenţă. Ne-am călărit reciproc chiar adineauri, nu? Într-un sens mistic, oricum: am simţit că fac atît de mult parte din tine.

Întotdeauna îl surprindea.

– Nu există sens mistic? întrebă ea cu ironie în glas cînd momentul de tăcere se prelungi.

– Sînt deschis, zise el. Un om de ştiinţă e întotdeauna dispus să asculte.

– Ah, vrei dovezi. Ce groaznic. Ştii ce-mi place cel mai mult la călărie? Eliberarea de orice altceva. Întreaga lume trece pe lîngă mine ca o ceaţă, palidă şi neclară, şi singurul lucru real sînt eu, dar sînt cu totul altfel. Sînt propriul meu univers: spaţiu pur, mişcare pură, ca şi cum timpul ar dispărea şi n-ar exista decît viteza şi infinitul. Deci, ce părere are un om de ştiinţă despre asta?

– Că ar fi trebuit să fii poet, spuse Nick încet. S-ar părea să fi simţit aşa ceva în timp ce călăream, dar nu mi-au venit ideile astea.

– Ei bine, sînt ale tale acum, zise ea cu nonşalanţă. Poţi să faci ce vrei cu ele. Ar trebui să ne-ntoarcem. Am o lucrare de terminat pentru mîine şi, în seara asta, repetăm primul act de la *Mezalianţa.*

– Înainte sau după cină?

– În timpul cinei, bănuiesc; e fixată pentru ora şase şi jumătate. O să fie o adevărată întrecere între Shaw şi

sandvişurile noastre. Vrei să asişti?

– Nu vor spectatori, nu?

– Vedeta poate să încalce regulile. Poţi să vii, dacă vrei.

– Altă dată, atunci; mi-ar face plăcere. Dar în seara asta am foarte mult de lucru.

Ea oftă.

– Speteşte-te, murmură ea apoi şi se depărtă, lăsîndu-l în urmă.

Dar călărea destul de încet şi, în curînd, Nick fu lîngă ea. Caii se mişcau în acelaşi timp şi trupurile lor se înălţau şi se lăsau în jos amîndouă odată, iar ei erau mulţumiţi să călărească astfel, zîmbindu-şi fără să vorbească în vreme ce după-amiaza aceea perfectă trecea încet.

Mai aveau doar vreo milă pînă la fermă, unde aveau să înapoieze caii, cînd auziră o armonică şi un acordeon interpretînd o melodie veselă şi ţipetele şi rîsetele copiilor.

– Hai să mergem să vedem, propuse Valerie şi, luîndu-se după zgomote, ajunseră la un carnaval care avea loc la periferia orăşelului Los Verdes.

Păreau să fie sute de copii, iar cei cîţiva adulţi ieşeau în evidenţă la fel ca nişte bălării înalte într-un cîmp cu iarbă.

– Minunat, spuse Valerie şi descălecă repede, legîndu-şi calul de un stîlp. Haide, Nick; nu-ţi plac chestiile astea?

– A trecut foarte mult timp.

Valerie îl apucă de mînă.

– Nu-mi vine să cred; e exact ca acela pe care l-am avut în copilărie.

Rămaseră în spatele unei mulţimi de copii care stăteau cu picioarele încrucişate pe iarbă, iar Valerie se uită la micul teatru aproape cu lăcomie.

– Era la fel de sclipitor ca ăsta, numai că avea ornamente aurii, nu argintii. Cînd aprindeau luminile scenei, toate ornamentele erau ca nişte stele şi totul era feeric.

Rîse uşor, prinsă de vraja amintirilor.

– Verii mei şi cu mine obişnuiam să creăm piese şi să le punem în scenă pentru rude, pînă cînd acţiunea devenea atît de înspăimîntătoare, încît nu se mai uita nimeni. Uneori, nici noi nu puteam să ne uităm; ne speriam atît de tare, încît n-o mai făceam cîteva săptămîni. Dar întotdeauna reveneam şi făceam ceva chiar şi mai înfricoşător. Nu e uluitor cît de mult le place copiilor să se sperie singuri? Nu pot să-mi închipui; refuz să mă gîndesc la asta acum. E mult mai bine să mă gîndesc numai la ornamentele aurii care păreau nişte stele. Mă întreb dacă o mai fi în subsolul fermei. Dacă o să am vreodată copii, mi-ar plăcea să văd ce ar face cu el; trebuie să fie vreo treizeci de păpuşi acolo, aşteptînd să fie readuse la viaţă.

Pe mica scenă, două păpuşi jucau ping-pong.

– Dacă o să ai copii? întrebă Nick.

– Ah, bănuiesc că o să am într-o bună zi. Nu m-am gîndit prea mult la asta. Nu pentru mult timp, oricum; nu i-aş face ca să-i dau altcuiva să-i crească, iar acum n-am chef să las nişte copii să-mi mănînce tot timpul.

Îi zări privirea curioasă înainte să şi-o poată masca.

– N-am decît douăzeci de ani! exclamă ea. De ce te tot aştepţi să iau asemenea hotărîri? Nu sînt pregătită. Ca să ai copii, trebuie să fii aranjat şi înţelept, ceea ce eu nu sînt. Nu încă, oricum. Ah, ia uite, ce idee excelentă!

Una din păpuşi lovise cu putere în minge, trimiţînd-o spre public. Scoţînd strigăte de bucurie, copiii se întrecură care mai de care să pună mîna pe ea; o fetiţă o prinse şi o strînse la piept. Cînd se uitară spre scenă, copiii văzură că păpuşile se certau.

– Uite ce-ai făcut! Ai pierdut mingea!

– Ba nu! Tu ai lovit-o greşit şi a ricoşat din paleta mea!

– Ba am lovit bine! Tu n-ai ştiut să mi-o trimiţi înapoi!

– Ba am lovit bine! Tu ai lovit greşit!

– Ba tu ai lovit greşit!

– Ascultă, prostule, există doar două feluri în care se pot face lucrurile: ca mine şi greşit. Asta-i tot!

Copiii rîdeau şi ţopăiau, iar Nick şi Valerie se priviră.

– Motivul pentru care ţările pornesc războaie, murmură el şi ea rîse. E o lecţie de politică.

Dar, peste cîteva clipe, păpuşile se împăcară.

– Poate că mai există un fel de „afară de al meu", spuse păpuşa care îşi făcuse prietenul prost. Dar e o plictiseală să fii nevoit să înveţi două feluri.

– Nu-i nimic, i se replică. Puţină plictiseală nu-i ceva atît de rău dacă înseamnă că putem să ne jucăm fără să ne certăm tot timpul.

– Morala zilei, spuse Nick cînd se depărtă împreună cu Valerie. Dar nu e o politică pe care o cunoaştem. Atunci despre ce era vorba în piesă?

– Despre o poveste de dragoste, spuse ea rîzînd. Nu ţi-ai dat seama? Numai atunci doi oameni fac tot posibilul să se poarte cît mai bine. Uite caii; Doamne, ce tîrziu s-a făcut. Hai să vedem cît de repede putem să ajungem.

– Mai stai puţin, zise Nick şi o întoarse spre el pentru a o săruta.

Rămaseră un moment îndelungat lîngă un pom. Muzica şi rîsetele copiilor le ajungeau pînă la urechi, aerul mirosea a soare şi a tufe înflorite, iar ei se ţineau strîns, unindu-şi răsuflările.

– Îmi place, spuse Valerie cînd se despărţiră puţin şi îşi zîmbiră. Ce a inspirat gestul?

– O zi minunată. Şi am vrut să mă port cît mai bine.

Ea rîse.

– La altceva nici nu mă aşteptam din partea ta. Altfel am avea o relaţie foarte nesatisfăcătoare. Hai să ne luăm la întrecere pînă la fermă.

Cînd ajunseră, amîndoi odată, Valerie se gîndea la piesa pe care avea să o repete în seara aceea; uitase de păpuşi. Nick nu le uită, însă, niciodată. Deoarece în după-amiaza aceea îşi dădu seama pentru prima oară că voia să se însoare cu ea şi că nu o putea cere în căsătorie, pentru că ea l-ar fi refuzat. După-amiaza aceea fu prima dintr-un şir de multe după-amieze şi seri

cînd el avea să-şi spună că ea nu era încă pregătită; va aştepta momentul potrivit.

Un campus de colegiu este o lume în sine, aproape la fel de separată de cealaltă lume mai mare ca şi cum ar fi ascunsă lîngă un zid înalt. Lui Nick îi plăcuse încă din clipa în care părinţii lui l-au adus prima oară, cu şapte ani în urmă, ajutîndu-l să-şi ducă lucrurile în dormitor şi dîndu-i sfaturi de parcă aceea ar fi fost ultima lor ocazie de a o face. De atunci nu mai locuise acasă. Cea mai mare parte a anului stătea în campus, învăţînd şi luîndu-şi cîte o slujbă sau, uneori, cîte două în acelaşi timp. Timp de o lună în fiecare vară, se plimba prin vest făcînd autostopul, din Oregon şi Washington pînă în Arizona şi New Mexico, făcînd fotografii, luînd notiţe, citind legende indiene şi vestice. De cele mai multe ori mergea singur.

Cînd se întorcea în campus, fie dintr-o astfel de călătorie, fie dintr-o vizită făcută părinţilor, avea senzaţia că se întorcea acasă. Acolo îi era locul.

Cînd îi spuse acest lucru lui Sybille, aceasta îl privi surprinsă. Îi condusese pe el şi pe Valerie într-un tur al postului de televiziune KNEX şi apoi merseră cu maşina sport a lui Valerie să ia cina la un restaurant chinezesc din Palo Alto.

– Doar nu poţi să spui că la colegiu e ca acasă; e mai degrabă un popas pe drumul spre restul vieţii.

– Nick construieşte cuiburi, chiar dacă se află pe un drum spre o destinaţie precisă, zise Valerie. E uluitor cît de bine se pricepe la acest lucru; eu n-aş fi în stare.

– N-ai nevoie decît de cîteva lecţii de clădire a unui cămin, spuse Nick zîmbind. Pe care voi fi bucuros să ţi le dau.

– Prea tîrziu; sînt mult prea mare ca să mai învăţ. Ce-ar fi să te-nvăţ cum să angajezi servitori?

– Prea costisitor pentru bugetul meu şi tot talentul meu la ştergerea prafului şi gătit s-ar atrofia.

Surprinse privirea tristă a lui Sybille şi se simţi vinovat că o exclusese.

– Vorbeam, deci, despre *Standford,* zise el, întorcîndu-se spre ea. Ce-i rău în acest colegiu?

– Nu e vorba numai de *Standford,* ci de orice alt colegiu. Îţi ia o veşnicie ca să-l termini şi nici nu are ce vreau eu; ce e de plăcut?

Nick se uită la chelner cum întindea gem de prune, bucăţele de carne şi legume pe clătite, după care le rulă.

– Dar ce vrei tu?

Ea ezită.

– O mulţime de lucruri.

Ar fi vrut ca Valerie să nu fi fost acolo, căci i-ar fi plăcut să stea de vorbă numai cu Nick.

– Să fiu remarcată. Să-i fac pe oameni să ştie că exist.

Se opri brusc şi îşi coborî privirea, roşind.

– În televiziune? Ca producător? întrebă repede Valerie, care nu putea suporta nefericirea.

– Poate, pentru început, spuse Sybille ridicînd privirea şi văzu că nu rîdeau de ea. Dar ăsta e numai primul pas. Am de gînd să ajung în faţa camerei – prezentatoare de ştiri –, apoi să am propria mea emisiune, interviuri, ceva de genul ăsta, încă nu sînt sigură, şi o să fac absolut tot: o să scriu, o să produc şi o să fiu şi vedeta acelei emisiuni.

Se dădu în spate cînd chelnerul îi aşeză în faţă o farfurie cu o clătită imensă.

– Singurul lucru pe care n-o să-l fac va fi să devin o roată mare la un post lipsit de importanţă cum e KNEX.

– De ce nu? întrebă Valerie curioasă.

Sybille se uită la ea ca şi cum ar fi fost grea de cap.

– Pentru că vreau să am lucrurile pe care nu le am acum; lucrurile pe care le vrea toată lumea. Bani. Putere. Celebritate.

Valerie clătină din cap.

– Eu nu. Adică, nu vreau putere şi celebritate. Prea multă muncă şi insuficientă distracţie, ba mai trebuie să-i ţii departe şi pe toţi cei care vor să ţi le ia. Nu-mi închipui că aş putea să fac o chestie ca asta.

– Pentru că ai avut bani întotdeauna şi eşti obişnuită să obţii tot ce vrei. E al naibii de uşor să te prefaci că nu vrei ceva cînd ai deja şi cînd ştii că poţi avea şi mai mult fără ca măcar să încerci.

– Hei, spuse Valerie pe un ton împăciuitor, nu merită să ne certăm.

– Îmi pare rău, zise Sybille, lăsînd capul în jos şi roşind din nou. M-am aprins prea tare. Dar înseamnă teribil de mult pentru mine.

– Să obţii ceea ce nu ai?

– Să obţin tot ce vreau.

– Cam mult, spuse Nick încet.

Le urmărise cu atenţie pe amîndouă, conştient că şi ceilalţi oameni din local făceau acelaşi lucru, invidiindu-l, probabil. Erau atît de izbitoare: Valerie deschisă la culoare şi uluitor de frumoasă, Sybille brunetă şi interesantă, cu acei ochi albaştri aproape exotici; Valerie în blugi şi cu o bluză de mătase de un verde-smarald, Sybille într-o fustă neagră şi un pulover alb; Valerie relaxată, degajată şi stăpînă pe sine, Sybille alternînd între stînjeneală şi înflăcărare reţinută.

Erau atît de deosebite, încît el se întrebă dacă exista cu adevărat o relaţie de prietenie între ele, chiar şi una sporadică. O văzuse pe Sybille studiind-o repede pe Valerie imediat cum ajunseseră la televiziune, iar el ştiuse că Valerie, deşi era conştientă, probabil, de ceea ce purta Sybille, era mult mai puţin interesată decît aceasta. Sybille o asculta pe Valerie cu mai multă atenţie decît o asculta Valerie pe ea; din cînd în cînd făcea cîte un gest identic cu cîte unul al lui Valerie. Parcă era o studentă care memora totul pentru vreun examen viitor.

– Nu mi-e teamă de prea mult, îi explică ea lui Nick, atîta timp cît am ceva de cîştigat.

Îl privi îndelung. Ochii ei albaştri erau ca două giuvaeruri, îşi spuse el. Plini de promisiune; dezvăluiau însă o femeie interesantă, stăpînită de o dorinţă de a reuşi pe care el o înţelegea foarte bine, fiindcă se potrivea cu propria lui dorinţă. Pe sub masă, o luă de mînă

pe Valerie, bucuros că îşi găsise steaua fixă, infinit mai fericit acum decît atunci cînd căutase şi încercase cu diferite femei, chiar şi cu cele care îi stîrniseră interesul la fel de mult ca Sybille Morgen.

– Dar tu? îl întrebă ea.

Îşi tot făcuse de lucru cu beţişoarele, încercînd să ia o bucăţică de pui; acum le puse deoparte, ca şi cum ar fi mîncat destul, şi se uită la Nick.

– Studiezi ca să poţi obţine ceea ce vrei, nu? Ustensile care să-ţi folosească la sfîrşit. De ce altceva ţi-ai petrece toţi anii ăştia aşteptînd să se întîmple ceva real?

Nick simţi o mică scînteie de compătimire, întrebîndu-se cum putea fi mulţumită vreodată o femeie care nu considera că tot ceea ce o înconjura era real.

– Am venit aici să învăţ, spuse el, după care zîmbi. Sună teribil de anost, nu?

– Nu şi pentru un om de ştiinţă, zise Valerie cu nonşalanţă.

– Ce zici de oamenii de ştiinţă cărora le plac teatrele de păpuşi? întrebă el.

– Sînt salvaţi. Nicidecum anoşti. Totuşi, adăugă ea cu ironie în glas, să vii la colegiu ca să înveţi... ce ciudat.

Sybille îi privea din nou, ţinîndu-şi răsuflarea cînd văzu cum se uita Nick la Valerie. El îi aruncă o privire şi, zăpăcită, ea luă din nou beţişoarele, încercînd să le fixeze între degete. „La naiba, îşi spuse ea; Nick şi Valerie fac să pară atît de uşor. E unul din acele lucruri care vin odată cu banii şi cu umblatul prin restaurante, învăţînd lucruri stupide cum era, de exemplu, mîncatul cu două beţe de lemn." Dar făcu un efort ca să nu ceară o furculiţă; se chinui şi, după un timp, începu să-şi dea seama cum trebuia făcut. Numai că, fiind preocupată de acest lucru, pierduse o parte din conversaţie, iar cînd Nick se uită la ea, spuse repede:

– Nu se poate să fi venit numai ca să înveţi.

– E adevărat, recunoscu el. Am mai venit şi ca s-o întîlnesc pe Valerie, deşi nici nu i-am ştiut numele, nici n-am avut habar cum arată pînă acum trei luni.

– Bine, dar vorbind serios, pentru ce altceva? întrebă Sybille cu nerăbdare.

– Bănuiesc că pentru nimic altceva, spuse el simplu, întrebîndu-se de ce ar fi fost nevoie ca să o facă să rîdă. Sînt cel mai fericit cînd descopăr lucruri pe care nu le ştiam cu o zi înainte. Sînt o mulţime de lucruri pe care aş vrea să le fac şi pe care abia aştept să le realizez după ce o să termin cursurile peste vreo două luni şi cînd o să-mi iau o slujbă, dar nu mi-am petrecut ultimii şapte ani doar pregătindu-mă pentru asta şi atît.

– Ce fel de slujbă?

– Asemănătoare cu ce fac acum: proiectare de computere, creare de programe...

– Exact ce spuneam eu: îţi obţii referinţele, la fel ca noi toţi. E ca şi cum am alerga o cursă cu obstacole înainte să ajungem la adevărata linie de start; cei de afară consideră că e important, dar n-are nici o legătură cu realitatea.

– Nu-i chiar atît de complicat, spuse Nick zîmbind şi continuînd să-i admire felul hotărît de a fi, dar dorindu-şi să fi fost mai puţin insistentă.

„E exact cum eram eu înainte să mă-nveţe Valerie să mă relaxez“, îşi spuse el.

– Am vrut doar cîţiva ani de studenţie. Sînt bărbaţi de vîrsta mea care au făcut deja avere în valea asta, de la San Francisco la Monterey, cu sau fără colegii, şi aş fi putut s-o fac şi eu, dar am vrut să fac întîi asta. Probabil că e ultima oară în viaţă cînd pot să mă concentrez asupra mea şi să învăţ ce vreau. Întotdeauna am fost de părere că pentru asta sînt colegiile. O să fac şi eu avere cînd mi-o veni timpul; nu-mi fac griji pentru asta.

Sybille se uită la el.

– Nu-ţi faci griji, repetă ea. Eşti atît de sigur.

– O să fac tot ce trebuie ca să reuşesc.

„Ca mine, îşi spuse Sybille. De ce e cu Valerie, cînd, de fapt, seamănă cu mine?“ Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit că nu cîştigase discuţia, reveni la ea.

– O să reuşeşti pentru că o să ai referinţele. Şi pentru că aici ai cunoscut oameni care ar putea să te ajute.

Deşi, cel mai mult trebuie să te ajuţi singur, fiindcă nu poţi să contezi pe alţii să se intereseze de tine. N-am dreptate, Valerie? Tu vrei să faci teatru şi ăsta e un mod în care să începi.

– Nu chiar, spuse Valerie jucîndu-se cu beţişoarele şi părînd plictisită, după părerea lui Nick. Nu mă gîndesc la teatru ca la o carieră; e ceva care îngrădeşte prea mult. Oi juca eu din cînd în cînd în cîte o piesă de amatori, dar probabil că asta e tot.

Sybille o privi uluită.

– Atunci de ce ai venit la colegiu?

Fu rîndul lui Valerie să se uite la Sybille ca la un om greu de cap.

– De ce nu? E ceva nou, ca a merge în Africa sau India, deşi am făcut-o şi pe asta deja. Şi, în plus, toată lumea merge la colegiu; e următorul pas după liceu.

Nick rîse şi ridică paharul cu bere chinezească toastînd pentru fiecare din ele.

– Pentru viaţa de student.

– Puteţi să glumiţi cît vreţi, spuse Valerie cu seninătate. Îmi place să învăţ la fel de mult ca oricui altcuiva, doar că eu o fac, în loc să vorbesc despre asta. Şi mă distrez foarte bine.

– Bine, sigur că şi mie îmi place, zise Sybille. Doar că nu...

Tăcu. Nu-i putea convinge; erau prea fermi în ideile lor.

Valerie îşi ciocni paharul de al lui Nick.

– Pentru distracţie şi o mulţime de feluri de a o obţine.

– Împreună, spuse el, susţinîndu-i privirea.

– Poate, zise ea şi apoi se uită la Sybille. Ce ziceţi de asta? Peste zece ani să bem toţi trei pentru Sybille Morgen, celebra vedetă a propriei emisiuni.

– Beau pentru asta, spuse Sybille, şi băură toţi, fiecare pentru altceva.

Valerie stătea lîngă fereastră, visînd cu ochii deschişi, în timp ce profesorul înşira pe tablă o formulă

chimică extrem de complicată. Suporta ştiinţele mai uşor acum decît înainte să-l cunoască pe Nick – de fapt, uneori, o mira şi pe ea însăşi faptul că îi plăcea –, iar, în timpul momentelor plictisitoare, îşi închipuia că aude vocea lui Nick.

Se gîndea mult la el, mai mult decît se gîndise la oricare alt bărbat. Se întrebă de ce. Nu era cel mai sexy bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, nici cel mai frumos sau cel mai îndrăzneţ; nu călătorise şi nici nu părea să se grăbească să o ajungă din urmă; nu avea banii necesari pentru a o însoţi în activităţile pe care ea le avea cu prietenii, navigînd, făcînd schi nautic, mergînd la petreceri şi baruri de noapte, plimbîndu-se cu maşina în căutarea unor lucruri de făcut; nu putuse să plece de la serviciu pentru a merge cu ea în cele două weekend-uri cînd ea fusese la New York şi îl rugase să o însoţească pentru a-i cunoaşte părinţii; şi era atît de serios în orice privinţă!

„Acesta era cel mai rău lucru", îşi spuse ea. Mîna îi alerga pe foaie, copiind formula şi soluţia acesteia, dar gîndul îi era la Nick. De fapt, era cel mai mistuitor bărbat pe care îl cunoscuse vreodată: cînd erau împreună, ea era numai cu el, nu se lăsa niciodată pradă visării cu ochii deschişi sau imaginaţiei, aşa cum făcea în prezenţa altora, iar cînd nu erau împreună, se gîndea numai la el.

Dar mai avea şi acea intensitate, acea hotărîre de a face tot ce îşi pusese în gînd, chiar dacă era doar o călărire de după-amiază pe cîmp, o slujbă cu program redus în incinta campusului sau munca pe care şi-o rezervase pentru viitor. Întotdeauna, în adîncul lui, existau o seriozitate şi un control, o concentrare pe care nici chiar ea nu o putea învinge.

Nu putea nici să înţeleagă, nici să împărtăşească acest lucru şi, totuşi, nu şi-l putea scoate din minte. Cum putea să simtă aşa ceva pentru un bărbat pe care nu-l înţelegea? Începea să o enerveze. Erau împreună atîta timp cît colegii lui de cameră erau plecaţi, aşa încît totul începea să semene cu o căsnicie. Nu mai cunos-

cuse un alt bărbat de patru luni şi îşi petrecea mai puţin timp cu prietenele. Pe Nick nu părea să-l deranjeze faptul că nu mai cunoştea alte femei şi, deşi el continua să-şi vadă prietenii, tot Valerie era pe primul loc. Părea pregătit pentru toată viaţa. Acel gînd o făcu să tremure de spaimă.

„Sînt prea tînără pentru asta, îşi spuse ea. N-ar trebui să mă-ncurc cu cineva cîţiva ani de-acum înainte. Dar nu sînt chiar atît de mult încurcată cu el; absolut deloc. E ca o poveste de dragoste la bordul unei nave; se va sfîrşi cînd o să plecăm de aici. Probabil chiar înainte."

Profesorul îşi termină cursul şi Valerie se uită la caiet. Paginile erau pline de cifre, scheme, notiţe, trecuse pînă şi titlul unui articol de revistă pe care trebuiau să-l citească înainte de cursul următor. Se părea că scrisese toată ora fără să audă măcar un singur cuvînt. „De la gura lui la mîna mea, îşi zise ea rîzînd; mă-ntreb dacă Nick o să considere asta o realizare sau un defect. La naiba, primul lucru la care mă gîndesc e să-i spun lui Nick. Mereu fac asta în ultima vreme."

Ieşi, oprindu-se puţin, pentru a-şi obişnui ochii cu soarele strălucitor de aprilie.

„De fiecare dată cînd se întîmplă ceva amuzant, surprinzător sau doar interesant, abia aştept să-i spun. Ei bine, de data asta n-o să-i mai spun. Nu există absolut nici un motiv ca să-i spun lui Nick Fielding tot ce mi se-ntîmplă; am propria mea viaţă şi refuz s-o deschid complet pentru cineva."

– Şi aşa, am scris toată ora, spuse ea în timpul cinei, pe care o luară în seara aceea acasă la el. Am luat notiţe fără să aud un singur cuvînt măcar. Mă gîndeam la alte lucruri.

Nick rîse.

– Ar trebui să te gîndeşti să te apuci de politică. Dacă poţi să gîndeşti un lucru şi să scrii un altul – ba şi mai mult, să spui un altul –, eşti candidata perfectă.

– Nu mi-ar plăcea. Prefer să mă prefac în viaţa mea personală; e mai cinstit.

Rîseră şi Nick turnă cafeaua, după care tăie tortul cumpărat de Valerie. Ea îl urmări cu privirea, plăcîndu-i foarte mult mîinile lui: fine, bronzate, cu degete lungi şi subţiri. Îşi aminti cum o făceau să se simtă cînd erau pe ea şi începu să-l vrea iarăşi. Părea să nu se sature niciodată de el în pat. Îşi aduse aminte că se gîndise la acel lucru la cursuri, mai devreme.

„De asemenea, am mai hotărît să nu-i spun nimic despre faptul că am luat notiţe fără să aud nimic. Eram atît de sigură că n-o să-i spun."

Luă furculiţa şi începu să se joace cu felia ei de tort. Într-un fel, nu mai părea important acum. Se simţea atît de bine acolo, văzîndu-l cum se mişca prin bucătărie şi gîndindu-se cum avea să se culce cu el, descoperindu-i din nou tandreţea şi forţa care i se păreau întotdeauna noi, încît nu-şi mai aminti argumentele perfecte împotriva ideii de a se implica prea mult.

Se părea că exista o diferenţă foarte mare între ceea ce gîndea atunci cînd nu erau împreună şi ceea ce făcea cînd se întîlneau. „Ar trebui să rezolv treaba asta, îşi spuse ea. Dar nu e nici o grabă; în definitiv, tot o să se termine cînd plecăm de la *Standford,* aşa că de ce să fac ceva acum, cînd mă simt atît de minunat şi e atît de plăcut să-i povestesc tot felul de lucruri? Deşi, tocmai asta e problema. Devine un obicei la care s-ar putea să-mi fie foarte greu să renunţ."

CAPITOLUL 4

Sybille se uită în jos la ochii închişi şi gura deschisă ale lui Terence Beauregard al Treilea, directorul departamentului de ştiri al postului KNEX-TV, al cărui trup gol şi supraponderal se afla între picioarele ei.

– Frumos, spuse el gîfîind. Frumos, frumos, frumos...

Ea scăpă de imaginea lui închizînd ochii. Nu suporta să se uite la bărbatul care se afla în patul ei. În schimb,

se concentra asupra propriului ei ritm, înfigîndu-se în el, ridicîndu-se şi lăsîndu-se încet în jos, ascultîndu-i răsuflarea pentru a-şi da seama cînd să se mişte mai repede şi cînd să încetinească.

Se propti în mîini de o parte şi de alta a feţei lui late şi, cînd se lăsă în jos, îi atinse pieptul cu sfîrcurile, fiindcă acest lucru îl excita întotdeauna. El o lăsă să facă tot, iar ea îi ascultă sunetele şi se mişcă mai repede, îndemnîndu-l să facă tot ce voia ea, pînă cînd el scoase un strigăt şi îi apucă fesele cu ambele mîini, cutremurîndu-se sub ea, după care rămase nemişcat.

Încă mai respira anevoios cînd ea se dădu la o parte de pe el şi se aşeză cu picioarele încrucişate în pat.

– Frumos, zise el, continuînd să ţină ochii închişi. Chiar foarte frumos, scumpo.

Sybille aşteptă ceea ce trebuia să simtă şi senzaţia veni, ca întotdeauna: întîi se simţi goală, apoi mai singură ca oricînd şi, în cele din urmă, furioasă.

Lui puţin îi păsa cine se afla pe el. Nu se ostenea să se uite la ea; nici măcar nu-i rostea numele. Poate că nu şi-l amintea. A doua zi avea să o vadă la televiziune şi să se poarte ca şi cum n-ar fi fost niciodată în ea. Era anonimă pentru el.

Aşa cum era şi el pentru ea, îşi spuse. Dar acest lucru nu avea importanţă. Nu suporta să fie invizibilă.

Dar atunci, el o luă prin surprindere. Ea tocmai se pregătea să-l expedieze acasă, aşa cum făcea întotdeauna cu cei care fuseseră în patul ei, ca să-şi poată petrece restul serii din nou stăpînă pe viaţa ei, dar el întinse mîna.

– Trebuie să stăm de vorbă despre buletinul de ştiri pe care l-ai făcut astăzi. Sînt o mulţime de probleme.

Sybille îngheţă.

– Probleme?

– Monoton, spuse el deschizînd ochii şi ridicîndu-se în capul oaselor. E un buletin de ştiri de prînz; oamenii iau masa, vin, pleacă, sînt pe fugă... ori îi captivezi, ori îi pierzi. E nevoie de chestii personale. Poveşti micuţe. Momente, cum a zis cineva odată; ştii, poveşti mici

înşirate una după alta. Nimeni nu vrea să vadă doar o inundaţie, pentru Dumnezeu – oamenii vór să vadă alţi oameni. În mare parte, suferinzi. O familie într-o barcă, pierzînd totul în afară de hainele de pe ei; un rîu în care se caută cadavre; un copilaş plîngînd pe acoperiş şi aşteptînd să fie salvat de un elicopter; un cîine înecat... mă rog. Momente. Dă-le oamenilor ceea ce vor.

– Dar ştirea importantă era pierderea recoltelor...

– Să le ia naiba de recolte. S-o ia naiba de ştire. Nimănui nu-i pasă. Ei vor poveşti, scumpo. Momente. De cîte ori să-ţi repet asta?

Stînd în picioare lîngă pat, îşi plimbă degetul în jurul sînului ei.

– Eşti bună; o să rezolvi tu. Am planuri pentru tine, să ştii. Ave... ceva bere în casă?

Avem? Sybille trase adînc aer în piept. Avea planuri pentru ea; putea s-o ajute.

– Sigur, zise ea şi îşi puse un capot, legîndu-l cu cordonul. Ne vedem la bucătărie.

Bucătăria se afla într-un colţ, de cealaltă parte a unei pături pe care ea o agăţase pentru a masca patul şi măsuţa de toaletă; îl auzi îmbrăcîndu-se în timp ce scotea berea din frigider. Se gîndi dacă să scoată şi brînză şi biscuiţi, dar, în cele din urmă, hotărî să nu o facă. Nu era nevoie să-l răsfeţe.

El veni după cîteva minute, vîrîndu-şi cămaşa în pantaloni.

– Fiindcă veni vorba de momente, spuse el, desfăcînd sticla de bere, o să-ţi ofer unul nemaipomenit. Nu poţi să-l foloseşti, dar e tare de tot.

Se aşeză pe un scaun drept din lemn şi îşi întinse picioarele.

– E o muiere nebună în Sunnyvale, care valorează vreo două sute de milioane – taică-său lucra în domeniul petrolului şi bărbatu-său în cel al gazelor. L-a sunat într-o zi pe preşedintele colegiului *Standford* şi i-a spus că vrea să-i dea cincizeci de milioane pentru construirea unei noi clădiri pentru inginerie, fiindcă atît tatăl, cît şi soţul ei au fost ingineri. Dar, şi trebuie să existe un

„dar" dacă vrei o chestie senzaţională, trebuie să fie şi un adăpost pentru maimuţe.

– Un ce?

– Nu mă-ntrerupe, scumpo, absoarbe doar. Îţi ofer un moment acum. Are o mulţime de maimuţe – le creşte, mă rog – şi pe preferatul ei îl cheamă Ethelred cel Nehotărît... ştii cine-i ăsta? Sau cine a fost?

Sybille clătină din cap.

– Un rege englez din Evul Mediu; ei i-a plăcut numele, Dumnezeu ştie de ce. Oricum, oferă milioanele universităţii ca să se construiască Ethelred Engineering Building and Ape House – nu rîde, scumpo, e o chestie foarte serioasă, cincizeci de milioane e întotdeauna o chestie a naibii de serioasă – pentru ca maimuţele să aibă un adăpost după moartea ei. Bănuiesc că are vreo nouăzeci de ani, poate chiar mai mult. O ştire senzaţională, nu? Bineînţeles că nu putem să facem nimic cu ea.

Îşi termină berea şi deschise altă sticlă.

– Altcineva ar putea, zise el cu nonşalanţă, uitîndu-se la tirbuşon. Dar eu unul nu pot, pentru că am promis.

Sybille se aşeză în faţa lui.

– Ai promis?

– Persoanei care mi-a spus povestea. Mi-a spus-o confidenţial.

– Cine e? De unde o cunoşti?

– N-o cunosc. M-am culcat cu ea.

Sybille îşi muşcă buzele.

– Cine e?

– Nevasta cuiva. Soţul ei lucrează la universitate; a fost de faţă la întîlnire.

Ea îi aruncă o privire lungă.

– Nu cred absolut nici un cuvînt. E o nebunie.

El ridică din umeri.

– Lumea e plină de oameni nebuni. O chestiune bună, altfel cei din televiziune n-ar mai avea de lucru.

– Dar nici atît de nebuni, spuse ea cu încăpăţînare. *Stanford* n-o s-o facă.

– Ascultă, scumpo; îţi place povestea?

– Bineînţeles că-mi place; e grozavă. Dar nu-i adevărată.

– Bine, spuse el, uitîndu-se la sticla de bere. E adevărată pe jumătate. Mi-a spus-o, într-adevăr. Cu un zîmbet. Se pare că au discutat despre cele cincizeci de milioane şi n-au căzut de acord în privinţa unor lucruri legate de felul în care să construiască acea clădire, iar ea a spus să se hotărască destul de curînd, fiindcă nu oferă banii decît cu condiţia ca *Standford* să clădească un adăpost pentru Ethelred şi celelalte maimuţe. Ceva de genul ăsta. Ba a făcut chiar şi o schiţă, pe care i-a dat-o ca amintire vicepreşedintelui universităţii, zise el şi oftă. E o poveste foarte drăguţă. Un redactor bun ar scoate ceva excelent din ea. Suficient cît să încropeşti o ştire. Suficient cît să atragi atenţia cuiva de la reţea care s-ar putea să privească.

Sybille îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Şi pe urmă? întrebă ea.

– Eh, cine ştie? Mi s-a spus – tot confidenţial; Doamne, îţi spun toate secretele astea interesante; trebuie să fie pentru ceva ce-ai făcut mai devreme – deci, cineva mi-a spus că de la reţea sînt cu ochii pe postul nostru. Şi, pe urmă... cine ştie? Nu cred că aş vrea să-mi las cel mai bun producător aici, în caz că plec la New York.

Urmă un moment îndelungat de tăcere.

– Eh, totuşi, n-o să meargă, spuse el oftînd. Doar am promis. Presupun că ar trebui să te pun şi pe tine să juri că n-o să divulgi nimic.

Schimbară o privire.

– Promiţi? o întrebă el apoi.

– Bineînţeles, zise ea cu uşurinţă.

El îi aruncă un zîmbet larg, îşi termină berea şi se uită în jur după alta.

– Nu mai e, spuse Sybille. Şi am o mulţime de lucruri de făcut.

– Aşa, deci, spuse el bătînd cu degetele în masă. Joi n-o să fiu aşteptat acasă înainte de zece.

Ea încuviinţă.

– Bine.

– Şi cumpără mai multă bere, îi zise el, îndreptîndu-se spre uşă.

– Terry, spuse Sybille cînd el deschise uşa. Cum se numeşte doamna cu maimuţele?

El se încruntă.

– Bineînţeles că e secret.

– Bineînţeles.

– Ramona Jackson, zise el. Din Sunnyvale.

– Şi vicepreşedintele? Cel care a primit schiţa ca amintire?

– Oldfield.

– Mersi.

El duse degetul la gură, îi făcu cu ochiul şi plecă fără să închidă uşa. Sybille o închise şi o încuie, după care se duse la birou şi scrise povestea Ramonei Jackson, ca să fie sigură că nu uita nici un amănunt.

– Tată, spuse Valerie din mijlocul scenei şi uitîndu-se cu lăcomie la pilotul musculos. Cumpără-mi bruta asta!

– Dumnezeule, doamnă, dar arăţi ca şi cum m-ai mînca de viu, replică Rob Segal, cel care interpreta rolul pilotului, şi se înfioră, făcîndu-i pe cei de pe scenă să izbucnească în rîs.

– Îmi place, zise regizorul. Hypatia devorează toţi bărbaţii pe care-i vede, mă rog, pe cei pe care-i doreşte. Ai reuşit, Val; a fost perfect.

Valerie făcu o plecăciune adîncă.

– Nu-i greu odată ce-ţi dai seama că nici una dintre eroinele lui Shaw nu poate fi iubită cu adevărat.

– Nici Shaw nu putea, spuse Rob Segal şi îi zîmbi.

Îi răspunse la zîmbet şi îi susţinu privirea pînă cînd apăru regizorul lîngă ea. Discută din nou despre scena finală şi Valerie încuviinţă, dar privirea îi alunecă dincolo de el, la decorul care avea să fie în seara premierei, peste o săptămînă doar. Îi plăcea să se afle acolo. Îi plăceau foarte mult născocirile şi, mai ales, atunci cînd le putea împărţi cu oameni cărora acest lucru le plăcea

la fel de mult ca ei. De aceea avea o slăbiciune pentru teatru, iar rolul Hypatiei Tarleton era delicios.

Rob Segal, care semăna cu un zeu grec, nu-şi luase ochii de la ea nici o clipă cît durase repetiţia.

– Ce-ai zice să mîncăm ceva? o întrebă el cînd ceilalţi actori începură să plece. Cîţiva mergem să mîncăm ceva mexican.

Cu regret, Valerie clătină din cap şi arătă spre locurile întunecate din sală.

– Am întîlnire.

– Da, v-am văzut împreună pe-aici. Dar m-am gîndit că, poate, ştii, puţină varietate.

Îi atinse braţul uşor cînd se întoarse.

– Repetăm de multă vreme şi am tot vrut să te invit... eh, asta e. Poate data viitoare, dacă poţi să scapi.

– Pot să scap oricînd vreau, spuse Valerie cu răceală.

– Aşa e, zise el repede. Adică... sigur. Am vrut să spun doar că ai putea, ştii... Ai putea să mă suni, să ieşim împreună, ceva de genul ăsta. Să facem ceva. Doamne, Val, eşti atît de grozavă; atît de dulce. Aşa că m-am gîndit că poate am putea să fim împreună. Ştii? Să ne-ntîlnim fără să fie de faţă toată lumea. Aşa că, dacă vrei să mă suni, am putea să ne simţim bine. Da?

– Da, zise Valerie amuzată de acel torent de cuvinte. Pe mîine. La repetiţii.

Coborî de pe scenă şi se duse la al optulea rînd de scaune, unde stătea Nick, privind-o cu braţele încrucişate.

– Sînt gata, spuse ea. E o zi bună pentru picnic? Mi se pare c-a trecut o veşnicie de cînd n-am mai văzut soarele.

– E perfectă. Ca tine, o asigură el şi se ridică de pe scaun. Ai fost grozavă acolo sus.

– Mulţumesc. A fost mai bine astăzi decît ieri. Mă simt aproape pregătită pentru spectatori.

– Ai avut unul astăzi; aş fi vrut să aplaud, dar m-am gîndit că ar fi mai bine să nu amintesc nimănui că sînt aici.

După aceea începu să-i spună cum dominase scena, cum siguranţa ei fusese la fel de atrăgătoare ca frumuseţea, cum, cu simţul umorului caracteristic, făcuse ca Hypatia să fie o încîntare şi nu doar o fată răsfăţată. Dar se răzgîndi. Părea să nu se simtă bine cînd îi făcea complimente, mai ales dacă acestea erau extravagante.

– Te potriveai foarte bine cu pilotul. Formaţi o pereche excelentă.

– Mulţumesc, spuse ea zîmbind şi gîndindu-se la Rob cînd ieşiră din clădirea teatrului.

Razele soarelui de mai pătrundeau printre frunzele palmierilor, căzînd pe clădirile universităţii şi transformîndu-le într-un auriu cald.

– Ce zi minunată! Nu-mi vine să cred că am pierdut toate după-amiezele cu piesa asta. Hai să alergăm.

O rupseră la fugă prin iarbă ca nişte copii, ocolind straturi de flori, statui, pîlcuri de copaci, trecînd pe lîngă alţi studenţi, pînă ajunseră în parcare, în locul unde era maşina lui Valerie.

– E mai bine, spuse ea cu răsuflarea tăiată şi rîzînd.

Exuberantă, îl luă de gît şi îl sărută.

– Nu pot să sufăr să-mi pierd ziua făcînd tot felul de lucruri mărunte. Mi se pare că nu se-ntîmplă nimic.

El îi sărută ochii, gura şi vîrful nasului.

– Eşti sigură că vrei să mergem la Baylands?

– Da! N-am fost niciodată şi mi-ai promis un milion de păsări. Mi-ai promis şi un picnic. Avem mîncare?

– Multă. Cine conduce, eu sau tu?

– Tu. Cunoşti drumul.

După ce urcă în maşină, ea se rezemă de spătarul scaunului şi oftă prelung.

– Libertate. Am repetat prea mult. Nu te-ai plictisit?

– Nu mă plictisesc niciodată privindu-te. Şi am aflat ceva. Tu şi Hypatia vă asemănaţi.

– Ah, nu, spuse ea uitîndu-se la el. Cum?

– Hypatiei îi place să se întîmple mereu cîte ceva.

Urmă un moment de pauză.

– Vrei să spui că zice că vrea să se mărite, numai că

nu din dragoste, ci doar ca să se întîmple ceva. Dar eu nu sînt aşa; eu nu m-aş mărita niciodată numai ca să se-ntîmple ceva şi ştii asta foarte bine. Dacă ăsta-i singurul motiv pentru care crezi să ne asemănăm, nu eşti prea doct, învăţatul meu prieten.

– Dar despre faptul că poţi cumpăra orice vrei, ce zici? Asta-i Hypatia pe scurt. Sau îşl roagă tatăl s-o facă pentru ea.

– Eu nu cumpăr bărbaţii şi nu l-aş ruga pe tata să-mi cumpere unul. Haide, Nick, ştii foarte bine că n-aş face-o.

– Ai dreptate. Ştiu asta foarte bine. Stai puţin, trebuie să-mi amintesc pe unde s-o iau, pe undeva pe aici...

„Încearcă să schimbe subiectul, îşi spuse ea. A avansat prea mult şi acum nu mai vrea să vorbească. Mie-mi convine de minune. Dar părerea lui e că îmi cumpăr prea multe lucruri şi că vreau să se întîmple tot timpul cîte ceva. Odată a zis că pasiunea mea dominantă e plăcerea. Şi ce? De ce nu poate să mă accepte aşa cum sînt, în loc să gîndească atît de mult?" Îi privi chipul încordat şi concentrat. Îi plăcea foarte mult cînd îl vedea la volanul maşinii ei; îi plăcea cînd prelua controlul lucrurilor. Cu siguranţă părea mai matur decît ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoştea ea, inclusiv Rob Segal, care era, trebuia să recunoască, foarte tînăr. Totuşi, Rob era fermecător, în ciuda tinereţii sale sau poate datorită acesteia, şi era cel mai superb bărbat din cîţi cunoscuse vreodată. Ar fi fost ca o apă rece, la umbră, după fierbinţeala strălucitoare a lui Nick Fielding.

Parcuseră drumul în linişte pînă ajunseră la capătul lui Embarcadero Road şi Nick parcă maşina.

– Ne întoarcem, spuse el lăsînd pachetul pe banchetă. Nu facem picnicul aici.

– Dar ce-i aici? întrebă Valerie ducînd mîna streaşină la ochi şi uitîndu-se la ceea ce părea a fi o zonă mlăştinoasă, pustie.

– Ţi-am spus: păsări. Haide, locul o să se închidă peste o oră.

Ţinîndu-se de mînă, trecură pe lîngă eleşteul raţelor şi prin Centrul naturii, îndreptîndu-se spre o promenadă

din scînduri care părea să plutească la cîţiva metri deasupra mlaştinii. Mergînd pe ea, Valerie începu să zărească viaţă împrejur. La început, trebui să facă eforturi, dar cînd privirea îi deveni mai acută, văzu mai mult, pînă cînd, deodată, totul prinse viaţă. Un şoarece trecu înot printre plantele verzui-argintii din apă; insectele zburau pe deasupra plantelor; păsări de apă îşi făceau loc prin stufărişul înalt; bancuri de peşti treceau cu repeziciune pe lîngă ei. Peste tot în jurul mlaştinii, bîtlani îşi păzeau cuiburile şi şoimi de mlaştină planau destul de jos pentru a prinde insecte, înălţîndu-se apoi şi depărtîndu-se, după care se întorceau şi coborau din nou.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva, zise ea. A fost tot timpul aici şi eu habar n-am avut. E atît de incredibil de frumos, de deosebit...

– Mai stai pe-aici, zise el degajat pentru a masca emoţia care îl stăpînea.

Nu îşi închipuise niciodată că ea ar putea fi atît de tulburată sau că tulburarea ei l-ar fi putut face s-o iubească mai mult decît ar fi crezut că era posibil.

– Sînt mult mai multe.

Ea nu răspunse. Nick văzu că se uita pe geamul de lîngă ea, aruncînd o ultimă privire mlaştinii în timp ce se depărtau. „Nu acum, îşi spuse el. Nu-i momentul potrivit pentru a discuta despre căsătorie. Dar, fir-ar să fie, momentul potrivit pare să nu vină niciodată, iar ea e bine dispusă acum, aşa că, de ce naiba să nu...?"

Se uită la ea din nou. Aşteaptă, îi spuse o voce lăuntrică. Măcar aşteaptă picnicul, cînd o să puteţi sta de vorbă.

Nu putea să aştepte; cuvintele ieşiră repede.

– Cred că ar trebui să ne căsătorim.

Dar vocea îi era sugrumată şi sună retezată, aproape aspră, aşa că îşi drese glasul şi o spuse din nou, mai încet, cu toată dragostea pe care o simţea, cînd, deodată, un camion răsări în faţă, pe banda lor, depăşind o altă maşină, iar Nick trase cu putere de volan, înjurînd şoferul camionului, şi maşina derapă, împroşcînd pietrişul. O creangă lovi acoperişul şi zgîrie

geamul lui Valerie cu un zgomot metalic.

– Ticălos nenorocit, spuse Nick printre dinţi cînd camionul reveni pe banda sa, după care răsuci volanul şi se întoarse şi el pe şosea, cu scrîşnet de roţi.

Camionul dispăru în spatele lor, iar maşina pe care o depăşise acesta trecuse cu seninătate. Valerie nu scoase nici un sunet.

Pămîntiu la faţă şi respirînd anevoie, Nick opri pe iarbă, la marginea şoselei.

– Eşti teafără?

– Mă simt grozav. Ai fost nemaipomenit. A fost de-a dreptul incredibil.

El o privi încruntat.

– Nu ţi-a fost frică?

– Ah, ba da, dar aşa şi trebuie, nu? Totul pare mai important cînd ţi-e frică. Cu adevărat incredibil.

El clătină din cap.

– Atîta timp cît se-ntîmplă ceva.

– Există momente cînd e bine să se întîmple ceva, spuse ea calmă. Aici facem picnicul?

– Nu e locul la care mă gîndisem. Valerie, îmi pare rău. E un mod îngrozitor de a o cere în căsătorie pe fata pe care o iubeşti. Dacă aş mai fi făcut-o vreodată, sînt sigur că aş fi făcut-o mai bine, dar e prima oară...

– Eh, îţi spun eu că n-o să fie şi ultima.

– De ce nu? Dacă ăsta e un răspuns, să ştii că e un mod îngrozitor de a-l da.

– Credeam că e un mod bun şi, da, e un răspuns, zise ea şi îi acoperi mîna cu a ei. Nick, nu vreau să vorbim despre asta. Ne-am simţit atît de bine timp de patru, aproape cinci luni, nu strica totul.

– Nu mă gîndeam să stric ceva.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, parcă ai fi un copil bosumflat.

– Îmi pare rău, zise el încordat şi porni maşina.

– Da, n-a fost frumos şi îmi cer scuze, dar zău aşa, Nick, pari îngrozitor de tînăr cînd faci aşa.

– Aşa cum?

– Cînd eşti aşa solemn şi insistent. Nu vreau să mă

mărit cu tine. Nu vreau să mă mărit cu nimeni în momentul ăsta. Ţi-am spus-o de nenumărate ori, dar n-ai ascultat. Vrei să fie numai ca tine.

– Iar tu vrei să fie ca tine.

– Da, e adevărat, spuse ea rîzînd şi se aplecă să îl sărute. Sîntem amîndoi atît de încăpăţînaţi. Dar ne simţim bine. Nu putem să uităm toată povestea asta şi să continuăm ca pînă acum? Nu-i chiar atît de groaznic, nu?

Se rezemă din nou de spătar şi îi studie profilul parcă săpat în piatră.

– Ce-ai luat de mîncare pentru picnic? Ai pregătit ceva deosebit?

El scutură din cap.

– N-am avut timp; am cumpărat doar nişte pîine, brînză şi fructe.

Porni cu viteză spre şoseaua principală. „Nu este momentul potrivit, îşi spuse el. Data viitoare n-o să mă mai pripesc. Tot viitorul e în joc; merită puţină răbdare. Valerie are dreptate: ne simţim minunat, n-are rost să schimbăm ceva acum. O să aşteptăm un moment mai bun."

Nu îşi dădu voie să se gîndească la faptul că ar fi putut să nu existe niciodată un moment mai bun.

Sybille începuse ca secretară la KNEX-TV în primul an de studii la *Standford*. În al treilea an devenise asistentă de producţie. Mai deveni, de asemenea, şi redactor într-o dimineaţă în care cel care scria ştirile de prînz se îmbolnăvi şi ea îi luă locul, dînd celor doi prezentatori un material pe care ei îl citiră în faţa camerei înainte să-şi dea seama cineva că ea îl făcuse. Era bună – scria repede, iar frazele ei erau incisive şi dramatice –, scria materiale pentru buletinele de ştiri şi programele locale, pe lîngă munca ei de asistent de producţie. Fiecare slujbă o învăţa ceva nou despre postul de televiziune şi, deşi memoria ei era extraordinară, păstra informaţiile în cîteva carneţele din care obişnuia să citească seara în pat.

Singurul lucru pe care îl cumpărase pentru locuinţa ei mobilată de la mansardă era un televizor cu ecran mare, în faţa căruia stătea ore în şir, punînd pe hîrtie critici legate de programe, idei pentru emisiuni noi, reclame, spoturi publicitare. De obicei, stătea trează pînă tîrziu, după ce ieşea cu bărbaţi şi femei pe care îi cunoştea la cursuri sau la serviciu ori după ce avusese pe cineva în pat. Ieşea sau aducea pe cineva acasă în fiecare seară, pentru că nu suporta să fie singură. Dacă îşi făcea planurile cu grijă, putea să-şi umple cea mai mare parte a orelor de trezie, iar cînd trebuia să fie singură – după ce plecau toţi sau nu mai putea să-l suporte nici o clipă în plus pe cel pe care îl adusese acasă – deschidea televizorul şi era aproape ca şi cum ar fi fost cineva acolo. Cel puţin nu era nevoită să mai audă liniştea.

Munca îi ocupa toate gîndurile şi îi consuma cea mai mare parte din energie. De fiecare dată cînd intra în clădirea postului de televiziune – cinci zile pe săptămînă, patru ore pe zi – ştia că acolo îi era locul.

Biroul ei era unul din mulţimea care umplea redacţia înţesată cu telex-uri, dulapuri cu dosare, maşini de scris, aparate de cafea şi răcitoare de apă. De-a lungul unui perete se afla un pupitru curbat, folosit de echipa de ştiri, iar în spatele lui un desen al regiunii Golfului, în centrul căreia era situat Palo Alto. La pupitru nu stătea nimeni în cea mai mare parte a timpului; ştirile erau pregătite în birourile redactorilor şi ale producătorilor.

– Sybille, iubito, e un spaţiu alb în mijlocul scenariului meu, zise Dawn Danvers, o prezentatoare a ştirilor de seară.

Era blondă şi sclipitoare, cu nişte sprîncene surprinse şi un zîmbet larg, şi purta mătăsuri şi piei de căprioară în faţa camerelor.

– Dacă nu-mi dai să spun ceva, o să fie îngrozitor de linişte cînd o să intrăm în emisie.

– Aştept un material, spuse Sybille cu răceală.

O detesta pe Dawn Danvers, care nu era nimic altceva decît un zîmbet larg şi un cap gol.

– Text şi imagine, două minute cu o introducere de zece secunde; ar trebui să fie aici într-o oră.

– O oră! Iubito, asta ar însemna că n-aş avea decît o jumătate de oră ca să-l studiez; nu mi-ai face tu una ca asta, sînt convinsă. Găseşte-mi repede un alt material bun.

Sybille îi aruncă o privire scurtă.

– Mi s-a spus să ţi-l dau pe ăsta.

– Bine, dar dacă nu-l ai, nu-l ai. Oricum, e programul tău şi ei or să accepte orice ai; te consideră minunată; ştii doar. Fă rost de ceva. Hai, iubito!

Sybille strînse din dinţi. „Nu-mi mai spune *iubito*", zise apoi în sinea ei.

– Haide, iubito, găseşte ceva, pentru numele lui Dumnezeu! Puţin îmi pasă ce faci, numai să nu-mi mai dai niciodată un scenariu cu spaţiu alb! Altfel simt nişte nervi îngrozitori în stomac şi nu suport să-mi fie rău. Da? Da? Vreau un răspuns!

„Nu-mi comanda ce să fac", îşi spuse Sybille furioasă. Mîinile îi tremurau şi se apucă de marginea biroului.

– Pot să scriu alt material şi tu poţi să-l studiezi, dar n-o să-l folosim.

– Ba o să-l folosim dacă vreau eu. O să am grijă să se întîmple asta. Îţi mulţumesc, iubito, eşti o comoară. Ah, şi ai grijă să fie senzaţional. Îmi place la nebunie să citesc poveşti de senzaţie.

Sybille privi în urma ei cînd ieşi din redacţie. „Căţeaua, îşi spuse clocotind de furie. Bogată şi drăguţă – mă rog, destul de drăguţă, dacă îţi plăceau blondele fade –, şi se aşteaptă ca toată lumea să se dea înapoi ca să-i facă viaţa mai uşoară. Ca şi Valerie. Sînt la fel amîndouă; vor să fie numai ca ele şi la naiba cu toţi ceilalţi."

Se aşeză în faţa maşinii de scris. Dawn Danvers vrea o ştire cît se poate de repede. Vrea una senzaţională. Şi va avea grijă s-o folosească.

Ei bine, o să-i dau exact ce vrea.

Deschise sertarul de jos al biroului şi scoase un

teanc de hîrtii scrise de mînă, plus o schiţă. Zîmbi şi începu să bată la maşină. O să-i dau ceva care o să-i facă o reputaţie nemaipomenită. Şi care o să-mi aranjeze viitorul.

Următoarele cincisprezece minute scrise încontinuu. Avea destule informaţii, mai ales după ce făcuse rost de schiţă. Aceea fusese partea cea mai grea: să se furişeze în biroul lui Lawrence Oldfield în timp ce oamenii care făceau curăţenie se aflau alături, să caute prin dosarul pe care scria *„Jackson"*, să ia desenul şi să iasă. Ar fi vrut să stea să citească tot dosarul – toate aceste scrisori şi memorii pline de informaţii secrete! –, dar nu putea; trebuia să plece înainte să intre femeile ca să stingă luminile şi să încuie uşa. Dar era foarte bine, îşi spuse ea scriind repede. Avea suficient. Îşi avea materialul.

Cînd termină, îl reciti repede, făcînd cîteva corecturi. După aceea, adună toate paginile şi se duse la filmotecă, unde găsi cîteva imagini, iar peste o oră şi jumătate, Dawn Danvers citea ştirea pe post cu glasul ei dulce şi modulat, în timp ce Sybille urmărea totul din cabina de control.

– Universitatea *Standford* are o nouă iubită, după cum a aflat postul de televiziune KNEX astăzi: Iubita din Sunnyvale, cum i se spune de unii sau Îngerul inginerilor sau, şi mai bine, Protectoarea maimuţelor.

Pe ecran apăru o imagine din Sunnyvale, camera prinzînd în obiectiv cîteva case mari, rezidenţiale.

– Moştenitoarea Ramona Jackson, în vîrstă de nouăzeci şi unu de ani, a trăit toată viaţa în Sunnyvale. Fiică a unui foarte cunoscut petrolist şi văduvă a unui inginer de petrol şi gaze, ea a visat timp de ani de zile să ofere o clădire pentru ingineri Universităţii *Standford* în memoria soţului şi tatălui ei. Dar doamna Jackson mai are un vis şi e hotărîtă să şi le împlinească pe amîndouă la acestă universitate.

Imaginile din Sunnyvale lăsară loc pe ecran pentru casa maimuţelor de la Grădina zoologică din San Francisco. Sybille ar fi preferat nişte imagini ale maimuţelor

Ramonei Jackson, dar nu avusese timp. Dawn continuă să vorbească.

– În ultimii cincisprezece ani, doamna Jackson a oferit adăpost şi companie unui număr de maimuţe, învăţîndu-le limbajul semnelor şi elementele de etichetă în nişte împrejurimi extrem de plăcute, ceea ce a făcut ca ele să pară adevăraţi membri ai familiei. În ultima vreme, se pare că a început să-şi facă unele griji în privinţa lor după ce ea nu va mai fi, îndeosebi pentru preferatul ei, Ethelred, botezat astfel după străvechiul rege englez.

Pe ecran apăru campusul Universităţii *Standford* şi camera trecu pe lîngă clădirile de cursuri ajungînd la cea a inginerilor.

– Potrivit unei înalte oficialităţi a Universităţii, doamna Jackson a promis suma de cincizeci de milioane de dolari pentru construirea Clădirii inginerilor Ethelred şi a Casei maimuţelor.

Un zîmbet apăru pe buzele lui Dawn, dar fu repede alungat. Pe ecran în locul clădirii inginerilor apăru desenul sustras de Sybille din dosarul lui Oldfield, care reprezenta o maimuţă cocoţată pe turnul unei clădiri deasupra uşii căreia scria: *„Ingineria"*.

– Doamna Jackson a schiţat clădirea visurilor ei, poate pentru a oferi arhitecţilor un punct de plecare. Alte detalii nu au fost făcute publice, dar se pare că Lyle Wilson, preşedintele departamentului de inginerie, ar fi afirmat mai demult că studiile în domeniile electronicii, opticii şi computerelor ar putea fi extinse dacă ar exista fondurile necesare. Şi, bineînţeles că va fi şi o casă pentru maimuţe.

Frumuseţea blondă a lui Dawn Danvers umplu din nou ecranul.

– E iubita zilei pentru *Standford* şi o veste excelentă pentru Palo Alto şi întreaga regiune a Golfului. Singura întrebare pe care o avem este dacă administraţia ne va permite nouă, celor care nu sîntem studenţi, să vizităm Clădirea inginerilor Ethelred şi Casa maimuţelor. E mult mai aproape decît Grădina zoologică din San Francisco.

Făcu o pauză şi zîmbi.

– Atîta doar pentru această seară; urmează ştirile de la New York. Pe mîine. Vă mulţumim că ne-aţi urmărit.

Continuă să zîmbească în timp ce partenerul ei spuse „noapte bună" şi lumina roşie a camerei se stinse, ceea ce le spunea tuturor că începuse momentul publicitar.

– Ce poveste, îi spuse Dawn colegului ei, iar după ce discutară puţin despre ea, uitară tot.

Era încă o ştire din multitudinea celor pe care le citeau şi la care nu se gîndeau niciodată prea mult, nici chiar în clipele în care le prezentau. Era ceva amuzant, dar nu exista nici un motiv pentru care să fie ţinută minte.

Însă alţii o făceau. Erau atenţi, discutau pe marginea ei şi o ţineau minte.

– Nu-i adevărat, spuse Nick, ultîndu-se la Dawn Danvers, care spunea povestea Ramonei Jackson.

Pregătea cina şi Valerie îl privea.

– Fir-ar să fie, a fost o glumă!

– Ce anume a fost o glumă? întrebă ea leneş.

Îşi petrecuseră după-amiaza în pat, fiind pentru prima oară în aproape o lună cînd fuseseră singuri mai mult de o oră, două, şi ea se simţea complet lipsită de vlagă, sorbind din paharul de vin. Abia dacă aruncase o privire televizorului.

– Ascultă, zise Nick şi ea o auzi pe Dawn spunînd: „... ne va permite nouă, celor care nu sîntem studenţi, să vizităm Clădirea inginerilor Ethelred şi Casa maimuţelor. E mult mai aproape decît Grădina Zoologică din San Francisco."

– Casa maimuţelor? Despre ce-i vorba?

– Asta a fost o glumă, dar idiotul care a scris ştirea nu ştie. Cum naiba or fi pus mîna pe ea? Şi de unde or fi luat desenul ăla? Altă glumă.

– Mă-ntreb dacă Sybille o fi avut vreun amestec în treaba asta, zise Valerie. Ea scrie nişte ştiri, dar nu-mi amintesc care. Ce-ai vrut să spui cînd ai zis că era o

glumă?

Nick se rezemă de dulap cu brațele încrucișate.

– Există o femeie nemaipomenită în Sunnyvale pe nume Ramona Jackson, care are nouăzeci și ceva de ani, plină de energie și umor, care oferă Universității *Standford* o grămadă de bani pentru construirea unei noi clădiri a inginerilor. I-a trebuit ceva timp să se hotărască – de fapt, ea înclina spre *Cal Tech* – dar Lyle Wilson, președintele departamentului de inginerie, a curtat-o vreo șase luni și a convins-o să ni-i dea nouă. Am aflat de asta cînd el ne-a invitat pe trei dintre noi la cină cu ea; voia să-și prezinte cei mai buni studenți și noi să vorbim despre proiectele pe care le avem. Lyle a muncit ca un nebun pentru clădirea asta și cîțiva dintre noi l-am ajutat; am făcut un film cu ce-a realizat departamentul în trecut, am adunat cărți cu ilustrate și rapoarte... dar principalul a fost Lyle. A muncit încontinuu timp de șase luni și a obținut rezultate.

– Dar ce-i cu maimuțele?

– Cimpanzei. Nu știu cine a-nceput să le zică maimuțe. Are patru pui de cimpanzei în seră și nimeni din familia ei nu are de gînd să se ocupe de ei după ce ea nu va mai fi. Probabil c-o să-i dea vreunei grădini zoologice, ceva, habar n-am ce-o să facă, dar în cadrul unei întîlniri cu avocatul ei, avocații universității și cîțiva angajați ai acesteia – printre care se afla și vicepreședintele – Lyle mi-a spus că, atunci cînd au existat neînțelegeri în privința amănuntelor, ea ar fi zis că donează banii celor care vor construi un adăpost și pentru cimpanzei, numit, după cel mai în vîrstă dintre ei, Ethelred cel Nehotărît, Dumnezeu știe de ce. A făcut repede o schiță pe care i-a dat-o vicepreședintelui, au rîs toții și au continuat să discute.

– Și asta-i povestea despre care a fost vorba la știri?

– Exact. De parcă ar fi un adevăr gol-goluț.

– Ei, și ce? E problema lor, nu? Cînd o să iasă la lumină povestea adevărată, vor părea niște idioți, vor trebui să-și ceară scuze și cu asta basta.

– Nu știu, spuse el începînd să se plimbe prin bu-

cătăria aceea strîmtă. E o doamnă foarte orgolioasă. Familia ei trăieşte aici de patru generaţii, iar ea se gîndeşte foarte mult la reputaţie, atît a ei cît şi a tuturor Jackson-ilor. Are simţul umorului, dar cît de mult o s-o supere, oare, povestea asta? Ar putea să rîdă toată lumea de ea şi, dacă, dintr-o dată, o să i se pară că o soluţie mai bună ar fi *Cal Tech*... La naiba!

Luă o portocală şi o trînti în chiuvetă, făcînd-o să se despice.

– Lyle se bucura ca un copil pentru clădirea asta; toţi ne bucuram. Aveam senzaţia că făceam parte din ea; aproape ca şi cum am avea o moştenire cînd o să plecăm, zise el şi mai făcu cîţiva paşi. Va trebui să-l sun; poate vrea să ne întîlnim din nou cu ea. Să-ncercăm să liniştim apele.

Valerie se uita la portocala despicată, ridicînd din sprîncene.

– Eşti teribil de furios, Nick; n-ai de unde să ştii cu certitudine că se va întîmpla aşa ceva. A fost doar o ştire, de fapt; probabil că nimeni nu s-a uitat şi, chiar dacă s-a uitat, n-or să mai ţină minte...

– Ba or să ţină minte. Banii îi fac întotdeauna pe oameni să ţină minte, iar aici e vorba de o grămadă de bani. Al naibii ticălos...

– Ah, încetează! Nu pot să sufăr cînd eşti aşa furios. N-am mai stat singuri atîta timp de nu ştiu cînd şi acum tu o să stai să te gîndeşti la ceva ce n-are nici o legătură cu noi, vei fi teribil de nesuferit şi nu asta aşteptam pentru diseară.

Nick se opri şi se uită la ea.

– Eh, bănuiesc că nici eu nu mă aşteptam la asta. Nu mă aşteptam să spui că n-are nici o legătură cu noi după ce ţi-am zis ce părere am. Nu mă aşteptam să-mi spui că n-ar trebui să mă enervez pentru o chestiune care mă deranjează teribil şi care ar putea răni un om pe care-l admir, care a muncit al naibii de mult pentru clădire. Dar asta pare să n-aibă nici o importanţă pentru tine. Ce naiba are importanţă pentru tine? Distracţia, nu? Campusul nu contează. Eu nu contez...

– Ai conta, dacă te-ai relaxa şi dacă te-ai distra! Cum pot să spun că ai importanţă pentru mine, dacă mereu faci o problemă din ceva de care mie nu-mi pasă? Acum cîteva zile a trebuit să te duci la nu ştiu ce şedinţă despre campus şi faci parte dintr-o duzină de comitete...

– Două, dar ce contează? spuse el, după care făcu o pauză şi trase adînc aer în piept. Haide, Valerie, putem să facem pace? În ultima vreme se pare că ne certăm tot timpul şi întotdeauna scandalul se iscă din senin – acum totul e minunat şi, în clipa următoare, e un cîmp de luptă. Nu ştii niciodată ce poate declanşa o ceartă şi aş vrea să pun capăt chestiei ăsteia.

Valerie încuviinţă încet.

– Poate că ar trebui.

Înspăimîntat, el se uită la ea.

– Nu la asta m-am referit.

– Ştiu. Dar ştii de cînd am început să ne certăm? Cînd tu ai adus vorba de căsătorie. De atunci eşti nerăbdător, critic şi nu mai eşti la fel de drăguţ ca înainte.

– Aş putea să spun acelaşi lucru despre tine. Îmi pare rău că m-am grăbit şi ţi-am cerut să te măriţi cu mine, dar nu ştiu de ce ar trebui ca asta să ne facă să ne răstim unul la altul şi să ne certăm tot timpul, tu ştii?

Ea clătină din cap.

– Ei bine, îmi cer şi eu scuze pentru partea mea de vină. Ştii că nu ţi-aş face nici un rău. Şi nu vreau să te critic...

– Nu, zise Valerie.

Era atîta tandreţe în ochii lui cînd se uită la ea, încît i se topi inima. „Oh, Doamne, ce fac? Nu-l merit." Dar apoi îşi spuse: „La naiba, m-am săturat să tot gîndesc aşa! M-am săturat să tot simt că el e mai deştept ca mine. Aş vrea să fiu cu un tip puţin prostuţ, măcar un timp. Rob sau altul ca el, cineva care să nu-mi ceară nimic."

Se simţea groaznic. Nu voia decît să iasă cît mai repede din locuinţa lui, să fugă de el, să fie singură o vreme.

Se ridică şi Nick o apucă de braţ.

– Doar nu pleci, nu? Ştii cumva ce se-ntîmplă?

– Presupun că multe. Plec, Nick; o să te sun, dar nu vreau să mai discutăm.

– Dar eu vreau. Ascultă, scumpa mea Valerie, nu poţi să pleci şi să laşi totul suspendat. N-are nici o logică – cîteva certuri – ăsta nu-i un motiv pentru care să renunţi. Dumnezeule, ştii doar cît de mult te iubesc, cît de mult vreau pentru amîndoi... nu pot să-mi închipui să fiu fără tine şi ştiu că nu vrei asta...

– Ba da, spuse ea desprinzîndu-se din mîna lui şi tremurînd de nerăbdare să plece. Nu înţelegi? Asta vreau. Totul e atît de teribil de intens aici, parcă am trăi într-o seră! Ne simţim atît de bine, Nick, ţi-am tot spus-o de atîtea ori, dar tu nu vrei să laşi lucrurile aşa. Nu-ţi ajunge. Tu trebuie să transformi totul într-o piesă dramatică şi singurul loc unde pot să mă descurc cu aşa ceva e scena, atunci cînd ştiu că e vorba de o născocire.

– Asta nu-i...

– Nu vorbi, ascultă-mă un minut! Te pricepi atît de bine la vorbă, încît poţi oricînd să-mi oferi o mulţime de argumente, dar, de data asta, taci. Bine?

El încuviinţă şi lui Valerie îi veni să plîngă. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze şi să-l sărute pînă avea să-i dispară durerea din privire şi tristeţea de pe gura lui minunată care îi oferise atîta plăcere, dar luptă cu sine şi făcu un pas spre uşă.

– Iţi aduci aminte de ziua cînd am fost la Baylands şi am fost atît de tulburată? Sînt atîtea lucruri pe care nu le cunosc încă... Am crezut că am văzut totul, ştii, am fost în Europa, Asia, India, prin toată ţara asta şi am crezut că am văzut tot ce poate fi văzut. Dar nu m-am uitat întotdeauna unde trebuia. Tu m-ai învăţat asta şi am o mulţime de planuri, la care n-o să renunţ legîndu-mă la cap cu o familie sau altceva obişnuit sau previzibil. Nu vreau să ştiu ce o să fac mîine! Nu pricepi asta? Înţelegi atîtea lucruri în legătură cu mine, asta mi-a plăcut întotdeauna la tine. Te rog să înţelegi asta. Vreau să fac ce

poftesc, să merg unde am chef, să cunosc oameni şi să ies cu ei şi să nu fiu nevoită să mă tem ca nu cumva să-ţi rănesc sentimentele – sau pe ale altcuiva. Vreau să mă simt bine fără să mă simt vinovată pentru asta. Nu cred că-ţi cer prea mult. Şi ţi-am mai spus toate astea, n-am făcut un secret din ele.

– Nu, n-ai făcut, dar ţi-a plăcut...

– Ai spus c-o să mă asculţi fără să mă-ntrerupi!

– Am ascultat. Acum e rîndul meu. Ţi-a plăcut tot ce murdăreşti acum. Ţi-a plăcut să ai pe cineva care să aibă grijă de tine, care să-ţi conducă maşina, să te ajute cu temele, să te asculte cînd aveai chef de vorbă... Ţi-a plăcut că eram mai mare decît prietenii tăi. Ţi-a plăcut să ştii că nu-mi plăcea cînd îi făceai ochi dulci ticălosului ăluia care a jucat rolul principal în...

– Nu i-am făcut ochi dulci!

– Pe naiba! Te joci cu oamenii, Valerie, şi ştii asta. Eşti răsfăţată, egoistă şi fără astîmpăr...

– Atunci de ce mă vrei? întrebă ea fulgerîndu-l din privire. Ce-i rău în a nu avea astîmpăr la douăzeci de ani? Cînd să mă distrez, dacă nu acum? Ai dreptate, îmi place să se facă anumite lucruri pentru mine şi era bine că erai mai mare, pentru că nu dispăreai mereu ca...

– Ca tine.

– Eu nu fac aşa! Am fost cinci luni cu tine, ţii minte? Dar nu mai suport să stai pe capul meu tot timpul, aşteptînd să iau hotărîri. Nu vreau să fiu nevoită să iau o hotărîre multă vreme şi aş vrea să mă laşi să fiu aşa cum sînt şi să nu încerci tot timpul să mă schimbi!

Ajunsese la uşă şi o deschise, dar Nick fu imediat lîngă ea.

– Nu vreau să te schimbi. Te iubesc pentru ceea ce eşti; încă din ziua în care te-am cunoscut.

– Nu-i adevărat, zise ea privindu-l în ochi. Ai avut o părere legată de felul cum ar fi să fim împreună sau cum ar trebui să fie, ca atunci cînd scrii programe pentru computere. Ai crezut că ştii ce era cel mai bine şi aşa ai vrut să fim şi noi. Îndeosebi eu. Crezi că dau prea mulţi bani pe haine, mă duc la prea multe petreceri, nu

acord prea multă atenţie învăţăturii şi...

– Dar astea sînt lucruri mărunte care nu contează. Mie-mi place sufletul tău şi...

– Ah, sufletul. Asta înseamnă că e mai uşor să stai de vorbă şi să faci dragoste cu mine decît cu unul din computerele tale. Ai o imagine în legătură cu mine, Nick, şi nu pot să fiu la înălţimea ei. Nici măcar nu vreau. Vreau să fac ce doresc, cum doresc şi nu pot s-o fac dacă sînt cu tine. Cred că nu pot... nu sînt întotdeauna sigură.

– Dacă nu eşti sigură, mai lasă să treacă timpul. De ce să distrugi tot ce-am clădit amîndoi în ultimele cinci luni?

– Pentru că nu mă simt destul de bună, am un sentiment de vinovăţie şi... mă simt sufocată! spuse ea scuturînd din cap. Îmi pare rău, Nick, dar nu vreau să te mai văd.

– Nu spune asta!

– Trebuie. Nu vreau să te mai văd niciodată. M-am gîndit...

– Ba nu te-ai mai gîndit la asta! Pînă astăzi!

– Ba mă gîndesc de multă vreme. Numai că nu ţi-am spus.

– Te-ai gîndit în timp ce făceai dragoste cu mine?

– N-are nici o legătură una cu alta. Mi-a plăcut să fac dragoste cu tine.

– Poţi să simulezi sinceritatea. Aşa ai spus în ziua aia la televiziune. Asta e, nu? Să faci dragoste cu camera, ai spus. Aşa e cînd faci dragoste cu mine.

– Ah, fir-ar să fie, Nick, nu pot să sufăr să-mi spună cineva ce-am zis cu mult timp în urmă. Nici măcar nu-mi aduc aminte.

Lupta din nou cu propriile sentimente. Nu suporta expresia de uimire de pe chipul lui; mîinile îi tremurau de dorinţa de a-l îmbrăţişa, aşa încît să-l poată săruta, anulînd astfel tot ce se spusese. Dar se forţă să se abţină.

– Adio, Nick. Sper...

Făcu un gest stîngaci, încercînd să găsească un

cuvînt bun pentru a pune punct.

– ... să găseşti pe cineva mai bun ca mine.

După aceea se întoarse şi ieşi din apartamentul lui pentru ultima oară.

– Valerie, zise Nick încet.

Ea se întoarse, iar el îi atinse obrazul cu mîna, ţinînd-o astfel cu blîndeţe pe toată faţa ei.

– Adio, dragostea mea, spuse el atunci foarte încet, după care închise uşa.

CAPITOLUL 5

Toată lumea era încîntată, copleşind-o cu felicitări şi bătăi uşoare pe braţ. A doua zi după transmiterea ştirii despre Ramona Jackson, Sybille se simţea ca o eroină. Se afla în centrul atenţiei, era vedeta postului de televiziune. Se scrisese despre ea în toate ziarele şi se vorbise la toate posturile de televiziune din regiunea Golfului.

– Mare noroc, spuse unul din regizori, luînd-o pe după umeri cu nonşalanţă.

– Pe naiba noroc, zise altcineva ironic. Sybille a găsit povestea asta!

– Eh, mă rog, spuse regizorul. Dar cum se face că n-a răsuflat? O grămadă de bani, o bătrînă ţicnită ca Ramona Jackson, maimuţe – cum naiba de s-a putut ţine secret?

Ceilalţi ridicară din umeri; habar nu aveau. Cînd auzi întrebarea, Terence Beauregard al Treilea o ignoră cu un gest indiferent din mînă.

– Nu se ştie niciodată cînd sau cum iese la lumină ceva senzaţional. Trebuie doar să fii pregătită. Aşa cum e micuţa noastră Sybille. Întotdeauna pregătită.

Se întoarseră cu toţii la lucru, dar povestea constitui din nou subiect de discuţie cînd Laurence B. Oldfield, vicepreşedintele Universităţii, dădu publicităţii o decla-

rație.

– Povestea despre o clădire pentru ingineri și un adăpost pentru maimuțe la *Standford* e ridicolă, complet falsă și defăimătoare. Conducerea Universității se consultă cu avocații săi în vederea unor acțiuni viitoare.

– Eh, ce te-ai fi așteptat să spună? se zise în redacția de știri a KNEX-TV și se ridică din umeri.

Editorul lui *Palo Alto Times Courier* sună și i se dădu legătura cu Sybille.

– Amănunte, o imploră el. N-am nici unul. O poveste grozavă, dacă-i adevărată, dar Jackson nu răspunde nici la ușă, nici la telefon, cei de la Universitate nu vor să facă nici un comentariu și eu sînt împotmolit. Ce poți să-mi dai?

– Nimic, zise ea calmă.

Încă nu știa ce să facă în privința acelui material, dar sigur nu avea să îl dea altcuiva, cu atît mai puțin cuiva care gîndea că ar fi putut să nu fie adevărat.

– Continuăm, să lucrăm la el pentru o urmare; nu am mai multe informații în afara celor pe care le-ai auzit aseară.

Închise, dar telefonul sună din nou și apoi iar și iar toată dimineața, fiind căutată de reporteri de la ziare și posturi de televiziune din San Jose, San Francisco, Oakland, Los Angeles și de la agențiile de presă. Sybille scăpă de toți, în timp ce se simțea stăpînită de o emoție extraordinară. Dăduse lovitura și știau cu toții. Toată lumea o considera nemaipomenită și nimeni nu o critica pentru nimic.

Beauregard o chemă în biroul său pe la jumătatea dimineții.

– O știre senzațională. Felicitări.

– Mulțumesc. Ție ți-o datorez.

– Ei da, într-adevăr, o parte din ea.

Sybille îl privi pătrunzător.

– În întregime.

– În întregime? Și desenul? Ăla de unde a apărut?

– L-am găsit. Dar n-aș fi știut de el dacă nu mi-ai fi spus tu. Datorită ție, Terry...

– Unde l-ai găsit?
– Nu pot să-ţi spun.
– Ba o să-mi spui.
Sybille scutură din cap.
– Doar nu-mi ceri să-ţi dezvălui sursele pe care le am.
El o privi cu ochii întredeschişi.
– Şi chestiile pe care le învaţă pe maimuţe? Limbajul semnelor şi elemente de etichetă? Pe astea de unde le-ai mai luat?
Urmă o pauză foarte scurtă.
– De la una din sursele mele.
– De la cine?
– Nu pot să-ţi spun, Terry. Nu pot să dezvălui...
– Mie poţi să-mi spui.
– Nici măcar ţie.
El o privi furios.
– De unde ai luat ceea ce a spus Lyle Wilson despre proiectele la care vor să lucreze?
– Din „The Times".
– Deci ai făcut ceva cercetări.
– Bineînţeles.
– Şi ai surse de încredere.
– La fel de bune ca ale tale.
El sări de pe fotoliu.
– Ce naiba vrea să-nsemne asta? De unde dracu' ştii cu cine vorbesc eu?
– Nu ştiu! Am vrut să spun doar... Nu înseamnă nimic, Terry; n-am vrut să te supăr.
– Cine-i supărat? Vreau doar să ştiu ce se-ntîmplă? Pricepi? Fără jocuri, fără surprize. Pricepi?
– Da.
– Deci, cine ţi-a spus de limbajul semnelor şi etichetă? De unde ai făcut rost de desen?
Sybille clătină din cap.
– Bine, domnişoară, dar ţine minte, totul e doar în capul tău.
– Nu-i doar într-al meu! Terry, toată lumea mă susţine.

– Cît putem. Cît putem.

– Mi-ai spus că televiziunea îşi susţine oamenii întotdeauna.

– Cît putem.

Ea era complet nemişcată.

– Tu mi-ai vîndut pontul, Terry.

El oftă adînc.

– Se pare că o luăm de la-nceput, scumpo. Ţi-am spus o poveste drăguţă pe care ţi-am zis că nu putem s-o folosim.

Sună telefonul şi el răspunse.

– Bine, spune-i să aştepte o jumătate de minut şi după aceea fă-mi legătura. Oldfield, îi spuse apoi lui Sybille, vicepreşedintele Universităţii; se crede mare şi tare. Nu-ţi face griji; te acopăr eu. Eşti extraordinară, cum ai mai zguduit *Standford*-ul. Şi am auzit că sîntem şi în atenţia celor de la New York.

Ocoli biroul.

– Ia legătura cu mine înainte să mai scrii vreodată despre maimuţe, îi zise el, după care o ciupi uşor de şezut şi o expedie. Bine, îi spuse după aceea secretarei şi ridică receptorul.

– De unde a apărut? întrebă Oldfield. Cine e această „înaltă oficialitate a Universităţii?" Nu există aşa ceva şi o ştii foarte bine. Ai născocit totul. E fals, dăunează Universităţii şi vrem să ştim de unde a apărut totul şi ce ai de gînd să faci.

– Avem ştirea de la o sursă demnă de toată încrederea, spuse Beauregard degajat şi se aşeză din nou pe fotoliu, pregătindu-se să se distreze.

Închise ochii şi şi-o închipui pe Marjorie, soţia lui Laurence B. Oldfield sub el, scoţînd tot felul de sunete de încîntare, iar mai tîrziu sporovăind alături, în pat, el punîndu-i întrebări legate de universitate, îndeosebi de povestea delicioasă pe care o auzise de la soţul ei despre Ramona Jackson şi maimuţele ei.

– Demnă de toată încrederea, repetă el la telefon. Ştii foarte bine, Larry, că nu sîntem iresponsabili, sîntem cei mai buni, zise apoi şi tuşi cu modestie. Cît despre

ce avem de gînd să facem, aş spune că nimic deocamdată. S-ar putea să facem nişte cercetări pentru o urmare, dar nici măcar de asta nu sînt sigur acum. O să facem cercetări, bineînţeles; doar asta ne e meseria.

– Cercetări, spuse Oldfield furios. Ar fi trebuit să le faceţi dracului înainte să daţi totul pe post.

Doamne, Doamne, îşi spuse Beauregard, ce limbaj din partea unei oficialităţi universitare.

– ... departamentul juridic, spunea Oldfield. Se gîndesc ce avem de făcut. Să ştiţi că vă riscaţi pielea cu toţii; fiecare dintre cei care au lucrat la ştirea aia – şi oricine a pătruns în biroul meu şi mi-a furat documente din dosare –, dar nu stau după avocaţi; îţi spun chiar acum că o să cerem o dezminţire publică şi scuzele de rigoare. În cadrul aceleiaşi emisiuni, citite de aceeaşi femeie, cum o cheamă, blonda aia, spunînd că nimic din poveste nu este adevărat...

– Nimic? repetă Beauregard cu şiretenie. Larry, a spus cincizeci de milioane?

– Nu asta-i problema!

– A zis că vrea ca Universitatea să aibă grijă de maimuţele ei?

– Cimpanzei. A fost o glumă.

– Cimpanzei? Ei da, cu siguranţă c-o să facem corectura necesară la treaba asta; n-ar fi trebuit să spunem maimuţe dacă era vorba de cimpanzei. Dar o glumă? Vrei să le spunem telespectatorilor că doamna Jackson a glumit în legătură cu cimpanzeii cînd a făcut donaţia? Şi a făcut un desen drăguţ?

– Vrem să le spuneţi telespectatorilor că povestea a fost denaturată, anumite părţi din ea născocite, că sursele voastre s-au înşelat... găsiţi voi ce să spuneţi; trebuie să aveţi multă experienţă dacă ăsta-i un exemplu de cum obişnuiţi să lucraţi.

– Eh, noi considerăm că lucrăm destul de bine, zise Beauregard degajat. O să facem corectura aceea în legătură cu maimuţele, Larry, dar atîta timp cît nu aduci dovezi privind alte greşeli, asta o să fie tot ce-o să facem, după părerea mea.

– În plus, adăugă Oldfield, ca şi cum Beauregard n-ar fi spus nimic, vrem să cunoaştem sursa sau sursele, dacă există aşa ceva. Eu unul mă îndoiesc, dar dacă nu ne spuneţi nume, o să considerăm că aţi născocit totul. Tu, femeia aia, Morgen, producătoarea şi cine a scris materialul. Avem dreptul să ştim numele respective şi le vreau chiar acum. Cineva a pătruns în biroul meu şi vreau neapărat să ştiu cine a fost!

– Stai puţin, Larry. Aduci o mulţime de acuzaţii şi eu n-am chef să le aud. De unde ştii că cineva a pătruns în birou? Doar e deschis tot timpul, nu? Nu cred că vrei să-mi acuzi oamenii de a fi comis nişte ilegalităţi, din moment ce n-ai nici o dovadă. Cît despre drepturi, cu tot respectul cuvenit, n-ai nici unul să ştii vreun nume. N-am fi putut transmite o ştire serioasă...

– N-a fost nimic serios la emisiunea aia!

– ... dacă n-am promite discreţie surselor noastre pentru a le feri de acuzaţii frivole, doar pentru că au suficient curaj să ne spună adevărul...

– A fost o minciună!

– ... aşa că, bineînţeles că înţelegi că, fiind un ziarist devotat, n-aş putea nici măcar să mă gîndesc să...

– Prostii.

– Bine.

Urmă un moment de linişte.

– N-o să-ţi dau nici un nume, Larry; doar nu te aşteptai s-o fac. Şi, oricum, ce naiba ai face cu ele? Povestea a devenit publică.

– Să-i pun să retracteze totul. Ştii foarte bine că asta am face.

– Eh, poate ar face-o, poate nu. Haide, Larry, ce naiba, e o povestioară acolo, un rîd; n-are ce rău să-ţi facă. Poate să-i scuture puţin pe nesuferiţii tăi de universitari, dar asta-i...

– Zice că-şi retrage banii! spuse Oldfield. Asta ţi-o spun aşa, amical, te distrug dacă o faci publică.

– Nu-mi vine să cred. De ce ar face-o? Ce-o să facă cu tot bănetul ăla? Pentru Dumnezeu?

– O să-l dea celor de la *Cal Tech* sau de la *Berkeley*.

Erau pe lista ei încă de la început, pînă cînd Lyle Wilson a convins-o să ni-i dea nouă.

– De ce?

– Pentru că unii oameni n-au fundul gros ca tine, ticălosule! Nu i-a plăcut că s-a rîs pe seama ei!

– Eh, ce naiba, a fost convinsă o dată, o să poată fi convinsă iar. Vorbeşte cu Wilson. Poate o regulează; o s-o facă în pat.

Urmă un moment de tăcere.

– Vreau o dezminţire, zise Oldfield tăios. Diseară. În cadrul aceleiaşi emisiuni.

– Îmi pare rău, Larry, dar n-o s-o obţii.

– Atunci o să fii contactat de avocaţii noştri, spuse Oldfield şi trînti telefonul.

Ca să vezi, îşi spuse Beauregard, puţine emoţii pe-aici nu strică. Dar era gînditor cînd puse receptorul în furcă şi se roti cu fotoliul pentru a privi spre redacţie prin peretele din sticlă şi o văzu pe Sybille la biroul ei. Păruse convingătoare. Probabil că îşi avea sursele ei; ştia că una era să încropeşti o poveste şi cu totul alta să croieşti ceva dintr-o singură bucată sau să furi un document. Făcuse o treabă bună, produsese un material interesant; era bine dacă avea acoperire. Era teribil de bună; n-ar fi vrut să fie nevoit să se descotorosească de ea.

Valerie şi Rob Segal ieşiră din clădirea teatrului şi traversară curtea. El o luă de mînă şi îi strînse degetele entuziasmat, dar ea şi le trase imediat.

– Hei! exclamă el cînd ea mări pasul. Am spus ceva?

Ea clătină din cap.

– Nu vreau să întîrzii la curs.

– Nici eu nu vreau, dar nu putem să mergem purtîndu-ne prieteneşte unul cu celălalt?

– N-am chef, spuse Valerie scurt şi continuă să meargă.

– Iisuse, murmură el. De unde să ştiu ce-o să fie în clipa următoare...

Se îndreptară în tăcere spre o clădire joasă şi lungă în faţa căreia se aflau nişte trepte late, unde studenţii stăteau întinşi, citeau, mîncau şi vorbeau în grupuri mici. Valerie îşi făcu loc printre ei şi Rob o urmă încruntat.

– Ne mai întîlnim diseară?

– Presupun, spuse ea şi intră în clădirea răcoroasă şi învăluită în semiîntuneric.

– Iisuse, zise Rob iarăşi, mai tare de data aceasta, dar înainte să mai apuce să adauge ceva Valerie se depărtă repede.

– Sybille! exclamă ea. Nu te-am văzut de mult! Ce mai faci?

Ochii lui Sybille se luminară cînd Valerie alergă spre ea.

– Ah, Valerie, chiar speram să te-ntîlnesc. S-au întîmplat atîtea lucruri... Ieri a fost cea mai incredibilă zi din viaţa mea, practic...

– Foarte bine, poţi să-mi povesteşti totul. Sînt atît de plictisită, încît mi-ar face mare plăcere să aud că s-a-ntîmplat ceva. Ce este?

Sybille se uită curioasă la Rob, care zăbovea prin preajmă.

– Dacă eşti ocupată, pot să-ţi povestesc altă dată.

– Bineînţeles că nu sînt ocupată, spuse Valerie întorcîndu-se spre Rob. Şase şi jumătate?

– Bine, încuviinţă el.

– Atunci pe mai tîrziu, zise ea şi o luă pe Sybille de braţ. Ce-ai zice de o limonadă, ceva?

– Trebuie să te duci la curs, îi aminti Rob îmbufnat.

– De fapt, n-am nici un curs timp de o oră de-acum încolo, spuse Valerie calmă. Tu ai curs? o întrebă ea pe Sybille.

– Nu, spuse aceasta, ştergîndu-şi din minte cursul de istorie.

– Atunci, haide.

Ignorîndu-l pe Rob la fel de uşor ca Valerie, Sybille se întoarse şi traversară împreună curtea, îndreptîndu-se spre cantina studenţilor.

– E prea frumos ca să stai înăuntru, zise Valerie şi se aşezară la o masă pe terasă. Acum povesteşte-mi despre ziua ta incredibilă. Simt nevoia să aud o poveste amuzantă; totul e atît de fad în ultima vreme.

– Nu ştiam că ieşi cu alţi băieţi, spuse Sybille.

– Ei bine, acum ştii.

– Dar încă te mai vezi cu Nick.

– Nu, spuse Valerie făcîndu-se că îşi caută portmoneul prin geantă, ca Sybille să nu-i vadă faţa. Am hotărît că nu-mi trebuie căsnicie.

Sybille rămase cu gura căscată.

– Eraţi căsătoriţi? N-am ştiut... cînd v-aţi...

– Nu, bineînţeles că nu, spuse ea şi făcu o pauză. „Ah, la naiba, îşi spuse ea apoi, e atît de curioasă şi absolut inofensivă."

– Dar a te întîlni cu Nick e cam acelaşi lucru cu a fi căsătorit. El nu se întîlneşte; cuvîntul ăsta nu figurează în vocabularul lui. El se împerechează. A fost prea mult şi am rupt legătura. Limonadă, îi spuse chelneriţei şi apoi se uită absentă la linguriţă. Tare aş vrea ca oamenii să nu fie atît de ocupaţi. Întotdeauna fac ceva, plănuiesc, muncesc şi, pe urmă, vorbesc despre ceea ce fac, plănuiesc şi muncesc. Mă enervează teribil. Şi mereu se aşteaptă ca eu să ascult, să dau din cap şi să par entuziasmată, de parcă aş fi o galerie de suporteri, un echipaj pe un vas... sau o nevastă.

– Păi, spuse Sybille după un moment de tăcere, bănuiesc că n-ar trebui să-ţi spun ce-am făcut şi la ce-am lucrat.

– Ah! exclamă Valerie ridicîndu-şi privirea şi aruncîndu-i acel zîmbet cald şi generos care îi făcea pe oameni să ulte întotdeauna cît de egoistă fusese cu numai cîteva clipe în urmă. N-a fost frumos din partea mea; te-am ignorat total şi tu erai atît de tulburată în legătură cu acea zi incredibilă. Iartă-mă şi spune-mi ce s-a întîmplat.

– Bineînţeles că te iert, nu vorbi prostii. Dacă vrei să auzi, într-adevăr, ce s-a-ntîmplat...

Încuviinţă şi era atît de atentă la ea acum, încît Sybille avu impresia că era singura persoană din lume de care îi păsa lui Valerie.

– E în legătură cu ceea ce s-a petrecut la televiziune, chiar ieri, de fapt, cu o zi înainte, dar totul a luat amploare ieri; toţi au făcut să pară nemaipomenit...

Imediat cum auzi numele Ramonei Jackson, Valerie ar fi vrut să-i spună lui Sybille să tacă, deoarece nu voia să audă nimic legat de acel subiect. Îi aducea aminte de întregul episod neplăcut cu Nick; nu uitase încă de cearta lor. Dar ea se vîrîse în problema aceea singură şi nu putea să-i rănească sentimentele lui Sybille întrerupînd-o.

– Am văzut, spuse ea cînd Sybille termină de povestit. M-am întrebat dacă ai vreun amestec. E o poveste aiurită.

Făcu o pauză. Poate reuşea să o facă să vorbească despre altceva.

– Cum faceţi o ştire ca asta? Luaţi interviuri?

– Uneori. La asta n-am făcut aşa; am avut încredere în persoana care mi-a spus de ea.

– Zău? Aşa o poveste ciudată. N-ai verificat nimic?

– N-a fost nevoie! Ajungi să ştii cînd trebuie s-o faci şi cînd nu. Tipul care mi-a spus-o s-a culcat cu nevasta cuiva de la universitate. Un vicepreşedinte, adăugă ea, fără să-i pese dacă era adevărat sau nu, Terry a spus că am fost fantastică pentru că am găsit o asemenea poveste şi că o să mă ia cu el dacă o să plece la New York.

– Tu singură ai găsit-o?

– Bineînţeles. Şi am găsit şi desenul ăla; nimeni nu m-a ajutat. I le-am arătat lui Terry, iar lui i-a plăcut totul şi mi-a spus să fac ştirea. Era unul din acele „momente" de care îmi spunea el mereu.

– Momente?

– Interes uman. Momente din vieţile oamenilor cu care telespectatorii se pot identifica. Lucruri care sînt mai interesante decît faptele şi cifrele privind dis-

trugerea recoltelor, poluarea sau chiar o clădire nouă. Povestea asta a făcut ca o clădire nouă să însemne ceva pentru oameni şi a fost atît de bună, încît n-a fost nevoie de prea mult ca să iasă perfect: a fost amuzantă şi, totuşi, a făcut parte din ceva serios. Cînd am terminat-o, avea cîte puţin din toate.

– Ce-nseamnă asta: n-a fost nevoie de prea mult ca să iasă perfect?

– Facem ce putem cu ce avem, spuse Sybille de parcă ar fi fost o profesoară. Majoritatea ştirilor sînt atît de fade, încît trebuie să muncim foarte mult ca să pară interesante.

– Invenţii, vrei să spui.

– Nu, bineînţeles că nu, explică ea, uitîndu-se la Valerie pentru a vedea dacă o atrăgea în cursă, dar nu era vorba de aşa ceva. Nu inventăm. Scriem despre ele în aşa fel, încît să capteze interesul oamenilor. Dacă ştii cum să faci, poţi să strecori un citat într-un alt context, să-i dai o altă interpretare, o altă forţă, să adaugi puţină culoare, poate cîteva detalii şi obţii ceva care-i va împiedica pe telespectatorii să facă alte treburi. Şi nu le pasă; uită după cinci minute. Dar ţie îţi pasă. Ştii că, pentru două minute şi treizeci de secunde, ai avut un material perfect, iar dacă l-ai scris şi l-ai produs tu însăţi, îl ţii minte. Aşa fac şi profesioniştii. Aşa se creează reputaţia.

Valerie încuviinţă. Începuse să se plictisească iarăşi; se săturase de înflăcărarea uşor pompoasă a lui Sybille şi de energia ei. Împinse paharul cu limonadă la o parte. Era oribilă; nu avea nici un gust. În ultima vreme, nimic nu mai avea gust, totul era fad şi plictisitor. „Îl vreau pe Nick, îşi spuse ea. Vreau să stau de vorbă cu el, să-l aud rîzînd. Vreau să rîd cu el şi deasupra lui. Vreau să mă îmbrăţişeze."

Nu-i venea să creadă; niciodată nu se mai lăsase să intre într-o asemenea încurcătură. Şi începea să i se pară că nu avea să se distreze prea mult, să o intereseze cineva sau chiar să-i placă un pahar de limo-

nadă, pînă nu ieşea din ea. Dar, pentru moment, era chiar foarte plictisită de discuţia despre televiziune. Îşi închise geanta de cărţi şi se ridică.

– Felicitări. Îmi pare bine că eşti atît de bine văzută acolo. E plăcut să vezi cum se bucură oamenii de succes.

– Stai puţin, vin şi eu, zise Sybille. Mergi la curs?

– Cred că da.

– Şi eu la fel.

Se întoarseră de unde plecaseră.

– Rob pare simpatic, spuse Sybille. E incredibil de frumos.

– Rob e un băieţel care face pe studentul care face pe comis-voiajorul de succes, care va deveni într-o bună zi, spuse Valerie oftînd.

– Nu părea să-ţi vîndă nimic.

– Sînt o clientă dificilă. Dar ce-i cu Terry ăsta de care ai pomenit?

– Ce-i cu el?

– Nu ştiu. Am simţit ceva în vocea ta. E o persoană deosebită?

– Îl urăsc. Trebuie să lucrez pentru el, spuse Sybille şi se opri. Eu o iau pe-aici; mă duc la bibliotecă. Ne mai vedem.

– Credeam că ai curs.

– Am, dar îmi trebuie o carte. Pa.

Se îndepărtă, aproape în fugă.

Valerie clătină din cap. „N-am făcut decît să-ntreb de acest Terry şi şi-a luat picioarele la spinare. Probabil că se culcă cu el, dar de unde era să ştiu că e un animal sacru şi că n-am voie să pun nici măcar o întrebare în legătură cu el?“

Îşi continuă drumul singură. „Au trecut două zile pline de cînd nu l-am mai văzut pe Nick. N-am mai stat despărţiţi timp de două zile din ianuarie. De cinci luni.“

Sună clopoţelul care anunţa începerea cursului şi ea intră în clădire. Dar se opri în hol. „Nu pot. Nu pot să stau să ascult ce au spus poeţii englezi despre iubire şi

dorinţă. Aş prefera să aud ce spune Nick despre aceste lucruri. Aş prefera să-mi arate ce părere are despre ele. M-am săturat să-mi tot fie dor de el. Nu trebuie decît să-l sun, el o să mă invite la cină şi totul o să fie foarte bine."

Se întoarse şi o luă la fugă prin campus, făcîndu-le cu mîna prietenilor care o strigau, oprindu-se abia în dormitor. Împărţea un apartament cu alte trei fete, fiecare din ele avînd o cameră care dădea în living-room. Nu era nici una acolo cînd ajunse ea, dar se duse, totuşi, în camera ei. Închise uşa şi se aşeză pe marginea patului, întinzînd mîna spre telefon. Însă nu putu să ridice receptorul.

„N-o să fie acasă; lucrează toată ziua astăzi. Dar aş putea să-l sun la serviciu. Nu-i place să fie deranjat acolo. Dar s-ar bucura dacă m-ar auzi. S-ar bucura dacă m-ar auzi spunînd... Ce? Ce să-i spun?"

Se întinse în pat şi fixă fereastra cu privirea fără să vadă nimic. „I-aş spune că-l doresc şi că vreau să fim ca înainte. Iar el ar zice aceleaşi lucruri pe care le-a spus deja. Eu m-aş înfuria şi aş uita cît de dor mi-a fost de el. Şi ne-am certa.

Nu vreau aşa ceva. Dar îl vreau pe Nick.

Dumnezeule, sînt îngrozitor de derutată în legătură cu acest om."

Sări de pe pat şi începu să se plimbe prin cameră, iar, în cele din urmă, ajunse în living-room, lîngă fereastra umbrită de un palmier ale cărui frunze se legănau uşor în adierea slabă a vîntului.

„Nu trebuie decît să-l uit. Nu pot să-l sun; nu pot să-i scriu; ar fi mai îngrozitor ca oricînd dacă aş face aşa ceva. Nu s-ar gîndi că m-am întors să mă simt bine, ci ar crede că m-am răzgîndit. Ar crede că mai avem puţin şi pornim spre altar.

Ar fi atît de serios.

Fir-ar să fie, de ce-o fi trebuit să mă-ndrăgostesc de un bărbat care nu ştie să joace?

Ah, nu, nu sînt îndrăgostită de el. M-am lăsat doar

implicată; l-am lăsat să ocupe prea mult spaţiu în viaţa mea.

Va trece mult timp pînă cînd se va mai întîmpla acest lucru."

Îşi luă cărţile şi traversă campusul, îndreptîndu-se spre sala de curs. Întîrziase, dar nu avea nici o importanţă. Era mult mai bine să asculte ce aveau de spus poeţii englezi despre dragoste şi dorinţă decît să se gîndească la Nick. Poate că poezia avea să o liniştească.

Dar acest lucru nu se întîmplă şi nu o linişti nimic altceva din ceea ce făcu în ziua aceea lungă, iar cînd se întoarse în camera ei era încordată şi furioasă pe sine, vrînd să se întîmple ceva. În cutia de scrisori se afla un bilet de la Rob, care îi amintea de întîlnirea de la ora şase şi jumătate. Mototoli hîrtia. Era atît de tînăr. Şi necomplicat. Şi teribil de plictisitor. Voia ceva dramatic şi nu Rob îi putea oferi acest lucru.

Tot în cutia de scrisori se mai afla şi un mesaj telefonic de la Andy Barlow, un avocat din Palo Alto, prieten de-al tatălui ei, care o invita la o petrecere în seara aceea. Îl sună.

– Am hotărît să ne întîlnim aşa, dintr-o dată, spuse el. E ceva foarte simplu, doar oameni de la Universitate. M-am întîlnit cu ai tăi la New York şi le-am spus că o să am grijă de tine. Spune-mi că vii.

– Vin, zise Valerie.

Era mai bine decît cu Rob, iar pînă cînd ajunse la locuinţa soţilor Barlow, aproape că reuşi să uite de furia lui Rob datorată faptului că ea nu se dusese la întîlnire şi, de asemenea, toate gîndurile la Nick. Se concentră asupra distracţiei.

– Valerie, aş vrea să ţi-l prezint pe Laurence Oldfield, îi spuse Andy Barlow, conducînd-o prin încăpere, iar ea zîmbi şi întinse mîna.

– Nu se întîmplă des să întîlnesc studenţi la petreceri, spuse Oldfield strîngîndu-i mîna, uluit de frumuseţea ei şi de acea siguranţă de sine rar întîlnită la

studenți.

Dar, în ora de dinaintea cinei, cînd serviră cocktail-uri pe terasă, descoperi că ea știa să și asculte foarte bine și, răspunzîndu-i la întrebări, el se trezi vorbindu-i despre mult mai tînăra sa soție care era neastîmpărată, nemulțumită și dorea să călătorească prin toată lumea.

– I-am promis c-o s-o facem cînd o să ies la pensie, zise el.

Se aflau deja la masă și el ignoră supa, vorbind cu Valerie.

Soția lui, Marjorie, se afla în celălalt capăt al mesei.

– Adică încă trei ani și-mi dau toată silința să-i ușurez cît mai mult. Fără scandaluri, fără conflicte, fără încurcături pe care să le las succesorului meu.

– Dar trebuie să existe ceva scandaluri la *Standford*, zise Valerie provocatoare. Chiar dacă sînt foarte mici.

Oldfield zîmbi și clătină din cap.

– Nu le permitem să existe. E destul de greu să conduci o universitate în ziua de azi fără să mai apară cineva care să arunce cu noroi.

– Dar e o doamnă pe nume Ramona Jackson, zise Valerie cu inocență și sorbi din pahar, după care își ridică privirea și văzu uimirea de pe chipul lui Oldfield.

Era atît de plictisită, încît se gîndi să-l zgîlțîie puțin.

– O poveste atît de ciudată, spuse ea veselă. Și extrem de fermecătoare.

– Fermecătoare?

– Păi, da, biata de ea, e atît de îngrijorată pentru animalele ei. Majoritatea oamenilor sînt atît de egoiști, încît nu-și mai fac griji pentru nimeni, dar ea e gata să facă un dar minunat care o va face să fie admirată, și cere în schimbul acestui lucru un adăpost pentru animale pentru vecie. Cred că e ceva fermecător.

Oldfield se încruntă.

– Cît știi despre povestea asta?

– Puțin. Am văzut ceva la televizor și o cunoscută de-a mea a fost producătoarea emisiunii; de fapt, tot ea a scris și materialul. Am înțeles că multă lume a con-

siderat că a fost foarte bine făcut.

– Bine făcut, repetă Oldfield slab.

– Bănuiesc că aşa a fost, pentru că a avut intenţia să atragă atenţia oamenilor, să le ofere ceva interesant în contextul unei poveşti serioase...

– Prostii. Îmi pare rău, n-ar trebui să vorbesc aşa unei companii minunate, dar asta-i o prostie şi nu-mi place. Femeia asta, producătoarea – Sybille Morgen, nu? – numele ei a apărut pe generic la sfîrşitul emisiunii, deşi n-am ştiut că mai şi scrie, femeia asta a adus o pagubă incalculabilă universităţii şi asta-i ceva mai mult decît un lucru interesant.

– Ce fel de pagubă? Nu veţi primi banii pentru clădirea cea nouă?

– Nu sîntem încă siguri.

– Atunci nu e incalculabilă.

– Nu încă. Dar ar putea fi. Trebuie să ne gîndim la ce-i mai rău.

Valerie îşi goli paharul.

– Sînt convinsă că nimeni de la televiziune nu vrea să facă vreun rău Universităţii.

– Ba dimpotrivă. Povestea nu era adevărată; a fost născocită pentru că cineva a avut ceva cu noi şi ne-a atacat rîzînd de o bătrînă care-şi face griji în legătură cu ce zice lumea dacă e greşit încheiată la bluză.

– Ah, prostii, spuse Valerie văzînd cum una din servitoare îi luă castronelul cu supă, înlocuindu-l cu o salată.

Luă furculiţa. Ar fi vrut să fie oriunde în altă parte. Toate acele lucruri păreau atît de lipsite de importanţă. Nick considera că era important. Dar Nick nu era acolo.

– Sybille nu s-a gîndit decît la public. Atîta tot. Nu-i păsa de *Standford,* ci de cotele de popularitate. Şi mi-a spus că n-a inventat; a aflat povestea de la un tip care se pare că se culcă cu nevasta unui vicepreşedinte al Universităţii – de fapt, e o chestie extrem de aiurită, adăugă ea cînd îl văzu pe Oldfield rămînînd cu gura căscată şi scoţînd nişte sunete ciudate. Oricum, chiar

dacă Sybille a inventat puţin, a dat culoare, mă rog, ce-o fi făcut, n-a fost ca să facă rău Universităţii, ci ca să ţină publicul treaz. Şi sînt sigură că n-a făcut nimic incorect; n-ar face una ca asta. E foarte serioasă în privinţa muncii ei. Munceşte mai mult decît oricare din cunoscuţii mei. Mi-a spus că s-a dus şi a găsit desenul ăla complet singură; n-a ajutat-o nimeni. Pentru asta e nevoie de multă pasiune, după părerea mea. Scuzaţi-mă, vă rog, spuse ea cînd partenerul de masă din dreapta îi solicită atenţia, şi se întoarse spre el încîntată, uitînd instantaneu şi de Sybille şi de Ramona Jackson.

Oldfield nu făcu nici o mişcare, ci se uită fix la salată, uluit de revelaţia faptului că acela al cărui nume i-l cerea lui Beauregard era probabil chiar el. Şi apoi, o scînteie răzbătu prin acea amorţeală. Deoarece avu o altă revelaţie. Aceea că Sybille Morgen ştiuse încă de la început că denatura povestea; că Sybille Morgen fusese cea care pătrunsese în biroul lui şi furase desenul. Şi avea un martor extrem de respectabil.

O săptămînă mai tîrziu, Sybille Morgen fu chemată în faţa comisiei disciplinare a Universităţii pentru o audiere în legătură cu furtul din biroul lui Laurence Oldfield. Stătea în pat în micul ei apartament, citind şi recitind înştiinţarea şi aşteptînd să sune Beauregard, să-i spună că îi era alături, să-i facă rost de un avocat, să aducă dovezi că ea acţionase la ordinul lui, să facă orice ca să o salveze. Dar timpul trecea şi telefonul rămînea tăcut. „Singură, îşi spuse ea cu amărăciune. Întotdeauna e la fel. Nimănui nu-i pasă de mine; nimeni n-o să mă ajute. Eh, să-i ia dracu' pe toţi. N-au dreptul să mă-ntrebe nimic. Nu vor decît să mă facă să mă tîrăsc pentru că am arătat cît de proşti sînt. Audierea poate să aibă loc şi fără mine. Pot să-şi joace jocurile şi singuri; eu nu vreau să am de-a face cu ei. N-am nevoie de ei. N-am nevoie de nici unul dintre ei."

Membrii comisiei disciplinare se întruniră fără Sybille şi traseră concluzia că refuzul acesteia de a le accepta

autoritatea şi, astfel, autoritatea Universităţii, însemna că ea nu voia să fie membră a comunităţii lor. Şi, din acest motiv, cerură să fie exmatriculată.

Două zile mai tîrziu, Sybille fu înştiinţată în legătură cu eliminarea. Iar, în ziua următoare, imediat ce auzi vestea de la Laurence B. Oldfield, Terence Beauregard al Treilea o concedie de la KNEX-TV pentru înşelarea încrederii publicului prin denaturarea unei ştiri şi apoi prezentarea acesteia în cadrul unei emisiuni produse de ea.

CAPITOLUL 6

Sybille îşi coborî privirea stînd în picioare lîngă scaun.

– Totul s-a schimbat dintr-o dată; s-a... prăbuşit, spuse ea umplîndu-i farfuria lu Nick cu friptură de pui dintr-o cratiţă aburindă. Ieşeam cu cineva de la televiziune şi cu asta s-a terminat, la fel şi cu şcoala şi cu slujba mea...

Îşi ridică privirea repede şi zîmbi curajoasă.

– Dar am găsit alta, aproape imediat – e doar un post de vînzătoare, dar înseamnă că am cu ce să plătesc chiria, aşa încît să nu pierd apartamentul – şi totul o să fie bine. E bună friptura? Nici măcar nu te-am întrebat dacă-ţi place puiul sau dacă nu vrei altceva.

– Îmi place puiul şi totul e în regulă, zise el.

O privise cu atenţie, uimit de starea ei de nervozitate. Purta o rochie albă de vară, părul îi era legat la spate cu o fundă albă şi ea părea foarte tînără şi lipsită de apărare; feciorelnică, îşi spuse el, şi mai drăguţă decît şi-o amintea.

– De fapt, e o friptură grozavă. Găteşti foarte bine.

– Îmi place să gătesc. Dar nu cînd sînt singură; atunci mă face să mă simt şi mai singură. Întotdeauna e

mai bine cînd o fac pentru altcineva.

– La fel ca în cazul multor altor lucruri, zise el încet şi ridică paharul. Pentru o bucătăreasă excelentă.

Ea roşi.

– N-ai de unde să ştii; o singură cină...

– Plus întîmplarea de săptămîna trecută cînd ţi-a scăpat cutia de prăjituri în faţa clădirii inginerilor, spuse el zîmbind. Firimiturile au fost delicioase. Un adevărat noroc.

– Faptul că mi-au scăpat prăjiturile?

– Faptul că ne-am întîlnit aşa. Nu prea multă lume se aventurează prin partea aceea a campusului în afară de ingineri.

– Da, a fost un noroc, încuviinţă Sybille.

– Mai ales din moment ce plecaseşi de la *Standford* cu cîteva săptămîni în urmă, zise el şi umplu din nou paharele. Pe mine mă căutai?

Ea ezită, după care îi aruncă un zîmbet melancolic.

– Eşti prea isteţ pentru mine. Şi eu care credeam că sînt atît de deşteaptă.

– De ce te-ai deranjat? Dacă ai vrut să mă vezi, de ce nu m-ai sunat să-mi spui?

– Nu puteam să fac asta.

– De ce?

– Pentru că ai fi putut să spui nu. Ai fi putut să spui că nu te interesează; sau ai fi putut să minţi şi să-mi spui că eşti ocupat, ca să nu pari grosolan; sau ai fi putut să spui da, chiar dacă nu-ţi făcea plăcere, pentru că ţi-ar fi fost milă de mine...

– Şi aş fi putut să spun da, pentru că eram intrigat şi flatat de faptul că mă sunai. Întotdeauna născoceşti scenarii care te fac să pari nedorită?

Ea roşi din nou.

– Dacă o fac, nu e pentru că vreau.

– Îmi pare rău, zise el. N-a fost frumos din partea mea... Sper că o să vină şi vremea cînd o să fii suficient de sigură pe tine, încît să...

Tăcu brusc. Nu avea dreptul să-i vorbească astfel.

– Oricum, adăugă el degajat, credeam că femeile

moderne nu-şi mai fac griji pentru astfel de lucruri. Sau, cel puţin, că înţeleg că şi bărbaţii au asemenea probleme şi egalitatea înseamnă împărţirea grijilor. Dacă nu înseamnă asta, ar trebui. Oricum ar sta lucrurile, eu prefer sinceritatea.

– Şi eu la fel, adăugă ea repede, luminîndu-se la faţă.

– Poate că data viitoare o să-ţi fac o surpriză şi o să te sun să te invit la o altă cină.

– Dacă n-o s-o fac eu mai întîi, spuse el privind-o cum se întinse spre dulap pentru a lua un castron cu salată pe care îl puse pe masă.

Apartamentul ei era atît de mic, încît totul părea să fie la îndemînă. Stăteau la o măsuţă rotundă lîngă o pătură care masca patul şi o măsuţă de toaletă. Ea nu făcuse nimic pentru ca micul apartament să pară îmbietor; era curat, dar mobilat sever, cu cîteva afişe pe pereţi, podele din lemn neacoperite, jaluzele, dar nu şi perdele, la cele două ferestre; un televizor mare care domina încăperea. Semăna mult cu apartamentul pe care el îl împărţea cu colegii săi, un loc provizoriu pînă cînd avea să aibă fiecare o locuinţă a sa.

– Povesteşte-mi despre familia ta.

– Ah, zise ea lăsîndu-se pe spate şi ridicînd din umeri uşor. Nu sînt prea multe de povestit. Tatăl meu a murit înainte să mă nasc... era pilot de încercare şi a murit prăbuşindu-se cu avionul. Chiar în dimineaţa aceea îi trimisese mamei optsprezece trandafiri pentru ziua ei de naştere, cîte unul pentru fiecare an, şi ea nu l-a mai văzut de atunci. Se căsătoriseră cînd ea împlinise şaptesprezece ani, într-o bisericuţă de ţară, în Virginia; mama a trebuit să fugă de acasă pentru a se mărita cu el pentru că părinţii ei insistau să se mărite cu un altul şi, de atunci, n-au mai vorbit unii cu alţii, aşa că ea nici măcar nu i-a sunat cînd a murit tata; şi-a închipuit că au murit şi ei, aşa că, atunci cînd m-am născut, eram numai noi două. Şi n-aveam nici bani; era ceva în neregulă cu asigurarea tatei, aşa încît n-am avut nimic.

Nick era fascinat.

– Ce-a făcut mama ta după ce te-ai născut?

– A devenit designer vestimentar. Locuiam la Baltimore şi n-a vrut să lucreze într-un birou pentru că nu avea cu cine să mă lase. Aşa că s-a făcut designer, mai întîi în Baltimore şi, pe urmă, pe Eastern Shore, unde locuiau bogătaşii. Una din clientele ei m-a ajutat cu un împrumut să vin la *Standford.*

Nick îşi aminti că Valerie îi spusese că mama lui Sybille era croitoreasă, nu designer; mai spusese, de asemenea, că tatăl ei îi dăduse bani pentru colegiu lui Sybille. Dar aceasta nu voia să pomenească de Valerie. Şi nici Nick nu voia. „E mult mai bine aşa, îşi spuse el luptînd împotriva puternicului sentiment de pierdere care punea stăpînire pe el ori de cîte ori se gîndea la ea. N-o aduce în discuţie; nu te gîndi la ea. N-ai nici un motiv s-o faci."

– De ce *Standford?* Nu-i prea tare în materie de televiziune.

– Ştiu, dar o să-nvăţ cînd o să lucrez. Toată lumea o să mă instruiască. Or să-şi spună că n-ar trebui, pentru că mă vor considera o ameninţare şi, totuşi, or s-o facă, pentru că le place tare mult să arate cît de multe ştiu.

Nick zîmbi, dar îi displăcu puţin înţepătura vorbelor ei.

– Bine, dar de ce *Standford?* întrebă iarăşi.

– Ah, n-a fost nici un motiv deosebit. Auzisem vorbindu-se foarte mult despre acest colegiu; părea mai bun decît altele.

Îl alesese pentru că Valerie venise acolo. Tot Valerie îi spusese şi acest lucru. Şi era sigur că era ceva adevăr în povestea aceea.

– Dar de ce ai plecat înainte să termini? Chiar înainte de sfîrşitul anului trei?

Sybille îşi privi mîinile.

– N-am plecat. Am fost exmatriculată.

– Poftim?

Ea rămase cu privirea plecată.

– Într-unul din buletinele de ştiri de la KNEX a fost transmisă o ştire neadevărată. Am crezut că era ade-

vărată – niciodată, absolut niciodată n-aş fi transmis-o dacă n-aş fi crezut asta –, dar aşa i-a plăcut cuiva să glumească şi...

– Vorbeşti de povestea cu maimuţele şi clădirea pentru ingineri.

Ridică privirea şi se uită la el; albastrul ochilor ei îl şocă.

– Bănuiesc că toată lumea rîde pe tema asta.

– Nu rîde nimeni, spuse el fără nici o inflexiune în glas. Nu era nimic de rîs; ar fi putut să fie foarte rău pentru Universitate. N-am ştiut că tu ai făcut-o.

Ea îşi muşcă buza de jos.

– Eu am făcut-o. A fost numai vina mea. Ar fi trebuit să verific. Era genul de ştire care trebuie verificată de două, trei ori şi ştiam asta. Dar am auzit-o de la cineva care a spus că a fost acolo şi a auzit totul şi, cum întotdeauna căutam ştiri atrăgătoare...

Îşi frîngea mîinile aşteptînd ca Nick să spună ceva, dar cum tăcerea se prelungi, lui Sybille începură să-i tremure buzele.

– Pe urmă am fost concediată.

– Concediată, repetă Nick uluit.

Oricît de furios era datorită nesăbuinţei ei şi mărturisirii că ştiuse că era neglijentă, îşi spuse că n-ar fi trebuit să fie nici exmatriculată, nici concediată. Numai dacă nu cumva cineva avea nevoie de un ţap ispăşitor şi Sybille era cea mai potrivită: tînără şi femeie.

Dar, cu toate acestea, nu-i venea să creadă.

– Cum au putut să te exmatriculeze? Nu se întîmplă aproape niciodată ca universităţile să-şi exmatriculeze studenţii. Îi disciplinează sau îi suspendă; fac orice ca să evite...

– Nu, te rog, nu! spuse ea şi lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nu pot să vorbesc despre asta, nu pot nici măcar să mă gîndesc. Nu suport, doare atît de mult, nu pot, nu pot...

– Îmi pare rău, zise Nick. Bineînţeles că n-o să mai vorbim despre subiectul ăsta, dacă nu vrei.

Urmă un moment îndelung de linişte. Sybille se opri

din plîns şi trase adînc aer în piept.

– Eram mîndră de emisiunea aia. Era a mea, cel puţin de cînd începuseră să mă lase s-o produc şi făceam o treabă bună, toată lumea spunea aşa. Asta însemna pentru mine mai mult decît îşi putea închipui cineva. Era tot ce mă făcea să fiu fericită.

Îi surprinse privirea lui Nick.

– Vreau să spun că munca mă face cea mai fericită, cînd simt că ajung acolo unde vreau. Îmi doresc atît de multe; uneori am impresia că o să explodez de atîtea dorinţe... Probabil că toate astea ţi se par nişte prostii, dar nu suport să mai aştept, pentru că ştiu ce vreau şi sînt dispusă să fac orice pentru a-mi atinge scopul, numai că lucrurile se întîmplă prea încet, oamenii sînt atît de înceţi. Dar or să se întîmple. Cînd am obţinut postul de la televiziune am avut senzaţia că viaţa mea a început cu adevărat, că mă mişcam, în sfîrşit, nu urmam doar un colegiu fiind considerată „mică". Şi, pe urmă, totul s-a dus. Am făcut o greşeală mică, atît, şi ei mi-au luat totul. Exact cînd începusem să cred că eram deosebită, studiind la *Standfod,* fiind producătoare de televiziune; ei mi-au luat tot. Puţin le pasă că sfîşie vieţile oamenilor cînd îi concediază sau îi dau afară din şcoală, sînt atît de plini de ei...

Faţa îi era aproape urîtă din cauza furiei. Deodată, se duse la chiuvetă şi dădu drumul la apă.

– Am uitat să fac cafeaua, spuse cu glas sugrumat. Iartă-mă, de obicei sînt mult mai eficientă...

Nick se duse lîngă ea şi o cuprinse în braţe, oprindu-i mîinile. Abia îi ajungea pînă la bărbie şi el îşi lipi obrazul de părul ei negru.

– Eşti foarte deosebită, zise el încet. Eşti o persoană deosebită şi nu cred că toate astea or să te împiedice. Cred că o să obţii ceea ce vrei. O să înveţi din cele întîmplate şi o să foloseşti învăţămintele, dar n-o să te laşi împiedicată.

Sybille se întoarse în braţele lui şi îşi ridică privirea.

– Cum poţi să spui asta? Nici nu mă cunoşti.

– Nu încă, dar măcar de atîta lucru pot să-mi dau

seama, zise el şi zîmbi văzînd cum i se schimbă expresia de pe chip.

Era atît de însetată de aprobări, de zîmbete, de cuvinte prietenoase, de vorbe de laudă. Însetată de dragoste. Îl dureau acele nevoi ale ei; cu atît mai mult cu cît, timp de cîteva luni, trăise în preajma siguranţei de sine a lui Valerie, a rîsului cu care aceasta înfrunta lumea...

Alungă din nou imaginea lui Valerie, furios pentru acel semn de slăbiciune. Întotdeauna crezuse că îşi putea controla sentimentele şi concentra atenţia; acelea erau punctele lui tari.

– Şi o să te cunosc mult mai bine după ce o să ne invităm la cină reciproc de cîteva ori, îi spuse el. Putem să facem cu rîndul, adăugă zîmbind. O să ajungem să ne cunoaştem foarte bine.

Sybille îi trase faţa spre a ei. Timp de o secundă, pe el îl uimi siguranţa ei, dar uită tot cînd îi simţi moliciunea gurii care se deschise sub a lui; limba ei o întîlni pe a lui cu un fel de şovăială timidă înainte de a ceda. Trupul păru să i se topească şi să se lipească de al lui şi îl înconjură cu braţele.

Dar oricît de maleabilă ar fi fost, era ceva devorator în ea şi Nick se depărtă instinctiv, punînd capăt sărutului. Imediat, ea se întunecă la faţă.

– Vreau să ajung să te cunosc, spuse el cu blîndeţe, gîndindu-se cu puţin umor că, în mod obişnuit, aceea nu era replica lui şi, chiar în acea clipă, ştia că ar fi putut împărţi acel moment de umor cu Valerie, dar că Sybille n-ar fi găsit nimic amuzant.

Totuşi, în clipa aceea, pînă şi faptul că ea nu avea simţul umorului i se părea atrăgător; era sigur că acest lucru se datora faptului că era tînără, vulnerabilă şi teribil de rănită, neavînd pe nimeni care să o susţină.

El nu putea să scape de forţa nevoii ei.

Şi mai era ceva care îl atrăgea cu putere spre ea: avea aceeaşi fermitate în convingeri cu privire la carieră ca el.

Era interesantă, inteligentă şi atrăgătoare. Era o

combinaţie irezistibilă, se gîndi el. Şi îşi promise să nu facă nimic pripit. O îmbrăţişă şi o ţinu strîns.

– Ce-ai zice să bem o cafea? o întrebă.

Pe la începutul lui iunie, Universitatea se goli. Anul şcolar se sfîrşise şi sesiunea de vară nu începuse încă; campusul părea să doarmă. În acea atmosferă de nemişcare, Sybille mergea dintr-un capăt al campusului în celălalt. În afară de vizita aceea scurtă la clădirea inginerilor, cînd îl găsise pe Nick şi îl invitase la cină, era pentru prima oară cînd se afla acolo de cînd fusese exmatriculată, cu trei săptămîni în urmă, şi se simţea mai străină ca oricînd. Parcă ar fi avut voie să pătrundă pe acel tărîm sacru numai cînd nu era nimeni.

– Să-i ia naiba pe toţi, zise cu glas tare. Să-i ia naiba.

Stătea cu picioarele încrucişate la umbra unui chiparos de lîngă clădirea administraţiei. Eh, nu chiar pe toţi. Nu pe Nick Fielding, care era cald, deştept, sexy şi interesat de ea, chiar dacă nu ajunsese încă în patul ei şi fuseseră împreună trei seri de cînd luaseră cina prima dată. Dar nu voia să grăbească lucrurile. Îl lăsase pe el să stabilească ritmul, oricît de ciudat ar fi părut; era destul timp, atîta vreme cît el rămînea înţelegător şi protector. Ştia că acel lucru îl atrăgea acum, mai mult decît trupul sau mintea ei, chiar mai mult decît felul cum gătea, deşi spusese de mai multe ori ce plăcut era să gătească altcineva pentru el.

Dacă Valerie îi dăduse cu piciorul? „Nu vreau ceea ce aruncă Valerie, îşi spuse ea. Am trecut deja prin asta: toţi acei ani în care mama ei mi-a dat haine de care Valerie se săturase şi eu trebuia să zîmbesc şi să fiu recunoscătoare. Erau nişte haine fantastice şi arătam superb în ele după ce le modifica mama – de la Valerie cea înaltă şi subţire la Sybille cea scundă şi rotunjoară, care încerca în permanenţă să slăbească –, dar nu erau ale mele. Erau întotdeauna ale lui Valerie şi nu puteam să le sufăr. Dacă Valerie i-a dat cu piciorul lui Nick, nu-l vreau."

– Sybille?

O umbră îi căzu pe genunchi şi ea îşi ridică privirea, ducînd mîna streaşină la ochi.

– Lenore, zise încrucişîndu-şi braţele ca într-un gest de autoapărare.

Sperase să întîlnească pe cineva cunoscut, dar, în acelaşi timp, se temea. Voia să ştie ce vorbea lumea despre ea, dar, de fapt, nu voia să audă. Şi acum avea să audă, pentru că Lenore era secretară cu program redus la biroul personal şi o expertă în bîrfe.

– Am auzit de problemele tale, zise Lenore întinzîndu-se lîngă ea.

Era înaltă şi colţuroasă, o veşnică studentă care mai avea cîteva luni pînă să-şi ia diploma, cu o faţă prelungă şi melancolică ce o făcea să fie potrivită pentru răspîndirea veştilor proaste.

– Veşti proaste, spuse Lenore clătinînd capul. O mulţime de probleme pe-aici.

– În legătură cu mine, zise Sybille.

– Bineînţeles, dar nu numai. S-au petrecut o mulţime de lucruri.

– N-am auzit nimic. Nu mai sînt la curent...

Erau cuvintele magice; Lenore nu putea să reziste cuiva care nu ştia nimic. Îşi întinse picioarele lungi şi se sprijini de trunchiul chiparosului.

– Păi, întîi şi întîi, Jackson şi-a retras banii. A zis c-o să-i dea cuiva care o ia în serios. O grămadă de păr smuls, calmante înghiţite, rugăciuni rostite, pînă cînd s-a liniştit. I-au spus că ai plecat şi că n-o să mai apari niciodată în pragul nostru – şi tipul ăla de la KNEX, pentru care ai lucrat, a dispărut şi el, i-au dat un şut...

– Ah! exclamă Sybille.

Deci, tot există dreptate.

– ... pentru că era producătorul executiv şi, deci, răspunzător de ceea ce se transmite pe post şi aşa mai departe. Aşa că toţi cei care au greşit au fost pedepsiţi şi iat-o pe Jackson cu banii în pumnul strîns şi toţi încercau s-o convingă să-i dea Universităţii, oferindu-şi, astfel, fericirea de a-i fi donat. Ceva de genul ăsta. Aşa

a făcut.

– Asta-i tot? întrebă Sybille după un moment de pauză.

– Nu; tot timpul mai apare ceva. Preşedintele dă vina pe Larry Oldfield şi Larry dă vina pe şeful tău, fostul şef, şi acesta e furios pe creatura aia superbă care apare la televizor din cînd în cînd, ai văzut-o şi tu, Valerie Ashbrook, pentru că a auzit de la Larry că ea a vorbit de tine la o petrecere şi ei au folosit spusele ei pentru a se descotorosi de fostul tău şef. Apropo, chiar ai inventat totul? Am auzit atîtea variante, nici nu ţi-ar veni să crezi...

Lenore continuă să vorbească, dar Sybille nu o mai asculta. Valerie. Valerie. O cuprinse furia. „Avem un martor." Asta îi spusese Oldfield cînd o chemase în biroul lui. „Cineva care ştie că erai perfect conştientă de povestea adevărată, dar ai denaturat-o şi ai născocit anumite părţi din propriile tale motive. A fost o fraudă în adevăratul sens al cuvîntului şi putem s-o dovedim, iar tu ţi-ai pierdut toate drepturile de a mai face parte din comunitatea Universităţii noastre."

Valerie. Numele îi răsuna în cap şi o imagine îi apăru deodată în faţa ochilor; ea şi Valerie stînd la o masă pe terasa cantinei studenţilor şi Valerie ascultînd – atît de plăcută şi prietenoasă – îndemnînd-o să povestească despre ziua în care scrisese ştirea. „Eram atît de emoţionată, îşi spuse Sybile, şi o interesa atît de mult, încît i-am spus totul. Căţeaua. Probabil că a găsit că era teribil de caraghios, ceva despre care să sporovăie ca să fie în centrul atenţiei."

Valerie. Valerie în faţa camerei, relaxată, zîmbitoare, superbă, aşa cum Sybille nu avea să fie niciodată. Valerie plimbîndu-se prin campus de parcă ar fi fost al ei. Valerie cu mîna în mîna lui Nick. Valerie în patul lui Nick.

„De acum înainte nu mai avea să se întîmple acest lucru. De acum încolo, el va fi în patul meu. O să-l fac s-o uite; o să-l fac să uite pe toată lumea în afară de mine. Poate că i-a dat cu piciorul, dar nu contează, pentru c-o să-l vrea înapoi într-o bună zi, numai că nu

va avea nici o şansă, fiindcă el n-o s-o vrea. N-o s-o mai vrea niciodată."

Dar asta nu era tot. Avea să o facă pe căţea să plătească pentru ce-a făcut. Pe vremuri o admirase, o invidiase şi voise să fie ca ea, iar pentru o vreme, fusese atît de fericită că erau egale: studente la aceeaşi universitate. Dar se sfîrşise. Nu o admira pe Valerie Ashbrook şi nici nu mai voia să fie ca ea. „Nu-i absolut nimic de admirat, nimic, nimic, îşi spuse ea furioasă. E proastă şi nesăbuită. Petreceri, bîrfe, pălăvrăgeli, dezvăluiri ale unor lucruri despre care oamenii i s-au confesat, iar dacă cineva e rănit de asta, ce-i pasă lui Valerie? Se poartă ca şi cum, în urma ei, ar fi o mulţime de servitori, gata să cureţe orice mizerie face."

– Nu şi pe asta, fir-ar să fie, murmură Sybille, uitînd de Lenore.

„O să găsesc eu o modalitate de a o face să piardă tot ce are; de a o face să ştie ce înseamnă să fii sărac şi respins. Nu-mi pasă cît de mult o să dureze, o să găsesc eu o modalitate de a o face."

Se ridică brusc.

– Trebuie să plec. Îţi mulţumesc că mi-ai spus... am întîrziat; am atîtea de făcut, ne mai vedem...

Se depărtă aproape în fugă. Atîtea de făcut. De găsit o altă slujbă. De găsit oameni care să o ajute. De citit şi de învăţat; de studiat alţi oameni şi de găsit punctele lor slabe. Trebuie să înveţe ca să găsească cea mai rapidă cale spre vîrf.

Să descopere modalitatea în care să-i plătească lui Valerie.

Să-l sune pe Nick.

– Speram că, după ce-o să-ţi iei diploma, o să mai rămîi pe-aici, spuse Lyle Wilson punînd mîna pe umărul lui Nick. Cu ambiţia ta, peste cîţiva ani o să fii gata să preiei conducerea şi atunci eu o să mă retrag ca un domn.

Nick rîse.

– Nu pentru mult timp. Şi, oricum, ştii ce vreau eu,

Lyle, şi n-aş putea s-o fac lucrînd într-o universitate.

Lyle oftă.

– Atîta energie. Dar cu siguranţa cum rămîne? Să nu-mi spui că nu există nici o fată drăguţă care vrea să se mărite şi să se aşeze la casa ei. Îţi spun eu că i-ar plăcea dacă ai fi stabil. Cîţi termină studiile şi au deja o slujbă grozavă şi un viitor aranjat?

Nick zîmbi.

– Nimeni nu vrea să se căsătorească şi, în momentul ăsta, puţin mister în viitorul meu e foarte plăcut.

Ridică o cutie plină cu toate lucrurile care îi umpluseră biroul în ultimii trei ani.

– Mi-a plăcut aici, spuse el simplu, aruncînd încă o privire în jur.

Fu surprins de un subit sentiment de panică. Părăsea tot ce îi era familiar, un loc unde era cunoscut şi respectat, unde cunoştea regulile şi îşi cîştigase o anumită autoritate, pentru a pleca într-o lume de necunoscute, unde nu avea nici un fel de autoritate, nici o siguranţă şi nici un ban.

Dar panica dispăru la fel de repede cum apăruse. Se întîmpla ceea ce voia: pornea pe drumul despre care vorbise şi visase cu tatăl său, pentru ca Nicholas Fielding să fie cel mai bun în domeniul lui, cel mai puternic şi mai influent – şi bogat.

De asemenea, avea să se depărteze de *Standford* şi de amintirile care nu-i dădeau pace. Şi avea să plece singur; nu îşi plănuia viitorul în jurul nimănui altcuiva. Încercase şi suferise.

Tocmai dădea să plece cînd sună telefonul. Răspunse din obişnuinţă.

– Bună, spuse Sybille cu o voce răguşită şi mîngîietoare, diferită de acum o săptămînă cînd o văzuse. Nu-mi amintesc cine trebuia să sune, dar sper că poţi să vii la cină diseară.

– Cu mare plăcere, zise el, zîmbind şi, după ce fixară ora şi el închise, încă mai zîmbea.

Admira felul degajat în care îl invitase, chiar dacă îi era greu încă. Erau atîtea de admirat la Sybille, se gîndi

Nick. Erau atîtea de compătimit, mai ales singurătatea ei şi faptul că nu avea simţul umorului, dar mai multe erau lucrurile de admirat.

Şi, tocmai pentru că o admira şi o plăcea, ştia că trebuia să-i spună imediat care îi erau planurile de viitor. Nu mai spusese nimănui în afară de părinţii săi de firma pe care el şi Ted McIlvain, unul din colegii lui de cameră, aveau să o pună pe picioare luna următoare în San Jose, dar acum se gîndea că îi datora acest lucru lui Sybille, pentru că ea depindea atît de mult de el. Şi, în seara aceea, în timp ce îşi beau cafeaua, îi spuse.

– San Jose! strigă ea, de parcă s-ar fi aflat pe o altă planetă, nu doar la cîteva mile distanţă. De ce? Tot ce vrei să faci poţi să faci şi aici!

– Am putea, dar mătuşa lui Ted are o casă nelocuită acolo şi ne-o dă nouă pentru un an de zile. Aşa că banii pe care i-am fi dat pe chirie o să-i putem băga în firmă. Şi, în plus, clienţii sînt la San Jose. E o distanţă mică, spuse el cu blîndeţe.

Ea clătină din cap.

– Nu e vorba de distanţă, ci de deosebiri. O să te uiţi pe fereastră şi o să vezi alte locuri, o să întîlneşti alţi oameni, o să te gîndeşti la altfel de lucruri şi de distracţii. Palo Alto n-o să mai fie real pentru tine şi nici eu n-o să mai fiu.

Pe el îl şocă din nou acea inteligenţă a ei rece şi muşcătoare. „Palo Alto n-o să mai fie real pentru tine..." Aşa era; o ştia foarte bine. Cînd venise în Palo Alto simţise o distanţare de casă, de oraşul lui natal, chiar şi de familia lui. Toate acestea nu mai făceau parte permanent din viaţa pe care avea să şi-o clădească. Ştia că nu avea să le mai aibă niciodată.

Aruncă o privire prin apartamentul lui Sybille. Era mic şi sărăcăcios, dar îi era familiar. Îşi puse mîna pe mîinile ei.

– O să ne regăsim. Dacă o să vrem asta, o să reuşim.

– Asta vrem?

Vocea ei, care mai poseda încă acea nouă răgu-

şeală, devenise nostalgică.

– Tu ştii încotro te îndrepţi şi cum o să ajungi acolo şi ştiu c-o să reuşeşti, dar eu tot mai încerc să găsesc o cale de ieşire de-aici.

Buza îi tremura şi şi-o prinse cu dinţii cînd luă mîna lui Nick într-a ei.

– Nu-i vina ta că mă aflu în situaţia asta groaznică; ai fost minunat cu mine. Ştiu cîte trebuie să faci şi că vrei să le faci repede; nu vrei să fii legat de o femeie care... s-a... rătăcit...

Capul îi era plecat. Gîtul neted îi tremura uşor, ca în aşteptarea unei lovituri. Lui Nick i se strînse inima. Îi mîngîie pielea caldă a gîtului, strecurîndu-şi degetele pe sub gulerul larg al bluzei spre umăr.

Lui Sybille îi scăpă un oftat prelung şi tremurător.

– Aş vrea... spuse ea aproape imperceptibil.

– Ce anume? întrebă Nick strîngîndu-i umărul şi întorcînd-o spre el.

– ... să fi fost mai puternică şi mai bună. Am fi putut fi împreună... să ne ajutăm reciproc... mi-ar plăcea să te ajut...

Nick îi înălţă faţa şi o sărută, deschizîndu-i gura cu buzele şi plimbîndu-şi mîinile pe sub bluza ei.

– Nu! exclamă ea, desprinzîndu-se şi împingîndu-şi scaunul în spate cu atîta putere, încît acesta se răsturnă. Nu se poate, n-o să te las!...

Se plimbă agitată prin încăpere.

– Ai o idee clară cu privire la locul unde vrei să ajungi, toate îţi merg bine şi eu nu vreau să te împiedic. M-ai urî pentru că mă agăţ...

– Nu te-aş urî niciodată, spuse Nick ducîndu-se lîngă ea şi, luînd-o pe după umeri, o conduse cu fermitate spre pat. Eşti o femeie puternică şi extraordinară; nu te agăţi şi, dacă simţi că te-ai rătăcit, aş putea să te ajut să-ţi regăseşti drumul.

Ea îl privi cu ochi mari.

– Dacă vorbeşti serios...

El se apleacă să o sărute din nou.

– Într-o bună zi n-o să te mai îndoieşti.

– Poate... cu ajutorul tău... murmură ea, studiindu-i chipul şi apoi zîmbi cu mai multă încîntare decît văzuse el vreodată la ea. Sînt atît de bucuroasă... zise ea şi cuvîntul se pierdu într-un suspin, după care, continuînd să-l privească, ea începu să-şi descheie bluza.

Se dezbrăcară repede şi se întinseră pe pat. Trupul ei era micuţ şi plinuţ, cu sîni ascuţiţi, ca de fetiţă, iar pielea măslinie era moale şi umedă. Ochii îi erau închişi, nu vorbea şi nici măcar nu zîmbea; arăta ca şi cum s-ar fi concentrat. Cineva ar trebui s-o înveţe să zîmbească, se gîndi Nick, să rîdă, să glumească...

„Fir-ar să fie!" exclamă în sinea lui şi se aplecă deasupra lui Sybille care se mişca sub el.

– Uită-te la mine! îi porunci el.

Surprinsă, ea deschise ochii brusc, dar îi închise la fel de repede. Nu putea să se uite la el şi îl ura pentru faptul că i-o cerea. Ar fi trebuit să-i fie de ajuns că se afla în patul ei şi că avea grijă să fie satisfăcut.

Îi simţi greutatea trupului şi căldura pielii; îşi plimbă mîinile peste trupul lui şi se arcui sub el, după care, exact cînd trebuia, îşi desfăcu picioarele.

– Al meu, spuse ea, dar atît de încet, încît ar fi putut părea un oftat, ca o singură notă din tumultul unei orchestre.

Îi strînse şoldurile înguste între pulpe ca pentru a-i arăta cît de puternică putea să fie şi îl conduse în ea. Era bine, mai bine decît de obicei, pentru că îl plăcea şi, deodată, se purtase mai bine decît toţi cei pe care îi cunoscuse. „Aş putea chiar să mă bucur de clipele astea", îşi spuse ea.

De multă vreme încerca să se bucure că se afla în pat cu un bărbat; încercase din răsputeri să simtă valurile de plăcere despre care citise şi pe care şi le provocase uneori singură, dar nu se întîmpla absolut nimic. Poate cu Nick, se gîndi. Era aproape o rugăciune. Atunci încetă să se mai gîndească şi îşi lăsă trupul să se mişte de la sine, priceput şi senzual, neexcitat, dar suficient de ud pentru a face ceea ce trebuia să facă pînă la ultima suflare tremurătoare şi o făcu atît de perfect, încît

nimeni nu şi-ar fi închipuit vreodată că nu se implicase absolut deloc.

După aceea, Nick o ţinu în braţe şi îşi lipi faţa de umărul lui, atingîndu-i pielea cu buzele. Dar imediat, lacrimile îi şiroiră de sub pleoape şi Nick le simţi.

– Ce e, Sybille? o întrebă el întorcîndu-i faţa şi privind-o. Ce mai este? o întrebă el din nou cu o tentă de nerăbdare în glas.

– Nimic. Îmi pare rău, nu s-a-ntîmplat nimic. Eşti minunat. Îmi place atît de mult să fiu cu tine, te iubesc...

Îşi ţinu răsuflarea şi încercă să-şi ferească privirea, dar Nick o ţinu nemişcată şi ea trebui să-l privească în ochi, văzîndu-i ca prin ceaţă din cauza lacrimilor.

– Continuă, spuse el.

– Te iubesc, repetă ea cu un glas scăzut. Dar n-o să meargă relaţia asta a noastră, nu-i momentul potrivit. Dacă ne-am fi întîlnit peste un an, cînd tu îţi vei fi pus pe picioare firma... eh, dar n-a fost să fie aşa. Şi ai dreptate să vrei să pleci la San Jose, să faci tot ce poţi pentru tine însuţi; n-ar trebui să te gîndeşti la mine. O să mă descurc, să ştii; ştiu ce vreau şi o să reuşesc la fel ca tine. Nici eu nu pot să rămîn aici; ar trebui să merg la Los Angeles sau New York.

Îşi şterse ultima lacrimă care nu se uscase.

– Eram tristă, pentru că a fost atît de superb, faptul că am fost cu tine în seara asta, întotdeauna e minunat, dar n-aş încerca niciodată să te împiedic să pleci, fiindcă n-ai nevoie de mine în clipa asta.

Nick o privi multă vreme. Cu cîteva minute mai devreme fusese uimit de pasiunea ei şi recunoscător pentru ea, pentru că atunci îşi dăduse seama că putea să simtă pentru ea ceva mai mult decît milă şi admiraţie. Acum simţea totul: suferea pentru singurătatea şi lipsa ei de încredere; îi admira curajul şi hotărîrea; ştia că, în interiorul ei, existau focuri pe care el le putea elibera. Avea să o înveţe să iubească, să rîdă şi să fie sigură de sine. O strînse şi mai tare.

– O să vii cu mine, zise el.

Sybille îşi ţinu răsuflarea, după care clătină din cap,

încruntîndu-se uşor.

– Nu trebuie să spui asta. În pat, bărbaţii afirmă lucruri care n-ar trebui spuse.

– Ah, pentru Dumnezeu. Nu ştiu cu ce bărbaţi ai fost în pat, dar, dacă-ţi închipui că sînt leşinat, copleşit de recunoştinţă, te-nşeli, zise el zîmbindu-i. N-o să mă răzgîndesc.

Ea îl ţintui cu privirea.

– Dacă eşti sigur... n-aş suporta altfel...

– Sybille, spuse el întorcîndu-i faţa şi apoi îi zise din nou pe nume. Sybille, vreau să vii cu mine. Nu pot să te las. Tu singură ai spus: o să fim împreună, o să ne ajutăm reciproc.

Ea îşi ţinea răsuflarea. Închise ochii şi elimină aerul încet. Treptat, muşchii i se relaxară pînă cînd ajunse să stea liniştită în braţele lui Nick, cu capul pe pieptul lui, atingîndu-i cu buzele scobitura gîtului.

– Da, şopti ea, în sfîrşit, oftînd.

Nick simţi un şoc în clipa în care realiză enormitatea acelui lucru. Se forţă să alunge acel gînd şi îi sărută fruntea.

– Te iubesc, Sybille.

O săptămînă mai tîrziu, în cadrul unei ceremonii simple, în biroul unui judecător din Palo Alto, Nicholas Fielding şi Sybille Morgen se căsătoriră.

Se duseră la San Jose şi se instalară într-o căsuţă situată în partea de sud a oraşului. Din moment ce casa era a mătuşii lui Ted McIlvain şi cei doi bărbaţi aveau să pună în funcţiune firma chiar acolo, se mută şi Ted. Se instală la etaj, unde se aflau două dormitoare mici şi o baie, în timp ce Sybille şi Nick luară dormitorul mare şi baia de jos. Cei trei aveau în comun living-room-ul, sufrageria şi bucătăria.

– Îmi pare rău că a trebuit să-ncepem aşa, spuse Nick. Dar o să avem casa noastră nu peste mult timp. Îţi promit.

Sybille îşi plimbă degetele peste suprafaţa zgîriată a mesei din sufragerie. Valerie ar fi aruncat o privire şi ar fi

plecat. Dacă ar fi fost proaspăt căsătorită, Valerie n-ar fi fost de acord să împartă casa cu nimeni. Valerie n-ar fi lăsat un străin să o înghesuie într-un dormitor şi o baie, proaspăt căsătorită sau nu.

Iar el nu i-ar fi cerut s-o facă. Nu i-ar fi făcut aşa ceva de la bun început. Dacă Valerie ar fi fost soţia lui, ar fi găsit altă soluţie.

Dar Valerie nu era soţia lui. Valerie dispăruse şi Sybille era doamna Nicholas Fielding. Sybille era femeia căreia Nick îi făcea promisiuni.

– Nu-i nimic, spuse ea îmbrăţişîndu-l.

Se înălţă să-l sărute, încîntată de strînsoarea braţelor lui. O dorea. Şi avea s-o uite pe Valerie.

„O s-o uite cu mult înaintea mea."

Vorbi cu gura lipită de buzele lui.

– Atîta timp cît ne avem unul pe altul nu e nevoie de o casă nemaipomenită.

– Dar o să ai una, îi promise el. O să ai tot ce-ţi doreşti.

– Ştiu, spuse ea şi, pe fundalul zgomotelor făcute de Ted, care muta mobila sus, intrară în dormitor şi Nick încuie uşa cu zgomot.

Ţinîndu-l în braţe mai tîrziu, în patul răvăşit, Sybille se gîndi că era un avantaj faptul că stăteau toţi trei acolo. Avîndu-şi serviciul şi partenerul în acelaşi loc, Nick avea să găsească firesc să lucreze mult şi nu avea să-i ceară prea mult soţiei. O va lăsa în pace, dar ea nu va fi singură în casă; nu avea să mai fie nevoie să se gîndească să-şi umple timpul cu alţi oameni, alte zgomote. „Şi voi lucra şi eu, îşi spuse ea. Mîine o să am grijă să găsesc o slujbă la postul de televiziune din San Jose." Totul va fi în regulă. Nu avea să le fie greu să împartă asta, nu avea să le fie greu să fie căsătoriţi. Şi vom fi fericiţi.

Casa era îngustă, aflată pe o fîşie prelungă de pămînt, cu iarbă maronie în faţă şi în spate, un palmier înclinat şi veştejit lîngă alee şi o fereastră în living-room care dădea spre o încăpere identică dintr-o casă identică aflată peste drum. Camerele erau zugrăvite cu o

nuanţă ciudată de muştar care dădea o atmosferă ireală în lumina felinarului din faţa casei. Sybille şi Nick cumpărară cearceafuri albe pe care le agăţară ca perdele şi, deşi acestea mai micşorau lumina, ei tot îşi păreau ciudat de ireali unul altuia şi era întotdeauna tulburător cînd unul din ei îşi ridica privirea şi se întreba pentru o clipă cine era cel străin din faţa lui.

Aranjară toţi trei cele cîteva piese de mobilier, tacîmurile şi farfuriile şi aşezară pe rafturi cărţile pe care le aduseseră de la Palo Alto, împreună cu mobila, cu un camion închiriat. Timp de o săptămînă, cînd pregăteau cina în bucătăria spaţioasă, se împiedicară de linoleumul dezlipit şi se loviră unul de altul, dar, în curînd, îşi găsi fiecare propriul spaţiu. Şi, în fiecare seară, după cină, Nick şi Ted îşi reluau treaba, iar mult mai tîrziu, Sybille şi Nick se retrăgeau în camera lor şi Ted într-a lui.

– Eşti sigură că te simţi bine aici? o întrebă Nick întorcîndu-se spre ea în pat.

– Da. Sînt fericită.

O credea. Nu se plînsese de casă şi nu mai vorbea despre faptul că nu era cu adevărat importantă în viaţa lui. Începuseră să glumească pînă şi pe seama pereţilor muştar. Cu toate acestea, Nick ştia că exista tot timpul o agitaţie în Sybille care mocnea imediat dincolo de suprafaţă, iar la două săptămîni după ce se mutaseră, cînd stinseră lumina în dormitor, ea stătu încordată lîngă el, întorcîndu-se cînd pe o parte, cînd pe alta, pînă cînd, în cele din urmă, se dădu jos din pat.

– Pot să te ajut cu ceva? o întrebă el.

– Nu, pur şi simplu nu mi-e somn. Cred că o să mă uit puţin pe caietele mele de televiziune. Aşa obişnuiesc să fac seara. Tu culcă-te; o să citesc în living-room.

Se ridică într-un cot, privind-o în lumina pe care o dădea felinarul de pe stradă.

– Eşti îngrijorată în legătură cu găsirea unei slujbe.

– Da. Dar nu-i nimic; o să-mi treacă, răspunse luînd un caiet de pe birou. Trebuie doar să mă conving singură să nu-mi mai fac griji. O să găsesc ceva. Noapte

bună, Nick.

El se întinse la loc. „Să se convingă singură să nu-şi facă griji. Era uluitor că acea forţă exista întotdeauna, îşi spuse el, chiar şi atunci cînd era nesigură din atîtea alte puncte de vedere." Şi avea să se convingă singură, era sigur de acest lucru. Şi avea să-şi găsească o slujbă, bucurîndu-se de succesul pe care şi-l promisese mereu. Nu se îndoia de acest lucru mai mult decît ea.

A doua zi dimineaţă, Nick şi Ted plecară devreme să cumpere echipament pentru firmă, dar Sybille plecase şi mai devreme. Şi, în ziua aceea, găsi de lucru la cel mai mare post de televiziune din San Jose.

„Acum, îşi spuse ea; în sfîrşit, în clipa asta, viaţa mea începe cu adevărat."

CAPITOLUL 7

Erau atît de ocupaţi, încît aproape că nici nu se mai vedeau. Nick şi Ted întemeiaseră o firmă de consultanţă numită *Omega Computing Services* şi îşi petreceau zilele ajutînd diverse companii să-şi instaleze şi să opereze cu noile sisteme de computere. Restul ceasurilor şi le petreceau lucrînd în biroul pe care îl amenajaseră într-o cameră; serile, în timpul weekend-urilor, la masa de prînz şi, adesea, la cină formulau propuneri de atragere a altor clienţi, creau programe pentru cei pe care îi aveau, le îmbunătăţeau pe cele pe care le instalaseră deja şi dezbăteau tot felul de idei pentru diverse modalităţi de folosite a computerelor la care nimeni nu se gîndise încă. Cînd minicomputerul lor de acasă începu să nu mai facă faţă programelor complexe pe care le scriau, închiriară un computer mare în centrul oraşului şi, din moment ce era mai ieftin seara, începeau lucrul după lăsarea întunericului, muncind adesea pînă în zori, cînd instalau noul program în compania unui client şi îi învăţau pe angajaţi cum să-l folosească. Cînd se întor-

ceau acasă, tîrziu, erau prea obosiţi chiar şi pentru cină şi dispăreau fiecare în camera lui, pentru o noapte de somn rară.

În tot acest timp, Sybille avansa la KTOV, urca tot mai sus. Înainte să ajungă la San Jose, îi scrisese preşedintelui postului KNEX din Palo Alto, sugerîndu-i că va da în vileag activitatea sexuală a lui Terence Beauregard dacă nu-i trimitea o scrisoare de recomandare. După o săptămînă de tăcere, primi una destul de bună. Totuşi, în ziua cînd îşi începu noul serviciu, fu neîncrezătoare şi temătoare, iar teama nu o părăsi decît atunci cînd îşi dădu seama că nimeni nu o lega de povestea Ramonei Jackson. De atunci încolo fu ca şi cum acel scandal nu avusese loc niciodată. Ea făcea parte din KTOV, luînd totul de la început.

Lucra din zori pînă seara tîrziu, cîte douăsprezece, paisprezece ore în şir, ascultînd, urmărind, absorbind informaţii, găsind modalităţi de a folosi tot ce ştia deja pentru a-i impresiona pe cei pentru care lucra. Nu încerca să se facă plăcută; voia să fie respectată şi admirată, voia să fie remarcată şi să apară în faţa camerei de luat vederi. Dar nu acest lucru îl voiau ei de la ea.

– Eşti prea bună ca să apari în faţa camerelor, îi spuneau. Producătorii buni sînt greu de găsit în ziua de azi şi tu eşti dintre cei mai buni. Acolo te vrem.

Îi măriră salariul şi-i dădură un birou mai mare în redacţia de ştiri. Prezenţa ei de partea cealaltă a camerei de luat vederi ieşea categoric din discuţie.

Sybille se gîndea să demisioneze. Dar nici un alt post de televiziune din Vale nu se compara cu KTOV. „O să-i fac eu să se răzgîndească, îşi spuse ea. O să produc orice vor ei şi, cînd o să am destulă influenţă, or să-mi dea ceea ce doresc. Vor fi nevoiţi."

În decurs de un an ajunse să scrie şi să producă buletinul de ştiri cinci zile pe săptămînă, iar în week-end-uri, buletinul de la zece seara. Şi mai crea şi un program nou care, dacă avea să fie aprobat, urma să fie produs şi regizat de ea.

Muncea atît de mult, încît, pentru prima oară după

mulți ani, nu era nevoie să țină nici un fel de regim pentru a slăbi. În fiecare dimineață, înainte de ivirea zorilor, făcea gimnastică timp de o oră; înainte să plece la lucru bea o cafea împreună cu Nick și Ted, după care uita de mîncare pînă la ora cinei. Acest lucru se întîmpla la nouă sau chiar mai tîrziu, fie la televiziune, fie acasă, cina fiind adusă de unul din ei sau gătită de Nick. Nu le păsa prea mult ce mîncau; erau prea ocupați ca să mai dea atenție acestui lucru.

Sybille încetă să se mai gîndească la altceva în afară de muncă din clipa în care trecu pragul ușii de sticlă a postului KTOV. Acesta era amplasat pe o colină în partea de est a orașului San Jose. Fiind afiliat rețelei, postul era recepționat de către experții în electronică ce creau ceea ce se numea deja Valea siliconului. Era locul ideal pentru o persoană stăpînită de ambiție.

La ora atît de matinală la care ajungea, Sybille străbătea holul pustiu și coridoarele tăcute aproape tremurînd de emoție. Avea senzația că poseda tot ce exista în jurul ei.

Datorită faptului că era cel mai bun post de televiziune, pretutindeni în incinta acestuia se simțea o atmosferă de agitație, care nu era simțită de cei din afară, dar era la fel de reală și de intensă pentru Sybille ca un curent care îi curgea în sînge. Aproape că nici nu observa zilele și weekend-urile lungi ale lui Nick; era absorbită de muncă. Îi plăcea să știe că Nick și Ted se aflau doar la cîțiva metri distanță, dar nu se vedeau unii cu alții decît într-un moment de pauză sau cînd unul din ei hotăra că era momentul să mănînce.

Uneori, Sybille era cea care ieșea prima, sugerînd să ia cina sau doar plimbîndu-se prin acea încăpere aglomerată care era biroul, atelierul și laboratorul firmei *Omega Computing Services.* Scheme tehnologice imense erau agățate pe pereți; valuri de hîrtii imprimate pe computer erau întinse pe o masă lungă alcătuită dintr-o ușă așezată pe două dulapuri cu dosare. Un computer mare, pe al cărui ecran negru cifrele și literele sclipi-

toare păreau să danseze, se afla pe o masă asemănătoare în apropiere. Un scăunel pe roţi şi un scaun de dactilografie găsite în magazia clădirii tehnice de la *Standford,* se plimbau de la o masă la alta. Nu prea departe era o masă de ping-pong cu două palete zgîriate şi un fileu amărît, scena unor competiţii teribile. O cafetieră se afla lîngă două căni cu Mickey Mouse; nişte cutii de carton erau pline cu însemnări şi scheme.

Sybille îi privea pe cei doi absentă. Ştia vag ce făcea Nick toată ziua şi mai ştia, de asemenea, că scopul lor era să se extindă într-un timp cît mai scurt, să angajeze oameni, să se mute într-un alt sediu. Ştia tot, dar nu înţelegea ce scriau.

– E o limbă străină, spunea ea, dar nici nu îl ruga să-i explice.

Cînd el încerca să o facă, cifrele şi simbolurile se amplificau şi jucau ameţitor în faţa ochilor ei; pur şi simplu, nu o interesa suficient ca să încerce să înţeleagă. Aşa că se uita la ceea ce lucra Nick, mirîndu-se de tot acel mister, după care întreba de cină. De obicei, mîncau cu toţii chiar acolo, dînd hîrtiile la o parte pentru a face loc pe una din mese, după care Sybille se întorcea la biroul ei pentru a lucra la programul de a doua zi sau la vreun program nou, pe care îl crea şi care avea să fie prezentat în curînd directorului postului şi directorului departamentului de ştiri, în vederea aprobării.

În serile cînd era acasă, Nick se ducea la ea după miezul nopţii şi o lua la culcare. Oricît de obosiţi ar fi fost, erau însufleţiţi de o energie care se alimenta din activitatea lor din timpul zilei şi de gîndurile pentru a doua zi. Nick se excita imediat ce se întindea în pat lîngă ea. Şi, atunci, Sybille atingea un punct culminant al emoţiei provocate de vieţile lor separate fiind ceva asemănător cu pasiunea, numai că ei nu ştiau. Atîta timp cît acest lucru dura, ei o luau drept dragoste

„Valerie n-are nimic de genul ăsta."

Gîndul acela îi răsărea în minte lui Sybille în momente ciudate, ca nişte fulgere, atît de orbitoare încît

făceau să nu se mai vadă nimic altceva. După care dispărea. Dar, din cînd în cînd, își făceau simțită prezența și alte gînduri legate de Valerie, imaginea ei fiind mai slabă din cauza furiei nepotolite a lui Sybille, dar, cu toate acestea, existentă și supărătoare. „Unde o fi? Ce-o face?"

Știa cîte ceva, din discuțiile cu mama ei, care încă mai cosea pentru familia lui Valerie. După colegiu, își petrecuse un an în Europa și, după aceea, călătorise prin toată lumea. Se căsătorise cu Kent Shoreham, un tip din Boston, ai cărui părinți îi cunoșteau cei ai lui Valerie. Ea și Kent își împărțeau timpul între Eastern Shore din Maryland și New York, unde cumpăraseră un apartament pe Fifth Avenue. Asta era tot ce știa mama lui Sybille.

Era suficient pentru Sybille, deocamdată. Tot ce putea să facă era să urmărească mișcările lui Valerie pînă găsea o modalitate de a se reîntîlni. Și atunci... Nu știa. Dar va ști, cînd va avea timp să se gîndească și să facă planuri.

Voia să învețe să călărească, știind că Nick făcuse acest lucru cu Valerie, dar era prea scump, așa că, pentru moment, trebuia să renunțe la idee. Se apucă, însă, de tragere în obiecte aruncate în aer, un alt sport preferat de Valerie, și era atît de bună, țintea atît de bine și avea un ochi atît de ager, încît punctajul ei era mai bun decît înregistrase Valerie vreodată. „Ea nu avea răbdare să devină expertă în ceva", își spuse Sybille.

„Îl am pe Nick, își spuse ea; am o slujbă, am pricepere la trageri." Repeta aceste lucruri seara, înainte să adoarmă. Îi era superioară lui Valerie în toate privințele.

Cînd descoperi că era însărcinată, își cumpără cîteva haine noi și izbuti să se strecoare în programul unui doctor o dată pe lună; altfel, nimic nu se schimbă în viața ei. În februarie angajă o bonă. Și, în martie, se născu Chad.

Timp de cîteva zile, Sybille își permise să se odihnească.

– E un copil extraordinar, spuse Nick aşezîndu-se lîngă ea, la o săptămînă după naşterea lui Chad. Ai văzut cum zîmbeşte?

Sybille îi sesiză mîndria şi încîntarea din glas, chiar dacă se gîndea în altă parte.

– E foarte frumos. Dar are gura ta. Un puşti norocos; e o gură care invită să fie sărutată.

Ea clătină din cap.

– Nu văd să aibă ceva de la mine; seamănă mult mai mult cu tine. Probabil că o să folosească un computer înainte să înveţe să vorbească.

Nu îl alăpta pe Chad, pentru că nu avea timp.

– O să fiu la serviciu toată ziua şi, dacă n-o să dorm bine noaptea, n-o să mai valorez nici cît o ceapă degerată la lucru.

– Nu te duce o vreme, îi spuse el. Ţi-au dat liber două luni; de ce nu profiţi de concediul ăsta?

– Fără plată.

– N-avem nevoie de bani. Nu te mai gîndi la asta.

– E în regulă, Nick. Fac ceea ce-mi doresc.

Cînd Chad avea două săptămîni, ea îl lăsă în grija bonei şi se întoarse la lucru şi la cele paisprezece ore de muncă pe zi. La sfîrşitul lunii era prea obosită ca să mai iasă chiar şi pentru a lua cina.

– Nu erai pregătită, îi spuse Nick. Ia-ţi concediu cîteva luni, începînd de astăzi.

Stăteau în pat într-o duminică dimineaţă, radioul se auzea încet, iar Chad dormea în pătuţul lui. Din cînd în cînd, cîte o rază de soare străpungea norii şi ajungea în cameră, atingîndu-le patul. Nick simţi frumuseţea momentului şi o cuprinse pe Sybille cu braţul.

– Ţi-am spus doar cînd s-a născut Chad: putem să ne permitem. Ted şi cu mine găsim clienţi mai repede decît putem să ne ocupăm de ei.

– Nu, răspunse ea.

El tăcu. Probabil că nu avea ce să spună pentru a o convinge, dar epuizarea ei îl alarmase, aşa că mai încercă o dată.

– N-ar fi rău dacă ţi-ai lua liber un timp; nici nu ţi-ai încetini ritmul. Bucură-te de Chad puţin; nu trebuie să le ai pe toate imediat.

– De ce nu? Tu le-ai vrut pe toate; eu de ce să nu vreau? Ştii doar cîte lucruri mi se întîmplă, de ce să renunţ la vreunul din ele? Pentru ce? Pentru un bebeluş căruia puţin îi pasă cine îl hrăneşte, atîta timp cît o face cineva?

– Tu ai fost cea care ai vrut un copil, spuse Nick cu uimire în glas. Eu mă gîndeam să mai aşteptăm vreo doi ani, dar tu n-ai vrut. De ce, din moment ce nu doreai altceva decît munca?

– Le doream pe amîndouă.

– De ce? întrebă el din nou. Eşti mai fericită la serviciu decît cu Chad.

Ea îl privi cu răceală.

– Vrei să spui că nu-mi iubesc propriul copil?

– N-aş gîndi asta niciodată. Dar se pare că nu te simţi bine în prezenţa lui. Te închizi, într-un fel; nu eşti deschisă...

– Nu sînt iubitoare, spuse ea fără nici o inflexiune în glas.

– Bineînţeles că-l iubeşti. Nici nu mă-ndoiesc de asta.

– Ba te-ndoieşti, insistă ea. Crezi că nu-l iubesc, că-l exclud. Asta ai spus.

– Nu tocmai, spuse depărtîndu-se puţin pentru a se uita la ea. Îţi pasă de el? Vrei să fii apropiată de el? N-ai făcut nici un secret din ceea ce-ţi doreai şi cu siguranţă că un copil nu figura pe listă.

Ea tăcu, dar trupul ei rigid îi demonstra lui Nick cît de furioasă era.

– Sybille, uită-te la mine! Nu stai acasă suficient de mult ca să te numeşti mamă. Iar cînd eşti aici, îi dai foarte puţină atenţie; ba chiar se pare că ţi-e greu să-l ţii în braţe mai mult timp. Oboseşti, te plictiseşti sau începi să te gîndeşti la alte lucruri pe care ai putea să le faci. Nu...

– Iar o spui! zise ea furioasă. Spui că nu-l iubesc!

– Spune-mi că mă-nşel!

– Orice mamă îşi iubeşte copilul! Mă faci să par un monstru!

Cuvîntul aceia îl şocă.

– N-am avut intenţia asta. Dar aş vrea să te aud spunînd că-i iubeşti pe Chad.

– Naiba să te ia, ştii foarte bine că da!

– Aş vrea să ştiu. Habar n-am ce mai ştiu. Te privesc cînd eşti lîngă el şi nu e nici o...

Se opri şi ridică din umeri.

– Chiar şi atunci cînd îl ţii în braţe, parcă l-ai ţine la distanţă. Mă deranjează. Are nevoie de o mamă, ştii asta.

– Are o bonă!

– Dar are şi o mamă, şi are nevoie de ea.

– Încerci să mă faci să mă simt vinovată!

– Nu să te simţi vinovată, Sybille; să iubeşti! Dar asta nu se poate obţine cu forţa, nu? E o parte din tine dar nimic din tine nu pare apropiat de el.

Îi văzu chipul pămîntiu şi ar fi tăcut, dacă nu era atît de furios.

– Presupun că aş putea să înţeleg de ce munca ta e mult mai importantă pentru tine decît orice altceva – mi-ar fi greu să-nţeleg, dar aş încerca –, dar ce te-a făcut să insişti să avem acest copil? Eşti prea preocupată de tine însăţi ca să ai grijă de el; eşti un copil tu însăţi, te gîndeşti numai la tine şi nu arăţi nici un pic de compasiune sau interes altcuiva... Ce naiba te-a apucat să faci un copil, dacă nu...

– Pentru că Valerie n-are! explodă ea.

O rază de soare atinse patul şi apoi dispăru în spatele norilor. Copilul oftă. În cameră era o totală nemişcare.

Nick îşi trase braţul de sub umerii ei şi se ridică în capul oaselor. Încăperea părea să se strîngă în jurul lui, ca o închisoare.

– N-am vrut! spuse ea ducîndu-se lîngă el şi pri-

vindu-l speriată. Adică, ea nu vrea copil. Sau nu... ah, nu ştiu – obişnuiam să vorbim despre copii, vorbeam foarte mult şi ea zicea că nu vrea să aibă... că nu-i plac...

Glasul i se frînse. Ea şi Valerie nu discutaseră niciodată despre copii. Nu discutaseră niciodată despre ceva personal.

– Oricum, asta nu-i important... îl avem pe Chad şi asta contează, nu? spuse şi ochii i se umplură de lacrimi. Ai dreptate, nu mă port prea bine cu el, dar nu ştiu ce să fac... sînt sigură că pot să-nvăţ, chiar vreau, să ştii, dar mi-e atît de frică... nu-mi închipui cum pot unii oameni să ia un copil şi să ştie imediat ce trebuie să facă; nu se tem că-l sufocă sau că-l strivesc?

Durerea începu să-şi facă loc în sufletul lui Nick. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că soţia lui nutrea atîta invidie. Cine era femeia aceea cu care se însurase, care putea fi atît de obsedată şi care era în stare să lase invidia să controleze o parte atît de fundamentală a vieţii ei cum era naşterea unui copil? Durerea i se transformă în furie; era furios pe sine pentru că nu văzuse ceea ce trebuia să fi existat de la bun început. Deodată, simţi nevoia să iasă de acolo, înainte să descopere ce altceva nu mai ştia în legătură cu ea. Dar Chad dormea în partea cealaltă a camerei şi el nu se putea mişca.

– Nick, ascultă-mă, spuse Sybille punîndu-i mîna pe braţ. Mă asculţi? Nu ştiu ce să fac!

El îi auzi rugămintea din glas şi ştia că era sinceră. O privi cu atenţie şi ea îi susţinu privirea. Nu se temuse niciodată, se gîndi el; întotdeauna înfruntase problemele cu curaj.

– O să-nvăţ; îţi promit c-o să-nvăţ, spuse ea cu o voce caldă acum şi mîngîietoare, deşi puţin tremurătoare. Vreau să fii mîndru de mine şi pot să-nvăţ orice, dacă încerc; îţi aduci aminte că aşa ai spus odată?

El încuviinţă încet. Îi luă mîna şi se forţă să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. „Şi nici nu s-a-ntîmplat, îşi spuse el, numai că acum văd mai limpede."

– Sînt sigur c-o să înveţi, spuse încet. Tu şi Chad o

să vă-nțelegeți de minune.

Şi nici unul din ei nu sesiză că era un mod ciudat de a descrie relația dintre o mamă şi fiul ei.

Pe bonă o chema Elena Garcia. Era o femeie de treizeci şi unu de ani, plinuță şi rumenă în obraji; crescuse nouă frați şi surori mai mici şi, mai mult decît orice pe lume, îşi dorea un pat numai pentru ea. Deodată, cu noua slujbă, avu nu numai un pat, ci o cameră întreagă, una din cele două de la etaj, eliberate de Ted McIlvain, care se mutase cînd *Omega Computing Services* începu să aducă bani. În culmea fericirii, Elena îşi exploră camera, odaia lui Chad de vizavi de a ei şi baia, pe care nu o mai folosea nimeni în afară de ea. Din acea clipă, îl iubi la nebunie pe Chad pentru că făcuse ca acel lucru să fie posibil şi făcu din el nucleul vieții ei.

– Distracție plăcută împreună, spuse Sybille dîndu-l pe Chad înapoi Elenei.

Încă nu putea să-l țină prea mult în brațe. Era mai simplu acum, cînd el avea şapte luni şi se putea ține drept – în prima lună fusese îngrozită de felul în care i se bălăbănea capul –, dar şapte luni însemnau o greutate mai mare, o adevărată povară acum, cînd izbutise să ajungă din nou la patruzeci şi şapte de kilograme. Se şi agita foarte mult şi, uneori, se strîmba şi începea să țipe, fără nici un motiv, după părerea lui Sybille, transformîndu-se într-o clipă dintr-un copilaş plăcut într-o ființă neomenească cuprinsă de o asemenea agonie, încît ea nu dorea decît să i-l dea cuiva care îi putea rezolva problemele. Şi se părea că Elena reuşea să o facă întotdeauna.

– Nu ştiu cînd mă-ntorc, spuse Sybille, după care luă cheile de la maşină, servieta şi porni spre uşă. Am lăsat bani pentru mîncare pe dulapul din bucătărie; nu uita să-l întrebi pe domnul Fielding dacă doreşte ceva deosebit la cină înainte de a te duce la cumpărături.

Deschise uşa, dar ceva – tăcerea Elenei, probabil – o făcu să se întoarcă. Chad dormea, trandafiriu şi frumuşel, cu un pumn sub bărbie. Sybille întîlni privirea

Elenei, după care traversă încăperea şi îşi lipi obrazul de al lui Chad. Era catifelat şi parfumat, ca o floare care se deschidea; mereu o uluise moliciunea pielii lui.

– Să nu-l laşi să-l ardă soarele, îi ceru ea şi îi mai atinse obrazul o dată înainte de a porni iute spre uşă şi ieşi.

Din clipa aceea, uită de Chad şi Elena, uită de Nick, uită cît de mult ura casa aceea mică, dărăpănată, situată într-o zonă sărăcăcioasă pe care ea o detesta, cu familii numeroase, cîini vagabonzi şi pisici şi chiar şi cu o capră ramolită la cîteva case mai încolo. Uită de toate, pentru că aceea era ziua în care programul ei avea să fie transmis pe post pentru prima oară.

Îl crease şi îl produsese; îi convinsese pe cei din conducere să-i permită să facă două episoade pilot, iar ei folosiseră cele două episoade pentru a face rost de sponsori pentru o perioadă de treisprezece săptămîni. Apoi, ea înregistrase încă patru episoade şi, în seara aceea „Scaunul fierbinte" avea să fie difuzat la şase şi jumătate, după ştirile locale.

Ea nu mai avea nimic de făcut: programul era pe bandă şi rolul ei se încheiase. Nu mai trebuia decît să aştepte să treacă timpul. Stătu în cabina de control în timpul buletinului de ştiri de prînz, încercînd să-şi facă treaba, în timp ce emoţia îi crea un nod în stomac şi gîtlejul îi era uscat. Pentru că nu era numai emoţie, ci şi teamă.

Dar, programul avea să fie transmis la ora stabilită şi avea să se bucure de un succes instantaneu. Numele ei avea să devină celebru.

„În seara asta începe viaţa mea cu adevărat", îşi spuse ea.

Şi apoi, în sfîrşit, pentru prima oară după cîteva luni, ea plecă acasă mai devreme.

– Vino să vezi ceva cu mine, îi spuse ea lui Nick, luîndu-i stiloul din mînă şi punîndu-l jos.

El se afla la una din mesele lungi, scriind ceva pe o hîrtie desfăşurată şi ţinînd într-o mînă o minge de ping-pong pe care o plimba cu degetul mare prin palmă.

Trupul îi era încordat, iar privirea, cînd se întoarse să se uite la ea, îi era distantă.

– Să văd ceva? repetă el dezmeticindu-se încet-încet. Cît e ceasul?

– Trecut de şase. Vreau să vezi un nou program la televizor, spuse ea trăgîndu-l de mînă, aşa cum face un copil cu un părinte şovăitor. E al meu, l-am scris şi l-am produs şi începe în seara asta. Şi vreau să-l urmărim împreună. Nick, mă asculţi?

Atunci el se încruntă.

– Al tău, zise el încet. Pentru un program nou e nevoie de luni întregi de muncă. N-ai pomenit nimic.

– N-am putut, nu pînă cînd n-am fost sigură că o să se întîmple cu adevărat. Nu suport să vorbesc despre lucruri care s-ar putea să nu reuşească, ştii foarte bine. Ah, Nick, nu începe iar; ţi-am spus acum, da? Vreau să trăim împreună acest moment, zise ea privindu-l. Nick, nu pot să mă uit singură.

El îi văzu tensiunea de pe chip.

– Bineînţeles că nu poţi. Nici n-ar trebui.

Îşi spuse din nou că era nevoie de amîndoi pentru a ţine căsnicia pe picioare. Sybille încerca, o urmărise. Se purta mai bine cu Chad; făcea un efort să fie atentă şi iubitoare, chiar dacă lui Nick îi era clar că îi era greu să fie o persoană atentă şi iubitoare faţă de oricine şi probabil că aşa avea să fie întotdeauna.

Totuşi, încă din acea dimineaţă de duminică îngrozitoare, încercase să fie mai apropiată de Chad şi de el. Timp de multe zile, nici nu îşi vorbiseră; fusese ca un fel de separare. Apoi, încetul cu încetul, atmosfera redevenise normală.

O luă pe după umeri.

– Dacă ai un program nou, atunci ar trebui să fie o afacere de familie. Hai să-l luăm pe Chad. Pentru prima oară, familia Fielding o să se uite la televizor împreună. Poate o să facem şi nişte floricele.

Se uită la el să vadă dacă nu cumva glumea, dar ochii şi zîmbetul lui erau calde.

– Îţi mulţumesc, zise ea cu un glas răguşit, iar gîtlejul

îi era uscat de teamă.

Nick îl aduse pe Chad de sus şi îl ţinu la piept şi, cu cealaltă mînă, o ţinea pe Sybille pe după umeri. Urmăriră sfîrşitul buletinului de ştiri şi reclamele de la şase şi jumătate, după care, cu litere îndrăzneţe, cuvintele „Scaunul fierbinte" apărură pe ecran. Trupul lui Sybille se încordă subit.

Pe ecran, doi bărbaţi şi o femeie stăteau pe nişte fotolii din piele maro în jurul unei mese rotunde, avînd în faţă carneţele şi stilouri. Pe un fotoliu din piele roşie stătea un tînăr cu un început de chelie, care purta o pereche de ochelari cu rame de bagà şi o cravată sobră care înconjura un guler înalt şi scrobit. Un cerc de lumină albă scotea în evidenţă fotoliul roşu.

– Scaunul fierbinte, murmură Nick.

Sybile zîmbi.

– Scaunul fierbinte, spuse o voce groasă în timp ce camera se concentra asupra grupului din jurul mesei, după care se opri asupra fiecăruia şi, în cele din urmă, asupra tînărului de pe fotoliul roşu. Cel mai neplăcut loc din San Jose. Unde nu te poţi ascunde. Unde nu te poţi preface. De unde nu se poate fugi.

Camera se depărtă, arătînd tot grupul.

– „Scaunul fierbinte". O discuţie între persoane egale, în care adevărul va fi descoperit, deoarece oamenii noştri vor pune toate întrebările pe care dumneavoastră, telespectatorii noştri, le-aţi pune dacă v-aţi afla în locul lor. Fără rezerve.

După aceea, se prezentară cei trei care aveau să pună întrebările şi cel de pe fotoliul roşu.

– Wilfgred Broome, candidat al Partidului Republican pentru Senatul Statelor Unite. Vom începe discuţia cu Morton Case.

Case era un bărbat scund şi plinuţ, cu ochi veseli şi obraji rumeni, iar vocea îi era ca un sirop.

– Domnule Broome, cu treisprezece ani în urmă ai condus cîteva demonstraţii la Universitatea *California* din Berkeley. Astăzi, eşti contra demonstranţilor...

– Asta a fost cu mult timp în urmă, spuse Broome,

dar zîmbetul nu-i ajunse în privire. Nu are nici o legătură cu aceste alegeri.

– Sau cu dumneata? întrebă celălalt bărbat de la masă.

– N-are nici o legătură cu mine astăzi, zise Broome şi zîmbetul îi deveni amabil. Am avut cu toţii zilele noastre de năzdrăvănii, ştiţi cum e. Le-am avut şi eu pe-ale mele, dar n-a durat foarte mult; m-am dezmeticit cînd mi-am dat seama...

Îşi îndreptă umerii, înălţă bărbia şi continuă:

– ... că nu puteam risca să distrug societatea, mai exact convingerile, etica şi morala pe care jurasem să le apăr şi să le susţin...

– Genul de morală care a făcut să fii dat în judecată pentru plătirea pensiei alimentare unui copil al cărui tată erai?

Femeia care aruncase întrebarea în mijlocul frazei lui Broome îl privea înălţîndu-şi sprîncenele.

– Ce nai...

Broome privi repede spre cameră şi apoi în altă parte.

– Nu puteţi să...

Îşi trecu mîna peste faţă şi strînse din buze.

– Asta s-a întîmplat cu mult timp în urmă. În trecut. N-are nici o legătură cu mine.

– Dar dumneata erai tatăl, preciză unul din cei de la masă.

– Eram un copil! exclamă Broome.

– Aveai treizeci şi unu de ani.

Deodată, ritmul se înteţi.

– Acum opt ani...

– Conduceai o firmă...

– Şi ţineai discursuri despre moralitate americană...

– Mamele n-ar trebui să lucreze, spuneai, pentru a se proteja familia...

– Să se interzică avorturile, ziceai, pentru a se proteja familia...

– În timp ce dumneata lăsai însărcinată o profesoară de şcoală elementară din Santa Cruz.

– Niciodată n-am... hei, ce-i asta, n-am...

– Nu plăteşti pensia alimentară?

– Ba da! Nu! Ajut o tînără care a avut necazuri!

În jurul mesei se făcu linişte. Cei trei lăsară momentul de tăcere să se prelungească. Broome strînse din buze.

– E ridicol. Nu sînt obligat să stau aici să ascult cum îmi dezgropaţi trecutul...

Case arătă peste umărul lui Broome.

– Uşa e în spatele dumitale, domnule Broome. Nu eşti obligat să vorbeşti despre nimic şi nici să stai pe „Scaunul fierbinte". Am regreta plecarea dumitale, atît noi cît şi telespectatorii noştri, dar nu vrem să ţinem cu forţa invitaţii stînjeniţi.

Nick se aplecă în faţă de parcă ar fi fost atras de ecran.

– Nu e incredibil? întrebă Sybille. Merge; merge cu adevărat. Ah, Nick, nu-i aşa că e minunat?

El o privi. Chipul îi radia ca unui copil, ochii îi străluceau, buzele umede îi erau întredeschise. Respira repede, de parcă ar fi fost în culmea plăcerii sexuale. El se dădu în spate şi se ridică. Chad îi atîrna pe braţ, cu ochi mari, întorcînd capul ca să se uite la televizor.

– Unde te duci? strigă Sybille. N-ai văzut toată emisiunea!

– O să fie la fel, nu? spuse el ridicîndu-l pe Chad pe umăr. O să se răsucească tot timpul cuţitul. Nu-i interesează ideile sau informaţiile, ci numai să-l facă să se chinuie. Nu găsesc că-i amuzant. Nu cred că o să placă multora.

– Te-nşeli, spuse ea. Tuturor le place să-i vadă pe oameni chinuindu-se. Cîţi crezi că vor cu adevărat idei şi informaţii? Preferă să vadă pe cineva alunecînd pe o coajă de banană, bătut la şezut sau batjocorit. Despre ce crezi că era „Camera imparţială"? Cineva mi-a spus odată că pe nimeni nu interesează ştirile; vor numai chestii de interes uman. Ei bine, ăsta-i cel mai bun exemplu de interes uman. Îi face pe telespectatori să se

simtă superiori prostului de pe ecran.

Îl urmări pe Morton Case care puse trei întrebări în şir.

– Cînd am prezentat pilotul celor de la *Wooster Insurance* pentru a încerca să-i obţinem ca sponsori, preşedintele companiei a zis că m-aş fi aflat în primul rînd al Colosseum-ului, privind cum creştinii erau aruncaţi la lei.

Lui Nick i se strînse inima.

– Şi ai luat-o ca pe un compliment?

Ea îi susţinu privirea.

– Asta a şi vrut să fie. Mi-a spus că-i plac oamenii duri. A cumpărat emisiunea pentru că ştia că o s-o fac eu.

– Însemnînd că nu exista nici o şansă să devii sentimentală.

– Exact. Asta ai vrut să spui şi tu, nu-i aşa, cînd ai zis că-ţi place felul meu hotărît?

– Nu chiar.

Chad începu să-şi sugă degetul, aşa că Nick spuse uşurat:

– Mă duc să-i dau ceva de mîncare.

– Ce-ai vrut să spui atunci?

– Că-mi plăcea faptul că nu te lăsai învinsă, că nu te temeai să încerci din nou, că te ridicai de fiecare dată şi o luai de la capăt. Asta n-are nici o legătură cu a face apel la acea parte a oamenilor care îi face să le placă să vadă cum sînt aruncaţi creştinii la lei. Şi n-am ştiut că şi tu ai o asemenea parte.

Dădu să plece, dar şovăi.

– Ar trebui să te felicit. Nu-i uşor să lansezi un program nou la televiziune. Ai făcut minuni într-un timp foarte scurt. Sper că eşti încîntată.

– Bineînţeles, zise Sybille automat.

Îi era frig. Încîntarea pe care o simţise se evapora sub glasul dur al lui Nick şi îl ura din acest motiv. Se uită la el cum stătea în prag, ţinîndu-şi fiul în braţe cu aceeaşi degajare cu care ţinea stiloul cînd lucra. Făcea

bine orice, se gîndi ea, totul era uşor pentru el şi acest lucru o deranja îndeosebi în ceea ce îl privea pe Chad. Nick nu fusese tată niciodată, nu avea nici măcar fraţi sau surori mai mici, dar ajutase la naşterea lui Chad cu un calm, de parcă ar fi fost pregătit pentru aşa ceva şi, de prima oară cînd ţinuse în braţe acea făptură mică la spital, se descurcase cu ea şi se ocupase de ea cu o autoritate degajată cu care Sybille nu putea să spere să rivalizeze şi cu o plăcere pe care ea nu o putea înţelege.

Chad ştia că tatăl lui se simţea mai bine cu el decît mama lui şi era rău din această cauză, îşi spuse Sybille. Şapte luni şi poseda o oarecare răutate, agitîndu-se, dînd din picioare şi plîngînd cînd îl ţinea ea, dar zîmbind şi scoţînd tot felul de sunete imediat cum se afla în braţele lui Nick. Parcă se îndrăgostiseră unul de altul şi ea era o intrusă.

– Bineînţeles că sînt încîntată. O să-i fac pe oameni să mă remarce. Asta-i toată povestea.

După aceea le întoarse spatele amîndurora şi îşi aţinti privirea asupra televizorului.

– Îmi pare rău că nu stai să te uiţi cu mine. Ai spus c-o să stai. Şi nu prea mai facem multe lucruri împreună în ultima vreme.

– Urmărirea acestui program n-o să se afle printre lucrurile pe care o să le facem împreună, spuse Nick depărtîndu-se.

Ziua caldă de primăvară în care Nick şi Ted mutară *Omega Computing Services* din casă în garaj fu foarte importantă. Atunci au glumit pe seama acestui lucru – „Mie nu mi se pare a fi un progres faptul că ne mutăm în garaj", spusese Nick – dar, în realitate, era un salt înainte, în mai puţin de cinci ani, spre triumfuri şi averi mai mari decît visaseră ei vreodată.

Se aflau la începutul unei revoluţii. Foarte puţini oameni, la începutul anilor '70, întrezăreau viitorul care avea să fie transformat de către computere; Nick era

unul din ei.

Computerele existau încă de prin anii '40, dar erau primitive: mari şi încete în funcţionare, folosite îndeosebi de către universităţi pentru calcule matematice şi de către marile corporaţii pentru memorarea unor mari cantităţi de date. Dar, pînă în 1974, anul în care Nick şi Sybille se mutaseră la San Jose, apăruse primul microprocesor de succes, un circuit integrat introdus într-un cip de silicon, care abia dacă atingea dimensiunea de un sfert de inci pătrat şi făcea exact acelaşi lucru pe care, pînă atunci, îl făcuseră cinci mii de tranzistori separaţi. Şi acel cip avea să transforme nu numai industria computerelor, ci şi o parte din California: întinderea de pămînt dintre San Francisco şi Monterey, care era botezată deja Valea siliconului.

Pentru ei era limpede ceea ce voiau: să rezolve orice problemă, să dezlege orice enigmă, să facă ordine în orice haos cu atîta repeziciune şi atîta claritate, încît lumea atît de răvăşită să pară perfectă.

O mare parte din ei oameni erau întărîtaţi de computere şi voiau să vadă ce puteau să facă acestea.

Printre ei, Nick era o ciudăţenie. Era prea normal ca să fie acceptat de aiuriţii a căror lume se afla între claviatură şi terminal; era prea ambiţios ca să se alieze celor care credeau într-un singur lucru, indiferent care era acesta: distracţie, sentiment de împlinire sau binele omenirii.

Sybille nu înţelegea ce voia el, deşi încercase să-i explice.

– Îmi place amuzamentul pe care îl presupune, zise el. E un joc, aşa cum îşi scriu copiii scrisori în limbaje codificate sau cum rezolvă enigme născocite de ei înşişi.

– Nu pare ceva prea matur.

El îi zîmbi.

– Nici nu e. Sîntem cu toţii nişte copii care au o jucărie nouă şi pe care o tot îmbunătăţim.

– Nu se poate să vorbeşti serios.

– De ce nu? Dacă munca poate fi amuzantă, de ce nu?

– Pentru că e ceva serios.

– Munca?

– Totul. Munca, faptul de a obţine ceea ce vrei, relaţiile cu oamenii, căsătoria... Şi tu munceşti foarte mult, te-am urmărit; faci o pauză şi joci ping-pong, dar restul timpului nu te distrezi deloc; te concentrezi la ceea ce faci.

– Poţi să te concentrezi la fel de mult la jocuri ca şi la muncă; de ce să nu facem din ea ceva cît mai plăcut?

– Pentru că, atunci, nu mai ajungi nicăieri.

Nu poate să rişte să ia lucrurile mai uşor, îşi spuse el, şi îşi aminti o fracţiune de secundă de cineva care ar fi putut, chiar şi atunci cînd făcea dragoste.

– Sînt dispus să risc, spuse el. Şi, dacă o să mă distrez şi, cu toate astea, o să devin şi cel mai bun în domeniul ăsta, o să fii convinsă?

Ea ridică din umeri.

– Nu contează. Trebuie să trăiesc după principiile mele; nu pot după ale tale.

Aşa că apucă fiecare pe drumul lui, iar Nick împărţi munca şi sentimentul de joacă împreună cu Ted şi cu ceilalţi care i-au devenit prieteni în primii cinci ani de existenţă a firmei *Omega Computing*. Dar, pe lîngă distracţie, emoţia descoperirii, plăcerile muncii, mai era stăpînit şi de ambiţie: dorinţa de a face mai mult, de a-şi extinde firma de la garaj în propria ei clădire, de a-şi face un renume, avere, de a pune pe picioare o a doua firmă, o a treia... nu exista limită în ceea ce aştepta de la sine.

Şi ajungea acolo mai repede decît mulţi alţii. Deja el şi Ted erau cunoscuţi drept cei mai buni consultanţi din Vale; ei erau primii chemaţi şi rechemaţi atunci cînd companiile doreau să se extindă.

Apoi, după numai doi ani, totul se schimbă. Acum urmau tehnologia actuală arătîndu-le altora cum să o

folosească, în clipa următoare făceau invenţii proprii. Ajunseseră în frunte şi acolo rămaseră.

Mai găsiră cîţiva acolo, printre care doi tineri pe nume Wozniak şi Jobs, care lucrau tot într-un garaj într-un oraş nu departe de San Jose. Aceştia puseseră pe picioare o firmă numită *Apple Computer*, care, împreună cu *Omega Computer* a lui Nick şi cîteva altele, ajută la crearea epocii computerelor moderne.

Atunci cînd începură să-şi facă propriile invenţii, Nick şi Ted se mutară în garaj. Totul începu cu un nou client: un lanţ de douăzeci şi şase de magazine de îmbrăcăminte sport pentru femei numit *Pari's* din Pebble Beach, care se întindea pe Coasta de Vest, de la Carmel pînă la San Diego spre sud şi pînă la Vancouver spre nord. Pari Shandar, o brunetă isteaţă şi scundă, în vîrstă de patruzeci şi nouă de ani, crease acel lanţ prin propriile puteri în cei cincisprezece ani de cînd soţul o părăsise pentru o femeie mai tînără. Plină de energie şi curioasă, Pari accepta orice idee nouă care îi atrăgea atenţia. Cu doi ani în urmă, Nick o ajutase să instaleze un sistem computerizat pentru conturile plătibile şi cele care erau primite, pentru statul de plată şi pentru lista corespondenţelor, care era cheia succesului ei, din moment ce era o listă foarte bine păzită a unor femei bogate din toată lumea, inclusiv din India ei natală.

– Cred că vei putea să mă ajuţi din nou, îi spuse ea lui Nick stînd amîndoi în salonul ei decorat în mătase şi catifea.

Locuia singură într-un castel din piatră aplecat deasupra Pacificului pe Seventeen Mile Drive în Pebble Beach. Un zid înalt de piatră o proteja de turiştii care veneau să vadă oceanul, chiparoşii şi renumitele terenuri de golf. Zgomotul valurilor se putea auzi prin ferestrele deschise împreună cu ţipetele pescăruşilor care zburau pe cerul de un albastru-argintiu. Altfel, era un loc foarte liniştit şi retras, încăperile erau pline de opere de artă indiene şi americane, atmosfera era caldă şi puţin sufocantă, ca o îmbrăţişare.

Pari turnă ceai în nişte ceşti de porţelan şi apropie de Nick un platou cu prăjiturele.

– Uite ce vreau: să ştiu care e inventarul în magazinele mele în fiecare zi. Deci, numărăm manual pulovere, fuste, jachete, şi aşa mai departe de trei ori pe an – şi trebuie să închidem magazinele devreme pentru asta. Ar fi atît de bine dacă am putea să ştim în fiecare zi ce lucruri s-au vîndut ca să putem pune la punct inventarul general. E limpede?

Nick încuviinţă.

– Vrei să ştii la sfîrşitul fiecărei zile ce s-a vîndut în ziua respectivă în fiecare din cele douăzeci şi şase de magazine şi acest lucru să se facă automat. Probabil că ai vrea ca, în acelaşi timp, articolele respective să se şteargă din inventarul general.

Ea păru uluită.

– Ar fi posibil aşa ceva? Cînd i-am spus cuiva de ideea asta, a zis că aşa ceva nu se poate.

– Se poate face, dar sînt anumite probleme. Uite ce putem face acum.

Aplecîndu-se în faţă, făcu o schiţă pe o foaie de hîrtie, întorcînd-o spre Pari pentru ca ea să poată urmări. Desena repede şi cu siguranţă, dar, parţial, mintea îi era în altă parte, era conştient de parfumul ei, de foşnetul rochiei de mătase pe care o purta, de strălucirea părului ei negru ca abanosul, strîns într-un coc frumos pe ceafă. Coafura acea sobră contrazicea parfumul seducător şi acea şoaptă a mătăsii care făcea un bărbat să se gîndească la membre goale şi piele catifelată, la muşchii încordaţi pentru o îmbrăţişare...

– Dar săgeţile astea ce sînt? întrebă Pari cu privirea aţintită asupra desenului, dar zîmbea uşor şi Nick ştiu că, într-un fel, ea ghicise ce gîndea el.

– Arată cum poate să funcţioneze sistemul, spuse el calm. Vînzătoarea înregistrează o vînzare – un pulover de caşmir, să zicem, de o sută de dolari...

– Zi mai bine două, trei sute de dolari, peciză Pari zîmbind.

El îşi înălţă sprîncenele. Nu îi cumpărase niciodată lui Sybille un pulover de caşmir. În ultima vreme, nu-i cumpărase nimic.

– Bine. Deci, vînzătoarea introduce codul pentru puloverul respectiv în maşina de marcat şi, în aceeaşi clipă, este în mod automat înregistrat împreună cu mărimea, modelul şi preţul puloverului de un casetofon...

– În fiecare magazin?

– Da, spuse el privind-o în ochi.

Ea se uita la el mai mult decît la creion. Sub ochiul stîng avea o aluniţă mică: un punct negru care făcea ca pielea ei să pară şi mai netedă. Nu o observase pînă atunci. Ştia că, dacă se mişca, braţul lui îl atingea pe al ei.

El îşi coborî privirea asupra schemei.

– După închiderea magazinelor, casetofoanele transmit informaţiile prin intermediul sistemului telefonic computerului principal din Monterey. Puloverul din caşmir – ca şi toate celelalte articole vîndute în magazin e şters din inventarul inclus în computerul principal; e, de asemenea, trecut pe o listă de lucruri vîndute în ziua respectivă în fiecare din magazinele tale. Astfel poţi să ai un inventar revăzut faţă de ziua precedentă şi o listă a vînzărilor în cele douăzeci şi şase de magazine.

Acum se uită şi ea la desen şi încuviinţă.

– Perfect. Perfect. Cînd pot să am toate astea? Cît or să coste? Ah, dar o să economisesc atîta după aceea, încît îmi pot permite să cheltuiesc, zise ea punîndu-i mîna pe braţ. Nicholas, trebuie să ştiu cît o să coste şi cît de curînd poţi să instalezi totul în magazine. Spune-mi cît costă şi o să mă descurc eu.

Mîna ei îi ardea braţul, fiecare deget fiind ca o flacără. Dar el zîmbi cînd o auzi preocupîndu-se atît din cauza banilor.

– Nu pot să-ţi promit nimic deocamdată; vreau să mă gîndesc cum să facem totul. Sînt probleme în privinţa conectării casetofoanelor la sistemul telefonic. Nimeni n-a descoperit o modalitate bună de a înmagazina

toate aceste informaţii şi de a le tramsmite. Doar nu vrei să mai instalezi şi un minicomputer care să facă treaba asta; e prea scump, ocupă prea mult loc şi nu are viteza pe care o vrem. Avem nevoie de ceva mic, rapid, simplu, la un preţ scăzut, foarte de bază...

– Ca o echipă de lucrători din Bombay, spuse Pari rîzînd. Poate că, de fapt, asta-mi trebuie: familia mea mi-ar putea trimite o echipă şi i-aş da fiecăruia un stilou şi un telefon.

– Aş putea să-ţi fac un computer, de fapt doar o placă pe care să fie nişte microprocesoare... destul de mică, încît să încapă într-un sertar de birou – sau, mă rog, într-un dulăpior; trebuie să fie alimentată cu curent – şi, pe urmă, am face programul... am avea nevoie de claviatură, dar asta nu-i o problemă; am putea să avem chiar şi un monitor ca să vedem comenzile cînd le introducem...

Se uită la Pari şi îi aruncă un zîmbet larg şi încîntat, ca un copil care a descoperit deodată ceva care putea să schimbe definitiv înfăţişarea şi forma lumii.

– L-am putea programa să facă toată treaba, zise el apoi luînd aită prăjitură. Să transforme informaţiile maşinilor de marcat în semnale înmagazinate pe un casetofon şi apoi să le transmită liniilor telefonice. De fapt, e incredibil de simplu. Propriul tău microcomputer specializat. Mai ieftin şi mai mic decît orice se află pe piaţă. Probabil şi mai rapid.

– Foarte bine, spuse Pari categorică. Spune-mi de cîţi bani ai nevoie ca să faci toate chestiile astea?

Nick nici nu o auzi.

– Probabil că ar putea să facă şi alte lucruri, zise el şi mai mîncă o prăjitură. Ar transforma deja informaţia şi ar transmite-o – de ce să nu facă munca a patru oameni? Sau a unei duzini? Care ar putea să fie limita? Dar de ce să existe neapărat o limită?

– Nicholas, mai vrei o prăjitură? îl întrebă Pari, iar el se uită la platou.

– Dumnezeule, eu am făcut asta?

– Tu. Mai vrei? Sau doreşti altceva? Cina, poate?

– Nu, mulţumesc, Pari, dar avem un proiect de terminat în seara asta.

Schema îl atrăgea şi el îşi îndreptă din nou privirea spre ea.

– E o idee; nimeni n-a mai făcut aşa ceva. Bineînţeles că va trebui să existe o limită. Dar nu ştiu care va fi asta. Sau ce o va determina. Ar trebui să creăm...

– Dar mai tîrziu, da? Acum, înainte să te apuci de altceva, o să faci placa aia şi tot ce mai trebuie pentru mine. Aşa o să faci, nu, Nick? Trebuie s-o am cît mai curînd.

El rîse.

– Acum o oră nici măcar nu te gîndeai la ea.

– Dar acum văd cît de mult am nevoie de ea. În schimb, n-am nevoie de celălalt lucru despre care ai început să vorbeşti.

– Vorbeam despre un computer destul de mic, încît să încapă în birou şi cu care să poţi face ce vrei.

– Dar, dacă faci placa aia, ce-mi mai trebuie altceva?

– Nu ştiu, spuse el, privind pe fereastră.

Era încă lumină afară; era aprilie şi chiparoşii se legănau uşor în briza caldă a mării.

– Nu cunoaştem încă toate posibilităţile unui lucru pe care nici nu l-am făcut. Dar posibilităţile...

Continuă să privească spre cer şi, abia după cîteva clipe, se uită din nou la ea şi se ridică.

– O să-l fac întîi pe al tău, Pari, îţi promit.

– Mulţumesc, încuviinţă ea grav.

Se ridică şi ea, ajungîndu-i doar pînă la umăr.

– Nu-i bine să te amesteci în treaba unui bărbat şi aş fi înţelegătoare, dar, vezi tu, am afacerea mea şi nimic altceva.

Deodată, Nick se gîndi la Sybille, care nu arăta nici măcar un semn de înţelegere. Oare şi ea ar fi spus că nu avea nimic altceva în afară de munca ei?

Bineînţeles că da. Pentru că, deşi încercase să fie atentă şi iubitoare, iar el încercase să o ajute, premiera

emisiunii „Scaunul fierbinte" le schimbase căsnicia pentru totdeauna. Din clipa aceea, fără prefăcătorie, lăsaseră toate sentimentele de apropiere să moară. Sybille era acolo unde se afla cînd o cunoscuse el: nu îşi avea decît munca ei.

– Îmi pare rău, spuse el încet. Gîndurile mi-au fugit în altă parte. Apreciez faptul că eşti înţelegătoare, dar n-o să fie nevoie; o să începem treaba chiar de mîine.

Îi luă mîna şi ea se apropie de el, iar Nick se aplecă să o sărute pe frunte, inhalîndu-i parfumul ameţitor. Era atît de aproape, încît căldura trupului ei părea să-l învăluie, iar dorinţa crescu în el cu o forţă care îl făcu să ameţească. Cînd ea îşi ridică faţa, cu gura uşor întredeschisă, Nick o îmbrăţişă, acoperindu-i gura cu a lui şi deschizîndu-i-o şi mai mult, pofta fiind atît de puternică, încît făcu din limba lui o armă.

Cu blîndeţe, dar categorică, Pari se desprinse din îmbrăţişare.

– Ar trebui s-o luăm uşurel, spuse ea.

Deşi ochii îi zîmbeau, Nick îi simţi cuvintele ca pe nişte împunsături pline de reproş.

– Iartă-mă, murmură el şi simţi dorinţa atît de profundă şi dureroasă, încît îi venea să plîngă. Nu obişnuiesc să... zise el fîstîcit. Îmi pare nespus de rău.

– Ah, Nicholas.

O văzu clătinînd uşor din cap şi privindu-l amuzată şi se simţi deodată foarte tînăr. „Am douăzeci şi opt de ani, îşi spuse el; Pari are patruzeci şi nouă." N-ar fi avut nici o importanţă şi nici nu se gîndise la acest lucru în dorinţa lui copleşitoare pentru ea, dar se întrebă ce anume o amuza: stîngăcia tinereţii lui sau lipsa de experienţă a unui bărbat care nu se mai îndepărtase niciodată de patul conjugal.

Nu conta. Ceea ce îl şocă în clipa aceea fu faptul că era gata să o înşele pe Sybille şi nu suferea deloc. Nu simţea nimic. Aceasta spunea mult mai mult despre căsnicia lui decît tinereţea, stîngăcia sau lipsa de experienţă.

Îi luă mîinile într-ale lui.

– M-am purtat prosteşte; meriţi ceva mult mai bun. Vreau să fac dragoste cu tine, Pari. O să aştept pînă o să-mi spui că mă vrei, dar trebuie să ştii cît de mult vreau.. cît de mult am nevoie...

Îşi drese glasul.

– Bănuiesc că ţi se pare ceva extrem de copilăresc.

Ea clătină din cap uşor.

– De ce să mi se pară copilăresc? Cu toţii avem dorinţe şi nevoi şi, dacă nu le putem satisface într-o zi, le păstrăm pentru... altă dată.

El îi zîmbi recunoscător, apreciindu-i tactul.

– Sper. Sper că o să fiu bine venit dacă o să mai vin.

– Dragul meu Nicholas, tu vei fi întotdeauna bine venit aici.

El trase adînc aer în piept. Ar fi putut să mai stea. Ar fi vorbit, ar fi luat cina împreună şi probabil că şi-ar fi petrecut noaptea în patul ei. Dar Pari spusese ce voia, iar el nu avea să încerce să o facă să se răzgîndească. Fiindcă ea avea dreptate: era mai bine să o ia uşurel. „M-am grăbit deja o dată şi n-ar fi trebuit, îşi spuse el. M-am grăbit cu Sybille înainte să mă gîndesc dacă aş fi putut să mai încerc o dată cu Valerie. Înainte să fi stat singur suficient de mult ca să judec lucrurile. Mi-era atît de milă de mine însumi, încît n-am mai putut să aştept, trebuia să..."

Niciodată nu se mai gîndise că mariajul lor fusese o greşeală încă de la început. Avuseseră o perioadă plăcută; crezuse că o iubea. În definitiv, nu fusese atras de Pari cînd lucrase pentru ea cu un an în urmă; el şi Sybille erau apropiaţi atunci. Sau atît de ocupaţi, încît nu mai dădeau atenţie gradului de apropiere dintre ei. Sau de depărtare.

– Nicholas, ziceai că vrei să ajungi acasă devreme.

El zîmbi cu tristeţe.

– Ai dreptate, spuse apoi şi, aplecîndu-se, o sărută pe obraz. Îţi mulţumesc că eşti aici. O să te sun imediat ce o să am idee de preţ. Acordă-ne cîteva zile.

După aceea părăsi salonul din mătase şi catifea pentru a parcurge drumul de două ore pînă în San Jose, de-a lungul oceanului, în timp ce după-amiaza făcea loc serii, iar dunele de nisip, livezile şi cîmpurile dispăreau în întuneric. Tot drumul nu se gîndi decît la computere, inventare şi modalităţi de conectare a casetofoanelor la sistemul telefonic. Era mai simplu decît să se gîndească la Sybille.

Dar ea era acolo cînd ajunse el, stînd de vorbă cu Ted în bucătăria puternic luminată, plimbîndu-se prin încăpere în timp ce vorbea.

– Nimic nu se schimbă, o auzi Nick spunînd cînd închise uşa living-room-ului şi rămase în întuneric. Emisiunea e un succes nemaipomenit – nimeni nu îndrăzneşte să refuze să participe; ori n-au curaj să admită că le e frică, ori cred că or să fie primii care or să-şi bată joc de cei care pun întrebări – şi primim o mulţime de scrisori...

– Nu toate măgulitoare, zise Ted.

– Nu contează. Scrisorile înseamnă telespectatori. Pot să scrie ce vor, că noi tot îi iubim pentru faptul că urmăresc programul. Am bătut toate celelalte canale în jumătatea aia de oră; indiferent ce transmit ei, noi îi batem întotdeauna. Şi emisiunea culinară e bună. Nu se compară cu „Scaunul fierbinte", dar devine din ce în ce mai bună.

– Ce emisiune culinară?

– Ah, am făcut ceva despre mîncărurile etnice, ca să ştie toată lumea cît de pricepută sînt; nimic important.

– Şi pentru asta primeşti o mulţime de scrisori, spuse Nick, intrînd în bucătărie şi atingîndu-şi obrazul o secundă de fruntea lui Sybille.

Ea îl bătu superficial pe braţ, dar imediat îşi arcui sprîncenele.

– Dumnezeule! exclamă ea urmîndu-l pînă la frigider şi adulmecîndu-i haina cu zgomot. Superb. Cam mult, dar foarte elegant; presupun că a costat o avere de rege. Sau de regină. Computerele sînt nişte tovarăşe de

pat ciudate, aşa ai spune? Dacă-ţi pregăteşti ceva de băut, fă şi pentru mine ceva.

– Ce doreşti? o întrebă Nick calm.

– Whisky cu sifon. Puţin sifon. Ţi-ai petrecut toată ziua în pat cu ea sau ai mai şi lucrat puţin?

Ted îşi împinse scaunul în spate.

– Mă duc în garaj.

– Nu pleca, spuse Sybille. Dacă îţi regulează clientele, ar trebui să ştii şi tu; doar ţi-e partener.

– Mi-e şi prieten, iar dacă e ceva ce ar trebui să ştiu, o să-mi spună.

După ce plecă el, în bucătărie se făcu linişte, o linişte întreruptă de clinchetul cuburilor de gheaţă cînd Nick umplu paharele.

– Eşti îngrijorată pentru Ted sau pentru tine însăţi? o întrebă el dîndu-i un pahar.

Ea ridică din umeri.

– Ce importanţă are? O să continui să faci ce vrei. Întotdeauna ai făcut aşa.

– Ce înseamnă asta?

– Că am venit în afurisitul ăsta de oraş pentru că aşa ai vrut tu; ne-am instalat în amărîta asta de casă pentru că aşa ai vrut tu; stăm în cartierul ăsta nenorocit pentru că aşa vrei tu. Ştii foarte bine că eu vreau să merg la New York; ai ştiut asta încă de cînd ne-am căsătorit, dar niciodată, absolut niciodată nu te-ai gîndit să mergem acolo. Pentru că tu vrei să stai aici. Asta-i tot ce contează.

Nick se uită la ea.

– N-ai mai pomenit de New York de cînd ai început să lucrezi aici. Ai spus că ăsta e locul potrivit pentru tine; învăţai atîtea lucruri care aveau să-ţi folosească mai tîrziu.

– La New York. „Mai tîrziu" însemna New York şi tu ştiai asta.

– Probabil, încuviinţă el.

– Ei bine, am învăţat. Nu mai am de ce să rămîn aici.

– Numai că ai un soţ şi un copil care locuiesc aici şi

eu nu pot să plec în momentul ăsta. Tot ce clădim eu şi Ted se bazează pe reputaţia noastră aici; n-ar avea nici un sens să plecăm în altă parte şi s-o luăm de la zero.

– Cine a spus că am un soţ? Am pe cineva care se regulează pe toată coasta Californiei... naiba să te ia, cum ai putut? Pentru tine nu înseamnă nimic faptul că sîntem căsătoriţi? Eu nici măcar nu m-am gîndit la altcineva de cînd te-am cunoscut! Văd o mulţime de bărbaţi la serviciu şi nu vreau să mă culc cu nici unul din ei, cu absolut nici unul! Dar tu vii acasă mirosind ca un bordel şi te aştepţi să-ţi spun că vreau să rămîn aici, indiferent ce s-ar întîmpla, numai pentru că asta vrei tu. Asta vrei, nu? O femeie care să-ţi fie credincioasă şi să nu pună întrebări.

Nick îşi goli paharul. Acesta, plin de gheaţă, îi răci palma.

– Dar tu nu vrei să fii credincioasă nimănui, nu?

Ea se dusese la frigider pentru a lua o sticlă de sifon şi îşi umplu din nou paharul.

– Mai vrei?

– Mulţumesc.

– Ai stat în pat cu ea toată ziua?

– Dacă ar fi aşa, s-ar schimba cu ceva lucrurile?

– Poate, spuse ea, dîndu-i paharul. Nici unei soţii nu-i place ca soţul să o înşele. Probabil că ăsta-i motivul pentru care nu ne-nţelegem. Nu-i aşa? Ai fost prea ocupat gîndindu-te la alte femei ca să te mai gîndeşti la mine. Asta ar explica totul, nu? Oricum, am dreptul să ştiu.

Nick zîmbi uşor, fără să vrea.

– N-am susţinut că avem prea multe drepturi în căsnicia asta. Eşti sigură că vrei să-ncepem de-acum?

– Nu face pe deşteptul cu mine; ştii că nu-mi place. Vreau să ştiu ce-ai făcut astăzi.

– Am vorbit despre un sistem computerizat pentru un lanţ de magazine de confecţii.

– Nu te cred.

– Ştiu. Sybille, dacă ţi-aş spune că mîine plecăm la

New York, ai fi fericită?

Ea se încruntă, căutînd capcana.

– Ştii foarte bine că asta e ceea ce-mi doresc. Nu pot să rămîn aici; e un loc prea mic şi prea departe de tot, iar cei de la televiziune n-or să-mi ofere ceea ce vreau. Nici tu nu eşti nevoit să rămîi. Poţi să faci şi la New York ce faci aici. Şi acolo sînt lanţuri de magazine, ştii doar. Am avea unde să ieşim seara, am avea ce să facem – ne-am simţi cu totul altfel la New York! Dacă am putea să scăpăm din locul ăsta îngrozitor, ar fi excelent – ne-am simţi minunat –, ar fi ca o lună de miere. Nici măcar lună de miere n-am avut.

– Şi cînd am mai sta cu Chad?

– Ah, spuse ea făcînd un gest indiferent. Elena ar veni cu noi, bineînţeles; sînt nebuni unul după celălalt.

Nick sorbi din pahar.

– Chad şi cu mine rămînem aici, hotărî el. Ai dreptate în privinţa casei; cu siguranţă că avem nevoie de una mai mare, cu o curte pentru el în care să se joace şi o şcoală la care să meargă atunci cînd va veni timpul. Dar nu plecăm din San Jose. Cel puţin cîţiva ani de-acum încolo. Nu ştiu ce-o să se întîmple mai tîrziu, dar, în momentul ăsta tot ce am e aici şi nu dau cu piciorul.

– Tot ce ai? Nu şi dacă eu o să plec la New York. Atunci n-o să mai ai o soţie.

– Aşa e, spuse Nick uitîndu-se la ea.

Sybille se făcu roşie ca focul.

– Nu cred că vorbeşti serios. Sîntem căsătoriţi. M-ai ales pe mine, nu pe... altcineva. N-o să distrugi căsnicia asta; n-o să te las. Nick, ascultă-mă. Ne înţelegem bine; avem nevoie unul de celălalt. Doar că n-am petrecut prea mult timp împreună; de aceea vreau să mergem la New York. Totul o să fie bine acolo, o s-o luăm de la-nceput; o să ne gîndim că sîntem la colegiu şi că abia începem. Nick? Mă asculţi?

El privea undeva dincolo de ea, spre fereastra întunecată.

– Nu ne înţelegem bine, spuse el cu o voce lipsită

de orice inflexiune. Nu-ţi place să faci sex; nici nu ştiu sigur dacă ţi-a plăcut vreodată. Şi n-avem nevoie unul de celălalt. Nu-ţi pasă cu ce mă ocup, iar mie nu-mi place cu ce te ocupi tu. N-a mai rămas nimic, Sybille, şi nu văd de ce să ne prefacem.

– Femeia aia e de vină! strigă ea. Stai toată ziua în pat cu ea şi, pe urmă, vii acasă şi-mi spui că vrei să divorţăm! N-ai mai pomenit niciodată de divorţ!

– Nu mi-am dat voie să mă gîndesc la asta pînă acum. Pentru Dumnezeu, Sybille, eşti fericită cu mine?

– Sînt fericită cînd lucrurile merg bine. Cînd sîntem cu adevărat împreună. Ne înţelegem bine, fir-ar să fie, şi-mi place să fac sex! Îmi place chiar foarte mult! Nu ştiu despre ce vorbeşti, nu ştiu ce te-a făcut să spui asta. Nick, ascultă-mă!

Se duse lîngă el şi îi puse mîinile pe umeri, lipindu-se de el.

– Nu poţi să spui că nu ne înţelegem bine; doar s-a-ntîmplat, de nenumărate ori. Nu poţi să ignori asta.

– Asta-i tot? întrebă el dispreţuitor. Ar trebui să mă agăţ de un regulat reuşit?

Ea îşi lăsă mîinile în jos.

– N-am zis că asta-i tot; am zis..

– Am auzit ce-ai zis.

Ea bătu din picior.

– O să-l păstrez pe Chad. Poţi să pleci dacă vrei – dacă-ţi închipui că-mi pasă cîtuşi de puţin, te-nşeli – dar n-o să-l iei pe...

– Chad rămîne cu mine. Nu face nici o greşeală în privinţa asta; o să fie unde o să fiu eu. Nu-ţi pasă de el, niciodată nu te-ai interesat de el şi n-o să-l foloseşti acum pentru tocmeală. O să plec în seara asta, dacă vrei, dar Chad o să vină cu mine.

– Rămîne aici! Nici un judecător din lume n-o să te lase să desparţi un copil de mama lui!

Nick o privi fără să spună nimic şi ea îi susţinu privirea furioasă. Dar imediat se uită în jos.

– Te rog, spuse ea privindu-l din nou şi el zări pa-

nică în ochii ei. Nick, nu mă părăsi. Am nevoie de tine. Întotdeauna am avut nevoie de tine. Îmi place să ştiu că eşti soţul meu; îmi place să fiu măritată cu tine. Nu pot să sufăr ideea de a o lua de la-nceput, eu singură, în timp ce toţi ceilalţi sînt perechi, ştiind că au pe cineva care-i aşteaptă seara... Rămîi cu mine, Nick, o să-ncerc să mă schimb; spune-mi numai ce nu-ţi place şi o să mă schimb. Pot să fac orice îmi pun în cap să fac. Ştii asta foarte bine. Îţi plăcea. Nu mă alunga, Nick; am mai fost alungată o dată şi nu pot să sufăr. Nu mă părăsi.

– Îmi pare rău, zise Nick.

Duritatea îi dispăruse din glas, în schimb apăruse o tristeţe profundă, iar cînd o simţi, Sybille ştiu că totul se sfîrşise.

– Naiba să te ia, îi spuse ea cu o voce răguşită. Ţi-am spus ce simt cu adevărat – practic ţi-am căzut în genunchi! Nu-ţi pasă de mine mai mult decît prietenei tale! Amîndoi v-aţi culcat, sfîşiindu-mi viaţa... Lua-v-ar naiba pe amîndoi!

Nick dădu să spună iarăşi că nu se culcase cu Pari, dar îşi dădu seama deodată că Sybille nu se referise la Pari. Nu vorbea de prezent, ci de trecut. Aşa că tăcu.

Sybille strînse din buze.

– O să-mi plăteşti drumul pînă la New York. O să-mi dai bani ca să trăiesc pînă o să-mi găsesc de lucru. Cînd o să mă aranjez, o să trimit după Chad.

Nick ştia că, deşi nu recunoştea, nici măcar faţă de ea însăşi, ea nu îl voia pe Chad, mai ales la New York, aşa că nu spuse nimic. Dacă ea simţea nevoia să creadă că avea să trimită după Chad, el nu o contrazicea.

– Să mă anunţi cînd o să te aranjezi, îi spuse el, după care scoase un carnet de cecuri din buzunarul din interior al hainei. Pot să-ţi dau o mie acum şi, pînă mîine după-amiază, cinci mii; va trebui să discutăm despre cîţi bani crezi c-or să-ţi trebuiască pentru a trăi.

– Mulţi, spuse ea simplu. O să am nevoie de mulţi bani.

– O să fac ce-o să pot.

În aceeaşi clipă, Nick se întrebă dacă se referise la bani sau la a trăi împreună cu fiul lui. La ambele, îşi spuse el apoi. Începînd chiar din acel moment.

– În seara asta, o să mergem la Ted, spuse el brusc şi, fără să mai scoată un cuvînt, urcă să-i trezească pe Chad şi pe Elena, după care lăsă în urmă şi casa şi căsnicia lui.

CAPITOLUL 8

La studiourile *Enderby Broadcasting Network*, care dădeau spre Trinity Church din partea de sud a Manhattan-ului, se auzise de Sybille Fielding.

– Deşteaptă şi dură, le spuse Quentin Enderby directorilor săi cînd le prezentă benzile cu „Scaunul fierbinte“. Ştie ce vrea şi nu îi e frică să se murdărească pe mîini pentru a obţine lucrul respectiv. Ceva nou faţă de furnizorii de fleacuri fragili şi fricoşi.

Directorii zîmbiră. Acest lucru se aştepta din partea lor ori de cîte ori Enderby scotea cîte o aliteraţie, iar ei o făceau mereu, chiar şi atunci cînd aliteraţiile erau îndreptate împotriva lor. Dar nu mai zîmbiră peste cîteva luni, cînd el o angajă pe Sybille Fielding şi o numi producător executiv al programului *World Watch*, magazinul de ştiri săptămînal al postului de televiziune WEBN, care nu se bucurase niciodată de o prea mare audienţă. Şi nu se văzu nici un zîmbet nici cînd Enderby o conduse prin birourile şi studiourile de la etajul cincisprezece al clădirii *Enderby*, făcînd prezentările.

– Or să se obişnuiască, îi spuse el conducînd-o spre un birou cu pereţi din sticlă după ultima strîngere de mînă rece. E uluitor cu cîte se pot obişnui oamenii cînd sînt bine plătiţi.

– Le e mai uşor dacă o fac, spuse ea şi el ridică o sprînceană.

– Dar, dacă n-or să se obişnuiască, o să te descurci? Nu prea alergi după simpatie.

Ea clătină din cap şi apoi îl privi.

– Vreau doar să ştie că sînt aici. Şi mai vreau ca dumneata să fii mulţumit.

El era fascinat de intensitatea acelor ochi de un albastru glacial, scoşi în evidenţă de pielea ei netedă şi măslinie şi de părul negru şi bogat. Observase deja că era drăguţă, scundă, dar cu trupul bine format, îngrijită şi îmbrăcată sever într-un costum gri. Acum văzu din nou, aşa cum văzuse şi în timpul discuţiilor purtate înainte să o angajeze, că ochii ei erau la fel de cercetători ca nişte faruri şi se întrebă dacă acel trup controlat şi încordarea gurii ascundeau cruzime sau pasiune. „Vreau doar să ştie că sînt aici." Avea să fie amuzant să o vadă la lucru. Enderby descoperi cu interes în el o scînteie de curiozitate sexuală. În ultima vreme nu prea se mai excita uşor.

– E prea devreme ca să vorbim de mulţumire, zise el. Dar îmi stîrneşti interesul.

Ochii ei deveniră alerţi. Îl privi îndelung, după care se întoarse cu un efort vizibil, de parcă s-ar fi forţat să o facă.

– E un birou superb.

El aruncă o privire prin încăpere.

– E funcţional. În spatele biroului e un Picasso; asta impresionează două persoane dintr-o mie.

– Pe mine mă impresionează, spuse ea stînd lîngă scaun şi arzînd de nerăbdare să se aşeze, dar abţinîndu-se pînă pleca Enderby. Nu mă aşteptam să primesc un birou imediat; credeam că, mai întîi, vreţi să dovedesc ce pot.

– Lucrînd într-un dulap? Nu mai vorbi prostii. N-am oameni care se schimbă foarte des sau care să fie simpatizaţi datorită falsei modestii. Ori eşti bună şi o ştii, ori nu eşti şi zbori de-aici imediat. Despre tine se aude că eşti bună şi dură. Dacă eşti cu adevărat aşa, ai grijă ca oamenii să afle încă din clipa în care te cunosc. Nu da niciodată cuiva ocazia de a-şi forma despre tine altă

părere decît cea pe care o vrei. Nu uita asta.

Sybille se încruntă. Îl privi, încercînd să-şi dea seama ce voise să spună. Era înalt, cu umerii căzuţi şi cu un chip foarte ridat, iar părul îi stătea ca o aureolă alb-gălbuie şi creaţă, care se mişca uşor atunci cînd vorbea. Avea o voce puternică, iar degetele îi erau noduroase. Umbla ajutîndu-se de un baston cu măciulie de aur şi îmbrăcat în costume de tweed şi cu papioane, ca un moşier de ţară englez.

Sybille se interesase în legătură cu el încă înainte să ajungă la New York, aşa că ştia că avea şaptezeci şi şapte de ani şi provenea dintr-o familie de bogătaşi canadieni, care muriseră cu toţii. Divorţase de patru ori şi rămăsese văduv o dată, dar nu avea copii. Întemeiase *Enderby Broadcasting Network* încă de pe cînd televiziunea era o noutate, dar nu îşi crease o reţea; nu avea decît WEBN, un post independent care fusese puternic pe vremuri, dar, în ultima vreme, înregistrase cote de popularitate atît de scăzute, încît nimeni nu îl mai lua în serios. Şi ezita să cheltuiască bani pentru a-l reface.

De aceea angaja o producătoare în vîrstă de douăzeci şi trei de ani care venea de la un mic post de televiziune din California, îşi spuse Sybille. Şi o femeie, pe deasupra. Acest lucru îi economisea de la început douăzeci şi cinci la sută.

Dar ea nu se arătase nemulţumită de salariu, nu avea de ales. Îşi spuse că era ceva temporar; în nici un caz nu avea să se mulţumească mult timp cu mai puţin decît cîştiga un bărbat.

„Nu da niciodată cuiva ocazia de a-şi forma despre tine altă părere decît cea pe care o vrei." Prima concluzie: nimeni nu avea să se mai uite la ea vreodată şi să creadă că se mulţumea cu bani puţini.

– N-o să uit, spuse ea. E un sfat bun. Mulţumesc.

În ochii lui se putea citi surpriză.

– Să fiu al naibii! Un răspuns generos, zise el, după care făcu o pauză şi, şovăitor, se întoarse spre uşă. Obişnuieşte-te cu locul. Dacă ai ceva întrebări, sună pe

cine vrei; or să-şi facă o părere mai bună dacă o să fii curioasă. Fii categorică şi curioasă.

Se uită la ea, aşteptîndu-i zîmbetul, dar nu văzu nici unul. Însă, ea păru nedumerită.

– Şedinţa personalului de la *World Watch* începe mîine dimineaţă la opt, mormăi el. Îţi aştept ideile ca să le dăm formă.

Trecu pragul, dar se opri deodată şi se întoarse.

– Ţi-ai găsit o locuinţă?

Sybille încuviinţă scurt, cu trupul încordat de dorinţa de a se aşeza la biroul ei.

– Unde?

– Pe strada Treizeci şi patru.

– Unde pe strada Treizeci şi patru?

– Apartamentele *Webster*.

– N-am auzit niciodată.

– Mi-a fost recomandată această adresă.

– Sînt ceva probleme?

– Nu. Totul-e-n regulă.

El încuviinţă şi mai făcu un pas.

– Mulţumesc încă o dată, zise Sybille cu o voce mai caldă acum, cînd el pleca într-adevăr. N-o să dezamăgesc.

– O să fie mai uşor dacă n-o s-o faci, spuse el repetînd propriile ei cuvinte de mai înainte, după care închise uşa în urma lui.

Ea răsuflă uşurată şi cu zgomot. Ticălosul! Bătrîn, rău şi nesuferit. Cel mai groaznic gen de om pentru care să lucrezi: genul imprevizibil.

Dar bine măcar că plecase. Acum putea să se instaleze pe scaunul ei şi să-şi rotească privirea prin propriul ei birou. Chiar dacă nu putea pretinde că era mare sau frumos, era primul ei birou, iar masa în sine, deşi lemnul era zgîriat şi ars de ţigări, avea un aspect masculin care îi plăcea. Două scaune erau aşezate de partea cealaltă, în faţa ei.

În spatele biroului, lîngă Picasso, se afla o fereastră micuţă care dădea spre Broadway şi turla bisericii Trinity. Sybille se roti pentru a se uita la ea. Crucea din

vîrf şi vitraliile sale arcuite de la nivelul coroanelor copacilor, în mijlocul acelor clădiri cu birouri, făceau să i se pară totul ca într-o ilustrată. Biserica o făcea să nu se simtă în largul ei. Părea deplasată pentru New York: mică şi graţioasă, aproape fragilă. Ea voia ca totul să fie foarte înalt, foarte mare, foarte îndrăzneţ, foarte rapid şi foarte zgomotos. Cel mai important oraş din lume. Cel care oferea cele mai mari recompense. Locul unde succesul însemna mai mult decît oriunde altundeva.

Locul unde trăia Valerie.

Cu o zi în urmă, luase un autobuz şi se dusese pe Madison Avenue, după care mersese pe jos pînă pe Fifth Avenue, unde se afla clădirea în care mama ei îi spusese că Valerie şi Kent Shoreham cumpăraseră un apartament. Sybille se uitase la clădire, invidiind-o pe Valerie pentru faptul că locuia acolo, urîndu-i pe oamenii eleganţi şi puşi la punct care intrau şi ieşeau în timp ce ea privea.

„Nu pentru multă vreme. Destul de curînd vor afla că sînt aici. O să locuiesc şi eu în clădirea asta sau într-una asemănătoare. O să fiu vecina ticăloasei ăleia."

Se opri lîngă un bărbat cu şorţ şi cu o mustaţă pe oală şi cumpără un crenvurşt cu muştar, din care muşcă în timp ce mergea. Dar aproape imediat îl aruncă la coş. Pe Valerie Shoreham n-ai fi văzut-o niciodată mîncînd un crenvurşt pe stradă.

Deodată, Valerie şi clădirea în care locuia i se păreau imposibil de depărtate. Sybille se înfurie şi mai tare: de ce era totul atît de dificil? Se întoarse şi plecă grăbită, ignorînd staţia de autobuz, unde aşteptau o mulţime de oameni. Nu voia să aştepte; voia să se mişte.

Dar, în timp ce mergea, furia îi scăzu în intensitate. New York-ul era exact aşa cum se aşteptase, alert şi furios, locul potrivit pentru ea, locul unde nu trebuia să fie împiedicat de obligaţii.

Era tînără, ambiţioasă şi divorţată. Fusese foarte uşor – mult mai uşor şi mai simplu decît îşi închipuise că era un divorţ, pentru că nu avuseseră pe ce să se

certe. Nick nu avea nici o proprietate şi, după părerea ei, nici nu avea să aibă vreodată; îi era clar că va fi un ratat, exact ca tatăl lui. Nu fuseseră probleme nici în legătură cu Chad. Nick obţinuse custodia şi ea avea dreptul să-l viziteze oricînd dorea. Şi poate chiar mai mult, îşi spuse ea. Pot să fac un judecător să-mi dea copilul oricînd vreau. Nici un judecător nu mă va refuza dacă-i voi spune că soţul meu m-a convins să renunţ la copil şi acum îl vreau înapoi. Pot să fac asta oricînd. Dar, deocamdată, sînt liberă.

Cel mai liberă se simţea cînd pleca de la serviciu şi se ducea acasă. În primele zile de lucru la *Enderby Building* stătea pînă tîrziu în fiecare seară pentru a evita să dea apă la moară celor care o primiseră cu răceală, astfel că, în fiecare seară, ieşea în stradă singură, mergea singură şi aerul rece care o izbea în faţă o făcea să se simtă agresivă şi plină de energie. Cînd trecea prin Greenwich Village şi apoi prin Chelsea, grăbea pasul, pentru ca toţi din jurul ei să ştie că era de-a lor, nu o turistă. Lucra pentru Quentin Enderby de trei zile şi avea o şedinţă a doua zi dimineaţă: la asta trebuia să se gîndească.

Stătuse trează o mare parte din noapte, pregătindu-se, sigură că avea să fie ceva serios şi pretenţios, spre deosebire de şedinţele din Palo Alto şi San Jose şi, cînd se aşeză pe scaun cu puţin înainte de ora opt a doua zi, era încordată şi tensionată.

Şase bărbaţi şi două femei se aflau la o masă lungă pe care erau răspîndite ziare şi materiale ale agenţiilor de ştiri, discutînd articolele de pe primele pagini, hotărînd ce să prezinte săptămîna aceea în cadrul programului *World Watch*. În cîteva minute, Sybille începu să se relaxeze. După o jumătate de oră, ştia că nu avea de ce să-şi facă griji. Se ocupau mai mult de ştirile externe decît era ea obişnuită, dar, altfel, totul părea identic. Era mai deşteaptă decît toţi ceilalţi, exact ca în California. Avea să iasă în evidenţă la fel ca acolo. Totul va fi în regulă.

Enderby luă un pahar cu apă rece şi îl goli.

– Sybille o să ne ajute cu cunoştinţele şi înţelepciunea ei să facem în aşa fel ca *World Watch* să fie un program mai urmărit.

Toţi rîseră pe înfundate, în afară de Sybille, care îi privi cu dispreţ.

– Aşteptăm, zise Enderby.

Însemnările ei se aflau în servietă, dar le lăsă acolo. Făcea o impresie mai bună dacă vorbea fără să se ajute de ele.

– Am vizionat casetele cu programul *World Watch* înregistrat pe o perioadă de şase săptămîni. Toate sînt la fel: prea lente, prea grave, prea blînde. Am tot aşteptat ceva ce aş fi putut să iubesc sau să urăsc, dar n-a fost nimic. Totul a trecut pe lîngă mine ca o ceaţă, vorbe şi iar vorbe, imagini folosite în toate buletinele de ştiri şi un decor de care nici măcar nu-mi amintesc.

Întîlni privirile ostile care erau aţintite asupra ei, după care se uită la Enderby. Acesta se rezemase de spătarul scaunului, cu ochii închişi şi cu mîinile împreunate pe piept, pete caracteristice vîrstei constrastînd cu albui cămăşii. Ca un cadavru, îşi spuse Sybile. Numai că zîmbea. Ea se uită cu răceală la fiecare din cei aflaţi în jurul mesei. Asta voia Quentin Enderby.

– Aş avea cîteva idei. Bineînţeles că vom avea nevoie de o mulţime ca să aducem acest program acolo unde îi e locul, dar e un început. Să punem pe fundal o hartă mare a lumii, ca acelea folosite la grădiniţe, cu culori vii, scris mare, linii de culoare închisă pentru marcarea graniţelor şi aşa mai departe. De fiecare dată cînd e prezentat un punct, să fie luminat locul unde s-a petrecut respectivul eveniment. Majoritatea oamenilor n-au nici cea mai mică idee unde se afiă Sri Lanka, Katlandu sau Transvaal – probabil că nici nu-i interesează, dar or să se simtă mai bine dacă o să li se arate; e ca şi cum ar primi ceva pe gratis.

– Transvaal? întrebă un tînăr din celălalt capăt al mesei.

– Africa de Sud, spuse Sybille tăios. Pe urmă, pre-

zentatorul. Ar trebui să-l învețe cineva să nu mai coboare glasul de fiecare dată cînd rostește ultimul cuvînt dintr-o frază; i-ar trebui niște umeri mai mari; ar trebui să-și pieptene părul spre stînga, nu spre dreapta; și să renunțe la ochelari – n-a auzit nimeni de lentile de contact? Și, mai bine, să renunțăm la prezentator.

Toate privirile se îndreptară spre capul mesei și Sybille își dădu seama că prezentatorul respectiv fusese angajat de Enderby.

– O fi fost bun odată, zise ea, și e drăguț, de genul vecinului oricui, dar tocmai asta e problema.

Încăpățînarea i se strecură în glas.

– E plicticos și neinteresant, ca soțul pe care orice femeie ar vrea să-l părăsească, în loc să fie un tip tînăr și splendid cu care orice femeie să-și dorească să se culce, chiar dacă atît ea, cît și plicticosul ei soț, știu că nu o va face niciodată.

– Interesant, spuse o roșcată înaltă pe un ton admirativ.

Stătea în stînga lui Enderby și se uita gînditoare la Sybille prin niște ochelari mari cu rame de bagà.

– Frumos și interesant.

Sybille o ignoră.

– Mai sînt și alte...

– Scenariul, interveni Enderby, continuînd să stea cu ochii închiși și neclintiți. Decorurile și umerii nu sînt importante. Treci la scenariu.

– N-are nici un pic de viață, zise Sybille. Nu e nimeni de urît. Orice poveste din lume își are ticălosul ei, iar noi trebuie să le spunem oamenilor cine e de fiecare dată pentru ca ei sau să-i urască fără să se simtă vinovați sau îngrijorați în legătură cu faptul că au avut dreptate ori s-au înșelat. Toți cred că lumea e împărțită în buni și răi; nouă ne revine sarcina de a-i ajuta să-și dea seama care cum e.

– Nouă? repetă un bărbat gras cu părul în curs de rărire.

– Bineînțeles. Prezentatorii, reporterii noștri; de

aceea ne urmăreşte lumea. Vor ca noi să-i ajutăm să fie de partea celor buni. Problemele sînt neclare; noi ne aflăm aici ca să le simplificăm.

– Nu-i aşa, spuse femeia din stînga lui Enderby uitîndu-se la Sybille. Sarcina noastră e să le spunem oamenilor ce s-a-ntîmplat în săptămîna respectivă. Poate că ei n-au timp să citească un ziar sau să urmărească buletinele de ştiri în fiecare zi şi, totuşi, vor să ştie ce se mai întîmplă în lume. Atîta tot; nu trebuie să le spunem noi ce să gîndească.

– Te-nşeli, o contrazise Sybille simplu. Şi tocmai de aceea nu urmăreşte nimeni buletinul vostru. Nu aveţi un prezentator bun, nu aveţi imagini atrăgătoare, nu aveţi eroi şi personaje negative. N-aveţi decît ştiri şi, dacă asta-i tot ce aveţi de oferit, sînteţi morţi. Trebuie să le spuneţi oamenilor ce să gîndească, fiindcă majoritatea sînt prea leneşi sau prea proşti ca să gîndească singuri. Trebuie să-i facem să creadă că, numai cînd le spunem în cine să aibă încredere şi în cine nu, pot să priceapă semnalele încurcate pe care le primesc de la politicieni şi din ziare. Sînt oameni ocupaţi, cum ar putea să ştie suficient de mult ca să-şi poată forma singuri părerile? Noi o putem face subtil – nu trebuie să le dăm în cap –, dar mesajul trebuie să fie acela că, dacă nu ne urmăresc, vor fi neputincioşi şi frustraţi într-o lume extrem de derutantă.

– La naiba! spuse Enderby rîzînd cu zgomot şi făcînd masa să se zgîlţîie. Dacă nu-i aur curat! Să le spunem telespectatorilor ce le trebuie şi, pe urmă, să le explicăm că noi sîntem singurii care le putem oferi aceste lucruri!

– Are o părere foarte proastă despre oameni, spuse grăsanul cu părul rar.

Enderby zîmbi încîntat.

– Bineînţeles. De aceea am şi angajat-o.

În jurul mesei se făcu linişte cînd cei din conducerea postului WEBN îşi schimbară părerile despre Sybille Fielding şi atitudinea faţă de ea. Apoi, zîmbind şi cu

glasuri mai blînde, se apucară de transformarea programului *World Watch.*

Enderby se foi pe scăunel şi luă paharul oferit de Sybille.

– Nici un scaun decent pe-aici, spuse el, mişcîndu-se iarăşi.

Apoi aruncă o privire dispreţuitoare spre locul de unde uşa fusese desfiinţată demult.

– Nici un pic de intimitate. Bărbaţii n-au voie să urce. Nu mi-ai spus că locuieşti într-o mînăstire. O mînăstire înghesuită şi sufocantă.

Sybille stătea pe un taburet lîngă picioarele lui, bînd sherry.

– Poţi să-i spui cum vrei. E pentru femeile care lucrează, e sigur şi plătesc o sută cincizeci de dolari pe săptămînă pentru o cameră decentă în care face curăţenie o femeie.

– Şi nici un bărbat n-are voie în camera asta decentă.

Ea ridică din umeri.

– Şi nici un telefon în camera asta decentă.

– E pe hol; dacă mă caută cineva, sînt chemată.

– Şi nici o baie personală...

– E numai ceva temporar, explică ea.

Ura locuinţa aceea. Ar fi vrut un apartament şi un portar. Ar fi vrut să locuiască pe Fifth Avenue, vizavi de Central Park.

– O să mă mut cînd o să fiu sigură de serviciu şi cînd o să mi se mărească salariul.

El zîmbi.

– Cînd crezi c-o să se-ntîmple asta?

Ea păru derutată şi el îşi dădu seama că se aşteptase să spună altceva.

– Nu ştiu. Sper că... destul de curînd.

Enderby luă o înghiţitură din pahar.

– Bun whisky, remarcă el, şi cu cantitatea de apă potrivită –, după care o măsură din cap pînă-n picioare.

Nu te îmbraci? Te-am invitat la un vernisaj şi apoi la cină, nu la o şedinţă.

Ea se încruntă.

– Asta-i tot ce am.

– Costume sobre, spuse el dispreţuitor. Ar trebui să porţi volănaşe.

Sybille clădină din cap.

– Aş părea ridicolă.

– Nu cu nişte volănaşe potrivite. Feminine şi moderne. Mergem la cumpărături; o să-ţi cumpăr tot ce-ţi trebuie.

Ea îşi lăsă capul într-o parte şi îl privi.

– Interesant.

El pufni.

– Aşa şi trebuie. Eh, hai să mergem, m-am săturat de scaunul ăsta. Data viitoare să facă rost de unul mai mare.

– Data viitoare alegi tu locul unde să mergem, spuse ea cu îndrăzneală şi el îşi înălţă sprîncenele.

Se ridică de pe scaun folosindu-se de baston şi, după aceea, îi întinse mîna.

– Apartamentul meu. Acolo mergem în seara asta. După cină.

Era grosolan şi deloc sofisticat, îşi spuse ea în timp ce se îndreptau cu limuzina lui spre Galeria *Laffont* de pe Strada Optzeci. Pînă şi Nick părea mai delicat decît Quentin Enderby. Dar mai erau şi alte lucruri în legătură cu el: chiar şi atunci cînd era grosolan, oamenii îl ascultau; era neglijent, cu pete de mîncare pe cravate şi o parte din nasturii hainelor erau slăbiţi, dar cravatele şi hainele erau scumpe; ochii îi erau reci, dar vedeau tot. În diverse momente în cursul celor patru săptămîni de cînd lucra pentru el, Sybille gîndise despre el că era grosolan, sarcastic, singuratic, egoist, deştept, aiurit, captivant, plictisit şi dispreţuitor.

Întotdeauna se simţea încordată şi inhibată în prezenţa lui, întrebîndu-se cum să se poarte. El o urmărea în permanenţă, aşteptînd să vadă cum se comporta. „Îl urăsc", îşi spuse ea.

În Galeria *Laffont* era lumină ca ziua: o mulţime de oameni înghesuiţi de perete urlau ca să se facă auziţi, strîngeau protectori la piept pahare de plastic cu vin şi se holbau la nişte sculpturi înalte de trei metri şi nişte tablouri fosforescente mari cît un perete. Enderby se înfioră.

– Adevărată cameră de tortură, mormăi el. Habar n-am de ce mă bagă secretara în chestii din astea.

– Mi-ai spus că s-ar putea să cumperi ceva, sublinie Sybille.

– Am spus eu aşa ceva? Eh, asta nu-nseamnă nimic, mereu spun asta. Dar n-o fac niciodată.

– Nu cumperi niciodată nimic?

– Bineînţeles că nu. Nu-mi place arta; niciodată nu mi-a plăcut.

– Atunci chiar că nu ştiu de ce ai venit.

– Nici eu nu ştiu. Exact asta am şi spus.

Sybille se uită la el ca să vadă dacă nu cumva rîdea de ea, dar el îşi rotea privirea prin încăpere.

– Vrei un pahar de vin? îl întrebă ea.

– Nu. Aruncăm o privire şi plecăm, spuse el şi, văzîndu-i privirea întrebătoare, rîse scurt. Bine, e o cameră de tortură, dar, dacă tot am venit, hai să ne distrăm puţin. Îmi place să-i privesc pe proşti cum aleargă după cele mai recente ciudăţenii, şuşotind, întrebîndu-se, trăgînd cu ochiul ca să fie siguri că nimeni nu ajunge acolo înaintea lor. Căutînd pe ce să mai arunce banii. Gîfîind după posesiuni, zise el dispreţuitor. Ador vernisajele: sînt ca un circ roman.

Sybille nu ştia cum ar fi vrut să răspundă.

– E ca lansarea unei emisiuni la televiziune; dacă...

– Quentin! strigă cineva pe deasupra amestecului de glasuri şi o tînără subţire, tunsă foarte scurt şi cu o jachetă cu paiete se apropie de ei. E minunat, nu? Atît de pămîntean.

Enderby aruncă o privire mesei de marmură de doi metri şi ceva de lîngă el.

– Dacă-ţi plac măruntaiele.

Ea se bosumflă.

– E numai furie; se înaltă.
– Sexual sau artistic? întrebă el rîzînd şi un bărbos solid cu monoclu se întoarse spre el.
– Dacă nu-l înţelegi, măcar ţine-ţi gura. Unora ne place să apreciem operele de artă în linişte, cu o plăcere aproape nebunească.
– Încearcă toaleta, zise Enderby.
– Să-ţi fie ruşine, spuse unul slab ca un ţîr, ale cărui nări fremătau de furie. Ăsta nu-i un loc pentru scatologie, ci unul unde venerăm arta.
Enderby se uită la el şi apoi îngenunche încet şi se închină.
Sybille rîse.
Cineva gemu.
Enderby se sprijini în baston ca să se ridice, după care se depărtă, făcîndu-şi loc prin mulţime.
Glasurile îl urmară.
– Ticălosul ăsta ar trebui azvîrlit în stradă.
– Da, dar dacă are dreptate?
– Nu fi prost. Chestiile astea or să primească nişte sume extraordinare. Boşorog băşinos...
Enderby se întoarse.
– Chiar îmi venea să trag una, spuse el vesel, după care îşi făcu loc prin încăperea zgomotoasă.
Sybille nu se dezlipea de el. Voia să fie identificată cu el; acum îi vedea grosolănia ca forţă.
– Idiotul ăla scrie pentru o revistă de artă, zise Enderby peste umăr. Habar n-are ce scrie, dar nici cei care-l citesc nu ştiu nimic. Ia te uită.
Se oprise în faţa unei picturi imense ale cărei tente de roşu fosforescent le săriră imediat în ochi.
– Spiritul vieţii, spuse cu respect cineva lîngă Sybille.
– Mai degrabă un uragan în infern, nu crezi? zise altcineva cu un glas amuzat.
Sybille se întoarse brusc. Cunoştea vocea aceea.
– Valerie, spuse ea cu un glas sugrumat.
Valerie se uită la ea, ducîndu-şi mîna streaşină la ochi pentru a se feri de luminile puternice.
– Sybille! Nu-mi vine să cred! exclamă ea, făcîndu-şi

loc prin mulţime şi atrăgînd atenţia.

Era chiar mai frumoasă decît ţinea minte Sybille, părul ei maro-roşcat căzînd într-o dezordine voită şi ochii căprui strălucindu-i de uimire. Purta o rochie de mătase roşie şi un şirag de perle.

– Nu-i uimitor? Chiar mă gîndeam la tine acum cîteva zile. Arăţi minunat! Ce faci la New York?

– Locuiesc aici acum. Dar tu?

– Şi eu la fel. O să ne-ntîlnim, nu-i aşa? Nu sîntem în cartea de telefoane, stai să-ţi dau numărul...

– Îl am pe al părinţilor tăi.

– Nu, al meu şi al lui Kent; m-am căsătorit, Sybille. Tu?

– Am fost.

O mînă se întinse pe lîngă Sybille, spre Valerie.

– Quentin Enderby.

– Iartă-mă, spuse Sybille roşind stînjenită. Valerie Ashbrook... ba nu, nu e bine. Nu-i ştiu numele de după căsătorie. A trecut atîta timp şi n-am mai auzit absolut nimic de tine.

Valerie îi strînse mîna lui Enderby.

– Valerie Shoreham. V-am mai văzut şi la alte vernisaje.

– Şi mi-ai auzit părerile, fără îndoială, spuse el fixînd-o cu privirea.

New York-ul avea multe frumuseţi, dar Valerie Shoreham era superbă. Era surprins să o vadă răsărind deodată în viaţa lui Sybille.

– Vino pe la mine, îi spuse Valerie lui Sybille. Trebuie neapărat. De cînd vreau să stau de vorbă cu tine. Uite cartea mea de vizită; vino săptămîna asta. Vino chiar mîine să bem ceva.

Sybille simţea că nu mai poate să respire. Căţeaua. „Trebuie neapărat. Cine naiba se crede?"

– Bine, spuse ea cu o voce care nu părea să-i aparţină.

Se uită la cartea de vizită şi citi adresa cu voce tare.

– Nu-i pe undeva pe lîngă Muzeul *Metropolitan?*

– Chiar vizavi. N-ai cum să nu nimereşti. La cinci şi

jumătate?

– Da.

– Excelent. Mă bucur atît de mult. Nici n-ai idee cît de mult înseamnă asta pentru mine. E uluitor. Cine şi-ar fi putut închipui... dar tu întotdeauna ai vrut să ajungi la New York. Lucrezi la televiziune?

Sybille încuviinţă.

– Vreau să aud absolut tot. Mi-a făcut plăcere, îi spuse ea apoi lui Enderby. Abia aştept ziua de mîine, îi zise după aceea lui Sybille şi se pierdu din nou prin mulţime.

Luminile păreau să fi scăzut în intensitate după plecarea ei şi aerul nu mai sclipea. Sybille oftă.

– N-o placi, spuse Enderby.

– Ba sigur c-o plac. Am fost prietene. Am fost prietene dintotdeauna.

Îi aruncă acea privire care îl făcu să-şi dea seama că nu ştia cînd minţea şi cînd nu. Găsea că era foarte captivant.

– Hai să mergem, spuse el apoi şi, luînd-o de braţ, o conduse spre uşă.

Sybille se clătină puţin cînd aerul rece de afară o izbi în faţă după căldura din galerie, dar Enderby o ţinea cu fermitate şi, într-o clipă, ea se trezi din nou în spaţiul din mahon şi piele al limuzinei lui. Muzica se auzea în surdină prin difuzoare, iar şoferul le pregătise aperitive şi băutură – sherry pentru Sybille, whisky pentru Enderby – pe măsuţa din argint şi abanos care se afla în faţa lor.

– Deci, spuse Enderby ridicînd paharul. Pentru artă. Sau pentru ceea ce vrea să pară artă. Ce părere ai despre expoziţie?

– Nu ştiu, zise ea, căci încă se mai gîndea la Valerie. Nu înţeleg arta.

– Nici nu trebuie. Îţi place?

– Nu ştiu. O parte, presupun.

– Pictura aceea despre care prietena ta a zis că parcă ar fi un uragan în infern?

– Nu ştiu. Nu cred.

– Nici prietenei tale nu i-a plăcut. Ţi-e foame?

– Nu.
– Nici mie. O să sărim peste cină.
Vorbi într-un microfon care se afla lîngă el şi şoferul întoarse la primul colţ.
– Sînt cu toţii nişte pungaşi, zise el apoi. Nişte fraieri şi falsităţi fosilizate care fiutură în jurul unor fleacuri. Tatăl meu făcea comerţ cu obiecte de artă şi antichităţi; nu ne-am înţeles niciodată. A vîndut tot ce-am avut – tablouri, mobilă, sculpturi... Casa noastră era expoziţia. Totul era de vînzare. Am învăţat să nu mă ataşez de nimic, pentru că ştiam că lucrul respectiv n-o să rămînă acolo prea mult timp. El credea că face bine. Ticălosul! Cel mai bun lucru pe care l-a făcut a fost că a murit de tînăr şi mi-a lăsat mie banii, astfel încît am putut să-mi cumpăr un post de televiziune. Cum ai ajuns să fii prietenă cu Valerie Shoreham?
Ea tăcu.
– Sybille?
Se uită la el.
– Mamele noastre se cunoşteau. Quentin, nu ţi-am spus, dar aş vrea să lucrez în faţa camerei.
– Bine, dar eşti producătoare.
– Da, dar nu e ceea ce vreau.
– O producătoare foarte bună. Pentru asta te-am angajat.
– O s-o fac cînd *World Watch* o să obţină cotaţiile pe care le vrei. După aceea aş vrea să fiu prezentatoare sau gazdă a unei emisiuni de interviuri... ceva de genul ăsta.
– Nu eşti aici decît de patru săptămîni. Numai un nebun vorbeşte despre o altă slujbă după patru săptămîni. Mai aşteaptă vreo patru ani şi atunci s-ar putea să ascult.
– Patru ani? Glumeşti.
– Pune-mă la-ncercare.
Ea trase brusc aer în piept, urîndu-l.
– Îmi pare rău. Ştiu că e prea curînd să vorbesc despre asta, dar m-am gîndit să-ţi spun, totuşi. N-o să facem nimic multă vreme de-acum încolo, dar m-am

gîndit... să-ţi spun.

– Ei bine, mi-ai spus. Ce legătură a avut treaba asta cu Valerie Shoreham?

– Nici o legătură! De ce... Nu contează, nu vreau să mai vorbesc despre asta. Ai avut dreptate; e prea curînd chiar şi pentru a pomeni de acest lucru.

– Dar ai pomenit. Şi sînt curios. Îndeosebi în legătură cu frumoasa Valerie.

– Nu-i nimic de vorbit, spuse Sybille. Ne cunoaştem încă de cînd eram foarte mici şi am fost la colegiu împreună. Am fost foarte apropiate cîţiva ani – e genul de fată care simte nevoia să aibă pe cineva să i se confeseze şi îi plăcea să stea de vorbă cu mine – dar, pe urmă, ne-am despărţit. Ea a plecat în Europa, iar eu m-am măritat şi am fost ocupată cu lucrul. N-am mai văzut-o de mai bine de trei ani şi chiar uitasem de ea pînă în seara asta. Asta-i tot. De ce mi-ai povestit despre tatăl tău?

– Întotdeauna le vorbesc despre tatăl meu femeilor cu care am de gînd să mă culc.

Sybille îl privi uimită. Era extrem de furioasă. Se simţise mică şi neînsemnată pe lîngă Valerie şi o enervase felul în care se uitase Enderby la ea; nu suporta faptul că era încordată şi inhibată în prezenţa lui; îl dispreţuia pentru că ignora dorinţa ei de a apărea în faţa camerei. Se rezemă de spătar.

– Nimeni nu se culcă cu mine. Eu hotărăsc unde vreau să merg şi ce vreau să fac. Şi încă n-am hotărît nimic în legătură cu tine.

El rîse, făcînd-o să strîngă din dinţi.

– Ba ai hotărît de mult şi ştii foarte bine.

– Dar mama ta? întrebă Sybille căci furia o făcuse să fie îndrăzneaţă. Nu vorbeşti despre ea decît femeilor cu care ai de gînd să te însori?

Enderby întinse braţul şi o trase spre el, izbind-o de măsuţă. Un pahar se rostogoli pe covor la picioarele lor. Sybille era pe jumătate întinsă în poala lui, iar el, susţinîndu-i capul cu mîna, o sărută.

Instinctiv, ea se zbătu să se elibereze. Buzele lui

erau moi, aproape ca nişte bureţi, şi ei i se făcu scîrbă. Dar el o ţinu cu o putere care o uimi şi, cînd limba lui îi deschise gura cu forţă, ea încetă să se mai zbată. Atunci, el îşi strecură mîna pe sub haina ei şi îi strînse sînul, iar ea îl luă de gît, amintindu-şi că asta intenţionase tot timpul să facă.

Apartamentul lui Enderby se afla la cîteva blocuri spre nord de locuinţa lui Valerie, ferestrele sale de la etajul opt dînd spre lacul întins şi sclipitor din Central Park. Cînd ajunseră, Sybille se duse direct la geam. Aproximativ aceea trebuia să fie şi priveliştea lui Valerie. În timp ce privea afară, îl simţi pe Enderby apropiindu-se.

– Destul de drăguţ, spuse el cu indiferenţă.

– Mai mult decît atît, recunoscu ea.

Priveliştea avea o grandoare care îi tăie răsuflarea. Sîntem deasupra tuturor, îşi spuse Sybille. Mult mai mult decît drăguţ; e perfect.

Endeby o întoarse, lipind-o de el şi o sărută cu brutalitate. Cînd îi dădu drumul, ea îşi simţi gura strivită.

– Vrei ceva? o întrebă el.

Să plec de-aici, se gîndi ea, dar cu glas tare zise:

– Nu.

El se întoarse şi se depărtă, iar ea îl urmă, studiind mobilierul întunecat, greoi, teuton. Capete de cerbi şi elani se vedeau pe pereţi; pe peretele din dormitor un leopard stătea tolănit pe o stîncă; draperiile înfăţişau imagini de vînătoare.

– Obişnuiam să vînez, spuse Enderby.

– Şi de ce te-ai oprit?

– Cineva m-a convins s-o fac.

Sybille tăcu, uitîndu-se la patul imens, de două ori mai mare decît oricare din cele pe care le văzuse pînă atunci. De parcă Enderby n-ar fi vrut să fie prea aproape de persoana cealaltă care se mai afla în el, în caz că sentimentele i se schimbau peste noapte.

– Un preot, continuă el. Sînt un prost în privinţa preoţilor. Ei sînt punctul meu slab. Din fericire, nu cunosc prea mulţi; altfel aş fi avut foarte puţine plăceri

rămase. Dezbracă-te pentru mine.

Încet, stînd la cîţiva centimetri de el, Sybille îşi scoase haina, lăsînd-o să cadă pe jos în spatele ei. Enderby o privi cum ieşi din pantofi şi cum îşi scoase şi restul lucrurilor.

– Eşti o fată drăguţă, spuse el. Frumos făcută. Mi-ar prinde bine puţin ajutor...

Degetele îndemînatice ale lui Sybille îl ajutară să se dezbrace şi apoi se întinseră pe plapuma catifelată.

– Nu mai sînt atît de iute ca altădată, spuse el. O să dureze puţin.

Sybille se ghemui lîngă el, aplecîndu-se pentru a-l cuprinde cu gura. Îşi plimbă limba peste moliciunea lui ca de copil şi îl supse. El tăcea. Pe ea începu să o cuprindă disperarea şi-şi ridică privirea.

– Continuă, spuse el.

Ea îşi strecură mîinile pe sub el, luîndu-l din nou în gură şi, în curînd, răsuflarea lui deveni mai zgomotoasă, iar Sybille îl simţi mărindu-se şi întărindu-se. Mîinile lui îi frămîntau sînii şi ea îl înghiţi şi mai mult pînă cînd, brusc, el veni deasupra ei. Sybille nu era pregătită şi încercă să-l dea la o parte, dar trupul lui masiv o apăsa şi, în clipa următoare, era în ea. O duru, dar în nici un caz nu avea să-l lase să-şi dea seama. Închise ochii şi începu să facă tot ceea ce se pricepea să facă foarte bine şi fără să se gîndească. Se mişcă senzual sub el, strîngîndu-i şoldurile între genunchi şi muşcîndu-i uşor pielea zbîrcită a gîtului. Îl strînse cu putere în ea şi, după numai cîteva clipe, Enderby icni şi gemu în liniştea din încăpere, trupul îi deveni rigid şi apoi rămase nemişcat.

Sybille aşteptă, vrînd din tot sufletul să-l dea la o parte.

– Eşti o fată drăguţă, spuse el din nou.

Ea deschise ochii. Pe chipul lui era un zîmbet slab care o făcu deodată să aibă impresia că semăna cu Chad imediat după ce i se dădea să mănînce. Acest gînd o făcu să se simtă mai bine.

– Şi eşti bună, adăugă el. Ştiam c-o să fii; întotdeauna am dreptate în privinţa asta.

– Sînt convinsă, spuse ea stînd întinsă lîngă el şi uitîndu-se în tavan.

Numai cu Nick se simţise bine sau aproape bine. N-ar fi trebuit s-o alunge; se înţeleseseră bine. Dar nu avea nici un sens să se gîndească la acest lucru; se terminase. Trebuia să privească înainte. Trebuia să se gîndească să se mărite cu Quentin Enderby.

„De data asta, cînd o să mă mărit, o să cîştig ceva."

CAPITOLUL 9

Apartamentul lui Valerie ocupa ultimul etaj al clădirii, întinzîndu-se în toate direcţiile. Dintr-un solariu, mobilat cu canapele-balansoar de creton, cu ficuşi şi portocali, se dădea dintr-un living-room în mătăsuri viu colorate şi cu cîte un cămin în fiecare capăt. În partea cealaltă a living-ului era o bibliotecă cu propriul ei cămin şi cu rafturi pînă în tavan, pline de cărţi legate în piele. În sufragerie, un candelabru de cristal arunca mii de sclipiri care dansau pe pereţii îmbrăcaţi în mătase albă, pe care erau aplice de iluminat. Erau cincisprezece încăperi în total, iar de la ferestre se vedea parcul. Urmînd-o pe Valerie, Sybille vizită încăperile, absorbind atmosfera, memorînd decorul şi mobila, plănuind transformarea apartamentului lui Enderby.

– E foarte frumos, spuse ea cînd se întoarseră în bibliotecă, unde o carafă, brînză şi fructe erau aşezate în faţa focului.

Valerie încuviinţă cu nonşalanţă, privind flăcările.

– Primul foc al anului, murmură ea. Întotdeauna îmi provoacă melancolie. Sfîrşitul verii, totul se întoarce spre interior, uşi închise...

Sybille se încruntă.

– Nu te-am auzit niciodată vorbind aşa.

– Ah... spuse Valerie ridicîndu-şi privirea şi, scuturînd uşor din cap, zîmbi veselă. O fac doar o dată sau de

două ori pe an.

Turnă sherry în două pahare de culoarea ambrei şi se aşeză într-un fotoliu adînc îmbrăcat în catifea, scoţîndu-şi pantofii şi aducîndu-şi picioarele sub ea. Purta un pulover din caşmir şi o fustă asortată de lînă, confortabile, simple şi elegante. Sybille se aşeză pe fotoliul din faţa ei; rigidă: şi severă în costumul ei. Dar nu s-ar fi ghemuit indiferent cu ce-ar fi fost îmbrăcată; era pe teritoriul inamic.

– Înainte să vorbim,. aş vrea să-ţi spun ceva, zise Valerie. Mă bucur foarte mult că ne-am întîlnit aseară; altfel aş mai fi fiert ani de zile fără să-ţi pot spune...

Se ridică agitată şi se opri lîngă şemineu.

– Sybille, m-am simţit groaznic cînd am auzit ce s-a-ntîmplat la *Standford;* nici o clipă nu mi-a trecut prin cap că ar face ceva atît de drastic – nici acum nu-mi vine să cred – şi îţi datorez nişte scuze. Larry Oldfield mi-a spus că i-am zis că ai născocit anumite părţi din povestea aia cu maimuţele. Nu-mi vine să cred că am făcut-o, dar nici nu-mi aduc aminte ce i-am spus; trebuie să fi fost o petrecere îngrozitor de plicticoasă şi bănuiesc că făceam conversaţie ca să treacă timpul mai uşor şi, dacă Larry zice că aşa am spus, sînt sigură că are dreptate. Aşa că a fost vina mea şi aş fi îndreptat totul dacă aş fi putut, dar plecaseşi deja.

– De unde ai aflat? întrebă Sybille cu răceală.

– Am încercat să te sun, dar nu auzeam decît vocea aia impersonală care spunea că postul tău telefonic a fost desfiinţat. Nici un alt număr; nimic. Am întrebat la televiziunea din Palo Alto, dar nimeni nu ştia unde eşti. Aşa că am renunţat. Dar m-am simţit îngrozitor.

– Ai fi putut s-o suni pe mama.

– Pe mama ta?

– Croitoreasa ta.

– Oh, Doamne, bineînţeles. Mama se mai foloseşte încă de serviciile ei, dar eu n-am mai făcut-o de ani de zile. Cum am putut să uit? Ar fi fost atît de simplu.

Sybille nu spuse nimic.

– Îmi pare nespus de rău, zise Valerie, aşezîndu-se

din nou pe fotoliu, cu picioarele încrucişate. Pentru tot. O asemenea încurcătură... şi atît de groaznic pentru tine. Unde ai plecat?

– La San Jose.

– Pentru o slujbă?

– Am găsit o slujbă imediat cum am ajuns acolo. M-am dus pentru că acolo voia soţul meu să trăiască.

– Aşa e, ai zis aseară că ai fost căsătorită. Cu cineva de la *Standford?*

– Cu Nick Fielding.

– Nick? întrebă Valerie stupefiată. Tu şi Nick?

– De ce nu? întrebă Sybille.

– Ăăă... bănuiesc că n-ar fi existat nici un motiv. Sînt doar surprinsă. Nu m-am gîdit la el de atîta vreme, încît am rămas uimită cînd i-am auzit numele. Uitasem complet de el...

Mincinoasa, îşi spuse Sybille şi simţi un val de triumf crescînd în ea. Valerie Shoreham, îmbrăcată în caşmir, în cele cincisprezece camere ale ei de deasupra Central Park-ului, cu valet, servitoare şi bucătar şi chiar şi o secretară personală continua să se gîndească la Nick Fielding. Iar Sybille, care nu avea nimic, se măritase cu el. Şi îl părăsise.

– Dar tu? întrebă ea. De cînd eşti căsătorită?

– De puţin mai mult de un an. Nu-mi vine să cred: tu şi Nick căsătoriţi... Şi acum aţi divorţat? Ce s-a-ntîmplat?

– Ne-am hotărît să pornim fiecare pe drumul lui. Voiam lucruri diferite.

– Adevărat? Aveam impresia că vreţi acelaşi lucru, eraţi amîndoi atît de serioşi în privinţa asta, să reuşiţi cît mai repede... Nu asta voia Nick?

– În mare parte voia să fie ca el. Cu ce se ocupă soţul tău?

– Nu cu prea multe, spuse Valerie zîmbind stins. E vicepreşedinte la banca tatălui său, aşa că se duce la birou în fiecare zi şi citeşte *The Wall Street Journal* de cîteva ori ca să fie sigur că nu-i scapă nimic. Cum adică, în mare parte voia... zise ea, dar apoi tăcu. Nu mi-ai spus nimic despre tine. Unde ai terminat colegiul?

– Nu m-am obosit. Am lucrat la un post de televiziune în San Jose şi acum lucrez aici, la WEBN. Producător executiv la *World Watch.*

– Minunat! Ai început chiar de sus. De fapt, nu mă surprinde prea mult, pentru că întotdeauna ai fost bună.

„Teritoriu inamic, îşi aminti Sybille. Nu uita." Dar era greu să se împotrivească purtării pline de căldură a lui Valerie cînd aceasta o admira. Înconjurată de cărţi, de foc şi de interesul lui Valerie, Sybille simţi o relaxare în tot trupul.

– Este sus, într-adevăr; e cel mai bun post de producător de-acolo şi toată lumea o ştie. Aş vrea să fac altceva, numai că, deocamdată, asta era cea mai bună slujbă pe care o puteam găsi. E cel mai important lucru care mi s-a întîmplat de cînd am părăsit *Standford*-ul.

– Cel mai important?... spuse Valerie, dar făcu o pauză şi Sybille luă o boabă de strugure dintr-un ciorchine, aşa că nu răspunse. Eh, e foarte bine că televiziunea te captivează la fel de mult. Bănuiesc că e foarte captivant, dar nu pot să fiu prea entuziasmată.

– Nu ştii nimic despre televiziune. N-ai făcut decît cîteva spoturi în timpul colegiului.

– Ah, şi mai fac chestii din astea. Nu prea mult, din cînd în cînd, pentru prieteni.

Degetele lui Sybille se încleştară pe pahar.

– Nu te-am văzut.

Valerie rîse.

– Nu mă miră. Sînt în majoritate anunţuri diverse care se strecoară de obicei între reclame, în timp ce oamenii scotocesc prin frigidere. Am făcut o chestie din asta acum cîteva luni şi a atras foarte mult atenţia, dar probabil că încă nu erai aici – şi am mai avut nişte apariţii în care am pledat pentru stîngerea de fonduri pentru copiii care n-au ce mînca. Am mai fost şi una din gazde în cadrul unei emisiuni... zise ea făcînd un gest din mînă. Nimic deosebit, doar am ajutat nişte oameni. E o ocupaţie şi îmi place să fac diverse lucruri. Îmi amintesc că vorbeai despre faptul că voiai să apari în faţa camerei; ce s-a-ntîmplat cu chestia asta?

– Nu m-am gîndit la asta de ani de zile, spuse Sybille simplu.

„Nimic deosebit... o ocupaţie." Ce stupid, îşi spuse ea. Ce superficial! La fel de aiurită ca întotdeauna. Nu s-a schimbat deloc; n-a fost niciodată nimic şi nici n-o să fie vreodată. Dar obţine tot ce vrea, fără să-ncerce măcar. Cum naiba reuşeşte?

– Nu-i nici pe departe atît de important ca producţia; prefer să fac lucrurile să se întîmple din spatele camerei decît să stau la un pupitru şi să aştept să-mi spună cineva ce să fac, ce şi cînd să spun...

– Dumnezeule! exclamă Valerie rîzînd din nou. Ar trebui să încetez imediat să mai fac aşa ceva; mă faci să mă simt ca o maimuţă dresată.

– Nu chiar; e...

Valerie se ridică iar şi începu să se plimbe prin încăpere. Se opri în dreptul unei mese de lîngă uşă, mîngîind uşor cîteva din vazele mici de pe ea.

– Ai atîtea păreri despre toate, murmură ea. Şi eşti atît de ocupată.

„Ce-o fi însemnînd asta? se întrebă Sybille. Mă admiră pentru că sînt ocupată sau mă ia drept proastă?

– Mai vorbeşti cu Nick? o întrebă Valerie."

– La două săptămîni.

– Zău? Deci mai sînteţi prieteni.

– Vorbim despre bani şi despre Chad, zise Sybille privind-o cu atenţie. Fiul nostru.

– Fiul vostru? Ai un copil? întrebă Valerie întorcîndu-se repede şi aşezîndu-se pe marginea fotoliului. Sybille, n-ai scos nici o vorbă despre asta! Cum ai putut să nu spui nimic de el? Îl cheamă Chad? Chad Fielding. Îmi place. Cîţi ani are?

– Aproape doi.

– Nu-mi vine să cred. Nick spunea mereu că voia copii, dar nu părea posibil... .

– Ce? Ce anume nu părea posibil?

– Ah... spuse Valerie rîzînd uşor. Mă gîndesc cum eram pe-atunci; mi se pare că abia am absolvit şi încă mai privim în jur, întrebîndu-ne ce să facem în viaţă.

– Eu nu m-am întrebat niciodată ce-o să fac în viaţă, spuse Sybille cu răceală.

– Nu, tu erai altfel. Tu ai ştiut întotdeauna. La fel şi Nick. Şi-a făcut firma de computere?

– Da.

– Şi? Se bucură de succes?

– Nu. E o companie mică – nu sînt decît doi şi lucrează într-un garaj.

– Dar abia au început; trebuie să mai treacă un timp.

– Au trecut cîţiva ani.

– Dar de cîţiva ani e nevoie, nu? Probabil că, într-o zi, o să dea lovitura şi o să obţină tot ce vrea.

– Mă-ndoiesc. Nu proiectează nimic; sînt doar consultanţi.

– Nu asta voia, zise Valerie clătinînd din cap. Bietul Nick! Avea atîtea visuri mărețe. Şi nu s-a-ndoit niciodată...

Valetul apăru în prag, aruncînd o privire la carafa de sherry pentru a se asigura că era suficient de plină şi la tava cu brînză şi fructe de care nici nu se atinseseră.

– A sunat domnul Shoreham, doamnă. Lucrează pînă tîrziu şi vă roagă să vă duceţi la *Walmsleys'* la opt şi jumătate.

– Mulţumesc, Morton.

Cît de civilizat, îşi spuse Sybille în timp ce valetul dispăru pe nesimţite, aşa cum apăruse. Sorbi din pahar, iar Valerie se mişcă uşor pe fotoliul ei muşcînd absentă dintr-o felie de *Gruyère*. Sherry în bibliotecă, un foc frumos, un valet care să se asigure că ai de toate şi sporovăiala cu o veche prietenă, amintindu-ţi de trecut după o îndelungată despărţire. Prietene vechi, prietene bune. Prietene atît de bune.

– A fost foarte plăcut, spuse ea lăsînd paharul jos. N-am pe nimeni cu cine să stau de vorbă la New York şi a fost... plăcut.

– Doar nu pleci, spuse Valerie repede. Mai stai puţin. Ai cu cine să stai de vorbă: cu mine. Şi o să-ţi prezint o mulţime de oameni. E îngrozitor să fii singur în New York. Dar cu Quentin Enderby ce e? Îţi petreci mult

timp cu el?

Sybille ezită, după care îşi dădu seama că trebuia să-i mărturisească ceva dacă voia ca Valerie să aibă impresia că erau prietene.

– Nu încă.

– Doar nu-l vrei cu adevărat, nu? Ar putea să-ţi fie bunic.

– Poate să aibă grijă de mine, spuse Sybille.

– Bine, dar dacă asta vrei, există bărbaţi mai apropiaţi de vîrsta ta care ar putea s-o facă foarte bine.

Sybille ridică din umeri.

– Nu cunosc alţi bărbaţi. Şi el e amuzant.

– Zău? Mie nu mi s-a părut. Dominant, mai degrabă. Cunosc o mulţime de bărbaţi care sînt aşa, Sybille, şi aş avea grijă să nu confund asta cu puterea. Cînd eşti singură într-un oraş ca New York-ul e foarte uşor să te legi de cine nu trebuie. Eşti atît de tînără şi independentă, încît cred că înnebuneşti cu... ei bine, nu-l cunosc. Lasă-mă să-ţi prezint cîţiva bărbaţi care sînt într-adevăr puternici, dar şi amuzanţi. Nu-i nevoie să faci compromisuri.

– Îţi mulţumesc, spuse Sybile, coborîndu-şi privirea pentru a nu i se vedea dispreţul din ochi.

Nu avea nevoie de sfaturi în privinţa lui Enderby; îl studia de cîteva săptămîni. Şi bineînţeles că trebuia să facă şi compromisuri; numai aşa putea să ajungă undeva. Cum naiba credea Valerie Shoreham, cea bogată şi răsfăţată că reuşeau în viaţă majoritatea oamenilor?

– Ce-ai făcut înainte să te căsătoreşti?

– Am călătorit, spuse Valerie golindu-şi paharul.

Al treilea, îşi spuse Sybille, sau poate chiar al patrulea.

– În Europa, bineînţeles, de cîteva ori pe an; întotdeauna dădea cineva cîte o petrecere. Pe urmă au fost vreo două safari-uri în Africa, în Extremul Orient vreo şase luni, m-am plimbat peste Alaska în avionul unui prieten – singurul mod în care e bine s-o vezi, apropo, şi e minunat. Şi Rio; am nişte prieteni acolo care au dat

o petrecere non-stop care a durat toată perioada Carnavalului.

– Şi, pe urmă, te-ai măritat?

– Cam pe la jumătatea Carnavalului. Cineva a sugerat că petrecerea avea nevoie de ceva care să o mai întreţină, aşa că eu şi Kent am oferit acel ceva.

Sybille păru nesigură.

– De asta te-ai căsătorit?

Valerie zîmbi uşor.

– Nu; n-ar fi trebuit să spun asta. Eram foarte buni prieteni şi n-am văzut nici un motiv pentru care să n-o facem. M-am gîndit că nu putea fi rău.

– Şi a fost?

– Nu, bineînţeles că nu. Kent e foarte drăguţ şi nu mă deranjează.

Sybille se întrebă dacă aşa avea să-l descrie şi ea pe Enderby după ce aveau să se căsătorească.

– Problema e că nici nu face prea multe pentru mine, adăugă Valerie. Aşa că nu-mi închipui ce ne-ar putea ţine împreună.

O spuse cu nonşalanţă, dar Sybille mai auzi ceva, o notă mai întunecată care o făcu să se gîndească la singurătate. În ciuda banilor şi frumuseţii ei, îşi spuse ea.

– Ce-o să faci dacă o să divorţezi?

Valerie privi spre foc, răsucind paharul în mînă.

– Habar n-am. Aş putea să fac acelaşi lucru: mai sînt cîteva ţări pe care nu le-am văzut încă. Birmania, Australia, Groenlanda... şi n-am escaladat munţii în Nepal. Sau aş putea să stau pe-aici şi să mă oucp mai mult de televiziune. Ce zici? Poate că, într-o bună zi, o să vin la tine să-ţi cer ceva de lucru, spuse ea şi rîse. M-ai angaja, nu-i aşa, Sybille? Dacă te-aş ruga frumos?

– Bineînţeles, spuse Sybille. Ştii să baţi la maşină?

Valerie zîmbi.

– Nu. Poate aş face bine să-nvăţ.

Valetul apăru din nou în prag şi, într-un fel, Sybille ştiu că venise momentul să plece. Se ridică imediat.

– Am vrut să plec demult, zise ea aproape furioasă.

– Vina mea, zise Valerie cu blîndeţe. Eu te-am rugat să mai rămîi.

Se ridică şi ea şi îi luă mîinile într-ale ei.

– O să mai vii? Des? Hai să fixăm o dată. Ştiu, o să am cîţiva invitaţi la cină. Ţi-am promis doar că o să-ţi prezint cîteva persoane. Morton, unde mi-e agenda?

Valetul traversă încăperea şi îi aduse o agendă în piele de pe birou.

– La naiba, spuse ea, răsfoind-o. La naiba, la naiba! Eh, o să anulez ceva. Chestia de la grădina zoologică. N-or să-mi simtă lipsa; doar au atîtea animale. Şi au primit deja cecul de la mine, spuse ea ridicîndu-şi privirea. De azi în două săptămîni. Dar ar trebui să luăm masa de prînz într-o zi înainte de asta; în cursul săptămînii viitoare.

– Nu ies ca să iau masa de prînz, spuse Sybille.

– Ah, aşa e. Lucrezi. Bine, atunci o să mai bem ceva împreună. Sau o să luăm ceaiul, dacă vrei. Bucătarul meu e expert în ceaiuri şi gustări. Joia viitoare? De azi într-o săptămînă. Dar vino puţin mai devreme. La cinci.

O văzu ezitînd.

– Te rog, spuse ea pentru prima oară, după părerea lui Sybille, şi îi întinse mîna. Lasă-mă să fac tot ce pot ca să te ajut.

– Bine, spuse Sybille după o clipă. Săptămîna viitoare.

– Şi adu-l şi pe Chad, spuse Valerie. Mi-ar face mare plăcere să-l văd şi o să-i găsim tot felul de lucruri cu care să se joace în timp ce noi o să stăm de vorbă.

– Nu-i aici; e cu Nick.

Văzînd surprinderea din privirea lui Valerie, se înfurie. Ea nici măcar nu se ostenise să facă un copil; cine era ea să-i judece pe alţii?

– O să trimit după el cînd o să am o situaţie stabilă. Nick e de acord.

– Zău? spuse Valerie, privind în gol. Pun pariu că e un tată minunat.

– Îi place să fie.

– Eh, dacă tot nu poţi să-l aduci pe Chad, adu mă-

car nişte fotografii.

– N-am nici una. Adică, n-am la mine. Nick mi-a trimis cîteva, dar sînt acasă.

– Bine, adu-le săptămîna viitoare. Mi-ar face mare plcăere să le văd.

Sybille încuviinţă şi ieşi, urmînd spatele drept al valetului. Ar fi vrut şi să iasă de-acolo şi să rămînă o veşnicie. Era ceva extrem de seducător în legătură cu Valerie, cu apartamentul ei superb şi cu valetul ei, care era la fel de capabil să-i ţină pe intruşi la distanţă pentru a apăra intimitatea perfectă de care se bucuraseră timp de o oră şi jumătate, cum era să o scoată pe ea de acolo exact la ora şapte pentru ca stăpîna lui să poată face o baie şi să se îmbrace în volănaşele ei feminine şi moderne pentru a merge la o masă cu prietenii.

Sybille zîmbi cînd uşile liftului îmbrăcat în panouri din lemn de mahon se închiseră în spatele ei şi ieşi în hol. Quentin ar fi mîndru de mine, îşi spuse ea. Cît de repede învăţ!

Nick îl aduse pe Chad la New York de Crăciun şi rezervă un apartament la *Algonquin,* ceea ce o făcu pe Sybille să ridice din sprîncene.

– Nu mi-ai spus că ai cîştigat la loterie.

– Mult mai bine, decît spuse el. Am fost vedetele expoziţiei.

– Vedete, repetă ea. Destul cît să ieşiţi din garaj?

– Ne-am mutat acum o lună.

O lăsă să o ia înainte cînd maître d'hôtel îi conduse spre una din canapelele de catifea din hol. Fu surprins cît de mult se schimbase. Părul îi era legat la spate, în dreptul cefei, într-un mod demodat care părea modern şi care îi venea bine. Era mai degajată decît şi-o amintea, atît în costumul pe care îl purtase după-amiază, cît şi în rochia neagră de mătase pe care o purta acum, cu năsturaşi din strasuri în faţă, cei de sus lăsaţi descheiaţi, şi cercei lungi din strasuri. Părea să fie intenţionat provocatoare şi atrăgătoare. Ca un vînător, îşi spuse el fără să vrea.

Ocoli canapeaua şi trase un fotoliu în stînga ei. O măsuţă de marmură se afla între ei.

– Ne-am mutat din garaj într-un spaţiu închiriat, jumătate de etaj, într-un depozit renovat, continuă el, deşi ea nu îl întrebase, după care se lăsă pe spate şi privi în jur.

Nu mai fusese niciodată la *Algonquin;* Pari Shandar i-l recomandase.

– Depozit? Cum adică?

– Adică, peste cîteva luni începem producţia, spuse Nick ridicîndu-şi privirea cînd chelnerul apăru lîngă el, dar tot apucă să o vadă pe Sybille cum făcu ochii mici. Coniac, comandă el.

– La fel, spuse Sybille.

Nick păru surprins.

– Nu ţi-a plăcut niciodată.

– M-am învăţat, zise ea ocolindu-i privirea, dar apoi se uită la el din nou. Producţia?

– De computere, spuse Nick. Doar asta e specialitatea mea.

Ignorîndu-i ironia, ea încuviinţă absentă.

– Cine vă sprijină?

– Sîntem în tratative cu cîteva persoane.

– Capitalişti întreprinzători, spuse ea, plăcîndu-i cum sunau acele cuvinte. Ei v-au căutat?

– Da.

Li se aduseră băuturile şi Nick nu se mai uită la ea cînd chelnerul puse paharele pe masă. Nu îl mira prea mult faptul că o interesa mai mult noua lui afacere decît fiul lor; dacă ar fi fost altfel, poate ar mai fi fost căsătoriţi încă. Chad, care dormea acum în apartamentul de la hotel, sub supravegherea unei femei pusă la dispoziţie de hotel, îşi salutase mama în după-amiaza aceea, cu braţele întinse şi cu un strigăt de bucurie care îi zdrobi inima lui Nick. Cîtă nevoie are de ea, îşi spusese el. Indiferent cît de multe lucruri făceau împreună el şi Chad, cît de mult se iubeau, cît de firesc şi fericit venea Chad la el pentru alinare şi aprobare, băieţelul îşi dorea mama.

Şi Sybiil, auzind acei strigăt de bucurie, fusese cît pe-aici să răspundă. În aceeaşi cameră din Webster Apartaments, unde îl primise pe Quentin Enderby, îngenunchease şi îl îmbrăţişase pe Chad, începînd să-i spună ce băieţel mare şi frumos era la cele douăzeci şi una de luni ale lui, dar el i se aruncase de gît, lipindu-şi faţa de a ei şi, sub greutatea celor aproape cincisprezece kilograme, ea fusese gata să cadă pe spate. Furia îi întunecase faţa; îl împinsese cu putere şi el căzuse cu zgomot.

Ochii lui mari se umpluseră de lacrimi şi încăperea răsunase de urletele lui. Sybille se întinsese spre el, zicînd: „Iartă-mă, Chad, n-am vrut...", dar Nick îl luase repede în braţe.

– Gata, Chad, nu-i nimic, îi spuse el ţinîndu-l lipit de umăr, iar băieţelul îşi ţinea faţa ascunsă în gîtul tatălui său.

Suspinele lui umpleau încăperea învăluită în tăcere.

Sybille se ridicase, aranjîndu-şi haina.

– Îmi pare rău, n-am vrut; cădeam şi... am spus că-mi pare rău!

Nick îi întoarse spatele.

– Niciodată nu fac ce trebuie! Mi-e atît de dor de Chad, mă gîndesc la el tot timpul şi îmi doresc să-l văd crescînd sub ochii mei, dar, pe urmă, fac un lucru greşit, un singur lucru, şi tu mi-l iei din nou. Eşti întotdeauna mult mai bun decît mine, întotdeauna ştii ce trebuie făcut...

Furios, Nick nu avea destulă încredere în sine pentru a-i vorbi.

– Chad, spuse el încet, mamei îi pare rău; se simte groaznic. Cred că nu e prea bine, probabil că e răcită sau are gripă, ceva; o s-o întrebăm, mai tîrziu, la cină. Acum ar trebui s-o lăsăm să se odihnească. O să se simtă mai bine diseară şi atunci o să vorbim despre ce-o să facem cît stăm în New York, toate locurile pe care o să le vizităm şi toate clipele pe care o să le petrecem împreună. E bine?

Aşteptă şi, după o clipă, printre suspine, Chad dădu

din cap afirmativ o dată şi apoi iarăşi, mai viguros. Nick îl strînse cu mai multă putere; îl iubea atît de mult, încît nici nu se mai putea gîndi la altceva.

Dar, după aceea, simţind o cutremurare în trupul lui Chad, se înfurie din nou.

– Asta e ultima oară cînd îi faci rău fiului meu, îi spuse el lui Sybille printre dinţi. N-o să te mai apropii niciodată de el...

Văzu sclipirea de ură din ochii ei şi se opri.

– Vorbim mai tîrziu.

– Să nu-mi spui tu cît de mult am voie să mă apropii...

– Vorbim mai tîrziu! strigă el peste suspinele lui Chad, după care se întoarse şi ieşi.

Tremura de furie.

– Am zis că-mi pare rău! strigă Sybille, urmîndu-l. Nu ştiu ce vrei de la mine; numai pentru că nu sînt la fel de bună ca tine... Nu poţi să iei un copil de lîngă mama lui numai pentru că ea nu e la fel de bună ca unii oameni...

Nick încremeni cu spatele la ea. Prin amestecul de gînduri, îi auzi cuvintele. „Nu poţi să iei un copil de lîngă mama lui..."

E mama lui Chad. Şi Chad o iubeşte şi are nevoie de dragostea ei. Poate că, dacă l-ar vedea mai des, s-ar simţi mai bine în preajma lui... Dar la San Jose îl vedea destul de des şi nu se simţise bine cu el încă din ziua în care se născuse.

Totuşi, acum ea era altfel. New-York-ul o schimbase. Se maturiza; era mai sofisticată, mîndră de ceea ce făcea la lucru, probabil cunoscuse alţi oameni, îşi făcuse prieteni. Dacă era mai degajată faţă de ea însăşi, nu avea să fie la fel şi faţă de fiul ei? Şi el nu-i datora acest lucru lui Chad? Să-l ajute să aibă o mamă?

Se întoarse spre ea. Chad nu mai suspina, dar încă îşi mai ţinea faţa ascunsă şi respira agitat.

– Sybille, dacă am trăi mai aproape de tine, ar avea vreo importanţă?

Ea păru derutată.

– Aici? La New York? Nu m-am gîndit la asta. Cum

aţi putea să staţi aici?

– Nu ştiu. Dar, dacă e important pentru Chad, aş încerca să găsesc o soluţie.

Ea clătină din cap încet.

– Nu ştiu. Nu m-am gîndit...

Ceasul bătu făcînd-o să tresară.

– Nu mi-am dat seama că e atît de tîrziu. Trebuie să plec; am o întîlnire la cină...

– La cină? Credeam că luăm masa împreună. Tocmai i-am spus lui Chad... Nu asta ai spus la telefon?

– Am spus că o să-ncerc. Nick, nu se poate să vii în oraş anunţîndu-mă cu două zile înainte şi să te aştepţi să şterg totul din agendă. E o întîlnire pe care nu pot s-o contramandez. O să luăm cina împreună de Crăciun, îţi promit. Şi o să putem sta de vorbă diseară, dacă vrei; voi fi liberă după zece şi jumătate.

La zece şi jumătate, Chad dormea, iar Sybille şi Nick beau coniac în restaurantul din holul hotelului *Algonquin*.

– Nu vă mai ocupaţi de consultanţă? întrebă Sybille.

– Nu, am terminat cu asta; acum compania noastră are o altă orientare. I-am schimbat şi numele.

Ea asculta cu atenţie şi el începu să vorbească, indiferent mai întîi şi apoi cu mai mult entuziasm.

– Îţi aduci aminte cînd ne-am mutat în garaj şi am sărbătorit pentru că am crezut că eram pe calea succesului? Atunci am început să creăm microcomputere. Ne-ai văzut făcînd acest lucru, muncind la fiecare în parte, ocupîndu-ne de fiecare placă de circuite, de fiecare...

Îi văzu ochii devenind sticloşi şi sări peste termenii tehnici.

– Cînd am avut douăsprezece computere făcute, am angajat şi tehnicieni şi o secretară. Înainte să...

– Tehnicieni? Secretară? Eu nu i-am văzut. N-am văzut pe nimeni în afară de voi doi. Cum i-aţi plătit?

– Nu i-ai văzut pentru că plecaseşi deja. Şi i-am plătit la fel ca pe noi înşine: am folosit propriii noştri bani şi restul i-am împrumutat, zise el zîmbind. Ne-a fost

o frică teribilă. Dar am continuat să urcăm, treaptă cu treaptă, fără să ne gîndim de la ce înălţime puteam să cădem. Pe urmă am dus unul din computere la expoziţie.

– Şi aţi fost vedete, indiferent ce-nseamnă asta.

El zîmbi din nou.

– Înseamnă că am primit comenzi pentru şaptezeci din cele o sută pe care le aveam. Ne rugasem să vindem măcar douăzeci şi cinci.

Sybille se aplecă înainte.

– Şi pe urmă?

– Am primit telefoane de la investitori, spuse el punînd paharul pe masă şi dîndu-l mai încolo; de parcă ar fi avut nevoie de mai mult loc ca să vorbescă. Nu poţi să-ţi închipui ce emoţie am avut, Sybille; ar fi trebuit să fii acolo ca să înţelegi ce-a însemnat pentru acei oameni şi ce succes a fost pentru noi. Aveam ceva nou. Primul computer destul de mic pentru a include tot – computer, claviatură şi monitor – şi un sistem de operare şi limbajul de programe respectiv, care nu e deloc greu de învăţat.

Sybille dădu din cap, neînţelegînd umorul lui Nick, dar auzind doar cuvintele cheie – „investitori, succes, vînzări" şi entuziasmul din glasul lui. I se reflecta pe chip şi ea fu uimită de cît de atrăgător era. Oare întotdeauna fusese atît de frumos? Întotdeauna păruse atît de puternic, de sigur de sine, trupul îi fusese atît de viguros, umerii atît de fermi?

Nu mai conta. Acum ea avea alte planuri. Nu voia lumea lui plictisitoare a microcomputerelor şi a celor optsprezece ore de muncă pe zi; voia bani, celebritate şi fast şi puterea de a face ca lucrurile să se întîmple. Şi găsise o modalitate diretă de a obţine aşa ceva.

– ... *Omega Computer Inc.*, spuse Nick.

– Scuză-mă, n-am auzit, zise ea. Mă gîndeam la cît de mult te-ai schimbat. Eşti mult mai sigur de tine.

– Şi eu am remarcat acelaşi lucru în legătură cu tine, spuse Nick făcîndu-i semn chelnerului să mai aducă de băut. Eşti mai... şic. E un cuvînt potrivit? Ţi-ai schimbat

chiar şi mersul. De parcă ai fi destul de sigură că te îndrepţi în direcţia dorită.

– Destul de sigură?

El o privi contemplativ.

– Aş zice că încă mai ai îndoieli în legătură cu tine însăţi, cu lucrurile pe care le faci zi de zi, cu destinaţia spre care te îndrepţi şi cu ceea ce ai lăsat în urmă.

– Nu, spuse ea simplu. Aşa crezi tu, dar nu-i adevărat. N-am nici un fel de îndoială. Nu mi-ai spus ce e *Omega Computer*. Şi nimic despre capitaliştii întreprinzători.

– N-am ce să-ţi vorbesc despre investitori; deocamdată. Au afirmat că ar vrea să facă afaceri cu noi, dar încă n-am discutat amănuntele.

– Cît încerci să obţii?

El se gîndi să nu-i spună, dar se auzi rostind:

– Patru sute de mii. Şi mai mult ar fi grozav, dar patru sute ne-ar fi suficient pentru echipament şi pentru mai mulţi angajaţi.

Ea făcu ochii mici. Altădată ar fi fost şocată de o asemenea sumă. Dar acum nu mai era; nu de cînd fusese în două apartamente de pe Fifth Avenue. Totuşi, era o sumă suficient de mare pentru a o face să-şi dea seama că investitorii îl luau în serios.

– Cît din companie ai păstrat pentru tine?

– Ted şi cu mine am păstrat fiecare cîte douăzeci la sută. Ăsta-i planul, spuse el şi o văzu digerînd informaţia, întrebîndu-se de ce i-i spusese, oare.

– Povesteşte-mi despre tine, zise el. Despre slujba ta şi despre părerea pe care ţi-a făcut-o New York-ul. Ţi-ai făcut prieteni aici?

– Nu, nu cunosc pe nimeni. Am fost prea ocupată. Mai tot timpul sînt la lucru, mă ocup de *World Watch* şi de alte cîteva emisiuni. Au crescut cotele de popularitate pentru *World Watch,* dar postul, în general, nu o duce prea bine. Quentin vrea să găsească un lucru care să atragă foarte mult atenţia, mai ales din partea presei.

– Quentin? întrebă Nick.

– Enderby. Preşedintele; el e proprietarul postului. Apropo, *World Watch* e mîine seară; ai vrea să vii să-l urmăreşti din cabina de control? Şi cu Chad. Va trebui să-l ţii pe genunchi şi să tacă, dar atîta timp cît nu încurcă pe nimeni, vom fi bucuroşi să-l avem acolo.

– Atunci o să venim, zise Nick. Mulţumesc; o să-mi facă plăcere. O privi cum îşi bea coniacul şi se gîndi că avea să-i prindă bine lui Chad să-şi vadă mama la lucru, iar lui Sybille să-l aibă pe băieţel aproape cînd făcea ceva de succes. Într-un fel sau altul, îşi spuse el, tot aveau să se înţeleagă, de dragul lui Chad.

Sybille părea mai înaltă în cabina de control, chiar şi cînd stătea jos. Purta un costum maro cu dunguliţe albe foarte subţiri şi o bluză albă care se încheia la gît cu o fundă. Nick găsea că arăta formidabil. Se ridica adesea pentru a vorbi la telefon sau pentru a scrie ceva la biroul lung şi îngust pe care se aflau telefoane, carneţele şi o mulţime de butoane care o puneau în legătură cu toată lumea din studio şi din alte părţi ale clădirii. Cînd stătea pe scaunul ei tapiţat, la cel mai ridicat nivel al încăperii, lui Nick i se părea că avea aerul unei regine care îşi ţinea sub observaţie regatul. Mai jos stăteau regizorul şi regizorul secund, iar în acelaşi rînd cu ei, în propriul lui spaţiu, stătea regizorul tehnic împreună cu panoul său imens de beculeţe şi butoane care arăta ca ieşit din carlinga unui avion.

Nick şi Chad stăteau pe o banchetă lîngă Sybille, uitîndu-se cînd la ea, cînd la asistentul de producţie care se afla la biroul cel lung, cînd la ecranele de pe perete. Cînd Sybille ridică unul din receptoare şi apăsă pe un buton de pe panoul din faţa ei, spunînd: „Warren, ridică receptorul", ei îl văzură pe prezentatorul din studio, care o auzise în cască, ducînd un receptor de un roşu aprins la ureche.

– Avem un nou expert de la centrala nucleară din Exeter, spuse ea, aşa că o să prezentăm ştirea, imediat ce el o să fie aici. Scriu un nou material; o să te anunţ cînd o să sosească.

Nick îl văzu pe bărbatul de pe ecran protestînd în receptor. Sybille scria pe programul din fața ei, ținînd receptorul între umăr și bărbie, dar, la un moment dat, degetele îi rămaseră nemișcate.

– A fost cea mai importantă știre; acum nu mai e. Materialul tău a fost bun, dar avem nevoie de un altul pentru acest tip și eu i-am scris. E gata.

El vorbi iarăși; Nick îi auzi glasul ridicat prin receptor, retezat de răceala cuvintelor lui Sybille.

– Warren, nu-ți spun decît o dată, așa că ai face bine să pricepi. Nimeni altcineva nu-l mai are pe tipul ăsta; întotdeauna a refuzat să apară la televizor. Eu l-am găsit, îl folosesc, iar tu o să vorbești cu el cînd îți spun eu. Dacă nu te descurci, poți să vii la mine în birou după emisiune, să-mi spui care sînt motivele. Și aranjează-ți batista; e îndoită.

Trînti receptorul și începu să revizuiască programul de o oră.

Mai jos de Sybille, regizorul clătină din cap.

– Criminală, îi șopti el secundului și nimănui nu păru să-i pese că Sybille auzise.

Nick îl ținea pe Chad pe genunchi și și-o amintea pe fata șovăitoare care îi spusese că fusese dată afară de la colegiu și de la serviciu. Și acum, în acea cabină de control, era o regină care își ținea sub observație regatul. O criminală.

Pe măsură ce se apropia ora începerii emisiunii, asistentul lui Sybille și regizorul care răspundea de camerele și echipele aflate pe teren făceau ultimele verificări ale telefoanelor; regizorul tehnic, aparent relaxat, mînca dintr-o conservă de carne de vită pe care o avea alături și citea programul revizuit pe care Sybile tocmai i-l dăduse; regizorul își termină berea în timp ce glumea cu secundul pe seama fetelor din camera de editare.

– Un minut, spuse el, continuînd cu glumele, dar apropiindu-și scaunul de birou și pregătindu-se de lucru. Treizeci de secunde, zise el apoi și Sybille se ridică, privind țintă ecranele. Zece secunde, spuse regizorul, după care aruncă paharul de carton la coș și se

îndreptă pe scaun. Legaţi-vă centurile de siguranţă, doamnelor şi domnilor; aveţi grijă ca spătarele şi măsuţele să fie în poziţie dreaptă şi fixate la locurile lor... Cinci, patru, trei...

Nick îl simţi pe Chad încordîndu-se; şi trupul lui era la fel şi acelaşi lucru se putea spune despre toţi cei care se aflau în încăperea aceea învăluită în linişte.

Doi, unu.

În clipa aceea, regizorul tehnic apăsă pe un buton şi nişte litere mari apărură pe ecran, alunecînd pe lîngă planete şi nebuloase pentru a înconjura Pămîntul cu cuvintele *WEBN World Watch.*

– Cinci, spuse regizorul şi regizorul tehnic apăsă pe un buton, iar camera cinci îl aduse pe ecran pe Warren Barr, noul prezentator al emisiunii *World Watch,* cu chipul lui zîmbitor, cu cravata de culoare castanie, batista albă şi costumul de un gri-închis.

– Bună seara, spuse el şi, în timp ce prezenta programul, camera oferi imaginea platoului, unde cinci bărbaţi şi două femei stăteau în jurul unei măsuţe de cafea aşezată pe o platformă ridicată şi acoperită cu un covor.

O hartă a lumii imensă şi viu colorată se vedea în spatele lor, cînd se prezenta fiecare subiect din program. O luminiţă indica locul în care avusese loc evenimentul respectiv.

– Trei, spuse regizorul şi atunci, regizorul tehnic apăsă pe un alt buton şi camera trei se fixă asupra primului expert, cum îl prezentă Barr.

Secundul dădu un alt ordin şi regizorul tehnic făcu astfel ca numele expertului să apară în partea de jos a ecranului.

– Doi, zise regizorul şi camera doi îl arătă pe următorul expert, continuînd la fel şi cu ceilalţi, numele apărînd şi dispărînd odată cu respectiva persoană.

Barr spuse cîteva cuvinte, după care se prezentară imagini de la o revoltă din India, care devenise evenimentul cel mai important şi era descris de unul din comentatorii invitaţi. Urmară alte două puncte, despăr-

ţite de şase reclame. În timpul celei de a cincea ştiri, sună unul din telefoanele lui Sybille; ea ascultă o clipă, după care ridică alt receptor pentru a-i spune regizorului de platou că sosise expertul în fizică nucleară. Într-un minut, acesta se afla în studio ocupînd un scaun liber, în afara camerei, lîngă unul din ceilalţi comentatori. Cînd camera se opri asupra lui, Barr îl prezentă cu o voce plăcută pe invitatul lor, un fizician care se opunea politicii guvernamentale în privinţa centralelor nucleare. Se prezentă un film scurt şi apoi, Barr începu să facă să sară scîntei punînd întrebări rapide şi ostile celor doi experţi care se aflau de fiecare parte a chestiunii legate de centralele nucleare.

Nu era de mirare că le crescuse popularitatea. Oamenii se uitau din curiozitate, dacă nu din convingere.

În cabina de control în timp ce World Watch continua. Nici unei ştiri nu îi erau acordate mai mult de trei minunte; majoritatea durau două sau chiar mai puţin. Nu erau pauze între imaginile de pe fundal şi discuţiile în direct. Hărţi apăreau şi dispăreau ca din pămînt. Lui Nick, reclamele i se păreau mai zgomotoase ca de obicei şi mai repezi. Clătină din cap uimit în timp ce imaginile se succedau cu repeziciune. N-ai timp nici măcar să te duci la baie, îşi spuse el.

Cu cîteva minute înainte de sfîrşitul emisiunii, uşa cabinei de control se deschise şi Nick văzu intrînd un bărbat solid şi cu părul cărunt, care se duse în spatele lui Sybille şi îi cuprinse ceafa într-un gest foarte calm şi foarte posesiv. Enderby, îşi spuse Nick; preşedintele, proprietarul postului de televiziune şi, evident, mai mult decît atît pentru Sybille. Simţi o admiraţie perversă pentru ea. Descoperise marea şansă. Din nou. „A ieşit din Palo Alto măritîndu-se cu mine, îşi spuse el; a ajuns la New York divorţînd de mine; acum se pare că o să pună mîna pe o bucăţică din industria televiziunii graţie lui Quentin Enderby. E prea bătrîn pentru ea, dar şi eu am fost prea tînăr: destul de lipsit de experienţa sau cruzimea necesare pentru a nu aştepta prietenia sau camaraderia. Sau dragostea."

Se întrebă deodată cît de mult ştiuse Sybille în realitate despre povestea Ramonei Jackson. Poate a crezut că şi aceea era o şansă, numai că s-a terminat prost pentru ea.

Enderby veni să-l salute, aruncîndu-i o privire lipsită de curiozitate lui Chad.

– Îţi place? îl întrebă el.

Nick se ridică, ţinîndu-l pe Chad în braţe.

– Foarte mult. N-am mai văzut niciodată cum se produce o emisiune de televiziune. A fost drăguţ din partea dumneavoastră să...

– Sybille a făcut-o, ei trebuie să-i mulţumeşti. E domeniul ei cînd apărem pe post. Am auzit că ai venit din California.

– Pentru cîteva zile, spuse Nick, răspunzînd întrebării nerostite a lui Enderby.

O văzu pe Sybille aruncîndu-le o privire înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia asupra ecranelor, plimbîndu-şi degetele pe deasupra butoanelor care erau legătura ei cu lumea.

– Lucrurile sînt în mişcare aici, îi spuse Enderby. Refacem postul. Sînt foarte multe în joc, atît pentru Sybille, cît şi pentru noi toţi. În caz că nu ţi-a spus.

„Cu alte cuvinte, n-o deranja, îşi zise Nick, nu-i distrage atenţia. Ţine-te departe de teritoriul meu."

– Mi-a spus, zise el. Ştiu cît de bine se pricepe să-şi atragă telespectatorii.

Enderby se întoarse şi se uită la ea. Nick rămase şocat cînd văzu lăcomia şi dorinţa de posesiune de pe chipul lui.

– Se pricepe la multe, zise Enderby. Are nevoie de o mînă zdravănă care să o tempereze, dar învaţă repede. Călătorie plăcută la întoarcere, zise el apoi, aşezîndu-se pe un scaun la biroul cel lung, cu spatele la Nick, care rămase în picioare şi cu Chad în braţe.

Sybille se concentra asupra sfîrşitului emisiunii, dar Nick o simţea conştientă de prezenţa lui Enderby, care se afla la numai cîţiva metri distanţă, urmărind-o. Ea nu se uita deloc la el, dar fiecare mişcare pe care o făcea

era pentru el, rostea fiecare cuvînt în aşa fel încît să audă el. Aşa că se bucură cînd plecă la cîteva minute după ce se termină programul, mulţumindu-i lui Sybille şi spunîndu-i că urmau să se vadă a doua zi pentru masa de Crăciun.

Dar a doua zi dimineaţă, ea îl sună la hotel pentru a-i spune că, totuşi, nu putea să ia cina cu ei, fiindcă ea şi Enderby plecau la casa acestuia din Connecticut pentru a se căsători.

CAPITOLUL 10

– Felicitări, spuse Valerie ridicînd paharul de şampanie. Trebuie să fi foarte fericită.

Sybille îşi ciocni paharul de al ei.

– Dar eşti de părere că n-ar fi trebuit s-o fac.

– Mă gîndeam că poate altcineva mai tînăr... Dar nu contează părerea mea; ai ceea ce vrei. Spune-mi unde locuieşti acum; nici nu ştiu cum să dau de tine.

Sybille scoase o cutiuţă din poşetă şi îi dădu o carte de vizită pe care scria *Sybille Enderby,* adresa şi numărul de telefon cu litere aurii.

– Sîntem vecine! exclamă Valerie. E minunat acolo sus, nu? Mai multă intimitate nu găseşti în oraşul ăsta.

– E prea multă linişte, de parcă nici n-ai fi la New York. Aş vrea să ne mutăm, dar Quentin nici nu vrea să audă.

Valerie zîmbi.

– Nu-i rău ca din cînd în cînd să ai impresia că nu te afli la New York. Poate fi ceva foarte înviorător. Şi, unde aţi fost după nuntă?

– Nicăieri. Am rămas peste noapte în Connecticut, la un motel şi, pe urmă, ne-am întors; lui Quentin nu-i place la ţară, iar eu trebuia să lucrez.

– Nu ţi-ai luat liber nici măcar cîteva zile? Sybille, dar luna de miere?

– Ah, presupun că o să mergem undeva vreodată, n-am vrut să las postul...

Văzu amuzamentul şi curiozitatea din privirea lui Valerie.

– Ce contează? O să călătoresc mai tîrziu. Cel mai important lucru acum e *World Watch* şi celelalte programe la care lucrez. Nu-i de ajuns doar să fiu căsătorită; am nevoie de mult mai mult şi, pînă cînd o să pregătesc oameni care să-mi ţină locul, nu pot să plec nicăieri. Dar o să plec. În toate locurile unde ai fost tu după colegiu. Le-am notat. O să ajung peste tot.

Valerie încuviinţă.

– Sînt convinsă, spuse ea, după care urmară cîteva clipe de tăcere.

– Ce mai face Chad? întrebă Valerie. A venit la nunta ta? De Crăciun?

– Nu. A făcut gripă şi au renunţat la călătorie în ultimul moment.

– Îmi pare rău. Mă gîndeam c-o să-l văd.

– Pe cine? întrebă Sybille provocînd-o din privire.

– Pe Chad, spuse Valerie, zîmbind slab. Ţi-am spus doar că sper să-l cunosc.

– N-o să vină la New York. Lui Quentin nu-l plac copiii. O să mă duc eu în California să-l văd.

– Atunci n-o să-l văd niciodată. Îmi pare atît de rău. Arată superb în fotografii, deştept, nostim şi dulce...

Tăcură.

– O să continui să lucrezi ca pînă acum? o întrebă Valerie.

– Bineînţeles. Ce altceva să fac?

– Să te distrezi. Ai fost întotdeauna atît de serioasă, muncind, învăţînd, scriind în caietele alea despre care mi-ai vorbit... de ce nu te opreşti din cînd în cînd ca să te simţi bine?

– Dar mă simt bine.

– Bine, îţi iubeşti munca, dar trebuie să-ţi faci timp şi pentru tine; gîndeşte-te la tine însăţi şi atît. Nu putem să muncim chiar tot timpul...

– Să munceşti? Tu? Ce anume?

– Oricare din lucrurile cu care mă ocup, spuse Valerie calmă. Ştiu că, după părerea ta, eu nu fac nimic. Sybille, dar să ştii că am destule treburi. Şi mă distrez mult, pentru că mă pricep la asta şi aşa îmi place să trăiesc. Uite, o să-ţi dau o listă cu nişte locuri unde poţi să te duci acum, că îţi poţi permite, şi e o metodă bună de a cunoaşte New York-ul.

Scoase o agendă legată în piele şi începu să scrie cu un stilou de aur.

– *Sandra's,* murmură ea. Trebuie s-o cunoşti pe Sandra. Îţi face un manechin numai al tău, cu materialele ei şi orice fac pentru tine o să porţi numai tu. Şi Bruno... un tip nemaipomenit... pe Madison cam pe lîngă Optzeci şi unu, parcă; îţi ia forma picioarelor; nimeni nu face pantofi şi cizme mai bine ca el. Şi Nellie de la *Les Dames;* face cele mai superbe pulovere. Aşa. Salvatore e cel mai bun maseur din oraş; vine la tine imediat dacă te foloseşti de numele meu. Şi *Ormolu,* un magazin de produse cosmetice care prepară cele mai incredibile creme; bănuiesc că nu fac cine ştie ce pentru piele, dar sînt minunate pentru suflet; te fac să te simţi îngrijită şi iubită şi asta trebuie să fie ceva bun.

Mai scrise cîteva nume, după care îşi ridică privirea şi îi zîmbi lui Sybille.

– Cel mai bun lucru în legătură cu New York-ul e că e plin de oameni a căror sarcină e să te facă fericit. Şi se pricep s-o facă foarte bine. O să fii încîntată de ei, zise ea adăugînd alte cîteva nume. Foarte mulţi din aceşti oameni nu te primesc fără să fii prezentată de cineva. Foloseşte-te de numele meu cînd dai telefoane ca să faci programări.

„Pe naiba, îşi spuse Sybille. Am numele meu acum. Dacă-şi închipuie că o să mă-nvîrt prin oraş ca o cerşetoare – vă rog, domnule, vă rog, doamnă, lăsaţi-mă în magazinul dumneavoastră, sînt o persoană respectabilă. Valerie Shoreham poate garanta pentru mine... dacă-şi închipuie c-o să mă folosesc de numele ei afurisit..."

– Sybille? spuse Valerie privind-o stăruitor. Nu te

simţi bine? Eşti atît de roşie la faţă; poate ai febră.

– Nu, mi-e bine, spuse ea sorbind din paharul de apă. E cam cald aici. Sau o fi din cauza şampaniei.

– Vrei să ieşi puţin la aer?

– Nu. Mi-e bine, zău, spuse ea împreunîndu-şi mîinile în poală.

„Nu fi proastă, îşi spuse ea. Foloseşte-o."

Valerie făcu semn chelnerului şi comandă ceai şi alt platou de sandvişuri.

– Apreciez foarte mult ceea ce faci, zise Sybille punîndu-i mîna pe braţ. E atît de important pentru mine ca cineva să-mi arate atîta atenţie.

– Nu prea pari sigură de asta, spuse Valerie.

– Ba sînt; numai că nu ştiu dacă o să pot face ceva cu toate informaţiile pe care mi le-ai dat, zise Sybille cu un glas nesigur. Nu mă pricep să merg în locuri necunoscute şi să cer ajutor; întotdeauna mi-e teamă ca oamenii să nu rîdă de mine pentru că nu ştiu cum să-mi aleg hainele, fardurile, încălţămintea...

– Să rîdă de tine? De ce? Ei vor ca tu să cheltui bani, nu să fugi jignită în amorul propriu. Şi, mă rog, ce-ţi pasă ce gîndesc ei? Singurul lucru de care ar trebui să-ţi pese e dacă ei îţi oferă ceea ce vrei sau nu. Sybille, nu-mi vine să cred că-ţi faci griji din cauza asta; eşti atît de sigură de tine cînd vorbeşti despre munca ta.

– Asta-i altceva. Cînd e vorba de orice altceva în afară de profesie, mă simt pierdută, spuse ea şi ridică din umeri uşor. Mă simt penibil să vorbesc despre asta; e problema mea, nu a ta. Va trebui să mai fac eforturi în privinţa asta. Ai dreptate: am ajuns pînă aici descurcîndu-mă singură şi aşa o să fac şi de-acum încolo.

– Ah, pentru Dumnezeu, nu trebuie să faci totul singură. De ce nu ceri ajutorul nimănui? Dacă ţi-e teamă să porneşti singură, merg cu tine. Da?

– Nu, n-aş putea să-ţi cer asta. N-ar trebui să am nevoie să mă ţii tu de mînă; o să mă descurc singură.

– Ba o să mă laşi să te duc în unele locuri. Patru, cinci dimineţi sînt suficiente; poţi să aranjezi să fii liberă,

nu? Fără discuţii, Sybille, mă bucur s-o fac. M-am cam plictisit în ultima vreme; o să-mi facă plăcere.

– Bine, dacă eşti sigură... chiar aş fi încîntată, ar fi ca o pornire în căutarea comorii, spuse ea şi se uită la Valerie cu un fel de nerăbdare inocentă. Am avut tot timpul senzaţia că o mare parte a New York-ului e invizibilă, cel puţin pentru mine. Uneori, merg pe jos o bucată de drum cînd plec de la serviciu şi ştiu că există locuri ascunse la ultimele etaje ale clădirilor sau pe străduţe despre care nu ştiu absolut nimic şi habar n-am cum să le găsesc...

– Eh, acum ai siguranţa că o să le găseşti, îi spuse Valerie şi ea îi aruncă o privire.

Nu se vedea nimic pe chipul lui Valerie, în afară de zîmbetul deschis şi căldura ochilor, dar Sybille ştia că înţelegea perfect cum fusese făcută să-şi ofere ajutorul. Nu e întotdeauna proastă, îşi spuse ea.

Chelnerul aduse ceaiul şi sandvişurile şi Valerie se lăsă pe spate.

– Am vorbit serios; n-ar trebui să aştepţi să-ţi spun eu. Dacă vrei ceva, întreabă-mă. Ştiu cît de mult munceşti, ţi-a fost foarte greu, iar la New York e dificil să te simţi în largul tău dacă n-ai pe cineva care să te ghideze; sînt prea multe lucruri şi te asaltează toate odată. Quentin nu poate să facă totul pentru tine; nu ştie ce-ţi trebuie. Apropo, ştiu şi cîteva galerii bune de antichităţi – doar o să redecorezi apartamentul, nu?

– El nu vrea, dar eu încerc să-l conving, spuse Sybille şi îşi zîmbiră reciproc. E foarte drăguţ şi bineînţeles că sînt nebună după el, dar e atît de încăpăţînat... trăieşte singur de prea multă vreme – de trei ani, de la ultimul divorţ – dar bănuiesc că niciodată n-a fost obişnuit să accepte sfaturi. Tu ai decorat apartamentul?

– Cu Sister, răspunse Valerie şi, văzînd nedumerirea de pe chipul lui Sybille, adăugă: Sister Parish. E decoratoarea perfectă; foloseşte nişte combinaţii la care nici nu te gîndeşti şi sînt excelente. Doar mi-ai văzut apartamentul; ştii cum face. Lasă-mă s-o sun pentru

tine. Quentin n-ar putea să se împotrivească.

– Nu, spuse Sybille simplu.

Roşi din nou şi clocotea de furie. Căţeaua! Atrăgînd-o în capcană ca să-i scoată în evidenţă ignoranţa. De unde era să ştie pe cineva pe nume Sister? De unde să ştie vreo decoratoare? Îşi muşcă buzele. Dar cum ar fi putut să afle din altă parte decît de la Valerie sau de la altcineva ca ea?

– Îmi pare rău, zise Valerie. Bineînţeles că n-o cunoşti pe Sister, cum ai fi putut? Doar ai trăit în California. Dar mai gîndeşte-te; mi-ar face plăcere să te prezint. Şi o să pornim şi în căutarea comorii; anunţă-mă ce program ai ca să aranjăm, zise ea şi zîmbi uşor ironic. O să am o ocupaţie.

Adună pachetele de pe bancheta de lîngă ea şi spuse:

– Trebuie să plec, e ziua lui Kent şi a invitat vreo două sute de prieteni apropiaţi. Tu şi Quentin trebuie neapărat să veniţi la cină într-o seară; să fim doar noi patru, să ne cunoaştem mai bine. O să te sun să fixăm o zi. Nu ţi-am cumpărat nimic ca dar de nuntă; îţi doreşti ceva anume sau aleg eu?

– Alege tu, spuse Sybille ridicîndu-se şi punîndu-şi pe umeri noua haină din blană de zibelină.

Era o zi blîndă de februarie, nu destul de friguroasă pentru a purta blană – Valerie nu purta –, dar ea abia o cumpărase săptămîna aceea şi avea de gînd să o îmbrace pînă se va plictisi de ea sau pînă venea vara.

Lumuzina lui Valerie aştepta în faţa intrării.

– Vrei să te conduc? o întrebă ea.

Sybille clătină din cap.

– Mă întîlnesc cu Quentin.

Îşi atinseră obrajii îmbrăţişîndu-se şi Sybille aşteptă cîteva minute pînă cînd opri un taxi. „Mi-ar trebui o limuzină, îşi spuse ea. Şi atunci, cînd Valerie o să-şi petreacă dimineţile plimbîndu-mă prin prăvălioarele ei, ea o să fie cea care va sta în spatele şoferului meu."

Dar pînă şi în taxi simţi emoţia puternică de a merge acasă în direcţia aceea, traficul devenind mai puţin in-

tens pe măsură ce numerele străzilor erau mai mari, atmosfera mai rarefiată, magazinele mai micuțe, prețurile mai mari. „Trebuie să mă obișnuiesc cu prețurile, își spuse ea. N-o să mă simt bogată și fericită decît atunci cînd o să-ncetez să-mi mai spun că prețurile sînt ridicole și să mă gîndesc că sînt perfect rezonabile."

„Și o s-o fac", își spuse ea cînd taxiul opri în fața locuinței lui Quentin – nu, a ei – și portarul veni să-i deschidă ușa. I se adresă cu numele de „doamna Enderby" de parcă ar fi fost al ei de generații întregi și o conduse cu liftul pînă la etajul la care se afla apartamentul așteptînd pînă cînd ea scoase cheia pentru a vedea dacă nu mai avea nevoie de ceva. „E doar o chestiune de experiență. Și învăț s-o obțin acolo unde am nevoie de ea."

Quentin nu era acolo și ea se bucură că era singură în acele încăperi spațioase. Se gîndi la Nick. Întotdeauna se gîndea la el după ce se vedea cu Valerie. Nu mai vorbise cu el de mult. Dintr-un impuls, puse mîna pe telefon și îl sună.

Era la lucru și nervos, dar se simți o notă de spaimă în glasul lui.

– S-a-ntîmplat ceva?

– Pur și simplu, am avut chef să te sun, zise ea. Am uitat de...

– Atîta tot? Ai avut chef să suni?

– Așa am spus; de ce te superi? Am uitat de diferența de oră. Aici e șase.

– Și aici e trei. Mai vrei să știi ceva?

– Nu obișnuiai să fii rău, Nick. Ai putea să-mi spui ce face Chad.

– Ai putea să-l suni, să-l întrebi. S-ar bucura foarte mult dacă te-ar auzi. Acum e acasă dacă vrei să suni.

– Am încercat. Nu răspunde nimeni.

– Nu răspunde nimeni? E răcit; Elena a zis că or să stea acasă toată după-amiaza. Doar dacă nu s-o fi simțit mai rău și l-a dus la doctor...

– Cît de bolnav e?

– Credeam că e doar o răceală. Sybille, o să sun

acasă; poate se simte mai rău. Vorbim altă dată.

– Poate am greşit numărul, spuse ea repede şi citi numărul cu glas tare, schimbînd intenţionat o cifră.

– Patru, nu cinci, spuse el răsuflînd uşurat. Mai încearcă; o să-l găseşti acolo. Spune-i că-i aduc o carte nouă; n-am apucat să stau de vorbă cu el toată ziua.

– Trebuie să fii ocupat. Se aud o mulţime de zgomote acolo.

– Sybille, nu-mi văd capul de treburi. Ce vrei?

– Doar să stăm de vorbă! Să văd ce faci! De ce n-ar trebui s-o facem din cînd în cînd?

– Ar trebui. Probabil că e chiar o idee bună. Dar nu în miezul zilei. Sună seara, ai putea să vorbeşti cu amîndoi.

– Dar eşti plecat în fiecare seară cu prietenele tale, nu?

Nick se încruntă. Părea geloasă. Ce s-o fi întîmplat cu ea? Şi unde o fi fost soţul ei?

– O să te sun diseară, cînd mă duc acasă la cină, spuse el. Sau mai tîrziu, cînd o să mă-ntorc aici. Sună-l pe Chad, Sybille, o să-i facă plăcere.

Închise înainte ca ea să apuce să mai spună ceva şi imediat uită de ea. *Omega* se dezvolta atît de rapid, încît părea un alt loc în fiecare zi; uneori, Nick nu mai ştia cîţi ingineri, tehnicieni şi montatori lucrau acolo. Odată, la cină, Pari îl întrebase:

– Simţi că pierzi controlul?

El încuviinţă.

– Dacă am putea să mergem mai încet puţin...

– Dacă ai fi fost un tip care să meargă mai încet, n-aş fi investit în tine, îi spusese ea, acoperindu-i mîna cu a ei. Şi nici ceilalţi n-ar fi făcut-o.

El ştia că era adevărat. El şi Ted obţinuseră jumătate de milion de dolari de la trei investitori, printre care se afla şi Pari, deoarece computerele lor erau mai bune decît oricare altele în afară de *Apple*, iar compania lor acţiona cel mai repede pentru obţinerea de clienţi.

Nick, ca preşedinte, începu să călătorească. Semna contracte, căuta locuri unde să se instaleze computere

în America şi Europa şi lua parte la întîlnirile cu beneficiarii care învăţau cît de repede puteau să folosească nişte instrumente care aveau să schimbe complet condiţiile de lucru ale oamenilor. Dar o mare parte a timpului şi-o petrecea în San Jose, lucrînd la *Omega 2000,* un model avansat care avea să devină standardul industriei.

Compania, care de acum număra două sute de angajaţi, se mută în clădirea de un singur nivel, care deveni cunoscută, doi ani şi jumătate mai tîrziu, cînd ajunseră să aibă peste o mie de angajaţi, ca fiind primul sediu adevărat al firmei *Omega Computer.*

– Într-o bună zi o să avem benzi rulante, promitea Nick ori de cîte ori vreunul din cărucioarele cu piese se lovea de cineva. Imediat cum o să ne putem permite.

În iulie, cînd instalaţia de aer condiţionat se lupta cu nişte temperaturi îngrozitoare, primiră altă serie de comenzi, iar Nick şi Ted munceau mai mult ca oricînd. Trebuiau să livreze o mie cinci sute de computere pînă la întîi septembrie.

– O să reuşim, îi spuse Nick lui Chad la cină.

Elena se dusese la un film cu un prieten şi ei doi mîncau singuri.

– Aş vrea să te pun şi pe tine la muncă, dar există nişte legi cu privire la punerea la muncă a copiilor.

– Chad poate să muncească, zise băieţelul cu solemnitate. Chad bătut şi bătut şi făcut masa să sune.

– Să sune? Eşti sigur?

Chad luă o lingură şi bătu cu ea ritmic în măsuţa scaunului său înalt.

– Îmi place ritmul, dar n-aud să sune, zise Nick. Care masă? Cea la care te joci tu?

– Masa lu' tati, spuse Chad izbucnind în rîs. Chad bătut în masa lu' tati şi aranjat aşa cum aranjat tati cînd s-a stricat şi sunat tare ca un clopot şi zguduit!

Nick îşi imagină picioarele de oţel ale mesei lui de desen din birou.

– Ascultă, amice, parcă ne-a fost vorba că n-ai voie acolo.

Chad făcu ochii mari şi buza de jos începu să-i tremure.

– Nu hîrtiile lu' tati, spuse el clătinînd viguros din cap. Chad nu atins hîrtiile lu' tati, tati spus nu e voie.

– Sigur că aşa am spus, zise Nick şi oftă. Presupun că am pierdut un pariu; trebuie să-ţi aduc un xilofon sau şi, mai bine o tobă. Lasă-mă o zi, două şi-ţi aduc. Mănînci puiul ăla sau nu?

– Da.

– E bun, aşa-i?

Chad încuviinţă.

– Elena înjurat.

– Ce-a făcut?

– A înjurat. La naiba, ah, iartă-mă Chad.

Nick abia se abţinu să nu rîdă.

– De ce a spus aşa?

Chad arătă spre podea.

– Puiul scăpat jos. A căzut.

Nick se uită în farfurie.

– Asta am mîncat?

Chad clătină din cap.

– Ne-am dus la magazin. Elena mi-a cumpărat floricele şi alt pui. Am fost foarte ocupaţi.

Nick rîse.

– Tu şi cu mine.

După cină, citiră împreună, Chad ghemuit în braţele tatălui său, repetînd cuvintele imediat cum le rostea Nick şi arătînd spre imaginile pe care le recunoştea.

– Bine, spuse Nick într-un tîrziu. E ora de culcare.

– Nu, spuse Chad hotărît.

Nick rîse şi îl ridică pe umăr.

– Chad poate să meargă la serviciu cu tati şi să bată şi se repare lucruri. Te rog.

– O să vii într-o zi, dar nu la ora opt seara cînd locul tău e în pat.

– Chad merge la serviciu cu tati. Chad merge la serviciu...

– Am zis nu, spuse Nick culcîndu-l şi aşezîndu-se lîngă el. Avem o mie cinci sute de aparate de trimis.

Cînd or să dispară de-acolo, o să te duc. Îţi promit. Ne-am înţeles?

– Ne-am înţeles, zise Chad şi îl bătu uşor pe faţă aşa cum făcea cu puiul lui de terrier. Bun tati. Bun băiat.

Nick izbucni într-un hohot de rîs şi îl îmbrăţişă, lipindu-şi obrazul de buclele negre ale fiului său.

– Te iubesc, Chad.

Braţele băieţelului erau în jurul gîtului lui şi stătură amîndoi astfel în întunericul odăii pline de jucării şi de cărţi.

– Eşti un tip nemaipomenit, îi spuse Nick apoi cu un glas scăzut. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Chad se lăsă în jos şi Nick îl înveli cu cearceaful.

– N-aş fi un om complet, zise el mai mult pentru sine decît pentru copil. N-aş avea o viaţă completă.

Stinse lumina şi rămase nemişcat o clipă, uitîndu-se la Chad care se forţa să ţină ochii deschişi.

– Te iubesc, tati, murmură el şi Nick se aplecă din nou să-l sărute.

– Cam multă dragoste pe-aici, spuse el. Somn uşor, amice.

După aceea ieşi din cameră în linişte. Sybille sunase iară de dimineaţă şi, ca întotdeauna, el se speriase, aşteptîndu-se ca ea să-i spună că se răzgîndeşte şi că voia să-l ceară pe Chad. Nu spusese acest lucru – de fapt, zisese odată că lui Enderby nu-i plăceau copiii – dar îl ţinea pe Nick într-o stare de nesiguranţă făcînd cîte o aluzie cum că, într-o bună zi, putea să se decidă să-l ia. N-o să-l obţină, îşi spuse Nick; nu va convinge nici un judecător să i-l dea. A trecut aproape un an de la divorţ, i-a vizitat de două ori, niciodată pentru mai mult de două zile, iar ei au fost la New York o dată. Nimeni nu l-ar lua pe Chad de acasă de la el să-l dea unei mame care nu îl dorea.

Îşi spunea acest lucru în fiecare seară, cu mai multă aprindere în zilele în care suna Sybille. Şi, totuşi, nu putea să creadă în totalitate.

Lăsă uşa lui Chad întredeschisă şi citi în living-room pînă se întoarse Elena, după care, ca în fiecare seară,

se duse înapoi la lucru.

– A naibii viaţă, spuse Ted intrînd în biroul lui Nick. E ora zece seara; ce cauţi aici şi nu eşti la un restaurant sau la teatru cu o femeie frumoasă? Ba şi mai bine, în pat.

– M-am gîndit că ai nevoie de companie, zise Nick zîmbind. Am pierdut ceva?

– E liniştea, marea agitaţie o să fie cînd o să primim lucrurile de la *Sawyer*. Ce e cu tine şi Pari?

Nick trase un teanc de hîrtii spre el.

– N-am mai văzut-o de cîtva timp. Din mai.

– A fost ceva reciproc? Păreaţi să vă-nţelegeţi foarte bine.

– Presupun că am fost amîndoi foarte ocupaţi. Şi tu eşti la fel de prins ca mine, cîte întîlniri amoroase ai avut în ultimele şase luni?

– Mai multe decît tine. Ţi-a trecut prin cap că, în ultima vreme, nu mai faci altceva decît să munceşti?

– Dar ţie ţi-a trecut prin cap că am un copil? Cînd am timp liber, mi-l petrec cu el. Sau e prea complicat pentru tine?

– Ce te-a apucat? Nu-ţi spun cum să-ţi trăieşti viaţa, dar văd cum devii din ce în ce mai ursuz şi mai posac şi, dacă nu eşti atent, o să te trezeşti într-o bună zi cărunt, tras la faţă şi moale ca o cîrpă şi atunci?

Nick izbucni în rîs.

– O să fie de rău. Mulţumesc, Ted, îmi place că-ţi faci griji pentru mine. Şi o s-o iau mai uşurel la un moment dat. Imediat după ce facem livrarea asta îmi iau puţin timp liber. Şi tu ar trebui s-o faci.

Luă un raport şi îşi aruncă privirea pe el.

– S-ar putea s-o fac, zise Ted jucîndu-se cu creioanele de pe masa de desen a lui Nick. Mai e ceva în afară de numărul de ore de lucru?

Nick îşi ridică privirea.

– Ce anume?

– Enervezi oamenii.

– Poftim?

Ted se aşeză pe marginea biroului.

– Îţi spun doar ce-am auzit, da? Şi tu asculţi. Nu zici nimic, doar asculţi. Toată lumea găseşte că eşti extraordinar, le place să lucreze pentru tine, te consideră cel mai bun, dar sînt teribil de supăraţi că nu-i laşi să-şi facă treburile de la-nceput pînă la sfîrşit; te amesteci şi nu-i mai laşi să termine, preluînd chiar şi lucrurile care nu te privesc. Uite ce e, ştim cu toţii că eşti bun; poţi să iei un interviu unui posibil angajat; poţi să faci un plan de publicitate, poţi să stai de vorbă cu avocaţii, poţi să comanzi echipament, dar de ce e nevoie să faci toate astea? Eşti cel mai bun programator din lume; de ce nu-ţi petreci mai mult timp lucrînd la 2000 în loc să-ţi bagi nasul în lucruri pentru care am angajat alţi oameni? Faci chiar şi treburile secretarelor, pentru Dumnezeu; te-am văzut dînd telefoane pe care ar fi trebuit să le dea ele...

Nick trînti raportul pe masă.

– De multe ori ia mai puţin timp să fac unele lucruri cu mîna mea decît să explic altcuiva. Ştii doar că toţi facem mai multe lucruri. Îmi cer scuze că nu e ordine în birouri...

– N-am nevoie de scuzele tale; încerc să-ţi spun ce se petrece aici!

– Ştiu ce se petrece aici; doar eu conduc afacerea asta!

– Amîndoi conducem afurisita asta de afacere!

– Iartă-mă; amîndoi o conducem. Bine, mi-ai spus ce-ai auzit. Îţi mulţumesc. Acum am de gînd să mă apuc de lucru.

Ted îi aruncă o privire furioasă, după care ieşi lăsînd uşa deschisă. Nick o închise şi se întoarse la birou, răspîndind rapoartele în faţa lui.

Citi pînă la două dimineaţa, după care se duse acasă să doarmă pînă la ora şase, cînd Chad intră în camera lui, vrînd să stea de vorbă. La ora opt se plimba în sus şi în jos pe culoarele sălii de producţie, controlînd asamblarea, vorbind cu şefii proiectelor, răspunzînd întrebărilor inginerilor şi lucrînd cu ei la eliminarea viruşilor care apăruseră peste noapte. La nouă îşi făcu o a

doua cafea şi deschise cutia cu gogoşi pe care o cumpărase în drum spre serviciu. Peste zece minute, directorul de producţie intră încruntat în biroul lui. Nick lăsă jos cafeaua.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Sawyer a făcut o porcărie; au trimis cipurile imprimantelor greşite. I-am sunat; numai pe astea le aveau.

– Prostii, spuse Nick dînd la o parte cîteva din hîrtiile de pe birou. Am vorbit cu ei acum două săptămîni; aveau mai multe cipuri decît ne trebuiau nouă.

– Dobltocul ăla de la depozit a încurcat numerele. Nick, nu le au. Asta e. Trebuie să le luăm din altă parte.

– Al naibii ticălos... spuse Nick, împingîndu-şi scaunul în spate şi făcîndu-l să se izbească de peretele încăperii. Cine altcineva e atît de aproape încît să le primim astăzi sau mîine?

– Nimeni. Belster are unul care e aproape la fel; se pare că nu se observă diferenţa.

– Îl ştiu; l-am folosit. Costă tot atît?

– Cu cîţiva cenţi mai puţin, dar...

– Cîte au?

– Suficiente. Problema e că, pînă le verificăm, o să treacă destul timp şi n-o să putem livra la termen.

– Atunci n-o să le verificăm înainte, o să...

– Nick, în nici un caz n-o să las un afurisit de cip să treacă neverificat.

– ...O să le verificăm în timp ce asamblăm. Sînt aproape sigur că o să meargă. Am mai făcut treaba asta, spuse Nick, scriind ceva. Vreo două zile întîrziere; nu-i rău.

Trase telefonul spre el, îşi răsfoi agenda şi vorbi scurt.

– Le putem avea mîine dimineaţă dacă trimitem o maşină să le aducă. O să mă ocup eu de asta; pregăteşte-ţi oamenii să facă asamblarea şi eu aranjez cu verificarea.

– Pot să aranjez totul, doar pentru asta sînt plătit. Dar trebuie să-ţi spun că nu-mi place.

– Nici mie, dar n-avem de ales. Nu-ţi face griji în

legătură cu verificarea; o să vorbesc cu Ed despre asta.

Directorul de producţie dădu să mai spună ceva, dar apoi ridică din umeri.

– E creaţia ta.

Cuvintele „E creaţia ta" îl deranjau pe Nick, dar le alungă din minte, urmînd să se gîndească la ele altă dată, fiindcă acum avea prea mult de lucru. Încheiau producţia pentru un număr de contracte, lucrau la cele o mie cinci sute de aparate; un inginer plecase în toiul zilei după o ceartă cu inginerul-şef, doi tehnicieni se duseseră acasă pentru că nu se simţiseră bine, o placă experimentală cu circuite se defectase, într-un program de matematică ce se scria pentru licee apăruse un virus care făcea ca fiecare ecuaţie să fie egală cu zero, iar instalaţia de aer condiţionat nu mai funcţiona.

Dînd un telefon de ameninţare, Nick îi făcu pe cei de la reparaţii să fie acolo în jumătate de oră, iar pînă după-amiază tîrziu, un aer răcoros circula prin zăpuşeala care se crease în imensa sală de producţie. În seara aceea, el şi Ted îl ajutară pe inginer să elimine virusul din program, cipurile înlocuitoare sosiră a doua zi dimineaţă, aşa că se apucară să lucreze la ultima etapă a producerii celor o mie cinci sute de computere. În următoarele două săptămîni de frenezie, Nick îl văzu mai puţin pe Chad şi absolut pe nimeni în afara serviciului; mînca pe fugă şi dormea foarte puţin. Toţi lucrau peste program, stăpîniţi de simţul datoriei care era ca o vrajă asupra întregii companii. După aceea, computerele au fost livrate, numai cu trei zile întîrziere şi toată lumea se relaxă după acea epuizare.

Nici n-au avut timp să se bucure cum trebuie.

– Nick, un telefon de la *Emerson School,* îi spuse secretara lui cînd se întoarse dintr-un weekend pe care şi-l petrecuse la lacul Tahoe împreună cu Chad. E ceva în neregulă cu noul computer.

Atunci se evaporă triumful lor.

– Apar tot felul de aiureli pe ecran, spuse Darrel Browne, directorul liceului. Merge foarte bine, dar imediat cum încercăm să imprimăm, totul dispare de pe

ecran şi apar tot felul de aiureli, litere, cifre, astericsuri, puncte, semne de întrebare... ca şi cum nişte fiinţe extraterestre ar fi invadat computerul. Porcării.

– Cîte aţi încercat? întrebă Nick.

– Pe toate cinci. Toate sînt la fel. Nick, ar trebui să demonstrăm treburile astea celor din consiliul de administraţie peste două săptămîni. M-am dat peste cap ca să le obţin – cheltuielile, chestii din astea, ştii foarte bine: în privinţa asta sîntem întotdeauna strîmtoraţi – şi nu funcţionează.

– Linişteşte-te, Darrel, spuse Nick uitîndu-se la o diagramă foarte mare de pe perete.

Inima începu să-i bată cu putere. Imprimantele erau controlate parţial de cipul înlocuitor. Şi el uitase să-i spună lui Ed să le verifice în timp ce se făcea asamblarea.

„Prostule ce eşti; ai uitat să-i spui". Se întîmplaseră o mulţime de lucruri, îşi aminti: virusul din programul de matematică, inginerul care îşi dăduse demisia şi altele. Instalaţia de aer condiţionat se defectase; îşi aduse aminte că îi chemase pe cei de la reparaţii. „Faci treburile secretarelor, pentru Dumnezeu; te-am văzut dînd nişte telefoane pe care ar fi trebuit să le dea ele."

– Nick? întrebă Darrel Browne. Ce se-ntîmplă? Am dat o grămadă de bani pe chestiile astea. Ne-ai convins că sînt foarte bune şi că voi sînteţi foarte serioşi... Acum ce-o să faceţi?

– O să le reparăm, zise Nick scurt. Ştii foarte bine că ne ţinem de cuvînt, Darrel. Orice ar fi, o să vă oferim un sistem care să funcţioneze. O să trimitem pe cineva să ia computerele şi vi le trimitem înapoi într-o săptămînă. Îţi garantez asta.

– O săptămînă. Bine, dacă, într-adevăr, puteţi să faceţi asta...

– O s-o facem. Trimitem pe cineva după-amiază. Pregăteşte-le, da?

Închise şi rămase nemişcat, cu trupul încordat. Auzea telefoanele sunînd în celelalte birouri.

– Nu-ţi face griji în legătură cu verificarea, o să vor-

besc cu Ed despre asta.

– Pot să aranjez totul, doar pentru asta sînt plătit.

– ...Te amesteci şi nu-i laşi să-şi termine treburile, preluînd ceea ce fac, inclusiv lucruri care nu te privesc.

– E creaţia ta.

Îi veni rău.

– Ce-am făcut?

Ted se afla în prag, pămîntiu la faţă. În spatele lui, în sala de producţie era un adevărat vacarm. Telefoanele sunau întruna.

– Cîţi au sunat? întrebă Nick.

– Cincizeci şi trei; nu pot să cred c-or să sune toţi, dar...

Directorul de producţie apăru în spatele lui Ted.

– Tocmai le-am verificat pe cele pe care le-am păstrat aici. E din vina cipului.

Nick încuviinţă.

– Mi-am închipuit, spuse el chinuindu-se să-şi liniştească stomacul. Ce le-aţi spus? îl întrebă el pe Ted.

– Că o să le luăm înapoi şi o să le reparăm.

– Asta i-am spus şi eu lui Darrel. De la *Emerson School*. Avem nevoie de camioane. O să sun...

Tăcu brusc şi îi întîlni privirea lui Ted.

– Mary ar trebui să adune camioanele să se ducă la clienţii din preajmă. Toţi ceilalţi care or să sune, să ne trimită aparatele.

– Bine; şi cipurile?

– O să facem rost de cele bune...

Mîzgăli cîteva nume pe o hîrtie pe care i-o dădu lui Ted.

– Oricît o să coste. Am riscat pentru a economisi bani. Şi timp, de asemenea.

Ted zîmbi şi, după ce îl salută scurt, plecă. În timp ce în sala de producţie zgomotul era din ce în ce mai mare şi clienţii sunau pentru a le anunţa defecţiunea, inginerul şef, şeful testărilor, controlorul tehnic şi şeful de echipă apărură în biroul lui.

– Ce dracu' se-ntîmplă?

Nick le spuse, fără să-şi ascundă partea de vină.

– Ne aşteaptă o săptămînă îngrozitoare, spuse inginerul-şef şi ştiau cu toţii că reproşurile trebuiau să aştepte să treacă perioada de criză.

Nick, aproape amorţit, îşi păstră vocea egală cînd întocmiră un plan pentru reparaţii şi returnări. Şi telefoanele continuau să sune.

Cel mai important distribuitor al companiei sună chiar în timp ce ei făceau planuri.

– Am auzit că ai o problemă, Nick. Nu funcţionează? Avem o mie de bucăţi în depozit şi nu funcţionează? Şi eu ce fac, Nick? Le vînd copiilor de Crăciun?

– Căutăm o soluţie. O să te sun după-amiază sau mîine. Tocmai ne ocupam de treaba asta.

– Ai face foarte bine, Nick. Chestiile astea ocupă foarte mult loc; mă costă o avere dacă nu pot să le expediez beneficiarilor şi n-am timp să ţi le trimit înapoi, iar tu să mi le trimiţi după aia din nou şi să speri că funcţionează. Găseşte o soluţie, altfel ţi le trimit înapoi şi anulez comanda. *Capisci?*

– Stai puţin, zise Nick, plimbîndu-se pe lîngă birou şi trăgînd cordonul telefonului după el.

Acoperi receptorul cu mîna şi îi zise controlorului tehnic să ridice telefonul de pe biroul secretarei.

– L-am chemat pe controlorul nostru tehnic, îi spuse el distribuitorului apoi. Vreau să audă şi el. Dacă e vorba de o reparaţie simplă – încă nu ştiu dacă e –, o să trimitem o echipă la depozit să le repare acolo.

Îi aruncă o privire întrebătoare controlorului, care îi făcu un semn că era în regulă.

– Nu trebuie să faci nimic decît să ne laşi înăuntru şi să nu ne stai în cale, îi spuse după aceea distribuitorului. Îţi convine?

– Să le reparaţi aici?

– Exact.

– Puteţi să faceţi asta? Dar n-avem nici un fel de echipament.

– Nu ştiu de ce o să avem nevoie. Dacă s-o putea transporta, o s-o facem.

– Hm, bine. Nu văd nimic rău în asta. Cînd o să ştii

sigur?

– Sper că după-amiază. Te sun eu. Nu faci nimic pînă atunci, da?

– Bine. Am înţeles. Aştept să mă suni.

Cînd închise, Nick îl văzu pe Ted vîrînd capul pe uşă.

– Peste două zile avem cipurile, vor sosi cu avionul de la Boston. Să nu mă-ntrebi de preţ; n-avem voie să facem infarct decît pe rînd.

– O să te-ntreb mai tîrziu. Poţi să vorbeşti cu Wilt să mai facă un punct de testare? Şi să cheme oameni care să lucreze toată noaptea.

– Am înţeles, spuse Ted şi plecă, dar apoi băgă din nou capul pe uşă. O să ieşim noi din chestia asta. Ar fi putut să se-ntîmple şi mai rău. Ar fi putut să se autodistrugă din clipa în care cineva apăsa pe tasta *enter*. Asta chiar că ar fi fost o problemă.

Nick rîse uşor.

– Mulţumesc, Ted, zise el şi apoi se întoarse spre cei strînşi în jurul biroului. Unde rămăsesem?

– La potolirea distribuitorului, spuse controlorul tehnic. Te-ai descurcat foarte bine, şefule.

– Mulţumesc, zise Nick iubindu-i pe toţi pentru generozitatea lor. Ce altceva mai avem?

– Cine ce face la asamblare, spuse şeful de echipă. Dacă-i vorba de o simplă schimbare de piese, am putea să le expediem în aceeaşi zi. Din punct de vedere logistic e un coşmar, dar restul e floare la ureche.

Ceilalţi rîseră. După aceea, îşi asumă fiecare cîte o sarcină şi revizuiră programul pînă cînd simţiră că se puteau apuca de treabă imediat cum soseau cipurile. După ce plecară ei, Nick se aşeză şi fixă din nou peretele cu privirea. „Ce-am făcut companiei? Am fost cît pe-aci s-o distrug. Eu am ridicat-o – Ted şi cu mine am ridicat-o, muncind ca nebunii – şi, pe urmă, eu am fost la un pas de a spulbera cea mai bună ocazie."

Ştia că aveau să repare greşeala, toţi, muncind laolaltă, dîndu-se peste cap pentru a o face.

Şi mai dureros, cel puţin pentru el, era faptul că

aflase despre Nick Fielding nişte lucruri nu tocmai plăcute. „Enervezi oamenii". Puţin spus. Întotdeauna încercase să deţină controlul.

„M-am temut să nu cumva să dau greş, îşi spuse el. M-am temut să nu cumva să pierd, aşa cum am pierdut-o pe Valerie. Aşa cum aş putea să-l pierd pe Chad. Mi-a fost atît de frică să nu greşesc şi să pun, astfel, în pericol întreaga companie. Şi am greşit şi în alte feluri. Am lăsat-o pe Pari să se îndepărteze în vara asta nebună, n-am mai vorbit cu prietenii mei de luni de zile, nu mi-am petrecut timpul destul de mult cu Chad. Atît cît ar trebui. Atît cît aş vrea. O să ieşim din încurcătura asta, îşi promise el, şi, pe urmă, plec. Chad şi cu mine o să plecăm în vacanţă cel puţin o lună. Eh, poate vreo două săptămîni." Rîse în sinea lui, căci tot îi era frică să plece. Va trebuie să facă eforturi pentru a se obişnui cu ideea. Oricum, ar fi putut să lucreze la 2000 în vacanţă, după ce se culca Chad.

– Nick, îi spuse secretara lui. Sybille e la telefon. I-am zis că eşti ocupat, dar a insistat.

El ridică receptorul, simţind obişnuita spaimă.

– Bună, zise el degajat.

– O să am o emisiune, Nick; o să apar în faţa camerei.

– Pentru asta m-ai sunat?

– Cum adică? E important pentru mine, Nick; te-am sunat pentru că aş vrea să fii aici la premieră.

– De ce? întrebă el.

– Pentru că vreau să mă vezi! De ce eşti atît de insensibil? Toată viaţa mi-am dorit asta, ştii foarte bine. Şi m-am gîndit că lui Chad i-ar plăcea să-şi vadă mama la televizor.

Nick lăsă creionul jos.

– Bine, o să-ncercăm să fim acolo. Cînd?

– Nu ştiu încă sigur. O să te anunţ. Peste vreo două luni, probabil.

– Două...

– Abia am aflat astăzi, zise Sybille şi, auzindu-şi tonul defensiv, se înfurie.

– Am vrut să ştii. O să te sun imediat cum o să aflu o dată. Ce mai faci?

– Bine. Am treabă, Sybille. Mai vorbim...

– Ştii că nu-mi place să te deranjez la serviciu, Nick, dar eram atît de emoţionată... Eşti foarte ocupat?

– Noi întotdeauna sîntem ocupaţi. Şi am avut un moment de criză dimineaţă.

– Ah, îmi pare rău. Ceva serios?

– Nu mai rău decît dezastruos. Vorbim altă dată.

– Nick!...

Dar el închise. Sybille se uită la receptor şi apoi îl trînti, dezgustată de sine. N-ar fi trebuit să-l sune. Dar ea şi Quentin fuseseră în vizită la Valerie şi Kent cu o seară în urmă la una din marile lor petreceri şi apoi, în ziua aceea, Quentin îi spusese că putea ţine emisiunea *Financial Watch,* cea mai recentă creaţie a ei, iar ea ardea de nerăbdare să-i spună cuiva şi, bineînţeles, că acel cineva trebui să fie Nick. Nu avea alţi prieteni, în afară de Valerie şi ei nu i se confesa. Oricum, trebuie să-i spună lui Nick. Trebuia să se asigure că el ştia cît de fericită era şi de cît succes se bucura; că nu fusese nevoie decît să se despartă de ei ca să obţină exact ceea ce voia.

Programase *Financial Watch* pentru jumătatea lui septembrie, cînd aveau loc premierele tuturor emisiunilor noi, dar cînd se întoarse din Maine, la sfîrşitul lui august, Quentin îi spuse că nu erau pregătiţi.

– De ce? întrebă ea.

Se aflau în dormitorul ei redecorat în auriu şi argintiu, unde ea îşi punea cîteva brăţări pe mînă.

– Lucrez la programul ăsta încă din iunie; e gata şi o ştii foarte bine.

– Poate, dar tu nu eşti, zise el.

– De unde ştii? Habar n-ai ce pot să fac.

– Ţi-am văzut banda ieri; instructorul mi-a trimis-o după ce ai terminat. Doar nu crezi că ţi-aş da voie să apari pe ecran fără să ştiu cum arăţi, nu?

Se uită absent la furia şi spaima din ochii ei.

– Nu-i nici o grabă cu emisiunea asta; sondajele ne

arată că o să fie foarte bine primită şi asta o să se-ntîmple oricînd o fi să înceapă. Dar nu şi dacă nu te descurci. Şi mai ai încă destul.

– Bine, dar Walter a zis...

– Walter e un instructor, un profesor plicticos, nu un magnat al televiziunii, spuse el zîmbind, încîntat de sine. O să fie bine, linişteşte-te. Am dreptate în legătură cu asta şi probabil că ştii foarte bine. Chiar dacă nu-mi spui.

O luă pe după umeri şi o trase spre el.

– Hai să ne-ntoarcem devreme în seara asta.

– Bine, spuse ea.

– Unde mergem la cină?

– Ţi-am mai spus de trei ori: la *Côte Basque* cu soţii Gifford.

– Mi-ai spus? Nu-mi amintesc, zise el şi, lăsîndu-şi capul în jos, îi ridică faţa lui Sybille. Arăţi foarte bine în seara asta, zise el apoi o sărută cu aceeaşi poftă cu care o făcuse prima oară, cu mai bine de un an în urmă, cînd o trăsese în braţele lui în limuzină. Sînt nebun după tine, murmură el, cu buzele lipite de obrazul ei. Rea, sexy şi ambiţioasă. Mi-am închipuit că eşti aşa. O să ne-ntoarcem devreme.

– Bine, spuse ea iarăşi. Cînd o să putem programa emisiunea?

El începu să rîdă.

– Nu te laşi deloc, nu? Ţi-am spus doar: cînd o să fii pregătită.

– Nu-i suficient, Quentin, spuse ea, rămînînd în braţele lui, dar ridicîndu-şi privirea. I-am făcut reclamă, trebuie să ştiu cum să aranjez totul. Trebuie să ştiu o dată.

– Ianuarie, spuse el după un moment de tăcere.

– Ianuarie! Dar n-am nevoie de încă patru luni!

– Probabil că ai nevoie şi de mai mult, mormăi el. M-am săturat de discuţia asta; n-ar trebui să plecăm? Şi unde ai zis că mergem?

Sybille deschise gura să se răstească la el, dar o închise imediat. „Doar are şaptezeci şi opt de ani, îşi spuse ea. O să moară în curînd. Trebuie să descopăr

alte modalităţi să-l păcălesc, dar n-o să mai dureze mult. Şi atunci postul o să fie al meu, banii or să fie ai mei; orice emisiune vreau o să fie a mea.

Atunci or să vadă Valerie, Nick şi toţi ceilalţi ce pot să fac. Atunci o să înceapă viaţa mea cu adevărat."

CAPITOLUL 11

Premiera emisiunii *Financial Watch* avu loc în a doua săptămînă a lunii ianuarie. În ciuda tuturor pregătirilor, cînd se aşeză la pupitru Sybille îngheţă. Inima îi bătea cu putere. „O să fac infarct, îşi spuse; o să mor înaintea lui Quentin. Dar nu se poate, nu ăsta mi-e planul."

Cineva îi aduse microfonul şi şi-l fixă singură, vîrîndu-l pe sub taior şi prinzîndu-l de rever; nu suporta să o atingă alţii. Altcineva îi dădu un dispozitiv mic de vîrît în ureche, pe care tot ea şi-l fixă.

– Trei minute, se auzi asistentul ei de producţie în ureche şi ea încuviinţă, împreunîndu-şi mîinile transpirate. Strîngea din dinţi şi gura îi era uscată.

Apoi se auzi muzica şi ea văzu pe monitor genericul pe care îl crease, cu un stilou mare, negru şi masculin *Mont Blanc*, ţinut de o mînă invizibilă, scriind *Financial Watch* pe ecran. Regizorul de platou ridică cinci degete, aşa încît ea să le vadă cînd el numără ultimele cinci secunde; crainicul prezentă emisiunea, lumina roşie a camerei se aprinse şi Sybille Enderby apăru pe post.

Îşi împreună mîinile în poală, sub pupitru şi se uită fix la cameră, citind cuvintele de pe teleimprimator, zîmbind obiectivului şi încercînd să-l considere un prieten. Valerie spusese că trebuia să faci dragoste cu camera. După mai mult de şase luni de pregătire, Sybille tot nu ştia ce însemna acest lucru.

Fu cea mai lungă jumătate de oră din viaţa ei. Mai tîrziu nu mai ţinea minte nimic. Ştia că luase un interviu, prin satelit, unui om de finanţe care comisese o de-

lapidare şi se refugiase într-o cabană luxoasă din Iugoslavia; ştia că experţii ei îşi spuseseră părerile în legătură cu acţiunile şi obligaţiunile care erau de cumpărat sau de vîndut; ştia că imaginile apăruseră şi dispăruseră exact în timp cînd ea citea textul care le însoţea; dar, în clipa cînd jumătatea de oră se încheie, absolut tot i se evaporă din minte.

– Minunat, Sybille! exclamă regizorul de platou cînd ecranul deveni negru şi apoi începu o reclamă.

Ea simţi un val de emoţie. Reuşise, dovedise ce putea.

– Minunat! repetă regizorul, agitîndu-se în jurul ei. N-am mai văzut niciodată atîtea ştiri într-un program, ritmul n-a încetinit nici o clipă; a fost o idee grozavă să vorbeşti despre individul ăla din Iugoslavia, cum ai reuşit să faci asta...

Bucuria lui Sybille începu să dispară.

– Bună emisiune, zise unul din cameramani în timp ce ea îşi scoase microfonul.

– A mers foarte bine, spuse un altul cînd ea trecu pe lîngă el stăpînită de o senzaţie de frig.

– Un format grozav, zise editorul de imagine cînd ea ieşi pe coridor.

– Ai făcut o treabă foarte bună, îi spuse asistentul de producţie, întîmpinînd-o lîngă redacţie.

– N-a fost rău pentru prima dată, zise Enderby cînd ea intră în biroul lui.

– Ce-a fost în neregulă? întrebă ea.

– Tu trebuie să-mi spui.

– Nu ştiu, totul a fost o ameţeală. Dar toată lumea mi-a spus ce emisiune bună a fost, fără să spună nimeni nici măcar o vorbă despre mine.

– Chiar aşa? întrebă el aşezîndu-se picior peste picior. Eh, presupun că toţi au remarcat că a fost ceva în neregulă.

– Ce anume? Ce-ai văzut?

– Că mai ai destul de mult pînă să fii pregătită.

– La naiba, ce-nseamnă asta?

– Exact ce-ai auzit. Las-o baltă, scumpo; ştii foarte

bine la ce mă refer. Nu eşti pregătită, cel puţin deocamdată şi tu ai fi prima care ai spune-o, dar mai tare, dacă cineva care ar vrea să ocupe un post de prezentator ar citi ca tine.

– Cum? Cum am citit?

– Ca o persoană care recită în faţa unor cadavre în răcire. Ca o profesoară care se adresează unor idioţi. Tu explici, nu comunici. Vrei să fiu sincer? O să fiu sincer. Nu intri în legătură cu telespectatorii. Te porţi ca şi cum ei nici n-ar exista. Zîmbeşti, dar zîmbetul nu-ţi ajunge şi în privire. Eşti rece şi dură, nu sexy. La naiba, Syb, toată pregătirea...

– Nu-mi mai spune Syb. Ţi-am zis să nu-mi spui aşa.

El ridică din umeri.

– Uneori te mai încălzeşti puţin şi atunci nu-i rău deloc. La asta o să-ncepi să lucrezi de mîine. S-ar putea să reuşeşti. Dacă nu, găsim pe altcineva.

– Cînd?

El ridică din umeri iarăşi.

– Nu există o limită în timp, scumpo. Mai lucrează şi o să vedem ce-o mai fi.

– Cînd?

– Şase luni. Mai mult decît ai acorda tu cuiva pe care l-ai angajat. Să ştii că n-am nevoie de o vedetă în pat, îmi placi indiferent dacă apari pe post sau nu. Mie mi se pare oricum o aiureală ca un producător atît de bun ca tine să se joace cu o slujbă de prezentator, absolut o aiureală.

– Eu nu sînt de aceeaşi părere, spuse ea coborînd glasul. O să mai încerc.

Enderby se ridică şi o luă în braţe.

– Mă faci să mă simt vlăguit – cu toată ambiţia asta a ta – dar, alteori, mă faci să mă simt al naibii de bine. Tînăr şi sexy. Ca şi cum aş putea să trăiesc veşnic. Ai avut noroc că m-ai întîlnit; nu există mulţi bărbaţi care s-ar putea descurca.

– Nu e vorba de noroc, ci de pricepere, spuse ea în glumă. Căutam un bărbat puternic şi l-am găsit, zise ea apoi desprinzîndu-se din îmbrăţişare şi forţîndu-se să o

facă încet.

Era numai vina lui Nick, își spuse ea. Practic îl implorase să vină la New York în ziua premierei, dar el îi spusese că era prea ocupat. Dacă el ar fi fost acolo să o sprijine, poate s-ar fi descurcat mai bine. Avea nevoie să vadă chipuri prietenoase. El o dezamăgise. El şi Valerie: întotdeauna o dezamăgiseră.

– Şi acum? întrebă Enderby nerăbdător. Adopţi expresia asta de adio pe faţă şi nu mai ştiu ce gîndeşti, dar, de obicei, nimic bun.

– Mă gîndeam că ar trebui să mergem acasă să ne îmbrăcăm. La nouă ne întîlnim cu soţii Durham la *Plaza*.

– Durham? Cine naiba sînt ăştia?

– Habar n-am. Tu ai fixat întîlnirea; ai zis că o să stăm cu ei. E balul pentru strîngerea de fonduri pentru cercetările de vindecare a cancerului.

– Ah, asta. Ea e în comitetul care l-a organizat şi el e proprietarul unei mici reţele de televiziune prin cablu din Washington. Al naibii de plictisitor. O să ne-ntoarcem devreme.

– Bine, spuse Sybille, aşa cum făcea întotdeauna. Atîta timp cît o să prindem ediţiile de dimineaţă ale ziarelor ca să vedem dacă o să se scrie ceva despre emisiune.

– Prea devreme, criticile or să apară în ediţiile de mai tîrziu. Lasă emisiunea. O să ai destul timp să citeşti criticile mîine.

Sybille nu răspunse. Era mai bine să-i lase să aibă ultimul cuvînt decît să-l contrazică atunci cînd nu putea să o înţeleagă. Vorbeau mai mult decît majoritatea cuplurilor de căsătoriţi, îşi spuse ea; vorbeau despre post, despre programele pe care le producea ea şi altele care se aflau în plan, despre redecorarea apartamentului, în afară de camera lui, şi mai vorbeau, de asemenea, despre oameni.

Lui Enderby îi plăcea foarte mult să bîrfească.

În ceea ce o privea pe Sybille, maliţiozitatea făcea ca acea căsnicie să fie suportabilă; adora ochiul lui necruţător şi adjectivele usturătoare.

Dacă bîrfele constituiau condimentele care făceau ca mariajul lor să fie suportabil, viaţa socială reprezenta însăşi mîncarea. Sybille adora viaţa socială din Manhattan şi tot ce era legat de aceasta şi ar fi stat cu Enderby chiar şi numai pentru atît. Îşi cumpăra tot timpul haine şi, din moment ce învăţase să ignore preţurile şi era cunoscută în majoritatea magazinelor şi atelierelor designerilor, avea mii de articole dintre care să aleagă. Angajă un consultant care să-i spună ce culori, ce modele, ce coafuri şi ce bijuterii trebuia să poarte. Se ducea la o sală de gimnastică în fiecare dimineaţă şi se apucă de tenis. Găsi un club în Flushing unde putea să facă exerciţii de tras la ţintă. Începu să se simtă mai înaltă şi mai subţire în noile haine; pentru prima oară pleca de acasă în fiecare zi sau seară fără să aibă sentimentul supărător că hainele pe care le purta, deşi păruseră foarte potrivite în dormitor, erau cu totul nepotrivite. Şi ştia, după privirile pe care i le aruncau alte femei, că arăta bine.

În fiecare seară se întorceau prea devreme pentru ea fiindcă Enderby era obosit şi voia să treacă prin patul ei înainte să se ducă în camera lui, dar Sybille tot îşi avea propria-i viaţă socială. La cină luau mîncăruri exotice pe care ea însăşi le comanda ca să se distreze. La prezentările de modă şi la premierele teatrale se întîlneau cu bărbaţi şi femei care posedau o mare parte din averea lumii, la baluri de binefacere dansau alături de cupluri care ridicau sute de milioane de dolari pentru bolile specifice fiecărui an.

Enderby dansa plin de entuziasm, cu mîna dreaptă mişcînd în sus şi în jos braţul partenerei, aplecînd-o pe spate sub el, răsucind-o fără să o prevină sau apucîndu-i ambele mîini în aşa fel încît să se poată roti cînd unul cînd altul pe sub bolta braţelor ridicate. Paşii îi erau lungi şi excentrici, nimeni, nici măcar el însuşi, nu ştia ce avea să facă în momentul următor. Străbătea ringul de dans cu o viteză uluitoare şi, în curînd, ceilalţi învăţară să se dea la o parte cînd el împreună cu o parteneră uimită veneau spre ei.

Lui Sybille nu-i plăcea deloc felul cum dansa, motiv pentru care accepta cu plăcere invitaţiile altor bărbaţi, fără să ţină cont cine erau.

Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea închipui, lui Valerie părea să-i placă să danseze cu Enderby. De cîteva ori pe lună, în perioada de vîrf a sezonului, se întîlneau toţi patru cu cîte o ocazie şi, între aperitiv şi supă, sau între supă şi friptură, Enderby şi Valerie se duceau pe ringul de dans, lăsîndu-i pe Sybille şi pe Kent Shoreham. Pe Sybille nu ar fi deranjat-o, deoarece Kent era un bun dansator, dar o supăra faptul că Valerie părea să se simtă mai bine cu soţul ei decît se simţise ea vreodată. Valerie rîdea cu capul dat pe spate, iar Enderby îi zîmbea şi o apleca pe spate de parcă ar fi făcut dragoste cu ea. Cînd o învîrtea, ţinîndu-i mîna în aer, Valerie era ca o balerină, abia atingînd pămîntul şi cu părul în vînt; cînd străbăteau ringul, Valerie nu era niciodată surprinsă, părea să ştie întotdeauna încotro mergeau. Nu era nimic caraghios în legătură cu Enderby cînd o avea pe Valerie ca parteneră.

– E o provocare, spuse Valerie rîzînd cînd se întoarse la masă şi Sybille o întrebă dacă se simţise bine.

Era iunie, unul din ultimele baluri ale sezonului, iar Valerie purta o rochie albă din satin care îi scotea în evidenţă formele şi se încheia cu un volan din dantelă neagră sub genunchi. La gît şi în urechi avea diamante şi, din cîte îşi dădea seama Sybille, nu era deloc fardată. Într-o rochie de mătase neagră, Sybille ştia că era la fel de perfect îmbrăcată ca Valerie, dar ar fi vrut să fi purtat alb. Chelnerii serveau şampanie în pahare înalte de cristal şi Valerie sorbi trăgîndu-şi suflarea după dans.

– E imprevizibil şi obositor, absolut unic. Văd că nu te superi că e monopolizat de noi celelalte pe ringul de dans.

– Să mă supăr? spuse Sybille. Nu e genul meu de dans.

– Nici al altcuiva, slavă Domnului, zise Valerie rîzînd. Dar e irezistibil, să ştii, ca un băieţel care se distrează de minune şi nu se teme s-o arate.

– Irezistibil, repetă Sybille lăsînd neclar dacă era de acord cu Valerie sau dacă voia să alunge acel cuvînt.

– Presupun că poate s-o arate pentru că nu-i pasă ce credem noi ceilalţi, dar e amuzant să dansezi cu el, oricum. Şi e plăcut să găseşti un bărbat care e dispus să ne lase să vedem băiatul dinăuntru. Majoritatea nici nu-şi mai amintesc cum e să fie aşa sau sînt ca nişte băieţi care nu s-au maturizat niciodată.

Sybille îi urmări privirea şi îl văzu pe Kent în mijlocul ringului de dans, sărutînd mîna unei frumuseţi brunete şi mlădioase. Valerie se întoarse brusc.

– Nu, nu e ceea ce pare. E absolut fidel. Bietul Kent nu s-a maturizat nici măcar atît cît să aibă o relaţie extraconjugală.

Sybille o privi nedumerită.

– Asta vrei să facă?

– Eu am făcut-o o dată. Nu prea mai contează acum.

– De ce-ai făcut-o?

– Pentru că asta însemna că se-ntîmplă ceva, spuse Valerie rezemîndu-se de spătar, ignorînd farfuria pe care chelnerul i-o puse în faţă şi privind-o pe Sybille.

Muzica se oprise, pentru ca toată lumea să mănînce felul următor şi în liniştea aceea subită, în mijlocul conversaţiilor şoptite, lui Sybille îi era mai uşor să-i audă vocea scăzută.

– Tu nu înţelegi asta, nu? Eşti tot timpul ocupată cu programele tale şi Quentin cu conducerea postului, tu mai ai vizitele la Chad... Te admir, Sybille. Faci întotdeauna să se întîmple ceva. Eşti foarte norocoasă.

„Joacă vreun joc, îşi spuse Sybille. Valerie Shoreham nu invidiază pe nimeni; alţii o invidiază pe ea."

– Dar eşti mereu ocupată, zise ea. Întîlnirile, caii, cumpărăturile, apariţiile alea la televiziune...

– Ştii foarte bine ce fac la televiziune, spuse Valerie şi Sybille se înfurie cînd văzu că era amuzată. Dar ai dreptate, sînt atît de ocupată, încît n-am timp pentru toate. M-am apucat de vînătoare, ţi-am spus? Încă nu-mi dau seama dacă-mi place sau nu, dar cel puţin e ait-

ceva.

Căpătă o expresie gînditoare.

– Problema e că, uneori, la sfîrşitul zilei, nu-mi dau seama ce-am făcut cu timpul. Pare să treacă pur şi simplu şi nu rămîne nimic în urmă.

Într-o clipă, zîmbi din nou veselă.

– Nu e plictisitor să-i asculţi pe oameni cum se plîng? Eh, nu-mi dau voie să mă gîndesc la asta prea mult, pentru că nu rezolv nimic.

– Şi Kent ce face? întrebă Sybille. În afară de bancă.

– Începe să se pricează foarte bine la dezlegarea de cuvinte încrucişate. Bietul de el, e îngrozitor de plictisit, dar lumea i se pare atît de copleşitoare, încît îi e frică s-o ia în piept.

– Dar s-a însurat cu tine, zise Sybille deodată.

– Ah, am aranjat totul cu tatăl lui, spuse Valerie zîmbind. Doamne, ce şocată pari. Chestiile astea se fac mai des decît crezi. Tatăl lui şi-a închipuit că, dacă şi-ar întemeia un cămin, Kent ar căpăta suficientă încredere pentru a conduce banca, eu mă simţeam obosită după atîtea călătorii, eram prieteni şi voiam să am un cămin al meu. Aşa că tatăl lui şi cu mine i-am sugerat asta lui Kent, care a fost foarte uşurat şi foarte fericit. N-avea ce să fie rău şi, în momentul acela, părea o idee bună.

– Şi?

– N-a fost o idee bună şi aproape că s-a terminat. Iar bietul Kent crede că a dat greş din nou, chiar dacă eu i-am spus că e vina mea.

– Chiar e?

– Ah, cine ştie? Îi spun aşa, pentru că se simte groaznic din cauza faptului că nu se pricepe la nimic şi, dacă-ţi stă în putere, nu trebuie să laşi pe cineva să aibă o asemenea impresie. Ar vrea să creadă că am dreptate şi e mai fericit cînd reuşeşte, iar mie nu-mi pasă. În viaţă sînt o mulţime de lucruri care pot merge greşit. Nu te poţi lăsa înfrînt de ele; te ridici şi faci altceva. Aşa că am hotărît să încheiem sezonul, să ne arătăm chipurile fericite la balurile, petrecerile şi dineurile la care am acceptat să apărem, după care, ne

vedem fiecare de drum. N-ai observat că în ultimele cîteva săptămîni s-a ţinut după tot felul de femei atrăgătoare? Nu vrea să fie singur şi e nervos pentru că sîntem în luna iunie; ultimul nostru dineu o să fie săptămîna viitoare, iar el n-a găsit nici una pe plac.

– Ar putea să-i ceară tatălui lui s-o facă pentru el, zise Sybille, iar Valerie ridică din sprîncene.

– N-a fost prea frumos.

– Iartă-mă, n-am vrut. N-aş putea să fiu rea cu tine, cînd tu te-ai purtat atît de frumos. Dar mi se pare ciudat...

– Poate că aşa e, dar, la vremea respectivă, totul a părut foarte firesc.

– Dar ai dansat şi ai dat impresia că te simţi minunat... te bucuri că scapi de el?

Valerie îi aruncă o privire.

– Tu te-ai bucurat că ai scăpat de Nick?

– N-am scăpat de el; ne-a venit foarte greu să ne despărţim. Nu suportam gîndul ăsta, dar altă cale nu exista; trebuie să fim în locuri diferite ca să facem ceea ce voiam. Nick a tot încercat să găsească o soluţie, a vrut chiar să vină la New York, dar amîndoi ştiam că treaba lui era în California şi că trebuia să rămînă acolo.

Valerie o urmărea cu atenţie. Apoi zîmbi, aproape pentru sine.

– Aşa era Nick, o persoană foarte constantă.

Sybille nu spuse nimic.

Muzica reîncepu şi ringul de dans se umplu din nou. Un glob rotitor agăţat de tavan arunca raze de lumină roşii şi albe în încăpere.

– Cînd te mai duci în California? întrebă Valerie.

– Nu ştiu, poate în iulie. Am fost acolo în martie, de ziua lui Chad şi ne-am dus la San Francisco.

– Doar tu cu el?

– Nu, a venit şi Nick. Copiii de trei ani sînt extrem de imprevizibili şi teribil de obositori. Fug tot timpul, iau orice şi vorbesc cu toată lumea... singur n-ai putea să te descurci cu ei. A fost un weekend plăcut, dar nu pot să mă mai duc o vreme; nu pot să plec de-aici. Trebuie să

luăm nişte hotărîri în privinţa emisiunii mele şi n-o să-i las s-o facă fără mine, zise ea şi făcu o pauză. Ce părere ai?

– Despre ce? Despre drumul tău în California?

– Nu, bineînţeles că nu. Despre *Financial Watch.* Ai zis că l-ai urmărit.

– Am urmărit *World Watch* şi-mi place. Nu mă uit la emisiunile despre bani, pentru că nu mă interesează.

– Nu te interesează?

– De ce m-ar interesa? Bărbaţii în costume gri încearcă întotdeauna să facă lucrurile să pară mai complicate decît sînt, probabil pentru ca noi ceilalţi să ne simţim ignoranţi, iar ei să pară experţi, ceea ce, pur şi simplu, nu mă interesează. Am consilieri care au grijă de banii mei şi vorbim de vreo două ori pe lună, suficient pentru mine. De ce ar trebui să fac mai mult?

– Pentru că asta e între tine şi dezastru, spuse Sybille.

„Şi dacă aş putea să ţi-i iau pe toţi, ţi i-aş lua, căţea arogantă ce eşti, ai nevoie de cîteva lecţii despre ce e cu adevărat important."

– Îmi pare rău, spuse Valerie cu blîndeţe. Ştiu că depinde de origine. Eu am avut noroc, n-a trebuit să-mi fac niciodată griji în legătură cu banii. Ştiu că unii sînt nevoiţi s-o facă şi îi înţeleg, dar eu nu trăiesc aşa. Povesteşte-mi despre *Financial Watch,* reîncepeţi la toamnă, nu? Cotaţiile trebuie să fie bune; majoritatea oamenilor nu sînt ca mine, ci sînt fascinaţi de bani.

Enderby apăru atunci, scutind-o pe Sybille de a vorbi despre bani. Îi ceru scuze lui Valerie, care era invitată la dans de cineva şi se aşeză pe scaunul ei.

– Îţi aduci aminte de Stan Durham? L-ai cunoscut acum cîtva timp...

– În ianuarie, spuse Sybille. La petrecerea pentru strîngerea de fonduri necesare cercetărilor împotriva cancerului. Are o reţea de televiziune prin cablu la Washington, o nevastă tăcută şi nu poate să-şi ţină mîinile acasă.

Enderby izbucni într-un hohot de rîs.

– Nu mi-ai spus niciodată.

– De ce aş fi făcut-o? Am rezolvat singură problema.

– Sînt convins. E aici în seara asta, pe undeva pe acolo... zise el arătînd vag prin încăpere şi i-am invitat la noi să bem ceva.

– Acasă? Data trecută abia am scăpat de ei şi eram într-un bar.

– Zău? Nu-mi amintesc. Eh, asta-i treaba ta, atunci, te pricepi foarte bine. După o oră le arunci unul din zîmbetele tale sincere şi îi faci să plece. S-ar putea să fac ceva afaceri cu el, aşa că o să fiu un domn.

– Cel fel de afaceri? N-avem nici o legătură cu cablul.

– O să am dacă-i cumpăr reţeaua.

Ea îl privi nedumerită.

– Dar nu-i nimic acolo. Ne-a spus chiar el, a adunat cîteva programe la un loc şi aproape nimeni nu le cumpără.

– Atunci, cineva are ocazia să întreprindă ceva, spuse el şi, luîndu-i paharul de vin din mînă, îl goli, după care se uită în jur după chelner. Serviciul era mai bun altădată aici. Ce te miră? M-ai tot bătut la cap să fac ceva... să fiu mai mare, mai bun, mai curajos, mai îndrăzneţ... WEBN nu-ţi mai ajunge. Credeam c-o să sari în sus de bucurie. Nu-ţi bate inima la gîndul c-o să ai o reţea? S-ar putea să te pun la conducerea ei. Preşedinte executiv al lui *Eneerby Broadcasting Network,* nu ţi se pare că sună bine?

Sybille îl privi făcînd ochii mici.

– Dar nu ştiu nimic în legătură cu cablul.

– Nu-ţi face griji pentru asta, spuse el, aruncînd o privire urîtă chelnerului care veni să-i umple din nou paharul. Ţi-a trebuit cam mult, îi zise el, după care i se adresă iarăşi lui Sybille. O să te-nvăţ eu tot ce trebuie să ştii.

Ea clătină din cap. Simţi cum o cuprinde panica.

– S-a-ntîmplat ceva. Asta-i un os care ar trebui să-mi ţină gura închisă. Ce-ai făcut? îl întrebă, iar cînd el nu-i dădu nici un răspuns ridică glasul. Ce naiba ai de gînd?

– Vorbeşte mai încet! Vrei să apărem în ziarele de dimineaţă? O să-ţi spun mîine, la birou, acolo unde îi e locul acestei discuţii.

– Nu mîine! Acum! E emisiunea mea, nu? Ai făcut ceva cu ea, spuse ea, aşteptînd din nou. Quentin? Doar nu m-ai scos din ea!

El oftă.

– S-a discutat.

– S-a discutat, îl imită ea. Cine a discutat?

– Totul s-a discutat, spuse el şi îşi dădu brusc scaunul în spate, ridicîndu-se. Ştii doar care au fost cotaţiile – atît de joase încît ai putea să calci pe ele într-o încăpere întunecată şi să nu te împiedici – şi mai ştii că trebuie să facem ceva; nu-i nici un secret şi nici o surpriză. O să discutăm mîine despre toate astea. Nimeni nu încearcă să te dea la o parte, Syb, ştii foarte bine.

– Mulţi ar vrea s-o facă.

El ridică din umeri.

– Tu ai creat condiţiile. Îţi aduci aminte că ai spus odată că nu eşti foarte simpatizată? Ai vrut doar ca ei să te remarce. Ei bine, te-au remarcat. Ne-ai reabilitat cu *World Watch* şi cu celelalte lucruri pe care le produci; ne-ai adus cotaţii grozave şi toată lumea din oraş ştie că tu ai făcut-o. Vrei să dansăm?

– Nu.

– Eh... spuse el ridicîndu-se nehotărît şi privind cuplurile care dansau, bătînd ritmul cu piciorul. Atunci hai să mergem. Durham ne aşteaptă. O să fii drăguţă cu ei?

Sybille se uită la el, strîngînd din buze ca să nu ţipe. „O să moară curînd. Poate chiar mîine. Şi atunci o să am totul."

– Bineînţeles. Sînt uşor de manevrat. Anunţă-mă doar cînd vrei să dispară şi o rezolv eu.

– Bravo, spuse el satisfăcut şi, cînd ea se ridică, o clupi uşor de şezut.

În vara aceea, noua gazdă a emisiunii *Financial Watch* se pregătea pentru premiera din toamnă. Numele lui era Walt Goddard, mai realizase emisiuni în St. Louis,

Phoenix şi Seattle, avea umeri laţi, ochi vicleni şi o faţă atrăgătoare. Sondajele de opinie arătaseră că îl plăceau atît femeile cît şi bărbaţii. Sybille nici nu vorbi. Îl lăsă în seama asistentului de producţie, după care plecă şi închirie o casă în Hamptons pentru două luni.

– Poţi să vii dacă vrei, dar eu plec indiferent dacă vii sau nu, îi spuse ea lui Enderby.

– Mergem în Maine, spuse el. Cum am făcut întotdeauna.

– Ţi-am lăsat adresa şi numărul de telefon pe birou. Dacă vrei să vii, nu-i nevoie să mă anunţi dinainte; patul tău va fi întotdeauna pregătit. Iar eu voi fi singură. Sper să ai o vară plăcută.

Îl lăsă urlînd la ea şi porni spre Long Island, furia şi ruşinea fiind ca un nod înăuntrul ei. Încercase atît de mult, mai mult ca oricînd.

Dar i-au luat emisiunea. Au alungat-o. Să-i ia naiba, să-i ia naiba, să-i ia naiba pe toţi cei care îi luau ceva. Nimeni nu o apărase. Nimeni nu era de partea ei.

Nu mai erau atît de multe maşini, aşa că mări viteza. Cu cît înainta, cu atît peisajul devenea mai deschis, din cînd în cînd mai surprindea licărirea apei care sclipea în soare, o ambarcaţiune care trăgea un schior, o fîşie de plajă. Nimeni de la televiziune nu era de partea ei. Lucra cu ei de mai bine de doi ani, dar nici unul nu sărise să-i ia apărarea. Nu avea nici o legătură cu prietenia – niciodată nu o interesase acest lucru –, ci cu respectul profesional şi cu faptul că trebuiau să fie uniţi atunci cînd unul dintre ei era atacat. Aşa erau între ei, dar nu cu ea. Sînt cu toţii împotriva mea, îşi spuse ea. Nimeni nu vrea să reuşesc. Sînt invidioşi şi ostili.

Ajunse la Amagansett şi conduse mai încet, căutînd adresa pe care i-o dăduse agentul de închirieri. O azvîrliseră din propria-i emisiune. Şi nu-i lăsaseră nimic, în afară de un soţ care dansa de parcă ar fi avut de gînd să mai trăiască încă şaptezeci şi opt de ani şi un post de producător de televiziune. „Trebuie să fie mai mult. Mai mult, mai mult, mai mult. O să mă gîndesc eu la ceva; de aceea am venit aici, să fiu singură şi să mă

gîndesc la pasul următor."

Menajera şi servitorul se duseseră înainte, aşa încît casa cu vedere spre ocean era pregătită cînd ajunse ea. Sosi chiar în toiul frenezíei sociale care cuprinde Hamptons în fiecare vară. Erau dejunuri în fiecare zi şi cîte trei, patru petreceri pe noapte la care era invitată deoarece era soţia lui Quentin şi realizatoarea propriei emisiuni şi nimeni nu aflase că acest lucru nu mai era valabil. Nu era nimeni care să o deranjeze în intimitatea răcoroasă a patului şi lua lecţii de călărie şi îşi perfecţiona cunoştinţele de tragere la ţintă.

– De fapt, aş vrea să vînez, îi spuse ea instructorului. Am de gînd s-o fac în toamna asta.

– Ai în vedere pe cineva anume? o întrebă el rîzînd.

– Nu ştiu încă.

– Hei, am glumit. Ştii ce-i aia o glumă? Te gîndeai la vulpi, nu? În ţinutul Dutchess, nu?

– Bineînţeles, zise ea şi reîncepu să tragă în ţintele de argilă care ţîşneau ca nişte rachete.

Rareori greşea.

În septembrie se întoarse la televiziune, producînd *World Watch* şi alte două programe.

– Colega mea rece şi stăpînă pe sine, care e suficient de deşteaptă încît să-şi învingă supărarea, spuse Enderby, încîntat de sine pentru faptul că o lăsase singură toată vara pentru a-i trece îmbufnarea.

Ceilalţi nu observau să se fi schimbat ceva. Sybille era, ca întotdeauna, rece, distantă, eficientă şi deşteaptă, nefiind în relaţii apropiate cu nimeni, unul din cei mai buni producători din New York.

Nu mai produse niciodată *Financial Watch*.

În octombrie, Enderby cumpără reţeaua de televiziune prin cablu a lui Durham şi Sybille îl însoţi la Washington pentru a semna actele finale. Era pentru prima oară cînd părăsea New York-ul după ce Walt Goddard începuse să-i realizeze emisiunea, umilind-o. Fusese imposibil să se ţină secret – cum putea fi ţinut secret ceva legat de televiziune? – şi circulau zvonuri cum că problema ar fi fost ea, nu emisiunea. Cum că ea

ar fi fost înlăturată din cauza cotaţiilor scăzute. Toată lumea o întrebă despre asta, de obicei ridicînd uşor dintr-o sprînceană sau cu o prefăcută compătimire, aşa încît ea ajunse să nu mai vrea să meargă nicăieri. Nu mai avea nici măcar viaţă socială.

În Washington nu circulau zvonuri. Le spuse tuturor celor care o întrebau că nu mai realiza emisiunea pentru că ea şi soţul ei erau foarte ocupaţi cu punerea pe picioare a reţelei de televiziune prin cablu. Repetă acest lucru de atîtea ori, încît ajunse să-l creadă ea însăşi. După două zile, Washington-ul i se păru un oraş mult mai civilizat decît New York-ul, cu oameni mai inteligenţi, cu o atmosferă mai interesantă şi cu o societate mai atrăgătoare. După o săptămînă, nodul de furie şi ruşine dinăuntrul ei se dizolvă aproape cu totul. Se simţea liberă.

– Ce-ar fi să ne mutăm aici? îl întrebă ea pe Enderby cînd ieşeau din biroul avocatului în după-amiaza cînd semnară ultimele acte prin care vînzarea era finalizată.

Era obosit şi îl durea spatele, se simţea bătrîn.

– Aici, la Washington, spuse ea ajutîndu-i să-şi pună paltonul. Nu ţi-ar plăcea?

– Nu. Unde naiba e limuzina? Ar fi trebuit să ne aştepte.

– O să vină, am spus ora cinci şi mai e puţin pînă atunci. Eşti obosit.

– Nu mă trata ca pe un invalid. Nu trebuia să aştepte pînă la cinci fix; ar trebui să fi fost aici mai devreme.

– N-o să-l mai folosim. Dacă o să ne mutăm aici, o să avem propriul nostru şofer.

– Cine a spus că ne mutăm aici?

– Aş vrea să te mai gîndeşti. M-am săturat de New York şi ştii foarte bine că spuneai că e prea gălăgios. Cred că avem nevoie de o schimbare. Nu pentru asta ai cumpărat reţeaua? De ce să nu ne mutăm aici şi să ne concentrăm asupra ei? Dacă tot sîntem aici, am putea să căutăm un apartament. Ce zici?

El se încruntă.

– Ţi-ai pierdut minţile?

– Nu cred. Găsesc că e o idee foarte bună.

– N-am zis niciodată că New York-ul e gălăgios.

– Ai zis că ţi-ar plăcea să trăieşti într-un loc mai liniştit.

– Al naibii să fiu dacă am zis aşa. În mormînt o să fie destulă linişte, pînă atunci n-am nevoie de aşa ceva.

– Nu e vorba numai de linişte. M-am săturat de New York. Aş vrea altceva. Quentin, aş vrea să stau aici. Nu e neapărată nevoie să rămînem dacă nu ne place, dar aş vrea să încercăm o vreme. Un an, hai să încercăm pentru un an.

El clătină din cap.

– Nu pot să mă gîndesc la asta acum. Avocatul ăla m-a înnebunit şi sînt foarte obosit.

– O să te odihneşti la hotel şi o să mai discutăm la cină.

Limuzina opri lîngă bordură şi ea urcă prima.

– O să fim singuri diseară, aşa că o să putem sta de vorbă, zise ea. Gîndeşte-te, Quentin. Atîta vreau.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Vrei să pleci din New York, nu-i aşa?

Uimită, ea îi ocoli privirea. Mereu o lua prin surprindere cu trecerile lui de la o ceaţă nelămurită la viclenia care îl ajutase să ajungă milionar. Dădu să nege, dar apoi se răzgîndi. Era vina lui că ea voia să plece din New York; trebuia să ştie.

– Bineînţeles că vreau. Cel puţin deocamdată. E al naibii de greu să dau ochii cu oamenii. Toţi ştiu că tu m-ai forţat să renunţ.

El mormăi şi apoi tăcu. O să plecăm din New York pentru că o să plătească pentru ce mi-a făcut. Îşi continuară drumul în tăcere, pe străzile largi pînă la *Willard*, unde un portar veni repede să le deschidă portiera.

– O să mă mai gîndesc, zise Enderby. Nu-i nici o grabă.

– Ba e, insistă ea. Nu vreau să mai trăiesc la New York. Vorbesc foarte serios.

El o privi stăruitor în timp ce intrau în hol.

– Nu ţi-a păsat niciodată de părerile oamenilor.

– Întotdeauna mi-a păsat, zise ea cu răceală. Numai că nu mă plîng. Quentin, vreau un an, să văd cum e; dacă nu ne place, ne întoarcem. N-o să vindem apartamentul, o să avem oricînd unde să ne întoarcem.

El tăcu, gîndindu-se şi mergînd spre lifturi.

– Nu-i un capriciu, spuse Sybille cu durітate.

– Bine, zise el ridicînd din umeri şi oftînd prelung. S-ar putea să nu fie o idee rea. Nu ştiu ce naiba fac cu reţeaua asta, pînă acum n-a făcut decît vreo două emisiuni culinare, ştiri, sport... Eh, am putea s-o facem. Mai vorbim la cină. Ai făcut rezervarea?

– Da.

– Foarte bine. Eşti bună, Syb.

În lift, o luă pe după umeri şi o trase spre el.

– Încălzeşti inima şi căminul unui bărbat. Totuşi, eşti îngrozitor de încăpăţînată, uneori, chiar o pacoste. Dar tulburătoare, atunci cînd nu-i scoţi sufletul. Presupun că ai şi ales o locuinţă.

– Nu, dar aş putea, dacă-mi acorzi o oră.

– Eu o să trag un pui de somn. Ora pe care o vrei.

Îşi îndreptă spatele şi zîmbi.

– Unii ar zice că-s prea bătrîn ca s-o iau de la capăt. Dar s-ar înşela, nu-i aşa, scumpo?

– Bineînţeles.

Se îndreptară spre apartament, braţ la braţ. El putea să creadă ce voia. Ea ştia mai bine. Adevărul era că el se afla la sfîrşitul vieţii. În timp ce ea era abia la început.

CAPITOLUL 12

Ea trăsese draperiile cînd intraseră în dormitorul ei, aşa încît atunci cînd se trezi, Nick avu impresia că era noapte şi că ratase cina.

– Fir-ar să fie, spuse el furios, azvîrlind cearceaful şi sărind din pat.

– Nick? Unde te duci? îl întrebă întinzînd spre el un

braţ palid. Ce este?

El se duse la fereastră şi trase draperiile brusc. Lumina soarelui inundă încăperea.

– Doamne, e încă devreme.

– Bineînţeles că e devreme. Ai spus că trebuie să pleci la cinci. Nu te-aş fi lăsat să dormi mai mult. Eşti supărat pe mine?

– Nu, sigur că nu, spuse el uitîndu-se la ceas.

Patru şi jumătate. Avea timp să treacă pe la birou în drum spre casă. Începu să-şi adune hainele de pe unde le lăsase cînd se dezbrăcase.

– Nick! spuse ea dîndu-se jos din pat şi înconjurîndu-l cu braţele, lipindu-se de el. Mi-ai promis că o să avem la dispoziţie toată după-amiaza. Vino înapoi în pat, mai avem destul timp.

El ridică braţele pentru a o îndepărta, dar, în schimb, o strînse mai tare. Era caldă şi extraordinar de moale, cu o piele trandafirie ca de copil, părul blond fiind ciufulit după timpul pe care îl petrecuseră deja împreună, iar trupul i se oferea înainte ca el să apuce să ceară ceva. Ea îşi dădu capul pe spate şi îl privi zîmbind îl trase de mînă, aşa încît el o urmă pe covorul moale. Deodată, o aplecă pe spate şi se întinse lîngă ea, strecurîndu-şi mîna între picioarele ei.

– Aşa frumos, şopti ea cu gura lipită de buzele lui. Frumos, frumos...

Unghiile ei lungi i se înfipseră în piele, soarele îşi arunca razele asupra lor, iar şoaptele ei îi umpleau capul. Ea îşi desfăcu picioarele mult pentru a-l primi şi Nick se ridică deasupra ei, după care se împinse în ea, cufundîndu-se, simţindu-i mişcările potrivindu-se cu ale lui, auzindu-i sunetele slabe, pînă cînd nu mai există nimic în afara abandonului şi moliciunii ei şi soarelui de pe spatele lui.

Dar, mai tîrziu, cînd se îndrepta spre casă, el era dezgustat de sine. Pentru că nici măcar nu-şi mai amintea numele ei.

Trecuseră luni de zile în care dormea singur: cînd muncea ca un nebun ore întregi şi îşi petrecea tot

timpul liber cu Chad. Găsea oricîte femei voia şi fuseseră o mulţime după Peri. Nu le ducea niciodată acasă şi despre majoritatea Chad nu ştia absolut nimic. O dată sau de două ori, cînd era cu vreo femeie în legătură cu care avea speranţe, îl luase şi pe Chad la cină, dar niciodată nu ieşise nimic. Nici una din femeile pe care le cunoştea nu aveau farmecul lui Valerie şi nu avea să mai confunde niciodată mila cu dragostea, aşa cum făcuse cu Sybille.

Christie, îşi spuse el intrînd pe alee şi apăsînd pe un buton al telecomenzii pentru a deschide uşa garajului. Aşa o chema, bineînţeles că nu uitase. Christie Littell, o soră medicală, o femeie minunată, cea mai maleabilă din cîte cunoscuse. Dar nu una alături de care să-şi dorească să-şi petreacă viaţa.

Chad îl aştepta, aşa cum făcea în fiecare seară, ascultînd zgomotul uşii garajului şi apoi o zbughi spre treptele de la intrare, unde se ghemui, luînd o mină îmbufnată.

– Te aştept de ore întregi, zise el.

Nick rîse şi îl săltă pe umăr.

– M-am ciocnit de un balaur mic la un colţ.

– Greşit, spuse Chad clătinînd din cap. Balaurii sînt imenşi.

– Ăsta era mic şi puternic; a făcut ceva sport ca să-şi dezvolte muşchii.

Chad chicoti.

– Ce face cu ei? Omoară oameni?

– Nu, nu-i place să facă dreptate singur. Cel mai mare muşchi al lui e limba – mănîncă broccoli şi sparanghel ca s-o facă puternică –, cu care îi linge pe oamenii răi şi îi duce la închisoare.

– Ba nu-i adevărat!

– Ah, nu? Mi-a lins maşina. A crezut că sînt un spărgător şi m-a ridicat pe limba lui alunecoasă. Pe urmă a văzut că sînt, de fapt, un tip simpatic pe care îl aştepta un băieţel nemaipomenit, aşa că mi-a dat drumul. Dar maşina a fost bine spălată; dacă nu mă crezi, poţi să vezi cu ochii tăi.

Chicotind, Chad o rupse la fugă pentru a vedea maşina, pe care Nick o spălase mai devreme în ziua aceea şi, răsuflînd uşurat, Nick se duse la bucătărie. Jocul sosirii acasă începea să-i scape din mînă; în fiecare seară, era nevoie de o altă poveste şi imaginaţia îl cam părăsise. Cu computerele e mult mai simplu, îşi spuse el, nu mi-ar plăcea deloc să-mi cîştig existenţa născocind poveşti.

Deschise uşa şi îi zîmbi Elenei. Se căsătorise cu două luni în urmă şi fusese plecată împreună cu soţul ei, Manuel, în Mexic timp de o lună, unde îşi vizitaseră rudele, iar în acea perioadă, sora ei avusese grijă de Chad. Acum, Elena şi Manuel locuiau în apartamentul de deasupra garajului noii locuinţe a lui Nick din Portola Valley. El o cumpărase în ianuarie, în timp ce ei se aflau în Mexic – şi tot atunci, Sybille îl sunase pentru a-i spune că ea şi Enderby se mutau la Washington şi avea să fie prea ocupată o vreme pentru a mai veni în California –, iar Chad alergase prin cele douăsprezece încăperi, strigînd că se rătăcise, că nu avea să-şi mai revadă tatăl şi că Elena nu avea să-i găsească la întoarcere. După aceea şi-a făcut de lucru, desenînd pe pereţii pe care Nick îi îmbrăcase într-un material special, alegînd perdele, aşternuturi şi cuverturi asortate şi împrăştiind jucăriile prin toată camera.

Casa era spaţioasă şi răcoroasă, decorată cu pricepere de o tînără care locuia împreună cu Ted într-o altă casă aflată doar la un bloc distanţă. Adesea, cînd cei doi lucrau seara în biroul lui Nick, după ce Chad se ducea la culcare, aruncau o privire în jur şi îşi zîmbeau, amintindu-şi de o încăpere şi de un garaj din San Jose.

În cei trei ani care trecuseră de cînd sărbătoriseră mutarea în garaj se extinseseră la şase clădiri şi opt sute de angajaţi. Livrau o mie de computere pe săptămînă; vînzările erau aproape de o sută de milioane de dolari pe an, iar celor doi li se luaseră interviuri pentru diverse ziare şi reviste californiene. Cu priceperea lui Nick în ceea ce privea software-ul şi geniul lui Ted în privinţa hardware-ului, *Omega Computer* nu îşi pierduse

locul de frunte în ciuda apariţiei tot mai multor companii rivale.

Deja, Nick nu se mai implica în munca de zi cu zi la firmă.

El şi Ted hotărîseră să lanseze modelul 2000 în cursul acelui an, în momentul în care făceau din *Omega Computers* o companie publică.

Pe tot parcursul toamnei şi iernii precedente, Nick se întîlnise cu avocaţi şi cu giranţi, pregătindu-se pentru oferirea de acţiuni *Omega.*

La început, era rigid şi stîngaci. Ezita să vorbească despre sine şi nu-i plăcea formalitatea proiectoarelor, schemelor colorate, graficelor şi fotocopiilor istoricului companiei şi rapoartelor financiare.

Dar, dintr-o dată, cam la a cincea întîlnire, descoperi că se simţea foarte bine şi că se descurca. Îi plăcea să vorbească despre companie; el şi Ted avuseseră grijă de ea pînă cînd ajunse să fie ca şi copilul lor.

Într-o dimineaţă, cînd i se păru că discursul său avea nevoie de modificări, le făcu fără să le spună giranţilor, iar cînd se întîlni cu un grup de directori de investiţii la micul dejun, incluse povestea despre criza de la *Omega* în legătură cu cele o mie cinci sute de computere. Fu un moment dificil: giranţii păliră, iar directorii părură uimiţi, dar Nick o întoarse din condei.

– Cînd preşedintele ajunge atît de departe încît se împiedică şi e cît pe-aci să-şi rupă gîtul, ori e rănit mortal şi e înlăturat, ori se gîndeşte la ce-a făcut, la faptul că şi-a privat oamenii cei mai buni de şansa de a face ceea ce ştiau cel mai bine şi ce le plăcea să facă. Avem cîţiva ingineri excelenţi, talentaţi şi extrem de independenţi. Se află pe muchia ascuţită a acestei industrii nebuneşti pe care o creăm din mers şi ar munci ca nişte copii într-o ladă de nisip, dacă le oferiţi lada de nisip şi apoi îi lăsaţi singuri. Dar n-or să vă dea nici cea mai mică atenţie dacă luaţi hotărîri în locul lor şi dacă faceţi măcar o parte din treaba despre care le-aţi spus că e a lor. Asta am învăţat. *Omega* e cea mai bună companie din Valea siliconului pentru că e formată din ingineri

creatori cărora nu le place să le facă alţii treburile. Acum nu mai am decît o singură treabă de făcut acolo şi, în caz că uit, sînt o mulţime de oameni dispuşi să-mi aducă aminte.

Rîsetele erau calde, şi sincere, iar partea aceea rămase în discursul lui Nick.

Nick, ale cărui douăzeci de procente din companie valorau acum două sute de milioane de dolari, devenise imediat o celebritate.

Îl sună Sybille.

– E uluitor. E, pur şi simplu... nemaipomenit. Cine s-ar fi gîndit, cînd stătea în casa aia oribilă... *Visul american*, care revistă a zis asta? Şi „o nouă specie de întreprinzător", te simţi ca făcînd parte dintr-o nouă specie? Şi „băiatul minune din Valea siliconului", nu m-am gîndit niciodată la tine ca la un băiat... cîţi ani ai acum?

– Treizeci şi unu.

– Cu siguranţă nu mai eşti un băiat, spuse ea şi urmă un moment de tăcere. Felicitări. Acum ce-o să mai faci?

– Probabil ce-am făcut şi pînă acum. Dacă o să citeşti ziarele, o să afli că 2000 a fost lansat săptămîna asta; sînt multe de făcut pentru publicitate...

– Dar nu trebuie să mai faci aşa ceva! Poţi să faci orice vrei!

– Acum asta vreau să fac. Trebuie să plec, Sybille, petrecerea de aniversare a lui Chad e în toi. Îmi pare rău că nu eşti aici, s-a bucurat că te-a auzit aseară. O să vii în aprilie?

– Da, numai dacă n-o să se ivească vreo problemă la serviciu.

– Mai vorbim, spuse el şi făcu o pauză.

Şi apoi se întoarse repede la vacarmul făcut de douăzeci de copii de patru ani, care puseseră stăpînire pe curtea din spate.

Jocurile se terminaseră, puiul fript şi limonada dispăruseră şi acum, Chad stătea lîngă tortul pe care Elena i-l făcuse după forma maimuţei lui preferate de jucărie. Ţinea cu grijă cuţitul pe care Elena îi învăţase cum să-l

folosească.

– Tati, aşteptăm! strigă el pentru a se face auzit în toată acea gălăgie. O să suflu în lumînări şi, pe urmă, Elena a zis că tu să tai prima felie.

– Stai puţin, spuse Nick luînd repede aparatul de fotografiat de pe o bancă din lemn şi reglîndu-l. Gata. Cine cîntă „Mulţi ani trăiască"?

Manuel, soţul Elenei, dădu tonul cu vocea lui de bariton şi toţi copiii începură apoi să cînte. Chad, extrem de serios, făcu o plecăciune la sfîrşit. Trase adînc aer în piept şi stinse toate lumînările aşezase în forma cifrei patru, făcu din nou o plecăciune cînd toată lumea aplaudă extaziată şi apoi tăie cu grijă o felie de tort, în timp ce Nick prindea totul pe film. În vreme ce Elena şi Manuel împărţeau porţiile, Nick se plimbă printre copii, stînd de vorbă cu ei şi făcîndu-le fotografii cînd vîrau bucăţi de tort în gurile care nu stăteau locului nici o clipă.

– Cred că a venit momentul magicianului.

Douăzeci de trupuri micuţe săriră în sus.

– Magician?

– Un magician adevărat?

– Chad nu ne-a spus nimic!

– N-am ştiut! strigă Chad. Tata a zis c-o să fie o surpriză!

Nick îi conduse în casă, unde se aşezară cu toţii în semicerc în salonul spaţios. În faţa lor, un bărbat înalt îmbrăcat în costum alb, cu pantofi roşii, cravată roşie şi o perucă roşie sub o pălărie de pai aranja tot felul de lucruri pe o masă, fără să le dea nici cea mai mică atenţie copiilor. Deodată, lucrurile începură să dispară şi apoi să reapară în diverse părţi ale încăperii, uneori în părul copiilor, alteori în cuta vreunei mîneci. Spectacolul începuse.

Stînd deoparte, Nick se uita la Chad şi la toţi ceilalţi.

Mai tîrziu, Chad nu mai înceta să vorbească despre petrecere.

– Mai ţii minte ce-a făcut cu apa? A umplut carafa şi pe urmă a întors-o cu fundul în sus, dar n-a curs nici o

picătură. Şi cei trei căţei de jucărie? I-a vîrît în cuşcă, dar au dispărut şi, pe urmă... începu să chicotească, au apărut în frigider!

Făcu baie retrăind fiecare truc, îşi puse pijamaua sporovăind despre jocurile pe care le jucaseră şi se urcă în pat vorbind despre masă.

– Nu citim dintr-una din cărţile pe care le-am primit în dar?

– Sigur că da. Dar, mai întîi, aş vrea să stăm puţin de vorbă, da?

– Despre ce?

– Despre motivul pentru care mama ta n-a putut veni la petrecere.

Imediat, băieţelul se întunecă la faţă. Privindu-l, Nick îşi dădu seama că acest lucru se întîmpla de fiecare dată cînd încerca să-i vorbească despre Sybille şi că o făcea cît mai rar tocmai din acea cauză: era prea dureros să-l vadă pe Chad luptîndu-se cu dilema de a nu şti ce să simtă pentru ea, aşa că Nick evita subiectul, pur şi simplu. „Dar asta nu rezolvă nimic, ci doar îngreunează situaţia pentru Chad, fiindcă nu are pe nimeni cu cine să stea de vorbă şi strînge totul înăuntru."

– Ştiu că ţi-e greu să vorbeşti despre asta, dar cred că ar trebui s-o facem.

– De ce?

– Păi, în primul rînd, se pare că prietenii tăi de la şcoală discută.

– Şi ce?

– M-am gîndit că poate ai vrea nişte răspunsuri.

El scutură din cap furios.

– Chad, îi spuse Nick cu blîndeţe, noi facem ceva deosebit aici, tu şi cu mine şi mama ta la fel şi ar fi trebuit să ştiu că puţinul pe care l-am discutat nu era suficient. Mi-am tot spus că aştept pînă o să fii mai mare, dar n-am făcut bine.

– Ba nu! Totul e bine! Îmi strici ziua!

Nick ezită. Patru ani însemna îngrozitor de puţin; ar mai fi putut să aştepte.

Dar tocmai asta spusese doi ani de zile.

– Îmi pare rău dacă-ţi stric ziua, dar e important şi s-ar putea să nu fie chiar atît de groaznic cum îţi închipui. Motivul e atît de important pentru că, uneori, oamenii, ca şi prietenii tăi de la şcoală, de exemplu, gîndesc că e ceva în neregulă cu tine...

Chad îi aruncă o privire surprinsă.

– ... dar nu e. Faptul că mama ta trăieşte în altă parte n-are absolut nici o legătură cu tine. Nu-i nimic în neregulă cu tine, Chad. Eşti cel mai grozav băiat din cîţi ştiu...

– Eşti tăticul meu! Mereu spui asta!

– Şi, de obicei, am dreptate, ţii minte de cîte ori mi-ai spus-o? Oricum o mulţime de oameni sînt de acord cu mine.

Îşi urcă picioarele în pat şi se rezemă de tăblie, luîndu-l pe Chad pe după umeri.

– Nu te-ai descălţat, îi spuse Chad.

– Aşa e, ai dreptate, zise el şi, după ce îşi scoase pantofii, îl luă din nou pe după umeri ignorînd dorinţa clară a băiatului de a nu fi ţinut. Uite, chestiunea nu e simplă, dar o să-ncerc să o fac cît mai limpede. Unora le place să fie lăsaţi în pace; nu se simt bine cînd trăiesc alături de alţi oameni. Mama ta e aşa. Nu că n-ar...

– Dar trăieşte cu Quentin.

– Da, dar am impresia că nu-şi petrec prea mult timp împreună. Noi l-am văzut foarte puţin, nu, cînd am fost la New York ultima oară? Cred că s-au căsătorit pentru că se plac unul pe altul, dar, de asemenea, le mai place să facă unele lucruri şi singuri şi aşa şi fac. Nu că mama ta nu te-ar iubi, Chad, dar, pentru ea, e foarte important să aibă propriul mod de viaţă, propria muncă şi propriul fel de a face lucrurile, aşa că nu mai e prea mult loc pentru altcineva.

Urmă un moment de tăcere. Chad rămase rigid în braţele lui Nick.

– Nu mă vrea.

Nick se aplecă pentru a-l auzi mai bine.

– Nu mă iubeşte!

Ochii i se umplură de lacrimi, care apoi i se rosto-

goliră pe obraji. Chad înghiţea printre suspine şi, apoi, renunţă la rigiditate şi se prăbuşi la pieptul lui Nick, strîngîndu-i cămaşa şi plîngînd în hohote.

– Nu mă iubeşte!

„Naiba să te ia", îi spuse Nick în gînd lui Sybille şi închise ochii pentru a nu da voie lacrimilor să curgă, strîngîndu-l pe Chad cu putere la piept.

– Ascultă, zise el cu fermitate. Mă asculţi? Te iubeşte în felul ei. Ea nu poate să ţi-o arate aşa cum ţi-o arăt eu, dar se gîndeşte foarte mult la tine. Ştii doar cîte cadouri ai primit de la ea; cine crezi că le-a cumpărat, primarul New York-ului?

Un chicot sugrumat se auzi printre suspinele băieţelului.

– Şi sună sau o sunăm foarte des şi o să vină în vizită peste cîteva săptămîni... ba nu, ce-ar fi să-i facem o surpriză şi să mergem noi la Washington?

Chad se ridică brusc în capul oaselor şi obrajii îi luceau din cauza lacrimilor.

– Am putea? întrebă el, după care clătină din cap. Nu ne vrea.

– Ba cum să nu ne vrea? Poate că are impresia asta pentru că e prea ocupată, dar o s-o sunăm mîine şi o să-i spunem că ne ducem. O să luaţi amîndoi cina împreună, poate o să vă duceţi şi la Grădina zoologică – n-ai fost niciodată la Grădina zoologică din Washington – şi o să vă distraţi de minune. O să fie ca o altă petrecere de aniversare. Chad, ascultă-mă.

Chad îl privi prudent.

– Ce e?

– Mama ta n-o să fie ca alte mame, oricît de mult ţi-ai dori tu. Fie că o să mergem noi la Washington, fie că o să vină ea încoace, ea n-o să se schimbe. Uneori îi e greu să-şi aranjeze propria viaţă, dar bănuiesc că-şi dă toată silinţa şi nu-i putem cere să se schimbe sau nu ne putem aştepta ca ea să fie altfel. Trebuie s-o luăm aşa cum e şi s-o iubim dacă...

– Dar tu n-o iubeşti!

– Nu aşa cum o iubeam altă dată, dar asta n-are nici

o legătură cu tine. Ar trebui s-o iubeşti cît vrei şi să nu-ţi fie ruşine din cauza asta sau să nu crezi că e ceva în neregulă dacă o faci. Spune-le prietenilor tăi de la şcoală că facem lucrurile aşa cum vrem noi şi că pentru noi e bine, nu rău. Poţi să le spui că ai o familie mare – mama ta, tatăl tău, Elena, Manuel, Ted şi o mulţime de alţi oameni care te iubesc şi cred că eşti cel mai grozav, chiar dacă nu toţi locuiesc cu tine. Ştiu că e greu să ai doar un tată...

Chad se aruncă de gîtul lui şi îşi lipi faţa de a lui. Plîngea din nou cu zgomot.

– Te iubesc, nu-i greu deloc, te iubesc..

Neputînd să vîre mîna în buzunar ca să scoată o batistă, Nick îi şterse lacrimile cu un colţ al cearceafului.

– Te iubesc, prietene, spuse el încet, cu o voce răguşită din cauza propriilor lacrimi.

Chad scoase un chicot ca o mică explozie de aer. Stătură liniştiţi apoi şi Nick avu impresia că îşi ţinea întreaga viaţă în braţe: sensul şi ţelul, frumuseţea şi bucuria. Îşi iubea fiul cu o pasiune pe care credea că numai o femeie o putea stîrni; îl uimea şi îl convingea că Chad era tot ce îi trebuia. Acea pasiune, atît de deosebită, atît de crucială pentru el, era de ajuns, credea el, şi avea să facă tot ce-i stătea în putinţă să se revanşeze pentru durerea pe care Chad o suferise deja, să-i readucă încîntarea care îi luminase chipul în timpul spectacolului de magie şi să o facă să rămînă acolo. Chad nu avea să mai cunoască durerea, dacă acest lucru îi stătea în puteri lui Nick; avea să ştie întotdeauna că este iubit, preţuit şi dorit; Nick avea să-i ofere cea mai bună şansă de a deveni un bărbat capabil să iubească şi să dăruiască prietenie.

– Tati, spuse Chad făcînd ochii mari deodată, te-ai însura vreodată cu o femeie care nu m-ar plăcea?

Nick se întristă enorm. „Temerile copilăriei nu cunosc limite."

– Cu nici un chip, zise el categoric. N-o să mă însor cu nimeni pînă cînd voi doi n-o să fiţi prieteni. Dar se pare că n-o să se întîmple prea curînd; se pare că o să

fim doar noi doi multă vreme. Mie îmi convine. Ţie?

– Şi mie îmi convine. Am putea să citim ceva din cărţile pe care le-am primit acum?

Nick rîse.

– Un capitol scurt, pentru că e tîrziu. Ai ales vreuna?

Secretara lui Sybille primise mesajul cînd ea era plecată şi, abia seara, cînd îşi verifica mesajele acasă, află că Nick şi Chad urmau să sosească la Washington.

– Nu, spuse ea cu glas tare.

De ce făcea mereu astfel de lucruri cînd ea nu îşi vedea capul de treburi? Încerca să înveţe cum să conducă reţeaua de televiziune prin cablu. Supraveghea redecorarea celor două apartamente alăturate pe care le cumpăraseră şi din care făceau unul singur. Se obişnuia cu Washington-ul. Avea atîtea lucruri de făcut; nu avea timp de musafiri. O să-l sun şi va trebui să-şi schimbe planurile, îşi spuse. Apoi citi următorul mesaj; Valerie Shoreham sunase din Hawaii. Ce naiba, îşi spuse ea, trebuie să fi sunat unul după altul.

– Cît e ceasul în Hawaii? întrebă ea pe Enderby.

– Cu şase ore în urmă, spuse el din spatele ziarului. Ce-a fost cu acel „nu"?

– Nick vrea să-l aducă pe Chad la Washington, spuse ea uitîndu-se la ceas. E şase. Deci, acolo trebuie să fie prînzul, zise ea apoi şi, ridicînd receptorul, formă numărul.

Cînd răspunse, Valerie părea să se afle chiar în oraş.

– Sybille, mă bucur atît de mult că m-ai sunat, tocmai mă duceam să înot. Ce mai faci? Cînd am sunat, secretara ta mi-a dat numărul din Washington; cînd te-ai mutat?

– În ianuarie. Am cumpărat o reţea de televiziune prin cablu şi m-am mutat aici ca s-o pot conduce.

Valerie rîse.

– Aşa mi-ai urmat sfatul de a-ţi lua o vacanţă. Totuşi, pare interesant. Ce-ai făcut cu emisiunea aia despre finanţe?

Urmă un moment de pauză.

– Am uitat că n-ai fost în ţară. Am găsit un nou realizator. Voiau să rămîn şi să fac naveta de la Washington, dar Quentin avea nevoie de mine aici. Dacă o să am timp, o să fac alta, dar trebuie să mă mai gîndesc; ajunsesem să mă cam plictisesc. După ce apari în faţa camerei o vreme, nu ţi se mai pare interesant.

– Crezi? Mie a-nceput să-mi placă din ce în ce mai mult. Bineînţeles că n-o fac prea des, poate că ăsta-i şi motivul pentru care am senzaţia asta.

– Ai apărut la televizor cît ai fost plecată?

– Puţin. A fost foarte amuzant să lucrez cu nişte oameni care fac lucrurile atît de diferit de noi.

– Dar ce-ai făcut?

– În mare parte, interviuri. Vreo două la televiziunile italiană şi franceză...

– În engleză?

– Nu, vorbesc italiana şi...

– De ce ţi-au luat interviuri?

– Ah, deodată eram experta americană în materie de cai. Credeam că-i o glumă, dar ei erau foarte serioşi şi atunci cînd oamenii mă iau în serios, nu încerc niciodată să-i fac să se răzgîndească. Oricum, a fost atît de amuzant. Stăteam la nişte prieteni în Franţa şi Italia care creşteau şi antrenau cai şi aveau relaţii la televiziune, aşa că, iată-mă vorbind despre metodele americane de antrenament. Ba chiar am ieşit şi am filmat cîţiva în acţiune. Am făcut treaba asta şi la BBC, ai zice că nu mă mai pricep la altceva în afară de cai.

– Despre ce altceva ai fi putut să vorbeşti?

După o clipă, Valerie rîse uşor.

– Chiar, ai dreptate, Sybille. Despre ce altceva aş fi putut să vorbesc?

Sybille tăcu.

– Dar în Iugoslavia am vorbit despre moda americană, în engleză; în iugoslavă nu ştiu să spun decît „salut", „la revedere" şi „mulţumesc" şi am folosit propriile mele desene. Asta a fost cel mai reuşit interviu. Dar spune-mi despre tine. Unde locuieşti în Washing-

ton?

– Watèrgate.

– Ah, una din clădirile mele preferate.

– Ce-nseamnă asta?

– E atît de curios, nu? Cu dinții ăia de rechin pe balcoane.

– Dinți de rechin? întrebă Sybille și, aproape pe furiș, privi în spatele ei, la balconul dinspre oraș.

Balustrada îi era ornamentată cu cîteva șiruri de forme din beton, la fel ca toate balustradele celor patru clădiri ale complexului: lungi și ascuțite. Dinți de rechin. Cățeaua, își spuse ea furioasă, trebuia să rîdă de tot ce nu avea. Dar apoi se întrebă: „În fond, ce era în neregulă rechinii? Erau deștepți, iuți și aproape întotdeauna ieșeau învingători în conflicte. Aș fi putut să mă descurc și mai rău“, își spuse ea.

– Îți place? o întrebă Valerie.

– E frumos.

– Ați vîndut apartamentul din New York?

– Nu, o să stăm acolo cînd mergem în vizită.

– Și Chad? Te-a vizitat?

– Nu încă.

„De asta a sunat. Vrea să audă ce mai face Nick. E nevoită să ia legătura cu mine pentru asta. Dar de ce îi pasă? Pe nimeni nu poate să mai intereseze cineva după atîta timp...“.

Urmă un moment de pauză.

– Ah, Sybille, oftă Valerie, cu o voce plină de amuzament, dar și de un reproș vag. Credeam că poți să-mi spui ceva despre Nick. Tocmai am văzut *Newsweek* și *Time*, iar el era pe ambele coperți și numai tu îl cunoști dintre toți cei pe care-i știu. Trebuie să se simtă minunat.

– Bineînțeles, e foarte încîntat. Am vorbit mult despre asta acum cîteva zile. Era ziua de naștere a lui Chad și eu n-am putut să mă duc, așa că am sunat să vorbesc cu el și bineînțeles că am vorbit și cu Nick. Zicea că se simte răzbunat; atîția oameni credeau că n-o să reușească.

– Răzbunat? Ce cuvînt ciudat pentru Nick! N-aş fi crezut niciodată că l-ar folosi.

– De ce? întrebă Sybille cu o voce tăioasă.

– Pentru că el nu simte niciodată că trebuie să dovedească un lucru altcuiva în afară de lui însuşi. Ăsta-i un cuvînt pe care l-ar folosi o persoană care nu e sigură pe sine; cineva care se simte neînţeles sau tratat cum nu trebuie.

– Eu am fost măritată cu el, spuse Sybille furioasă, conştientă de privirea încruntată a lui Enderby. Ştiu cum este.

– Bineînţeles, zise Valerie. Şi bănuiesc, adăugă ea cu o voce care exprima îndoială, că oamenii se mai schimbă.

– Nu. Nu prea mult, zise Sybille cu degetele încleştate pe receptor.

– Eh, e uluitor cît de multe *lucruri se-ntîmplă* cînd sînt plecată din ţară, spuse Valerie pe un ton degajat. Întotdeauna am impresia că am lipsit ani întregi, nu luni. Sper să te bucuri de mult succes la Washington şi să mă suni cînd vii la New York, ca să ne mai vedem.

– Nu mai pleci nicăieri?

– Nu ştiu; în ultima vreme sînt atît de agitată, încît nu ştiu ce-o să fac. M-am cam săturat de călătorii, dar e mai bine decît să stau acasă şi încă n-am terminat toate locurile pe care le mai aveam de văzut. Săptămîna trecută am cunoscut nişte oameni care or să meargă în Nepal; îţi aduci aminte că ţi-am pomenit de asta odată? Dar să mă suni cînd o să vii la New York, Sybille, secretara mea ştie în permanenţă unde mă aflu şi îmi cunoaşte şi programul, atunci cînd am unul.

– Şi tu să mă suni cînd o să treci prin Washington.

– Nu-mi închipui ce m-ar putea aduce acolo, dar o să ţin minte. Succes, Sybille; sper ca totul să iasă aşa cum îţi doreşti.

„Aşa cum îţi doreşti."

„Nu mai ştiu ce-mi doresc."

Deprindea o nouă meserie, cu un aplomb de care

dădea dovadă de fiecare dată cînd avea ceva nou de învăţat, dar nu-i plăcea şi nu îl putea suferi pe Enderby pentru faptul că o adusese la Washington şi că o amestecase într-un gen de televiziune care părea să nu aibă nici o legătură cu cea pentru stăpînirea căreia se pregătise ani întregi. El o învăţase sistemul de bază, după care o numise directoare adjunctă a reţelei şi îi dădu acesteia numele de EBN de la *Enderby Broadcasting Network*.

– Pînă la sfîrşitul anului o să fii directoare, îi spuse el. Aşa că, fii atentă.

EBN era o reţea mică şi înlăturată cu uşurinţă de altele mai mari.

– Dar o să fim şi noi mari, îi spuse Enderby lui Sybille la cină, stînd în apropierea căminului la *La Chaumière* în Georgetown.

Tocmai se mutaseră la Washington şi Sybille avea senzaţia că făcuse o greşeală. Cel puţin, la New York, ştia ce făcea şi avea un post de televiziune puternic şi profitabil. Acolo aveau doar un nou-născut care abia era în stare să supravieţuiască.

– Televiziunea prin cablu abia acum ia amploare, continuă el, făcîndu-i semn chelnerului să plece, deoarece nu se grăbea să comande. O să fie una din cele mai minunate descoperiri. Şi reţelele care or să ajungă cele mai mari vor fi cele care combină programe care atrag atenţia oamenilor – inteligente, amuzante, poate chiar pornografice...

– Nu poţi să faci una ca asta, zise Sybille. Ştii că n-ai voie să dai aşa ceva pe post.

– Prin cablu e voie. Nimeni nu spune nimănui ce poate să se transmită şi ce nu. Îţi place? Mie da, spuse el rotindu-şi privirea prin jur. Avem nevoie de vin.

– I-ai spus chelnerului să plece.

El ridică braţul nerăbdător şi comandă o sticlă de *Montrachet*.

– Deci, aşa stau lucrurile. O reţea ca EBN poate cumpăra emisiuni de la producători independenţi sau

putem produce propriile emisiuni în propriile studiouri. O să cumpărăm mult; sînt o mulţime de companii mici care oferă emisiuni de o jumătate de oră, de o oră, ieftine. Dar o să ne producem buletinele de ştiri; pe astea nu le putem cumpăra. Aşa că vom cumpăra emisiuni sau le vom produce; vom vinde spaţiu pentru reclame şi vom îngrămădi cît putem mai multe în cadrul fiecărei emisiuni; după aceea o să înşirăm un număr de emisiuni ca să ascultăm programul unei zile, concursuri, seriale siropoase. Asta o să vindem operatorilor de cablu, care plătesc vreo doi dolari pentru fiecare abonat pe care-l au. Eşti atentă?

Sybille privi cum chelnerul îi umplea paharul şi încuviinţă.

– Operatorii sînt cei care întind fire – cabluri, ca să înţelegi mai bine – legînd case şi apartamente din toată ţara şi transmit programe prin aceste cabluri abonaţilor. Aceştia plătesc o taxă lunară ca să recepţioneze aceste programe. E foarte simplu.

– Deci nu trebuie decît să aduni grămadă cîteva emisiuni şi operatorii or să dea năvală la uşa ta să le cumpere?

El îi aruncă o privire severă.

– Nu rîde de treaba asta, scumpo, pentru că o să-ţi aducă mult mai mulţi bani decît ai acum.

– Cum?

– Fir-ar să fie, nu asculţi deloc. Ţi-am spus doar: e o afacere extraordinară. Vrei să ştii ce prevăd eu? Fii atentă. Dacă vei fi la fel de bună ca la New York, am putea obţine între douăzeci şi cinci şi treizeci de milioane de abonaţi. Din moment ce operatorii ne vor plăti între doi şi trei dolari de abonat, asta înseamnă între cincizeci şi nouăzeci de milioane pe an. Pe urmă, mai sînt şi veniturile obţinute din reclame – să zicem între şaizeci şi şaptezeci şi cinci, poate chiar mai mult – minus cîteva cheltuieli şi am putea să ne aşteptăm la un profit în jur de zece-cincisprezece la sută.

Sybille făcu ochii mici şi stătea absolut nemişcată. El

vorbea de un profit minim de unsprezece milioane de dolari pe an.

– Cît de serioase sînt cifrele astea?

– Suficient de sigure ca eu să cumpăr întreaga afacere de la Durham.

Ea se juca cu paharul.

– Ce-ai vrut să zici cu „dacă eşti la fel de bună ca la New York"?

– Ştii foarte bine ce-am vrut să zic. Tu o să fii directoare. Sau preşedintă sau cum vrei să spui. Eu o să arunc o privire peste umărul tău şi o să vorbesc cu cine trebuie, dar la vîrsta mea n-o să mai pot să stau în tranşee.

Ea privi dincolo de el la flăcările din cămin. Toţi acei bani, un public numeros, soţul ei o lăsa să se descurce singură şi, în ultima vreme, o lăsa singură şi nopţile. De ce nu se simţea mai fericită?

Pentru că ruşinea suferită la New York atîrna peste ea ca un nor, întunecînd totul, dar lunile care trecuseră nu făcuseră decît să înrăutăţească situaţia, ca şi cum, cu cît ar fi trecut mai mult timp, cu atît mai vie era amintirea aceea.

– Syb? Întoarce-te, draga mea, hoinăreşti pe undeva.

Ea se îndreptă în scaun.

– Bineînţeles că nu trebuie să stai în tranşee. O să am eu grijă de tot. Care sînt problemele? Doar să facem rost de programele care trebuie?

– Asta-i cea mai mare problemă. Pe urmă, trebuie să ni se repartizeze canalele potrivite. Operatorii de cablu – nişte napoleoni nesuferiţi şi nătîngi – hotărăsc care canal revine cărei reţele şi, deocamdată, noi avem canalul treizeci sau mai mult. Cunosc în domeniu ca Siberia. Nimeni nu vrea această poziţie. Oamenii stau în fotoliile lor confortabile şi butonează telecomenzile şi poţi să fii sigură că nu încep de la nouăzeci şi nouă; încep de jos şi urcă, de cele mai multe ori oprindu-se înainte de cincisprezece. Aşa că, dacă sîntem mai sus, cine ne urmăreşte?

– Deci, trebuie să cumpărăm un canal care se află mai jos.

El rîse.

– Micuţă Syb, întotdeauna treci direct la esenţă. Zvonul oficial e că nu sînt de vînzare, dar o să mă interesez. Dacă o să putem cumpăra, o să cumpărăm. Ce număr ai vrea?

– Doisprezece.

– De ce?

– Pentru că oamenilor nu le place să renunţe prea curînd, crezînd că ar putea să piardă ceva. Dar dacă au căutat de la doi la doisprezece şi le place ce au găsit, probabil că or să se oprească.

– Pare un raţionament bun. Hai să comandăm, pentru Dumnezeu, mi-e o foame de lup.

Din seara aceea, Sybille preluă conducerea reţelei. Începu din nou să ţină carneţele pline cu însemnări despre ceea ce citea şi învăţa despre slujbă, impresii, idei. Lucra din zori pînă la miezul nopţii şi chiar mai mult, stînd adesea de vorbă cu Enderby în biroul ei sau al lui. Luau cina împreună la cîte un restaurant, după care el se ducea acasă, iar Sybille se întorcea la lucru. Adesea îl găsea dormind cînd se întorcea acasă; dacă vedea lumina aprinsă în camera lui, ştia că o aştepta, se oprea în prag, prea obosită ca să facă altceva decît să-şi atingă buzele de fruntea lui, după care se ducea în dormitorul ei.

La lucru însă se înţelegeau mai bine ca înainte. Enderby nu mai văzu furia care devenise o parte din firea ei; şi-o ascundea sub eficienţa calmă şi sub ambiţie şi cu cît realizau mai multe cu atît Enderby credea că era mai mulţumită.

– Avem nevoie de un nume pentru ceea ce facem, spuse Sybille cînd începură să cumpere programe înregistrate de la producătorii independenţi.

Se aflau în biroul ei din clădirea EBN din Fairfax, de pe malul Potomacului pe care se afla Virginia.

– Un fel de slogan care să ne facă să fim altfel decît

celelalte reţele.

El se încruntă.

– Sloganurile sînt pentru publicitate.

– Bineînţeles. Ne facem publicitate singuri. *New York Times* spune: Toate ştirile care sînt bune de tipărit. *Chicago Tribune*, zice: Cel mai grozav ziar din lume, una din reţele îşi spune: Căminul stelelor. Noi ce spunem? Trebuie să fie ceva simplu, pentru ca oamenii să ţină minte.

El se încruntă şi mai mult.

– „Televiziunea pentru toţi". Ce zici de asta?

– Nu, n-are nici un haz. „Televiziunea pentru voi". Parcă aşa-i mai bine.

– Asta are haz? Mie nu-mi place. Ce zici de „Televiziunea pentru cîini, experţi şi tătici senili"?

– Quentin, eu vorbesc serios.

– Bine, atunci ce-ai zice de ceva care să-i facă să se mute de la posturile care transmit tot felul de ştiri sumbre? „Televiziunea veselă".

Sybille păru interesată.

– Nu-i rea ideea.

– Poftim? A fost o glumă.

– Ştiu. Mă gîndesc la idee. Ne concentrăm pe un anume gen de programe şi devenim celebri pentru asta. Ca MTV şi Canalul meteo. Oamenii ar şti dinainte ce fel de emisiuni vor vedea. Nu tragedii sau probleme, nu previziuni sumbre în legătură cu stratul de ozon sau centralele nucleare; pot să vadă treburile astea oriunde şi probabil că s-au săturat să li se spună tot timpul despre ce ar trebui să-şi facă griji. Noi am fi optimişti, entuziaşti, încărcaţi de amuzament – totul ar fi amuzant, chiar şi ştirile. N-ar trebui să se simtă nici o diferenţă între buletinele de ştiri şi alte emisiuni, toate vor arăta partea frumoasă şi bună a lucrurilor. O mulţime de momente, povestiri despre oameni obişnuiţi care fac lucruri bune, sărbătorindu-şi cea de a şaptezeci şi cincea aniversare, salvînd de la înec în piscine, ajutîndu-i pe bătrîni să facă rost de sobe noi, pregătind masa de Ziua

Recunoştinţei pentru două sute de oameni fără adăpost...

Se uitară unul la altul.

– Micuţa mea Syb, spuse el, în cele din urmă. Ziceam eu că pot să contez pe tine.

– O să-i spunem Televiziunea bucuriei. Sau a speranţei, Televiziunea de pe partea bună. Ceva de genul ăsta. Şi o să avem nevoie de moderatori; cei vechi n-ar putea să suporte schimbarea. Cred că o să-l chem pe Morton Case.

– Cine-i ăsta?

– A fost unul dintre cei care puneau întrebări în prima mea emisiune, în San Jose. Ai văzut banda înainte să mă angajezi.

– Nu-mi aduc aminte. Care emisiune?

– „Scaunul fierbinte".

– Aia? Tipul ăla? Bine, dar e un şarpe cu clopoţei. Foarte bun, dar un şarpe cu clopoţei. Ce legătură are el cu bucuria, speranţa sau ce-o fi?

– Îţi trebuie un şarpe care să facă în aşa fel încît ştirile neplăcute să pară agreabile. E foarte deştept, Quentin. Crede-mă.

El încuviinţă, simţindu-se deodată foarte obosit.

– A fost mult de lucru la birou; mai bine aş pleca. Ne vedem mai tîrziu.

– Ai nevoie de ajutor ca să ajungi acolo.

– Nu! Ca să ajung unde?

– La birou. Ai zis că ai mult de lucru.

– Ştiu foarte bine ce-am zis, fir-ar să fie!

El se duse la uşă, aplecîndu-se uşor într-o parte.

– Ne vedem la... la...

– Cină, spuse Sybille, care nu se mişcase de pe scaun.

El nu uita niciodată nimic şi nu îşi căuta cuvintele cînd era odihnit, ci numai cînd obosea. Trebuie să muncească mai mult, îşi spuse ea. Doar el e preşedintele; trebuie să-şi îndeplinească atribuţiile. Ea ştia că el se dusese în birou să tragă un pui de somn vreo două ore

pe canapea. O sună pe secretara lui.

– Sună-l pe domnul Enderby peste o jumătate de oră şi adu-i aminte de şedinţa de la patru şi jumătate. După aceea, du-i scrisorile pe care ţi le-am dictat dimineaţă, vreau să le vadă înainte de a fi expediate.

Acela începuse să fie programul de fiecare zi, lucrau toată dimineaţa, luau un prînz uşor în biroul ei sau al lui sau împreună cu ceilalţi, în sala de conferinţe, după care Enderby se ducea să tragă un pui de somn. În fiecare zi, Sybille punea să fie trezit după o oră şi jumătate. Ca să scape, el începu să se ducă acasă după prînz, luînd de lucru. Sybille rămînea la birou.

A lucrat în lunile cenuşii de iarnă, în martie, cînd a fost ziua de naştere a lui Chad şi Valerie a sunat din Hawaii, în aprilie şi mai, cînd turiştii au venit la Washington în număr foarte mare şi Nick l-a adus pe Chad pentru patru zile. În cursul acelor luni, ea a creat ceea ce numiseră deja în ziare şi reviste *Televiziunea bucuriei* a *EBN*. Şi, atunci cînd noul format a fost gata de premieră, era numai al ei şi toată lumea ştia acest lucru.

În ziua aceea, stătea în cabina de control şi urmărea cum oamenii ei transmiteau ştiri în direct, cum asamblau reportaje sportive de zece minute şi buletine meteorologice. Între programele realizate în direct erau filme şi emisiuni înregistrate: programe culinare, pentru copii, o oră de concurs de dans şi reportaje despre oameni şi animale din toată lumea. Toate acestea erau transmise prin satelit operatorilor de cablu care cumpăraseră pachetul ca urmare a publicităţii serioase făcute de Sybille şi de Enderby. Numai un număr redus de operatori cumpăraseră, însemnînd vreun milion şi jumătate de cămine, dar toţi erau convinşi că aveau să fie mult mai mulţi cu timpul. Şi se vînduse puţin spaţiu pentru reclame, dar toată lumea era sigură că şi aceasta se va schimba.

În prima zi, Sybille stătu în cabina de control, aproape fără să se clintească, pe parcursul celor unsprezece ore de transmisie. De la şapte dimineaţa la şase seara

urmări ceea ce crease. După aceea, urmară felicitările în cabina de control şi telegramele şi telefoanele primite din toată ţara. Erau şi critici care susţineau că programele erau superficiale şi că efectul general era ireal, dar pe ea o interesau mai mult laudele.

În seara aceea, Enderby dădu o petrecere la *Le Pavillon* pentru cele douăzeci de persoane din corpul executiv al EBN. Purtînd smoching şi simţindu-se mai odihnit după somnul de după-amiază, el o însoţi pe Sybille de la Watergate la limuzină.

– Meriţi o petrecere, spuse el cu grandoarea unui împărat. Cea mai bună producătoare din...

Deodată, chipul îi fu străbătut de un spasm de durere.

– Din...

Se prăbuşi pe trotuar. Cineva scoase un ţipăt. Sybille făcu un pas înapoi şi rămase încremenită. Portarul veni repede şi îngenunche lîngă el.

– Domnule Enderby! zise el ridicîndu-i capul şi uitîndu-se disperat la toată lumea care se adunase în jur.

– Un doctor! zise cineva. Poliţia! Ambulanţa! E singur sau cu cineva?

Sybille se lăsă în jos lîngă el. Chipul îi era palid şi tras. Nu i se părea deloc real; figura lui era atît de nefamiliară, încît avea impresia că urmărea un film despre cineva care murise. Îşi ridică privirea spre feţele necunoscute de deasupra ei.

– Chemaţi o ambulanţă, porunci ea. Şi nu poate să rămînă aici, pe trotuar; haideţi să-l ducem înăuntru.

– Să mă ajute cineva, zise portarul. E o canapea în hol. O să chem o ambulanţă...

– Nu trebuie mişcat, spuse o voce groasă care se rostogoli prin mulţime ca un tunet.

Sybille îşi ridică privirea şi văzu un chip prelung, cu obrajii supţi şi nişte ochi duşi în fundul capului la fel de cenuşii şi calmi ca apa unui lac în zori. Bărbatul o domina.

– Vă rog să mă lăsaţi să vă ajut, spuse el. Numele

meu e Rudy Dominus. Sînt predicator. Iar ea este asistenta mea, spuse el trăgînd în faţă o tînără cu un păr de un blond alb, trăsături delicate şi un trup firav.

Părea o făptură obişnuită, dar Sybille nu-şi putea lua ochii de la ea. Probabil că ochii erau de vină sau gura care trăda tristeţe... Văzu că toţi ceilalţi o priveau ca vrăjiţi.

– Asistenta mea, repetă Dominus. Lilith Grace.

CAPITOLUL 13

Era scundă şi slăbuţă, cu ochi cenuşii sub sprîncenele de culoare deschisă şi părul mătăsos de un blond-alb şi chipul ei delicat fu primul lucru pe care îl văzu Enderby cînd se trezi la spital. Habar nu avea cine era, dar ceva în legătură cu ea îl făcu să se simtă aproape fericit în ciuda zăpăcelii din mintea lui.

– Bun venit, spuse ea încet, zîmbindu-i. Te aşteptam. Mă bucur atît de mult că te-ai întors printre noi.

Păru să stea lîngă el tot timpul cît rămase în spital. Sybille venea din cînd în cînd şi Rudy Dominus era acolo mai tot timpul cu Lilith cînd, în cele din urmă, fu trimis acasă cu o ambulanţă.

– Avem asistente care sînt plătite să stea aici în permanenţă, spuse Sybille. N-avem nevoie de nimeni altcineva.

– Dar domnul Enderby vrea să fim lîngă el, zise Rudy Dominus. Doctorul său l-a întrebat la spital şi el a spus foarte categoric că vrea să ne aibă în preajmă. Poate că-l lăsaţi să hotărască singur.

– Eu iau hotărîri aici, zise Sybille încercînd să-l facă să-şi coboare privirea. Ce urmăriţi, de fapt?

– Să avem grijă de un om bolnav; conştiinţa nu ne lasă să facem mai puţin. Lilith şi cu mine ne îndreptam spre New York, dar nu e nici o problemă dacă facem un

mic ocol. Este misiunea noastră.

Ochii lui îi întîlniră pe ai ei complet inexpresivi şi Sybille se înfurie cînd descoperi că o intimidau uşor. Chipul lui era tras, foarte întunecat şi înconjurat de un păr negru încîlcit. Vopsit, probabil, îşi spuse ea şi sprîncenele la fel. Nu-i plăcea de el. Excentricitatea o enerva şi era suspicioasă în legătură cu modul în care apăruse deodată în clipa în care Quentin avusese atacul, de parcă ar fi dat tîrcoale, aşteptînd să se întîmple ceva. Dar se părea că soţul ei era mai puţin agitat cînd îl avea alături. Îi plăcea să o aibă alături şi pe fată şi cu siguranţă nu era nimic rău în asta, oricît de ciudată ar fi părut relaţia ei cu Dominus. Sybille nu era niciodată prea curioasă în privinţa oamenilor şi era indiferentă în faţa acelei calităţi stranii care îi atrăgea pe alţii la Lilith Grace; ea nu vedea decît că fata era palidă şi foarte tînără, ciudat de pasivă, adesea căutîndu-şi cuvintele şi precaută, chiar temătoare. Nu era nimic rău în ea; probabil că nu era *nimic rău în nici unul din ei.*

– Faceţi ce vreţi, îi spuse ea lui Dominus. Numai să nu deranjaţi pe nimeni.

Din clipa aceea, erau în permanenţă acolo, unul din ei sau amîndoi.

Dominus îi spuse lui Enderby într-o după-amiază tîrziu, cînd o rază de soare pătrunsese printr-un spaţiu îngust dintre draperii şi ochii închişi ai acestuia se încruntară.

– Dacă eşi treaz, aş vrea să-ţi iei la revedere de la Lilith, îi spuse Dominus.

– Unde pleacă?

Ochii lui Enderby erau tot închişi şi cuvintele greu de desluşit, o parte a gurii nu o putea mişca.

– Înapoi la şcoală. Credeam că ţi-a spus. Nu cred c-o s-o mai vezi pînă la Crăciun.

Enderby deschise ochiul drept, celălalt rămînînd închis.

– Am adormit iar? întrebă el şi Dominus încuviinţă. Cît?

– Trei ore.

– Trei ore? Ţi-am spus mereu să mă trezeşti după o oră! Ai promis!
– Dormeai adînc, Quentin şi ai mare nevoie de odihnă.
– Nu, nu, am nevoie... Unde e Syb?
– Ah, presupun că la birou. Vorbeşte foarte puţin cu mine, după cum ştii.
– Ştiu; o prostie. Am întrebat-o de ce, dar a tăcut. Nu mă mai lăsa să dorm, Rudy. Numai bătrînii dorm toată ziua, eu nu. Să mă trezeşti... contez pe tine. Promite-mi! Contez pe tine!
Dominus se apleacă şi îi şterse saliva care îi cursese din gură.
– Trebuie să contezi pe mine să fac ce-i bine pentru tine; conştiinţa nu mă lasă să fac mai puţin. Trupul tău, împreună cu sufletul, vor alcătui un nou întreg şi vor căpăta forţa renaşterii numai dacă mă asculţi. Mă aflu aici pentru asta: să te scot din prăpastia mîndriei şi prefăcătoriei în care căzuseşi. Ai căzut, atacul pe care l-ai suferit ţi-a arătat cît de mult ai căzut, erai condamnat, dar eu ţi-am mai oferit o şansă; mă aflu aici pentru tine. O să facem eforturi împreună pentru a îndepărta toate păcatele care te-au apăsat şi te-au adus în pragul unui atac de cord; sufletul tău va deveni temător şi speriat de puterile care te ţin departe de prăpastie. Am venit să-ţi aduc cunoaşterea acestor puteri, o nouă renaştere. Acum mă duc s-o aduc pe Lilith.
– E o fată bună, zise Enderby visător.
Dominus deschise uşa şi o ţinu cînd Lilith Grace trecu pe lîngă el, oprindu-se lîngă pat. Părul ei lung era strîns într-o coadă; purta o bluză albă de bumbac cu mîneci lungi şi o fustă albastră, fără formă, tot din bumbac, care îi ajungea pînă aproape de glezne. În picioare avea ciorapi albi şi tenişi. Îşi lipi mîna rece de fruntea lui Enderby.
– Îmi pare atît de rău că te las; am fost fericită să ajut la îngrijirea ta şi aş fi vrut să te văd întremat şi umblînd peste tot.
– Slabe şanse, spuse el.pufnind ironic şi ochiul des-

chis i se umplu de lacrimi. N-o să se mai întîmple niciodată. Pe vremuri dansam ca un nebun... ar fi trebuit să mă vezi. Mi-ar fi plăcut să dansez cu tine, Lily.

Ea se apleacă şi îl sărută pe obraz.

– Dar ai căruciorul şi asta-i mai bine decît să stai ţintuit în pat toată ziua. Şi ai o parte perfectă; cîţi nu te-ar invidia pentru asta?

– Nimeni, spuse el, dar îi aruncă un zîmbet tremurător. Îmi pare rău că am plîns. Am început să plîng din orice, ca un copil.

– E bine să plîngi, spuse ea şi se încruntă. Tare aş vrea să găsesc cuvintele potrivite... Rudy zice că or să vină odată cu vîrsta, dar mi-e greu... Plînsul e bun; la fel şi rîsul. Fac parte din tine. Sînt ca partea bună a ta şi cea paralizată; eşti tot o persoană întreagă, numai că una poate să facă mai mult decît cealaltă. Crezi asta?

– Nu, zise el, privind cu atenţie. Ia cina cu noi în seara asta, cu Rudy şi cu mine, fără Syb. Ea lucrează.

– Mă-ntorc la şcoală, Quentin. Ai uitat?

El păru derutat.

– Nu e vară?

– Ba da, iulie. Dar avem cursuri de vară.

– Unde?

– Academia Renwyck. În Massachusetts. Şi acum trebuie să plec, zise ea sărutîndu-l din nou. O să mă gîndesc la tine, să te refaci şi o să mă rog pentru tine. Am încredere în tine, Quentin. Cred în tine.

– Stai... spuse el, chinuindu-se să se ridice cu ajutorul braţului teafăr, după care căzu la loc. Nu pleca. Sînt şcoli şi la Washington... o mulţime. De ce trebuie să pleci... unde ai zis?

– În Massachusetts. Şi mă duc acolo pentru că aşa mi-a spus Rudy. La revedere, dragă Quentin, o să mă rog pentru tine, pe curînd.

– Cînd? întrebă el. Cînd?

– De Crăciun, spuse Dominus, iar vocea lui păru ca o catifea groasă după cea subţire a lui Lilith.

Îşi puse mîna uşor pe capul ei ca o mîngîiere sau o împingere uşoară afară din încăpere, iar ea plecă. El se

aşeză atunci lîngă Quentin.

– N-are decît cincisprezece ani şi o am în grijă, aşa că fac tot ce-i mai bine pentru ea. Conştiinţa nu mă iasă să fac mai puţin.

– Sus, mormăi Enderby.

Dominus folosi maneta patului de spital care Sybille pusese să fie adus cu o zi înainte ca Enderby să se întoarcă de la spital şi îl ridică în aşa fel încît el să poată sta.

– O să luăm cina în curînd; să-ţi aduc ceva înainte?

– De băut.

– Ah, spuse el turnîndu-i puţin whisky într-un pahar cu apă şi întinzîndu-i-l. Ce ai vrea pe lîngă el?

– Mai puţină apă, mai mult whisky. Te rog, Rudy, încerci să mă omori?

Dominus rîse uşor şi îl ajută să ţină paharul în timp ce îi mai turna din sticlă.

– Ajunge, Quentin; conştiinţa...

– Vorbeşte-mi despre Lily, spuse Enderby.

– Ah, da, Lily. Într-o bună zi o să ajungă o bună predicatoare. Învaţă de la mine, dar posedă ceva deosebit ce eu n-am. Ceea ce a spus despre plîns şi rîs, că sînt lucruri bune; concepţia avea nevoie de cizelare, dar avea profunzime. Lily are profunzime. N-o ştie încă şi bineînţeles că n-o să-i spun pînă n-o să fie pregătită, dar, cu timpul, o să fie minunată.

– Cincisprezece, spuse Enderby. N-are părinţi?

– Nu-şi aminteşte decît de părinţii adoptivi. A fost o făptură sălbatică ce era mutată dintr-un loc în altul atunci cînd nu mai putea fi stăpînită. Cînd am întîlnit-o eu...

– Unde?

– În Kentucky. Predicam acolo, dar enoriaşii mei erau prea săraci ca să mă poată întreţine, aşa că mi-am luat o slujbă de răspîndit broşuri într-un centru comercial, o tragedie, bineînţeles, cînd aveam o treabă mult mai bună de făcut, dar tot le vorbeam oamenilor despre sufletele lor cînd le împărţeam broşurile, iar Lilith se afla printre ei. Atît de mică şi de speriată; fugise din nou.

Purta o pereche de blugi nenorociţi şi o cămaşă, iar părul îi era îngrozitor de încîlcit. M-a luat de mînă cînd m-am dus la masă; zicea că îi era foame şi că nu avea adăpost. Mi-a zis că avea douăzeci şi unu de ani, că mă auzise predicînd şi că voia să înveţe să predice alături de mine. Dacă închideam ochii, părea mai mare decît arăta şi era atît de demnă de milă şi mă admira... Ah, incomodez?

Asistenta se afla acolo, aducînd tava pregătită de bucătăreasă.

– O pun aici, spuse ea înţepată.

Nu se putea obişnui cu prezenţa lui Dominus şi era fericită doar cînd îşi avea pacientul numai pentru ea. Se aplecă şi îi şterse gura lui Enderby înainte ca Dominus să apuce să o împiedice, după care ieşi cu capul sus.

Pentru prima oară de cînd venise acasă, Enderby nu se repezi la mîncare ca un copil lacom. Privirea îi era aţintită asupra lui Dominus.

– Nu avea douăzeci şi unu de *ani*, zise el.

– Doamne, nu. Nu avea nici paisprezece ani împliniţi. Dar plîngea atît de dureros cînd i-am spus că trebuia să se întoarcă la părinţii adoptivi încît mi-am spus că aş fi putut fi un tutore mai bun decît ei, aşa că, atunci cînd am auzit de un loc micuţ de predicat în New Jersey, ea a venit cu mine. Ştiu, ştiu, zise el apoi, deşi Enderby nu îl întrerupsese. Era ilegal să iau un copil într-un alt stat, dar, vezi tu, nimănui nu-i păsa de acest copil, în afară de mine şi ţineam foarte mult la ea. Era atît de recunoscătoare, încît mă făcea să mă simt cu adevărat un om bun, deşi sînt la fel de slab ca oricare altul. Îşi vedea de treaba ei, se ducea la şcoală ca un copil cuminte, spunea că sînt tatăl ei; curăţa şi gătea şi n-a fost niciodată...

– Concubină, spuse Enderby cu un licăr în ochi. Amantă, soţie, fiică, bucătăreasă, servitoare. Ce tip norocos!

Dominus se ridică brusc.

– N-a fost niciodată în pericol, nici din partea mea, nici din a altcuiva. S-a lăsat în grija mea. Conştiinţa nu

mă lăsa să fac altceva decît să o protejez. Nu există scăpare dacă tu continui să ai asemenea gînduri murdare, Quentin. Te îndoieşti că e virgină?

Enderby ridică din umeri.

– Habar n-am. Niciodată n-am putu să-mi dau seama. M-am păcălit de vreo două ori în tinereţe, spuse el şi izbucni în rîs. Şi eu am păcălit o fată cînd aveam paisprezece ani... cum am mai învăţat totul. Doamne, ce tare era, nu era nimic la care să zică „nu" şi eu am învăţat foarte repede. Virginele, greu de depistat.

– E o copilă, zise Dominus simplu. Iar eu sînt un predicator.

– Pare o combinaţie foarte bună, zise Enderby rîzînd din nou.

Dominus se ridică şi îi întoarse spatele.

– Te las să mănînci. Poate mai tîrziu, cînd o să poţi vorbi despre Lilith cu mai multă înţelepciune, o să...

– Ştiu! Pentru Dumnezeu, aşteaptă! spuse Enderby cuprins de panică. N-am vrut! A fost doar o glumă... o glumă proastă... doar n-o să pleci numai pentru că... Rudy, nu mă părăsi!

Dominus se întoarse.

– A fost o glumă de cel mai mare prost gust.

– Ştiu! Îmi pare rău! N-o să mai fac! Ascultă, stai jos, mănîncă împreună cu mine! Doamne, ştii că nu suport să stau singur, nu suport...

– O ai pe asistentă.

– Nu-i totuna! Pe tine te vreau! Întotdeauna mi-au plăcut predicatorii, întotdeauna am avut o slăbiciune pentru ei. Găseşte păcatul şi şterge-l. Rudy, contez pe tine!

Dominus se aşeză încet. Mîncară în linişte. Dominus se oprea din cînd în cînd pentru a-i şterge faţa şi a aduna mîncarea pe care o vărsa, iar Enderby scotea sunete slabe cînd mai voia, dar nu vorbiră pînă nu goliră farfuriile.

– Aş vrea să fac ceva pentru tine, Rudy, zise Enderby atunci şi închise ochii. Sînt obosit. Obosesc foarte mult cînd mănînc. Nu era aşa. Să fac ceva pentru

tine.

– Mai tîrziu, zise Dominus luînd tava şi lăsînd patul în jos. Acum trebuie să dormi.

– Televiziune. Un spectacol al Domnului, spuse Enderby chicotind somnoros. Aşa le spunem noi. Ai auzit vreodată de aşa ceva? Ştiri, sport, meteo, interviuri, discuţii, filme, spectacole ale Domnului. Predică la televizor. Ţi-ar plăcea? Ai avea mai mulţi spectatori decît în Kentucky sau New Jersey. Nu mai împarţi broşuri în... unde era asta?

– Într-un centru comercial, zise Dominus cu o voce răguşită.

– Aşa e. Gata cu toate astea. Îţi place ideea? O fac pentru tine. Discută cu Syb. Îţi place?

– Da, spuse Dominus oftînd. Îmi place foarte mult.

– Bine. Discută cu Syb.

– Vrei să...?

– Nu, nu, Dumnezeule, nu zice nimic! O să vorbesc eu cu ea. Mîine. Adu-mi aminte... uneori uit...

Capul îi căzu într-o parte.

– Discută... Syb... zise el şi începu să sforăie.

Dar nu o văzu pe Sybille a doua zi, deoarece ea plecă în zori, înainte să se trezească cineva. Era duminică şi aerul era curat încă, aşa că lăsă în jos capota maşinii ei sport şi traversă podul spre Virginia. Trecu de Fairfax, unde se aflau birourile şi studiourile EBN, îndreptîndu-se spre Leesburg, mărind viteza pe autostrada pustie.

După ce trecu de Leesburg, încetini pentru a intra pe drumul care ducea spre fermele Carraway şi străbătu o jumătate de milă pînă la grajduri. Era ora opt fix cînd coborî din maşină. Elegantă şi subţire în costumul ei de călărie, îl salută din cap pe Wink Carraway, instructorul de călărie, care o aştepta ţinîndu-i calul. Era recunoscută pretutindeni pentru punctualitatea de care dădea dovadă, dar acolo în nici un caz nu ar fi întîrziat vreodată: avea prea multe de învăţat şi se grăbea prea tare.

Încet-încet, devenea persoana care hotărîse să

ajungă. Era o ţintaşă extraordinară şi era pe cale de a deveni o excelentă călăreaţă. Era bogată, se îmbrăca impecabil şi îşi cumpăra bijuterii şi blănuri superbe; putea să facă tot ce voia. Şi deţinea controlul absolut asupra reţelei de televiziune prin cablu. Avea să fie şi mai bine cînd el avea să moară şi ea putea să-şi înceapă viaţa cu adevărat, dar, cel puţin, acum nu-i stătea în cale şi era pentru prima oară cînd Sybille Enderby, nu soţul ei, îşi făcea un nume în lumea televiziunii.

Şi descoperise acel loc în ţinutul Loudoun, Virginia, unde avuţia trăia liniştită în dosul a mile întregi de ziduri de piatră, garduri de fier, încăperi înalte şi terenuri întinse ale unor case din alte timpuri. Într-o bună zi, una din vilele acelea avea să fie a ei şi grajdurile cu cai şi sutele de acri care aveau să-i garanteze atenţia celorlalţi din ţinut, mai ales din Middleburg, oraşul în care hotărîse să se stabilească.

În prima parte a lecţiei, ea şi Wink călăriră prin ţarcul fermelor Carraway. Era singura dată cînd Sybille primea criticile în tăcere, strîngînd. A doua parte a lecţiei consta în sărituri. După aceea trecu la altă lecţie, schimbînd calul pentru alergare.

Cînd Wink opri în dreptul grajdurilor, ea era furioasă.

– Ce căutăm aici?

– E ora zece, zise el descălecînd. A mers bine azi.

– Zău? Ce-am greşit?

– Ca de obicei. Trebuie să fii atentă la mîini; mişcările îţi sînt prea largi. E nevoie de mişcări subtile din încheietură, da? Ai un animal sensibil aici, doar nu vrei să-l faci praf smucindu-l în toate părţile.

În grajd, un băiat luă caii în grijă şi Wink o conduse pe Sybille la maşină.

– O să deprinzi treaba asta; eşti ca un taur, scuză-mă, nu te interesează decît să obţii ceea ce vrei. Dacă ai putea stabili o legătură cu calul aşa cum stabileşti cu oamenii... Să-l iubeşti, într-un fel, înţelegi? Dacă reuşeşti asta, eşti grozavă.

– Ca şi cu camera, murmură ea.

– Poftim?

– Nimic.

– Ascultă, spuse el oprindu-se. O să te obişnuieşti. Ai o anumită fixaţie asupra lucrurilor; nimeni nu poate să te oprească. N-ar trebui să te superi cînd îţi spun ce trebuie pus la punct; doar pentru asta mă plăteşti, nu?

– Ar fi trebuit să fi învăţat pînă acum; ar fi trebuit să fiu perfectă pînă acum.

– Uau! exclamă Wink printre dinţi şi îşi văzu de drum.

Sybille ajunse la maşină înaintea lui.

– Pe săptămîna viitoare, spuse ea urcînd la volan, dar se gîndea la lecţie.

„Mîinile relaxate pe frîu, legătură cu calul, iubeşte-l, pentru Dumnezeu." Avea să găsească o cale. Avea să fie cea mai bună din ţinutul Loudoun.

La întoarcere fu nevoită să conducă mai încet, deoarece circulaţia era mai intensă decît dimineaţă, dădu drumul la radio şi frîna brusc de fiecare dată cînd se apropia prea mult de maşina din faţă. Cînd ajunse acasă, toată plăcerea dimineţii dispăruse. Nu îşi mai amintea decît de criticile lui Wink legate de mîini şi de circulaţia intensă. Străbătu holul de la intrare, lăsîndu-şi jacheta să cadă în urmă.

– Doamnă Enderby.

Sybille tresări. Rudy Dominus se afla în hol, blocîndu-i drumul spre camera ei. Umbrele de pe chipul lui erau ca nişte petice mici şi negre precum costumul şi vesta lui şi ea se întrebă cum de supora Quentin atîta întuneric în jurul lui.

– Quentin ar vrea să vă vadă, spuse Dominus şi întinse mîna spre dormitorul lui Enderby, de parcă ar fi fost un sol care îi ordona apariţia lui Sybille.

– Mai tîrziu, zise ea cu răceală. După ce mă schimb.

Dominus îi susţinu privirea şi după aceea încuviinţă.

– Vă rog. Cît mai repede cu putinţă, e nerăbdător.

– E pe moarte? întrebă ea cu un glas tăios.

Un zîmbet stins apăru pe buzele lui subţiri.

– Nu, nu trebuie să vă temeţi de asta. Cred că va mai trăi ceva vreme.

Sybille se duse apoi în salonul ei, trîndind uşa. În timp ce camerista îi dădu drumul la apă în cadă şi o ajută să-şi scoată hainele de călărie, ea se gîndi la Dominus. Venise momentul să plece.

După două ore se duse în camera lui Enbderby, purtînd un caftan de mătase viu colorat, părul liber şi ţinut la o parte de pe frunte de o bentiţă aurie. Patul era ridicat pe jumătate, iar el ţinea în mînă un pahar şi se uită la Dominus încruntat.

– M-a ţinut treaz, îi spuse el lui Sybille. Mi-a zis că vii şi n-am putut să dorm.

– Bineînţeles că poţi să dormi. Mă-ntorc mai tîrziu.

– Luaţi loc, spuse Dominus ţinîndu-i scaunul de pe care se ridicase cînd apăruse ea. Serviţi un ceai? L-am ţinut cald.

– Nu. O să stau de vorbă cu Quentin între patru ochi.

Dominus îi aruncă o privire lui Enderby, dar acesta nu remarcă, deoarece se uita la caftanul lui Sybille.

– Frumos. Ca un păun sau papagal, mă rog. Rudy, ia-ţi şi tu un costum aşa, în multe colori. Prea mult negru în camera asta.

Domlnus se apleacă şi îl şterse la gură.

– Doamna Enderby vrea să plec, spuse el.

– Cum vrea ea. Mă ţine tînăr, Rudy, ca tine. Amîndoi lucraţi cu mine. Să trăiesc veşnic.

– Mă duc în salon, spuse Dominus şovăitor, după care ieşi, lăsînd uşa întredeschisă.

Sybille o închise.

– Vreau să plece de-aici, spuse ea aşezîndu-se din nou pe scaun. Îmi creează o stare de nervozitate şi se poartă de parcă ar fi stăpîn aici. Nu-mi place omul ăsta şi n-avem nevoie de el.

– Eu am nevoie de el.

– Te descurci foarte bine cu asistentele. Uite ce puternic eşti. Vreau să plece, Quentin.

– I-am promis un spectacol al Domnului.

– Poftim?

– „Spectacolul Domnului". N-avem aşa ceva. Sau

avem? Ai creat o asemenea emisiune de cînd sînt eu bolnav?

– Nu. N-avem nevoie...

– Pe naiba. Dacă faci rost de unul bun, o să ai telespectori mulţi. Rudy e bun. O mulţime de oameni vor un predicator în living-room. Nu mai e nevoie să se ducă prin ploaie la biserică, nu trebuie să se mai bărbierească sau să se îmbrace cu grijă, pot să-l urmărească şi stînd în pat, dacă vor. Rudy e bun, captează lumea, zise el şi închise ochiul. Dumnezeule, sînt atît de obosit! Syb, lasă-l să facă un spectacol.

– Noi ce obţinem din asta?

– Public...

– Nu-i de ajuns. Nu putem vinde reclame pentru un spectacol al Domnului.

– Donaţii. Diferit... derivă... disperaţi...

Lacrimile îi şiroiră pe sub pleoapele închise.

– Nu mai pot s-o fac. Era aşa amuzant să alătur cuvinte, să iau oamenii prin surprindere. Acum nu mai pot s-o fac, gata.

Sybille îşi dădu scaunul în spate.

– Culcă-te. Şi spune-i prietenului tău să plece pînă diseară. Dacă o să mă convingi că ne trebuie un spectacol al Domnului, o să găsesc pe cineva care se potriveşte mai bine cu stilul nostru.

Enderby deschise ochiul pe care îl avea teafăr şi o ţintui cu privirea.

– Donaţii. Primim o parte din ele.

– Cît?

– Rudy, zice jumătate-jumătate. Renegociem mai tîrziu.

– Cît ar putea să obţină el?

Enderby ridică dintr-un umăr.

– Oral Roberts ia milioane.

– Cît a obţinut prietenul tău vreodată?

– N-a avut niciodată un spectacol la televiziune.

– Cît a primit într-o biserică?

– Pentru Dumnezeu, mai lasă-l în pace, Syb! Îl vreau, dă-i o şansă! Jumătate de oră pe săptămînă,

poate chiar o oră, ce-ţi pasă? Şi aşa e greu să umpli spaţiul de emisie, mai ales dacă ne extindem... o faci, da? Mai multe ore? Faci asta? Ţi-aduci aminte că ţi-am spus...

– Eu conduc, zise ea furioasă. Eu fac toată munca! Eu iau hotărîrile!

– La naiba... zise Enderby chinuindu-se să vorbească, iar bărbia îi era udă de salivă. A cui e afurisita aia...

– A ta, spuse ea trăgînd aer în piept.

Putea să mai trăiască mult: aşa îi spusese Rudy; doctorii spuseseră că se putea şi aşa şi aşa.

– Îmi pare rău, Quentin. Bineînţeles că o să ne extindem pînă la cincisprezece, şaisprezece ore. N-am uitat că asta ţi-ai dorit. Nu aş fi ajuns nicăieri fără planurile făcute de tine, doar ştii asta. Fac doar tot ce pot pînă te-ntorci şi atunci o să ne extindem şi mai mult. Cînd o să fii suficient de înzdrăvenit, o să-ţi aduc tot ce-am făcut; spune-mi doar cînd vrei s-o fac.

– Nu acum, spuse el oftînd. Eşti o fată bună. O să-i laşi pe Rudy să facă spectacolul?

– Şi fata? Face şi ea parte din treaba asta?

– A plecat. La o pensiune, undeva. Nu mai ţin minte unde. Dar cu Rudy cum rămîne? Îi dai permisiunea sau nu?

Ea se gîndi un moment. Va avea o ocupaţie; mai puţin timp de stat pe lîngă Quentin. Şi, după moartea acestuia, avea să se descotorosească de el.

– Syb? I-o dai, da?

– Da, zise ea.

– La cît?

– Presupun că duminica, la unsprezece şi jumătate dimineaţa sau şase şi jumătate seara, imediat după buletinul de ştiri.

El oftă din nou.

– Nu mă întreba; vorbeşte cu el, spuse el apoi şi închise ochiul, întorcîndu-şi capul într-o parte şi rîzînd uşor. Micuţa mea Syb. Tu şi religia. Nu-mi vine să cred. Lasă-mi patul în jos.

Sybille acţionă maneta pînă cînd patul fu complet întins, apoi se aplecă şi îşi atinse obrazul de fruntea lui.

– Diseară ies în oraş. Aş fi vrut să vii şi tu; o să-ţi simt lipsa. Pe mîine.

– Spune-i lui Rudy să intre.

Altădată ar fi vrut să ştie unde se ducea şi ce făcea în fiecare ceas al zilei. Acum nu-l mai voia decît pe Dominus. Dar acest lucru nu avea să dureze; n-o să mai stea mult pe-aici, îşi spuse ea ducîndu-se în salonul lui Enderby.

– Duminică dimineaţa sau seara, spuse ea scurt. Spune-mi cînd preferi şi, imediat de cum o să aduni ceva spectatori...

– O congregaţie, spuse el zîmbind.

– Un grup de oameni care să stea în faţa ta şi să te facă să pari legitim, o să vorbim de contract. Nu-l face pe Quentin să te aştepte.

Trecu apoi pe lîngă el şi se duse spre salonul ei. „N-o să mai stea mult pe-aici. În ziua cînd o să moară Quentin, Rudy Dominus o să dispară."

Nick auzi pentru prima oară de Rudy Dominus în martie, la opt luni după premiera programului acestuia la televiziune, cînd Sybille se duse în California pentru cea de-a cincea aniversare a lui Chad. Stătea pe canapea, avîndu-l pe Chad alături şi îl ţinea uşor pe după umeri. El era foarte atent, atingîndu-şi mama, dar fără să se vîre prea mult în ea; ştia că acel lucru o înfuria şi avea grijă să-i respecte regulile, pentru că asta însemna că avea să mai vină.

– Nick, ia şi tu cina cu noi, spuse ea şi Chad ştia că avea să o facă.

Întotdeauna o făcea.

– Ziua lui Chad ar trebui să fie o sărbătoare de familie.

Nick se uită la băiat.

– Tu cum zici?

– Toţi ar fi foarte bine, zise copilul, ştiind ce voia

Sybille, care îl răsplăti cu o strîngere uşoară a umerilor.

– Am o mulţime de cadouri pentru tine, spuse ea. Le vrei acum sau după cină?

– Acum, te rog, spuse Chad sărind de pe canapea. Pot să le aduc?

– Sînt în valiza cea mare. Poţi s-o deschizi; dar să nu iei nimic altceva decît ce e împachetat.

– Nici n-aş fi luat, zise copilul jignit şi o rupse la fugă.

– A crescut atît de mult, îi spuse ea lui Nick. Întotdeauna ai ştiut cum să procedezi cu el. Şi îţi seamănă leit.

– Are părul tău.

– Dar ochii tăi şi gura ta. Are degetele lungi şi fine, ca ale tale. E atît de frumos, că nici nu-mi vine să cred că-i al meu. Îi place noua voastră casă?

– Stăm aici de mai bine de un an. Da, îi place. La fel şi şcoala şi prietenii pe care şi i-a făcut pe-aici.

– E uluitor cît de bine te-ai descurcat. Nu mă pot obişnui cu ideea.

– Toate astea, plus o menajeră care să o ajute pe Elena, un om bun la toate, grădinari... le iei pe toate drept garantate? Oare poate cineva să ia drept garantate două sute de milioane de dolari?

– Povesteşte-mi despre televiziunea prin cablu. Mi-ai zis de Crăciun că lucrai la nişte emisiuni noi. Şi la extinderea programului de emisie.

– Sînt o mulţime, zise Chad apărînd cu cinci pachete frumos împachetate.

– Cîte unul pentru fiecare an, zise ea.

– Te descurci singur cu ele? îl întrebă Nick. Sau vrei ajutorul unui expert?

Chad zîmbi încîntat.

– Îţi place să deschizi cadouri.

Nick rîse.

– Aşa e. Bine, e ziua ta, fă-le tu pe toate. Noi o să ne uităm doar.

– Bine, zise el fericit şi se apucă de primul pachet.

Sybille dădu să reînceapă discuţia, dar Nick ridică o mînă şi se uitară în tăcere la Chad, care rupea hîrtia. „O familie acasă", îşi spuse el cu tristeţe şi cuvintele îi făcură rău. Chad dădu la o parte folia şi deschise o cutie mare. Uluit, se uită la sferele şi motoraşele şi tot felul de alte lucruri ciudate aşezate frumos în compartimentele lor.

– *Capsela*, citi el. Cum se face?

– O să-l facem împreună, zise Nick care, într-o clipă, îşi dăduse seama cum puteau fi folosite toate acele lucruri şi se aşeză pe jos lîngă Chad. O să facem nişte chestii foarte deosebite. Cred că o să rămîi cu gura căscată, spuse el şi apoi se uită la Sybille. Bună alegere.

– Îţi mulţumesc, zise Chad repede şi se duse cu braţele întinse spre Sybille, care se aplecă puţin pentru ca el să o poată săruta. Îţi mulţumesc foarte mult.

– S-ar putea să fii cam micuţ pentru aşa ceva, dar m-am gîndit că, avîndu-l pe Nick, n-o să-ţi fie greu.

– O să ne descurcăm de minune, spuse Nick, care alăturase deja două sfere, dintre care una conţinea un motor în miniatură.

– Tati, spuse Chad cu reproş.

Rîzînd, Nick lăsă totul jos.

– Iartă-mă, prietene; n-am putut să rezist. O să aştept pînă o să fii gata.

Se aşeză înapoi pe canapea şi se uită la Chad care deschise şi celelalte cadouri: un set de o sută de creioane de colorat, un trenuleţ de lemn cu o duzină de vagoane, trei cărţi cu doctorul Seuss şi o pijama cu un halat asortat imprimate cu dinozauri cu guri rînjite.

– Fantastic! strigă Chad uitîndu-se la toate acele lucruri. E cea mai fantastică aniversare!

Se duse din nou la Sybille şi întinse braţele spre ea cu grijă, ca nu cumva ea să se simtă sufocată.

– Îţi mulţumesc mult de tot. Sînt o mulţime de lucruri.

– Chiar sînt bune? îl întrebă ea pe Nick. Nu eram sigură. Nu prea mă pricep la chestiile astea.

El se aşeză din nou în fotoliu.

– Cine te-a ajutat?

– Unul din directorii de la *F.A.O. Schwarz*. Am sunat şi le-am cerut ceva pentru un copil de cinci ani...

Vocea i se frînse.

– Ce altceva puteam să fac? Habar n-am ce-l interesează; nu ştiu ce pot să facă nişte copii de cinci ani. Şi se schimbă atît de mult între vizitele mele, încît abia pot să ţin pasul.

– Sînt extraordinare, spuse Chad, uitîndu-se la Nick. Sybille a făcut ceva grozav; a luat exact ce-mi doream. Îmi plac toate foarte mult.

Nick tăcu, neplăcut impresionat, ca întotdeauna, cînd Chad îi spunea mamei lui pe nume, aşa cum insistase ea.

– Tati, sînt minunate, zise Chad din nou, privindu-l cu îngrijorare. Şi tu crezi asta, nu? Nu crezi că Sybille a luat nişte lucruri nemaipomenite?

– Ba da, cred, spuse Nick încet. Sînt nişte cadouri minunate.

– Cînd o să primească darul de la tine? întrebă Sybille.

– Mîine. De ziua lui. Acum ar trebui să ne pregătim pentru cină, zise el ridicîndu-se. Chad vrea să mănînce mîncare chinezească de ziua lui, aşa că o să mergem la un restaurant de genul ăsta. Sybille, mai ai nevoie de ceva în cameră?

– Nu, totul e-n regulă, zise ea. Întotdeauna îmi pregăteşti absolut tot ce-mi trebuie.

În seara aceea, după cină, cînd Chad se dusese la culcare, Nick şi Sybille merseră în bibliotecă, avînd o sticlă de Armagnac şi o farfurie cu biscuiţi între ei.

– Povesteşte-mi despre Quentin, îi spuse el.

Ea îşi coborî privirea şi apoi clătină încet din cap.

– E oribil ce s-a-ntîmplat cu el, spuse ea şi Nick văzu uimire în ochii ei de un albastru-deschis. Era atît de plin de viaţă, atît de amuzant şi atît de entuziasmat pentru ceea ce voiam să facem la Washington şi acum stă în

cărucior şi se uită pe fereastră. Nu mai pare să-l intereseze nimic.

– Nici măcar staţia? Tu o conduci singură?

– Absolut. N-am pe nimeni căruia să-i cer un sfat sau ajutorul; Quentin era alături de mine oricînd aveam nevoie, dar acum e ca şi cum...

Buza îi tremura şi ea şi-o prinse cu dinţii.

– ...ca şi cum ar fi mort deja. Nu m-a mai întrebat nici măcar dacă ne-am extins programul şi ăsta a fost primul lucru pe care l-am plănuit imediat după ce un mare număr de operatori au început să cumpere. Am ajuns la cincisprezece ore pe zi şi avem destui abonaţi încît să mărim taxele pentru publicitate; am pus pe picioare chiar şi o companie producătoare pentru emisiunile noastre, cît şi pentru altele pe care le voi vinde. Fac tot ce-a vrut Quentin să fac. Dar el e prea bolnav ca să-i mai pese sau ca să mai dea măcar atenţie.

Clipi des parcă pentru a-şi îndepărta lacrimile.

– Am nevoie de cineva căruia să-i împărtăşesc ce fac, altfel mă simt... pierdută.

Nick o privi cu atenţie.

– Există vreo speranţă de însănătoşire?

– Nu, zise ea ridicînd paharul. Îmi mai pui puţin? E minunat, spuse ea privindu-l cum îi turna. E un nesuferit de predicator care s-a ataşat de Quentin şi care vorbeşte despre însănătoşiri spontane, dar eu nu cred în miracole; niciodată n-am crezut. Totuşi, l-a vrăjit pe Quentin, l-a făcut să-i permită să facă un spectacol pe care să-l transmită pe postul nostru.

Nick îşi dădu seama că Enderby nu era indiferent chiar faţă de toate.

– Ce fel de spectacol?

– „Spectacolul Domnului". Aşa le spunem noi. E ceva între predică şi cerşeală. Acum vorbeşte despre păcat şi vinovăţie şi în clipa următoare alunecă spre subiectul bani. Vocea nu i se schimbă, dar, dintr-o dată, zice cît de mult costă ca să aducă alţi păcătoşi sub mantia iertării lui binevoitoare. Sau ceva de genul ăsta.

Nu stau să-l urmăresc. Quentin o face.

– Şi altcineva?

– Nu, dacă e să ne luăm după bani. Nu prea intră cine ştie ce. Am putea să strecurăm altă emisiune în spaţiul respectiv şi să vindem reclame pentru ea, dar Quentin nu e de acord. Zice că nu-l interesează banii.

– Dar el... cum îl cheamă?

– Rudy Dominus.

– Cum?.

– Aşa zice el.

– Un nume foarte colorat. Se pare că are o imaginaţie foarte bună. Nu vă costă nimic, nu? În afară de faptul că nu puteţi vinde acel spaţiu?

– Pînă acum ne-a costat unsprezece milioane de dolari, spuse ea şi zîmbi cînd îl văzu ridicînd din sprîncene. Quentin a vrut ca el să aibă propriul studio. E apţoape o afurisită de biserică, cu două sute de locuri; bineînţeles că facem să pară mai multe filmînd din diverse unghiuri, dar am fi putut să facem acelaşi lucru cu jumătate din aceste locuri. Aşa, le dăm sandvişuri în fiecare duminică, pentru a fi sigură că vin. E mai bine cînd e şi fata. Tipul are o pupilă sau o amantă – i-a zis lui Quentin că e virgină, dar eu nu cred nimic din ce spune el –, mă rog, indiferent ce-o fi, e foarte tînără, tăcută, maleabilă şi probabil că el face ce vrea din ea. Dar nu ştiu din ce motiv, ori de cîte ori apare şi ea în spectacol, publicul pare să se trezească. Atunci obţinem şi mai mulţi bani. Poate o să renunţ la Rudy şi o s-o opresc pe Liiy.

– De ce apare şi ea?

– Vrea să fie predicatoare. Bănuiesc că studiază.

– Care îi e numele de familie?

– Grace.

Nick zîmbi.

– Cred că ar trebui s-o iei. Ce nume mai bun vrei să găseşti pentru o predicatoare?

Sybille îl privi uimită.

– Nu mă gîndisem la asta.

– Cîţi ani are?
– Habar n-am. Şaisprezece, şaptesprezece, încă mai e la şcoală. Presupun că el trebuie să fie tutorele ei legal, altfel cei de la asistenţa socială l-ar fi luat la întrebări. Quentin probabil că ştie, dar nu vorbeşte despre nici unul din ei prea mult. Şi uită; în ultima vreme, a început să uite foarte mult.
Nick umplu din nou paharele.
– Spune-mi ce altceva mai faci.
– Ce fel de emisiuni produci? o întrebă el pe Sybille.
– În ultimele cîteva luni, am introdus tot felul de filme atît vechi, cît şi noi: poliţiste, de dragoste, pornografice; sînt mai multe aiureli decît îţi poţi închipui. Şi am cumpărat cîteva programe noi despre celebrităţile europene şi hollywoodiene, despre secretele celor bogaţi şi celebri, oameni ciudaţi care fac lucruri ciudate, medicină, sport, chestii din astea.
– Ca o revistă, spuse Nick şi ea păru încîntată.
– Exact. Genul de lucruri care îi interesează pe oameni. Bucăţi scurte, nimeni nu doreşte să-şi petreacă prea mult timp cu un singur lucru în zilele noastre şi multe imagini frumoase. Nu vrei să stea ceva pe ecran mai mult de două secunde; oamenii au o telecomandă în braţe şi schimbă canalul şi atunci eşti terminat. Singurul mod în care le poţi capta atenţia e asigurîndu-te că n-au timp să se gîndească.
– Asta-i scopul reţelei tale?
– Ah, Nick, scopul e să facem bani şi tu ştii asta foarte bine. Şi să ne extindem; nu poţi sta neclintit în domeniul ăsta. Pînă acum m-a costat vreo şaptezeci şi cinci de milioane. E scump, dar o să ne recuperăm banii; sînt sume imense, Nick, nici nu poţi să-ţi închipui despre ce potenţial e vorba. Manipularea lor îţi dă un sentiment incredibil. Nu l-aş fi putut cunoaşte niciodată apărînd în faţa camerei; nu-mi închipui de ce ar dori cineva aşa ceva.
– Ce fel de emisiuni produci?
– Acum doar ştiri. Mă gîndesc la concursuri, inter-

viuri, seriale siropoase, discuţii, orice. Uneori e mai ieftin să le cumperi. Încercăm altceva cu noile emisiuni; n-ai vrea să vezi una? Am adus o casetă, în caz că te-ar fi interesat.

Nick zîmbi uşor.

– Cum aş putea să refuz? zise el şi apoi deschise o uşă în peretele îmbrăcat în panouri de lemn de trandafir de lîngă bibliotecă şi scoase la iveală un casetofon, un televizor şi un aparat video.

Cînd banda porni, el se întoarse în fotoliu şi urmări. Apăru o succesiune iute de imagini într-un montaj de personalităţi şi evenimente internaţionale ca fundal pentru un titlu mare – *Învingătorii* – care arăta ca un titlu de ziar.

– Un titlu ciudat pentru o emisiune de ştiri, remarcă el.

– O să vezi.

Chipul rotund şi vesel al lui Morton Case, pe care Nick îşi amintea că îl văzuse torturînd un invitat în cadrul emisiunii „Scaunul fierbinte", îşi făcu apariţia pe ecran, anunţînd scufundarea unei ambarcaţiuni de agrement în dreptul coastei Mexicului. Dar telespectatorilor nu li se arăta nimic despre acea tragedie, ci apăru o imagine, în care o fetiţă frumoasă înota spre ţărm, luptîndu-se cu valurile înalte şi cu rechinii care se apropiau. Cînd se ridica deasupra apei, se putea observa că era goală, dat fiindcă îşi aruncase hainele înainte să sară de pe navă, după spusele lui Case. Era obosită, mişcările îi încetiniră, ochii i se umplură de groază, cînd o barcă apăru deodată în spatele ei, gonind cu cea mai mare viteză pentru a ajunge la ea înaintea rechinilor. Exact la timp, tînărul de la cîrmă opri motorul, se întinse şi o trase pe fată în barcă, unde o înfăşură într-o pătură viu colorată, îi turnă puţin coniac şi o luă pe după umeri, ţinînd-o strîns. Se priviră într-un mod care dădea de înţeles foarte limpede că, pentru ei doi, acela era un început, nu doar o simplă salvare. Tînărul dădu drumul din nou motorului şi porni în viteză spre ţărm, unde o

mulţime de oameni aşteptau aclamînd şi agitînd braţele.

Nick rămase uimit. Îşi amintea evenimentul: peste două sute de persoane se înecaseră. Dar Sybille transformase tragedia într-o banală poveste de dragoste. Nu era nimic de plîns; dimpotrivă, existau toate motivele de bucurie. Dragostea triumfase, moartea era invizibilă.

– Ai înscenat totul, zise el.

– Bineînţeles. Am filmat a doua zi. Dar chiar a existat o fată care a pornit înot; chiar şi-a scos hainele înainte să sară. A fost salvată de o barcă. Ni s-a spus că era o barcă de pescuit, cu un bătrîn la bord; cineva pe care nu-l puteam folosi. N-am modificat povestea, ci doar cîteva detalii. Reacţia a fost foarte bună.

Nick se gîndi la maimuţele din clădirea inginerilor. Privi cum începe un alt reportaj, de data aceasta despre nişte inundaţii din India, scenele arătînd familii reunite şi un băieţel rămas orfan luat de nişte vecini care îşi doriseră întotdeauna un copil al lor. Acesta fu urmat de o altă mini-dramă asemănătoare şi apoi de o alta şi o alta, o întreagă paradă a bucuriei obţinută de pe urma unui dezastru.

Priviră în tăcere. La început, lui Nick i se păruse amuzant, dar pe măsură ce ora se apropia de sfîrşit, deveni plictisit şi dezgustat. Nu era la fel de rău ca „Scaunul fierbinte", deşi trăda acelaşi dispreţ faţă de telespectatori şi el nu era la fel de supărat ca atunci, acum nu mai era căsătorit cu Sybille, aşa că tot ceea ce făcea ea nu se mai reflecta asupra lui. Totuşi, cînd caseta se sfîrşi şi el o derula, nu găsi nimic de spus.

– Nu-ţi place, spuse ea acuzator.

– Nu e genul meu de emisiune, zise el. Ştiai asta dinainte să pui caseta. Presupun că unora le place.

– Multora. Cotaţiile sînt cele mai ridicate din cîte am obţinut vreodată.

– De cînd se transmite?

– De trei luni. Ştiu ce le place oamenilor, Nick.

– Aşa se pare, spuse el dîndu-i caseta. Îţi urez succes.

– Ai mai văzut-o pe Valerie după colegiu? întrebă el, cuvintele ieşind înainte să se gîndească la ele.

Chipul lui Sybille îngheţă şi, aproape imediat, deveni inexpresiv.

– Nu, tu ai mai văzut-o? De ani de zile nu m-am mai gîndit la ea, ştii cumva pe unde o fi?

– Nu, spuse el surprins de acea expresie de o secundă, rece ca gheaţa. Eh, eu îţi spun noapte bună...

– Bineînţeles că era atît de schimbătoare, încît nici nu puteai ţine pasul cu ea. Era atît de copilăroasă, niciodată nu vorbea serios. Mă întreb dacă s-o fi maturizat. Nu i-ai scris şi nici n-ai vorbit cu ea?

– Nu, noapte bună, Sybille.

– Dar e devreme! Cît e ceasul? Miezul nopţii! Chiar? Dar nu-i tîrziu, Nick; hai să mai stăm de vorbă.

– Am o şedinţă mîine dimineaţă devreme. Cînd ai avionul? Poate te duc pînă la aeroport.

– La zece. O să fii în şedinţă. Dacă, într-adevăr, ai una.

– Începem la şapte. O să te sun dacă n-o să pot ajunge la timp ca să te iau.

– Ah, Nick, spuse ea oftînd şi ducîndu-se lîngă el. A fost minunat. N-am pe nimeni cu cine să stau de vorbă la Washington. Sau în altă parte. Mă simt îngrozitor de singură, doar cu munca şi atît. Nu-l am decît pe Quentin şi el e pe moarte. Eram prea tînără cînd noi doi am fost împreună, Nick, eram egoistă şi proastă; dar am învăţat atîtea şi ce-o să mă fac cînd o să moară Quentin? O să moară şi atunci totul o să dispară, toată dragostea şi camaraderia pe care le-am împărţit amîndoi... şi n-am pe nimeni altcineva care să-mi ţină de urît.

Învăţase să pară atrăgătoare, îşi spuse Nick, era mult mai pricepută la astfel de lucruri decît fusese în colegiu.

– Îmi pare rău, spuse el, ştiind că era o prostie să vorbească despre ajutorul pe care l-ar fi putut primi de la prieteni, căci în San Jose nu-şi făcuse nici un prieten.

– Pot să mă duc sus să-l sărut pe Chad de noapte

bună? Mi-ar face plăcere să-l sărut şi pe tată, dacă nu s-ar supăra.

– E de-ajuns să-l săruţi pe Chad, zise Nick cu nonşalanţă. Bineînţeles că poţi să te duci sus; aştept aici.

Furioasă şi frustrată, ea îi susţinu privirea. Nu putea să facă altceva decît să urce, dar se întoarse după cîteva clipe.

– Doarme dus, zise ea. Mai ţii minte cît de plăcut era să mergi la culcare fără să ai nici o problemă?

– Chad are problemele lui, zise Nick. Poate ai uitat cît de importante sînt la cinci ani.

Ea îi aruncă o privire plină de venin.

– Nu pot să sufăr cînd faci pe deşteptul, spuse ea şi Nick îşi aduse aminte şi de acel lucru din perioada în care fuseseră căsătoriţi.

– Pe mîine, spuse el şi o privi îndreptîndu-se spre camera ei, imaginîndu-şi cum străbătea holul spre încăperea care se afla în celălalt capăt al holului faţă de a lui. Stătu în bibliotecă şi se gîndi din nou cît de mult se schimbase de-a lungul anilor care trecuseră de cînd nu mai trăiau împreună.

Auzi uşa camerei lui Sybille închizîndu-se, după care trecu prin toate încăperile de jos, stingînd luminile. Stătu lîngă picioarele scării stăpînit de dorinţele care nu îl părăsiseră nici o clipă: de dragoste şi rîsete, o mînă întinsă spre a lui, o bucurie fără margini şi o curiozitate egală cu a lui, o dispoziţie de a împărţi orice se afla în faţă.

Îl avea pe Chad, se bucura de un succes imens, bogăţie şi prestigiu, avea prieteni care ţineau la el. Avea o viaţă plăcută. Dar dorinţele continuau să existe şi ştia că nu aveau să fie satisfăcute decît în clipa în care accepta trecutul ca pe un vis care luase sfîrşit şi se trezea în braţele unei alte persoane, uitînd de Valerie.

Şi era un vis, ştia acest lucru. Şi atunci? De ce îşi închipuia că ar fi putut fi mai bine decît înainte? Trebuia să renunţe să se mai gîndească la ea. Avea treizeci şi doi de ani; nu mai era momentul să rămînă agăţat de

un vis, care probabil că devenise exagerat şi înfrumusețat de-a lungul anilor. „Va trebui să mă schimb şi mai mult, îndeajuns ca să încetez să mai vreau ceea ce-mi amintesc. Şi va trebui să caut în continuare. Există o foarte slabă şansă de a găsi o altă Valerie."

Urcă scările pentru a se duce la culcare. Nu credea că avea să poată să nu mai dorească ceva ce iubise atît de profund şi îşi amintea atît de perfect. Sau că va găsi şi va iubi o altă Valerie. „Totuşi, îşi spuse el, trecînd pe la Chad înainte de a se duce în camera lui, sînt dator să încerc." Şi îşi promise din nou că avea să o facă.

CAPITOLUL 14

Quentin Enderby muri la trei ani după primul atac de cord, la vîrsta de optzeci şi trei de ani. Lily Grace şi Rudy Dominus se aflau lîngă el. Vorbeau despre cotațiile de popularitate scăzute ale programului „Ora lui Dominus" cînd el avu un alt atac, al patrulea, şi în cîteva minute muri. Dominus a fost cel care a sunat-o pe Sybille pentru a-i da vestea.

În ultimul an, Enderby nu văzuse aproape pe nimeni în afară de Dominus, de asistente şi de Lily, cînd venea de la şcoală. Sybille trecea pe la el o dată pe zi, dar pleca după cîteva minute, imediat ce începeau să se certe. Ea îşi pierduse răbdarea şi era nervoasă din cauza refuzului său de a muri şi devenea şi mai furioasă cînd el arăta o sclipire de interes față de stația de televiziune, cerîndu-i să-l pună la curent cu toate. Verifica registrele şi făcea comentarii usturătoare în legătură cu banii pe care îi cheltuia, cerîndu-i să justifice sumele pînă la ultima centimă. Sybille refuza să discute despre acest lucru.

– O să fac din ea cea mai mare din cîte există, era tot ce spunea. Trebuie doar să combin oamenii potriviți

şi programele potrivite, oricît de mult ar costa; pe urmă, o să...

– Nu de mai mulţi bani ai nevoie, ci de cap! urla el şi, în clipa aceea ea ieşea vijelios din încăpere.

Acea furie a lui dura vreo săptămînă, după care dispărea, iar Sybille se întorcea la rutina pe care o considera că i se cuvenea, aceea de a conduce staţia de televiziune fără să fie nevoită să dea socoteală cuiva sau să fie bătută la cap cu critici şi întrebări.

Dar Enderby murise. Murise într-o după-amiază rece şi cenuşie de decembrie, iar două zile mai tîrziu, Sybille se îmbrăcă cu grijă într-un costum negru tivit cu blană de vulpe neagră pentru a se duce la înmormîntare. Hotărîse să se ţină o slujbă lîngă mormînt, oficiată de Rudy Dominus, care implorase să i se acorde acea onoare şi, oricum, era singurul preot pe care îl cunoştea ea. Trimisese o înştiinţare presei şi tuturor celor de la serviciu, anunţînd data şi ora cînd avea să aibă loc înmormîntarea, după care urma să se servească o cafea acasă. Totul trebuia să fie făcut cum se cuvenea, pentru ca nimeni să nu o poată critica.

Era frig la cimitir. Dar lîngă mormînt era multă lume şi acest lucru interesa pe Sybille: erau angajaţii de la EBN, dar reporterii aveau să aibă impresia că ea şi Quentin aveau o mulţime de prieteni. La un moment dat, în spatele mulţimii, o văzu pe Valerie, înveşmîntată în blană, sosind chiar în momentul în care Dominus începu să vorbească.

Sybille nu dădu nici o atenţie cuvintelor lui. Frînturi de fraze îi ajungeau pînă la urechi, dar, ca întotdeauna, era plictisită de tot ceea ce vedea sau cumpăra.

Ajunse cu privirea la Valerie. Dintre toţi, ea era singura care îl asculta cu adevărat pe Dominus, avînd pe chip o expresie atentă şi curioasă. Se preface, îşi spuse Sybille, încearcă să se arate pioasă. De ce s-o osteni? Şi, de fapt, de ce-o fi venit? Numai pentru că a dansat cu Quentin de cîteva ori?

– Şi-a găsit, în sfîrşit, liniştea pe care ne-o dorim cu toţii în timpul vieţilor păcătoase, spuse Dominus. Şi, gîn-

dindu-se numai la iertare în ultimele sale momente, ne-a arătat cum s-o obţinem şi noi înşine.

Tăcu şi rămase cu capul plecat. În spatele lui Sybille, toţi priveau în jur neştiind ce să facă, după care lăsară şi capetele în jos.

– Quentin a fost prietenul nostru, spuse Lily Grace în liniştea aceea şi vocea ei subţire şi calmă îi făcu pe toţi să-şi ridice privirile. Ne-a iubit cu dragostea unui om bun care descoperă că are de dat mai mult decît i-a cerut cineva vreodată, mult mai mult decît a crezut că ar putea să dea. Quentin a aflat acest lucru foarte tîrziu în viaţă, cînd era pe moarte, dar a descoperit-o la timp pentru a se bucura. Quentin a învăţat să aibă încredere în sine, să creadă în el însuşi, să se placă. Care din noi ar putea cere mai mult decît atît: să vadă comorile din interiorul său, ca şi cum s-ar da la o parte o perdea? Quentin a închis ochii pentru ultima oară cu liniştea unui om renăscut, care, în sfîrşit, crede că a fost cu adevărat bun.

Vocea ei începu după aceea un cîntec popular francez. Uitîndu-se din nou la oamenii din spatele ei, Sybille fu uimită cînd văzu cîţiva ştergîndu-şi ochii uşor şi plecîndu-şi capetele în acelaşi timp. Iar Valerie o privea pe Liiy cu admiraţie.

Găsise ceva de admirat. O furie familiară începu să ia fiinţă în adîncul lui Sybille. Ce văzuse Valerie la Liiy Grace şi Sybille nu? Ceva, ceva, ceva. Erau ca nişte bătăi de ciocan în mintea ei: „Ea a văzut; eu, nu".

Pentru prima oară, începu să se gîndească la Lily Grace ca la o persoană separată de Rudy Dominus. Bineînţeles că Dominus nu mai lucra pentru EBN; Sybille îi suprimase spectacolul chiar a doua zi după moartea lui Enderby. Ceea ce însemna că nu mai avea un Spectacol al Domnului. Cu alt prilej nici nu s-ar fi gîndit la acest lucru, dar climatul din ţară se schimbase de cînd cumpărase Enderby reţeaua; asemenea spectacole aduceau bani serioşi acum şi cei care se apucaseră la început ca Oral Roberts, Jimmy Swaggart, Billy Graham, Jerry Falwell, Jim şi Tammy Bakker,

cîştigau excelent. Lily Grace nu se putea pune cu ei, dar poate că, fiind asistenta cuiva, ar fi putut aduce ceva diferit, dacă Sybille reuşea să-şi dea seama ce anume.

„O să mă gîndesc la asta mai tîrziu, hotărî ea; nu-i nici o grabă. O să fie legată de Rudy pînă o să se găsească cineva care să reteze această legătură. Iar eu pot s-o fac oricînd, dacă vreau."

Sicriul fu coborît în groapă, Sybille îl privi absentă, gîndindu-se la reţea şi la ce să facă cu ea. Nu era sigură că voia să o păstreze. Înghiţea bani în permanenţă şi nu-i făcea nici o plăcere; nici măcar nu-i adusese prestigiu, pentru că era mică în comparaţie cu altele, mai ales cu una ca CNN.

Fusese un moment plăcut, atunci cînd „Televiziunea bucuriei", susţinută de o serioasă campanie publicitară, fusese pomenită în toate ziarele şi revistele. Numărul abonaţilor crescu, la fel şi cotele de popularitate, iar operatorii de cablu veneau cu duzinile să cumpere pachetul de programe al EBN. Sybille era mai ocupată ca oricînd; numele îi era cunoscut, fotografia, făcută de un celebru fotograf de modele şi femei din înalta societate, apăru în presa locală şi naţională, dar şi în paginile lucioase ale revistelor *Town and Country, Washington Dossier* şi *Vogue.*

Şi apoi, totul se sfîrşi. Cotaţiile ei începură să scadă, la început încet, apoi din ce în ce mai repede, datorită faptului că telespectatorii o părăseau pentru a reveni la programele obişnuite pe care le urmăreau înainte de sosirea ei. Uluită, Sybille începu să facă schimbări: modifică programul, angajă prezentatori noi, cumpără un serial a cărui acţiune se petrecea la Palm Beach, lupte feminine în nămol şi un nou set de filme pornografice, făcu şi mai multă publicitate. Nimic nu ajută. Filmele, îşi menţineau cotaţiile, dar restul programului fu în curînd la pămînt. Din ce în ce mai puţine articole se scriau despre ea, iar cele care apăreau erau critice. Şi, pe deasupra, viaţa ei socială se evaporă. Reţeaua nu-i mai aducea nimic.

De ce să o păstreze?

Şi? Ce avea să facă? se întrebă urcînd în limuzină pentru scurtul drum pînă acasă.

Limuzina opri în dreptul intrării în clădirea Watergate. „O să mă gîndesc mîine. O să găsesc eu ceva. Îmi pot permite să fac orice vreau."

Toată lumea veni acasă pentru a bea cafea, whisky şi Martini şi a devora gustările oferite de *Ridgewell's*. Peste tot erau grupuri de oameni.

Valerie stătea într-o parte, bînd sherry şi privindu-l pe Dominus cum se mişca prin încăperi. Cînd ajunse lîngă ea, îl întrebă de Lily Grace.

– Am trimis-o acasă, spuse el. Era îngheţată şi secătuită emoţional de această înmormîntare; am scuzat-o în faţa lui Sybille.

O privi stăruitor.

– Eşti o femeie extraordinar de frumoasă; sper că ai grijă ca asta să nu-ţi distrugă viaţa.

Valerie ridică din sprîncene, după care izbucni în rîs.

– Mulţumesc. E cel mai frumos compliment pe care mi l-a făcut cineva vreodată.

– Nu-i un compliment, ci un avertisment.

Ea continuă să zîmbească.

– Dar jumătate a sunat ca o laudă. Întotdeauna ţii un cuţit la îndemînă cînd spui ceva plăcut?

El se încruntă.

– Cum adică?

– Ah, de exemplu lucrurile pe care le-ai spus despre Quentin la cimitir. Ai zis că a fost un excelent întreprinzător care a ridicat o mare staţie de televiziune independentă în cel mai crud oraş din lume şi, pe urmă, ai spus că aroganţa lui l-a făcut să depăşească orice măsură şi să cunoască numai nefericire şi cotaţii scăzute.

Dominus o privi uimit.

– Exact astea au fost cuvintele mele.

Valerie încuviinţă.

– Şi ai făcut-o iar şi iar. De fiecare dată cînd îl lăudai, te opreai, trăgeai aer în piept şi înfigeai cuţitul. Oare Lily e singura care spune ceva plăcut fără să se contrazică în clipa următoare?

– Aşa fac eu? Mă opresc şi trag aer în piept?

– De fiecare dată. De parcă te-ai pregăti să ataci.

– Nu spui un lucru plăcut. Ai frumuseţe şi inteligenţă, spuse el şi trase aer în piept, dar eşti prea mîndră; o să fii foarte singură din cauza asta.

Valerie îl privi în tăcere, zîmbind uşor şi, imediat, el se încruntă.

– Lumea nu-i un loc frumos. Ar trebui să fii încîntată că am găsit ceva de lăudat la dumneata. Sînt mulţi oameni la care nu găsesc nimic, deşi mă chinui să descopăr ceva bun în ei. Sînt oameni la care nici măcar Dumnezeu n-a găsit nimic bun, deşi El aproape niciodată nu stă să caute; ne însărcinează pe noi să o facem.

Valerie rîse din nou.

– Pînă şi Dumnezeu primeşte rapoarte. Trebuie să fii foarte singur, judecînd o lume unde toţi au defecte, fără să i te poţi adresa lui Dumnezeu.

– Eu nu judec; observ şi comentez, atît. Şi bineînţeles că mă adresez lui Dumnezeu; amîndoi împărţim povara unei lumi copleşite de probleme. El n-ar putea s-o facă fără mine şi mie mi-ar fi mult mai greu fără El.

Valerie începu să rîdă, dar Dominus nici măcar nu zîmbi; era cît se poate de serios.

– Povesteşte-mi despre Lily, zise ea. E fiica ta?

– Cu sufletul doar. Am grijă de ea de mulţi ani, de cînd era micuţă. Lily e pură şi nu vede decît puritate în ceilalţi.

– Şi a crezut ceea ce a spus despre Quentin.

– Bineînţeles. Lily nu poate să mintă.

– Avea dreptate? A ştiut că a fost bun înainte să moară?

– Nu. Dar Lily a crezut că da. Lily întotdeauna vorbeşte numai de bine despre oameni. Farmecul ei – poate geniul ei – e că-i convinge pe ceilalţi că ea are dreptate în privinţa lor şi, astfel, îi face să se simtă buni. Apoi, bineînţeles, ei dau mai mulţi bani, ceea ce ne permite să ne continuăm munca.

Văzu expresia de curiozitate de pe chipul ei.

– Cum am putea transmite mesajul nostru celor nevoiaşi, dacă propriile noastre nevoi ne-ar sta în cale? Ne mulţumim pe noi înşine ca să-i putem mulţumi pe alţii. O să organizăm în curînd o biserică în New Jersey într-o casă pe care am cumpărat-o cu ajutorul lui Quentin. O să-i dau voie lui Liiy să predice acolo din cînd în cînd; mai mult o să-i viziteze pe bolnavi şi o să-i aline pe cei cu probleme. Cînd o să fim puşi pe picioare, să vii să ne asculţi, da? Şi sînt sigur că şi dumneata o să ne dai bani, fiindcă vei vrea să ne continuăm misiunea. Dar n-ai vorbit deloc despre dumneata, zise el şi aruncă o privire verighetei şi inelului cu diamante care sclipea alături. Locuieşti cu soţul la Washington?

– Nu, în Middleburg.

– Ah, deci aveţi cai. Şi copii?

– Numai cai, zăspunse ea zîmbind.

– Şi soţul dumitale... Te rog să mă ierţi, dar nu-mi amintesc cum te cheamă. Sybille ne-a prezentat atîtea persoane la cimitir...

– Valerie Sterling.

– Sterling? întrebă Sybille apărînd lîngă ei. N-am ştiut că te-ai recăsătorit.

– Acum cîteva luni. Ce-ar fi să vii la noi cîteva zile, Sybille? Trebuie să-ţi fie foarte greu aici singură.

– Îngrozltor. Tot timpul îl caut pe Quentin, să-i spun ce s-a mai întîmplat la staţie sau să urmărim o emisiune împreună...

Datorită faptului că Sybille stătea cu spatele la Dominus pentru a-l da la o parte, numai Valerie observă expresia ironică a acestuia.

– Unde să vin?

– În Middleburg. Fermele Sterling. E un loc minunat pe care l-a construit tatăl lui Carl. Avem foarte mult spaţiu; ai putea să stai cît vrei, zise ea luînd-o de mînă pe Sybille, îmi pare nespus de rău în legătură cu Quentin. Îmi amintesc cînd eraţi căsătoriţi, cum spuneai că era nostim şi că avea grijă de tine, dar cred că şi tu ai fost la fel de bună pentru el. Să ne faci o vizită, mie şi lui Carl; anunţă-mă cînd o să vrei să vii, zise ea lăsînd

paharul jos. Trebuie să plec; mîine dimineaţă în zori zburăm în Adirondacks; lui Cari i s-a făcut poftă deodată să schieze.

– Zburaţi? Aveţi avion?

– Da. O să...

– Şi o casă acolo? La munte?

– Da. O să ne întoarcem peste o săptămînă, te sun. Poate vii de Crăciun, o să fie casa plină – cîţiva prieteni de-ai lui Cari şi mama – şi ne-ar face mare plăcere să vii şi tu.

Îi aruncă o privire lui Dominus, care rămăsese în punctul în care îl împinsese Sybille, rezemat de o masă orientală.

– Succes cu biserica. Te rog să-i spui lui Lily că mi-a plăcut foarte mult astăzi.

– Să te ajut să-ţi găseşti haina, zise Sybille conducînd-o pe Valerie spre holul de la intrare.

În încăperi se simţea mirosul greu de la aranjamentele florale, majoritatea fiind comandate de Sybille de la *Bill Dove*. Unul mai mic alcătuit din orhidee îi atrase privirea lui Valerie.

– Cine a trimis asta înţelege durerea, spuse ea.

– Mă înţelege pe mine, spuse Sybille oprindu-se lîngă flori.

Valerie nu avu încotro decît să le arunce o privire mai atentă şi atunci observă cartea de vizită: *„Condoleanţele noastre, sperăm să te vedem curînd. Cu dragoste, Chad şi Nick."*

Rămase nemişcată un moment, atingînd foarte uşor cu un deget o petală delicată, după care se întoarse şi se depărtă, urmată de Sybille. Aceasta aşteptă, dar Valerie nu spuse nimic. În hol, în timp ce servitorul îi căuta haina de blană, cele două femei se priviră. Sybille avu impresia că vede o umbră de dispreţ în ochii lui Valerie şi, pe înăuntru, clocotea de furie. Cine se credea, oare, de venise acolo să vorbească despre soţul ei bogat, care avea un avion propriu şi o casă în munţii Adirondack, cai şi o fermă mare în Middleburg... Middleburg! Oraşul pe care Sybille îl alesese pentru sine.

Oriunde se întorcea, dădea de Valerie, care ajunsese în locul respectiv cu cîţiva paşi înaintea ei. Oare exista vreun loc în lume unde ar fi putut să ajungă prima, iar Valerie să fie mistuită de invidie şi să sufere din cauza ei, aşa cum suferise ea din cauza lui Valerie?

– Anunţă-mă dacă pot să te ajut cu ceva, îi zise Valerie.

Sybille încuviinţă scurt.

– Îţi mulţumesc că ai venit.

Închise uşa şi se lipi de ea. „Trebuie să fac ceva. Ceva nou. N-am ajuns nicăieri. Quentin n-a făcut absolut nimic pentru mine; doar m-a împovărat cu o reţea de televiziune de mîna a doua."

Un chelner se apropie cu o tavă cu băuturi şi ea luă un coniac. „A făcut ceva pentru mine, totuşi. Mi-a lăsat milioanele lui." Se întrebă cîte erau exact. Fusese foarte secretos în acea privinţă.

Avocatul ei se afla în living-room, aşa că se duse la el.

– Cît avea, Sam? îl întrebă ea de cum intrară în bibliotecă. Nu ştiu exact.

Samuel Breeph îi aruncă o privire scurtă.

– Ce-ar fi să aşteptăm pînă mîine, cînd se va citi testamentul?

– Vreau să ştiu acum. Dumnezeule, Sam, nu faci decît să descurajezi. Nu-mi închipui deloc de ce te-a ţinut Quentin. Vreau să ştiu exact ce valoare avea şi tu o să-mi spui chiar în clipa asta, altfel va fi pentru ultima oară cînd vei lucra pentru mine sau pentru reţeaua mea.

Breeph lăsă jos farfuria.

– Quentin ţi-a lăsat un milion de dolari, spuse el răspicat, aproape cu plăcere în glas. De asemenea, apartamentele de aici şi din New York şi *Enderby Broadcast Network*. Se pare că ai cheltuit extrem de mult şi ai făcut datorii imense ca preşedintă a reţelei, dar el era sigur că o să te descurci; a zis că ai făcut-o foarte bine fără prea mulţi bani înainte să-l cunoşti pe el. Lui Rudy Dominus i-a lăsat cinci milioane.

– Cinci milioane... exclamă ea privindu-l şocată. Eşti

nebun. Minți.

El clătină din cap.

– Nu mi-ar face una ca asta.

Amețită de furie, își concentră privirea asupra gurii lui mici și țuguiate.

– Nu mi-ar fi făcut așa ceva! M-a iubit!

Breeph ridică din umeri.

– Eu nu știu nimic de chestia asta; n-a zis nimic. Am testamentul lui, scris cu patru luni în urmă, în ziua cînd a împlinit optzeci și trei de ani. Liiy îi făcuse un tort. Tu erai la o ședință, parcă la New York.

Degetele ei se încovoiară ca niște gheare.

– Ticălos...

Discuțiile din living-room îi aduseră aminte că nu era singură și tăcu brusc. Se clătină, îi venise amețeală și credea că va vărsa.

– Ieși, spuse ea cu o voce răgușită. Ieși afară! Afară!

El se făcu nevăzut. Imediat ce ușa se închise în urma lui, Sybille se prăbuși la podea, izbind cu pumnul în covorul oriental.

– Ticălosule, șopti ea. După tot ce-am făcut pentru tine, după toate tîmpeniile pe care ți le-am înghițit, lăsîndu-te să profiți de succesele mele, lăsîndu-te să mă ai, noapte de noapte, deși nu suportam, să te folosești de mine... ticălosule, ticălosule, ticălosule...

Stătu acolo în timp ce se lăsa întunericul și, dincolo de ușa închisă, după ce o căutaseră derutați, invitații plecaseră, în sfîrșit, urmați de furnizor și de angajații acestuia. La un moment dat, ea se ridică rigidă în încăperea întunecată și se uită în jur, pînă văzu telefonul. „Nick nu mi-ar face așa ceva. Ar vrea să mă ajute. Întotdeauna a fost singurul care m-a înțeles. N-ar fi trebuit să mă mărit cu Quentin; Nick și cu mine am fi fost din nou împreună, dacă nu m-aș fi măritat cu Quentin."

Se așeză la biroul lui Quentin, aprinse lampa și formă numărul lui Nick de acasă.

– A sunat mama, spuse Chad cînd Nick ajunse acasă mai tîrziu în după-amiaza aceea.

Stăteau pe o canapea de piele în cabinetul căptuşit cu cărţi, unde corespondenţa primită în ziua aceea se afla grămadă pe birou.

– Vrea să stea de vorbă cu tine. Mi s-a părut că plîngea.

– Astăzi a fost înmormîntarea lui Quentin, probabil că vrea să audă o voce prietenoasă. O s-o sun după cină. Ce altceva s-a mai întîmplat?

– A zis că i-a luat tot.

– Cine?

– Quentin. A zis că a fost un ticălos şi că n-ar fi trebuit să se mărite cu el şi...

– Şi?

– Şi că ar fi trebuit să rămînă cu tine.

Nick clătină din cap.

– Se pare că ţi-a descărcat multe în spinare, aşa dintr-o dată, spuse el şi îl privi cu atenţie. Ce părere ai despre tot ce-a spus?

Urmă o pauză.

– Nimic.

– Mă gîndesc că ţi-ai făcut, totuşi, o părere. Dar n-o să vorbim despre asta dacă nu vrei.

Chad îşi frecă piciorul pe covor, privindu-şi cu atenţie pantoful.

– Mi s-a părut în regulă. Adică, am fi fost şi noi ca alţii şi am fi avut o familie întreagă.

Nick încuviinţă.

– Şi altceva?

– Şi m-am mai gîndit... că aţi mai putea s-o faceţi. Dacă mama vrea şi... dar bănuiesc că tu nu vrei.

– Nu, spuse Nick încet. Nu vreau. Şi cred că nici mama ta nu vrea. Părerea mea e că se simte tristă şi singură pentru că a murit Quentin, dar ştie că nu putem trăi împreună.

– Dar aţi făcut-o o dată şi a fost bine – şi ai zis că v-aţi iubit cînd v-aţi căsătorit –, v-aţi putea preface că e ca atunci şi aţi mai face un copil, iar eu aş mai avea un frăţior sau o surioară şi o mamă adevărată. Şi am fi toţi împreună.

Nick îşi puse braţul pe spătarul canapelei, în spatele lui Chad.

– Am fi putut să facem asta dacă am fi fost alţi oameni, spuse el păstrîndu-şi vocea relaxată.

Chad nu îi mai ceruse niciodată să se însoare din nou cu Sybille, poate din cauză lui Quentin, poate pentru că îi fusese teamă de un refuz care i-ar fi zdrobit un vis de care se agăţase cea mai mare parte din cei şapte ani ai săi. A venit vremea să fie zdrobit, îşi spuse Nick, după care se gîndi, aşa cum făcea întotdeauna cînd ştia că un lucru care avea să-i provoace durere lui Chad putea să mai aştepte. „De ce s-o fac acum? Lasă să-şi păstreze visul. Dacă-i face viaţa mai uşoară, de ce să i-l distrug?"

„Deoarece, chiar dacă are şapte ani, fiul meu va afla adevărul, nu-l voi lăsa să trăiască înconjurat de o mulţime de minciuni frumoase. Mama lui trăieşte în minciună; cu el nu va fi cazul."

Îşi puse picioarele pe măsuţa de cafea şi se rezemă de spătar luîndu-l pe Chad pe după umeri.

– Sînt foarte multe deosebiri între mama ta şi mine, părerile pe care le avem despre dragoste, familie şi muncă şi în felul cum gîndim despre tine. Întotdeauna am fost diferiţi, încă de cînd ne-am cunoscut, dar am crezut că nu era important sau poate că fiecare din noi a crezut că-l poate face pe celălalt să fie cum vrea el. Ceea ce e o prostie, dacă stai să te gîndeşti; de ce să vrea cineva care a fost într-un fel timp de douăzeci şi unu sau douăzeci şi cinci de ani şi, probabil că avea impresia că era un fel de a fi bun, de ce să vrea să se schimbe dintr-o dată şi să fie altfel? spuse el şi făcu o pauză pentru a-i lăsa timp de gîndire lui Chad. Asta nu înseamnă că unul din noi are un fel bun de a fi şi celălalt are un fel greşit, înseamnă doar că sîntem diferiţi. Cînd ne-am căsătorit, a fost aşa cum ai încerca să ataşezi una din piesele tale Lego de una din maşinile de jucărie; nu poate să dea rezultate, pentru că nu sînt făcute să meargă împreună. Sînt foarte bune luate separat, dar nu şi atunci cînd sînt îmbinate.

– Dacă ai folosi o sîrmuliţă, ai putea să legi piesa Lego de maşină, zise Chad după o clipă.

Nick simţi durere cînd văzu tenacitatea fiului său şi cînd îi auzi rugămintea din glas.

– Ar putea să meargă pînă cînd maşina ar întîlni în cale nişte locuri accidentate. Asta se întîmplă cu oamenii. Încearcă să lege lucrurile şi, uneori, merge destul de bine, dar cînd se întîmplă ceva care îi face să fie nervoşi, îngrijoraţi sau speriaţi legăturile pe care le-au făcut tind să se desfacă. Nu e...

– Ar putea să facă altele noi.

– Încearcă şi asta. Dar, de obicei şi astea se desfac. Nu că n-ar încerca, Chad, dar sînt prea multe lucruri la care să se gîndească în acelaşi timp, iar cele care nu sînt zdravene şi solide de la început nu rezistă furtunilor.

– Care furtuni?

– E un fel de a spune momentelor dificile. Ca atunci cînd te certi pentru ceva sau cînd îţi faci griji în legătură cu slujba, cu banii sau dacă altora le place munca ta sau nu.

– Sau dacă or să-ţi cumpere computerele sau nu.

– Exact. Dar nu e numai cînd sînt probleme, Chad; uneori, doi oameni nu pot locui împreună, orice s-ar întîmpla. Pot să încerce din răsputeri să împartă o viaţă, să fie buni unul cu celălalt şi fericiţi, dar, pur şi simplu, nu reuşesc. Mama ta şi cu mine sîntem aşa. Şi, dacă nu putem trăi împreună într-un mod plăcut şi fericit, e mai bine pentru toţi trei să trăim separat.

Chad se mişcă în îmbrăţişarea lui Nick, ca şi cum s-ar fi chinuit să scape de o greutate. Stătea cu capul plecat şi cu o mînă trăgea ritmic de cracul pantalonilor.

– Aţi făcut-o o dată, zise el cu încăpăţînare.

– Am încercat o dată. N-am reuşit. Nu reuşim să facem tot ce vrem, Chad, chiar dacă încercăm.

Copilul continua să tragă de pantalon.

– Deci nu crezi că aţi reuşi.

– Sînt sigur că n-am reuşi.

Atunci el îşi ridică privirea şi ochii îi înotau în lacrimi.

– Niciodată?
– Niciodată.
Chad îşi feri privirea, înghiţind în sec şi apoi urmă un moment îndelungat de tăcere. Stăteau alături, atingîndu-se, dar separaţi; Nick nu putea să pătrundă în gîndurile lui. Îl lăsă să se lupte cu propria durere sperînd că va veni la el atunci cînd durerea va deveni prea grea pentru a o suporta singur.
– Atunci de ce nu te însori cu altcineva? întrebă Chad deodată.
Luat prin surprindere, Nick tăcu şi îşi roti privirile prin încăpere: biroul pe care îl făcuse pentru sine, cu fotolii din piele, un covor alb Berber şi un birou negru din lemn de nuc; pereţii căptuşiţi cu rafturi din lemn de stejar pline cu cărţi; mici sculpturi de Giacometti pe o masă lîngă fereastră, un tablou de început al lui Jasper Johns aflat pe un şevalet în faţa biroului. Era o încăpere plină de căldură şi confortabilă care nu trăda prezenţa nimănui în afară de a lui. Casa aceea mare, frumoasă şi plină de lumină era a lui şi a lui Chad, doi oameni în douăsprezece camere, lăsînd destul loc şi pentru altcineva. „În viaţa mea e destul loc şi pentru altcineva."
– N-am găsit încă pe nimeni pe care să vreau să aduc în casa noastră şi în vieţile noastre, spuse el în cele din urmă. Cînd o s-o fac...
– Ieşi în oraş foarte mult, mi-a zis Elena.
– Şi eu îţi spun, zise Nick defensiv. Nu-ţi ascund nimic.
– Nu-mi spui despre toate, ştiu asta. Uneori pleci după ce mă culc eu şi te întorci foarte tîrziu. Cîteodată te aud. Atunci le regulezi?
Nick ridică din sprîncene.
– Ce-nseamnă asta?
– Nu ştiu, zise Chad. Băieţii de la şcoală zic că asta trebuie să facem la întîlniri cînd o să fim mai mari.
– Care băieţi?
– Din clasa a opta. Mergeau lîngă noi în timpul unui exerciţiu de stingere a incendiului şi ne spuneau tot felul de lucruri despre a fi mare. Ziceau că e amuzant.

– Să fii mare?

– Să regulezi. Aşa e?

– S-ar putea, zise Nick, neştiind cum să înceapă sau cît să spună.

– Ei bine, eu n-o s-o fac decît cînd o să vreau, spuse Chad categoric. Băieţii ăia ziceau că trebuie, dar n-o să mă oblige nimeni, o să fac ce vreau.

Nick aşteptă, dar copilul nu mai spuse nimic. Observă că nu prea îl interesa subiectul. Deocamdată, îşi spuse el. Mai am ceva timp ca să mă gîndesc ce să-i spun.

– Chad, îţi aduci aminte cînd ţi-am zis că n-o să mă-nsor pînă n-o să cunoşti şi tu persoana respectivă? îl întrebă el şi Chad încuviinţă. Ei bine, nimic nu s-a schimbat. Cînd o să găsesc o femeie cu care o să vreau să trăiesc, o s-o aduc acasă şi o s-o cunoşti şi tu şi, dacă totul o să fie în regulă, o să mă recăsătoresc. Ai dreptate, am ieşit cu o mulţime de femei şi mi-ar plăcea să mă însor iarăşi, dar se pare că nu-i ceva ce se poate comanda, ca un hamburger la restaurant.

– În sînge, zise Chad. Nu, mai bine făcută, adăugă el şi zîmbi. Ai putea să comanzi o soţie blondă, cu ochii verzi, înaltă, dar nu la fel de înaltă ca tine, bogată şi frumoasă şi ei să ţi-o aducă la nas.

Cuvintele acelea răsunară în mintea lui Nick. Cu cîteva modificări, o descriau pe Valerie. Se uită la Chad.

– De ce neapărat blondă, cu ochii verzi şi aşa mai departe?

– Nu ştiu. Mi se pare o combinaţie bună. Şi ar fi diferită.

Diferită de Sybille, îşi spuse Nick. Extrem de diferită.

– Chad, m-am tot gîndit să facem o schimbare majoră şi aş vrea să vorbesc cu tine despre asta.

Băiatul se încruntă.

– Adineauri ai zis că nu te-nsori.

– Nu de însurătoare e vorba. Ci despre munca mea. Putem să vorbim?

Chad se îndreptă şi îl privi cu seriozitate.

– Foarte bine.

– Mă gîndesc să vînd *Omega* şi să mă apuc de altceva. Am discutat cu Ted...

– Nu poţi să vinzi *Omega!* Tu ai făcut-o şi e cea mai bună din lume! Altcineva ar putea s-o strice!

Nick zîmbi.

– Altcineva ar putea schimba anumite părţi din ea, dar în ultima vreme am primit o mulţime de telefoane de la oameni care vor s-o cumpere pentru că e extraordinară aşa cum e.

– Atunci de ce s-o vinzi? Nu-ţi mai place?

– Ba-mi place. Îmi place să ştiu că e ceva ce am construit eu şi Ted şi îmi plac oamenii cu care lucrăm. Dar, în multe privinţe, nu mai e aceeaşi companie pe care am clădit-o noi. Am început noi doi; acum avem peste o mie două sute de angajaţi şi pe majoritatea nici nu-i cunosc. Am început într-o cameră în casă şi acum avem treisprezece clădiri, iar eu nu intru în multe din ele chiar şi săptămîni întregi. Iau hotărîri, dar nu văd ce se face pentru punerea lor în aplicare. Înainte îmi venea cîte o idee, făceam ceva şi mă gîndeam cum să fac să fie mai bine sau poate că ideea nu dădea rezultate şi trebuia să mă gîndesc la altceva. N-am mai făcut asta de ani de zile. Şi *Omega* există de multă vreme, Chad. Poate că mai pot face şi altceva, ceva la care nici măcar nu m-am gîndit. Numai asta fac de aproape zece ani, încă de cînd am venit la San Jose.

Chad îi aruncă o privire tatălui său.

– Ar trebui să plecăm în altă parte?

– S-ar putea. Cred că aş vrea asta. Tu ce zici?

– Să-mi las prietenii? Şi şcoala?

– Ţi-ai face alţi prieteni, la altă şcoală. Niciodată nu ţi-a fost greu să-ţi faci prieteni.

Chad clătină din cap categoric.

– Nu-mi place.

– Bine, o să mai vorbim altă dată. S-ar putea să fie ceva bun pentru mine.

– De ce? Doar aici locuim.

Prea multe deodată, îşi spuse Nick. Am început cu Sybille şi am ajuns să discutăm despre plecarea din

San Jose. Cum de m-oi fi gîndit că aş putea să mă descurc?

– N-o să plecăm nicăieri în momentul ăsta, spuse el. Încă mai lucrez la *Omega*. O să înaintăm pas cu pas.

Chad clătină din cap iarăşi.

– Sînt sigur că ai hotărît deja. Vrei să plecăm. Ei bine, eu n-o să plec, rămîn aici. O să stau cu Elena şi cu Manuel. Ei ştiu să aibă grijă de mine, spuse el şi începu să plîngă. Eu locuiesc aici! N-o să plec nicăieri!

Mustrîndu-se cu asprime, Nick îl luă în braţe. Promisiunea de a rămîne acolo îi tremura pe buze, dar se abţinu. Nu avea să facă acea promisiune, nici măcar de dragul lui Chad. Pentru că venise vremea să plece din San Jose şi să găsească altceva de făcut cu energia sa şi neastîmpărul din ce în ce mai mare. Avea aproape treizeci şi cinci de ani; îl aşteptau prea mulţi ani buni de viaţă ca să mai continue cu o slujbă care nu îl mai provoca şi să trăiască într-un oraş care nu mai prezenta nici un interes pentru el. Ţara era mare, lumea, de asemenea şi plină de aventuri. Nu se va grăbi şi Chad avea să ia totul ca pe o aventură, ca şi el, deoarece aveau să o împartă amîndoi.

– N-ai sunat-o pe mama, zise Chad şi Nick înţelese că toată acea discuţie despre schimbări şi incertitudini îl făcuse pe băiat să se gîndească la Sybille în mod inevitabil.

– Bine, spuse el. Vrei să te duci să o întrebi pe Elena cînd e gata cina?

– După aceea pleci?

– Nu. O să petrecem seara împreună. Ce-ai vrea să facem? Să citim, să ne uităm la un film sau să jucăm ceva?

– Un film, pe urmă Monopoly şi, la culcare, îmi citeşti o poveste.

– Ne-ar apuca trei dimineaţa. Va trebui să modificăm programul puţin. Hei, prietene, zise el apoi, cînd Chad porni spre uşă.

– Ce e?

– Te iubesc. Eşti cel mai bun fiu din lume, cel mai

bun tovarăş de casă şi cel mai deosebit prieten al meu. N-o să te forţez să faci nimic ce te-ar face nefericit. Bine?

– Şi dacă e ceva ce te-ar face pe tine fericit şi mie nu mi-ar plăcea?

– Atunci am avea un conflict şi l-am rezolva.

– Dar tu eşti mai mare, zise Chad cu şiretenie şi tu cumperi tot şi eşti capul familiei.

– Dacă vorbeşti despre cine deţine puterea aici, ai dreptate, în multe privinţe, eu. Dar te iubesc şi, dacă o să-mi stea în putinţă, n-o să fac nimic care să te facă nefericit, aşa că asta îmi mai ia din putere. Înţelegi?

– Nu chiar.

– Eh, puterea reprezintă un subiect complicat. O să mai vorbim şi altă dată. Vreau doar să înţelegi că eşti cea mai importantă persoană din lume pentru mine şi că orice o să facem, o să facem împreună. E bine?

Chad încuviinţă încet.

– Bănuiesc.

– Bănuieşti?

Chad dădu fuga la tatăl lui şi îl luă de gît.

– E bine, zise el în pieptul lui Nick, după care ieşi alergînd din cameră.

Nick nu ştia ce anume era bine. O să aibă o mulţime de discuţii, îşi spuse el şi, pentru prima dată, simţi o anume grijă. „Aş fi vrut să am pe cineva care să împartă treaba asta cu mine. Nu numai că Chad are nevoie de o mamă, dar şi eu am nevoie de o femeie care să mă ajute să rezolv chestia asta complicată... şi să-mi trăiesc viaţa."

„Comandă una la restaurant", îşi spuse el cu tristeţe şi imaginea lui Valerie îi apăru din nou în faţa ochilor, după care dispăru şi el se duse să o sune pe Sybille.

Telefonul sună îndelung; tocmai voia să închidă cînd o auzi răspunzînd.

– Te-am trezit cumva? întrebă Nick.

– Ah, Nick. Mă întrebam dacă o să-ţi transmită Chad mesajul. Mă uitam pe nişte hîrtii în camera cealaltă. S-a întîmplat ceva îngrozitor, Nick. Am nevoie de un prieten,

am nevoie de cineva care să mă ajute.

Nu o auzise niciodată atît de disperată.

– Te referi la Quentin? Ştiam că a murit, Sybille; ai sunat acum trei zile şi mi-ai spus.

– Nu, nu, nu asta... bineînţeles că e îngrozitor că a murit; e insuportabil; e atît de groaznic aici fără el, mă simt atît de singură. Dar e vorba de altceva, Nick – tocmai am aflat – de ceva ce mi-a făcut. Nu ştiu cum a putut; l-am iubit atît de mult şi am făcut totul pentru el, dar el şi-a bătut joc de mine...

– Sybille, ce este?

– A lăsat toţi banii unui afurisit de predicator...

Nick se lăsă pe spate, de parcă ar fi vrut să se depărteze de vocea ei stridentă.

– Îmi pare rău, spuse ea răguşită. Nu... sînt extrem de tulburată... I-a lăsat cea mai mare parte din bani acestui Dominus – ţi-am povestit despre el, nu? –, un predicator ţicnit care n-a putut nici măcar să ridice cotaţiile. Iar mie mi-a lăsat reţeaua, pe care n-o vreau; m-am săturat de ea pînă peste cap!

– Stai puţin. Quentin ţi-a lăsat ţie reţeaua?

– Şi un milion de dolari. O nimica toată.

Nick zîmbi. Altădată, suma aceea ar fi însemnat o avere pentru Sybille. Şi încă mai însemna, pentru majoritatea oamenilor.

– Lui Dominus cît i-a lăsat?

– Cinci milioane.

– Cinci? Credeam că mai mult.

– A fost mai mult, dar a băgat totul în reţeaua asta. Era nebun, Nick, cum cheltuia banii cu ea... credea că orice problemă putea fi rezolvată doar cheltuind, cheltuind şi iar cheltuind...

– Dar, dacă banii sînt băgaţi în reţea şi tu nu vrei s-o păstrezi, de ce n-o vinzi?

– M-am gîndit la asta, dar...

Sybille se îndreptă în fotoliul ei şi se uită pe fereastră la luminile Washington-ului.

– Quentin avea nişte datorii, spuse ea încet. Nu foarte mari, dar orice datorie îngreunează vînzarea unei

companii.

– Depinde de genul şi mărimea datoriei. Şi de potenţialul care există să o achite cineva şi apoi să înceapă să înregistreze un profit. Sybille, ar trebui să stai de vorbă cu nişte contabili şi nişte avocaţi, ei ar putea să facă mult mai multe decît mine.

– O s-o fac cînd o să-mi mai revin, spuse ea continuînd să se uite pe fereastră, dar ceea ce vedea era casa lui Nick cu douăsprezece camere, mobilată luxos, *Mercedes*-ul şi *Porsche*-ul din garaj, Elena şi Manuel, servitoarele, grădinarii... şi articolele de fond din *Time* şi *Newsweek*. Două sute de milioane de dolari.

– Nick, spuse ea atunci. Ştiu că ţii foarte mult la companie, dar crezi că te-ar putea interesa să cumperi o reţea de televiziune, la un preţ foarte bun?

CAPITOLUL 15

Cerea trei sute de milioane de dolari pe reţea. Era mult mai mult decît îi spuseseră experţii că ar fi putut obţine, dar, după ce Nick refuzase, ea mărise preţul. Îl rugase de cîteva ori la telefon: „Mai gîndeşte-te. Stai cîtva timp şi gîndeşte-te şi, pe urmă, anunţă-mă.“ Şi deşi, la început, el insistase că nu ştia absolut nimic despre televiziune şi nu voia să deţină nici o parte din ea, în cele din urmă, ei i se păru că aude o modificare în glasul lui şi fu sigură că începuse să se gîndească mai serios. Dar pierduse prilejul de a profita de relaţia lor şi de a obţine reţeaua la un preţ ridicol de scăzut. Preţul crescuse, atît pentru el, cît şi pentru ceilalţi.

La începutul noului an angajă un director, căruia nu îi spuse că EBN era de vînzare.

– N-am timp să conduc reţeaua personal sau să o fac să fie foarte puternică, spuse ea. Am înfiinţat o companie producătoare şi acolo e locul meu mai tot timpul. Deci va trebui să mă suni dacă ai întrebări, iar eu o să

trec pe-aici cînd o să pot, pentru a vedea dacă totul e în regulă.

– Cineva a-ncurcat lucrurile serios de tot, spuse el dispreţuitor, uitîndu-se la graficul care arăta cotaţiile excelente de care se bucurase televiziunea la început şi apoi declinul lor rapid.

Sybille îşi privi mîinile împreunate.

– A fost vina mea; nu poţi condamna pe nimeni altcineva. Am fost prea ocupată cu soţul meu, care era pe moarte, ca să mai dau atenţie lucrurilor de-aici, iar soţul meu era incredibil de încăpăţînat – dar era atît de bolnav; cum putea el să înţeleagă? – era absolut iraţional; nu voia să mă lase să conduc fără el. Şi nici nu m-a lăsat să angajez pe cineva ca dumneata. Era reţeaua lui, înţelegi, el a cumpărat-o şi a vrut să simtă că-i aparţine pînă în ziua cînd a închis ochii. N-aş fi putut să-l ignor ca şi cum ar fi fost deja mort...

Directorul, care ar fi dat orice să aibă o asemenea soţie, roşi cînd îşi aminti cît de dispreţuitor fusese. Îi acoperi mîna lui Sybille cu a sa.

– O să am grijă de ea pentru dumneata, spuse el grav. Şi în memoria soţului dumitale.

Degetele ei tremurau sub ale lui asemeni ghearelor unei păsări neputincioase.

– Mulţumesc, şopti ea şi, astfel, lăsă EBN-ul în grija lui.

Compania ei producătoare se numea *Sybille Morgen Productions*. O firmă sigură, fără cineva care să o critice sau să-i spună ce şi cum să facă. De acum încolo, puterea avea să o deţină numai ea. Imediat cum vînd reţeaua şi pun mîna pe bani, o să am totul, îşi spuse ea; atunci o să înceapă cu adevărat viaţa mea.

Cînd înfiinţase compania producătoare, cumpărase o clădire la vreo două mile distanţă de EBN şi o transformare în birouri şi studiouri ultramoderne. După moartea lui Enderby, Sybille pusese în faţa clădirii o firmă pe care scria *Sybille Morgen Productions*, iar ea se instalase într-un birou pe care îl decorase ea însăşi cu mobilă italiană şi un covor pluşat de culoare închisă.

În timpul primăverii şi verii care urmară după moartea lui Enderby, în vreme ce aştepta clienţi pentru EBN, lucra la producerea a două emisiuni-concurs şi a unui serial pornografic care avea să fie transmis seara foarte tîrziu. În cele din urmă, Sybille Morgen Productions avea să ajungă peste tot, chiar şi în Europa: avea să fie mai mare decît ar fi putut ajunge reţeaua vreodată.

Dar avea nevoie de mai multe emisiuni: trebuia să ofere o întreagă varietate care, în cele din urmă, să fie transmise. Îi trebuia o emisiune de gimnastică pentru a fi dată pe post dimineaţa, două sau trei pentru copii, ceva cu animale, vreo două emisiuni de modă, o alta culinară pentru după-amiază şi un serial de zi care să captiveze. Dacă producea toate aceste lucruri şi le vindea, nimeni nu putera să o ignore: avea să domine timpul unei televiziuni independente. Avea să aibă tot ce îşi dorea.

În afară de un spectacol al Domnului.

Nu putea să ignore acest lucru: posturile de televiziune doreau aşa ceva. Domnul aducea bani, cotaţii ridicate şi, de asemenea, publicitate, căci sponsorii ar fi putut beneficia de reclame înainte şi după spectacol. Era uşor de găsit un predicator, Sybille ştia acest lucru. Nu voia unul necunoscut, decît dacă îl putea controla şi manipula.

Sau o ea.

Astfel ajunse în New Jersey, pentru a o lua pe Lilith Grace cu ea.

Era mai uşor decît îşi închipuise. Rudy Dominus îi trimisese numele bisericii lor şi ea o găsi într-o dimineaţă înnorată de aprilie: o clădire care nu ieşea prin nimic în evidenţă, în care dacă se aflau două duzini de oameni, Sybille se aşeză în spate şi o ascultă pe Lily predicînd.

– Sigur că trebuie să credeţi în voi înşivă în fiecare zi a săptămînii dar această zi, duminică, este deosebit de importantă, pentru că sîntem împreună, ajutîndu-ne reciproc, crezînd unii în alţii, iubindu-ne unii pe alţii. Uneori, s-ar putea să vi se pară că sînteţi singuri în lupta de

a descoperi ce e cel mai bun în voi şi că n-o să aflaţi niciodată propriul vostru miez de bunătate, dar nu sînteţi singuri şi aceasta e dovada: prietenii voştri sînt aici. Ei sînt adevărata voastră familie, care vă ajută, vă susţine cînd cădeţi pradă disperării, e martora bunătăţii, forţei şi abilităţilor voastre. Indiferent ce vreţi să fiţi, se află deja înlăuntrul vostru. Indiferent cine vreţi să fiţi, aşteaptă în inimile voastre eliberarea. Nu trebuie decît să aveţi încredere în bunătatea care se află deja în voi, să mă credeţi cînd vă spun că, datorită faptului că sînteţi creaţi după chipul lui Dumnezeu, în voi nu poate exista rău sau meschinărie, ci numai înţelepciune, bunătate şi măreţie nedescoperite...

Sybille privi chipurile vrăjite ale celor prezenţi. Două femei plîngeau, cîţiva încuviinţau ritmic. Toţi părea fermecaţi.

Simţi un fior uşor. Nu din cauza vorbelor lui Lily, căci acestea nu o atinseră. Ceea ce o impresionă era liniştea mormîntală din biserică, concentrarea oamenilor şi Lily însăşi: micuţă, mai drăguţă decît şi-o amintea Sybille, cu faţa curată şi nefardată, emanînd o puternică încredere în sine. Purta o rochie bleu cu mîneci bufante, care nu o prindea deloc, ca un copil de zece ani care încerca să demonstreze că are experienţă, îşi spuse Sybille. Avea nevoie de alb: feciorelnic, incoruptibil. „Aş putea să mă descurc cu ea, îşi spuse Sybille. Rămase pe scaun cînd toţi ceilalţi se ridicară pentru a cînta un imn. Aş putea să fac din ea cea mai mare predicatoare din cîte există."

Aşteptă în timp ce lumea ieşea în şir, trecînd încet pe lîngă Lily, atingîndu-i mîna, oprindu-se pentru a-i spune cîte ceva, ea asculta cu gravitate şi încuviinţa înainte de a trece la următoarea persoană. Apoi veni rîndul lui Sybille.

– Ai fost grozavă.

– Mulţumesc, zise Lily fără să se arate surprinsă de prezenţa ei. Mă bucur să te revăd. Sper că te simţi mai bine acum.

– Mai bine?

– Erai atît de tulburată la moartea lui Quentin şi, pe urmă, a fost şi testamentul lui... un moment foarte dificil. Rudy şi cu mine ne-am simţit total neputincioşi; ai fost foarte ostilă – şi am înţeles motivul – dar ne-a fost greu să te ajutăm.

– Unde e Rudy?

– E puţin răcit. Altfel pe el l-ai fi auzit predicînd astăzi.

– Numai în cazurile astea predici tu? Cînd el e bolnav? Ar trebui să te afli aici tot timpul; eşti mult mai bună decît a fost el vreodată.

Ochii lui Liiy se luminară bruşc, dar ea îi plecă imediat.

– Nu mai bună, ci altfel, o corectă ea cu blîndeţe.

– Dar vrei să predici. Vrei propria ta biserică, propriul tău public...

– Enoriaşi, o corectă Lily din nou.

– Bineînţeles. Fără să ai pe cineva care să te supravegheze, să-ţi zică ce şi cum să spui.

– Rudy nu-mi zice niciodată ce să spun, are încredere în mine. Şi eu în el. Mi-aş dori propriul meu amvon şi el ştie asta foarte bine, a zis că o să-mi spună cînd sînt pregătită pentru aşa ceva.

– Ţi-a mai spus ceva în ultima vreme?

Liiy se încruntă uşor.

– Nu cred... cam de mult, dar...

– Nu vrei să luăm masa împreună? o întrebă Sybille brusc. Nu-i uşor să stăm de vorbă aici, în frigul ăsta.

– Da, aşa e, e frig. Şi chiar mi-e foame; n-am mîncat nimic dimineaţă.

– Ei bine, unde ţi-e haina? întrebă Sybille cu nerăbdare în glas.

– Nu mi-am luat-o de acasă. M-am gîndit că, fiind aprilie, o să fie cald. Şi soarele strălucea cînd am plecat.

– Hai să mergem, spuse Sybille, pornind repede spre maşina închiriată, urmată de Lily. Cine are grijă de tine? o întrebă ea apoi, în timp ce conducea.

– Eu! Doar am optsprezece ani. O să împlinesc nouăsprezece peste cîteva luni.

– Dar nu eşti suficient de mare ca să-ţi porţi singură de grijă.

Lily rîse uşor stînjenită.

– Parcă ai fi o mamă.

– N-aş vrea să... zise Sybille, dar tăcu brusc.

„Nu încurca lucrurile, îşi spuse ea; e tocmai bună pentru a fi salvată."

– N-aş vrea să fiu doar o mamă, deşi numai Dumnezeu ştie cîtă nevoie ai avea de una, zise ea. Aş vrea să-ţi fiu şi prietenă.

Lily îi aruncă o privire cu coada ochiului, după care oftă.

– Aş putea să mănînc un hamburger?

– Unde?

– La *Hamburger haven*; dacă o iei pe aici...

Sybille o luă la dreapta.

– Cît e de departe?

– Vreo milă. Rudy nu-mi dă voie niciodată să merg acolo.

– De ce?

– Nu-i plac oamenii care sînt acolo şi nu poate să sufere hamburgerii.

Părea foarte tînără. Într-un interval de cîteva minute, tînăra şi încrezătoarea predicatoare care fermecase un număr de oameni lăsase locul unei fete îngheţate şi înfometate care tînjea după o mamă, sau cel puţin după cineva – categoric o femeie – care să o îndrume şi să-i fie aproape în timp ce devenea femeie la rîndul ei. Ea nu era perfect conştientă de ceea ce voia, dar acest lucru nu conta: Sybille ştia.

„Şi iată-mă", îşi spuse ea.

– Ce altceva mai zice Rudy că n-ai voie să faci? Mergi la întîlniri?

Lily clătină din cap.

– Nu încă. Uneori ieşim în oraş cu oameni pe care îi cunoaşte Rudy, la restaurante şi la filme, sau gătesc pentru prietenii lui la el acasă.

– Nu locuieşti cu el?

– Ah, nu, niciodată n-am locuit împreună. Rudy zice

că ar crea o impresie urîtă care m-ar afecta foarte mult.

– Atunci de ce găteşti pentru prietenii lui? N-are nici o iubită?

– Nu ştiu.

– Şi nu-l întrebi? Nu te întrebi dacă are sau nu?

– Nu, Rudy face ce vrea.

– Dar tu nu.

Urmă un moment de tăcere.

– Sînt prea tînără, zise ea, dar glasul îi trăda îndoiala. Pe strada următoare.

Sybille găsi un loc de parcare lîngă clădirea joasă din cărămidă. Un hamburger imens era pictat pe geam, înconjurat de nişte nori ţipători şi îngeri rumeni în obraji, iar clanţa era un hamburger din plastic. Sybille o urmă pe Lily înăuntru. Se auzea urlînd muzica unui tonomat; băieţi şi fete în blugi şi pulovere stăteau pe jumătate şezînd, pe jumătate în picioare pe scaunele înalte din faţa tejghelei lungi, alţii erau îngrămădiţi cîte şase sau opt în cîte un separeu.

– Aici, spuse Lily cu vocea ei cristalină care se auzi într-un fel prin tot acel vacarm, conducînd-o pe Sybille spre un separeu mai micuţ în spate şi făcîndu-i cu mîna unei fete care o strigase.

Nu e străină de locul ăsta, îşi spuse Sybille; nici de ăsta, nici de altele, sînt convinsă.

– Un loc grozav, îi spuse ea aşezîndu-se.

Aruncă o privire suprafeţei roz a mesei şi apoi încercă să nu se mai uite din nou.

– De cîte ori ai fost aici?

Lily radia.

– Chiar îţi place? Doar de două ori; o dată m-a adus Rudy, de ziua mea, dar nu i-a plăcut, şi altă dată am venit singură, doar ca să... stau aici. Să simt că fac parte din lumea asta. Nu credeam că fac ceva rău.

– Nici n-ai făcut, spuse Sybille repede. Ce nu-i place lui Rudy?

Lily ridică uşor din umeri.

– Crede că, dacă-mi fac prieteni, ei or să profite de mine. Şi nu vrea să ies cu băieţi. Vrea să rămîn pură.

– Pentru cineva anume?

Liiy roşi şi Sybille se mustră.

– Iartă-mă; n-a fost frumos din partea mea. Dar ai mai fost aici, presupun că Rudy nu ştie, nu?

– Nu, zise Liiy roşind din nou. Nu-l mint, dar nu-i spun chiar totul. Aş vrea s-o fac, pentru că mi-ar plăcea să-l întreb... diverse lucruri, dar el mi-ar interzice să mai vin, aşa că nu pot să-l întreb.

– Probabil că nici n-ar şti ce răspunsuri să-ţi dea. Ai vrea să mă întrebi pe mine?

Lily o privi îndelung, uimind-o pe Sybille cu şiretenia acelei priviri.

– Nu ştiu. Nu ştiu de ce ai vrea s-o fac.

Sybille trase aer în piept, dar chiar în clipa aceea, apăru un tînăr cu un şorţ şi Liiy îi dădu comanda.

– La fel, spuse şi Sybille, fără să-i pese ce era.

– Bere? întrebă el.

– Cafea, zise ea. Bei bere? o întrebă pe Liiy apoi.

– Nu chiar; nu se duce cînd încerc s-o înghit. Comand pentru că aşa face toată lumea, şi Rudy...

– ... nu-ţi dă voie.

Lily chicoti, după care îşi roti privirile prin încăpere.

– Te uiţi după cineva? o întrebă Sybille încet.

– Nu! spuse Liiy şi obrajii palizi i se colorară din nou. Adică... un prieten.

– Ai ieşit cu el?

– Ah, nu, nu pot; Rudy e foarte categoric în privinţa asta. Doar am stat aici şi am vorbit.

– Nu ai voie să mergi la întîlniri, dar ai voie să bei bere.

– N-o beau; doar o comand. Oricum, nu-i acelaşi lucru, spuse ea cu reproş în glas. Bere şi hamburger... astea sînt lucruri mărunte. Întîlnirile... ar putea să-mi schimbe întreaga viaţă.

– Adică ţi-ai putea pierde virginitatea.

Deodată, ochii lui Liiy se umplură de lacrimi.

– Mi-e atît de frică... zise ea foarte încet.

Sybille simţi o emoţie extrem de puternică. „Tocmai bună pentru a fi salvată." Ce noroc că ajunsese tocmai

în acel moment. În viaţa ei nu deţinuse cu adevărat controlul asupra alcuiva.

Mîncarea i se aşeză în faţă: un coş lunguieţ în care se afla un hamburger extrem de mare, într-o chiflă cu susan, care trona pe o grămadă de cartofi pal şi, alături, puţină salată de varză într-un castronel din carton pliat.

– Nu-l aşa că e splendid? întrebă Lily şl, luînd hamburgerul în ambele mîini, muşcă din el, luînd o înghiţitură uluitor de mare.

Sybille se uită la hamburgerul ei. Nu putea s-o facă; nici măcar acolo unde nu o cunoştea nlmeni, nu avea de gînd să arate ca o adolescentă care nu învăţase nlciodată să mînuiască o furculiţă şi un cuţlt. „Valerie ar face-o." Îşi înălţă capul brusc, ca şi cum ar fi ascultat. „Ea ar găsl că e amuzant, ceva diferit; ar face în aşa fel încît totul să pară un joc şi ar ríde dacă cineva ar face vreo glumă în legătură cu felul în care ar arăta."

La naiba, îşi spuse Sybille cu ceva învecinat cu dlsperarea. Eu de ce nu pot să fac asta niciodată?

Luă hamburgerul şi începu să muşte de pe marginea chiflei. Luă o înghiţitură mică, apol alta, mai mare, dîndu-şi seama deodată cît îi era de foame.

– Nu-i aşa că e deliclos? întrebă Lily încîntată, fiind pe terminate.

– Minunat, zise Sybille şi, spre surprinderea ei, chiar aşa era. Mai vrei unul?

– Ah, nu, nu se poate; Rudy zice că nu trebuie să mă îngraş.

– Are dreptate, dar asta nu pare să fie o problemă pentru tine. Ai putea să mai mănînci unul?

Liiy îşl lăsă capul în jos şi încuviinţă. Sybille comandă încă un hamburger şi apoi o privi ulmltă cum îl mănîncă.

– Mulţumesc, zise Liiy oftînd. Mi s-a făcut lehamite de peşte, pul şi supe sănătoase; atîta vrea Rudy. A fost excelent, zlse ea mîncînd cartofi, dar de bere nici nu se atinse.

– Vrei o cafea? întrebă Sybille.

– Nu beau cafea. O ginger ar fi mlnunată.

Cînd aceasta fl adusă, Sybille dădu la o parte coşul ei gol.

– Liiy, aş vrea să vii la Washington cu mine.

Urmă un moment scurt de rătăcire. Liiy puse paharul pe masă.

– Ştiu, zise ea.

– Ce ştii?

– Că vrei să ai grijă de mine. Nu ştiu de ce; înainte nu mă plăceai, cînd stăteam cu Quentin. Poate crezi că m-ai nedreptăţit şi vrei să te revanşezi? Sau n-ai copii şi vrei să pretinzi că ai o fiică? Sau, pur şi simplu, mă placi şi vrei să-mi porţi de grijă, ceea ce ar fl foarte frumos, dar nu ştiu de ce ai face-o, dintr-o dată...

Sybille lăsă momentul de tăcere să se prelungească, făcînd-o să aştepte.

– Te plac, spuse ea, în cele din urmă. Mai mult decît îţi închipui. Ai dreptate, n-am o fiică; întotdeauna mi-am dorit una, dar n-a fost să fie. Iar acum am treizeci de ani şi nu-mi închipui că o să mă mai căsătoresc, ceea ce înseamnă că, probabil, n-o să am niciodată o fiică sau o fată căreia să-i port de grijă. Viaţa mea e atît de goală, Liiy. Nu m-am gîndit niciodată prea mult la asta; am luat totul drept garantat, dar, într-o bună zi, mi-am dat seama că-mi lipsea prezenţa ta în apartament. Ştiu că n-am fost drăguţă cu tine cînd ai fost acolo; am lăsat suferinţa să mă domine şi nu m-am gîndit cum mă purtam cu ceilalţi. Îmi cer scuze pentru asta; ştiu că asta te-a făcut nefericită. Dar nu-ţi cer să vii cu mine pentru că mă simt vinovată, Lily, ci datorită faptului că, pînă şi în acele luni îngrozitoare, ai făcut ca locuinţa mea să pară caldă şi plină de dragoste şi asta-mi lipseşte foarte mult...

Avea lacrimi în ochi şi pe buze îl tremura un zîmbet.

– Nu-i ridicol? O femeie în toată firea să plîngă într-un local unde se mănîncă hamburgeri. Scuză-mă, zise ea ştergîndu-şi ochii cu o batistă. Vreau mai mult decît să stai cu mine doar. Am pus pe picioare o nouă companie producătoare de televiziune şi aş vrea să produc un spectacol pentru tine. Poţi să faci ce vrei: să

predici într-o biserică – o să găsim noi una – sau să vorbeşti unor grupuri mici de oameni în studio, orice ai vrea. Habar n-ai cît de uimitoare eşti; trebuie să-ţi oferi şansa de a fi auzită de milioane de oamenl; nu vei mai fi nevoită niciodată să-ţi descarci inima în faţa cîtorva persoane.

Liiy stătea nemişcată, cu privirea plecată şi cu mîinile împreunate pe masă. Îşi ridică privirea încet şi îi aruncă lui Sybille un zîmbet tremurător.

– E prea mult; mi se pare ireai. N-am îndrăznit niciodată să mă rog pentru aşa ceva; niciodată nu mi-am închipuit că aş putea să am... un amvon al meu; o mamă... Ah, Sybille, nici măcar nu pot să-mi imaginez cum o să fie!

Rîse încîntată.

– O să fie ca într-un basm! spuse ea întinzînd mîna şi, cînd Sybille i-o acoperi cu a ei, Lily i-o strînse. N-o să pot face niciodată ceva care să echivaleze cu ceea ce faci tu pentru mine; o să-ţi rămîn veşnic îndatorată. O să mă rog pentru tine în fiecare zi, dar asta nu-i tot... va trebui să-mi dai să fac tot felul de lucruri pentru tine, cumpărături, treburi în casă, orice vei avea nevoie, da? Lasă-mă să fac ceva pentru tine, Sybille. Te iubesc deja; te iubesc atît de mult.

– Bine, atunci hai să plecăm la Washington, mal întîi. De cît timp ai nevoie ca să-ţi faci bagajul?

– Nu de prea mult; n-am cine ştie cîte lucruri. Dar Rudy... trebuie să vorbesc cu Rudy.

– Sună-l.

– Ah, nu, doar nu vorbeşti serios. A fost atît de bun cu mine, atît de bun cît s-a priceput. Mă duc acolo chiar acum, o să-i pregătesc cina şi o să stăm de vorbă. Îmi doreşte numai binele; o să fie fericit pentru mine.

– S-ar putea să fie invidios.

Lily făcu ochii mari.

– Cum poţi să gîndeşti una ca asta? O să fie fericit.

– O să vii cu mine chiar dacă n-o să fie fericit?

Urmă un moment îndelungat de tăcere. Liiy îşi trase mîna.

– O să ne rugăm împreună şi atunci o să fie fericit.
– Dar, dacă n-o să fie, insistă Sybille.
– Sybille, spuse Lily încet, Rudy o să fie fericit pentru mine şi eu o să vin cu tine. Trebuie să crezi asta.
– Te cred, zise ea. O să ne înţelegem foarte bine amîndouă. Ştii ceva? Asta e începutul vieţilor noastre.

Ted McIlvain găzduia o petrecere dată în cinstea lui Nick în ultima lui zi de preşedinţie la *Omega*, iar Chad era şi el acolo, purtînd o haină sport nouă şi cravată. Era iunie şi intrase în vacanţă, aşa că avea să aibă mai mult timp la dispoziţie pentru a se gîndi la ce făcea şi ce gîndea tatăl său, fiind destul de îngrijorat, deoarece acesta spunea în glumă că trebuie să caute un alt garaj pentru a pune pe picioare o altă companie, iar Chad era sigur că nu se gîndea să înceapă ceva nou în San Jose. Niciodată.

Chad nu ştia cît putea să mai discute în acea privinţă. Tatăl lui era unul din cei mai încăpăţînaţi oameni din lume, dar era şi un fel de magician, pentru că, de multe ori, atunci cînd Chad credea că tatăl lui ceda, de fapt, făcea tot cum voia el.

Apoi mai era toată chestiunea aceea legată de vînzarea acţiunilor lui la *Omega* şi de renunţarea la funcţia de preşedinte.

Şi mai era ceva straniu, toate lucrurile despre televiziune pe care le citea tatălui.

Nimeni nu ştia ce aveau să facă, asta era problema; Elena şi Manuel nu ştiau, Chad nu ştia, tatăl lui nu ştia. Lui Chad nu-i mirosea a bine. Probabil că aveau să ajungă să facă un lucru straniu într-un loc stupid, unde aveau să fie o mulţime de inventatori cu care să vorbească tatăl lui, dar fără prieteni pentru Chad, iar el nu avea să-şi mai vadă mama niciodată, pentru că ea nu avea să vină într-un asemenea loc şi tatăl lui avea să fie ocupat cu noua companie, aşa încît Chad avea să fie singur şi nimănui nu avea să-i pese.

– Ce zici, Chad?

Băiatul tresări vinovat. Organizau acea petrecere

frumoasă pentru tatăl lui şi el nici măcar nu era atent.

– Ce anume?

– Vrei să ţii un toast pentru Nick? îl întrebă Ted. Înainte de cină ai spus că ai vrea.

– Ah, da, aş vrea.

Tatăl lui se afla lîngă el şi Chad îi văzu expresia mirată cînd el căută în buzunar bucăţica de hîrtie pe care îşi scrisese toastul.

Stăteau la o masă rotundă într-un restaurant, în jurul căreia se aflau alte mese rotunde la care toţi cei care lucraseră pentru Omega primii doi ani, mîncaseră, băuseră şi povestiseră despre cum fusese compania pe atunci.

Despături foaia de hîrtie. Ted îi spusese ce era acela un toast şi el hotărîse că trebuia să ţină şi el unul. Toată lumea ţinuse şi tatăl lui trebuia să aibă şi pe cineva din familie care să o facă. Dacă ar fi avut o soţie, ar fi făcut-o ea, dar nu avea, iar mama lui Chad nu venise la petrecere – după părerea lui, ar fi trebuit să o invite cineva, dar bănui că nu o invitase nimeni, pentru că ea nu se afla acolo –, aşa că nu era decît el. Nu-i plăcea ideea de a se ridica şi a vorbi în faţa tuturor, dar nu voia ca tatăl lui să aibă impresia că Chad nu era la fel de mîndru de el ca toţi ceilalţi, aşa că, asta e, îşi spuse el, o s-o fac şi îl scrisese cu o seară înainte.

– Tatăl meu e minunat, citi el ridicînd glasul, pentru a nu i se auzi tremurul din glas. Se pricepe la toate, te ascultă cînd vrei să-i vorbeşti şi nu strigă la tine cînd faci vreo prostie. Nici nu rîde de tine dacă greşeşti, facem tot felul de lucruri împreună şi sînt foarte amuzante, pentru că ne plac aceleaşi lucruri. Ar fi grozav dacă am putea să rămînem aici, unde are atîţia prieteni, dar probabil că n-o să rămînem, dar a fost minunat că toată lumea ne-a iubit şi l-a ajutat pe tata să creeze *Omega* pentru că a fost preferinţa lui multă vreme, în afară de mine. Aşa că, presupun că ar trebui să-i urez succes, aşa cum a făcut toată lumea şi să-i spun tatei că e minunat, aşa cum a spus toată lumea, cu o singură diferenţă, e al meu, adică e tatăl meu, şi e şi

prietenul meu, nu la fel ca taţii ceilorlalţi băieţi de la şcoală, ci altfel, poate cel mai bun şi... cred că asta-i tot.

Se făcu linişte cînd se aşeză Chad, de parcă toată lumea şi-ar fi ţinut răsuflarea. Apoi, cineva începu să bată din palme şi, într-un minut, toţi erau în picioare, aplaudînd şi zîmbindu-i. Şi tatăl lui se ridicase şi îl luase în braţe, strîngîndu-l atît de tare, încît avea impresia că o să-l rupă în două. Dar nu îi displăcea; ba se simţea chiar foarte bine. Era cel mai minunat sentiment din lume şi, indiferent ce ar fi făcut, unde s-ar fi dus, atîta timp cît tatăl lui îl ţinea aşa, atîta timp cît îl iubea atît, avea să le fie bine, iar el nu trebuia să se teamă că va fi singur. Niciodată.

Sybille îi invitase de Crăciun şi, din moment ce Chad era absolut sigur că nu voia să se ducă singur, plecară amîndoi spre Washington imediat cum începu vacanţa. Înainte de întîlnirea cu Sybille la cină, se duseră mai întîi, aşa cum făceau întotdeauna, la Muzeul aerului şi spaţiului de pe Mall, aşa încît Chad putu să se plimbe prin Skylab, să arunce o privire în interiorul modulului Apollo, să stea sub avioane suspendate de tavan şi să se minuneze în faţa unor roci de pe Lună, deşi atît el, cît şi Nick ştiau că arătau ca orice rocă de pe Pămînt. Îşi petrecură toată după-amiaza la muzeu, era ziua lui Chad. A doua zi avea să fie a lui Nick şi se duceau la Galeriile Naţionale de Artă, dar Chad era obişnuit. După aceea aveau să meargă la Muzeul copiilor. Aceea le fusese înţelegerea: împărţeau timpul în aşa fel încît să nu se supere nimeni.

Luară cina în linişte, cu Sybille, în cele patru seri ale vizitei lor.

– Trebuie să plec la trei zile după Crăciun, îi spusese ea lui Nick: Am fost invitată la o petrecere în Virginia. Aş fi preferat să petrec Anul nou cu tine şi cu Chad, dar n-am cum să fac. O să avem Crăciunul; e mai bine aşa, zău.

Îşi împărţiră darurile în living-room-ul lui Sybille şi, ca de obicei Nick fu agitat, nervos, răsfoind ziare şi reviste.

Nu găsise o modalitate de a evita acele reuniuni de familie pe care le crease Sybille şi ştia că lui Chad îi plăceau, aşa că le accepta, simţindu-se neputincios şi furios din cauza acelei neputinţe, convins că, de fapt, era o slăbiciune. Ba îi adusese lui Sybille chiar şi un cadou, deoarece, cu cîţiva ani în urmă, Chad izbucnise în plîns cînd îşi dăduse seama că Nick se aştepta ca schimbul de cadouri să se facă numai între el şi mama lui. În anul acela, Nick îi dărui lui Sybille o broşă mică, o căprioară de aur cu ochi din diamante. Cadoul ei era mult mai complex: o servietă din piele de ţipar dotată cu stilouri de aur şi creioane, un cuţit de deschis scrisori din argint, capsator şi mapă. Pe toate fusese gravat numele lui, iar pe servietă se aflau iniţialele lui gravate cu aur.

El era atît de furios, încît abia reuşi să-i mulţumească. Sybille vorbise aproape tot timpul. Ca şi cum ar fi ştiut cît de furios era, ea era deosebit de plăcută şi bine dispusă, vorbind despre televiziune, compania producătoare şi actorii şi actriţele cu care lucra. Găsi diverse modalităţi de a-l include şi pe Chad în monologul ei, cu întrebări şi glume, părînd să aleagă anecdote despre oameni pe care era foarte probabil ca el să-i cunoască. Nick nu îl văzuse niciodată pe Chad atît de încîntat de ea.

– Tata ştie totul despre toate astea, zise băiatul în cele din urmă. În ultima vreme numai asta face, citeşte despre televiziune. Cărţi, reviste, chestii din astea.

Făcu ochii imenşi cînd văzu aşezîndu-i-se în faţă o felie uriaşă de tort cu cremă de ciocolată.

– Uau, şopti ei, luînd furculiţa.

Sybille se uită la Nick.

– Adevărat?

– Exagerează puţin, zise Nick. Citesc o mulţime de lucruri.

– Te şi uiţi foarte mult la televizor, zise Chad cu gura plină de tort. Mult mai mult ca înainte. Eşti un adevărat expert.

– Poate ar trebui să cumpere o reţea de televiziune,

îi spuse Sybille lui Chad.

Acesta încuviinţă viguros.

– A zis că s-ar putea. Sau un post de televiziune sau poate să înfiinţăm noi unul al nostru. Unul mare, la fel ca NBC sau ABC. Avem mult timp acum, că tata nu mai e preşedinte la *Omega* şi zice că o să caute alt garaj în care să pună pe picioare o altă companie, dar n-o face; glumeşte doar.

– Nu mai eşti preşedinte la *Omega?* repetă ea.

– De cîtva timp, zise Nick.

– Nu mi-ai spus nimic!

El o privi în tăcere, pînă cînd ea roşi şi îşi feri privirea.

– Desigur că nu eşti obligat să-mi spui tot ce faci, dar ştii foarte bine că mă interesează ce faci... ce face Chad...

– S-a scris în ziare, spuse Nick calm.

– Bine, dar eu nu citesc decît ce se scrie despre televiziune. Ceva atît de important, Nick... aş fi crezut că aveai să-mi spui personal.

Chad se uita încruntat cînd la unul, cînd la celălalt.

– Data viitoare o să fii prima care o să afle, zise Nick cu dezinvoltură.

Chad îşi mîncă tortul, ascultînd conversaţia amicală a părinţilor lui.

Relaţiile se menţinură plăcute şi în următoarele două zile cînd se plimbară prin Washington, după care veni ultima seară a vizitei lor şi, după cină, Sybille imploră să vină înapoi la apartamentul lor de la *Madison Hotel.* Voia să-i spună noapte bună lui Chad în patul lui şi să-şi ia rămas bun, din moment ce nu avea să-l vadă dimineaţă, avea să plece foarte devreme la casa prietenei ei din Virginia. Deşi nu îşi ascunse şovăiala şi nemulţumirea, Nick spuse, în cele din urmă, că putea să vină. Aşa că Chad îşi sărută mama din pat, agăţîndu-se de ea şi inhalîndu-i parfumul cu ochii închişi.

– Crăciun fericit şi la mulţi ani, îi spuse el.

Ar fi vrut să-i spună că o iubea, dar, de fiecare dată cînd se gîndea să o spună, simţea un nod în stomac. Ei

nu părea să-i facă plăcere cînd îl auzea spunîndu-i-o şi nu ştia cum s-ar fi simţit tatăl lui dacă ar fi ştiut că o spune. Aşa că se limită doar cu un la mulţi ani şi imediat Sybille se depărtă de el.

– La mulţi ani, Chad. Sper că o să-ţi ajuţi tatăl să ia o hotărîre în legătură cu ce va face mai departe... spuse ea, după care îl privi gînditoare. Aş vrea să puteţi veni la Washington, ne-am putea vedea oricînd am vrea.

Chad făcu ochii mari. Ea nu mai spusese niciodată aşa ceva.

– Şi eu aş vrea, zise el.

– Bine, o să găsim noi o modalitate. Poate că tatăl tău o să cumpere un post de televiziune aici sau o să creeze unul propriu. S-ar putea să-i placă şi ar fi un loc foarte bun pentru tine ca să mergi la şcoală. Dar probabil că n-o să vreţi să plecaţi din San Jose.

– Păi, nu, adică, eu nu voiam, dar tata vrea. Mi-a promis că n-o s-o facă pînă cînd n-o să vreau şi eu, dar eu am zis nu... nu ştiu... poate...

Sybille se aplecă şi îşi atinse buzele de fruntea lui.

– O să ne gîndim, da? Culcă-te acum; poate că tatăl tău şi cu mine o să discutăm despre asta puţin.

Chad se întinse în pat, copleşit de gînduri.

– Dacă hotărîţi ceva, treziţi-mă să-mi spuneţi.

Dar Sybille ieşise deja din cameră şi se îndrepta spre salonul care lega odaia lui Chad de a lui Nick.

– A crescut atît de mult, spuse ea aşezîndu-se pe un fotoliu. Aş putea să beau ceva? Aş vrea să stăm puţin de vorbă; cine ştie cînd o să ne mai vedem.

– Oricînd vrei, zise Nick. E o călătorie lejeră de la Washington la San Jose. Coniac?

– Da. Eşti bucuros că ai scăpat de la *Omega?*

– Nu era o povară. Dar nu aveam timp să caut altceva de făcut, zise el şi îi dădu paharul, după care se aşeză pe un alt fotoliu. Dar tu? Ai vîndut reţeaua?

– Nu. Ţi-aş fi spus dacă aş fi vîndut-o, zise ea şi făcu o pauză pentru a-i lăsa timp să se gîndească la cuvintele ei. E foarte ciudat. Am nişte programe noi, cotaţiile au început să crească; ba nişte redactori de rubrică au

şi scris despre mine. Şi există foarte mult interes: telefoane, contabili care vin să se uite în registre, ştii toate chestiile astea. Dar nimeni n-a venit cu bani.

Sorbi din coniac şi oftă.

– Eh, bănuiesc c-o să găsesc eu pe cineva pînă la urmă. Problema e că nu sînt prea mulţi cei care au încredere în sine şi banii de care e nevoie, iar eu sînt atît de nerăbdătoare să vînd...

Nick zîmbi.

– Asta-i foarte bine. E aproape ca şi cum ai avea pe cineva în gînd.

– Naiba să te ia, Nick, nu te juca. Ştii foarte bine că am. Vreau s-o cumperi tu. De ce n-ai face-o? Vrei ceva nou şi niciodată nu ţi-a păsat dacă ceva era greu sau nu; de ce n-o faci?

Tăcu puţin, privind lichidul de culoarea ambrei din pahar.

– Chad a zis că i-ar face plăcere.

– Ce-nseamnă asta?

– Zice că i-ar plăcea să locuiască aici, pentru că ne-am vedea oricînd am dori.

– Chad a spus asta?

– Chiar adineauri, cînd ne uram noapte bună.

– Ce naiba i-ai spus?

– Nu prea mult. Cînd a zis asta, mi-a fost milă de el – părea atît de nefericit că plecaţi mîine – şi i-am spus că poate cumperi un post de televiziune la Washington sau înfiinţezi unul al tău. N-am spus nimic ce tu să nu fi spus înainte! Şi s-a luminat imediat la faţă; a fost uluitor.

Nick se încruntă.

– N-ar fi trebuit să spui nimic.

– De ce nu? Doar e fiul meu! De ce să nu trăiască lîngă mine dacă asta vrem amîndoi?

– Chiar asta vrei?

– Întotdeauna am vrut asta. Dar erau prea multe lucruri de făcut; nu puteam să-mi fac viaţa aşa cum trebuia... totdeauna a trebuit să mă gîndesc întîi la alţii. Nick... spuse ea ridicîndu-se şi aşezîndu-se apoi pe braţul fotoliului pe care stătea ei. Am putea să facem atîtea

împreună. Mă gîndesc la tine tot timpul; ce proastă am fost că te-am lăsat să mă dai la o parte fără să opun rezistenţă; ce proastă am fost să mă mărit cu Quentin, cînd tot timpul te-am iubit pe tine, tu ai fost singurul şi niciodată n-am încetat să te doresc, să am nevoie de tine...

Nick se ridică de pe fotoliu şi traversă încăperea.

– Credeam că am terminat cu chestiile astea, spuse el cu răceală. Nu e absolut nimic între noi, Sybille, nu mai e de ani de zile şi ştii asta la fel de bine ca mine. Nu mă mai iubeşti, aşa cum nici eu nu te mai iubesc. Nu sîntem nici măcar prieteni; n-avem suficiente lucruri în comun pentru asta şi, din moment ce nici măcar nu ne plăcem, nu există nici cea mai mică şansă ca asta să se schimbe vreodată.

Îi contemplă chipul rigid de furie.

– Pentru Dumnezeu, nu te purta ca şi cum te-aş fi jignit; ţi-am spus doar ceea ce ştiam deja amîndoi. Acum putem trece la altceva. Ai abordat două probleme în seara asta; cu una ai dat greş, dar putem vorbi despre cealaltă, dacă nu vrei.

Cuvintele lui îşi făcură efectul încet şi Sybille se îndreptă pe braţul fotoliului.

– Te referi la reţea.

– Exact. Ce-ar fi să mai bem ceva; aş vrea să-mi răspunzi la cîteva întrebări.

Fermele Sterling se întindeau pe o suprafaţă de şase sute de acri de păşune care urca şi cobora de pe dealuri acoperite cu iarbă scurtă şi deasă. Un strat de zăpadă învelea pămîntul şi îmbrăca ramurile copacilor; garduri bătute de elementele naturii şi nevopsite urmau forma dealurilor, întinzîndu-se spre orizont. Un gard din fier vopsit înconjura şase acri aproape de mijlocul proprietăţii, iar în centrul acelei suprafeţe se afla casa lui Carlton Sterlin, douăzeci şi cinci de camere întinse pe două nivele, sub un acoperiş în pantă din şindrilă gri, cu opt hornuri şi frontoane deasupra ferestrelor de la al doilea etaj. Pîlcuri de copaci ascundeau casa de oricine

s-ar fi aventurat pe drumul principal la o distanţă de jumătate de milă; în spatele acesteia, unde nu se afla nici un drum, erau două case de oaspeţi, terasa, terenuri de tenis şi piscina.

– Masa de prînz se serveşte în sufrageria mică la ora unu, spuse Valerie verificînd prosoapele din baie. N-o să fim decît cinci persoane; toţi ceilalţi vor ajunge pînă la cină. Cred că ai tot ce-ţi trebuie, dar dacă se întîmplă să ai, totuşi, nevoie de ceva, spune-i lui Sally. Lucrează aici încă de pe cînd Cari era bebeluş şi sarcina ei e de a ne face pe toţi să fim mulţumiţi. Se pricepe foarte bine la asta. Ai nevoie de ceva acum?

– Nu, mulţumesc; totul e perfect. Cîţi vor fi la cină?

– Douăzeci şi cinci; Cari e plecat la vînătoare cu nişte prieteni şi o să lipsească vreo două zile. Cred că o să-ţi placă de toţi. Facem o plimbare înainte de prînz? O să-ţi arăt caii. Avem şi alte atracţii; serele sînt minunate şi eleşteul îmi place foarte mult în perioada asta a anului: îngheţat pe margini, cu copacii desfrunziţi şi căsuţa grădinarului pe o colină – e ca într-o ilustrată alb-negru. Şi bineînţeles, caii. Ţi-ai adus lucrurile de călărie?

– Da. Mi-ar face plăcere să văd caii.

– Bine. Atunci hai să mergem. O să călărim după prînz, dacă vrei. Orice vrei, Sybille, nu trebuie decît să spui. Or să fie trei zile lejere.

Sybille încuviinţă. Nu îşi putea închipui nici măcar o oră lejeră, dar trei zile, dar acela era Middleburg şi societatea Middleburg-ului, iar ea avea foarte multe de învăţat înainte de a face parte din ea. Era a doua oară cînd Valerie Sterling o iniţia într-un stil nou de viaţă. „Cea mai bună modalitate de a învăţa, îşi spuse Sybille; mă folosesc de cineva care îmi datorează totul şi nici măcar nu ştie că e folosită."

Valerie îşi puse o haină roşie şi o pereche de cizme înalte.

– O să fie noroi, zise ea. Dacă n-ai nici o pereche, o să găsim noi pe-aici.

– N-am decît cizmele de călărie, zise Sybille.

– Ei... spuse Valerie scotocind într-o ladă de lemn cu capac. Încearcă-le pe astea. S-ar putea să-ţi fie puţin cam mari, dar mai bine decît să te strîngă.

– Sînt ale tale? întrebă Sybille aşezîndu-se pe o banchetă şi scoţîndu-şi pantofii. Par noi.

– Sînt noi. Le-am cumpărat în toamnă şi nu le-am încălţat niciodată. Îţi vin bine?

. Sybille se ridică

– Da, zise ea uitîndu-se la ele şi zîmbind.

Întotdeauna îşi dorise să fie în pielea lui Valerie.

– Unde mergem mai întîi?

– La ţarcul de călărie, la grajduri, la iaz şi la seră. Eşti de acord? Mie mi-e totuna, nu vreau decît să ies. Mi se pare că am stat toată săptămîna în casă.

– Făcînd ce?

Străbăteau un coridor care dădea într-un spaţiu neacoperit plin de legume şi flori printre care treceau poteci din cărămidă. De o parte, ataşate de aripa unde se afla bucătăria, erau serele.

– Şedinţa de consiliu, spuse Valerie, conducînd pe Sybille printr-un orificiu dintr-un gard viu spre un cîmp întins, unde se afla ţarcul de călărie. Şi am înregistrat un spot publicitar pentru o nouă expoziţie la Muzeul copiilor din Washington – de fapt, l-am produs chiar eu; e prima oară cînd fac aşa ceva. E mai mult domeniul tău.

– Poate o să faci mai mult, zise Sybille.

Valerie se întoarse repede şi Sybille îşi dădu seama că vocea i-o fi trădat furia care o stăpînea.

– Vreau să spun că poate o să preferi să faci asta decît să apari în faţa camerei, adăugă ea cu un glas mai calm.

– Nu ştiu, zise Valerie întorcîndu-se din nou şi continuîndu-şi drumul în jurul ţarcului. Vreau mai mult, dar nu ştiu ce anume, spuse ea apoi şi rîse cu tristeţe. E greu să arăţi ca şi cum ai avea totul, pare atît de ingrat să ceri mai mult.

– Ce anume mai mult? Nu există ceva care să nu ai.

– Vrei să spui că am bani. Ei bine, şi tu ai bani; ai totul?

– Nu de ajuns. Oricum, vreau mai mult decît bani.
Valerie rîse din nou.

– Vezi? Întotdeauna e loc de mai mult. Şi, în ultima vreme, am senzaţia că am ratat ceva: nu ştiu ce anume, dar mă simt neliniştită, de parcă aş aştepta să se întîmple ceva, ceva care să mă forţeze să acţionez, să fiu altfel decît am fost întotdeauna...

Se opri şi îşi sprijini braţele pe gardul care înconjura ţarcul, ca şi cum ar fi privit un cal sărind peste obstacole.

– Mă gîndesc foarte mult la copii. Nu cred că asta aştept. Va trebui să mă hotărăsc destul de curînd, dar întotdeauna ezit chiar înainte să iau hotărîrea. Dar tu, Sybille? Îţi doreşti să mai ai şi alţi copii?

– Nu, spuse Sybille şi, auzind cît de brusc răspunsese, încercă să atenueze acest lucru, deşi nu se gîndise absolut deloc să mai aibă şi alţi copii. M-am gîndit şi mi-ar plăcea, dar nu văd cum aş putea. N-am de gînd să mă mărit doar ca să fac un copil şi mai trebuie să-mi cîştig şi existenţa, după cum ştii foarte bine; asta-mi ocupă aproape tot timpul.

Se rezemă de gard lîngă Valerie, dar îşi feri privirea.

– Am dat greş îngrozitor cu Chad – lăsîndu-l pe Nick să mi-l ia, lăsîndu-mă convinsă să nu-l vizitez prea des pentru că i-aş da peste cap programul, lăsîndu-l numai pe el să aibă bucuria de a-l vedea pe Chad crescînd – n-ar fi trebuit să se întîmple asta; ar fi trebuit să insist să-mi obţin propriul fiu şi atunci nu m-aş mai fi simţit atît de singură...

Valerie încercă să-i vadă faţa, dar Sybille se ferea.

– N-am ştiut că Nick te împiedică să-i vizitezi, spuse ea uimită. Nu pare genul de lucru pe care l-ar face.

– N-ai de unde să ştii ce-ar face Nick! Nu l-ai mai văzut de opt ani şi n-ai fost niciodată măritată cu el...

Sybille tăcu brusc.

– Îmi pare rău, zise ea cu amărăciune. Sînt atît de supărată în privinţa lui Chad. Pe urmă a fost moartea lui Quentin şi am atîtea de făcut la serviciu şi n-am pe nimeni cu care să schimb o vorbă sau căruia să-i cer un

sfat... îmi pare rău că am fost atît de grosolană.

– N-ai fost grosolană; nu e important, zise Valerie privind spre mijlocul ţarcului, fără să-l vadă.

Îşi amintea de momentele cînd Nick îi spusese că ar fi vrut copii.

– Dar Carlton? întrebă Sybille cu o voce înăbuşită, de parcă ar fi făcut un efort pentru a-şi reprima lacrimile. El trebuie să vrea copii.

– Vrea să mai aşteptăm, dar nu el trebuie să-şi facă griji că are aproape treizeci şi unu de ani. Îi place să fie consilier în investiţii şi e unul din cei mai buni; îi place să joace polo şi la asta e, de asemenea, unul dintre cei mai buni. Cînd munceşte şi joacă polo e cel mai fericit şi nu pare să-l încînte deloc ideea de a fi tată.

– Sau soţ, spuse Sybille cu şiretenie.

– Nu ştie asta.

Cele două femei se priviră într-unul din rarele momente de înţelegere reciprocă.

– Are impresia că-i place să fie soţ şi, uneori, chiar îi place. Depinde de cît de mult îi uşurez eu situaţia. Dacă sînt ca aceeia din echipa lui de polo sau clienţii lui şi nu cer o adevărată intimitate...

Glasul i se frînse deodată, dar îşi dădu seama că spusese mai mult decît ar fi vrut.

– Totuşi e un bun prieten şi nici nu i-aş pretinde mai mult de-atît.

– Nu vrei mai mult de-atît?

– Poate că aş vrea, dar o să mă mulţumesc cu ce am. Tu şi Quentin nu eraţi buni prieteni?

– Ba da, şi parteneri de afaceri. Dar nu m-aş fi măritat cu el dacă nu l-aş fi iubit.

Valerie încuviinţă şi Sybille nu ştia dacă o credea sau nu.

– Deci, nu-l iubeşti pe Carl? întrebă ea.

Urmă un moment de tăcere.

– Ba da, spuse Valerie încet. Îl iubesc. Eh, bun, ai văzut ţarcul de călărie; urmează grajdurile.

Nici în restul zilei, nici în cele trei care urmară, Valerie nu mai vorbi despre sine sau despre Carlton.

Dar lui Sybille nu-i păsa. Afiase muite în ziua aceea şi, cît stătu acolo, afiă şi mai muite. Urmărea şi asculta, studia îmbrăcămintea şi bijuteriile oaspeţilor care, pentru ea, reprezentau societatea Middleburg-ului şi memoră stilul de a vorbi al celor ale căror vieţi confortabile erau limitate de cai şi averi. O studie pe Valerie, care era o gazdă perfectă: atentă, sincer interesată faţă de oaspeţi, serviabilă fără să fie supărătoare, incluzînd cu delicateţe pe toată lumea în viaţa de la Fermele Sterling.

Observa şi învăţa, aşa încît, după două zile, începu să se considere ca făcînd parte dintre ei. Nu mai avea nevoie decît de propria ei casă, cu terenuri şi servitori, pentru a face cu adevărat parte din Middleburg.

În ultima dimineaţă a anului, Carlton Sterling se întoarse de la vînătoare. Trebuind să-i salute pe cei douăzeci şi patru de invitaţi, abia o remarcă pe Sybille, care zări pe fugă un chip prelung, un păr blond care începuse să se rărească în creştet, o privire pătrunzătoare şi un zîmbet copilăros care îl făcea să pară tînăr şi inocent, aproape neîncercat. Sybille îl urmări în ziua aceea stînd de vorbă cu prietenii lui, rîzînd la glume pe care ea nu le înţelegea, pomenind nume pe care ea nu le cunoştea, trăncănind cu prietenii cu degajarea unui om care cunoscuse ani de zile un anumit stil de viaţă pe care îl cunoscuseră şi părinţii lui înainte. Cînd veni la ea, Sybille habar nu avea ce să-i spună.

– Sybille Enderby, zise el. O cunoşti pe Val de ani de zile; încă din copilărie. Ai trăit la New York, dar acum locuieşti în Washington, la Watergate; soţul tău a fost Quentin Enderby şi a murit anul trecut – mi-a părut rău cînd am auzit – şi eşti proprietara EBN-ului. Ce altceva ar mai trebui să ştiu despre tine?

– N-am idee, spuse ea cu răceală.

– Ah, fir-ar să fie, te-am ofensat, nu? Doamne, ai nişte ochi incredibili ca nişte faruri. Uite ce, eu aşa fac întotdeauna cînd cunosc pe cineva – spun tot ce ştiu despre persoana respectivă – altfel nu ţin minte un nume şi Val spune că asta îi enervează pe oameni

foarte mult. Mă ierţi? Vreau să ştiu totul despre tine; Val spune că faci întotdeauna ce-ţi pui în cap să faci. Aş vrea să ştiu cum reuşeşti asta, ce-ţi place şi ce nu, după ce te uiţi cînd te duci la cumpărături, ce fel de cal îţi place. Cărţi, filme, muzică. Şi aşa mai departe. Îmi acorzi suficient timp ca să aflu toate astea?

Se purta ca un adolescent la prima întîlnire, îşi spuse Sybille, după care se întrebă ce ascundea, oare, sub acea atitudine.

– Îţi acord cît timp vrei, spuse ea cu o voce mai caldă de data aceasta. Şi eu aş vrea să aflu cîte ceva despre tine. Valerie mi-a spus destul cît să devin curioasă.

El îi aruncă o privire.

– Zici aşa ca să mă duc la Val s-o întreb ce-a zis despre mine.

Sybille clătină din cap.

– Am zis aşa ca să vrei să-ţi petreci mai mult timp cu mine încercînd să afli ce-a spus.

El rîse.

– Eşti sinceră, nu? Ei bine, sînt măgulit. Ce-ar fi să mergem în salon? E un cămin acolo şi ar trebui să nu fie nimeni înăuntru cel puţin o oră de-acum încolo, pînă cînd o să coboare lumea să bea ceva. Ce zici, stăm de vorbă puţin? Sau ai prefera să călărim? Ştii să călăreşti?

– Da. Nu la fel de bine ca tine, sînt convinsă.

– Nu te scuza niciodată înainte să faci ceva. Ai destul timp după aceea. Deci, ce facem? Călărim sau vorbim?

– Vorbim, deocamdată.

– Bine, spuse el conducînd-o spre salon, unde, în realitate, mai erau oameni, dar înainte să apuce să caute un alt loc, Carlton fu atras într-o conversaţie de cîţiva prieteni care stăteau lîngă foc.

El şi Sybille nu găsiră timp să stea de vorbă toată ziua. Pe Sybille nu o deranja acest lucru. Era mulţumită să stea pe lîngă el, să-l urmărească, ştiind că el era conştient de ea şi intrigat. Mai tîrziu, cînd sosi şi ultimul

invitat şi se umplură paharele, Valerie se duse lîngă şemineu.

– E prima oară cînd o s-o auziţi în această seară, dar, în nici un caz, ultima, spuse ea ridicînd paharul. La mulţi ani, prieteni.

Urarea fu repetată şi de ceilalţi, iar încăperea îmbrăcată în panouri de lemn răsună de glasuri calde şi de rîsete. Într-un colţ, tăcută, Sybille se uită la Carlton şi îi susţinu privirea. Paharele se ciocniră uşor şi degetele li se atinseră.

– La mulţi ani, Cari, şopti ea şi îi zîmbi.

CAPITOLUL 16

Nick şi Chad se mutară la Washington în iunie, imediat cum începu vacanţa de vară a băiatului.

Georgetown era ca un sătuc, iar Chad şi Nick îi explorară străduţele împreună.

Chad fusese absolut sigur că nu avea să-i placă la Washington, dar nu avu timp să-i displacă nimic. Camera lui din casa situată în Georgetown ocupa aproape tot etajul trei şi el îşi petrecu o săptămînă de vis împreună cu Nick cumpărînd mobilă pentru ea şi găsind locurile perfecte pentru toate lucrurile lui. Îl ajută pe Nick să pună la punct celelalte camere, obişnuindu-se cu încăperile acelea înalte şi cu ferestrele înguste şi înalte care contrastau puternic cu cele pătrate ale casei din San Jose.

În cea de a doua săptămînă, începu să se ducă într-o tabără de zi în Virginia, învăţînd să tragă cu arcul, să călărească, să înoate, să joace tenis, fotbal şi polo. Abia mai avea timp să se gîndească la California şi nu avea mai mult de cîteva minute pe zi în care să se întrebe de ce mama lui nu fusese decît o seară cu el de cînd sosiseră; departe de vizitele regulate de care îi vorbise ea.

– O să facem un program cînd o să ne instalăm, spuse Nick la cină în a patra săptămînă care trecuse de cînd se mutaseră la Washington.

Merseseră pe jos pînă la *Vincenzo* pentru mîncare italienească.

– S-ar putea să n-o vezi cît de des ai vrea, dar o să poţi s-o vizitezi fără mine şi aşa o să vă cunoaşteţi mult mai bine.

– Îmi place cînd eşti şi tu, spuse Chad concentrîndu-se asupra peştelui. Uneori... nici nu ştiu ce să spun. Ca şi cum n-am avea prea multe de discutat. Dar e mama mea.

– Eh, nu-i chiar atît de groaznic, spuse Nick degajat. Se întîmplă tuturor, nu numai ţie. Uneori, în timpul conversaţiei, nu mai ai ce să spui. Problema e că mulţi se tem că e ceva în neregulă cu ei dacă nu ştiu ce să mai zică. Nu-ţi face griji pentru pauzele astea; nu înseamnă în nici un caz că tu şi mama ta nu aveţi nimic de discutat.

– Bine, spuse Chad. Mulţumesc, adăugă apoi plimbînd boabele de mazăre prin farfurie. Deci n-o să vii cu noi cînd o să mergem în diverse locuri?

– E mai bine să nu vin, Chad.

– O să ieşi cu alţi oameni cînd eu o să fiu cu ea?

– S-ar putea. Abia încep să-mi fac prieteni. Ca şi tine.

– Ai cunoscut o mulţime de oameni.

– Îndeosebi oameni de afaceri. Asta face parte din sarcina pe care o am.

– Dar sînt şi multe femei.

Nick zîmbi.

– Ceea ce e foarte bine.

– Şi ieşi cu ele?

– Cîteodată.

– Dar lucrezi şi seara tîrziu, după ce mă culc eu, exact ca la *Omega*. Adică, nu ieşi mereu cu cineva.

– Lucrez adesea seara tîrziu şi e la fel ca la *Omega*. M-am apucat de altceva şi am nevoie de mult timp de gîndire.

– De ce?

– Pentru că învăţ o altă meserie şi am angajat doi vicepreşedinţi cu care învăţ să lucrez şi pentru că avem nevoie de programe şi idei noi de un mod de gîndire cu totul nou în ceea ce facem.

– Ce e greşit în felul în care a făcut-o mama?

– Nu eram de acord cu multe din lucrurile pe care le făcea ea, ţi-am mai spus.

– Dar, dar... Ca de exemplu?

– De exemplu, ideea de a face ca totul să pară frumos. Îi spunea „Televiziunea bucuriei" şi era plină de ceea ce ea numea „momente" – scurte scene dramatice care făceau oamenii să se concentreze asupra unor aspecte mărunte de interes uman. Părerea mea e că oamenii sînt destul de maturi încît să ştie că lumea e plină de lucruri care sînt triste, tragice sau periculoase, dar şi frumoase, amuzante şi pline de speranţă şi cred că datoria televiziunii e să prezinte toate aspectele cît mai exact posibil, fie că sînt plăcute sau nu. Aşa că fac multe modificări.

Chad încuviinţă grav, deşi Nick ştia, din alte discuţii pe care le avuseseră, că se plictisea ori de cîte ori vorbeau despre sarcina televiziunii.

– Concediezi mulţi oameni?

– Cîţiva.

– Celebri?

– Deloc. N-avem aşa ceva. Sper, totuşi, că o să avem destul de curînd.

– Pe cine ai concediat întîi şi întîi?

– Pe un tip pe nume Morton Case. De aproape nouă ani mă gîndesc că individul ăsta ar trebui dat afară.

– Atunci m-am născut eu.

– L-am văzut prima oară cînd tu erai foarte mic. A apărut într-o emisiune intitulată „Scaunul fierbinte". Nu mi-a plăcut niciodată.

– Mamei îi plăcea?

– Da; încă un lucru asupra căruia nu sîntem de aceeaşi părere.

– Ştie că l-ai dat afară?

– Presupun că a aflat deja.

Chad tăcu o clipă, privind cum chelnerul îi aşeză o farfurie de *zuccotto* în faţă.

– Bănuiesc că o să fie bine, zise el şi Nick nu-l întrebă la ce anume se referea.

Orice ar fi fost, Chad se adapta. Avea o viaţă plină. Ştia ce însemna să fie foarte iubit şi învăţa să îndure durerea. Nick nu mai avea ce să facă pentru el, decît să-i stea la dispoziţie cînd voia să-şi împărtăşească bucuria sau să fie mîngîiat. Singurul lucru pe care nu avea să-l facă era de a aranja ca Chad şi Sybille să se întîlnească. Locuiau la nici cincisprezece minute distanţă acum şi numai ei doi îşi puteau rezolva problema vizitelor.

În timp ce Chad era în tabără, el exploră Washington-ul de unul singur descoperind părţi pe care nu le văzuse niciodată şi privindu-le pe cele cunoscute cu ochiul localnicului.

Nick, ca parte din mass-media acum, se simţea plin de energie cînd se plimba prin oraş. Pentru prima oară, contribuia şi el, într-un fel foarte real, era unul din emisarii săi către lume. Ardea de nerăbdare, aveau să se întîmple lucruri noi; el avea să fie altfel decît înainte.

Chiar şi Sybille, care îl suna în mod frecvent la lucru, i se părea altfel acum cînd erau în acelaşi oraş şi lucrau în acelaşi domeniu: părea mai micuţă, oarecum şi mai tînără. La început, cînd s-au pornit negocierile pentru achiziţionarea EBN-ului, fusese la fel de dură ca întotdeauna, înfuriindu-se pe el pentru că oferise doar două sute de milioane pe reţea.

– Valorează mai mult! exclamă ea în biroul avocatului ei. Trei sute!

– Două sute, spuse Nick încet. Asta-i ultima ofertă. N-ai telespectatori, programe sau oameni care s-o facă să valoreze un bănuţ mai mult. Şi ştii asta foarte bine; ai făcut cercetări.

– Ştiu ce potenţial are! E o mină de aur...

– Atunci exploatează-o singură, zise el ridicîndu-se. Dacă vrei să stai de vorbă cu mine, mă găseşti la

Madison pînă mîine după-amiază.

– Nick, nu poţi să faci una ca asta! Stai, nu poţi să pleci! Ce-i cu tine? Doar nu sîntem nişte străini, ne cunoaştem! Ciudat, nu? Cine şi-ar fi închipuit, doar cu cîţiva ani în urmă, cînd abia ne puteam permite să mergem la un film...

Îşi împreună mîinile în poală.

– Îmi pare rău; voiam să fie o discuţie de afaceri. Dar e atît de greu, cînd am trecut împreună prin atîtea şi acum eu am nevoie...

Clătină din cap şi buzele îi tremurară cînd încercă să zîmbească.

– N-o să mai fac, îţi promit. Numai că mă simt atît de singură... Nick, valorează trei sute, ştiu asta, dar vreau s-o cumperi tu. O să mă gîndesc la două sute, dar îţi asumi jumătate din datorii.

Nick îl văzu pe avocat strîngînd din buze şi bănui că o sfătuise să nu încerce acea cale. Dar ea nu putuse să se abţină şi Nick ştia de ce: datoriile însumau cel puţin o sută nouăzeci de milioane. După ce avea să le achite, aveau să-i rămînă, de la Quentin şi de pe urma vînzării EBN-ului, aproximativ zece milioane. Acea sumă ar fi mulţumit multă lume, îşi spuse Nick; dar nu şi pe Sybille.

– Cînd o să fii pregătită să discuţi despre oferta mea – două sute de milioane, fără datorii, fără compania ta producătoare, pe care o păstrezi – s-ar putea să mai fiu interesat. Deşi, cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît devin mai curios în legătură cu alte reţele care ar putea fi de vînzare. Chad şi cu mine putem alege orice loc din ţară, nu trebuie neapărat să fie Washington. Am avion mîine după-amiază la trei.

– La naiba! exclamă Sybille, dar el închisese deja uşa în urma lui.

A doua zi dimineaţă, avocatul ei îl sună pentru a-i spune că acceptase.

– Merit ceva mai bun decît un tip ca tine, îi spuse ea abia mişcînd din buze, cînd se întîlniră din nou. Întotdeauna am ştiut că eşti crud, zgîrcit şi egoist, dar nici o

clipă nu mi-am închipuit că eşti şi ranchiunos.

– Îţi fac cinste, spuse Nick, gîndindu-se la Chad.

O duse la *Fairfax Piano Bar*, unde stătură două ore. Cînd el o conduse pînă la Watergate, păreau să fie prieteni.

– Mă bucur că lucrezi în domeniul televiziunii, îi spuse ea la despărţire. Mai avem ceva în comun, în afară de Chad.

După aceea, deşi ea îl suna regulat, el o văzu doar o dată, cînd ea şi Chad plecară la cină devreme într-o seară şi, atunci, lui i se păru că părea ciudat de blîndă, aproape blajină, cînd el anulă emisiunile-concurs produse de ea şi transmise de EBN, ea încercă foarte puţin să-l facă să se răzgîndească. Iar atunci cînd el anulă „Ora lui Grace", ea nu-i spuse decît că făcea o greşeală: Lily Grace era o adevărată senzaţie şi, în curînd, avea să devină unul din cele mai mari nume din televiziune.

– El nu e important, îi spuse Sybille lui Lily în seara ce urmă anulării emisiunii ei. N-are nimic să ne ofere; nu ştie absolut nimic despre televiziune. O să dea faliment peste şase luni. O să te fac să apari în toată ţara înainte ca el să fie în stare să alcătuiască un program. Probează altă rochie.

Lily se întoarse spre grămada de rochii albe de pe pat. Era patul ei şi se aflau în camera ei din apartamentul lui Sybille, cea mai frumoasă şi cea mai mare cameră pe care o avusese vreodată. Deşi se afla acolo de destulă vreme, nu se obişnuise cu aşternuturile de mătase, covorul gros care îi mîngîia degetele picioarelor sau cu baia, în care se aflau o cadă imensă şi un duş separat, în care apa ţîşnea din toate părţile, făcînd-o să tremure şi să se simtă aproape jenată. Camera era atît de superbă, încît nu se supăra cînd Sybille o ruga să rămînă înăuntru cînd ea avea oaspeţi, aşa cum făcuse de Crăciun, cînd fiul şi tatăl acestuia fuseseră acolo.

– Îmi place să pretind că încă mai sîntem o familie, spusese Sybille cu un zîmbet stins şi trist, iar Lily înţelesese perfect şi rămăsese închisă în camera ei pînă

cînd plecaseră cei doi.

Dar acest lucru se întîmpla foarte rar. Mai tot timpul, Sybille era atît de încîntată să aibă companie în locuinţa aceea mare, încît îi solicita prezenţa ori de cîte ori era acasă. Şi apoi, aducea tot felul de surprize, ca mulţimea de rochii albe de pe patul lui Lilly.

– Probează-le, îi spuse ea, împrăştiindu-le. Ce-o să ne placă amîndurora, o să păstrăm.

Liiy se uită în oglindă cînd le probă una după alta.

– Nu. bumbac, spuse Sybille. Nu ţi se potriveşte. Încearcă mătase.

Liiy scoase rochia de bumbac.

– Rudy zicea că ar trebui să port culori vii ca să atrag atenţia.

– Se înşela, zise Sybille privind-o cum îşi puse rochia de mătase. Asta e mult mai bună; cealaltă te făcea să arăţi ca o soră medicală.

Liiy zîmbi.

– Asta drept ce mă face să arăt?

– Ca o fecioară.

Şi ca altceva, îşi spuse Sybille; ceva fugar. O fată care era aproape femeie, o fantezie care era îndepărtată şi, totuşi, oarecum tangibilă. Alungă repede acel gînd: nu-l plăcea să-şi piardă timpul încercînd să analizeze oamenii.

– O fecioară, repetă ea. Eşti perfectă.

– Perfectă pentru ce? întrebă Liiy, dar Sybille nu răspunse.

– Acum ţine-mi una din predicile tale.

– Din nou? Sybille, am făcut-o de nenumărate ori timp de două luni, încă de cînd am început să apar pe post şi toate scrisorile pe care le primim... oamenii spun că mă plac... nu crezi că e bine cum predic acum?

– Bineînţeles că e bine, eşti senzaţională şi o ştii foarte bine. Dar a place oamenilor care urmăresc postul de televiziune de mîna a doua al lui Nick e una şi a face toată ţara să te placă e alta. Vreau să înregistrez altă casetă mîine şi s-o trimit unor persoane pe care le cunosc; am de gînd să ofer spectacolul tău aşa cum

ofer şi celelalte emisiuni pe care le produc.

– Nu! strigă Lily instinctiv.

– Tu nu te compari cu ele, bineînţeles, spuse Sybille cu grijă. Ai un stil şi un mesaj propriu, dar trebuie să-i facem pe producători să înţeleagă asta şi majoritatea nu sînt destul de deştepţi ca s-o facă singuri. Nu-i simplu să-i faci să se uite la o casetă, cu atît mai puţin să cumpere un program sau să programeze unul. Nu mă aştept ca ei să-şi cheltuie banii cumpărînd „Ora lui Grace", dar vreau să ne acorde puţin timp în mod regulat.

– Dar de ce n-ar face-o? Trebuie să vrea ca oamenii să le urmărească emisiunile şi, dacă o să le spunem cîte scrisori primim, or să ne acorde timpul pe care-l vrem.

– Nu pot să transmită reclame în timpul unei emisiuni religioase, aşa că trebuie să vîndă spaţiul de timp în sine. Majoritatea predicatorilor de la televiziune cumpără timp la un post sau altul. Dar este o cheltuială foarte mare şi nu e necesară. Dacă nu mă-nşel în privinţa ta, pot să conving lumea să-mi acorde o oră pe săptămînă, poate chiar două, dacă nu acum, măcar anul viitor. Trebuie doar să-l facem să te vrea atît de mult, încît să-mi acorde ora respectivă înainte să apuc să te duc la concurenţă. Dar trebuie să fiu sigură că eşti perfectă; astfel or să arunce o privire casetei şi or s-o azvîrle la gunoi. Dă-i drumul.

– Dacă tu consideri că e atît de important...

Ruşinată, Lily începu să predice, stînd printre rochii şi pantofi, dar după un minut, ruşinea îi dispăru; se lăsă furată de cuvinte şi de conţinutul mesajului.

– Şi mai există o persoană în fiecare din voi...

– Stai. Repetă.

– Ce să repet? întrebă Lily clipind, ca şi cum abia s-ar fi trezit din somn.

– „Mai există o persoană în fiecare din voi." Spune-o de două ori ca să pui accent. Sau şi mai bine, poţi să găseşti vreo două moduri în care s-o spui? Nu vreau ca eventual cineva să nu audă. E ideea principală, nu?

– Păi... una din ele.

– Încearcă din nou.

Liiy închise ochii...

– ...mai există o persoană în fiecare din voi, cea care aţi vrea să fiţi...

– Ce zici de „care aţi visat să fiţi"?

– Ah, da. Îmi place asta. Mai există o persoană în fiecare dln voi, cea care aţi visat să fiţi... nu, cea care aţi vrut întotdeauna să fiţl, care aţi visat să flţi. Poate aţi crezut că e imposibil să fiţi astfel: buni, iubitori şi tandri, o persoană care ar face orice, care are încredere în vol, care vă admiră. Întotdeauna vrem ca alţii să aibă încredere în noi, dar...

– Nu „noi", o întrerupse Sybille. Nu eşti una din ei; eştl mai sus ca ei...

– Ah, nu, Sybille. Nu sînt mai sus ca nimeni.

– Eşti altfel, atunci. Tu eşti cea care vorbeşte; le oferi noi moduri de a gîndi despre ei înşişi. Nu trebuie să dai impresia că eşti la fel de derutată ca ei. Ţi-am mai spus asta, Liiy. Nu ştiu de ce nu înţelegi.

– Pentru că vreau să mă identific cu ei.

– Ba nu. Dacă ai fi ca ei, ai sta pe o canapea şi ai muta televizorul pe canalul care transmite „Ora lui Grace". Nu poţi să-mi spui că n-ai prefera să fli Lily Grace, ţinînd predici oamenilor.

Lily încuviinţă încet.

– Aşa e, dar asta tot nu mă face să fiu mai sus ca ei, mai bună decît...

– Altfel, spuse Sybille din nou, făcînd un efort pentru a-şi păstra cumpătul.

Lily se gîndi la acest lucru, după care trase adînc aer în piept şi îşi continuă predica.

– Întotdeauna aţi dorit ca alţii să vă admire sau să creadă în voi, dar şi mai important, ar trebui...

– „Şi mai important, mult mai important, cel mai important", spuse Sybille. Ritm, Liiy, cadenţă: asta e ceva ce Rudy făcea blne.

– Da. Îmi amintesc. Bun... Mai important, muit mai important, cel mai important este ca voi înşivă să cre-

deţi în voi. Şi puteţi, puteţi, pentru că sînteţi buni, sînteţi deosebiţi, puteţi să credeţi că veţi fi orice doriţi...

– Iubire, spuse Sybille. Pune accent pe iubire. Şi ar fi trebuit să-l incluzi pe Dumnezeu mai devreme.

– Chiar e neapărată nevoie să fac asta? întrebă Liiy îngrijorată. Trebuie să spun ceea ce simt.

– Da, bineînţeles. N-aş încerca niciodată să schimb ceea ce spui: mă faci să mă simt atît de mişcată. Dar vreau să fiu sigură că toată lumea o să fie la fel de mişcată ca mine; vreau ca toţi să fie încîntaţi, vrăjiţi, să plîngă de bucurie. Milioane de oameni vor să creadă în tine, dar nu pot dacă nu-i ajuţi.

– Milioane, şopti Liiy şi îşi privi mîinile împreunate lejer în faţa ei. Să facem atîta bine în acelaşi timp...

Închise ochii şi vocea ei subţire şi dulce căpătă un ritm melodios.

– iubirea sălăşluieşte în voi, atîta iubire, iubirea pe care i-o dăruiţi Domnului şi pe cea pe care o dăruiţi celor ale căror vieţi au legătură cu ale voastre. S-ar putea să vă temeţi că nu puteţi iubi niciodată atît de mult cît aţi dori, cît visaţi să iubiţi, pentru că suferinţele şi greutăţile vieţii vă împiedică, dar puteţi, puteţi să iubiţi, puteţi să iubiţi extrem de mult, căci sînteţi oameni cu o bunătate lăuntrică, ce are mai multă iubire de oferit decît vă puteţi închipui. Şi, atîta timp cît veţi oferi, veţi şi primi iubire. Alţii aşteaptă să vă iubească, să vă ajute, să vă înalţaţi aşa încît să nu vă mai simţiţi singuri niciodată. Odată ce veţi desface lanţurile care ţin închisă persoana bună şi iubitoare din voi, ceilalţi se vor aduna în jurul vostru; şi ei vor descoperi bunătatea înlăuntrul lor; şi ei vor crede în ei înşişi şi, împreună, veţi descoperi cît de mult însemnaţi, cît de mult puteţi fi, cît de mult puteţi face, acum că...

– Bine, zise Sybille.

Lily deschise ochii.

– Uitasem că eşti aici.

Sybille nu o crezu, dar nu avea importanţă, dacă Lily credea acest lucru, predicile ei aveau să fie mai bune.

– Încă un lucru, spuse ea. Vorbeşte despre tine în-

săşi cît poţi de des. Ascultaţi-mă pe mine, mă aflu aici ca să vă ajut. Credeţi-mă cînd vă spun... Chestii din astea. Nu vrem ca toţi oamenii ăia să creadă că pot s-o facă singuri, fără tine. Şi, pe urmă, mai sînt şi banii.

Liiy se încruntă.

– Acum ascultă-mă cu atenţie. Ştii foarte bine că nu putem face nimic fără sprijinul abonaţilor...

– Congregaţiei, spuse Liiy cu blîndeţe. Te-am rugat...

– Bine, congregaţie este, o să vrea să te sprijine. Ei ştiu că tu nu poţi să produci spectacole...

– Ore religioase.

– Nu poţi să produci ore religioase fără bani; toată lumea ştie asta. Ei ştiu că nu numai de dragoste e nevoie ca să trăieşti şi vor vrea să ai banii necesari pentru a-ţi construi proprla catedrală.

Liiy îşi înălţă capul brusc.

– Catedrală?

– Catedrala bucuriei. Doar nu crezi c-o să te las să predici prea multă vreme într-un studio de televiziune cu scaune pliante pentru... congregaţie, nu? Vreau să-ţi construiesc o catedrală în care te pot asculta o mie de oameni odată, în timp ce alte cîteva milioane or să te poată urmări la televizor.

Stupefiată, Lily se aşeză pe o perniţă.

– O mie... Cînd al... de cînd te gîndeşti la asta?

– Încă de cînd am început să transmitem „Ora lui Grace". Ai avut dreptate: numărul scrisorilor e fantastic. Şi în multe sînt incluşi şi bani. Sume mici, dar tu nu ceruseşi nimic. De-acum încolo, ca parte din predică, o să le vorbeşti oamenilor despre Catedrala bucuriei, despre...

– Unde o să fie?

– Am aruncat o privire pe lîngă Culpeper.

– Culpeper?

– Virginia. Aş fi vrut să fie pe lîngă ferma pe care tocmai am cumpărat-o, în Leesburg, dar nu e suficient teren pe-acolo pentru catedrală şi celelalte idei pe care le am. Culpeper se află la mai puţin de cincizeci de mile spre sud şi e mult mai mult teren acolo.

– Ce alte idei? întrebă Liiy. Nu trebuie să fim prea exagerate, Sybille. Cred că o catedrală ar fi prea mult. N-am nevoie decît de un loc micuţ, o bisericuţă simplă...

– Nu vrem nimic simplu şi micuţ, zise Sybille. Pe mine nu mă interesează şi n-ar trebui să te intereseze nici pe tine.

– De ce? Ceea ce am de spus nu e foarte complicat.

– Credeam că-ţi place ideea de a te urmări milioane de oameni.

– Da, zise Liiy, ca şi cum ar fi stînjenit-o propria-i ambiţie. Îmi place.

– Atunci o să avem nevoie de o catedrală. Şi de vreo zece milioane de dolari ca s-o construim.

Liiy o privi stupefiată.

– Imposibil. N-o să avem niciodată atîţia bani.

– O să facem noi rost de ei. Nu-i o avere, e doar un început. Poţi să faci atîta bine, Lily, poţi să ajuţi atîţia oameni. N-am mai simţit niciodată un asemenea entuziasm: o să facem oameni fericiţi şi lumea mai bună. Dar pentru toate astea e nevoie de bani.

– Eu nu mă prea pricep la bani, zise Lily cu tristeţe.

– N-are importanţă, mă pricep eu. Asta-i unul din motivele pentru care alcătuim o echipă bună. Bun, deci o să păstrăm aceste cinci rochii şi pe cea de pe tine. Pe acestea şase o să le dăm înapoi. Şi o să-ţi dau o cheie de la apartament; nu trebuie să mai depinzi de mine atît de mult. În definitiv, avem propriile noastre activităţi.

Liiy păru derutată.

– Pleci? Sau nu vrei să te deranjez? Am făcut ceva greşit?

– Nu, bineînţeles că nu, nu plec nicăieri şi nici nu mă deranjezi. Dar, dacă eu o să lucrez pînă tîrziu sau o să vrei să pleci undeva singură, ar trebui să poţi s-o faci. O să locuim tot împreună şi vreau să-mi spui ce faci în timpul liber, cu cine te vezi şi pe cine vrei să mai revezi, dar am nevoie – amîndouă avem nevoie de puţin spaţiu. Şi, predicatoare fiind, ştii mai bine ca oricine cît de important e spaţiul: propriile momente de singurătate şi gîndire..

Lily se lumină la faţă.

– Da, ştiu, spuse ea, aşezîndu-se lîngă Sybille şi culcîndu-şi capul pe genunchii ei. Cît de minunată eşti că ştii asta. Şi cît de lipsită de egoism. Îţi mulţumesc că eşti atît de bună cu mine; mă faci atît de fericită, încît nici nu-mi dau seama cum am stat fără tine. Te iubesc atît de mult, Sybille. Îţi mulţumesc că mă iubeşti.

Sybille îi mîngîie părul mătăsos.

– Tu m-ai ajutat să descopăr bunătatea din mine.

Chipul lui Lily deveni radios.

– Adevărat? Dar ai fost întotdeauna bună; ştiam asta. Dar, dacă te-am ajutat, ah, ce minunat...

Încet-încet, Sybille se dădu la o parte şi se ridică.

– Luăm cina peste douăzeci de minute; ar fi bine să faci puţină ordine.

– Da, zise Lily.

Stătea tot pe podea, cu privirea la nivelul rochiilor, curelelor, manşetelor din dantelă şi pantofilor. Oftă şi apoi se ridică. Se duse la Sybille şi o sărută uşor – ştia că nu-i plăcea să fie atinsă – după care, zîmbind vag, ieşi din cameră.

Timp de luni de zile, din Ajunul Anului Nou şi pînă în primul weekend rece din octombrie, Sybille nu îl văzu pe Carlton Sterling singur, nici chiar după ce cumpără Fermele CrossHatch pe lîngă Leesburg.

În august, îi invită pe cei pe care îi cunoscuse la petrecerea de Anul Nou organizată de Valerie la un dineu în casa ei cu două nivele, dar Carlton nu veni; Valerie i-a spus că era în Canada, la pescuit. Apoi, în octombrie, avea loc o vînătoare de vulpi pe cîmpurile din apropiere de Purcellville şi, la micul dejun somptuos care începu ziua, Sybille îl văzu pe Carlton la o masă pe verandă, momentan singur.

– E voie...? întrebă el, ţinînd în mînă farfuria pe care o umpluse la bufet. Sau aştepţi pe cineva?

– Un zîmbet vesel, spuse Carlton trăgînd scaunul de lîngă el. De asta am cea mai mare nevoie la ora asta.

Sybille zîmbi.

– Cum a fost la pescuit? îl întrebă ea, aşezîndu-se şi întinzîndu-se spre cafetiera din mijlocul mesei.

– Pescuit?

– În Canada?

– Ah, luna trecută. A fost bine. Am prins ştiuci şi bibani; pescuieşti?

– Nu. Adică da, uneori complimente şi întotdeauna telespectatori.

El păru nedumerit, dar apoi începu să rîdă.

– Mi-am adus aminte: eşti atît de sinceră. Îmi place foarte mult asta. Val e la fel, mi-a trebuit ceva timp ca să mă obişnuiesc. Ce fel de telespectatori? Pentru tine însăţi?

– Pentru programele mele. Niciodată nu m-a interesat să obţin telespectatori pentru mine însămi, să apar pe ecran, chestii de genul ăsta. Mi se pare ceva atît de... fals... să vorbeşti unei camere de luat vederi de parcă te-ai pregăti să faci dragoste cu ea...

Carlton izbucni într-un rîs nervos.

– Pare neplăcut.

– Eh, cineva mi-a spus odată că un bun profesionist din domeniul televiziunii face dragoste cu camera. Nu prea ştiu exact ce înseamnă asta, dar sună a ceva de care mi-ar fi ruşine.

– Val o face, să ştii, zise el brusc.

– Zău? Încă? Ah, iartă-mă, habar n-aveam că încă mai face chestia asta, credeam că s-a mai maturizat... ah, fir-ar să fie, de ce nu mi-oi ţine gura, oare? Carl, îmi pare nespus de rău, n-aş spune niciodată ceva rău despre Valerie; găsesc că e minunată. Am stimat-o întotdeauna.

– Chiar aşa? Ea crede că n-o placi.

Sybille îl privi uimită.

– Crede că n-o...

O pereche veni la masa lor, cu farfuriile încărcate.

– Voi doi puneţi ceva la cale? întrebă unul din ei vesel.

– De unde atîta noroc, zise Carlton rîzînd degajat. Staţi cu noi. Vorbeam despre pescuit.

Sybille ciuguli din fazanul afumat şi din sufletul cu brînză, ascultînd doar pe jumătate ce se discuta în jurul ei şi, din cînd în cînd, aruncîndu-i cîte o privire lui Carlton. O dată îi întîlni privirea şi, fîstîcită, se uită repede în altă parte. Cînd, într-un tîrziu, cei doi se ridicară, spunînd că voiau să facă o plimbare înainte de vînătoare, ea rămase cu privirea plecată.

– Slavă Domnului, zise Carlton vesel. Cel mai plictisitor cuplu din ţinutul Loudoun. Păcat că a trebuit să fie şi ei aici. Pari îngrozitor de plictisită.

– Am fost nepoliticoasă, spuse Sybille cu o voce scăzută. Sper că nu te-am făcut să te simţi jenat; nu voiam decît să plece mai repede.

– Ei bine, au plecat şi nu m-ai făcut să mă simt jenat. De ce ai fi făcut-o? Doar nu eu sînt gazda.

– Pentru că sînt prietenii tăi.

– Nu sînt ai mei. Şi nici ai lui Val. Presupun că sînt prietenii gazdei, deşi habar n-am de ce.

– De ce crede Valerie că nu-mi place de ea?

– Tot la asta ţi-a rămas gîndul? N-ar fi trebuit să spun nimic; a fost o greşeală. Dar Val a spus ceva acum cîtva timp, parcă de Anul nou, nimic important; probabil c-am înţeles total greşit.

– Dar ce-a spus? Nu-i adevărat că n-o plac! Ştie asta foarte bine! Chiar ţin la ea foarte mult; întotdeauna am ţinut. E ca o soră mai mare; cred că e cea mai minunată... Dar ce-a spus de mine?

El oftă.

– Ceva despre un lucru care s-a petrecut la *Standford* şi n-ai uitat. N-a zis ce anume, dar ce importanţă are? E o poveste veche şi copilărească, după părerea mea; şi, oricum, nu cred. De fapt, sînt sigur că n-am auzit bine şi-mi cer scuze pentru că am trăncănit despre asta. Spune-mi că mă ierţi.

Sybille îi susţinu privirea.

– Bineînţeles că te iert. N-aş putea să fiu supărată pe tine. Încă de cînd te-am văzut prima oară am simţit ceva... sînt foarte jenată cînd spun asta, te rog să nu rîzi de mine – am avut impresia că te cunoşteam dinainte şi

aveam încredere în tine că n-o să-mi faci rău.

– Doamne sfinte, spuse el îndreptîndu-se şi depărtîndu-se de ea. Ce înseamnă asta?

– Nimic, spuse ea dîndu-şi scaunul în spate. Îmi pare rău că am spus-o, ştiam eu c-o să pară o prostie. De obicei sînt foarte practică, dar ceva în acele momente m-a împiedicat să fiu rece şi raţională. Aş fi tăcut, dar ai spus că-ţi place sinceritatea mea...

– Stai puţin, îmi place într-adevăr sinceritatea ta. Îmi place. Dar ce-ai vrut să spui?

Ea făcu un gest vag.

– Am vrut să spun că e greu să găseşti pe cineva în care să ai încredere. Nu crezi? Există atîtea necunoscute, capcane...

– Asta nu lămureşte ce-ai spus.

– Ah... nu prea mă pricep la bărbaţi. Cred că trebuie să fie ceva în neregulă cu mine. Nu pot să fiu dură, atentă şi calculată, mă avînt, gata să iubesc, vrînd atît de mult să fiu iubită...

Se uită în altă parte.

– Dar nu reuşesc niciodată, întotdeauna sînt rănită.

Îl privi din nou şi rîse scurt.

– Sinceră să fiu, m-am cam săturat. Majoritatea femeilor îşi găsesc pe cineva cu care să-şi împartă vieţile; cred că sînt destul de normală, numai că bănuiesc că nu aleg bărbaţii care sînt potriviţi pentru mine. Sau eu nu sînt potrivită pentru ei. Poate că eu sînt de vină că nu dau mai multă atenţie şi nu mă gîndesc ce le-ar trebui pentru ca, apoi, să le ofer. Mă grăbesc atît de tare să găsesc pe cineva şi nu reuşesc întotdeauna să mă cufund atît de mult în lucru încît să uit că sînt singură. De cele mai multe ori pot, dar apoi dintr-o dată, ceva mă face să am impresia că am dat greş atît de mult... zise ea ştergîndu-se în colţul ochiului. Iartă-mă, n-am vrut să-ţi stric micul dejun plîngîndu-mă în legătură cu viaţa mea; dintre toate lucrurile pe care n-ai vrea să le auzi, ăsta e, probabil, primul, zise ea şi aruncă o privire în spate. Au plecat cu toţii! Ce-am făcut? Carl, dacă te-am făcut să ratezi şi vînătoarea, pe lîngă toate

celelalte...

Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

– M-am descurcat foarte bine în distrugerea a ceea ce ar fi putut fi o prietenie frumoasă, nu? Mi-e atît de ruşine. Aş vrea să ne putem întoarce în timp şi să luăm conversaţia asta de la capăt...

– Stai jos, spuse Carlton încruntat. Val zicea că păreai fericită cu Enderby.

– Am fost; ah, am fost atît de fericită atunci. Dar n-a durat mult. După o vreme, el a început să nu mai stea mult pe-acasă. Nu ştiam, dar avea o amantă. Cred că era ceva important pentru Quentin, la vîrsta lui, să dovedească tot timpul cît era de viril. Îl iubeam aşa cum era, dar el nu era mulţumit de sine, aşa că tot timpul căuta femei tinere, una în mod deosebit, dar sînt convinsă că au mai fost şi altele. Nici măcar n-am încercat să aflu; mă făcea să mă simt atît de... nepotrivită. Am aflat de una, chiar înainte ca el să moară. Pe urmă i-a lăsat cea mai mare parte din bani unui predicator pe care îl cunoscuse; bănuiesc că a-nceput să-şi facă griji în privinţa sufletului sau ceva de genul ăsta, cînd s-a îmbolnăvit.

– Nu ţi-a lăsat nimic ţie?

Sybille clătină din cap.

– Credeam că ai staţia de televiziune.

– Ah, da, dar avea nişte datorii imense. Şi, chiar dacă n-ar fi fost aşa, părea atît de rece şi lipsită de sentimente – numai aparate – nimic personal, nimic care să demonstreze cît ne iubisem.

Carlton îşi spuse timp de cîteva clipe că era ceva în neregulă cu acest lucru: de ce ar fi părut banii ceva mai personal decît o afacere de care se ocupaseră împreună? Totuşi, atinsese un punct sensibil în el cînd spusese că se simţise nepotrivită.

– N-ar trebui să te simţi nepotrivită, îi zise el lui Sybille. Probabil că n-a ştiut să te aprecieze şi, pe deasupra, mai avea şi propriile lui probleme din cauza bolii. Trebuie să-ţi fi fost îngrozitor de greu.

Sybille nu spuse nimic. Îşi trecea cravaşa încet printre degete, de parcă ar fi fost cufundată în gînduri.

– De ce ai crezut că nu ţi-aş face nici un rău? o întrebă el.

Ea îşi ridică privirea din nou.

– Nu cred că ai fi în stare să faci vreun rău cuiva intenţionat. Prima oară cînd am vorbit, în Ajunul Anului nou, am simţit ceva deosebit. Ca şi cum ne-am fi cunoscut de-o viaţă, am fi rîs împreună, poate chiar ne-am fi iubit. Nu cu pasiune, ci cu... cu afecţiune. Apropiere, încredere. Ştii atîtea lucruri de care eu habar n-am; am avut impresia că aş putea să vin să-ţi cer sfatul sau să caut alinare cînd lucrurile merg prost, că am putea împărţi puţin din nebunia lumii... că am fi putut – am putea avea – acel gen de dragoste care face viaţa suportabilă.

Carlton nu îşi putea lua ochii de la ea.

– Eşti o femeie incredibilă.

Încet, continuînd să-i susţină privirea, ea clătină din cap.

– Mă bucur că gîndeşti aşa, dar cred că de vină a fost doar sinceritatea asta prostească, nu pot să te mint, Cari... eu nu pot decît să iubesc... sau să doresc...

El se ridică şi o îmbrăţişă, acoperindu-i gura cu a lui, forţînd-o să se deschidă, de parcă ar fi putut să o supună cu forţa, deşi ea nu opunea nici cea mai mică rezistenţă. Scoţînd un suspin uşor, Sybille îl luă de gît şi se lăsă pradă cu totul acelui sărut cu supunerea unui copil şi pasiunea unei femei.

Carlton o ridică în braţe şi o duse în casă.

– Nu, şopti ea. Prietenii tăi... vînătoarea...

– N-au nevoie de mine.

– Dar casa asta...

– ...are o mulţime de dormitoare şi toate sînt goale, spuse el rîzînd încîntat. Dumnezeule, Sybille, avem toată ziua la dispoziţie. Eşti foarte mică, ştiai? Te potriveşti perfect în braţele mele, ca o fetiţă.

Urcă scările continuînd să o ţină în braţe şi ea se cuibări şi mai mult la pieptul lui.

El intră în primul dormitor de pe etaj, o cameră de oaspeţi cu draperii şi fotolii înflorate. O aşeză pe cuvertura înflorată de pe pat, după care o privi, rîzînd

din nou.

– Ale naibii haine de călărie... stai puţin.

Se duse în hol şi se întoarse imediat cu un trăgător de cizme. Sybille nici nu se clintise; stătea întinsă, cu ochii mari, aşteptîndu-l.

– Acum, zise el, scoţîndu-i cizmele şi hainele, în timp ce ea stătea nemişcată, privindu-l.

Ea îi simţi privirea fierbinte sfredelind-o; avea impresia că nici o femeie nu-l mai tulburase atît de mult.

– Doamne, eşti o vrăjitoare, spuse el şi se apleca deasupra ei, trăgîndu-i cizmele şi hainele cu brutalitate şi azvîrlindu-le din pat. Sybille îi simţea degetele zgîriindu-i pielea cînd el îi smulse sutienul şi bikinii de mătase, după care ea scoase un geamăt prelung şi îl trase, depărtă picioarele şi îl simţi făcîndu-şi loc între ele, îi simţi părul de pe piept cînd îi atinse sînii. Îşi înălţă şoldurile, şoptindu-i numele şi el se împinse în ea. Singurul zgomot din încăpere era cel al răsuflării lor agitate. Sybille îl muşcă de gît, strîngîndu-i pielea cu dinţii şi trecîndu-şi limba peste el. Îl simţi înfiorîndu-se. Îşi mişcă şoldurile aşa cum exersase încă din colegiu, respiraţia i se înteţi, combinîndu-se cu a lui şi, la un moment dat, el se afundă brusc şi mai mult, se retrase, se împinse din nou şi scoase un strigăt. Exact în aceeaşi clipă şi ea, după care rămaseră amîndoi nemişcaţi.

– Incredibil, murmură Carlton. Vrăjitoare mică incredibilă.

Trupul lui greu i-l strivea pe al ei. Îl făcea să se simtă puternic. După cîteva minute, Sybille începu să-şi mişte şoldurile circular sub el, iar el se ridică uşor, privind-o.

– Micuţa mea vrăjitoare, zise el atunci, aplecîndu-se din nou pentru a o săruta, iar ea oftă cu pasiune sau poate cu satisfacţie.

Carlton nu stătu să se întrebe acest lucru, deoarece nu se gîndea. Gîndul îi era la trupul ei, la senzaţia că avea o fetiţă în braţe şi sub el şi la vocea ei scăzută care îi spunea că ştia că nu avea să-i facă nici un rău.

Carlton fusese întotdeauna prea leneş pentru a depune genul de energie pe care îl presupunea adevărata

intimitate. Avea impresia că mai mult o făcuse cu Valerie. Acum, însă, simţea ceva nou. Era surprins de Sybille Enderby. Ceva deosebit, îşi spuse el şi o auzi oftînd din nou. Pasiune sau satisfacţie. Oricum, ştia că era pentru el şi numai pentru el. Ea avea încredere în el; insinuase că l-ar fi iubit. Şi acel oftat, mişcările şoldurilor şi ale mîinilor îl excitau de parcă ar fi fost un băiat de şaisprezece ani. „Sybille, îşi spuse el în culmea fericirii, eşti a mea!"

Zilele şi nopţile lui Nick erau ca acelea din perioada de început a activităţii la *Omega:* nu existau decît munca şi Chad, bucuria de a crea ceva nou, de a învăţa şi a face, de a aduna nişte oameni care lucrau bine împreună şi de a alcătui o listă de clienţi care ajutau la extinderea reputaţiei lui. Prima lui măsură fusese de a angaja doi vicepreşedinţi pentru ştiri şi divertisment şi, toţi trei, îşi petrecuseră următoarele trei luni alcătuind un program cu totul diferit de cel al lui Sybille. De asemenea, îşi luaseră şi alt nume; reţeaua E&N.

– N de la Nick, spuse Les Braden, vicepreşedintele care se ocupa de ştiri, la prima lor şedinţă. Dar E de la ce vine?

– *Entertainment and News*[1], spuse Nick zîmbind, simplu ca bună ziua. M-am gîndit că nu-i nevoie să-mi afişez numele în ochii oamenilor ca să fiu mulţumit de mine însumi.

Les rîse.

– Îmi place: un tip care nu vrea să spună lumii cît e de important. Asta-i tot? Divertisment şi ştiri?

– Ce altceva mai vrei?

– Ah, documentare despre piciorul sportivului şi construirea tranşeelor în primul război mondial, chestii de genul ăsta.

Nick rîse.

1. Divertisment şi ştiri

– O să avem documentare atît de bine făcute, încît or să fie amuzante. Nu cred că piciorul unui sportiv o să fie ceva prea interesant, decît dacă nu cumva o să-l legi de concursurile de natație și sărituri de la trambulină.

– Nu-i treaba mea, eu mă ocup de știri. O să vorbesc cu Monica despre treaba asta; ea se pricepe atît de bine, încît probabil că o s-o rezolve. Ce zici de Tracy Moore ca prezentatoare a știrilor de la șase și zece seara?

– Îmi place. E tare și plină de căldură; o combinație foarte bună. Dar avem nevoie și de un bărbat. Nu? Întotdeauna par să prezinte știrile cîte doi, ca niște soți improvizați. E ca și cum cineva ar fi hotărît că telespectatorii au nevoie să creadă că lumea e plină de cupluri fericite care își zîmbesc unul altuia și fac glume ușoare, altfel, știrile n-ar fi digerate.

– Parcă așa gîndesc și directorii televiziunilor, spuse Les. Connie Chung prezintă știrile din weekend singură și o face al naibii de bine. Cred că am putea s-o lăsăm pe Tracy singură, o să avem o mulțime de reporteri bărbați.

– Sînt perfect de acord. Angajeaz-o.

Astfel de discuții avură loc toată luna septembrie, în timpul zilei la sediul televiziunii, serile, acasă la Nick. În același timp, el citea tot ce găsea despre domeniul respectiv; suna o mulțime de oameni pentru informații și sfaturi și călătorea foarte mult pentru a se întîlni cu operatorii de cablu.

– Prezint tot ce am de oferit, îi spuse el lui Chad. Tot sper să cumpere cineva.

Majoritatea erau de acord să facă afaceri cu E&N cel puțin un an după începerea transmisiei în octombrie. Ședințele împreună cu Les și Monica deveneau din ce în ce mai plăcute: aveau un început.

– Am o idee, spuse Nick într-o dimineață de octombrie, cu trei săptămîni înainte să înlocuiască programul lui Sybille cu al lor.

– Ce idee? întrebă Les, punînd cafea în două cești, dintre care îi dădu una lui Nick.

Cei doi se împrieteniseră aproape din clipa în care se cunoscuseră. La prima vedere, nu puteau fi mai deosebiți. Les era cu douăzeci de ani mai în vîrstă, un autoproclamat ratat crainic de radio, care își pierduse slujba de două ori cînd se vînduseră stațiile și a treia oară cînd își dăduse demisia după ce i se ceruse să anunțe primele rezultate ale alegerilor și estimările privind anumiți candidați înainte ca toate centrele de votare să se închidă. Avea o căsnicie reușită cu femeia de care se îndrăgostise din liceu și făcea eforturi pentru a-și trimite cei doi copii la colegiu. În comparație cu succesul ulultor al lui Nick, el părea să aibă foarte puțin. Dar amîndoi gîndeau asemănător în privința televiziunii, știrilor și lumii în care trăiau, se simțeau bine unul în compania celuilalt și lucrau într-o armonie asemănătoare cu cea pe care Nick o cunoscuse alături de Ted McIlvain.

– Ce-ați zice de un program intitulat „Cealaltă parte a știrilor"? întrebă Nick. Subtitlul: „Ce nu s-a spus? Ce nu s-a arătat?"

Les se gîndi.

– Îmi place. Prezentăm un discurs, al președintelui, de exemplu, al unui senator, al cuiva de la Națiunile Unite...

– Sau din domeniul afacerilor, nu numai din politică.

– Și, pe urmă, punem pe cineva să arate părțile care n-au fost menționate, ce a fost omis.

– Sau denaturat.

– Minciuni, spuse Les. Oamenii mint, dar politicienii mint mai bine.

– O să ne gîndim la tot felul de modalități de a spune minciună, fără să rostim cuvîntul respectiv, zise Nick zîmbind. Sau nu spunem nimic folosim o scenă; ceva care să arate, fără cuvinte, sau cu foarte puține cuvinte, ceea ce a lipsit sau a fost fals. Putem să facem același lucru și cu televiziunea și cu ziarele, apropo. Dacă un reporter denaturează ceva, aș vrea să arăt și asta. Nici un subiect tabu.

– Bun titlu, murmură Les, notîndu-și în carnet. Și,

cine o să producă emisiunea asta? Toată lumea e supraîncărcată deja.

– Va trebui să angajăm pe cineva. Dacă aveţi nişte nume, sînt gata să ascult.

– S-ar putea să am ceva în birou. Mă duc să mă uit. Alte idei mai ai?

– Da, dar sînt pentru Monica.

– Divertisment. Ca de exemplu?

– Standul de cărţi. O trecere în revistă a celor mai recente cărţi.

– N-o să se uite nimeni.

– Nimeni?

– Mă rog, cîţiva.

– Atunci o s-o facem pentru cîţiva. Alte reţele prezintă ultimele apariţii în materie de filme, eu vreau o emisiune pentru cărţi.

– Bine, zise Les prompt. Pe mine nu mă deranjează cîţiva oameni, dacă nici pe tine nu te deranjează. Probabil că poate s-o producă Mincia însăşi. Altceva?

– Alte cîteva duzini, o să discutăm despre ele mai tîrziu. Tu ai ceva nou?

– Un carnet întreg; o să le afli tu pînă la urmă. Vii cu Chad diseară la cină?

– Sigur. Dacă nu te deranjează să-l asculţi pe Chad povestind despre noua lui şcoală.

– Şi acum? O face încă din septembrie.

– N-a-ncetat de atunci. Sper că nu; nu l-am văzut niciodată atît de fericit.

– Dar tu? întrebă Les. Eşti fericit?

Nick rîse.

– Din moment ce întrebarea a fost pusă de un bărbat însurat, înseamnă dacă am întîlnit pe cineva. Nu, încă nu. Dar mă simt bine şi tu ştii asta, Les; e mult mai plăcut decît a fost la *Omega* vreodată. O să cunosc eu şi femei – cum aş putea să nu cunosc în oraşul ăsta? Sînt cam cinci femei la un bărbat. Şi, probabil, că o să reuşesc să mă şi însor într-o bună zi. Dar n-o să mă grăbesc, nu e important, atîta timp cît mă simt bine aşa.

Tăcu. Îşi aduse aminte că acele cuvinte le spusese

altcineva. „De ce să mă grăbesc cînd mă simt atît de bine?"

Valerie, stînd pe iarbă la *Standford*, cu razele soarelui jucînd în părul ei maro-roşcat, rîzînd de el pentru că era atît de serios.

– Nick? Mă auzi?

– Scuze, tocmai mi-am amintit ceva.

– Trebuie să fie o femeie nemaipomenită, oricine o fi, spuse Les vîrînd creionul în buzunarul cămăşii şi îndreptîndu-se spre uşă. Mă duc să caut producători. Şi o să-mi pun pe hîrtie ideile pentru „Cealaltă parte a ştirilor"..

– Roag-o pe Monica să vină încoace, te rog. Şi ne întîlnim toţi trei mîine.

– Bine. E nemaipomenit să vezi că se mişcă lucrurile, nu?

În a treia săptămînă din octombrie, cînd Sybille îl sunase de la noua ei locuinţă de lîngă Leesburg pentru a-i spune că fusese la o vînătoare de vulpi şi cunoscuse un bărbat interesant, E&N îşi începu emisia şase ore mai tîrziu, cu un program complet nou. Nu avu nimic din farmecul momentului în care începuseră să se vîndă noile computere *Omega;* cu televiziunea, trebuiau să aştepte scrisori şi telefoane de la telespectatori şi să vadă dacă numărul abonaţilor creştea sau scădea. Totuşi, urmărind emisiunile din prima zi succedîndu-se, programele pe care le cumpăraseră şi buletinele de ştiri pe care le produseseră, Nick simţi o emoţie pe care nu ar fi dat-o pe nimic altceva în lume.

În timpul toamnei şi iernii, datorită publicităţii serioase şi zvonurilor care circulau de la unii la alţii, numărul abonaţilor începu să crească. Pînă în iulie, la puţin mai mult de un an de cînd Nick şi Chad se mutaseră la Washington, staţia emitea optsprezece ore pe zi pentru douăzeci de milioane de case.

– O nimica toată, zise Les, nevrînd să-şi arate emoţia. Dar e al naibii de plăcut să vezi că se mişcă lucrurile.

E&N își producea cîteva din propriile programe, dar pe majoritatea le cumpăra.

Majoritatea programelor erau transmise de trei ori: o dată în timpul zilei, o dată la o oră de maximă audiență seara pe Coasta de Est și a treia oară, la o oră de maximă audiență pe Coasta de Vest. Era publicat un program și o altă versiune era trimisă școlilor, conținînd cărți și filme care puteau fi considerate material didactic. Se angajară reporteri și se deschiseră noi birouri, la început, doar în cîteva orașe mai mari din țară și, mai tîrziu, în cele mai mari orașe din lume. Iar, în august, unul din programele care fuseseră transmise în cadrul emisiunii „Cealaltă parte a știrilor" cîștigă un premiu *Emmy* la categoria știri.

– O nimica toată, spuse Les încîntat și a doua zi, Sybille îl sună pe Nick pentru a-l felicita.

– E uluitor cum ai reușit să te agăți, spuse ea. Nu știai absolut nimic despre televiziune cînd ai cumpărat EBN și acum ai ajuns să cîștigi premii.

– Am citit cîteva cărți, spuse Nick sec.

– Eh, zise ea oftînd și Nick știu că avea să schimbe subiectul. S-ar putea să rămîi surprins cînd o să auzi ce fac; n-ai întrebat, dar...

– Ai fost plecată o vreme.

Urmă un moment de pauză.

– Așa e. Dar l-am sunat pe Chad; nu ți-a spus?

– Ba da. O dată în ultimele cinci săptămîni.

– Și el m-a sunat. Asta ți-a spus?

– Nu, zise Nick surprins. Dar nu-mi spune absolut tot ce face; mă bucur că te-a sunat. Sper că o s-o facă mai des.

Sybille așteptă ca el să întrebe ce anume o ținuse departe.

– Ei bine, ceea ce m-a ținut departe a fost catedrala pe care o construiesc pentru Lily Grace.

– Catedrală?

– Nick, nu înțelegi ce poate să facă Liiy publicului. Întotdeauna ai subestimat-o. Și pe mine la fel. Ți-am spus că te înșeli, ții minte? Am reușit niște lucruri ex-

traordinare cu ea; am învăţat-o ce să spună, cum să vorbească, ce expresii să folosească, cu ce să se îmbrace... e mult mai cizelată acum, mult mai credibilă. Am transformat-o atît de mult, încît poate face oamenii să plîngă; n-ai crede nici dacă ai vedea cu ochii tăi. N- ai văzut-o în ultima vreme? Nu urmăreşti concurenţa?

– Nu pe toţi şi nu tot timpul. Cine îi transmite spectacolele?

– Canalul douăzeci din Baltimore, la ora şapte duminică seara şi Canalul optsprezece din Philadelphia; la şapte şi jumătate marţi seara. Poţi să le prinzi pe amîndouă. Aş vrea tare mult s-o vezi.

– O să-ncerc. Am lucrat mai în toate serile.

– Şi acum? Dar cu viaţa socială ce faci? Nick, n-ai vrea să vii să vezi catedrala? Nu e departe; chiar lîngă Culpeper. O construiesc cu banii trimişi de oameni – nu e fantastic? Adu-l şi pe Chad; i-ar plăcea. După aceea putem să mergem la mine la fermă şi el o să poată călări puţin; ultima oară cînd a fost, s-a descurcat foarte bine.

– Îmi pare rău; n-am timp. Dar o să-l aduc pe Chad pînă la tine la fermă; m-aş bucura să călărească puţin şi şi-ar petrece şi ceva timp cu tine.

– Nick, vreau să vezi catedrala. E ceva ce fac eu. Ţi-am văzut emisiunea, cea pentru care ai primit premiul; le urmăresc aproape pe toate. Ai putea şi tu măcar să-ţi rezervi cîteva ore ca să vezi ce fac. Să ştii că nu eşti singurul care se bucură de succes.

Nick îi sesiză tonul defensiv din glas.

– Bine, spuse el după o clipă. Chad o să călărească vreo două ore.

– Bineînţeles. Sîmbătă dimineaţă, la zece şi jumătate, la ferma mea. O să mergem împreună de-acolo.

Îi aştepta cînd sosiră sîmbătă şi se aşeză în faţă, lîngă Nick, Chad stînd pe bancheta din spate, pornind împreunnă spre Culpeper. Pe drum, Sybille le arătă fermele pe lîngă care treceau, spunînd cine erau proprietarii şi tot ce se mai putea spune despre el, iar Nick fu cuprins de melancolie. Priveliştea era atît de minunată,

încît el tînjea să o împartă cu o persoană iubită: o femeie care să fie mişcată la fel de mult ca el de seninătatea temporală a acelor cîmpuri şi păduri, de îmbrăţişarea soarelui auriu. „Am pierdut atîta, îşi spuse el conducînd pe drumul aproape pustiu. Toţi aceşti ani – ani buni, petrecuţi cu munca, Chad şi prietenii – şi, cînd te gîndeşti că odată am crezut că era de ajuns. Sau mi-am spus că era de ajuns, că nu aveam nevoie de mai mult, că trebuia să fiu recunoscător pentru ceea ce aveam. Zîmbi uşor. Minciunile pe care ni le spunem singuri", se gîndi el.

– Ce este? îl întrebă Sybille văzîndu-l că zîmbea.

– Mi-a trecut ceva prin minte, zise el. Povesteşte-ne despre biserică.

– Catedrală. O să ajungem în cîteva minute. Încap o mie două sute de persoane şi se întinde pe doi acri – e loc pentru parcare – şi banii sosesc de pretutindeni – din toate părţile în care se transmit spectacolele lui Lily.

– Cîte staţii aveţi?

– Douăzeci şi două, dar obţinem din ce în ce mai mullte. Cu cît avem mai mulţi abonaţi, cu atît ne solicită mai multe staţii. Şi bineînţeles că tuturor le place ideea unei catedrale: dacă Lily poate să atragă atîţia oameni cum face acum, din studioul meu, cu un public de două sute de persoane, îţi închipui ce poate să facă într-o catedrală unde sînt o mie de oameni!

– Cîţi bani primiţi? întrebă Nick curios.

– Destul ca să construim Catedrala bucuriei şi să producem „Ora lui Grace". Chiar puţin mai mult.

Faptul că era evazivă era primul indiciu că sumele trebuiau să fie foarte mari.

– Aici, spuse Sybille. Următoarea la dreapta; drumul se mai întinde pe vreun sfert de milă.

– Uite! exclamă Chad. E imensă!

De fapt, biserica nu era atît de mare cum îşi închipuise Nick, dar, aflîndu-se în mijlocul cîmpurilor, la marginea pădurii dese, părea să le domine. Nick opri maşina lîngă cele o duzină de alte maşini şi camioane ale muncitorilor parcate lîngă o intrare laterală.

– Parcarea, spuse Sybille. O să mai am două, una în spate şi una în partea cealaltă.

– Putem să intrăm? întrebă Chad.

– Pentru asta am venit doar, zise ea. Voiam s-o vedeţi.

Nick îi aruncă o privire cînd ocoliră clădirea pentru a ajunge la uşile înalte şi sculptate de la intrare, căutînd să vadă pe chipul ei o emoţie. Dar nu văzu decît o expresie calculată şi rece: atitudinea unei femei care nu se gîndea numai la acel moment, ci dincolo de el, la altele viitoare mai importante. Întotdeauna căutase să atragă atenţia cu orice chip, totuşi ea fusese mereu în spate... oare ce urmărea de data asta? Nu îi venea să creadă că era vorba doar de atenţie pentru Lily Grace.

Putea fi vorba de bani, dacă, într-adevăr, erau atît de mulţi cîţi insinuase ea.

Sau putere. Dar nu era clar unde se putea afla puterea ei.

– Ce naiba! exclamă Sybille şi Nick îi urmări privirea, uitîndu-se spre altar.

Se aflau în naosul bisericii, lumina fiind de un albastru-pal de la tavanul pe care erau pictate stele. Ferestrele erau de un albastru-închis în care erau incluse forme abstracte din sticlă colorată ca nişte mici explozii de lumină. Încă nu erau strane, dar altarul era terminat: o întindere din marmură roz cu locuri încorporate pentru flori şi un amvon tot din marmură roz cu sfeşnice din marmură într-o parte şi în alta. Lîngă amvon se afla un bărbat înalt, care admira tavanul cu capul dat pe spate. Avea un chip prelung, iar, părul blond îi era puţin cam lung la spate.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Chad, care alergase de-a lungul naosului şi tocmai se întorsese lîngă Sybille şi Nick.

– Am văzut destul, spuse ea. E sufocant aici.

– Dar mai sînt nişte trepte, zise Chad. Nu putem să vedem unde duc? Ar fi minunat dacă ar fi o temniţă subterană ca pe vremuri.

– Nu! zise ea cu asprime, dar Chad se întorsese şi o

şi luase la fugă spre altar. Chad! strigă ea şi, în clipa aceea, bărbatul de lîngă altar se întoarse brusc.

– Sybille? strigă el coborînd treptele late din marmură şi venind spre ei.

Cînd se apropie mai mult, îl zări pe Nick şi îşi încetini mersul.

– N-am ştiut că aduci pe cineva, zise el întinzînd mîna, Carl Sterling.

– Nick Fielding, spuse Nick şi cei doi îşi strînseră mîinile.

– Tocmai plecam, zise Sybille. I-am promis lui Chad că poate să călărească după-amiază.

Carlton aruncă o privire în spatele lui, spre altar.

– Chad. Fiul tău? îl întrebă el pe Nick. N-am făcut legătura. Parcă Val nu mi-a spus numele de familie al lui Chad cînd mi-a zis că Sybille are un fiu.

– Carl, noi plecăm, spuse ea cu o undă de disperare în glas. Sună-mă mîine dacă vrei să vorbim despre catedrală.

– Pe soţia ta o cheamă Valerie? întrebă Nick. Şi e o prietenă de-a lui Sybille?

– Da, o cunoşti? Ah, bineînţeles, probabil că da; ai cunoscut-o pe Sybille la *Standford,* nu? Va trebui să vă revedeţi într-o zi, să vorbiţi despre vremurile de altădată...

– De ce nu acum? întrebă Nick şi inima îi bătea cu putere, simţindu-se cuprins de o nelinişte nebunească.

Nici măcar nu se gîndise la o asemenea întîlnire, întîmplătoare, după atîţia ani; nici nu-i trecuse prin cap că ea şi Sybille menţinuseră legătura.

– Poftim? întrebă Carlton.

– De ce să nu luăm masa împreună? întrebă Nick calm. Locuiţi prin apropiere? Am putea s-o luăm pe Valerie...

Se poticni în clipa în care rosti cu glas tare numele acela atît de familiar.

– ...şi să mergem undeva prin preajmă.

– Nu cred că ar fi o...

– Nu, zise Sybille scurt. Am planuri pentru mai tîrziu.

Nick, dacă vrei ca Chad să călărească, trebuie să plecăm chiar acum. Nu m-am gîndit că o să-mi petrec ziua de sîmbătă umblînd pe coclauri...

– Sybille are dreptate, să ştii, zise Carlton repede. Sîntem atît de ocupaţi în weekend-uri şi nu prea facem vizite în timpul zilei. Poţi să vii cu Chad cînd vrei – nici nu e nevoie să vii cu Sybille. Nu-i neapărată nevoie să fiu nici eu; doar sun-o pe Val şi spune-i că vii. Sînt sigur că va fi încîntată să te vadă.

– Atunci, hai s-o facem acum, zise Nick.

– Fac eu cinste, zise el categoric. De dragul trecutului. Aş vrea s-o revăd pe Valerie; n-am mai văzut-o de foarte multă vreme. N-o să stăm mai mult de două ore, Sybille; cred că rămîne destul timp să călărească Chad.

Sybille îl privi cu răceală. După aceea se întoarse spre Carlton, aşteptînd ca acesta să refuze din nou; avea o mulţime de motive să o facă. Dar el tăcea, uitîndu-se neputincios cînd la ea, cînd la Nick. Un adevărat gentleman, îşi spuse ea dispreţuitoare. Slab, inutil.

– Dacă vrei, spuse ea şi apoi străbătu naosul, ieşind din biserică.

Nick şi Carlton se priviră în timp ce Chad venea alergînd spre ei.

– Doar un subsol, zise el cu tristeţe. Nici o temniţă subterană, nici măcar un loc unde să se îngroape un prinţ. Numai că bănuiesc că, în biserica asta, o să fie o prinţesă, nu-i aşa?

Se uită curios la Carlton şi Nick i-l prezentă.

– O să luăm masa cu Cari şi cu soţia lui, care e foarte veche prietenă de-a mea, din timpul colegiului.

Chad se posomorî.

– Şi n-o să mai călăresc?

– Ba da, după ce mîncăm. Doar ţi-am promis. Sper că n-o să te plictiseşti prea tare; o să-ncercăm să stăm cît mai puţin.

– Mulţumesc, spuse Chad grav. Şi tu ai cai? îl întrebă el pe Carlton.

– Cîţiva, spuse acesta. O să ţi-i arăt, dacă vrei.

– Ar fi grozav. E departe?

– Nu prea departe. Fermele Sterling din Middleburg, spuse Carlton scoţînd o carte de vizită din buzunar. O să-ţi fac o schemă, îi zise el lui Nick şi trase cîteva linii pe o hîrtie. Cel mult o jumătate de oră. Ne vedem acolo.

Sybille stătea lîngă maşina lui Nick, privind în zare. Cînd porniră, vorbi fără să se uite la el.

– Speram să avem toată ziua la dispoziţie, numai noi trei.

– O să avem destul timp, zise Nick, care se simţea puţin ameţit şi străbătea cu viteză drumurile pustii.

Cînd intră pe poarta pe care cuvintele Fermele Sterling erau scrise pe două plăci de bronz, avu sentimentul ciudat că se privea făcînd ceva care avea să-i schimbe toată viaţa. Peste cîteva clipe opri în spatele maşinii lui Carlton pe aleea circulară. Zări timp de cîteva secunde o casă splendidă înainte ca uşa de la intrare să se deschidă şi Valerie să apară în prag, ducîndu-şi mîna streaşină la ochi.

Nick sări din maşină şi se duse spre ea.

– Mă bucur nespus de mult să te revăd, zise el simţindu-i mîna în mîna lui.

CAPITOLUL 17

Porniră spre restaurant în maşini separate şi, tot drumul, care nu dură mult, Nick continuă să audă glasul scăzut al lui Valerie, de parcă ar fi stat lîngă el.

– Ce ciudat, murmurase ea ţinîndu-i mîna. Nu mi te-am închipuit niciodată în altă parte decît California. Stai mult aici?

– Doar cîteva ceasuri. Acum locuiesc la Washington.

Ea făcu ochii mari.

– Întreaga ta viaţă trebuie să se fi modificată.

– De cîteva ori, spuse el şi schimbară o privire lungă.

Nick o găsi mult mai frumoasă decît şi-o amintea din colegiu. Era la fel de subţire, ţinuta îi era la fel de regală, dar părul îi era mai auriu şi nu mai părea la fel de dezordonat ca înainte. Cei doisprezece ani îi accentuaseră frumuseţea; i se părea că era mai liniştită şi mai finisată de parcă ar fi fost centrul unui tablou.

– Val, Nick vrea să luăm masa împreună, zise Carlton. Avem timp să ieşim în oraş?

– Da, spuse ea, continuînd să se uite la Nick. Mi-ar face plăcere.

După aceea îşi luă privirea de la el şi îl zări pe Chad.

– Fiul meu, spuse Nick. Chad Fielding. Valerie Sterling.

– Voiam să te cunosc de foarte multă vreme, spuse Valerie zîmbind şi îşi strînseră mîinile.

– Dacă vreţi să plecăm... spuse Sybille brusc şi se despărţiră cu toţii imediat.

Nick îi luă pe Sybille şi pe Chad în maşină, iar Valerie merse cu Carlton, dar numai după cîteva minute, se întîlniră din nou la *Windsor Inn* unde luară loc la o masă cu vedere spre grădină.

Încăperea era micuţă şi intimă, cu pereţii îmbrăcaţi în panouri din lemn închis la culoare, iar ferestrele înalte şi acoperite de perdele, aveau pervazuri late.

Nick se aşeză la o masă rotundă, lîngă foc, avîndu-i pe Sybille şi de Carlton Sterling în dreapta, pe Chad în stînga lui şi, lîngă Chad, Valerie. Cînd se uită la ea, privirile li se întîlniră pe deasupra capului lui Chad. Mult mai frumoasă, îşi spuse Nick din nou, dar un lucru rămăsese neschimbat: tot se mai mişca tot timpul şi gesticula cînd vorbea. Se întrebă dacă era agitaţia pe care şi-o amintea sau o nouă nervozitate.

Se întrebă dacă era fericită.

– Sybille mi-a povestit despre biserică la micul dejun din ziua vînătorii, zise Carlton. În ziua aceea nu m-am simţit bine şi n-am mai luat parte la vînătoare. Am vrut s-o văd de luni de zile, dar n-am avut deloc ocazia pînă azi. E incredibilă, Val, mai ales că e singură acolo, de parcă cineva ar fi aşezat-o în mijlocul cîmpului.

– Pare incredibil, spuse Valerie lăsînd la o parte meniul. Ce altceva o să mai ai acolo, Sybille?

– Ce altceva? repetă Sybille tăios.

– Trebuie să ai ceva în gînd. Nu-mi închipui că ai construit o biserică în cîmp şi s-o laşi acolo fără să mai construieşti nimic altceva. Mi se pare că ar fi începutul unui oraş. Nu aşa se făcea în perioada colonizării? Întîi biserica, apoi şcoala, apoi primăria.

Sybille clătină din cap.

– Am construit biserica pentru că eu cred în Liiy; nu m-am gîndit la altceva.

Urmă un moment scurt de tăcere, care îl făcu pe Carlton să nu se simtă prea bine.

– Cum a fost construită? întrebă el. Numai din donaţii? Dacă Lily a ta a făcut asta într-un timp atît de scurt, trebuie să fie într-adevăr, remarcabilă. O s-o urmăresc şi eu o dată.

– Numai din donaţii, spuse Sybille. Şapte milioane de dolari pînă acum şi o să primim şi restul curînd. Bineînţeles că e remarcabilă, deşi Nick nu e de aceeaşi părere. I-a anulat spectacolul.

– Nu e stilul tău? îl întrebă Carlton.

– Nu asta am avut în gînd pentru reţeaua noastră, zise Nick scurt.

– Dar ce ai avut în gînd? îl întrebă Valerie.

– Ceva serios şi mai interesant. Cel puţin, asta încercăm. N-o să fim pe placul tuturor, dar preferăm să facem ceea ce credem că facem cel mai bine şi ceea ce nu facem bine sînt programele pline de explicaţii uşoare. O să avem mult divertisment, multă istorie, destulă ştiinţă, recenzii de cărţi şi cîteva genuri de programe noi care sper că vor avea mai multă integritate decît concurenţă.

– Dar nu religie, spuse Valerie.

– Propria noastră religie, spuse el zîmbind. O să ne rugăm să învingem concurenţa. Dar asta-i tot. Sînt o mulţime de posturi de televiziune care oferă predicatori pentru tot felul de culturi religioase şi n-am nimic împotrivă. Sybille face ceea ce ştie să facă foarte bine; dar

nu e pentru noi.

– Chiar dacă asta aduce o mulţime de telespectatori?

– Lumea e plină de telespectatori. Noi nu putem decît să încercăm să-i găsim pe cei potriviţi pentru noi.

– Credeam că posturile de televiziune vor să placă publicului larg.

El zîmbi din nou.

– Încercăm să schimbăm părerea asta. Ne prezentăm pe noi înşine şi ideile noastre şi, dacă o să fie pe placul cuiva, o să fie bine. Dacă nu, o să fiu nevoit să-mi caut altceva de lucru.

– Adică n-o să-ţi schimbi modul de a gîndi sau n-o să pretinzi că eşti ceea ce nu eşti, zise Valerie.

Privirile li se întîlniră.

– Cred că am mai discutat asta o dată, zise el.

– Ar trebui să comandăm, interveni Sybille, care îi urmărise cum îşi vorbeau.

Nu se putea să o ia de la capăt după atîta vreme, ea nu avea să tolereze aşa ceva.

– Dacă Chad vrea să călărească, va trebui să ne grăbim.

– Eu sînt perfect de acord, zise Carlton făcînd semn chelneriţei. Nici eu nu vreau să stau prea mult.

– Ai hotărît ce vrei să mănînci? îl întrebă Nick pe Chad şi acesta încuviinţă, uitîndu-se la chelneriţă.

– Ardei copţi şi brînză de capră în ulei, vă rog, şi pui.

Carlton îl privi cu gura căscată, iar ochii lui Valerie licăriră.

– Şi eu la fel. Îmi place gustul tău.

– Tata m-a învăţat, spuse Chad. Ieşim foarte des la masă în oraş.

O privise fascinat pe Valerie încă din clipa în care se cunoscuseră; era atît de frumoasă, încît ar fi vrut să se uite la ea o veşnicie şi vocea ei era atît de minunată, caldă şi scăzută – ca un sărut, îşi spuse el, încercînd să descopere cuvinte pentru a o descrie; sau ca şi cum te-ar fi luat în braţe şi te-ar fi strîns cu putere.

– Dar tatăl tău nu găteşte? întrebă Valerie în timp ce

ceilalţi comandau. Obişnuia s-o facă pe vremea cînd eram la colegiu. Era cel mai bun bucătar pe care îl ştiam.

– Uneori găteşte, dar e îngrozitor de ocupat. Aţi fost prieteni în colegiu?

– Da. Foarte buni prieteni. Ne-am simţit minunat împreună.

– Şi acum de ce nu?

– Fiecare a urmat alt drum; tatăl tău a rămas în California, iar eu m-am mutat la New York.

– Dar aţi fi putut să vă scrieţi.

Ea încuviinţă.

– Am fi putut. Îmi pare rău că n-am făcut-o.

– Şi mie, spuse Chad cu îndrăzneală.

Încercă să se gîndească la un alt subiect de discuţie ca să nu o lase să mai stea de vorbă şi cu altcineva.

– Tata a gătit pentru tine în colegiu? o întrebă el.

– Sigur, zise ea zîmbind. Eu nu mă pricepeam – de altfel, nici acum nu mă pricep –, aşa că trebuia să facă el totul.

– Trebuie să te pricepi. Toate mămicile se pricep.

– Dar eu nu sînt mămică.

– Nu? întrebă el aruncîndu-i o privire lui Carlton.

– Nu încă. Povesteşte-mi despre restaurante. Care îţi plac cel mai mult?

– Chinezeşti, italieneşti, franţuzeşti, fructe de mare, hamburgeri, pizza. Mîncăm de toate.

Valerie rîse.

– Aveţi nişte stomacuri de fier. Ce altceva mai faceţi împreună?

– Ah, multe. Soft ball, excursii, citim, mergem la filme, la teatru, la concerte, uneori la – ştii Kennedy Center, cu capul acela imens şi negru, de vreo treizeci de metri înălţime, al preşedintelui Kennedy?

– E un cap din bronz şi n-are chiar treizeci de metri, dar ce importanţă are?

– Exact. Eh, acolo mergem; îmi place capul acela din bronz. Şi toate luminile de-acolo.

– Faceţi o mulţime de lucruri împreună, zise Valerie

cu o notă de melancolie în glas.

– Da, tata face toate planurile. Dar şi el iese foarte mult în oraş; are atîtea femei pe care le duce peste tot şi, atunci, eu stau cu Elena şi cu Manuel. Sînt simpatici, dar nu se compară cu tata.

Valerie încuviinţă gînditoare.

– Mai şi călăresc, zise Chad apoi, încercînd să-i reţină atenţia lui Valerie. Acolo unde locuim noi n-avem loc să ţinem cai, dar mama mă mai invită pe la ea cîteodată. Tu cîţi cai ai?

– Opt. Şi ţinem alţi doisprezece pentru vecinii noştri. Îţi place să călăreşti?

– Foarte mult. Îi călăreşti pe toţi opt?

– Pe rînd, spuse Valerie zîmbind.

Zîmbi şi Chad.

– Sînt deosebiţi unul de altul?

– Fiecare e altfel.

– Care e preferatul tău?

– Ah, o iapă nărăvaşă pe nume Kate. Am botezat-o aşa după un personaj dintr-o piesă de Shakespeare. E foarte îndărătnică, dar e mîndră, deşteaptă şi demnă de încredere şi o iubesc cel mai mult.

Valerie îl surprinse pe Nick privind-o şi ştia că o auzise.

– Poate vreţi să veniţi să călăriţi la Fermele Sterling într-o zi, le spuse ea amîndurora.

– Ah, da! exclamă Chad.

– Eu nu prea călăresc, zise Nick. Dar, dacă am putea găsi o modalitate, bineînţeles că Chad ar putea s-o facă.

– Tata lucrează foarte mult, îi spuse Chad lui Valerie, fiind de părere că tatăl lui nu fusese prea politicos. Ştii, are reţeaua asta de televiziune şi e cel mai important de-acolo, aşa că trebuie să stea pe acolo foarte mult. Şi seara, uneori.

Valerie încuviinţă cu gravitate.

– E o muncă grea să conduci o reţea de televiziune.

– Vine acasă la cină, totuşi, citim, stăm de vorbă, chestii din astea şi, pe urmă, de cele mai multe ori, se

duce înapoi la lucru. Aşa făcea şi la *Omega*. Întotdeauna se întîmplă cîte ceva pe la noi.

Valerie zîmbi.

– Şi nu-ţi place? La mine niciodată n-o să fie suficient. Întotdeauna caut ceva nou, deosebit şi atrăgător.

– Încearcă să te muţi în partea cealaltă a ţării. E deosebit şi atrăgător?

– Deosebit şi bun?

– Da. Eu credeam că n-o să fie... adică, eu nu voiam să plecăm din San Jose, dar a fost bine, pînă la urmă. E grozav.. Şcoala e minunată. Şi casa nostră e nemaipomenită; ar trebui s-o vezi. Şi Georgetown e excelent.

– Locuiţi în Georgetown?

El încuviinţă.

– Da. Poate ne faci o vizită într-o zi.

Valerie îi întîlnl privirea lui Nick.

– Nu prea mai ajung pe la Washington cît de des aş vrea.

– Ar fi ceva nou şi deosebit, spuse Chad. Ceea ce cauţi mereu.

– Problema cu chestiile astea noi şi deosebite e că nu rămîn aşa prea multă vreme, spuse Nick. De cum devin vechi şi familiare, trebuie înlocuite.

– E o părere cam dură, nu crezi? spuse Valerie degajat, dar Nick îi sesiză licărul batjocoritor din ochi şi ştiu că ea considera că nu se schimbase deloc: tot limitat în gîndire şi ahtiat după muncă aşa cum îl cunoscuse. „Dar de ce să mă fi schimbat? se întrebă el. Nici ea n-a făcut-o şi acum mai vrea să se întîmple ceva care să nu o lase să se plictisească.

N-ar trebui să încercăm să reînviem trecutul, îşi spuse el. S-ar putea să descoperim că e exact aşa cum ni-l amintim."

„Prostii, îşi spuse el apoi. Am vrut s-o revăd, pentru că n-am putut s-o uit niciodată."

Dar acum se sfîrşise definitiv: întîlnirea aceea pusese capăt fanteziilor lui. Imediat cum aveau să plece de acolo, Chad avea să meargă să călărească şi apoi, aveau să se ducă acasă. Citeau ziarele de duminică şi

stăteau împreună cînd Chad își lua cina, după care Nick avea să iasă cu o femeie drăguță, inteligentă, editor de revistă, care era foarte ocupată și nu își făcea griji că se plictisea.

Îl cuprinse o tristețe imensă. Ar fi putut fi cu totul altfel, își spuse el fără să vrea, după care alungă acele gînduri și își îndreptă atenția către Sybille. Ea putea să vorbească pînă la sfîrșitul mesei despre sine.

– Mai povestește-ne despre biserică, zise el.

La ora cinci, după ce Nick și Chad plecaseră de la fermă, Sybille stătea în living-room-ul mobilat de către foștii proprietari într-un fel care nu-i plăcea. Încercase să-i convingă să mai stea, ca să nu fie singură în seara aceea. Lily era răcită și Sybille nu avea cu cine să scoată o vorbă, dar Nick insistase să plece. Vreo întîlnire, probabil, își spuse ea clocotind de furie. Numai la asta se gîndește. Femei.

Își aminti din nou de prînzul pe care îl luaseră împreună. Nu avea să iasă nimic. Valerie era căsătorită și, în orice caz, Nick se maturizase mult mai mult decît ea. Totuși, semnalele fuseseră combinate și ea nu putea fi deloc sigură. „Ar fi trebuit să fiu, își spuse ea; în definitiv, îi înțeleg pe amîndoi perfect."

Dar, după ce se gîndi la acest lucru zece minute și și-i închipui împreună, excluzînd-o din viața lor, era atît de încordată și furioasă, încît îl sună pe Floyd Bassington și îl spuse să vină pe la ea.

El sosi după o jumătate de oră și acceptă băutura slabă oferită de Sybille.

– Nu uiți niciodată, spuse el, așezîndu-se lîngă ea pe canapea. Atîția oameni preferă să nu se gîndească la inima slabă a cuiva; de fapt, nu le place să se gîndească deloc la boală.

– Nu ești bolnav, nu pentru mine, murmură Sybille. Ești unul din cei mai puternici și mai devotați oameni pe care i-am întîlnit vreodată.

El zîmbi și ridică paharul spre ea. Era scund și plinuț și stătea drept într-un capăt al canapelei pentru a da impresia că era mai înalt. Cu nasul încovoiat, rupt în

timpul unui meci de lupte în liceu şi cu buzele pline sub mustaţa grea, părea să fie o persoană care se bucura de atenţie, un actor, poate, sau un politician. În realitate, fusese preot la o foarte cunoscută biserică din Chicago pînă la cincizeci şi şapte de ani, cînd fusese descoperit în pat cu Evaline Massy, dirijoarea corului, de către Olaf Massy, soţul ei şi preşedintele consiliului director al bisericii lui Floyd. Olaf Massy, cuprins de furie, îl verificase pe Floyd cu o persistenţă teribilă şi descoperise că, în viaţa acestuia, existaseră mai multe femei şi află că se făcea vinovat şi de escrocherie: deţinea un cont în bancă în care se aflau aproape două sute de mii de dolari.

Floyd Bassington se retrase de la amvon. Soţia sa divorţă, iar el îşi cumpără o casă în Alexandria, Virginia, unde locuia familia fiului său. O cunoscuse pe Sybille la o petrecere în Leesburg. Şi Lily Grace fusese acolo, iar Floyd Bassington se simţise atras faţă de amîndouă: una atît de puternică şi sofisticată, cealaltă, numai bunătate şi inocenţă.

– Ziceai că eşti tulburată, spuse Floyd, sorbind apoi din băutura slabă şi întrebîndu-se dacă nu cumva putea să aibă încredere în Sybille şi să-i spună adevărul despre inima lui sănătoasă, ca să bea un whisky cu apă şi se relaxă în răcoarea oferită de instalaţia de aer condiţionat.

– În ce fel eşti tulburată şi cum aş putea să te ajut?

– Am nişte planuri foarte mari, spuse ea, aplecîndu-se spre el. Mă tem că sînt chiar prea mari. Mă tem că aş putea să par ambiţioasă, cînd ceea ce vreau cu adevărat e să aduc fericire şi pace multor oameni.

Floyd o privi cu atenţie.

– Multor oameni. E vorba de biserica de la Culpeper?

– Catedrală; Catedrala bucuriei. Da, dar şi despre altceva; despre mai multe lucruri. N-are nimeni nici o idee... nu ştie nimeni la ce mă gîndesc... n-am pe nimeni suficient de apropiat şi proiectul necesită atît de mulţi bani, încît mă îngrozesc; abia pot să vorbesc

despre asta, chiar şi cu tine, zise ea şi făcu o pauză, ca şi cum şi-ar fi făcut curaj. Floyd, aş vrea să construiesc un orăşel în jurul catedralei.

Urmă un moment de tăcere.

– Doamne, spuse Floyd în sfîrşit, punînd paharul jos, iar Sybille i-l umplu din nou.

Părea mai tare decît înainte.

– Doamne! Un proiect ambiţios, într-adevăr.

– Prea ambiţios, şopti ea şi ochii i se umplură de teamă. Prea mulţi bani, prea multe eforturi... se simte mai multă ambiţie decît bunătate?

– Nu, nu, nu asta am vrut să spun. Cum aş putea să spun una ca asta, cînd unicul motiv pentru construirea acestui oraş e să aduci oamenilor fericire şi pace...?

Sybille încuviinţă,

– Deci, înţelegi. Dar tu eşti atît de bun, Floyd; habar n-ai cîţi mă invidiază şi ar vrea să mă împiedice. Şi s-ar putea să şi reuşească. Nu pot să fac asta singură. Sînt o femeie de afaceri foarte pricepută, ştii foarte bine: de obicei, obţin ceea ce vreau, chiar dacă trebuie să fiu dură, crudă, cîteodată să acţionez pe ascuns...

– Prostii; de ce vorbeşti aşa despre tine însăţi? Cred că eşti o femeie de afaceri pricepută, cred că eşti puternică atunci cînd e nevoie. Sigur că sînt convins de aceste lucruri. Dar nu şi de altceva...

Ochii lui Sybille se umplură de lacrimi şi două îi alunecară pe obraji rămînînd ca două giuvaeruri de pielea ei măslinie. Ea le şterse cu batista.

– Nu obişnuiesc să plîng, spuse ea atunci şi zîmbi, parcă cerîndu-şi scuze. Femeile de afaceri puternice n-au voie să facă asta, ştii doar. Dar nu se întîmplă prea des ca un om să fie atît de generos cu tine. Îţi mulţumesc din suflet, Floyd. Din cînd în cînd, simt nevoia să stau de vorbă cu cineva ca tine, să-mi menţin moralul ridicat.

– Oricînd doreşti. Draga mea, nu încetăm să fim preoţi chiar dacă ne retragem din amvon; întotdeauna sîntem lîngă cei care au nevoie de noi.

– Eu am nevoie de tine, şopti Sybille foarte încet.

– Ce-nseamnă asta? întrebă el aplecîndu-se spre ea.

Sybille clătină din cap.

– Nimic. N-ar trebui să spun... nu-mi dau voie să fiu slabă. De-a lungul anilor am învăţat să fac ce trebuie; tu nu vezi decît partea bună a oamenilor, Floyd, dar eu nu pot să ajung nicăieri fără să fac unele lucruri care, de fapt, nu mă caracterizează. Oamenii zic că sînt aspră, chiar nemiloasă şi cred că au dreptate. Nu în interior, ci la suprafaţă, pot să rivalizez cu oricine. Întotdeauna mă simt rău mai tîrziu dacă am făcut rău cuiva într-o afacere sau cu altă ocazie, nu suport cînd reuşesc pe spinarea altcuiva. N-o fac intenţionat, dar, uneori, lucrurile se mai întîmplă...

– Sybille, zise Floyd, punînd paharul jos şi apropiindu-se de ea pînă putu să-i ţină mîna.

Degetele lui boante erau reci din cauza paharului.

– Putem să vorbim despre oraşul ăsta pe care vrei să-l construieşti, putem să vorbim despre sumele mari de bani pentru care se pare că-ţi faci atîtea griji, putem să vorbim despre multe lucruri, dar trebuie să nu te mai autopedepseşti.

– Ah, zise Sybille rîzînd uşor. Era să şi uit. M-am gîndit să-l numesc Graceville.

– Ah, frumos. Lily trebuie să fie încîntată.

– Da, dar şi copleşită. Şi speriată. Şi la fel sînt şi eu, de fiecare dată cînd mă gîndesc la asta. E un proiect prea mare pentru o singură persoană, Floyd. Nu pot s-o fac singură. Am nevoie de cineva care să mă ajute în proiectul ăsta, să-mi dea sfaturi, să-mi fie alături cînd sînt acuzată că...

Începu să tremure.

– ...că rivalizez... cu... Dumnezeu...

– Doamne sfinte! Cine a-ndrăznit să-ţi spună aşa ceva?

– Nişte preoţi – nu-ţi spun nume, nu trebuie să mă-ntrebi – şi nişte consultanţi financiari, atunci cînd le-am spus de ideea unui oraş. Nimic amănunţit, nu le-am indicat nici măcar un loc anume, n-am zis decît că ar fi minunat să oferim oamenilor pace şi timp pentru

meditaţie şi şansa de a întîlni alţi oameni care au aceleaşi probleme.

– Şi au rîs de tine.

Ea încuviinţă, stînd cu capul plecat.

Floyd îi ridică bărbia, făcînd să se ulte la el şi simţind un val de putere. Ţinîndu-i bărbia mică şi uşor tremurătoare în mînă, era încîntat de superioritatea, forţa şi inteligenţa lui.

– O să te ajut, Sybille, îi spuse el cu o voce răsunătoare şi groasă. Dacă pentru asta m-ai chemat în seara asta, ca să mă rogi să fac asta, răspunsul meu e da. Aş fi onorat să te ajut şi nimeni n-o să ne acuze vreodată de prea multă mîndrie sau ambiţie, fiindcă tot ce vom face va fi pentru binele altora, nu pentru propria noastră satisfacţie sau ca să ne umplem de bani.

– Ah, nu. Nu asta. Niciodată, spuse ea oftînd prelung. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-ai fi vrut să vii în seara asta sau dacă ai fi refuzat să mă ajuţi.

Floyd se simţi extrem de puternic, abia se putea abţine.

– N-o să te refuz niciodată, zise el cu un glas tunător. Sînt aici; întotdeauna o să fiu aici, spuse el luînd-o în braţe şi sufocînd-o la piept.

– Nu, zise el chinuindu-se să iasă la aer. Nu, nu pot, Floyd.

– Nu poţi? Nu există ceva să nu putem face, Sybille, atîta timp cît sîntem împreună. Ai încredere în mine, te înţeleg.

– Nu, nu ştii... ah, fir-ar să fie... zise ea ascunzîndu-şi faţa în mîini.

– Ce anume? Ce este? Ce naiba...?

– Floyd, zise ea ridicîndu-şi faţa scăldată în lacrimi. Nu-mi place sexul. Niciodată nu mi-a plăcut. Am încercat, vreau să-mi placă. Ştiu că trebuie să fie ceva în neregulă cu mine, dar...

– Nu cu tine! izbucni el. Nu-i nimic în neregulă cu tine! De vină au fost bărbaţii pe care i-ai cunoscut! Biata de tine, trebuie să-i fi întîlnit pe cei mai mari ticăloşi din lume. Ai nevoie de un bărbat care ştie ce face, care

cunoaşte femeile şi te cunoaşte.

O trase din nou lîngă el şi începu să-i descheie bluza.

– O să am grijă de tine, scumpo. Scumpa mea copilă, biaţa mea micuţă, l-ai aşteptat pe Floyd atîta vreme.

Sybille se cutremură şi se rezemă din nou de braţul lui în timp ce degetele lui scurte îi descheiară bluza şi îi atinseră sînul, strîngîndu-i sfîrcul. Un zîmbet stins îi tremură pe buze.

Stătu pasivă, în timp ce Floyd o dezbrăcă, se dezbrăcă şi el apoi, după care o trase lîngă el pe covorul gros din faţa canapelei. Stătu liniştită cînd mîinile lui îi atinseră trupul şi degetele îi pătrunseră în ea.

– Floyd, şopti ea la un moment dat şi îi trase capul în jos. Ţinea gura închisă, îl lăsă, însă, să i-o deschidă cu gura lui şi, apoi, deodată, ca şi cum ar fi descoperit pasiunea brusc, împinse cu limba. El se ridică puţin.

– Vezi? exclamă el cu un glas răguşit. Vezi ce poţi să faci? Sybille! strigă el încîntat. Eşti a mea!

Rochia albă a lui Lily strălucea ca un far în dreptul altarului din Catedrala bucuriei. Chipul îi era palid, mîinile îi fremătau ca nişte păsărele cînd gesticula pentru a pune accent pe ceva. Stătea în picioare pe o cutie în spatele amvonului de marmură. Sybille îi spusese să facă aşa pentru ca toată lumea să o vadă cît mai bine.

– Trebuie să-ţi simtă puterea, spuse ea şi îi arătă cum să se aplece spre public.

Sclipitoare în rochia ei albă ca soarele care strălucea deasupra lor.

– Ceea ce căutăm, spuse ea cu vocea ei tînără şi subţire în imensitatea acelei biserici încă neterminate, sîntem noi înşine, eul nostru ascuns în noi înşine – îngropat, invizibil, inaccesibil pentru moment – aşteptînd să fie descoperit.

Biserica era plină: o mie de bărbaţi, femei şi copii care veniseră din locuri ca Maryland, Pennsylvania şi Virginia de Vest pentru a o asculta predicînd. Cei care

nu putuseră să vină, îi urmăreau predica la televizor; alţii o vedeau înregistrată pe casetă, în cursul săptămînii. Liiy ştia că o făceau, pentru că trimiteau scrisori, ilustrate, mici daruri şi bani.

Cameramanii îşi ţineau camerele de luat vederi aţintite asupra lui Liiy şi a enoriaşilor ei din patru puncte strategice ferite.

– Ce puteţi face? îşi întrebă Lily enoriaşii. În această lume aiurită plină de semnale contradictorii – contradictorii şi, adesea, periculoase, dacă nu le înţelegeri cum trebuie – din partea şefilor, prietenilor şi a celor care guvernează, chiar şi din partea rudelor... ce puteţi face pentru ca lumea aceasta să aibă sens? Începeţi să credeţi că nu puteţi; credeţi că trebuie s-o lăsaţi pe seama experţilor. Credeţi că ei au mai mult timp decît voi ca să privească în jur, să descopere lucruri. Credeţi că ei ştiu mai multe decît voi. Şi, după o vreme, îi lăsaţi pe ei să se ocupe de lucruri. Credeţi că nu sînteţi la fel de buni ca ei, ei conduc lumea; voi doar trăiţi în ea. Nu-i aşa! Sînteţi la fel de buni ca şi ei! Dumnezeu v-a făcut la fel de deştepţi, la fel de înţelepţi ca oricare altă persoană din lume! Ascultaţi-mă pe mine! Eu vă cunosc! Nu aveţi încredere în voi înşivă, în eul pe care nu l-aţi întîlnit încă.

Lily întinse mîinile spre enoriaşii ei, care erau tăcuţi, ţinîndu-şi respiraţiile, aşteptînd.

– Aveţi încredere în voi înşivă! Credeţi în voi înşivă, în înţelepciunea şi bunătatea pe care Dumnezeu le insuflă în tot ce creează! Şi, dacă nu puteţi crede încă, dacă nu puteţi avea încredere în voi înşivă deocamdată, aveţi încredere în mine! Credeţi în mine! Eu ştiu de ce sînteţi capabili! Eu ştiu ce vă aşteaptă – descoperirea de sine, bucuria, înţelepciunea, dragostea! Ştiu că nu e nimic ce nu puteţi face, înţelege sau împărţi cu un altul! Aveţi încredere în mine, ajutaţi-mă să vă ajut!

Un tînăr din mijlocul celor de faţă se ridică şi porni împleticindu-se pe culoar.

– Reverend! suspină el. Reverend Liiy, eu am încredere în tine, cred în tine, te iubesc!

Căzu în genunchi în faţa treptelor din marmură, întinzînd mîinile spre ea, în timp ce ea le ţinea întinse spre el şi spre ceilalţi enoriaşi.

În studiourile din Fairfax, reglzorul dădu cîteva comenzi şi, pe ecran apărură mai multe imagini: Liiy întinzînd braţele, zîmbind şi cu lacrimi în ochi, tînărul cu braţele întinse spre ea, cu chipul scăldat în lacrimi, ceilalţi ridicîndu-se de pe locurile lor şi ducîndu-se să îngenuncheze pe treptele din marmură. Unii plîngeau, alţii erau tulburaţi, cîţiva erau chiar în extaz.

– O să te ajut eu! strigă o femeie mai în vîrstă.

Deschise poşeta.

– Voiâm să-i dau reverendului Liiy, banl, ca s-o ajut să termine construirea cetedralei! E bine, nu-i aşa, reverend Lily? N-o să mă refuzi! Vreau să te ajutl

Liiy se îmbujoră, pǎrtea aceea îi displăcea cei mai muit.

– Fii binecuvîntată, spuse ea şi vocea îi răsună aproape cu tristeţe în incinta bisericii, după care arătă spre o coloană sculptată înaltă de vreun metru. Pentru cei care doresc să ajute... şopti ea.

– Mulţumesc! exclamă femeia. Domnul să te binecuvînteze! adăugă ea şi dădu drumul banilor în interiorul coloanei.

Alţii îi urmară exemplul. Liiy se întoarse să vorbească direct în faţa uneia din camere; vocea îi era puţin mai ridicată ca de obicei şi cam mecanică.

– E bine să ajutaţi; este cel dintîi pas pentru descătuşarea eului din noi. Şi e bine să primiţi. Nu pot să refuz ajutorul vostru, nici pe cel mai tînăr, nici pe cel mai bătrîn, nici cea mai mică, nici cea mai mare contribuţie. Fiecare este preţioasă. Tot ce trimiteţi mă unge pe suflet şi mă ajută să ofer fiecăruia din voi bucuria de a descoperi acel eu după care tînjiţi, pentru care vă rugaţi, şi pe care-i iubiţi... aşa cum vă iubesc eu. Noapte bună, iubiţii mei prieteni; vă trimit binecuvîntarea mea, binecuvîntarea Domnului pentru cît va trece pînă cînd ne vom revedea.

Începură să se audă acordurile orgăi şi Liiy începu

să cînte; glasul îi era subţire şi tremurător, iar cei din corul aflat în spatele ei se ridicară şi cîntară împreună cu ea. Camera se dădu înapoi pentru a o arăta stînd deasupra mulţimii din faţa treptelor de marmură.

Imense aranjamente florale se vedeau peste tot pe altar, iar luminile strălucitoare aruntau scîntei aurii prin toată Catedrala bucuriel. O altă cameră se aţinti asupra celor care stăteau în picioare în strane, cîntînd odată cu corul. Începură să iasă în şir din biserică, în timp ce cîntau.

Liiy se duse în spatele altarului şi dispăru pe o uşă micuţă, dincolo de care o aştepta Sybille. Îşi puse capul pe umărul ei.

– Sînt atît de obosită, murmură ea.

– Ai fost inspirată, spuse Sybille. Ai fi putut să-l mai pomeneşti pe Dumnezeu de cîteva ori, dar restul a fost mai bine ca oricînd.

– I-ai văzut? întrebă Lily ridicîndu-şi capul şi ochii îi scînteiară. Erau fericiţi! Mă iubeau, le-a plăcut ce le-am spus; Sybille, chiar au nevoie de minel

– Bineînţeles că au, zise Sybille cu un glas mîngîietor. Vieţile lor ar fi îngrozitoare fără tine. Şi mai sînt milioane de oameni care te aşteaptă, Liiy. Nu trebuie să te opreşti acum; aşteaptă să construim Graceville. Toate visurile noastre în legătură cu el or să devină realitate. Îţi promit.

Lily încuviinţă.

– Te cred. Aş vrea doar să nu fiu nevoită să...

– Dar trebuie. Şi trebuie s-o faci cu o voce mai categorică. Nu putem să construim fără bani; nu putem să facem bine dacă n-avem bani. Ştii asta.

– Da. Îţi mulţumesc, Sybille. Nu sînt prea practică, dacă n-ai fi fost tu, eu n-aş fi putut să ajut decît o mînă de oameni. O să fac orice spui tu. Şi o să-ncerc să nu mă plîng.

Ieşiră din biserică prin spate şi urcară în limuzina lui Sybille. Aceasta o lupă pe după umeri pe Liiy şi o lăsă să moţăie, în timp ce ea sorbea dintr-un pahar cu Martini şi şoferul le ducea înapoi la Washington.

– Eşti o comoară, spuse ea şi Liiy, somnoroasă, se ghemui şi mai mult lîngă ea, plină de dragoste.

Zilele de marţi şi de vineri îi aparţineau lui Carlton. Acesta închiriase căsuţa de oaspeţi de pe proprietatea unui prieten şi acolo îşi petrecea timpul cu Sybille, începînd de la jumătatea după-amiezei pînă seara tîrziu. Din cînd în cînd, zburau cu avionul lui la casa din munţii Adirondack pentru un weekend întreg, dar numai în cursul lunilor în care Carlton şi Valerie nu se duceau deloc la munte. Astfel, el avea grijă ca aceste două vieţi ale sale să fie complet separate.

Valerie credea că, în acele weekend-uri, marţea şi vinerea, el se afla la New York, întîlnindu-se cu prietenii, alţi consultanţi de investiţii şi clienţi. În realitate, Carlton renunţase la majoritatea clienţilor; era suficient să administreze averea lui Valerie, a mamei ei şi a sa. Voia ca restul timpului să îl rezerve cailor şi lui Sybille.

Valerie era uluitor de frumoasă, gazda şi soţia perfectă. O iubea atît cît putea să iubească orice femeie, îşi zise el, în definitiv, ştia că era un tip egoist şi îi era greu să iubească profund pe cineva – femeile îi spuseseră acest lucru mereu. Dar era înnebunit după Sybille.

Mergea atît de bine, încît Sybille începea să ia relaţia aceea drept garantată. Dar, într-o marţi dimineaţă, în ultima săptămînă din septembrie în a unsprezecea lună de cînd erau împreună, el nu era la căsuţa de oaspeţi cînd sosi ea, nici nu sună şi nici nu veni toată ziua. Pînă vineri, ea tot nu auzi nimic de el şi, cînd se îndrepta spre căsuţă în după-amiaza aceea, fu cuprinsă de furie şi teamă. Cînd îi văzu maşina parcată discret în spate, în locul obişnuit, fu atît de bucuroasă, încît intră aproape pe fugă.

– Credeam că ai plecat iar fără să-mi spui, zise ea. Şi că o să fiu singură din nou.

El stătea pe un fotoliu-balansoar.

– Ştii foarte bine că n-aş fi făcut asta, mormăi el.

Sybille se opri brusc în mijlocul încăperii.

– Ce s-a-ntîmplat?

De obicei, după treizeci de secunde de la sosire, erau în drum spre pat. De data aceasta, el nici măcar nu se uită la ea.

– Ei bine? Ai de gînd să-mi spui?

El își ridică privirea.

– Nu-ți place să auzi problemele altora.

– Nu pe ale tuturor, dar pe-ale tale vreau să le aud. Poate aș putea să te ajut. Carl, ce s-a-ntîmplat?

După un moment, el ridică din umeri și se forță să vorbească.

– Am pierdut... niște bani, la bursă. Am fost neatent, nu știu, mă gîndeam la tine...

Văzînd că deveni rigidă, adăugă repede:

– Nu e vina ta; nu te învinuiesc pe tine. Nu-i nimeni de vină în afară de mine însumi. Asta-i cel mai rău: n-am pe cine să dau vina; eu singur sînt de vină. Am făcut niște mișcări proaste, momentul n-a fost deloc bun. Credeam că-i un lucru sigur, dar a fost o informație greșită... și, deodată prețul acțiunilor a scăzut vertiginos...

– Cînd?

– Luni după-amiază. Acolo am fost marți, la New York, să-mi văd banii ducîndu-se pe apa sîmbetei.

– Cît?

– Nu erau numai ai mei. Dumnezeule, ar fi fost destul de rău și așa, dar mai erau și ai lui Valerie și ai mamei ei; întreaga lor avere s-a dus naibii.

Sybille simți o emoție extrem de puternică.

– Ai lui Valerie? Toți banii lui Valerie? S-au dus?

– Nu turna și mai multă sare pe rană, se răsti el.

– Cît a fost?

– Totul la un loc, ai ei, ai mamei ei și ai mei, aproape cincisprezece milioane.

În căsuță se făcu liniște. Sybille începu să se plimbe încolo și încoace prin încăpere. „Toți banii ei. S-au dus. Nu mai are nici un ban. S-au dus toți. Nu mai are absolut nimic."

– Nu poți să stai jos? întrebă Carlton.

Ea clătină din cap, continuînd să se plimbe de

colo-colo, atît de tulburată, încît nu se putea opri locului. Bucuria îi gîlgîia în gîtlej.

– Mă gîndesc ce putem face.

– Pentru Dumnezeu, putem să găsim cincisprezece milioane ca să pun la loc ce-am pierdut, spuse el ridicînd glasul şi ochii îi azvîrleau flăcări. Tu nu poţi să faci nimic, iar eu nu pot decît să încep să vînd tot ce am. Şi să-i spun lui Val. Cum naiba o să-i spun?

Se cufundă şi mai mult în fotoliu.

– Tatăl ei a avut încredere în mine; i-am administrat banii. Şi am făcut o treabă a naibii de bună. Toată lumea avea încredere în mine. Toţi credeau că eram cel mai tare cînd era vorba de bani; nimic nu-mi scăpa. Dumnezeule, cum dracu' – cum dracu'? – am putut să fac una ca asta? Mi-am ieşit din mînă, am pierdut banii; la naiba, va trebui să vînd caii, ferma, avionul... şi să-i spun lui Val. Apartamentul din New York, tablourile, Dumnezeule, e o întreagă avere în tablourile alea... aveam totul – înţelegi? Totul, şi acum cea mai mare parte s-a dus naibii. Şi mai trebuie să-i spun şi lui Val.

Sybille continuă să se plimbe. Îi era cînd cald, cînd frig, îi venea ameţeală. Privirea îi fugea în toate părţile, de parcă ar fi văzut lumea pentru prima oară. Se opri în dreptul ferestrei. „Nu te grăbi. Gîndeşte-te bine. E în mîinile mele; eu pot să-i hotărăsc viitorul." Se uită pe fereastră. Se vedeau păşunile şi cîmpurile Virginiei verzi-aurii în lumina dimineţii. Acri întregi de pămînt întinzîndu-se la orizont pînă la Culpeper, unde, alături de Catedrala bucuriei, avea să se ridice un oraş numit Graceville.

– Carl, spuse ea încet, căci o idee începuse să i se formeze în minte crescînd ca un copac imens.

Nu există limită pînă unde putea să crească.

Trase un balansoar lîngă cel al lui Carlton şi se aşeză, atingîndu-i genunchii cu ai ei.

– Carl, pe mine nu m-ai pierdut. Sînt aici. Am de gînd să te ajut.

El clătină din cap.

– Carl, ascultă-mă. Uită-te la mine. Mi-a venit o idee.

El o privi de sub pleoapele roşii. Era nebărbierit şi ei îi trecu prin minte că, probabil, nu dormise toată noaptea.

– Mă asculţi?

El încuviinţă.

– Ştii catedrala mea; ai fost acolo, zise ea, aşteptînd. Da?

– Pentru Dumnezeu, bineînţeles c-o ştiu.

– Nu ţi-am spus nimic de Graceville.

El o privi.

– N-am auzit niciodată de aşa ceva.

– Încă nici nu există. Acum, ascultă. Ştii cum a fost construită catedrala?

– Din donaţii. Ai zis şapte milioane – mai trebuiau să sosească trei.

– Foarte bine, deci îţi aminteşti. Banii au fost donaţi Fundaţiei „Ora lui Grace". Contribuţii scutite de impozite către o instituţie religioasă non-profit condusă de un consiliu director prezidat de un preot retras din activitate, un domn foarte respectabil pe nume Floyd Bassington.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sybille, n-am timp...

– La naiba, ascultă-mă; cînd te-am făcut să-ţi iroseşti timpul? Casierul e Monte Jamess, preşedintele companiei *James Trust and Savings,* vicepreşedinte şi secretar e Arch Warman, preşedintele companiei *Warman Developers and Contractors.* Consiliul mă plăteşte să produc „Ora lui Grace". Consiliul primeşte toate contribuţiile şi tot ei plănuiesc ridicarea unui orăşel numit Graceville pe un teren pe care or să-i cumpere alături de cei doi acri achiziţionaţi pentru Catedrala bucuriei.

Carlton se încruntă.

– Cheltuie banii cum vor? Fără limite? Fără nici un comitet de control?

Sybille încuviinţă. Uneori, Cari prindea totul foarte repede.

– Da, spuse ea.

– Şi ai un preşedinte de bancă şi un dezvoltator.

– Mai e, de asemenea, şi contractor.

Privirile li se întîlniră.

– Ce-ţi trece prin minte? întrebă Cari.

– Cred că oamenii din consiliu or să-ţi propună să fii acţionar la o companie de dezvoltare care va cumpăra terenul de care avem nevoie pentru Graceville. Preţul pieţei pentru teren e de vreo zece mii de dolari de acru. Dacă tu o să cumperi o mie trei sute de acri cu treisprezece milioane de dolari, cei din consiliu vor cumpăra terenul de la tine la preţul pe care-l ceri. Să zicem treizeci de milioane.

Carlton o privea nedumerit. Un profit de şaptesprezece milioane...

– De unde iau cele treisprezece milioane ca să cumpăr terenul?

– Nu-i poţi strînge? Vinde restul portofoliului, împrumută depunînd garanţie lucrurile de care vorbeai – apartamentul din New York, Fermele Sterling, tablourile...

– Aproape, zise el încet, apoi încuviinţă de două ori. Şi aş primi treizeci de milioane cînd aş vinde terenul.

Sybille zîmbi stins.

– Numai douăzeci şi şase şi va dura vreo trei luni. Floyd, Monte, Arch şi cu mine o să primim cîte unul pentru eforturile depuse în folosul tău. Asta înseamnă că-ţi rămîn treisprezece pentru portofoliile lui Valerie, al mamei ei şi al tău şi alte treisprezece ca să achiţi ipotecile semnate pentru strîngerea banilor.

– În punctul de unde am plecat.

– Fără să afie cineva.

El se întunecă la faţă.

– Nu sînt sigur... nu prea-mi place.

– Nici mie, zise ea repede. Aş prefera să fac totul în mod deschis şi sincer; nu-mi plac unele lucruri pe care trebuie să le fac; mă fac să nu dorm noaptea, pentru că ştiu că nu mă caracterizează. Dar, Cari, pot să fac atîta bine cu Graceville; ce importanţă are cum obţinem banii, cînd o să iasă ceva bun? Şi pentru tine o să fie bine.

– De unde o să luaţi cele treisprezece milioane ca să

cumpăraţi terenul de la mine?

– Din donaţii. O să adunăm o sută cincizeci de milioane ca să acoperim primele costuri necesare pentru Garceville. Anul trecut Lily a adus peste douăzeci şi cinci de milioane; anul ăsta vor fi aproape treizeci şi anul viitor ar trebui să încasăm vreo şaptezeci şi cinci. Dar vom avea nevoie de fiecare bănuţ.

El o privi uimit.

– Cîştigaţi atîta cu un singur spectacol?

– Apare de două ori pe săptămînă.

– Şi oamenii trimit...

– Abia am început; nu sîntem nici pe departe ca Swaggart şi Jim şi Tammy Bakker, dar o să-i lăsăm în urmă, fiindcă nu se pot compara cu Liiy.

– Cît... zise el dregîndu-şi glasul. Ai spus o sută cincizeci de milioane pentru oraş.

– Da, dar o să obţinem mult mai mult înainte să terminăm construcţia. De restul avem nevoie pentru producerea spectacolelor, în sumă fiind inclus şi salariul meu de producător şi cheltuielile mele, salariile, spaţiile ocupate de birouri, maşinile celor din consiliu, un avion al corporaţiei... e nevoie de foarte mulţi bani ca să întreţii o organizaţie în plină dezvoltare.

El tăcu.

– Consiliul, spuse el în cele din urmă. Ai încredere în ei?

– Sînt ferm hotărîţi să clădească oraşul şi să ofere pace şi bucurie adepţilor lui Liiy. Floyd, preşedintele consiliului, e un om evlavios care zice că are inima slabă. L-am verificat şi am aflat că a fost dat afară din cauza altor slăbiciuni, dar e perfect pentru Fundaţia „Ora lui Grace"; devotat şi plin de energie. Şi Monte James şi Arch Wwarman sînt la fel de hotărîţi ca el.

– Şi tu?

– Bineînţeles.

– Nu, am vrut să întreb ce poziţie ocupi tu în cadrul consiliului?

– Nici una, zise ea scurt. Eu lucrez în spate. O fac de atîta vreme, încît acolo mă simt cel mai bine.

– Nu te cred.

– Ah, Cari, ce importanţă are? N-am nici o poziţie în cadrul consiliului, numele meu nu e legat nici de consiliu, nici de fundaţie. Nu vrei să discutăm despre compania de dezvoltare în care o să investeşti?

– N-am spus c-o fac.

– Dar ce mai aştepţi? De unde ai mai putea să faci rost de treisprezece milioane fără să afle cineva? spuse ea şi se ridică brusc ducîndu-se spre uşă. Mă duc acasă. Dacă vrei să mă suni...

– Stai puţin! Fir-ar să fie, Sybille, n-am spus...

Se ridică şi începu să se plimbe exact ca ea mai înainte.

– Cînd ai avea nevoie de bani?

– La începutul lui decembrie. Peste două luni. Probabil că cea mai mare parte din timpul ăsta o să ţi-o petreci strîngînd suma. Trei luni, dacă e absolut necesar. Monte vorbeşte cu proprietarii terenului, ar putea să tărăgăneze discuţiile, dar nu vreau să depăşim prima zi a anului.

– Trei luni, aş putea să mă descurc, spuse el, după care mai făcu cîţiva paşi şi se uită la ea în partea cealaltă a încăperii. De ce ai face asta pentru mine?

– Ah, Cari, sînt atîtea motive. Te iubesc, ştii asta. Aş face tot ce mi-ar sta în putinţă să te scot din încurcătura asta.

– Şi?

– E o afacere bună. Tu obţii repede un profit de treisprezece milioane, iar noi am putea folosi oricînd cele patru milioane pentru diverse cheltuieli.

El o privi stăruitor.

– Şi?

După un moment, ea oftă.

– N-ai lăsa-o pe Valerie săracă lipită. Dacă-şi primeşte banii înapoi, poate să rămînă singură, se pricepe. Şi tu o să poţi veni cu mine cu conştiinţa împăcată.

– Să vin cu tine? Cu conştiinţa împăcată?

– De ce nu?

Îşi păstră vocea calmă, deşi era extrem de tulburată.

„Sybille Sterling. Doamna Carlton Steerling. Sybille Sterling de la Fermele Sterling."

– O afacere simplă, zise ea şi apoi vocea i se transformă într-o şoaptă încărcată de pasiune. Greşelile tale acoperite complet, Lily şi Graceville aducînd un venit frumuşel şi noi doi împreună. Ah, Cari, ce ar putea fi mai perfect? Să fim împreună după atîtea luni de aşteptare. Nişte luni minunate, adăugă ea repede. Cele mai minunate luni din viaţa mea, cînd am ştiut ce înseamnă dragostea cu adevărat, să fii iubită şi să nu-ţi fie teamă. Timp în care m-ai ajutat să mă maturizez. Mi-ai dat viaţă, spuse ea şi făcu o pauză mai lungă. Ştiu că n-ar trebui să fiu lacomă; ştiu că ar trebui să mă mulţumesc cu bucuria pe care pot s-o obţin. Dar am vorbit despre faptul că o să fim împreună, Cari, am vorbit despre asta şi am aşteptat... atîta timp...

El tăcea. Vocea ei i se imprima în gînduri ca un acid dulce. Da, vorbiseră despre asta. El visa acel lucru în timp ce se analizau acţiunile, în timp ce călărea, în timp ce îşi conducea maşina în jurul fermei. Se gîndea la ea cînd mînca, cînd se îmbrăca şi se dezbrăca şi cînd făcea dragoste cu Valerie.

– Cari, spuse ea foarte încet. Dă-mi voie să-ţi ofer bucuria pe care mi-o oferi tu mie... o viaţă nouă...

Vocea ei îl învăluia de parcă ar fi fost picioarele ei în jurul şoldurilor lui. Toate celelalte lucruri dispărură şi o privi ca şi cum abia ar fi ajuns la căsuţă, după ce fuseseră despărţiţi cîteva zile.

– Sybille; Dumnezeule, a trecut o săptămînă, zise el şi, din doi paşi, fu lîngă ea, luînd-o în braţe. Doamne, ce dor mi-a fost de tine.

În perioada Crăciunului, în toiul petrecerilor şi înconjuraţi de prieteni, Carlton şi Valerie abia dacă îşi vorbeau; în ultima vreme nu mai vorbeau decît despre la ce oră începe următoarea petrecere.

Carlton o văzu cufundată în gînduri şi intră în panică. Dacă era supărată pe el pentru ceva, ar fi putut să-i dea papucii sau să ceară divorţul, ceea ce ar fi

însemnat deschiderea finanțelor. Chiar dacă nu voia să divorțeze, dacă nu se mai simțea apropiată de el, ea ar fi putut să decidă că își putea administra singură banii. El era îngrozit pe măsură ce zilele îi alunecau printre degete, iar el și Valerie se distanțau din ce în ce mai mult. Apoi, mama ei veni în vizită și el și-i le închipui complotînd împreună și privindu-l bănuitoare. Într-o bună zi, aveau să-i spună să stea jos și să-i ceară să le aducă la cunoștință care mai era situația financiară; își putea închipui întreaga discuție.

Starea lui de tensiune crescu, așa încît, atunci cînd Valerie îi spuse cu o zi înainte de Crăciun că voia ca amîndoi să plece undeva o vreme, el habar nu avu ce voia să spună.

– Adică, nu vrei să fii aici de sărbători? De ce? Ce e rău în a sta aici?

– Nimic, dacă am fi numai noi doi. M-am săturat să mă lupt cu oamenii ca să stau puțin cu tine, Carl. Cred că avem nevoie de puțină vacanță, să plecăm undeva.

– Dar nu putem pleca; nu putem să spunem tuturor...

– Știu; sîntem blocați deocamdată. Dar aș vrea să mergem undeva după Anul nou. Numai noi doi.

El se gîndi puțin.

– Atunci poate că o să reușesc; dacă nu imediat după Anul nou, cel puțin la mijlocul lui ianuarie.

– Nu, spuse ea categoric. Nu e suficient. Nu vreau să mai aștept. Avem nevoie de asta, Carl și o știi foarte bine.

El ridică din umeri. Nu putea să plece. Trebuie să o țină sub observație pe Sybille; trebuia să știe ce se întîmpla.

– Putem să mergem la New York, dacă vrei. Aș putea să iau legătura cu compania din cînd în cînd, iar restul timpului o să ni-l petrecem cinînd, mergînd la teatru cu soții Stevenson, Gramson...

– Carl, am spus singuri. N-o să ajungem nicăieri dacă tu continui să organizezi petreceri oriunde te duci. Ori avem o căsnicie despre care merită să discutăm, ori

nu. Şi eu n-am de gînd să aştept ca să afiu asta.

De acele cuvinte el se temea cel mai mult.

– Pentru Dumnezeu, bineînţeles că avem o căsnicie. Ce doreşti, Val? Fac ce vrei tu; numai să nu mă ameninţi.

Ea ridică din sprîncene.

– Dar nu te-am ameninţat. Am spus doar că nu pot să aştept luni întregi ca să stăm de vorbă. Ţi-am spus ce vreau: să mergem într-un loc liniştit, unde să nu vină o mulţime de oameni la fiecare masă, să ne cunoaştem din nou, să facem dragoste şi să ignorăm restul lumii. Nu cred că îţi cer prea mult; poţi să consideri că e un dar de Anul nou.

Carlton o îmbrăţişă pentru ca ea să nu-i vadă chipul.

– Sună minunat. Unde ai vrea să mergem?

– La munte. Nu ţi-ar plăcea?

– Ba da, zise el după o foarte scurtă ezitare. Mai ales dacă asta o să te facă fericită. O să plecăm imediat după întîi, spuse el strîngînd-o şi mai tare. O săptămînă în Adirondack, departe de restul lumii.

CAPITOLUL 18

Casa se afla pe malul unui lac mic la cîteva mile distanţă de Lake Placid, avînd în spate o pădure de pini, iar de pe verandă se vedea o fîşie îngustă de plajă. Construită din buşteni imenşi, cu un acoperiş în pantă şi un cămin mare din piatră, casa avea trei dormitoare, iar Carlton reuşi să umple două din ele cu cei pe care îi adunase pentru excursie.

– Alex şi Betsy Tarrant m-au rugat să vină şi ei şi n-am putut să-i refuz, îi spuse el lui Valerie cînd plecau spre aeroport. N-or să ne stea în cale şi, în plus, ţi-au plăcut întotdeauna.

Lui Valerie nu-i plăcuse niciodată de Betsy, dar nu

mai spuse nimic.

– Trebuia să fim numai noi doi, zise ea încet.

– Ştiu, Val, şi îmi pare rău. Dar asta e. N-o să le dăm atenţie. Pot să se distreze şi singuri.

Valerie nu răspunse. În avion, înainte de a porni spre Lake Placid, ea îi spuse lui Alex să stea în faţă cu Carlton, iar ea se aşeză în spatele lor, cu Betsy, lăsînd-o să vorbească despre sine. Ar fi trebuit să-şi dea seama că aşa avea să se întîmple. Carlton nu pleca niciodată în excursii în doi, dacă îi stătea în putinţă; întotdeauna se înconjura de oameni, chiar şi pentru un weekend petrecut la Washington sau New York.

Aterizară pe aeroportul de la Lake Placid şi merseră pînă la cabană cu maşina pe care o ţineau parcată acolo. Valerie discută despre mese cu menajera, care locuia în Lake Placid; Carlton şi supraveghetorul făcură turul casei, vorbind despre un loc în acoperiş pe unde pătrundea apa şi despre o ţeavă spartă care fusese reparată cu o săptămînă în urmă. Soţii Tarrant se instalară în dormitorul de la etaj, iar Valerie şi Carlton despachetară în dormitorul mare de la parter. Apoi, Carlton dispăru în biroul lui, o mică încăpere în care se intra din dormitor.

Acolo a lucrat în ziua aceea şi a doua zi, cu uşa închisă. Îi îndemnă pe Valerie şi pe ceilalţi să se ducă afară să schieze sau să se plimbe cu snowmobile-urile prin jurul lacului.

– O să vin şi eu imediat cum o să termin treburile, spuse el vineri dimineaţă.

Stătea la birou, cu capul proptit în mînă.

– Îmi pare rău, Val; imediat cum o să termin, stăm de vorbă. Poate mai tîrziu după-amiază.

– O să fii singur atunci, îi spuse ea cu răceală. Pentru că eu şi cei doi Tarrant o să plecăm în oraş şi nu ne întoarcem decît la cină. Faci să fie îngrozitor de greu să reparăm o căsnicie, Carl; dacă...

– Să reparăm? Dar nu trebuie să reparăm nimic, merge totul foarte bine. Am fost cam ocupat, nu ţi-am

acordat prea multă atenţie, ştiu asta dar nu înseamnă nimic; Dumnezeule, Valerie, trebuie să faci caz de fiecare dată cînd mă tulbură ceva? Dacă fiecare cuplu care nu-şi petrece prea mult timp împreună...

– Ah, încetează, spuse ea pierzîndu-şi cumpătul.

El ridică din umeri, continuînd să-şi sprijine capul în mînă şi, după o clipă, Valerie se aplecă şi îl sărută pe obraz.

– Iartă-mă, sînt la fel de nervoasă ca şi tine zilele astea. Dacă mi-ai spune ce te frămîntă, aş putea să te ajut sau, cel puţin, am putea să împărţim totul. Doar dacă nu cumva e vorba de amanta ta; cred că în privinţa asta, n-aş fi de prea mare ajutor.

– Amantă? Ce amantă? Ce tot spui acolo?

– Drumurile tale regulate în Manhattan. Chiar crezi că toată lumea e oarbă în afară de tine?

Apoi îşi luă cojocul şi se îndreptă spre uşă.

– O să fiu în oraş pînă pe la şase. Dacă o să vrei să discutăm după cină, am putea să începem cu sublectul „căsnicie".

– Dar sîntem căsătoriţi, pentru Dumnezeu. Nu pot să stau de vorbă cu tine dacă te obsedează asemenea idei. Nu există nici o altă femeie!

– Bine, zise Valerie degajat. Atunci e un subiect în minus de discutat, nu? Pe diseară.

El o auzi închizînd uşa, dar nu făcu nici o mişcare; era epuizat, chiar dacă nu era decît dimineaţă. Se întrebă cum de greşise şi o făcuse să fie bănuitoare. Se întrebă de ce avea ea senzaţia că nu erau căsătoriţi. Doar era acasă aproape în fiecare seară, mergeau la petreceri împreună, zburau la New York şi Washington, primeau invitaţi, călăreau împreună la fermă. Ce mai voia ea ca să simtă că erau căsătoriţi?

Clătină din cap şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra hîrtiilor de pe birou. Totul se terminase. În ultimele trei luni, făcînd cîteva tranzacţii în acelaşi timp, ipotecase proprietăţile, împrumutase bani punînd garanţie caii, colecţia de mobilier vechi şi operele de artă create în

secolul douăzeci şi schimbă în bani gheaţă acţiunile şi obligaţiunile rămase din cele trei portofolii. Apoi cumpărase treisprezece milioane de dolari sub formă de obligaţiuni la purtător de la agentul lui de bursă – obligaţiuni care erau complet negociabile şi neînregistrate – după care le trimise unei bănci din Panama. Banca transformase obligaţiunile în bani gheaţă şi deschise un cont aparţinînd unei companii pe care o înfiinţase Monte James împreună cu unul din reşedinţii sucursalei din localitatea locale. De acolo, banii aveau să fie transferaţi într-un alt cont pe numele unei companii de dezvoltare al cărei principal acţionar era Carlton Sterling. Toată afacerea aceea era invizibilă, din moment ce obligaţiunile la purtător erau neînregistrate şi, astfel, odată ce el le cumpăra, nu mai puteau fi depistate.

În cele din urmă – Carlton nu o întrebase pe Sybille toate amănuntele în legătură cu drumul pe care îl luau de acolo – cele treisprezece milioane de dolari aveau să fie folosite pentru cumpărarea a o mie trei sute de acri lîngă Culpeper, Virginia. După aceea, terenul avea să fie revîndut Fundaţiei „Ora lui Grace" pentru suma de treizeci de milioane de dolari.

„Escrocherie gravă." Expresia aceea îi venise în minte în clipa în care expediase obligaţiunile la purtător afară din ţară. De atunci îl năpădise zi şi noapte, fără să-i dea pace nici o clipă. Şi mai era ceva. Sybille. În afară de faptul că făcea o escrocherie, se lega foarte mult de Sybille. Irevocabil şi pentru totdeauna.

Ştia foarte puţin despre maşinaţiile lui Sybille, recunoscu el, în sfîrşit. Nu era sigur nici măcar că ştia prea multe chiar în legătură cu Sybille. Ceea ce ştia cu certitudine era faptul că nu voia să continue afacerea.

Se întoarse în birou şi o sună, spunîndu-i că se răzgîndise.

– N-aţi cumpărat terenul, spuse el cînd ea rămase tăcută. Banii sînt tot în contul companiei de dezvoltare. O să aranjez să fie retraşi joia viitoare, cînd ne întoarcem.

Ea continuă să tacă.

– Îmi pare rău, Sybille; ştiu că ai vrut să mă ajuţi şi asta înseamnă foarte mult pentru mine, nu e că n-aş fi recunoscător, dar, pur şi simplu, m-am răzgîndit.

– Şi tu ce faci? întrebă ea, în sfîrşit.

– Nu ştiu. Nu ştiu ce-o să fac. Va trebui să găsesc o soluţie. Trebuie să stau de vorbă cu Val. Ar fi trebuit să ştiu că nu pot să ţin secret faţă de ea; sînt şi banii ei.

– Cari, ştii foarte bine că nu poţi...

– La naiba, nu vreau să vorbesc despre asta! Iartă-mă; n-am vrut să strig. Va trebui doar să fii de acord de data asta; fac ceea ce trebuie şi m-am hotărît. Ştiu c-o să înţelegi; întotdeauna m-ai înţeles şi mi-ai fost alături cînd am avut nevoie. Aş vrea să te văd săptămîna viitoare – da? – imediat cum mă-ntorc.

Urmă un moment de tăcere.

– Bineînţeles, spuse ea încet. Ştii că şi eu vreau asta.

Dar Sybille nu avea de gînd să aştepte. În seara aceea, o sună pe Valerie şi se invită la cabana din munţii Adirondack.

– Doar pentru o noapte, spuse ea. Am fost atît de ocupată şi de încordată, încît simt nevoia să plec undeva şi să respir aer curat. Menajera ta mi-a spus că aţi plecat la munte şi mi s-a părut că e exact ce-mi trebuie. Te superi? Sau nu e loc şi pentru mine?

– E un dormitor liber, bineînţeles că poţi să vii, spuse Valerie, gîndindu-se că nu mai avea importanţă cîţi oaspeţi se aflau în casă, căci ea şi Cari puteau vorbi oriunde, dacă voiau neapărat. Nu te-am prea văzut în ultima vreme, ne-ar face plăcere să vii. Ai putea să iei primul avion mîine dimineaţă.

– Am avionul fundaţiei; nu-ţi face griji pentru mine. Eşti atît de drăguţă, Valerie. Pe mîine dimineaţă,

Avionul fundaţiei, în care se aflau Sybille şi Lily, ateriză în Lake Placid sîmbătă dimineaţă. Jumătate de oră mai tîrziu, se instalară amîndouă în dormitorul care rămăsese liber, cu paturi separate şi baie, după care se

alăturară celorlalţi la masa de prînz, lîngă şemineu. Sybille aduse laude casei, admirînd priveliştea, mărimea camerelor, confortul.

– N-am mai fost niciodată în Adirondack, le spuse ea lui Valerie şi celorlalţi de la masă. E o onoare să mă aflu aici. Şi îţi mulţumesc că mi-ai dat voie s-o aduc şi pe Lily. Are nevoie de odihnă mai mult decît mine; nu puteam s-o las acasă.

– Ne bucurăm că eşti aici, îi spuse Valerie lui Lily şi începu să-i pună întrebări despre programul ei de televiziune şi noua biserică, încă neterminată, deşi ea predica acolo de cinci luni.

Carlton, uluit de prezenţa lui Sybille, sfîşiat de dorinţa faţă de ea, care se intensifica îngrozitor de fiecare dată cînd o vedea, îşi plimba lingura prin castronelul cu supă şi lua înghiţituri mari de pîine. Trebuia să se ţină departe de ea; nu numai din cauza lui Val, deşi era destul de neplăcut – de ce venise acolo cînd fuseseră atît de precauţi mai bine de un an? – dar şi pentru că toată gîndirea lui logică ar fi putut să se prăbuşească dacă se apropia de ea. „Ţine-te departe, îşi spuse el încordat şi tremurînd de dorinţă. Stai în birou; du-te acolo chiar acum. Menajera servea cafeaua. Du-te acolo acum; nu mai aştepta desertul, numănui n-o să-i pese. Pleacă acum!"

– Carl, spuse Sybille. Aş putea să-ţi cer sfatul într-o anumită afacere?

– Nu acum, răspunse el arţăgos. Am multă treabă. Mai tîrziu, poate, mîine, poimîine...

– Te rog, zise ea. Mîine plec şi am mare nevoie de sfatul tău. Nu sînt mulţi cei în care pot să am încredere cu adevărat. Nu vrei să-mi acorzi măcar cîteva minute? Am adus ceva să-ţi arăt.

Carlton păru brusc interesat. Banii, îşi zise el. Retrăsese banii ea însăşi; nu voia ca el să aştepte sau să-şi facă griji. La naiba, o judecase greşit.

– O să te ajut bucuros, spuse el conducînd-o spre dormitor şi, de acolo, în birou.

Închise uşa.

– Cari,' murmură ea aruncîndu-i-se în braţe, răsucindu-şi limba pe după a lui şi strîngîndu-l cu putere.

Mîinile lui erau pe sîni, între picioarele ei, lipind-o de el; ar fi vrut să o strivească, să o trîntească la podea, să o penetreze şi să o devoreze. Dar ea era cea care conducea; se lăsă să alunece încet pînă cînd îngenunche în faţa lui. Mîinile ei iuţi şi îndemînatice îi descheiară pantalonii şi îl luă în gura ei puternică, iar Carlton, gemînd în adîncul gîtlejului, cunoscu o eliberare explozivă.

Gîfîind, se depărtă de ea şi se rezemă de perete, îngrijorarea revenind odată cu dispariţia pasiunii.

– Ai adus banii?

– Ah, Cari, zise ea cu regret. Cum poţi să vorbeşti de bani? Mi-a fost atît de dor de tine; trebuia neapărat să fiu cu tine. Şi m-am gîndit că am putea să discutăm puţin despre viitor.

A doua zi după-amiază, duminică, Sybille se întoarse la Washington, dar Lily mai rămase.

– Dacă ai ceva întrebări în legătură cu Graceville, pune-i-le ei, îi spuse Sybille lui Carlton cînd el o conducea la aeroport. Ai început să-ţi faci griji numai pentru că n-ai avut cu cine să vorbeşti.

– De-asta rămîne cu noi? întrebă el cu asprime. Ca să mă ţină sub supraveghere?

Sybille oftă adînc.

– E epuizată şi Valerie a fost foarte drăguţă că i-a spus să mai stea şi că se poate întoarce cu voi, zise ea cu o voce tremurătoare. Mă faci să mă simt foarte vicleană.

– Calculată, zise el simplu. Întotdeauna pregătită. Cercetaşa perfectă.

Alarmată, ea îl privi îndelung.

– O să-ţi returnez banii, zise ea apoi cu un glas rece ca gheaţa. Nu vreau să am nimic de-a face cu o persoană care mă consideră „calculată". N-am vrut decît să-ţi ofer treisprezece milioane, să te scot din încurcă-

tură, să-ţi ofer inima şi sufletul meu pentru tot restul vieţii şi să fac tot ce-mi stă în putinţă să fiu tot ce ţi-ai dorit vreodată. Îmi pare rău că asta nu-ţi ajunge, zise ea privind drept înainte. Imediat cum ajungi la Washington, o să primeşti banii. Nu va fi nevoie să ne vedem, o să ţi-i dea asistenta mea. Noi doi n-o să ne mai vedem; n-are nici un rost.

Carlton răsuci volanul şi trase brusc pe dreapta, după care o apucă strîns de braţe şi îi strivi gura cu a lui.

– Nu te mai juca cu mine; am prea multe probleme. Ţi-am spus că mergem înainte cu planul şi, cînd totul o să se termine, o să-i spun lui Val că plec. N-o s-o deranjeze; nu prea mai e cine ştie ce între noi – a spus-o chiar ea – şi a început să-şi piardă răbdarea, ştiu că ar prefera să fie liberă şi să-şi găsească pe altcineva. Nu mai vreau să aud prostii din astea cum că nu vrei să mă mai vezi; e clar? O să mă vezi tot timpul; facem chestia asta împreună şi o să fim împreună.

Sybille încuviinţă.

– Totdeauna, şopti ea contopindu-şi gura cu a lui.

Nu-şi mai vorbiră tot restul drumului pînă la aeroport. Cînd opri, Carlton zise:

– O să beau o cafea cu tine înainte să pleci.

– Nu, spuse ea, deschizînd portiera şi coborînd. Pilotul meu e aici de o oră; vreau să plec imediat, zise ea apoi rotindu-şi privirea în jur. Dar unde ţi-e avionul? Nu-l văd.

– În capăt, lîngă hangar.

Ea se chinui să-l vadă în lumina care slăbea repede.

– Chiar în capăt? Ah, uite-l. Am făcut cîteva drumuri plăcute cu el, nu-i aşa? Mai ales acolo sus, cînd aveam toată casa numai pentru noi.

El îi luă bagajul din maşină.

– Te sun diseară.

Ea îl sărută, şovăind să-şi retragă buzele.

– O să aştept. Pe curînd.

– Pe joia viitoarea.

El o văzu ducîndu-se la ghişeul unde trebuia să-şi întîlnească pilotul, după care porni înapoi spre casă, la Valerie, la Liiy care aştepta să-i dea asigurări în legătură cu Graceville, la grijile care apărură din nou, imediat după ce Sybille dispăru din raza lui vizuală.

Încă îl mai simţea gura unită cu a lui. „Totdeauna." El şi Sybille. Vinovaţi de escrocherie. „Facem chestia asta împreună. O să fim împreună. Totdeauna."

O evită pe Lily, a cărei privire tulburată îl urmări cînd se plimba agitat prin încăperea spaţioasă. Îşi petrecu seara în biroul lui; cînd o sună pe Sybille, sunetul vocii ei îi provocă şi dorinţă şi repulsie, ceea ce îl făcu să scurteze convorbirea. Rămase acolo toată noaptea, furios pe sine din cauza acelei nehotărîri, furios pe Sybille pentru că îl făcea să treacă prin acele chinuri, furios pe Valerie pentru că nu-i păsa suficient de mult încît să insiste să-i spună adevărul, aşa încît el să-i poată împărtăşească ceea ce făcuse şi să o lase pe ea să găsească o soluţie pentru amîndoi.

În zori se uită la calendarul de pe birou. Luni, ziua în care urmau să cumpere terenul.

– Ba n-o s-o facem, murmură el în frigul din încăpere, măturînd toate hîrtiile de pe birou: note, acte ale ipotecilor, tranzacţii cu acţiuni şi obligaţiuni, estimări financiare şi le îngrămădi într-un dosar de carton. Al naibii să fiu dacă o să mă las tîrît în afacerea asta. Val a spus că o să împărţim totul. Am încredere în Val.

În timp ce spunea acest lucru, ştia că nu avea încredere în Sybille şi că nici nu avusese vreodată. O dorea numai. Dar, de data aceasta, se terminase.

– Mă duc înapoi, spuse el categoric. N-o să încheie tranzacţia pentru teren; n-o s-o las.

– Mă duc înapoi, îi spuse el lui Valerie, găsind-o trează în pat. Imediat. Am nişte treburi de rezolvat; nu pot să le mai amîn.

Ea se ridică în capul oaselor.

– Plecăm cu toţii.

– Nu. Voi rămîneţi; nu vreau să...

– Plecăm cu toţii, zise ea din nou şi, dînd cuvertura la o parte, se duse la dulap, de unde scoase o pereche de pantaloni, o cămaşă şi un pulover.

Carlton îi privi trupul subţire şi gol de parcă nici n-ar fi fost acolo.

– Nu vreau să vii. Nu vreau să-ţi stric vacanţa.

– Nu-i o vacanţă; n-ai putea s-o strici, pentru că a fost o farsă încă de la bun început; şi nu mai vreau să rămîn aici nici o clipă, spuse ea în timp ce se îmbrăca. Trezeşte-i pe ceilalţi, Cari. O să fim gata într-o oră.

– Nu pot să aştept atîta.

Ea se uită la ceas.

– Peste o oră va fi opt. O să ajungem acasă la zece şi jumătate. O să ai timp pentru o zi întreagă de lucru. Cari, venim cu tine.

– Uite ce e, le-am promis lui Betsy şi lui Alex nouă zile...

– Puţin îmi pasă de Betsy şi de Alex. Dar de tine încă îmi mai pasă, aşa că vin cu tine.

Carlton oftă adînc. Se ocupa ea de toate. Slavă Domnului! Voia ca ea să-l însoţească. Nu suporta gîndul de a se duce în casa aceea pustie. Nu suporta să înfrunte problemele singur. Şi nu voia să fie cu Sybille; voia să fie cu Val.

– Cari, sînt gata, îi spuse ea atingîndu-i braţul. O să rezolvăm oricare ar fi problema care te frămîntă şi pe urmă o să facem ceva şi pentru noi înşine.

– Cheamă-i şi pe ceilalţi, îi spuse el. Eu o să închid uşa.

Peste puţin mai mult de o oră se aflau la aeroport, tremurînd în aerul rece al dimineţii, în timp ce Carlton deschise uşa avionului şi urcă bagajele.

– Lily, Betsy, Alex, le strigă el, iar ei se aşezară în spatele celor două locuri din faţă, punîndu-şi centurile de siguranţă.

Lily părea în transă; nu scosese nici un cuvînt pe drum spre aeroport. Betsy însă se plînsese îngrozitor – refuzase patru petreceri pentru a veni la cabană – pînă

cînd Alex îi spuse să tacă, deoarece Cari n-ar fi plecat în asemenea grabă dacă n-ar fi avut un motiv întemeiat.

Carlton aruncă o privire în fugă listei cu verificările ce trebuiau efectuate înaintea decolării, după care o puse deoparte. Nu avea timp pentru toate şi nu stătuseră acolo decît cîteva zile, aşa că nu avea ce să se fi schimbat. Porni motoarele şi verifică instrumentele, în timp ce Valerie încuie uşa după ce urcă lîngă el.

– V-aţi pus cu toţii centurile? întrebă el vesel.

Se simţea mai bine; pornise, intra în acţiune, preluase din nou conducereea asupra vieţii sale.

– Bine, atunci, pornim. O să fim acasă peste vreo două ore.

Şi micul avion se ridică de la pămînt, pierzîndu-se pe cerul plumburiu de ianuarie.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 19

Toţi îi spuneau că trebuia să se recăsătorească, cu cineva bogat, imediat. Veneau să o viziteze în apartamentul mamei ei din Park Avenue, unde se dusese cînd ieşise din spital, pentru a-şi începe lunga perioadă de recuperare după accident. Prietenii ei veneau să stea cu ea şi discutau despre viitorul ei.

– Trebuie să te măriţi, repetau ei. Nu mai ai nici un ban... cum o să te descurci altfel? Ce-o să faci?

– Curăţînd grajduri, spuse Valerie cu un umor negru. Am stat atîta timp de partea asta, poate a venit vremea să învăţ.

– Fii serioasă, Val, spuneau ei. Gîndeşte-te la viitor.

– O să mă gîndesc, zise ea cu gravitate, de parcă n-ar fi făcut-o în fiecare ceas, în fiecare zi, de parcă nu asta ar fi visat noaptea.

Vînătăille îi dispăreau, picioarele i se vindecau, dar gîndurile îi erau tot tulburate. Nu putea să-l plîngă pe Cari fără să fie furioasă şi uimită.

– N-are nici un sens, îi spuse ea lui Dee Wyly, care o vizita aproape în fiecare zi. Dacă avea necazuri, de ce nu mi-a spus nimic?

– Nu juca, spuse Dee gînditoare. Nu prea mult, oricum; nu-i plăceau jocurile de noroc, nu?

– Zicea că nu. Nu mai sînt sigură nici măcar de asta,

răspunse Valerie mîncînd o bomboană de ciocolată din cele aduse de Dee.

Erau prietene foarte bune de multă vreme şi Dee era una din puţinele femei cu care Valerie putea să vorbească degajat. Blondă, atrăgătoare şi nefandosită. Dee fusese singura care cu glas tare se întrebase dacă era bine ca Valerie să se mărite cu Carlton. Nu îi spusese acest lucru după accident, dar amîndouă îşi aminteau.

– Poate a fost înşelat de cineva, spuse ea, uitîndu-se în spatele lui Valerie, la o fotografie a lui Carlton, care se afla pe o măsuţă. Uneori parcă era un copil, nu? Din cînd în cînd aveau impresia că părea rătăcit. Nu crezi că cineva ar fi putut să profite de asta?

– Era un bărbat în toată firea şi un consilier de investiţii care se bucura de succes, zise Valerie. Cît de naiv putem să pretindem c-a fost? Oricum, de ce nu mi-a spus? Am fi putut s-o rezolvăm împreună, zise ea, după care făcu o pauză. Bineînţeles că mai e şi cealaltă femeie. Poate voia să dispară cu ea.

– Nu cred că era cineva. Nu l-am văzut niciodată cu o altă femeie şi nici n-am auzit ceva de genul ăsta. Chestiile astea se aud, să ştii.

– Nu trebuia decît să ceară divorţul, continuă Valerie. Dar el n-a suflat nici măcar o vorbă, nici măcar că s-ar fi gîndit la asta. Ţinea la mine – sînt sigură – atunci, cum ar fi putut să-mi dea cu piciorul?

– Ţinea la tine, într-adevăr, de asta sînt convinsă, spuse Dee clătinînd încet din cap. Biată Valerie, nici măcar nu poţi să te înfurii pe el, pentru că, în acelaşi timp, îl plîngi. A murit atît de tînăr şi aţi avut şi perioade bune împreună... Ce porcărie! Aş vrea să pot face ceva.

– Chiar faci, spuse Valerie zîmbind. Eşti minunată, Dee; mă asculţi de o lună cum mă văicăresc.

– Poate că or să mai treacă alte cîteva luni, zise Dee veselă şi se ridică. Trebuie să plec acum; o duc pe Emily la cumpărături. Aş fi vrut să vii şi tu; lui Emily îi place să meargă cu noi două. „Mămicile mele elegante", ne zice.

– O să vin de cum o să fiu atît de sigură pe picioare încît să merg la *Bergdorf's*, spuse Valerie, dar expresia de pe chip i se schimbă. Nu, de fapt, bănuiesc că n-o s-o fac.

Se privîră, gîndindu-se la diferenţa care exista acum între situaţiile lor financiare.

– O să-i dai sfaturi lui Emily, zise Dee cu dezinvoltură. Gusturile tale n-au nici o legătură cu carnetul de cecuri, spuse ea şi apoi o sărută. Pe mîine.

Imediat după ce plecă Dee, gîndirea logică a lui Valerie se prăbuşi într-un vîrtej de furie şi amărăciune, teamă pentru viitor şi autocompătimire.

Toate celelalte prietene, mai puţin intime decît Dee, îi spuseră în cel mai plăcut mod posibil că nu avea nici pregătirea, nici experienţa, nici temperamentul necesar pentru a-şi cîştiga existenţa.

– Poţi măcar să planifici un buget? o întrebară.

Dar ea nu ştia; nu o făcuse niciodată. Şi, pe urmă, mai erau şi cei care cercetau cauzele accidentului şi împrejurările pierderii banilor ei, aruncînd-o cu fiecare întrebare în starea de derută şi de furie care o cuprindea ori de cîte ori se gîndea la Carlton.

– Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că ţi-a făcut una ca asta! exclamă Sybille.

Era a treia oară cînd venise la New York după accident şi stăteau amîndouă în salonul lui Valerie din apartamentul mamei ei.

– Părea întotdeauna atît de responsabil şi sigur pe el; deloc genul de om care să...

– Sybille, am mai discutat asta, spuse Valerie.

Avea un lucru de mînă, ceva ce începuse să facă în cursul ultimei luni. Îi plăcea să-şi folosească mîinile în acel mod nou; îi atenua furia şi îi dădea un sentiment de realizare cînd vedea apărînd un model persan complicat. Dar, nu ştia de ce, Sybille îi dădea o asemenea stare de nervozitate, încît nu putea să mai coasă nimic, aşa că lăsă lucrul deoparte.

– Nu vreau să vorbesc despre cît de responsabil era Cari; este evident că n-a fost.

– Dar ar trebui să vorbeşti despre asta; altfel o să te tot gîndeşti. Trebuie să fi spus ceva, să fi făcut vreo aluzie la ceea ce făcea sau gîndea... doar trăiai cu el; trebuie să fi observat ceva.

– Nu în legătură cu banii, zise Valerie scurt.

– Dar cu ce? A dat vreun indiciu? În legătură cu ceva?

– Nu, răspunse Valerie după o pauză inperceptibilă. Nimic.

– Valerie, spune-mi. Poţi să vorbeşti cu mine, îţi face bine dacă vorbeşti şi aş vrea să te ajut.

Valerie se uită la ea. Purta un costum din caşmir tivit cu blană; un diamant mare îi sclipea pe un deget şi un smarald pe un altul; cerceii de aur, uşor recognoscibili pentru oricine făcea astfel de cumpărături, erau de la *Bulgari;* parfumul ei era *Scheherezade;* iar, cînd sosise, purta haina din blană de zibelină. Îmbrăcată exagerat pentru o vizită de după-amiază, îşi spuse Valerie; e un cont în bancă ambulant. Panica o cuprinse din nou. Eu nu mai am un cont în bancă. Tot ce luasem drept garantat... s-a dus. Sybille e cea care are totul acum. Mi-era milă de ea. Un hohot de rîs i se ridică în gîtlej, dar era nebunesc şi temător, aşa că şi-l reprimă.

– Spune-mi, insistă Sybille. Vorbeşte-mi despre Carlton, tot ce-a spus sau a insinuat... am putea să descoperim ce s-a-ntîmplat.

Valerie clătină din cap. De ce o interesa, oare, atît de mult Carlton? Nu se văzuseră decît de două-trei ori. „Dar cunosc foarte bine răspunsul, întotdeauna a fost la fel; Sybille mi-a pus tot timpul întrebări, a imitat tot ce făceam. Trageri în ţinte azvîrlite în aer, călărie, vînătoare, chiar şi o fermă în Virginia..."

„Poate că e inofensivă, îşi spuse ea, dar nu-mi place că iscodeşte. Niciodată nu mi-a plăcut cînd a iscodit. Încă cinci minute şi o să dispară de-aici."

– Trebuie să mă gîndesc singură la lucrurile astea, înainte să vorbesc cu altcineva despre ele. Povesteşte-mi despre munca ta. Cîte emisiuni produci acum?

Sybille ezită. Goli paharul de vin şi îl puse pe masă

pentru ca Valerie să-l umple din nou.

– Am vîndut patru şi lucrez la alte trei: un serial de zi şi două emisiuni de discuţii în studio. Am vîndut două emisiuni-concurs vara trecută. Şi, bineînţeles că vînd „Ora lui Grace"; asta o să fie cea mai importantă din toate, dar trebuie să lupt ca să-i atrag atenţia lui Liiy, care e foarte prinsă cu Graceville zilele astea.

– Graceville?

– N-ai auzit de el?

– Nu, ar fi trebuit? S-a scris în ziare?

– Nu încă, dar Carl a fost la catedrală.

– Da, îmi amintesc. Aţi vorbit despre asta în ziua aceea la prînz. Iar eu te-am întrebat dacă o să fie şi un oraş în jurul ei.

– Nici măcar nu mă gîndisem la un oraş pînă cînd n-ai pomenit tu, zise Sybille. Dar, pe urmă, mi-am dat seama că era un lucru foarte bun. Şi Lily a fost extaziată cînd a auzit.

– Deci, construieşti un oraş. Graceville. Un oraş adevărat?

– Bineînţeles. Magazine, teatre, case, apartamente, hoteluri, un spital... totul.

– Şi biserici?

– Catedrala.

Valerie zîmbi vag.

– E un oraş adevărat, dar n-are decît o singură religie.

– Oricine vine în Graceville vrea să fie foarte aproape de Lily Grace. Cei care nu cred în ea, n-or să vină. Nu vreau să vină.

Rosemary Ashbrook bătu uşor în uşa deschisă.

– Ai stat de vorbă cu oaspeţi toată ziua, îi spuse ea lui Valerie, aruncîndu-i un zîmbet de convenienţă lui Sybille. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să-mi protejez fiica; niciodată nu se gîndeşte la sine.

Pe faţa lui Sybille se citi neîncrederea, dar se ridică repede şi îşi luă poşeta. Valerie o urmă, strîmbîndu-se cînd o durură picioarele, ceea ce se mai întîmpla chiar şi după două luni.

— Drăguţ din partea ta că ai venit, spuse ea, şchiopătînd lîngă Sybille. Îţi mulţumesc pentru toate florile. Şi îţi mulţumesc încă o dată că ai venit la înmormîntarea lui Cari. A fost foarte drăguţ din partea ta.

– N-aş fi putut să nu vin, zise Sybille. O să mai trec pe-aici cît de curînd o să pot; mi-e greu să plec; sîntem atît de ocupaţi... Dar, dacă vrei să stăm de vorbă, sună-mă, oricînd. Ştii foarte bine că vreau să ajut.

În holul de la intrare, cele două femei îşi atinseră obrajii, iar mama lui Valerie închise uşa.

– E atît de devotată, spuse Rosemary. E uluitor că vine atît de des, ţinînd cont că locuieşte la Washington. Valerie, Dan Lithigate şi detectivul acela sînt în bibliotecă. Le-am spus că eşti ocupată, dar ei au zis că aşteaptă. Vrei să stai de vorbă cu ei? Aş putea să le spun că nu te simţi bine.

– Nu, trebuie neapărat să stau de vorbă cu ei, mamă; trebuie să aflu ce-au descoperit.

Valerie se întorsese deja şi se îndrepta spre bibliotecă atît cît putea de repede.

Cei doi bărbaţi se ridicară cînd intră ea, iar Lithigate îi oferi un scaun. Valerie îi reteză cuvintele de umplutură cu care începea de obicei orice discuţie.

– Dan, sînt puţin cam nerăbdătoare. Spune-mi direct ce s-a descoperit.

– Ah, bineînţeles. Sigur că eşti nerăbdătoare. Şi pot să-ţi spun de la bun început că nu-i o poveste plăcută. Nu e bună nici pentru tine, nici pentru mama ta, aş putea adăuga. Trebuie să-ţi spun încă o dată că sînt uluit de comportamentul lui Carlton; nu pot să-mi închipui ce-a fost în mintea lui...

– Putem începe? întrebă Valerie.

– Da. Deci, dă-mi voie să-ţi prezint întîi o imagine generală. În septembrie anul trecut Carlton a făcut nişte investiţii proaste. Foarte proaste. A pierdut vreo cincisprezece milioane de dolari. În următoarele trei luni, pînă la sfîrşitul anului, a strîns aproximativ treisprezece milioane. În decembrie, a cumpărat de la agentul lui de bursă obligaţiuni la purtător în valoare de treisprezece

milioane. Pînă aici putem merge. Obligaţiunile la purtător nu sînt înregistrate şi sînt la fel de negociabile ca banii gheaţă. Nu-i nici urmă de ele şi e mai mult ca sigur că nici n-o să fie vreodată. Ştim, bineînţeles, că părea extrem de nerăbdător să se întoarcă de la munte la începutul lui ianuarie şi pare probabil să fi avut vreo legătură cu acele obligaţiuni, dar nu putem fi siguri nici măcar de asta.

Valerie îl privea cu atenţie, nedînd nici un semn că ar fi ascultat povestea propriului ei dezastru.

– Fred poate să-ţi spună ce-a descoperit, zise Lithigate apoi arătînd spre cel de lîngă el.

Fred Burstin era detectivul angajat de Lithigate după moartea lui Carlton. Cercetările lui mergeau în paralel cu cele conduse de Consiliul Siguranţei Transporturilor Naţionale. Aceştia investighează fiecare accident în urma căruia există o victimă, durînd un an sau chiar mai mult pînă la anunţarea descoperirilor. Valerie nu primise nici o veste de la ei după ce îi puseseră întrebări la început. Ştia că trimiseseră o echipă care să investigheze locul prăbuşirii şi să ia ce mai rămăsese din avion pentru a fi analizat; ştia că alţi anchetatori examinaseră fişele de întreţinere ale avionului, stătuseră de vorbă cu soţii Tarrant, cu Lily şi cu personalul de întreţinere de la aeroportul din Lake Placid. Şi ştia că raportul medical avea să facă parte din descoperirile lor; că, la autopsie, se dovedise că în organismul lui Carlton nu existaseră urme de droguri sau de alcool şi că murise din cauza rănii grave de la cap.

Valerie primise rezultatele medicale în ziua în care zburase cu un avion-ambulanţă în Virginia, pentru înmormîntarea lui Carlton în cavoul familiei lui. După ce se întorsese la New York, i se puseseră alte întrebărti de către cei de la asigurări, Fred Burstin şi poliţia newyorkeză cu privire la posibilitatea ca el să fi fost victima unui joc murdar şi să fi fost implicat în activităţi ilegale. Toţi acei oameni dădeau unele informaţii, dar ascundeau altele. Burstin îşi făcuse raportul bazîndu-se pe tot ce reuşise să afle şi să descopere singur.

– O să-ţi spun totul, ca să înţelegi tabloul general, zise el după ce tăcu Lithigate. Din cîte am aflat eu, este foarte clar că soţul dumitale nu a efectuat verificările dinaintea zborului. Ne-ai spus că îi ajutai pe ceilalţi pasageri să se instaleze şi n-ai dat atenţie acestui lucru, dar se pare că cineva tot ar fi trebuit să observe dacă ar fi trecut prin toate etapele, pentru că sînt foarte multe. Şi nimeni nu l-a văzut uitîndu-se să vadă dacă era apă în rezervoare.

Cînd el tăcu, Valerie spuse:

– Bănuiesc că nu. Eu nu l-am văzut.

– Ai spus că aveai încredere în el.

– Da. Aşa am spus. N-aveam nici un motiv să nu am încredere în el.

Burstin oftă.

– A pierdut douăzeci şi opt de milioane de dolari, o mare parte din ei fiind ai dumitale şi ai mamei dumitale şi dumneata aveai încredere în el. Bine, să continui. Ai spus că nu juca prea mult şi eu n-am putut să-i localizez la Las Vegas sau în cazinourile din Atlantic City în ultimii doi ani. Ar fi putut să iasă din ţară, dar ai spus că, de obicei, călătoreaţi împreună. Bun, mai departe. Ai zis că nu avea nici o companie peste ocean şi că, din cîte ştiai, nu era asociat la nici una, iar eu m-am uitat prin biroul şi dosarele lui, prin toate hîrtiile, şi n-am găsit nici o dovadă că ar fi fost. Am intervievat-o pe secretara lui, pe partenerii lui de afaceri, pe prieteni şi pe cei care s-au aflat în avion în ziua aceea, dar nici ei n-au putut să-mi fie de ajutor. Nici urmă de companii străine, parteneriate străine sau afaceri legale aici sau în străinătate. Nici urmă nici de alte femei. Am verificat la hoteluri, am vorbit cu portarul clădirii unde se află apartamentul din New York şi cu menajera de la cabana din munţi; acelaşi lucru. Am căutat în cutia de valori, în vestiarul de la club şi la locul accidentului – cei de la CSTN m-au ajutat foarte mult – în apartament, în casa din Adirondack şi la Fermele Sterling, dar n-am găsit absolut nimic, cu atît mai puţin nişte obligaţiuni la purtător; m-am gîndit că s-ar fi putut să moară înainte să apuce

să le folosească şi că ar mai putea să fi undeva. Dar n-am avut norocul ăsta. Deci, ei bănuiesc că încerca să recupereze pierderile la bursă prin jocuri de noroc. Nu l-am putut localiza în cazinourile din ţara asta, dar în Anglia, Spania, Africa sînt o mulţime de locuri din astea şi s-ar putea să le fi preferat; departe de casă. Aşa că a pierdut şi mai mult şi, pe urmă, a trebuit să-şi plătească datoriile la joc. Tipii ăştia nu glumesc; trebuia să vină acasă şi să strîngă banii cît se poate de repede: treisprezece milioane în trei luni e foarte mulit. Din moment ce n-am descoperit obligaţiunile şi dumneata n-ai auzit pe nimeni cerîndu-şi banii, bănuiesc că el a plătit datoriile respective înainte de a muri. N-am găsit nici o dovadă cum că ar fi plănuit să dispară şi se pare că nu era genul de om care să o facă. Poliţia n-a găsit nimic care să arate că ar fi fost un joc murdar, dar, bineînţeles că totul o să se lămurească în momentul cînd va apărea raportul CSTN.

Tăcu. Valerie nu făcuse nici o mişcare în timpul acelui monolog.

– Mi-a spus că n-a fost un accident, zise ea în cele din urmă.

– Am ţinut seama şi de asta. Şi CSTN-ul a făcut-o. Deocamdată eşti singura care a auzit asta şi te aflai într-o stare de şoc. Iar el era grav rănit şi ar fi putut să delireze. Nu pot să mă bazez foarte mult pe o afirmaţie făcută în acele împrejurări.

– Ştia ce spune, insistă Valerie. Iar eu ştiu ce-am auzit.

– Bine, atunci cine a făcut-o? Cine îi dorea moartea? Cine a avut posibilitatea să-i umble la avion şi să fie sigur că se va prăbuşi? Cine îl ura atît de mult încît să nu-i pese că mai puteau muri alte patru persoane odată cu soţul dumitale?

Urmă un alt moment de tăcere.

– Nu ştiu, zise Valerie cu un glas foarte stins, după care se uită la Burstin.

– N-ai descoperit nimic, zise ea pe un ton tăios. Pînă acum n-am auzit decît ce n-ai aflat.

– Şi acestea sînt descoperiri, doamnă Sterling. Ţi-am prezentat concluziile mele. Cred că orice altă investigaţie e inutilă; nu mai e nimic de descoperit. Banii au dispărut şi e mai mult cà sigur că nu vor mai apărea niciodată. Iar moartea soţului dumitale a fost un accident tragic şi nimic mai mult.

– Nimic mai mult, repetă Valerie cu răceală în glas. Ba a fost mult mai mult.

– Valerie, trebuie să discutăm anumite lucruri, spuse Lithigate. Fred o să ne lase raportul scris.

Valerie luă plicul voluminos pe care i-l dădu Burstin înainte de a ieşi.

– N-a descoperit nimic. A venit doar cu supoziţii.

– Foarte plauzibile, zise Lithigate. N-ar trebui să le ignori cu uşurinţă. Uneori, răspunsul evident e cel corect.

Ea îl privi.

– Nu cred că e ceva evident în legătură cu ce s-a întîmplat în ultimele cîteva luni. Despre ce voiai să discutăm?

– Despre situaţia ta. E foarte neplăcută, Valerie, şi nu te ajut cu nimic dacă nu ţi-o aduc la cunoştinţă. Acum avem toate informaţiile şi o să le înfruntăm împreună.

Valerie îi aruncă un zîmbet fugar şi rece.

– Mama şi cu mine sîntem cele care vor trebui să înfrunte totul. Da. Dă-i drumul.

– Atunci cînd Carlton a strîns cele treisprezece milioane, a obţinut patru milioane vînzînd restul portofoliilor voastre, şapte milioane din ipotecarea diverselor proprietăţi şi două milioane din împrumuturi personale. Rambursările ipotecilor şi împrumuturilor se ridică la puţin mai mult de un milion pe an. Din cîte ştii, el avea o asigurare pe viaţă în valoare de cinci sute de mii de dolari, tu fiind singura beneficiară. În testamentul lui lasă două milioane de dolari unui număr de rude şi unor instituţii de binefacere, iar restul, ţie.

Rosemary, care pînă atunci nu scosese nici un cuvînt, întrebă uluită:

– Putem să plătim un milion pe an?

– Nu, spuse Valerle. Nu-i aşa, Dan?

– Mă tem că da. Portofoliile voastre nu mai există şi toate proprietăţile sînt ipotecate sau vîndute. Tot ce trebuie să faci... îmi pare rău, dar mi-e foarte greu. Dacă vinzi Fermele Sterling şi apartamentul din New York o să-ţi rămînă aproximativ un milion din achitarea ipotecilor. După ce vinzi caii, tablourile şi sculpturile şi achiţi împrumuturile, o să mai ai încă un milion. Deci, în total, două milioane.

– E bine, zise Rosemary luminîndu-se la faţă, dar Valerie clătină din cap.

– Cari a lăsat două milioane rudelor şi unor instituţii de binefacere. Nu-mi închipui de ce; aproape că nu-şi vedea niciodată rudele.

– Dar nu-i corectl strigă mama ei. Valerie, împrejurările s-au schimbatl Nimeni n-o să ia banli ăştia cînd or să afle că nu mai ai nimic! Or să înţeleagăl

– N-am încotro. Nu-i aşa, Dan? Dacă banii or să existe, clauzele din testament vor trebui respectate?

El încuviinţă.

Valerie îşi răsfiră degetele şi le privi.

– Înseamnă că eu nu rămîn cu nimic.

În încăpere se lăsă o linişte adîncă. „Naiba să-l ia pentru că m-a adus în situaţia asta.

De ce o fi făcut-o? De ce m-a lăsat aşa?

Ce-o să fac?"

Lithigate plecă, iar Rosemary se aşeză lîngă Valerle. Mîinile îi tremurau uşor în poală şi ea ofta mereu; uitîndu-se la Valerie şi aşteptînd rezolvarea tuturor problemelor.

– Nu ştiu, spuse Valerie într-un tîrziu, atît pentru sine, cît şi pentru Rosemary. Nu ştiu.

Prietenele ei ştiau, însă. Îi spuseseră încă de cînd se auzise că situaţia financiară a lui Carlton nu era prea bună.

– Trebuie să te mărlţi, îi spuseseră. Cu cineva bogat. Cît mai repede.

O spuneau cu toţii, deşi ştiau că fusese admirată la

televiziune, cu caii ei şi ca... Eh, recunoscu Valerie în sinea ei, asta era problema, alte merite nu avea.

„Treizeci şi trei de ani şi decorativă. Nimic altceva."

Asta era cel mai deprimant.

Acel lucru era deprimant, dar situaţia financiară o înspăimînta. Şi totuşi, cu cît repeta mai mult spusele lui Dan Lithigate, cu atît i se părea totul mai ireal. Era ceva îngrozitor, un coşmar, dar nu-i venea să creadă că avea vreo legătură cu ea.

Ştiu, însă, că aveau o legătură cu ea atunci cînd, una cîte una, lucrurile ei se vîndură. Ferma Sterling era înscrisă pe agenda unui agent imobiliar, dar toate celelalte dispărură: cabana din munţii Adirondack şi apartamentul din New York se vînduseră repede, fiindcă ea nu putea cere un preţ foarte ridicat şi să aştepte clientul potrivit; caii şi colecţia de artă se vîndură. Iar Valerie locuia în apartamentul închiriat al mamei ei din Park Avenue, singurul supravieţuitor al acelui dezastru. Nu avea nimic al ei.

Îşi tot repeta acest lucru şi discuta cu Rosemary la nesfîrşit, încercînd să priceapă că toate acele lucruri li se întîmplau lor. Nici una din ele nu îşi făcuse griji vreodată în privinţa banilor; cum puteau să înceapă acum?

– N-o să dureze mult, zise Valerie într-o zi de aprilie, aşa cum spunea de altfel în fiecare zi.

– Bineînţeles că n-o să dureze. Dan ar fi putut să se înşele – obligaţiunile acelea ar putea să apară, totuşi – sau ar putea să apară banii sau o să cunosc pe cineva la care aş putea să ţin... O să se întîmple ceva şi o să trăim din nou ca înainte. Nimănui nu i se schimbă existenţa aşa total, dintr-o dată; oamenii trec prin anumite încercări mai grele, dar apoi totul revine la normal.

– Bineînţeles, spuse Rosemary amestecînd sucul de portocale şi sorbind gînditoare.

– În definitiv, continuă Valerie, nimeni nu poate scăpa de atîţia bani atît de repede şi de invizibil. Povestea aia cum că ar fi jucat e ridicolă. Mi-a spus că nu-i plăcea aşa ceva; nu suporta nimic necunoscut. Trebuie să fi făcut cu totul altceva. N-am căutat unde trebuia.

Dar o să aflăm noi, trebuie.

– Bineînțeles, repetă Rosemary.

Mai purtaseră discuția aceea și altă dată.

– Numai că o să mai treacă timp, spuse Valerie apoi. Și deocamdată se pare că va trebui să-mi găsesc o slujbă.

– Presupun că și eu ar trebui s-o fac, spuse Rosemary, după care se lăsă din nou un moment de tăcere.

Dar cînd deschiseră ziarele și le răsfoiră, gîndindu-se la inverviuri, să vorbească despre ele unor străini, li se păru imposibil și degradant. Și, chiar dacă reușeau s-o facă, ce-ar fi putut să spună despre ele?

– La ghișeul de informații într-un muzeu, spuse Valerie. Sau ghid turistic. Cunosc colecțiile.

Rosemary se lumină la chip.

– Ar fi perfect. Și eu aș putea să fac asta, zise ea, dar apoi se întristă imediat. Dar nu sînt prea multe slujbe din astea.

– Nu prea multe, zise Valerie și căscă. Eh, dacă n-o să fie asta, o să fie altceva, indiferent ce. Doar nu vreau să fac carieră, spuse ea jucîndu-se cu creionul. Ciudat e faptul că, în afară de o slujbă la muzeu, nu-mi vine nimic altceva în cap, nici măcar de umplutură. Poate că, totuși, am avut dreptate cînd am spus de curățatul grajdurilor.

– Categoric nu, zise Rosemary. Nici în glumă n-ar trebui să spui așa ceva! spuse ea apoi și gura îi tremură ușor. Rușine să-i fie lui Carlton. Ce l-o fi venit să ne facă una ca asta? Doar ne iubea; după ce-a murit tata, a zis că o să aibă el grijă de noi! Nu trebuia să ne lase așa... la vîrsta mea... să-mi caut de lucru...

Valerie tăcu. Nu era nimic de spus.

Tocmai în cursul acelei săptămîni, cînd ele atinseseră culmea disperării, sună Edgar Wymper.

Era fiul bogat al unor părinți bogați a căror fermă imensă de pe lîngă Maryland se învecinase cu Ferma Ashbrook. Valerie îi știa dintotdeauna și îl găsise amuzant. Nu se căsătorise niciodată. Însoțise o mulțime de femei la diverse evenimente sociale în marile capitale

ale lumii, îi trimitea lui Valerie flori de ziua ei şi aştepta.

Cînd îl auzi la telefon, ei îi trebui o clipă să şi-l amintească; o faţă rotundă, cu un nas mic, coroiat, o bărbie mică, ochi căprui apropiaţi, un zîmbet vesel şi un trup plinuţ, îmbrăcat în cele mai scumpe costume din lume. Abia se întorsese din Europa.

– Aş vrea să te văd şi să fac tot ce pot să te ajut, îi spuse el cu o voce caldă. Cînd crezi că ar fi cel mai bine?

– Nu prea ies mult acum, spuse Valerie. Vino după-amiază, dacă vrei.

Sosi la patru şi stătu pînă la şase, aşa cum se cuvenea la prima vizită, în compania lui Valerie şi a lui Rosemary o parte din timp şi numai a lui Valerie după aceea.

Ea purta un capot lung de mătase cu dungi late în multe culori şi părul îi cădea liber pe umeri.

– Eşti superbă; mai minunată ca oricînd, spuse el cu ochii licărind. Nu mi-aş fi închipuit că se putea întîmpla aşa ceva. Îmi pare atît de rău de Cari; îmi plăcea. Dar îl condamn pentru ce-a făcut. Să tratezi o femeie în felul ăsta! Mai ales o soţie pe care ai jurat s-o protejezi! Te-a pus într-o poziţie groaznică. Un lucru mizerabil.

– Cu siguranţă că e îngrozitor, spuse ea cu o solemnitate asemănătoare cu a lui. Mama şi cu mine încercăm să vedem ce putem face.

– Nu aveţi bani deloc?

– Cîteva mii de dolari într-un cont. Şi mama mai are bijuteriile. Dacă le vinde şi avem mare grijă, am putea să ne descurcăm un an de zile.

– Dumnezeule, am trăit să te aud vorbind şi aşa! O femeie extrem de rafinată şi frumoasă, cu un gust perfect; e imposibil să-ţi murdăreşti gîndurile cu ceva atît de cumplit ca banii şi a te descurca.

Valerie izbucni în rîs, dar văzîndu-l că face ochii mici deodată, se opri brusc. Uitase cît de mult îi plăcea lui Edgar drama.

– Bineînţeles că nu-mi place să mă gîndesc la bani,

spuse ea coborîndu-şi privirea. Dar mama se pare că nu poate să se concentreze asupra acestui subiect, aşa că eu sînt singura care trebuie s-o facă. Şi învăţ. Edgar, e uluitor cît de repede se poate învăţa.

– Dar nu-i bine; nu trebuie să-ţi încarci mintea. Ştii deja cum e să trăieşti bine. N-ai nevoie de nimic altceva.

Valerie zîmbi.

– Ceea ce-mi trebuie s-a cam schimbat, spuse ea şi îşi ridică privirea cînd Rosemary intră în birou. Am rugat-o pe mama să ia ceaiul cu noi.

– Minunat, spuse Edgar sincer.

Totul în legătură cu el dovedea că voia să facă parte cît mai mult din mica ei familie care devenise victimă în mod tragic. Nu era un om subtil: se aştepta ca Valerie să înţeleagă, încă din clipa în care el intrase în acel apartament, că venise să o salveze şi să o protejeze tot restul vieţii şi pe mama ei la fel.

Începînd din ziua aceea, Valerie fu mereu conştientă de el. Îi trimitea flori în fiecare dimineaţă, îi telefona de cîte două-trei ori pe zi, iar seara o ducea la restaurante, piese de teatru, concerte, baruri de noapte şi la baluri şi petreceri organizate de oameni pe care amîndoi îi cunoşteau de o viaţă întreagă.

Pentru Valerie, era un mod de viaţă la fel de familiar ca tapetul din dormitorul ei, aşa că începu să aibă impresia că nimic nu se schimbase foarte mult. Bineînţeles, Cari murise şi toţi banii ei se duseseră pe apa sîmbetei, dar atunci cînd era cu Edgar, nimic nu mai părea real. Real era doar programul de societate la care ea se supunea instinctiv, fără să facă un pas greşit.

Doliul ei deveni o tristeţe pentru tot ce nu mersese bine cu Cari şi cu căsnicia lor; furia şi frica dispăruseră sub programul încărcat pe care i-l făcea Edgar, astfel că amîndoi deveniră un cuplu familiar în New York: Edgar, elegant şi rumen, cu barba frumos îngrijită; Valerie mai înaltă decît el cu cincisprezece centimetri, îmbrăcată în mătăsurile din urmă cu un an, cu părul strălucind şi cu privirea aţintită spre interior cînd devenea tăcută în

timpul unui dans sau cînd cădea pe gînduri la o petrecere. Prietenii ei remarcară acea atitudine ciudată şi nouă, dar nu era de mirare după toate prin cîte trecuse, îşi spuneau ei. După ce avea să se mărite cu Edgar, avea să fie din nou fluturaşul plin de viaţă şi lipsit de griji care fusese întotdeauna şi pe care contaseră mereu la o petrecere.

Toată lumea aştepta să se anunţe logodna lui Valerie Sterling cu Edgar Wymper. Dar săptămînile treceau şi, în curînd, ajunseră la jumătatea lunii iunie. Toată lumea se pregătea să plece spre locuri mai răcoroase şi Rosemary îşi făcea griji.

– Ce faci dacă nu te cere? întrebă ea în timp ce se aranja împreună cu Valerie pentru a merge la ultima petrecere a sezonului, organizată de părinţii lui Edgar în sala de bal de la *Plaza*.

– O să mă ceară, zise Valerie, punîndu-şi rochia. Se aşteaptă să se însoare cu mine.

– Şi bineînţeles că vei spune da.

– Bănuiesc că da.

Aşezîndu-se în faţa măsuţei de toaletă, Valerie îşi privi mama în oglindă. Rosemary, în picioare, aranjîndu-şi brăţările, era extrem de elegantă în rochia din dantelă albă şi neagră.

– E Edgar sau altul; nu văd altă soluţie. Tu vezi?

– Bine, draga mea, dar îl placi. Ţii la el; e un om agreabil; vă simţiţi bine împreună... nu?

Valerie zîmbi cu tristeţe.

– Astea sînt cuvintele pe care le-am folosit în legătură cu Kent şi cu Cari. Îmi plăceau, ţineam la ei, erau agreabili; de obicei mă simţeam bine cu ei.

– Şi i-ai iubit.

Valerie îşi trecu o perie prin păr, gîndindu-se dacă să-l strîngă într-o parte cu o agrafă de aur, dar apoi se hotărî să-l lase liber.

– Valerie, l-ai iubit pe Cari!

Privirile li se întîlniră în oglindă. A lui Valerie era întunecată.

– Cîteodată aveam impresia că da. Alteori mă gîndeam că aş fi putut să-l iubesc mult mai mult dacă ne-am fi oferit şansa. Dar, mai mult mi-a fost milă de el şi nu ştiu cît de mult confundam dragostea cu mila. Mereu părea puţin rătăcit. Acum mă făcea să simt că trebuia să-i fiu ca o mamă, pentru ca, în clipa următoare, să fie puternic şi sigur de sine, iar eu mă relaxam şi atunci ne simţeam bine. Nu, nu cred că l-am iubit în adevăratul sens al cuvîntului. Îmi plăcea de el. În cea mai mare parte, mă gîndeam că sîntem prieteni buni. Cred... mi-e cam teamă... cred că nu ştiu să iubesc pe cineva. N-am...

– Nu mai spune aşa ceva! Nu-i adevărat!

– Sper că nu, zise Valerie încet. Dar a trecut foarte multă vreme de cînd am simţit că iubesc pe cineva în acel fel intens şi fermecător despre care scriu poeţii.

Îşi trecu peria prin păr.

– Şi Edgar? întrebă Rosemary.

– Îmi place de el. Ţin la el, e un tip agreabil, ne simţim bine împreună. Mă distrează şi îi place să-mi facă toate poftele.

Se ridică şi se privi în oglindă.

– Edgar trăieşte într-o lume minunată, mamă, în care nimeni nu-şi face griji în legătură cu supravieţuirea. Mă iubeşte şi o să aibă grijă de noi. Nu pare să fie bărbatul perfect?

Rosemary ignoră ironia din glasul ei.

– O să-nveţi să-l iubeşti, spuse ea categoric, convinsă în sinea ei că era un lucru bun şi necesar, în acelaşi timp, ca Valerie să se mărite cu el. N-o fi el perfect, dar pare exact ce-ţi trebuie.

Trei sute de persoane veniră la petrecerea organizată de familia Wymper la *Plazza,* pentru a cina, a dansa şi a-şi lua rămas bun înainte de a se împrăştia prin lume în locurile unde îşi petreceau verile de obicei. Valerie purta o rochie din mătase roşie, mulată pe corp, cu breteluţe, care îi scotea în evidenţă umerii albi şi îi dădea feţei o strălucire care semăna a fericire. Mama lui

Edgar îi împrumutase nişte bijuterii pentru seara respectivă, din moment ce ştia că Valerie şi le vînduse pe ale ei în marea majoritate, aşa că purta diamante şi rubine la gît şi la urechi. Toată lumea îi spuse că arăta superb; seara, cînd stăteau cu toţii la mesele rotunde şi îşi beau cafeaua, Edgar se ridică de la masa părinţilor săi, iar orchestra intonă cîteva acorduri pentru a face linişte în sală.

– Aş vrea să fac un anunţ, spuse el.

Într-un gest iute de protest, Valerie îi atinse braţul. Nu vorbiseră nimic înainte. Trebuia să fie o hotărîre pe care să o ia împreună.

Edgar nu-i dădu atenţie, însă; o ignoră pentru prima oară în şase luni.

– De fapt, nu e chiar un anunţ, spuse el şi vocea i se auzi la toate cele treizeci de mese.

Conţinea un tremur uşor, dar tot mai avea acel caracter teatral pe care îl cultiva cu succes.

– E mai degrabă o cerere. Am hotărît s-o fac aici, pentru că sînt adunaţi toţi prietenii şi rudele noastre şi pentru că e sfîrşitul sezonului, cînd oamenii îşi fac planuri de viitor.

Se uită în jos, în ochii lui Valerie.

– Scumpa mea Valerie, am luat hotărîrea de a-ţi vorbi aici, fără să-ţi cer părerea şi asta s-ar putea să te supere, dar promit că e cea din urmă decizie pe care o iau fără tine, dacă doreşti asta. Mă gîndesc la cuvintele astea încă de cînd aveam şaisprezece ani. Aş fi putut să ţi le spun oricînd în ultimele şase luni – ştiu, şi ştii şi tu la fel de bine, că toată lumea a aşteptat s-o fac – dar m-am gîndit, şi sper că o să-mi dai dreptate, că singurul mod de a accepta însemnătatea acestui moment e s-o fac în faţa atîtor martori, pentru vecie, pentru eternitate.

Stătea drept şi scruta chipurile invitaţilor. Prin sală se auziră şoapte de amuzament şi aprobare. Valerie, exasperată, simţea că-i vine să rîdă, dar în acelaşi timp era şi furioasă şi o văzu pe Rosemary, privind-o. „Trebuie să pun capăt circului ăsta", îşi spuse ea şi îi atinse

din nou braţul lui Edgar. Dar şi-l retrase repede. Nu putea s-o facă; nu putea să-l facă de rîs în faţa rudelor şi prietenilor lui. Şi ce importanţă ar fi avut? Într-un fel sau altul tot avea să se mărite cu el; dacă el voia să-i ceară mîna în sala de bal a hotelului *Plazza* în faţa a trei sute de martori, de ce ar fi afectat-o?

Vocea lui Edgar, puternică şi bine modulată, se auzi din nou, păstrînd încă acel tremur uşor şi privirile li se întîlniră din nou.

– Valerie, te iubesc. Te iubesc şi te ador de mai bine de jumătate din viaţa mea. Am dorit să te ocrotesc din prima clipă în care te-am văzut. Am de gînd să mă dedic fericirii tale; dorinţele tale vor fi şi ale mele, plăcerile tale vor fi şi ale mele, lumea ta va fi şi a mea. Iar inima mea îţi va aparţine întotdeauna. Valerie, dragostea mea, superba mea Valerie, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ecoul vocii lui dramatice se auzi în toată sala şi chiar şi în bucătărie, unde angajaţii stăteau nemişcaţi şi ascultau. În sala de bal, cineva începu să aplaude. Alţii îi urmară exemplul, se ridicară cu toţii în picioare şi, în curînd, încăperea se umplu de aplauze şi felicitări, exclamaţii fericite, urări de bine şi preziceri de bucurie.

Edgar întinse mîna şi Valerie i-o luă, ridicîndu-se lîngă el. Se uită la chipurile zîmbitoare din jurul lor. Aceea era lumea ei, familiară, confortabilă, previzibilă. Acolo era în siguranţă.

„Şi decorativă."

Ropotul aplauzelor era ca vuietul vîntului şi, pentru o fracţiune de secundă, îşi aminti fîşîitul zăpezii şi şuieratul vîntului pe lac cînd Carlton aterizase forţat şi apoi pătrunsese în pădurea imaculată de pe mal.

„Atunci am fost mai mult decît decorativă. Am salvat vieţile oamenilor; mi-am salvat chiar propria mea viaţă.

Vreau din nou.

Dar poate că mi-a fost scris s-o fac o singură dată. Poate că, la următoarea criză, o să mă prăbuşesc. La asta se aşteaptă toată lumea.

Sau sînt mult mai bună decît cred ei. Poate că am mult mai multe calităţi decît şi-a închipuit cineva vreodată. Inclusiv eu."

Invitaţii se îngrămădeau în jurul lor acum, iar Edgar o luă pe după umeri, ţinînd-o strîns. Ştia că aşa avea să facă mereu: o va apăra de orice. Nu ar fi făcut niciodată ce făcuse Cari; ar fi avut grijă ca ea să nu mai fie niciodată singură în faţa lumii.

Se sprijini de trupul lui solid, simţind căldura şi forţa care provenea nu din antrenamentele pe care le făcea la club, ci din valoarea lui. Edgar nu ar fi lăsat nici cea mai mică primejdie să pătrundă în viaţa ei.

„Dar, dacă nu există primejdie, cum ar putea să existe triumf?"

Ei bine, n-o să existe, îşi spuse ea; cel puţin unul atît de spectaculos ca în noaptea aceea. Şi, în fond, cui îi trebuie aşa ceva? Oamenii n-au nevoie decît de siguranţă şi de plăcere.

– Sînteţi perfecţi împreună! spuse cineva.

– A fost senzaţional să-i ceri mîna în felul ăsta! exclamă o tînără. Ce bărbat curajos e Edgar al tău! Un adevărat erou!

Valerie o privi cu dispreţ. Un erou. Pentru că-i ceruse mîna într-o sală de bal.

– Fericiţi pînă la adînci bătrîneţe, spuse o femeie din preajmă. Aşa o aiureală, dar tu tot în picioare ai căzut, Val. Eşti o tipă extraordinară. .

Valerie o privi ţintă. O tipă extraordinară pentru că am căzut în picioare. Pentru că am pus mîna pe un soţ bogat, adică.

„Dar cum rămîne cu lucrurile pe care am crezut că nu le-aş putea face niciodată? Cum rămîne cu a fi mai bună decît mă crede toată lumea?"

Se uită la chipurile acelea zîmbitoare.

„El cred că sînt destul de bună pentru a fi soţia lui Edgar. Dar cine sînt ei să hotărască pentru ce sînt eu destul de bună? O să le arăt eu ce pot să fac prin propriile mele puteri..."

Spaima puse stăpînire pe ea.

Îşi ignoră spaima. „O să trec peste ea, îşi spuse ea; o să dispară atunci cînd o să descopăr ce pot să fac cu adevărat."

Îi desprinse braţul lui Edgar din jurul taliei şi făcu un pas în spate, apoi încă unul. El o privi surprins şi ea văzu aceeaşi stupefacţie pe toate chipurile celor care erau cel mai aproape de ei. Rămase singură şi vocea ei limpede se auzi peste gălăgia făcută de oaspeţi.

– Nu, zise ea.

CAPITOLUL 20

– Am exact slujba care-ţi trebuie, spuse Sybille.

Venise în ziua aceea cu nişte afaceri la New York, sunase şi o invitase pe Valerie la ceai la *Carlyle*.

– Poţi începe imediat. Va trebui să te muţi înapoi în Virginia, dar îţi place acolo, iar compania mea e cel mai bun loc pentru tine în momentul ăsta.

– Ai o slujbă care mă aşteaptă? întrebă Valerle.

– Adevărul e că am, dar, chiar dacă n-aş fi avut, aş fi înfiinţat una; sînt îngrijorată pentru tine, Valerie. Mă simt chiar puţin vinovată de ceea ce s-a-ntîmplat.

Valerie ridică din sprîncene.

– Vinovată?

– Eh, într-un fel. M-am întîlnit întîmplător cu Carlton de cîteva ori la New York, toamna trecută şi oamenii cu care era mi s-au părut îngrozitor de ciudaţi; dubioşi, am avut impresia, nu ca aceeia cu care te-ai fi aşteptat să-l vezi; nişte ticăloşi aproape... ah, n-ar trebui să spun asta acum; la ce bun? Dar îmi pare nespus de rău că n-am zis nimic atunci; poate am fi putut să-l împiedicăm să intre atît de adînc încît n-a mai putut să iasă.

– În ce a intrat adînc? întrebă Valerie pe un ton tăios.

Sybille ridică din umeri.
– De unde să ştiu? Dar, dacă te-aş fi prevenit...
– Nu tu eşti de vină, spuse Valerie cu răceală. Nu-i nevoie să-mi preiei problemele, Sybille; pot să le suport şi singură.
Chipul lui Sybille împietri.
Valerie oftă.
– Iartă-mă; a fost urît din partea mea. Ştiu că vrei să mă ajuţi şi apreciez foarte mult acest lucru. Vorbeşte-mi despre slujba pe care vrei să mi-o oferi. E uimitor cum au ajuns lucrurile: faptul că tu ai o companie producătoare şi eu am făcut toate acele spoturi la televiziune.
Sybille se lăsă pe spate, învîrtind ceşcuţa pe farfurioară.
– E, într-adevăr, uimitor. Îţi aduci aminte, cu mult timp în urmă, că m-ai întrebat dacă ţi-aş da o slujbă? Cine s-ar fi gîndit... Eh, nu pot să-ţi spun prea mult despre postul respectiv acum; trebuie să discut cu regizorii mei. Dar sigur o să ai un loc şi acela va fi cel pe care îl meriţi. Ai încredere în mine, Valerie, ştiu ce e mai bun pentru tine. Vino la mine la birou peste vreo două zile şi o să discutăm detaliile.
Valerie îşi privi ceaşca de ceai. Era în dificultate. În cele patru zile de cînd îl refuzase pe Edgar, îşi învinsese şovăiala iniţială şi sunase cîţiva prieteni, fiecare din aceştia spunînd că deocamdată nu avea nimic pentru că ea, dar că o va suna cum se va ivi ceva. Încercase să citească anunţurile din ziare, dar nu fusese mai uşor decît înainte. Se simţea descurajată şi neajutorată dinainte să se apuce să întrebe undeva. Era aproape suficient ca să se întoarcă la Edgar. Dar iat-o pe Sybille oferindu-i o slujbă. Scoase un carneţel şi un stilou de aur din poşetă.
– Biroul tău e în Fairfax? întrebă ea.
Şi, astfel, săptămîna următoare, într-o zi strălucitoare de iunie, cînd ambarcaţiunile navigau pe Potomac şi călăreţii galopau liberi prin ţinuturile de vînătoare ale Virginei, Valerie intră în clădirea *Sybille Morgen Productions*, purtînd un costum gri şi o bluză albă scrobită,

pentru a începe lucrul.

I se dădu un birou, fu prezentată lui Gus Emery şi lui Al Slavin, doi regizori ale căror birouri erau lîngă al ei, şi i se puse în faţă un coş mare plin cu scrisori. Stătea în picioare lîngă birou, ezitînd să se aşeze şi se uită la grămada de plicuri. Toate îi erau adresate reverendului Lilith Grace.

– Ce trebuie să fac cu astea? îl întrebă ea pe Gus Emery.

Acesta era de aceeaşi înălţime cu ea, drăguţ, cu gene lungi, o piele albă şi o voce uluitor de aspră.

– Să le sortezi. Dragoste şi adoraţie de-o parte; întrebări de alta.

Valerie se încruntă.

– Ar trebui să ştiu ce înseamnă asta?

– Doar fă-o; o să prinzi din zbor. N-o să-ţi solicite creieraşul frumos mai mult decît trebuie, zise el şi dădu să plece.

– Stai puţin, spuse Valerie cu răceală. Du astea altcuiva; eu n-am venit să fac genul ăsta de muncă.

– Nu? întrebă el şi o măsură din cap pînă în picioare. Poate m-am înşelat. Domnişoara Morgen a zis că eşti noua asistentă.

– Nu se poate să fi spus aşa ceva. M-a adus aici să lucrez în faţa camerei; mă aştept să-mi scriu şi propriile scenarii. Asta am făcut şi ea ştie foarte bine. O să vorbesc cu ea despre treaba asta; trebuie să se strecutat o greşeală.

– Greşeşti. Domnişoara Morgen nu face greşeli. Bine, Val, hai că avem de lucru...

– Doamna Sterling.

– Iar greşeşti. Îţi spun cum vreau, Val; mă ajută la digestie. Gata cu aiurelile. Ai fost angajată pentru mine şi Al; ne aparţii nouă; eşti asistenta noastră. Asta e biroul asistentei noastre; ăsta-i scaunul asistenei noastre. Ăsta-i coşul asistentei noastre cu scrisorile pentru reverend Liiy care trebuie sortate în fiecare dimineaţă, fie ploaie, fie soare. Sînt o mulţime de oameni pe-aici care vin şi pleacă; foarte mulţi nu se înţeleg cu

albina-regină – domnişoara Morgen pentru tine –, dar eu şi cu Ai am fost aici de la început şi avem de gînd să rămînem. Asta înseamnă că ne facem meseria, că nimeni nu se amestecă şi că o facem cu o asistentă. Adică tu. Trebuie să fiu mai explicit de-atît?

Valerie se întoarse brusc şi porni furioasă spre biroul lui Sybille.

– Trebuie să vorbesc cu ea, îi spuse ea secretarei şi îşi continuă drumul, deschizînd apoi uşa biroului.

Sybille îşi ridică privirea brusc, dar cînd o văzu pe Valerie, se calmă.

– Nu pot să stau de vorbă acum, Valerie, am o şedinţă...

– Vreau doar să lămuresc ceva. Guy Emery zice că m-ai angajat ca asistentă a lui.

– A lui şi a lui Al. Ţi-am spus doar.

– Nu, nu mi-ai spus. Mi-ai spus că voi avea un post de prezentatoare – sau să iau interviuri – şi că o să-mi scriu propriile scenarii.

– Dacă-mi amintesc bine, ţi-am spus – zău, Valerie, sînt convinsă că am spus asta foarte limpede – că o să te folosesc cît pot de mult în faţa camerei, dar că, mai întîi, o să faci puţină muncă de producţie pînă o să găsesc o modalitate în care să-ţi folosesc talentul. Nu asta am spus?

– Ba da, dar n-ai spus c-o să fiu asistenta cuiva.

– S-ar putea să fi omis asta. Te preocupă chiar atît de mult titulatura? Vreau să înveţi cît mai multe, pentru că eşti ceva deosebit pentru mine, Valerie, vreau să fii o parte importantă din această companie, iar Gus şi Al se pricep foarte bine în meseria lor: ei te pot învăţa mai multe decît oricine altcineva. E chiar atît de îngrozitor?

– Cine crezi că...

– Poftim?

Valerie rămase extrem de neclintită. Ecoul vocii amuzate şi tolerante a lui Sybille şi tonul uşor copilăresc al propriilor ei plîngeri pluteau în aer. Simţea schimbarea balanţei de putere, ca şi cum un cutremur ar fi înclinat podeaua. Înăuntrul ei se instală o răceală cum-

plită. „Lucrez pentru femeia asta; salariul meu depinde de ea. Altădată se ţinea după mine ca un căţel. Dar a învăţat foarte multe după colegiu, în toţi acei ani în care eu m-am jucat."

– Nu, spuse ea calmă. Nu e îngrozitor. Sînt la biroul meu, dacă ai nevoie de mine.

În cele din urmă, încet, se aşeză la birou, admiţînd prin acel gest că îi aparţinea. „Am un loc pentru tine, îi spusese Sybille; va fi ceea ce meriţi." Valerie îşi înghiţi amărăciunea şi îşi îndreptă spatele, îşi înălţă capul şi îşi roti privirea prin încăpere, încercînd să creadă că, într-adevăr, făcea parte din acea companie.

„Pentru că aici lucrez. Nu vin ca o vedetă aflată în vizită ca să înregistrez un spot publicitar nemaipomenit de nouăzeci de secunde, după care să plec, să mă duc înapoi la caii mei, la libertatea mea şi la superba mea fermă Sterling."

Închise ochii pentru a nu da voie lacrimilor să-i şiroiască pe obraji. Prea multe schimbări într-un timp atît de scurt, îşi spuse ea; nu apucase să se obişnuiască.

A doua zi după ce refuzase cererea în căsătorie a lui Edgar, cînd trebuise să înceteze să mai pretindă că viaţa ei era acelaşi adăpost căptuşit cu bani pe care îl cunoscuse întotdeauna, simţise toată greutatea a ceea ce făcuse Carlton. Atunci apăruse Sybille cu o slujbă, iar două zile mai tîrziu, Valerie se întoarse în Virginia, dar nu în spaţioasa ei fermă din Middleburg, ci într-un mic apartament din Fairfax cu două camere mici şi o bucătărioară, sumar mobilat cu piese de mobilier cu picioare drepte, cu pat înclinat pe o parte şi cîteva cratiţe şi oale din aluminiu. „E numai ceva temporar, îşi spunea ea în fiecare dimineaţă şi fiecare seară. E ca un hotel de proastă calitate. Nu locuiesc aici, e doar un loc unde stau o vreme, pînă cînd o să am bani să-mi iau o locuinţă decentă."

Dar habar nu avea cînd avea să se întîmple acest lucru.

Mama ei se simţi bine o vreme. Imediat ce găsi un

apartament mai mic şi plecă din Park Avenue, putu să trăiască folosindu-se de banii aflaţi în contul pe care Carlton îl omisese şi de pe urma vînzării bijuteriilor, cel puţin pînă cînd Valerie avea să găsească o modalitate de a o ajuta.

Ceea ce însemna că trebuia să cîştige mai mult la compania lui Sybille, să-şi găsească altă slujbă, sau... Nu exista altă soluţie. Şi nu suporta gîndul de a-şi căuta altă slujbă; nu se descurcase deloc bine prima oară. Avea un fel de siguranţă: o slujbă, un salariu. Era atît de mic încît nimeni n-ar fi trebuit să încerce să trăiască din el – era sigură că nu avea să o poată face multă vreme – dar, cel puţin, îl primea regulat şi nici nu trebuise să alerge după el: Sybille i-l pusese plocon în braţe.

Dar nu putea să sufere acel gînd. Îi displăcea totul în legătură cu serviciul. Nu suporta să se trezească la o anumită oră, să se îmbrace şi să înghită micul dejun pe fugă, să conducă maşina pînă la studio într-un şir de nenumărate alte maşini, fapt care îi dădea senzaţia că era doar una dintr-o mulţime, şi apoi să intre în sediul lui *Sybille Morgen Productions*, unde era deocamdată o oarecare: o mică parte dintr-o maşinărie controlată de o persoană căreia puţin îi păsa ce gîndea, simţea şi pentru ce îşi făcea ea griji, pe care nu o interesa decît să obţină o zi întreagă de muncă din partea ei. Avea senzaţia că nu mai avea o viaţă proprie.

Totul s-ar putea schimba peste noapte, îşi spuse Valerie. Dar singurul lucru care se schimbă în cele două săptămîni de cînd se întorsese în Virginia fu faptul că Ferma Sterling se vînduse.

Dan Lithigate îi spusese, cu o zi înainte ca ea să înceapă să lucreze pentru Sybille, că cineva făcuse o ofertă bună; el nu ştia cine, din moment ce se negociase prin intermediul avocatului clientului – dar preţul era excelent, iar situaţia financiară a cumpărătorului părea solidă. Valerie avea să primească în curînd o sumă mare de bani din care avea să plătească din datoriile lui Cari. O săptămînă mai tîrziu, vînzarea se confirmă.

„S-a dus totul. Altcineva o să le aibă acum; n-o să mai merg niciodată prin încăperile acelea, n-o să mai călăresc pe cîmpuri, n-o să mai tai flori pentru masa de seară din grădină sau sere..."

– Ai terminat de sortat? întrebă Gus Emery care apăru lîngă biroul ei şi se întinse spre coşul de scrisori.

– Nu, zise ea. Le sortez acum.

El se uită la ceasul de pe peretele din spatele ei.

– Reverend Lily le aşteaptă la ora unsprezece.

– Nu mi-au spus.

– Ţi-am dat un ordin. Însemna să-l execuţi imediat, nu cînd aveai chef.

Valerie îi aruncă o privire rece.

– Chiar e nevoie să fii grosolan ca să te simţi important pe-aici?

El scoase un fluierat prelung.

– Măi, măi, sîntem foarte îndrăzneaţă astăzi, ţinînd cont că sîntem nouă pe-aici şi am putea fi dată afară oricînd. Lasă-mă pe mine să mă gîndesc la importanţa mea şi tu gîndeşte-te la slujba ta. Ai înţeles?

– Nu. Dacă tot trebuie să lucrăm împreună, de ce nu poţi să fii domn şi să faci ca totul să fie mai plăcut pentru amîndoi?

– Domn, repetă el. Nu există domni în meseria asta, Valerie; dacă ai fi lucrat măcar o singură zi în viaţa ta, ai fi ştiut asta. Să-mi aduci scrisorile cînd termini; am o mulţime de alte treburi pentru tine.

– De unde ştii că n-am muncit toată viaţa?

– Eh, lasă-mă. Ziare, televiziune, atitudinea ta şi albina-regină. Ne vedem mai tîrziu.

– Şi asta te deranjează? Faptul că n-am fost nevoită să muncesc niciodată?

El îi aruncă o privire peste umăr.

– Nu mă deranjează decît oamenii care nu execută ordinele. Cei ca tine nu prea agreează ordinele; va trebui să înveţi. Aşa că asta e o lecţie pe care ţi-o dau: eu dau ordine, tu sari să le execuţi. Va trebui să înveţi asta, exact cum va trebui să înveţi orice altceva. Orice afurisit de lucru pe care o să ţi-l spun. Inclusiv să faci ceva cînd

îţi spun nu să stai cu ochii pe pereţi cînd ai treabă.

Plecă spre biroul lui, care se afla la vreo cinci metri distanţă.

Valerie îl urmări cu privirea. „Vierme mic, invidios şi nesuferit, îşi spuse ea. Îi urăşti pe cei care au bani. Mă urăşti pentru că eu am avut bani şi tu n-ai avut niciodată şi probabil că nici n-o să ai vreodată. Sybille te-a făcut să mă-nghiţi şi ţie nu-ţi place deloc ideea. Eh, mare păcat. Asta-i slujba mea şi n-o să mi-o ia nimeni."

Trînti coşul cu scrisori pe birou şi începu să le scoată din plicuri, să-şi arunce privirea peste ele şi să le aşeze pe sortimente. *„Dragă reverend Grace, viaţa mea e excelentă acum, numai datorită dumitale..."* mergeau într-o parte a biroului; *„Dragă reverend Lily, nu ştiu ce să mă mai fac cu fiul meu, ia un fel de droguri..."* mergeau în partea cealaltă...

Dar, în curînd, mîinile începură să i se mişte mai încet, cînd apucă să citească scrisorile de la început pînă la sfîrşit. Erau intime, pline de pasiune, chiar de veneraţie; îi erau adresate lui Lily Grace ca unei mame, surori, profesoare idolatrizate, prietene de o viaţă şi iubite; erau încărcate de sentimente curate. Valerie le citi cu uimire. Tînăra care se afla în avionul lui Carlton în acea ultimă şi oribilă călătorie, fusese destul de comună. Chiar şi scurtul discurs pe care l-a ţinut mai înainte, la înmormîntarea lui Quentin Enderby, deşi emoţionant, nu fusese, totuşi, de neuitat. Ce se întîmplase cu ea? „Poate într-o bună zi, dacă o să am timp, o să mă duc la biserică", îşi spuse ea.

– Se pare că ai nevoie de ajutor, spuse o voce plăcută lîngă umărul ei şi un braţ lung se strecură pe lîngă ea pentru a lua un teanc de scrisori.

– N-am nevoie de nici un ajutor, zise ea furioasă, dar, cînd se întoarse, văzu sprîncenele arcuite şi zîmbetul deschis al lui Al Slavin, celălalt regizor pentru care lucra.

– Hai să terminăm cu astea, zise el trăgîndu-şi un scaun. Barba şi părul îi erau de culoarea focului, iar cînd se aplecă asupra scrisorilor, Valerie zări puţină

chelle în creştet. El arunca fiecărei scrisori o privire pe fugă, o aşeza în teancul respectiv şi apoi trecea la alta.

– Nu putem să pierdem prea multă vreme cu astea; oricum, după o vreme toate or să ţi se pară la fel.

– Întotdeauna sînt atît de multe? întrebă Valerie, sortînd scrisorile aproape la fel de repede ca el.

– În fiecare zi. Primim cîte opt-nouă sute pe săptămînă, uneori chiar mai multe şi apoi le sortăm, o sută sau mai multe pe zi. Adoratorii primesc mulţumiri, iar cei îngrijoraţi primesc un răspuns scris sau la un televizor.

Valerie îşi ridică privirea.

– Cum?

El o apostrofă uşor cu degetul.

– Te dai de gol. Să nu spui niciodată în public că nu urmăreşti fiecare emisiune produsă de *Sybille Morgen Productions*. Asta înseamnă moarte sigură. Acum, între noi fie vorba, Lily are o emisiune în fiecare miercuri seara la ora zece, care se numeşte „Acasă cu reverend Grace", cînd stă lîngă un cămin plăcut cu crini şi lumînări pe masă şi răspunde la scrisori. Le citeşte cu glas tare, fără să dea nume, bineînţeles, dă sfaturi, încurajează, zîmbeşte camerei cu dragoste şi delicateţe...

– N-o placi.

– Ba dimpotrivă. O iubesc. Nimeni nu poate să n-o iubească pe Lily. Dar n-aş vrea să-mi conducă viaţa sau ţara şi mă îngrijorez atunci cînd oamenii se îndrăgostesc de o imagine de pe ecran şi cred că o pot traduce în exemplu politic sau moral.

– Gata, spuse ea. Bem puţină cafea?

– Mă duc să aduc; tu întreabă-l pe Gus ce vrea să facă mai departe.

– Mă refeream la cafeneaua de jos.

– Ştiu la ce te refereai. Nu luăm pauze. Automatul de cafea e în bucătărie; o să-ţi arăt mai tîrziu.

Valerie se uită la el.

– Jucaţi teatru cumva? El e tipul rău, tu eşti cel bun? El îl întoarce pe dos pe oameni şi tu repari?

El zîmbi.

– Eşti o tipă deşteaptă. Nu e teatru, ci o înţelegere.

El îi pune pe oameni să muncească mai mult, iar eu î împiedic să-şi dea demisia. Cel puţin un timp.

– Îţi place de el?

El ridică din umeri.

– Sîntem o echipă, ne-am obişnuit unul cu celălalt Hai, du-te şi întreabă-l; mă duc după cafea.

Erau ca două jumătăţi ale aceleiaşi persoane, îş spuse ea şi Al Salvin fu cel care o salvă de la disperare de o duzină de ori în următoarele trei săptămîni. În Gus Emery era o răutate care o uluia, era atît de bun în meseria lui, încît, după părerea ei, ar fi putut să-şi permită să se relaxeze. Dar el nu o făcea niciodată.

Cu Sybille era degajat, inteligent, calm şi admirativ, niciodată aspru. Cu Lily era precaut; parcă ar fi mers în vîrful picioarelor pe lîngă ea, era atent la vocabularul pe care îl folosea, vorbea cu blîndeţe, dădea instrucţiuni ca un tată. Devenise, fără îndoială, o parte din compania *Sybille Morgen Productions,* dar aproape nimeni în afară de Sybille şi Lily nu îl plăcea.

Pe Al Salvin îl plăcea toată lumea şi, în curînd, deveni cel mai apropiat prieten al lui Valerie din cadru companiei. În orice moment liber, el o învăţa amănuntele legate de producţie: cum era transformat un scenariu brut într-un program finisat şi înregistrat. O învăţă să editeze o bandă şi cum funcţiona totul în cabina de control, îi explică totul în legătură cu transmisiile prin satelit, cu camerele de luat vederi şi tehnicile de iluminare. Şi o chema adesea să-l ajute în studio.

Serialul de zi „Arta iubirii" era înregistrat în fiecare z după o repetiţie dimineaţa. O emisiune-concurs intitulată „Cercul cîştigătorului" era înregistrată în faţa unui public în fiecare luni. O altă emisiune-concurs, intitulată „Top This", era înregistrată cu public în fiecare joi. „Acasă cu reverend Grace" era înregistrată miercuri dimineaţa pentru a fi transmisă seara, iar predica lui Lily se transmitea în direct, fiind înregistrată simultan pentru reluări duminica dimineaţa la ora unsprezece.

Al se afla în cabina de control; Valerie era în studio Avea loc ultima repetiţie a unui episod din serialul Arta

iubirli înainte de înregistrarea din după-amiaza aceea.

– Eşarfa Lolei e strîmbă, îi spuse Al lui Valerie în căşti, iar ea se duse pe platou pentru a întrepta eşarfa Lolei Montalda.

– Şi spune-i să-şi încheie al treilea nasture de la bluză; ce e cu ea? Întreab-o cît a băut la prînz.

Valerle îl zîmbi Lolei.

– Al ar vrea să-ţi închei nasturele. Şi că arăţi minunat astăzi.

– Bineînţeles, spuse Lola. Întotdeauna arăt minunat. Nasturele? întrebă ea apoi şi se uită în jos. Ce ciudat. Trebuie să se fi descheiat singur.

– Valerie, aşteptăm cu toţii, spuse Al.

– Lola, zise ea, aşteaptă cu toţii.

– Bineînţeles, spuse Lola. Întotdeauna mă aşteaptă.

Îşi încheie nasturele şi îşi reluă locul lîngă canapea, ţinînd în mînă o vază din ceramică pictată.

– Bine, spuse Al. O să reluăm de la „mă tratezi ca pe o sclavă".

– Lola, zise regizorul de platou, în timp ce Valerle se retrase de o parte, reluăm de la „mă tratezi ca pe o sclavă". Şi, de data asta, ţinteşte spre centrul şemineului.

– Capul lui e mal sus, zlse Lola cu un aer superior.

– Ţinteşti prost; dacă ţinteşti spre centrul şemineului, o să nimereşti aproape de capùl lui.

– Ba ţintesc perfect de bine!

– Dă-i drumul, zise regizorul de platou.

– Mă tratezi ca pe o sclavă! strigă Lola şi azvîrli vaza cu toată puterea spre capul lui Tom Halprin.

Vaza se izbi, însă, de partea de sus a tocului unui geam afiat într-un perete de sine stătător, făcîndu-l să se clatine.

– Fir-ar să fie, şopti Al. Valerie, altă vază. Şi vezi dacă a stricat tocul. Şi ai grijă ca oamenii să măture toate cioburile; nu vrem să pară că a trecut vreo tornadă, pe-aici, nu-i decît o ceartă între doi oameni care se iubesc.

– Pete, îi spuse Valerie altui asistent, ducîndu-se să

verifice tocul ferestrei, adu altă vază.

– Nu eu. Eu nu primesc ordine decît de la Gus.

Ea se răsuci brusc.

– Fă ce ţi-am spus? Imediat!

El făcu cîţiva paşi înapoi cînd îi auzi vocea severă.

– Bine, zise el, surprinzîndu-se pe sine. Din camera cu recuzită?

– Pe raftul de jos. Adu două.

– Am înţeles, spuse el şi se făcu nevăzut.

Valerie examină tocul ferestrei şi văzu că nu fusese deteriorat, după care stătu să-i supravegheze pe cei care măturau cioburile şi, în final se întoarse la locul ei, pe margine. Demult nu se mai simţise atît de bine; dăduse un ordin şi acesta fusese executat. Pentru o fracţiune de secundă minunată îi aduse aminte de trecut, cînd o mulţime de servitori erau pregătiţi să-i îndeplinească ordinele. E de mii de ori mai bine să dai decît să primeşti, îşi spuse ea cu amărăciune. Se întrebă dacă acela era motivul pentru care oamenii făceau copii. Apoi se întrebă dacă ea avea să aibă vreodată copii. Acest lucru îi aminti că nu era căsătorită, că nu avea bani, că lucra pentru altcineva şi atunci deveni conştientă de vocea lui Al în căşti care vorbea cu regizorul de platou.

– Vreau ca Tom să se lase în jos indiferent dacă ea se apropie sau nu. Dacă folosim camera trei, poate o să reuşim să creăm impresii. A făcut praf unsprezece vaze pînă acum, n-o să reuşească.

– Am înţeles, zise regizorul de platou şi dădu semnalul de reluare a scenei.

– Mă tratezi ca pe o sclavă! strigă Lola şi azvîrli vaza.

Tom Halprin se lăsă în jos cînd vaza zbură la cîţiva centimetri de capul lui, sfărîmîndu-se de perete deasupra poliţei căminului. Lola continuă cu înflăcărare.

– Te urăsc! M-am dăruit ţie; m-am mutat în casa ta cum mi-ai cerut...

– Aşa cum mi-ai cerut, spuse Al în căşti.

Regizorul de platou ridică mîna.

– Lola, e „aşa cum mi-ai cerut". Aşa se spune corect; aşa scrie în scenariu.

– Ştiu foarte bine cum scrie în scenariu; eu am schimbat. Nimeni nu vorbeşte aşa.

Îşi ţuguie buzele şi-şi înclină capul dintr-o parte în alta.

– Aşa cum bla-bla-bla mi-ai cerut. Cine vorbeşte aşa? Eu în nici un caz. Eu ştiu cum vorbesc oamenii; vorbesc ca mine şi eu vorbesc cum îmi place.

Regizorul de platou se uită spre cabina de control.

– Tu ce părere ai, Valerie? întrebă Al.

Surprinsă, Valerie se gîndi puţin.

– Dacă ar spune „cînd mi-ai cerut", n-ar fi nici o problemă.

Rîsul lui Al se auzi în căşti făcînd-o să se simtă utilă.

– Îmi place. Hai să-ncercăm.

Regizorul de platou schimbă cîteva cuvinte cu Lola şi aceasta reluă de unde se întrerupsese.

– M-am mutat în casa ta cînd mi-ai cerut, ca să fiu pe-aproape cînd aveai nevoie de mine! Ca să fac ce voiai! Orice voiai! Şi acum crezi că poţi să-mi spui că ai găsit o alta mai bună? Şi că n-o să fii tot timpul aici? Pentru că o să te duci la ea? Ei bine, eu n-o să fiu aici! Dacă îţi închipui că o să stau după tine, eşti nebun! Eşti...

Se uită în jur după alt obiect pe care să-l azvîrle şi, în clipa aceea, Tom Halprin traversă platoul, o apucă de umeri şi o forţă să se aşeze pe canapea.

O ţinu imobilizată cu o mînă, în timp ce, cu cealaltă, îi sfîşie bluza. Ea nu purta nimic pe dedesubt, dar trupul lui Tom şi unghiul de filmare nu lăsa să se zărească decît sfîrcurile sînilor ei plini.

– Nu! strigă Lola. Nu vreau... nu poţi...

Se împotrivi cînd Tom îi ţintui braţele deasupra capului.

– Încetează! strigă ea, dar strigătul i se transformă în scîncet. Gura lui Tom era pe sînii ei, iar mîna pe sub fustă. Obiectivul camerei coborî spre podea, zăbovind asupra cioburilor vazei sparte în faţa căminului, întor-

cîndu-se apoi încet, de-a lungul canapelei, pînă în punctul în care mîna Lolei atîrna acum inertă, degetele abia atingînd covorul.

– Tom, şopti ea. Orice vrei...

Valerie era rigidă de furie. Nu văzuse nici un episod din acel serial şi nimeni nu-i spusese că era pornografie de cel mai prost gust: o femeie care îl adora pe bărbatul care o viola. De ce o făcea Sybille, oare?

Pentru că avea public pentru aşa ceva. Valerie ştia că serialul fusese cumpărat deja de treizeci şi cinci de posturi de televiziune şi învingea majoritatea serialelor care erau transmise la aceeaşi oră de alte canale. Cînd găsea public, Sybille făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a-l păstra, indiferent cu ce gen de programe. Oferea ceea ce voiau oamenii sau crea o cerere oferind ceea ce nu mai avea altcineva; aşa îşi cîştigase banii.

„Mă întreb ce n-ar face pentru bani", îşi spuse Valerie.

Dar apoi se gîndi la toţi ceilalţi: Al Slavin, Lola, Tom şi toţi ceilalţi din distribuţie, regizorul de platou, tehnicienii... şi Valerie Sterling. Toţi muncim la filmul porno al lui Sybille. Sîntem cu toţii la fel de îngrozitori ca ea.

Nu, îşi spuse ea; nu-i chiar aşa. E slujba noastră şi, probabil, fiecare slujbă are ceva ce am prefera să nu facem. Cine sînt eu să cred că oamenii ar trebui să demisioneze în loc să lucreze la un filmuleţ porno? Sybille e cea care are de ales cu adevărat; pentru noi ceilalţi e mult mai complicat.

Se pregătea următoarea scenă şi vocea lui Al se auzi în căşti.

– Valerie, poţi să duci măsuţa cu telefonul mai aproape de pat? Şi ai grijă ca nu cumva covorul să stea în calea camerei cînd o să se ducă spre baie; să ne ferească sfîntul să nu-i vedem fesele lui Tom la duş.

Ea făcu tot ce i se spuse, dar se gîndea cu totul în altă parte. Niciodată nu se mai gîndise la cei care trebuiau să muncească, dacă le plăcea sau nu, dacă trebuiau să apeleze la compromisuri pentru a-şi păstra o slujbă fără de care nu se puteau descurca. Dar acum

făcea şi ea parte din lumea aceea şi era uimită cît de numeroase erau situaţiile la care trebuia să te adaptezi. De ce nu se plîngea nimeni? Al părea mulţumit de slujba lui; la fel şi Gus Emery. Lola şi Tom făceau ce li se spunea – indiferent dacă era vorba de ceartă, viol sau luarea micului dejun – cu un aer degajat care făcea ca totul să nu pară mai deosebit decît munca unui vînzător sau unui contabil. Toată lumea făcea ce trebuia făcut şi nimeni nu părea nefericit.

Poate pentru că aveau salarii bune. Ar trebui să fie plătită mai bine, îşi spuse Valerie la sfîrşitul programului din ziua aceea.

Dar, de data aceasta, nu dădu buzna în biroul ei. Trebuia să aleagă momentul potrivit. Între timp, făcu lucrurile pentru care fusese angajată, supărată şi plictisită, pentru că erau îngrozitor de insignifiante. Era singura asistentă care făcea toate acele treburi, pentru alţi regizori le făceau secretarele. Şi întotdeauna erau mai multe decît avea timp.

– Vrea să dau greş, îi spuse Valerie lui Al la sfîrşitul celei de a treia săptămîni. Numai pentru că, odată, am avut bani.

Al clătină din cap. Stătea la biroul lui, punînd pe hîrtie cîteva schimbări în legătură cu luminile folosite pentru emisiunea „Ora lui Grace".

– E mai mult decît atît. Trebuie să aibă vreo legătură cu domnişoara Morgen. Cred că e invidios.

– Invidios?

– Ea îţi acordă foarte multă atenţie, vine încoace destul de des, doar trece, dar numai la tine se uită. De fapt, am impresia că te urmăreşte tot timpul, indiferent ce faci, chiar şi atunci cînd e în biroul ei. Trebuie să fi sesizat şi tu; toată lumea a observat. S-ar putea ca Gus să se teamă ca nu cumva să-i iei locul; nu la regizat, ci să fii tu cea cu care ea să stea de vorbă în locul lui.

Valerie rîse uşor.

– Spune-i lui Gus că locul lui nu e în pericol. Sybille şi cu mine nu sîntem deloc apropiate.

– Dar o cunoşteai dinainte să te angajeze?

– Da.

Nu voia să vorbească despre acel subiect, nici chiar cu Al. Trînti paginile unui scenariu pe care îi verifica.

– M-am săturat pînă peste cap; orice copil de clasa a opta ar putea s-o facă. Trebuie să am o altă slujbă, Al, ceva care să mă facă să mă simt bine cînd o fac, ceva care să-mi placă.

– Majoritatea oamenilor vor asta, spuse Al cu blîndețe. Dă-ne o șansă, Val; nu ești aici nici măcar de o lună. O să găsim ceva interesant pentru tine. Spune-mi ce ți-ar plăcea; o să-ncerc să aranjez lucrurile.

Valerie zîmbi cînd îi văzu sinceritatea din ochii căprui. Era un bun prieten, cu o căsnicie reușită și cu o familie numeroasă, fapt care făcea ca și să-i fie mai ușor să se gîndească la el ca la o persoană pe care putea conta și la care putea ține.

– Îți mulțumesc, Al. Cred că Sybille nu vrea ca eu să fac ceva mai complicat acum, dar dacă o să-mi vină vreo idee, o să-ți spun.

Gus Emery apăru și îi făcu semn lui Al.

– Am nevoie să te ocupi tu duminică de predica lui Lily.

– Nici o poblemă, spuse Al cu dezinvoltură. Ceva deosebit?

Gus clătină din cap.

– Ca de obicei. Tehnicienii or să ducă toate aparatele la catedrală cu camionul și or să înregistreze; știu totul pe de rost. Tu nu trebuie decît să dirijezi lucrurile din cabina de control și să ai grijă ca toate aiurelile alea să ajungă la urechile credincioșilor. Floare la ureche.

– Dar tu? Îți iei liber săptămîna asta?

– Am fost convocat s-o ajut pe albina-regină. A cumpărat o fermă de cai în Middleburg; vrea să dau o mînă de ajutor la scoaterea lucrurilor.

– Dar are deja o fermă. În Leesburg, parcă.

– A cumpărat una mai mare. Ferma Sterling, zise Gus și se întoarse spre Valerie. E vreo legătură?

Ea încremenise.

– Nu.

Amîndoi se uitau la ea.

– Am treabă, spuse ea ameţită şi se ridică.

Se uită în jur, parcă întrebîndu-se unde se afla, după care se duse spre biroul ei.

„Altcineva o să le aibă pe toate acum; n-o să mai merg niciodată prin acele încăperi, n-o să mai călăresc pe cîmpuri, n-o să mai tai flori pentru masa de seară din grădini şi sere..."

Continuă să meargă, trecu de biroul ei, trecu de toate celelalte birouri şi apoi pe coridor, spre studioul mare. Acesta era rece şi întunecos, gol pînă cînd înregistrarea de a doua zi dimineaţă avea să-l readucă la viaţă. „Nu poate să le aibă; nimeni nu poate. Sînt ale mele."

Dar nu numai că cineva cumpărase Ferma Sterling. Ceea ce o şoca era faptul că acea persoană era Sybille.

Valerie crezuse că Sybille voia să-i imite stilul de viaţă, acum avea impresia că voia să-i ia absolut tot ce avusese vreodată.

„De parcă ar vrea să mă pedepsească. Bine, dar ce i-am făcut? Credeam că o ajut; a venit la mine, la New York, şi eu..."

Nu, îşi spuse ea deodată. Nu la New York. Înainte. O amintire i se strecura în minte.

Standford.

Făcuse ceva... nu, spusese ceva ce îi provocase necazuri lui Sybille. Fusese un lucru atît de lipsit de importanţă, dar rezultatul fusese că pe Sybille o dăduseră afară. De aceea se împrietenise cu ea la New York; se simţise vinovată. Şi îşi ceruse scuze.

Stătea nemişcată în mijlocul studioului, cu gîndurile învolburate.

„Asta s-a întîmplat acum treisprezece ani."

Începu să se plimbe pe lîngă canapeaua pe care Tom Halprin o violase pe Lola Montalda şi pe care aveau loc o mulţime de scene sexy în fiecare zi, cu excepţia momentelor în care canapeaua era folosită ca decor pentru „Acasă cu reverend Grace". „Am făcut o prostie şi, după treisprezece ani, ea încă îşi mai

aminteşte şi vrea să mă pedepsească. Dumnezeule, dacă a aşteptat tot timpul ăsta o şansă..."

Aproape că uitase de durerea provocată de pierderea fermei. „Ce altceva mai vrea? Dacă aş fi avut un soţ, bănuiesc că l-ar fi dorit. Dar n-am; nu mai am nimic ce ar putea să dorească. Mă-ntreb dacă asta înseamnă că e mulţumită."

Se cutremură. În mintea ei văzu o Sybille implacabilă, mereu nemulţumită, urmărind-o neîncetat.

Dar asta era o nebunie.

„Vreau mai mulţi bani pentru ceea ce fac aici."

Impulsionată de un sentiment al dreptăţii, străbătu coridorul şi intră în antecamera lui Sybille.

– Trebuie să vorbesc cu ea, spuse la fel ca în urmă cu trei săptămîni şi deschise uşa biroului.

Sybille vorbea la telefon.

– Ţi-am spus să programezi o şedinţă de consiliu pentru poimîine. Sună-i pe Arch şi pe Monte chiar acum; trebuie să...

Îşi ridică privirea.

– Vorbim mai tîrziu, spuse ea şi trînti receptorul. Secretara mea ar trebui să mă sune ori de cîte ori cineva vrea să stea de vorbă cu mine.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să aştept, zise Valerie intrînd. Dar trebuie neapărat să-ţi vorbesc.

– Ei bine?

– Îmi trebuie un salariu mai mare, Sybille.

Aceasta păru să se aşeze mai bine pe fotoliu.

– De ce?

– Pentru că abia dacă primesc unul minim şi merit mai mult.

Se văzu o zvîcnitură uşoară în colţul gurii lui Sybille.

– Sînt secretara şi asistenta lui Gus şi Al; asta înseamnă două slujbe cu program complex. Ar trebui să primesc două salarii.

– Două salarii, repetă Sybille.

– Nu cer asta, dar vreau să fiu plătită corect pentru munca pe care o fac. Şi mai e ceva. Al lucra la noua emisiune de interviuri ieri; aş vrea să fiu eu gazda. Sînt

aici de trei săptămîni şi asta e ceea ce aşteptam; ştii că aş fi potrivită pentru ea. Şi cu cît o să spui mai repede că pot s-o fac, cu atît mai curînd pot să încep să lucrez cu Al la punerea ei la punct; de fapt, asta-i munca pe care ar trebui s-o fac.

Sybille o privi o clipă.

– Vorbeşti de parcă ai considera că ar trebui să stai în fotoliul ăsta.

Valerie zîmbi, uitînd că Sybille nu glumea niciodată.

– Nu astăzi.

Sybille se întunecă la faţă.

– Aş fi putut refuza să te primesc; nimeni nu mai dă buzna aici ca tine. M-am săturat să te tot văd profitînd de o veche prietenie, spuse ea şi se ridică. După primele şase luni de la angajare trebuie să se prezinte referate asupra comportamentului noilor sosiţi şi asta se repetă în fiecare an după aceea, ştii foarte bine.

– Gus mi-a spus că n-o să mi se mărească salariul timp de un an. Nu profit de nimic – nu mă pretez la aşa ceva – nu fac decît ceea ce cred.

– Faci ce vrei. Întotdeauna ai făcut aşa. Dar n-ai ajuns prea departe, nu-i aşa? Credeam că pînă acum ai învăţat să te porţi.

– Vrei să spui să mă gudur, zise Valerie cu răceală. Eu nu mă gudur, Sybille, nici pe lîngă tine, nici pe lîngă altcineva, spuse ea şi apoi tăcu brusc.

„Lucrez pentru ea; lucrez pentru ea; lucrez pentru ea." Trase adînc aer în piept.

– Sînt dispusă să discutăm despre munca mea, salariul meu, emisiunea de interviuri...

– Eşti dispusă! Cine naiba te crezi să-mi spui mie ce eşti dispusă să faci? Lucrezi pentru mine; asta e compania mea; primeşti banii pe care ţi-i dau eu pentru nimicurile pe care le faci. Întotdeauna ai crezut că eşti mai bună decît mine, dar acum ştii...

– Nu-i adevărat. Niciodată n-am crezut că sînt mai bună ca tine. Aveam mai mulţi...

– Pe naiba...

– Ascultă! Aveam mai mulţi bani decît tine, dar

pentru asta n-am avut nevoie de talent, m-am născut cu ei. Nu e genul de lucru care să mă facă să mă simt mai bună decît alţii. Ba chiar te invidiam! Întotdeauna ai ştiut ce vrei să faci şi cum să reuşeşti... de fapt, ţi-am şi spus că te invidiam pentru asta! Îţi aduci aminte atîtea lucruri în legătură cu trecutul, trebuie să-ţi aminteşti şi asta!

– Nu-mi spune mie ce-mi amintesc! Întotdeauna m-ai privit de sus, m-ai tratat ca pe o verişoară proastă de la ţară şi am urît fiecare clipă. Mi-a trebuit atîta timp...

– Singurul adevăr din tot ce-ai spus e că ai urît totul. Şi m-ai urît şi pe mine.

– Nu te-am...

– De ce nu? spuse ea şi toţi anii de ură răzbătură în vocea ei răguşită. De ce te-aş plăcea? Ţie niciodată nu ţi-a păsat de mine; făceai tot ce-ţi stătea în putinţă să mă faci să mă simt inferioară. Te lăudai cu Nick în faţa mea şi, pe urmă, cînd el a-nceput să mă placă, ai făcut în aşa fel încît să fiu dată afară din şcoală ca să-l ai numai pentru tine. Dar n-ai cîştigat prea multe cu asta, nu? Cu mine s-a însurat, nu cu tine. Pe urmă, m-ai tîrît prin tot New York-ul, la toate magazinele tale preţioase, ca să-mi arăţi cît de generoasă erai, pierzîndu-ţi timpul prezentînd-o pe biata Sybille tuturor idioţilor care îţi făceau pantofii, puloverele şi machiajul... M-ai invitat la tine acasă de revelion ca să mă simt deplasată, pentru că eram singura femeie fără partener... Ai făcut vreodată ceva pentru mine ca să te plac?

– Ţi-am oferit prietenia mea, credeam că asta vrei. Dar tu habar n-ai ce înseamnă prietenia. Dacă vrei neapărat să afli ce credeam despre tine, o să-ţi spun. Credeam că eşti o impostoare. Erai întotdeauna atît de dulce, de nevinovată şi de recunoascătoare, atît de naivă şi plină de sentimente plăcute pentru toată lumea... Dumnezeule, Sybille, chiar ţi-ai închipuit că o să credem asta? Obişnuiai să...

– Taci! strigă Sybille.

– Obişnuiai să-mi spui cît de mult îl iubeai pe Quentin, pe Nick, pe Chad, chiar şi pe mine, şi că aveai nevoie de ajutor pentru că erai neputincioasă şi pierdută

în lumea asta mare şi crudă.

– Taci! Nu poţi...

– O vreme am avut impresia că tu chiar credeai asta sau că te convinseseşi că era adevărat, dar, pe urmă, mi-am schimbat părerea, mai ales în legătură cu Chad, pentru că niciodată nu povesteai nimicuri despre el. De obicei, părinţii spun tot felul de povestioare minunate despre copiii lor, dar tu niciodată...

– Tu nu ştii nimic despre copii, n-ai nici unul! N-ai absolut nimic! Eu am totul! Îţi închipui că poţi să mă faci să simt că nu sînt bună de nimic, dar sînt mai bună ca tine; eu am totul!

– Adevărat? Mă întreb cît ai, de fapt. E ceva în neregulă cu tine, Sybille, ceva denaturat, ca şi cum ai vedea totul ca într-o oglindă din acelea de la bîlci. Cred că m-ai adus aici...

– Căţea ce eşti, nu poţi să-mi vorbeşti aşa! strigă Sybille ridicîndu-se şi aplecîndu-se peste birou. Ieşi afară! Afară! Afară!

– Lasă-mă să termin ce am de spus! M-ai adus aici ca să mă umileşti, nu-i aşa? Ca să-ţi dai aere de superioritate pentru că eu sînt la pămînt acum. Chestia asta îţi stă în fire; exact aşa mi te-am închipuit: răutăcioasă, răzbunătoare, ştii să urăşti, dar nu să iubeşti...

– Căţea afurisită! exclamă Sybille şi apăsă cu putere pe un buton de pe birou, cu un deget rigid de furie. Vino imediat înăuntru! strigă ea cînd îi răspunse secretara. Dar cînd aceasta apăru în prag, ea zise cu o voce sugrumată: Femeia asta pleacă. Completează-i un cec, dă-i tot ce-i datorăm şi ai grijă să n-o şteargă cu ceva.

– S-o şterg! exclamă Valerie. Eşti nebună, n-aş lua absolut nimic de la tine. Nu vreau nimic de la tine.

– Ai vrut o slujbă. Ai vrut să aibă cineva grijă de tine, spuse Sybille trecînd cu privirea peste cea a lui Valerie. Toate plasele de siguranţă au dispărut, nu-i aşa? Soţ, conturi în bancă, viaţa aia de lux... puff. S-au dus. Aşa că ai venit implorînd. iar eu am scotocit şi ţi-am găsit o slujbă, numai că asta nu ţi-a fost de ajuns. Cine a zis că nu vrei nimic de la mine? Am avut grijă de tine, ţi-am

oferit mai mult decît meritai, iar, trei săptămîni mai tîrziu, dai buzna aici şi-mi spui că mi-am încălcat promisiunea, că nu-ţi convine ceea ce ai şi că te aştepţi să-ţi dau tot ce vrei...

– Sybille, încetează! Nu poţi să scorneşti nişte lucruri şi să pretinzi că sînt reale!

– Nu mă face pe mine mincinoasă! Tu eşti mincinoasă, nu suporţi gîndul că ai venit la mine implorînd! Eşti o mincinoasă, nerecunoscătoare, eşti prea răsfăţată ca să faci o treabă decentă şi eşti o stricată de cea mai joasă speţă – te dai pe lîngă Al Slavin, care are nevastă şi patru copii, ca să vină la mine să mă convingă să-ţi dau preţioasa ta emisiune de interviuri. Dar nimeni nu vrea să te vadă la televiziune, nimeni nu vrea să te vadă nicăieri! Eşti o ratată, nu mai ai absolut nimic pe lume şi nimeni nu vrea să aibă de-a face cu tine!

Valerie se depărtă cu spatele de veninul lui Sybille. Avea un gol în stomac, simţea că-i vine să verse.

– Ieşi afară, strigă Sybille răguşită şi se aşeză, luînd o hîrtie la întîmplare şi răsucindu-se cu scaunul, întorcîndu-i spatele lui Valerie. Ieşi naibii odată. Am de lucru.

Valerie plecă, împiedicîndu-se din cauza grabei. Trebuia să plece cît mai departe. Indiferent ce o aştepta afară era de preferat decît să mai stea o clipă în preajma lui Sybille.

– Asta a fost tot, tot. În sfîrşit, ăsta e adevăratul început al vieţii mele.

CAPITOLUL 21

– Am nevoie de o slujbă, spuse Valerie, stînd într-un fotoliu de piele în faţa lui Nick, cu capul sus şi cu costumul alb puţin şifonat din cauza drumului cu maşina pînă la biroul lui, prin căldura şi umiditatea acelei zile de iulie. N-am nici un ban. După ce a murit Carl, am descoperit că nu mai rămăsese nimic şi că erau datorii... E

o poveste foarte lungă, dar important e că am nevoie de o slujbă şi m-am gîndit că ai putea să mă ajuţi.

Nick, care ştia că nu era perfectă – sau cel puţin nu fusese cu treisprezece ani în urmă – tot mai credea în acea posibilitatea acum cînd o privea.

Sau poate că nu încetase niciodată să o iubească, îşi spuse el.

Ochii ei erau întunecaţi şi, deodată, el îşi dădu seama că o îngrijora tăcerea lui.

– Carlton a murit anut trecut, în ianuarie, zise el. Ce ai făcut de atunci?

– Nimic. Nimic important, spuse ea întîlnindu-i privirea şi îi scăpă un uşor oftat. Am lucrat.

– Unde?

Ea înălţă capul şi mai mult.

– La compania producătoare a lui Sybille. Mi-a oferit o slujbă care presupunea să lucrez cu doi regizori şi am acceptat-o, dar fiecare din noi două avea altă părere în legătură cu ceea ce puteam să fac, aşa că... am plecat.

El încuviinţă calm. Se părea că Sybille o dăduse afară. Ce situaţie groaznică, îşi spuse el. Sybille a invidiat-o întotdeauna şi, pe urmă, a avut şansa să o umilească...

– Cît timp ai lucrat pentru ea?

Urmă un moment de pauză.

– Trei săptămîni.

El încuviinţă din nou, la fel de calm ca înainte.

– Şi înainte de asta?

– Am stat cu mama la New York. Am încercat să găsim un apartament mai mic pentru ea, pentru că nu-şi mai putea permite să stea în fosta locuinţă. M-am... m-am gîndit să mă recăsătoresc, dar nu asta voiam, zise ea aplecîndu-se. Vreau să fac ceva interesant, Nick; ceva important. Trebuie neapărat să muncesc, dar nu pot să-mi pierd timpul cu tot felul de lucruri stupide pe care ar putea să le facă şi un copil, trebuie să fac ceva ce-mi place, ceva la care mă pricep. Aş vrea să fac o emisiune de interviuri, o anchetă, ori un buletin de ştiri sau să-mi scriu propriile scenarii. Ştii doar de

cînd fac asta. Aş fi putut să fac şi mai multe dacă aş fi avut timp.

Tăcu, gîndindu-se a tot timpul pe care îl avusese: ore, zile, ani pentru a face exact ceea ce dorea. Atîta timp care îi aparţinuse în întregime. Fusese un fel de bogăţie la fel ca averea ei considerabilă, iar ea nu-şi dăduse seama niciodată.

– Ştiu că vă produceţi o parte din programele proprii; aş vrea să creezi unul şi în jurul meu.

Nick se lăsă pe spate, amuzat de îndrăzneala ei.

– Mă pricep foarte bine, Nick; pot s-o fac. E cam singurul lucru pe care ştiu să-l fac, adăugă ea apoi pe neaşteptate, zîmbind cu tristeţe, ceea ce pe el îl făcu praf.

Ar fi fost minunată pe ecran; ştia acest lucru. Nu ştia, însă, dacă ar fi putut să menţină acea minunată prezenţă o jumătate de oră sau chiar mai mult; nu ştia dacă se pricepea să scrie. Şi nu avea nici un motiv să creadă că avea să ia lumea mai în serios acum decît altădată, chiar dacă îşi pierduse averea. Nu caută o carieră, îşi spuse el: mai degrabă aşteaptă un bărbat care să o salveze, să-i găsească cineva banii sau să se întîmple vreo minune, după care avea să plece.

Dar, deşi era sigur de acest fapt, nu putea să o gonească. Nu cînd simţea acea fericire lăuntrică, ciudată, iar ea îl privea stăruitor, aşteptînd un răspuns.

– Locuieşti tot în Middleburg?

– Nu, a trebuit să vînd ferma, spuse ea stăpînindu-şi vocea. Am un apartament în Fairfax. Am de gînd să mă mut curînd, să găsesc ceva mai bun, dar n-o să plec departe. Nu vreau să părăsesc Virginia.

– Foarte bine, spuse el ridicînd receptorul. Susan, ce posturi avem libere în momentul ăsta? întrebă el şi aşteptă, răsucind un creion printre degete, fără să se uite la Valerie, care se încruntă uşor. Cu Earl, zise el. Mi se pare ceva bun. A venit o prietenă, Valerie Sterling, care s-ar putea să vrea să stea de vorbă cu tine despre asta. Cred că ar fi foarte potrivită.

După aceea se întoarse din nou spre Valerie.

– Avem un post liber, spuse el cu o voce formală, aproape aspră. Căutăm oameni pentru un nou program intitulat „Dezvăluiri" şi mai avem nevoie de o persoană la departamentul de cercetare.

Valerie se încruntă şi mai mult şi îl privi nedumerită.

– Cercetare?

Nick încuviinţă.

– N-avem nimic altceva în momentul ăsta.

Suna ca o scuză şi glasul lui deveni şi mai tăios.

– E un loc bun de unde să începi. O să cunoşti pe toată lumea şi o să înveţi cum lucrăm. Şi noi înşine învăţăm mai tot timpul, totul pe-aici pare încă nou şi toţi facem o mulţime de treburi atunci cînd e nevoie să depăşim eventualele momente de criză care apar. Dar le depăşim; nu repetăm greşelile.

Vocea îi devenise mai caldă, entuziasmîndu-se pe măsură ce vorbea.

Valerie schiţă un zîmbet vag.

– Nu mă pricep deloc la cercetare.

– O să-nveţi cît ai clipi, spuse Nick a cărui voce era tot caldă şi entuziastă. Earl DeShan conduce departamentul; o să-ţi ofere tot sprijinul de care ai nevoie.

– Dar nu asta voiam să...

Tăcu brusc. În biroul lui Nick se lăsă o tăcere mormîntală. Valerie se ridică, împinsă de panică şi începu să se plimbe prin încăperea spaţioasă. Nu-i venea să creadă ce se întîmpla; nici o clipă, nu-i trecuse prin cap că el nu avea să o ajute.

Acum avea un birou care părea atît de simplu încît ea ştia că trebuia să fi costat foarte mult, cu pereţi îmbrăcaţi în lemn de mahon, fotolii din lemn de trandafir şi piele şi un covor Navajo superb. Era biroul unui om de afaceri de succes şi ambiţios care avea un gust excelent şi banii necesari pentru a şi-i satisface. Altădată asta ar fi crezut că era tot. Dar îmi oferă o şansă. În panica ei, alungă acel gînd. Nu era şansa care trebuia. După ce lucrase pentru Sybille, avea nevoie de ceva ce ştia că putea face, avea nevoie să simtă încrederea în sine.

Se duse lîngă şemineu şi, nervoasă, ridică şi aşeză cîteva statuete mici din stearit reprezentînd foci, pinguini şi un pescar care înfăşura aţa. În birou era foarte linişte. Cînd se întoarse, Valerie îl văzu pe Nick privind-o şi aşteptînd să se liniştească. Era unul dintre cei mai atrăgători bărbaţi pe care îi cunosscuse vreodată, mai atrăgător decît fusese în colegiu. Pe chip avea cute noi care îl făceau să pară mai interesant; părul îi încărunţea la tîmple; zîmbetul, deşi mai puţin prezent decît înainte, îi lumina faţa mai mult decît ţinea ea minte, iar ochii păreau mai întunecaţi. Gulerul cămăşii era descheiat, dar haina uşoară din lînă îi cădea perfect pe umerii laţi şi Valerie era sigură, fără să fie nevoie să se uite, că ciorapii îi erau asortaţi.

Totul în legătură cu el îi reînvia amintiri, dar, cu toate acestea, i se părea un străin.

„Dar nu-i un străin şi am contat pe el. Cum poate să-mi facă una ca asta?"

– Mi-ai arătat foarte bine cît de mult mă pot înşela în privinţa unei persoane, spuse ea cu ceva asemănător cu disperarea. Eram atît de sigură că o să mă ajuţi.

Nick ridică din sprîncene.

– Adică să-ţi ofer ceea ce voiai.

– Adică să-mi oferi ceva la care să mă pricep. Oricine îmi poate oferi un post de cercetător.

– Oricine ar putea, dar mă-ndoiesc că ar face-o cineva. Chiar tu însăţi ai spus, Valerie, că nu te pricepi deloc la cercetare.

– Oricine mi-ar oferi orice dacă ar şti ce-am făcut şi ce ştiu să fac. Dar tu ştii. Eram sigură că ştii; eram sigură că mă-nţelegi.

– Dă-mi voie să reformulez, spuse Nick cu severitate. Ai venit la mine pentru că te cunosc şi, deci, nu puteam să nu-ţi ofer ceea ce voiai.

Valerie roşi.

– E un mod brutal de a o spune.

– Găseşte un alt mod.

– Apelăm la prieteni atunci cînd avem nevoie de ei. Credeam că asta înseamnă prietenia. Altfel, lumea ar fi

cu adevărat îngrozitoare: fiecare singur, izolat de toţi ceilalţi...

– Ai dreptate. Dar m-ai sunat, ţi-am oferit o slujbă şi ţi-am spus că mi-ar face plăcere să devii o parte din ceea ce creăm noi aici. Asta înseamnă că n-ai fi singură. Ce altceva vrei mai mult pentru ca lumea să nu mai fie îngrozitoare?

Fără să vrea, Valerie zîmbi. Îi întîlni privirea; el îi zîmbea, relaxat şi încrezător, iar propriul ei zîmbet dispăru. Se întrebă cît timp avea să treacă pînă cînd se va obişnui cu pierderea statutului pe care toată viaţa îl luase drept garantat.

– Cred că ţi-ar plăcea aici, zise Nick cu dezinvoltură. S-ar putea să-ţi placă chiar şi cercetarea, deşi bănuiesc că o să găsim altceva după o vreme.

Valerie înclină din cap uşor, ca şi cum ar fi auzit un clopoţel de avertisment.

– Adică după ce o să mă obişnuiesc. E un test, nu? Ca să vezi dacă mă integrez şi dacă răspund bine la ordine. Asta a făcut Sybille...

– Nu, nu-i aşa ceva, spuse Nick imediat. Şi nici tu nu crezi asta.

Vocea lui deveni din nou aspră.

– Vreau să te ajut să-ţi găseşti propriul loc, ceva pe care să te poţi baza mereu, dacă asta vrei. O să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să te ajut. Dar, atîta timp cît vrei s-o faci la reţeaua mea, va trebui să ai încredere că o s-o fac aşa cum cred mai bine.

Valerie tăcu. Îi era ruşine că îl acuzase că se purta ca Sybille.

„Ei bine atunci, o s-o fac aici. N-o să mai cer favoruri." Stînd lîngă şemineu, cu capul sus, se uită la Nick şi îi zîmbi. „Om de afaceri nesuferit, rigid şi înfumurat – cum Dumnezeu am putut să cred vreodată că te iubesc? – o să-ţi arăt de ce sînt în stare, o să-ţi arăt cît de mult te înşeli în privinţa mea. Nu ştii nimic despre mine."

– Bine, spuse ea pe un ton degajat. Cercetare. Din cîte-mi amintesc, mă pricepeam destul de bine la asta

în colegiu. Sînt sigură că o să-mi amintesc totul.

Zîmbi iarăşi şi se duse spre biroul lui.

– Dacă aş fi ştiut ce se va întîmpla, aş fi dat mai multă atenţie atunci, zise ea şi întinse mîna. Îţi mulţumesc.

El se ridică, privind-o stăruitor.

– Mă bucur foarte mult că o să fii alături de noi.

Cînd li se atinseră mîinile, Valerie simţi un şoc de recunoaştere la atingerea acelor degete lungi şi subţiri. Îşi întoarse repede privirea în altă parte şi văzu fotografia lui Chad de pe birou.

– Nu te-am întrebat nimic despre Chad, zise ea retrăgîndu-şi mîna. Ce mai face?

– Minunat, spuse Nick şi privirea i se lumină. Asta e cea mai recentă capodoperă a lui, zise apoi şi luă o pictură care stătuse rezemată de dulapul din spatele biroului. Caut un loc unde s-o agăţ.

Valerie studie tabloul în timp ce Nick îl ţinea drept pe birou. Un băiat şi un bărbat se plimbau cu bicicletele de-a lungul unui canal, pe care ea îl recunoscu ca fiind Canalul C&O din Georgetown, iar un cîine alerga pe lîngă ei. În depărtare, o femeie privea de la fereastră de la etajul unei case. Canalul şi trotuarul era scăldate de soare şi umbră, dar bărbatul şi băiatul se aflau în spaţiul dintre copaci, învăluiţi într-o lumină aurie. Femeia de la fereastră era o siluetă întunecată.

Era o scenă liniştită, semănînd cu tablourile lui Pisarro, dar cu o siguranţă proprie care o făcu pe Valerie să clatine din cap.

– Este, într-adevăr, minunat. E uimitor că un băiat de... cîţi ani are?

– Unsprezece.

„Unsprezece ani. Şi Nick a făcut atîtea, a trăit atîtea, în timp ce eu am lăsat anii să treacă pe lîngă mine..."

– Mi-a plăcut foarte mult de el cînd am luat masa împreună anul trecut, zise ea. Şi acum se pare că o să fie un artist.

– Cred că aşa o să fie, spuse Nick. Sper că...

Sună interfonul şi secretara îi anunţă următoarea

întîlnire. El puse tabloul la loc şi o conduse pe Valerie pînă la uşă.

– Sper că o să te înţelegi bine cu Earl, spuse el, schimbînd ceea ce voia să spună iniţial. Sînt sigur de asta. Du-te la personal, ultima uşă pe stînga după ce ieşi de aici şi vorbeşte cu Susan, ea o să-ţi spună totul despre acte şi o să te prezinte lui Earl. Poţi să începi chiar de-acum, nu-i aşa?

– Da. Îţi mulţumesc încă o dată.

Îşi strînseră mîinile repede, după care ea ieşi, îndreptîndu-se spre biroul personal.

„Încep din nou, îşi spuse ea, surprinzîndu-se. Cu Nick."

E&N, reţeaua de televiziune prin cablu de divertisment şi ştiri pe care Nick o crease din vechea *Enderby Broadcastin Network*, tocmai ajunsese la douăzeci şi patru de ore de emisie pe zi. Numărul abonaţilor crescuse pînă la peste douăzeci de milioane de case.

– Mai avem mult, spuse Les Braden. CNN are mai mult de treizeci şi cinci de milioane.

Dar zîmbea cînd spunea acest lucru şi toată lumea de la E&N avea acelaşi aer încîntat.

„Cealaltă parte a ştirilor" nu numai că obţinuse primul premiu *Emmy,* dar fusese şi prima emisiune care înregistrase două milioane de telespectatori şi care atrăsese atenţia şefilor de la reţelele naţionale.

Ziarele scriau despre „Cealaltă parte", aşa cum ajunse să fie numită emisiunea; telespectatorii ajunseră să aştepte cu nerăbdare seara de duminică pentru a vedea cine avea să mai fie demascat. Vorbeau despre emisiune în autobuze şi trenuri de navetă luni dimineaţa şi la birouri. Predicatorii vorbeau despre ea în cadrul predicilor despre minciună. Oamenii ascultau cu atenţie discursurile, de parcă nu mai aveau răbdare să asculte cealaltă parte.

Al doilea program de succes cu peste un milion de telespectatori era unul pe care îi cumpărară; un serial despre circurile din toate ţările, transmis cîte trei ore în

şir cu numai trei pauze pentru reclame.

– Punctele noastre forte: ştirile şi circul, îi spuse Earl DeShan lui Valerie, îndreptîndu-se spre departamentul de cercetare în prima zi a ei la E&N. În afară de ele mai avem o mulţime de emisiuni care nu doboară nici un record, dar obţinem sponsori; realizăm un profit. Avem filme străine şi americane de calitate, vreo două buletine de ştiri pe seară urmate de dezbateri – dezbateri serioase, fără bariere; o dată a trebuit să întrerupem o bătaie. Eh, aia chiar că a fost o privelişte nemaipomenită: doi oameni în toată firea să se ia la bătaie din cauza deşeurilor toxice, îţi vine să crezi aşa ceva? întrebă el, după care făcu o pauză. Dar unde rămăsesem?

– La o mulţime de alte emisiuni, spuse Valerie. .

El îi aruncă o privire.

– Aşa e. Mai avem ceva intitulat „Din culise" în care se arată cum sînt realizate filmele, piesele de teatru, musicalurile de pe Broadway, mă rog, toate chestiile asta. Repetiţii, probe de costume, construirea decorurilor, machiajul actorilor... o emisiunea foarte interesantă. Lui Nick şi Monicăi le place foarte mult – ea e vicepreşedinte pentru divertisment, iar Les e vicepreşedinte pentru ştiri – le place foarte mult, tuturor ne place, la fel şi altor cîteva sute de mii de oameni inteligenţi, ar trebui să fie un milion; nu-mi închipui de ce nu sînt atîţia.

– Mie îmi place, spuse Valerie, căci urmărise emisiunea adesea cînd Carl era plecat şi ea era singură la Ferma Sterling. În ultimele cîteva luni n-am mai văzut-o, pentru că am locuit la New York.

– Asta-i o problemă. În New York n-am vîndut decît „Cealaltă parte"; încă n-am găsit un operator de cablu care să cumpere tot pachetul.

Se opri în dreptul unei uşi deschise şi se dădu la o parte pentru a-i permite să intre.

– Casă, dulce casă. Noi prezentăm cu un zîmbet vesel orice informaţie, murdărie, scandal sau simple fapte plicticoase. Nick a zis că o să lucrezi mai mult la

„Dezvăluiri"; ţi-a spus despre ce e vorba?

Valerie clătină din cap.

– Asta e biroul tău, spuse Earl trăgîndu-i scaunul ca să se aşeze.

Valerie se aşeză, rămînînd cu mîinile în poală.

El o privi nedumerit.

– Te deranjează ceva?

– Habar n-am să lucrez cu un computer, spuse ea brusc. N-am mai scris la maşină de ani de zile. Nu ştiu prea multe despre cercetare; am făcut ceva de genul ăsta în colegiu, atîta tot. Bănuiesc că aş fi putut să te mint şi să-ncerc să mă prefac, dar nu e stilul meu. Trebuie să învăţ totul de la început; o să treacă ceva timp pînă o să fiu de ajutor pe-aici.

– Nici o problemă. Nick a zis că o să fii bună şi el nu se înşeală prea des. Ce-ai zice să-ţi încerci noul birou?

Valerie ezită, după care întoarse scaunul şi se aşeză cu faţa la birou. În mijlocul acestuia se afla un teanc de foiţe pentru însemnări, pe prima din ele fiind scrisul mare pe care nu-l uitase niciodată.

„Bun venit din partea tuturor. Sper că o să ne consideri un grup plăcut cu care să-ţi petreci timpul."

Valerie zîmbi şi atinse foaia cu degetul.

– Scaunul pare să fie bun, zise Earl cu nonşalanţă. Asta e prima cerinţă; probabil că o să te descurci bine. Iată şi restul echipajului, o să fac prezentările.

Continuînd să zîmbească, Valerie împături biletul şi îl vîrî în buzunar în timp ce Earl făcea prezentările.

– Sophie Lazar şi Barney Abt: Valerie Sterling. Mă duc să fac nişte cafea, voi staţi de vorbă. După aceea, Valerie şi cu mine o să-ncepem cu cîteva noţiuni introductive şi toată lumea trece la lucru. Conduc o navă dificilă aici şi nimeni n-ar trebui să uite asta.

– Nici n-am putea, zise Sophie. Ne-o spui atît de des, încît a început să mi se facă greaţă. Bună, îi spuse ea lui Valerie. Mă bucur că eşti aici; muncim mult prea mult şi nu sîntem stimulaţi deloc, avem nevoie de o faţă nouă. Hai să-ţi arăt ceea ce numim în glumă biblioteca noastră.

– Eu o să stau de vorbă cu tine mai tîrziu, zise Barney Abt. Cînd o să fii gata să foloseşti microfişa, dacă o să ai nevoie de ajutor, nu te sfii să mi-l ceri, spuse el, iar cînd văzu expresia lui Valerie, adăugă: Aha, o să ai nevoie de ajutor. Mă găseşti pe-aici.

– Nu vii de la un departament de cercetare? întrebă Sophie, iar Valerie scutură din cap.

– Nu.

Sophie aşteptă.

– Bine, atunci de unde?

– Am lucrat cu cai.

Urmă un moment de linişte, după care Sophie izbucni în rîs.

– Pare un mod grozav de a te pregăti pentru televiziune. Hai să luăm masa de prînz împreună, vrei? Atunci o să putem sta de vorbă.

– De acord, zise Valerie, plăcînd-o.

Era înaltă şi subţire, cu şolduri late, un păr negru tuns foarte scurt, ochi negri sclipitori şi o gură mare care se mişca încontinuu: mesteca gumă, vorbea, mormăia pentru sine cînd lucra, rîdea sau se ţuguia într-un fluierat mut. Purta – în fiecare zi, după cum avea să descopere Valerie – un costum şi o bluză de mătase cu o fundă legată la gît, plus un şirag de mărgele, fie de ametist, fie de lapislazuli.

– La douăsprezece şi jumătate? E un loc puţin mai încolo unde mă cunoaşte lumea; or să ne dea un separeu şi o să putem sta de vorbă. Acum despre biblioteca noastră, pentru că n-avem ceea ce se numeşte un sistem...

Sophie, Barney şi Earl DeShan îi ocupară lui Valerie prima zi şi prima săptămînă de lucru la E&N. Iar Sophie şi Valerie luară masa de prînz împreună în fiecare zi în micul local pe care îl ştia Sophie, unde mîncau supă, salată şi vorbeau despre ele.

– M-am măritat la optsprezece ani şi am divorţat la douăzeci, spuse Sophie prima oară cînd merseră la masă. Nu-i prea traumatizant cînd n-ai copii. Mi-ar plăcea, totuşi, să am şi treizeci de ani e o vîrstă cînd

trebuie să te gîndeşti la asta. Dar tu? Eşti divorţată? Ai copii? Cîţi ani ai?

– Soţul meu a murit. Am treizeci şi trei de ani, nici un copil şi mi-aş dori să am. Cum ai învăţat meserie?

– Am lucrat la bibliotecă după ore, în liceu şi după aceea. Întotdeauna am vrut să merg la colegiu, dar pe urmă am hotărît că nu era important şi m-am măritat. N-a fost o hotărîre corectă, dar n-aveam decît optsprezece ani şi, cînd am divorţat, n-am avut nici un ban, aşa că am continuat să lucrez. Şi mă pricepeam foarte bine la ce făceam. Nu-i greu la cercetare, să ştii, dacă eşti curioasă din fire şi nu te dai bătută prea repede. Trebuie să faci săpături cît mai adînci ca să scoţi toată povestea. O să lucrezi la „Dezvăluiri", nu?

– Da, dar habar n-am despre ce e vorba.

– E ca o mărire a unei fotografii. O să prezentăm o imagine – să zicem lansarea unei nave, în jurul căreia se află mulţi oameni importanţi. După aceea, mărim o parte a imaginii pentru a arăta doar un număr restrîns de persoane şi, în cele din urmă, ne concentrăm asupra cuiva, a unui bărbat, să zicem, care stă cuminte într-un colţ şi facem în aşa fel încît imaginea lui să umple tot ecranul şi în jurul lui ne concentrăm atenţia.

– Cine e?

Sophie desfăcu mîinile.

– Oricine. Poate lobistul de la Washington care a convins Congresul să dea aprobarea pentru navă unei companii în detrimentul alteia. Ori tipul care a fost acuzat că ar fi băgat în buzunar banii rămaşi după proiectarea şi construirea navei.

– Creativ, dar dacă nu e nici unul din ăştia?

– Găsim pe cineva care este. Sau nu facem un reportaj despre nava aceea; găsim alta. Nu ducem lipsă de escroci, să ştii. Dar nu numai asta căutăm. Emisiunea asta e despre oameni: cine ce-a făcut, cînd, cum şi de ce, ce i s-a întîmplat din cauza asta. În fiecare săptămînă alegem trei persoane – cîte şaisprezece minute pentru fiecare – şi le prezentăm poveştile, bune, rele, dar niciodată plictisitoare.

– Fiecare are cîte o poveste, zise Valerie gînditoare.

– Aşa e. Dar noi trebuie să le găsim pe cele pline de dramatism despre care vor să audă oamenii. Tu eşti acea Sterling care a salvat cîţiva oameni după ce s-a prăbuşit avionul? New York? Iarna trecută?

– În ianuarie.

– Tu eşti?

– Da.

– Bună poveste. Am putea s-o dăm la „Dezvăluiri".

– Nu.

– Eh, nu pot să zic că te condamn. Totuşi, e surprinzător: cînd o să începi să faci cercetări şi asta include intervievarea celor care or să apară în cadrul emisiunii, o să descoperi că majoritatea îşi doresc tare mult ca povestea lor să apară pe micul ecran. Doar dacă nu cumva sînt escroci; atunci chiar că trebuie să dezgropăm totul. Întotdeauna, cînd citesc o poveste ca a ta, mă întreb cum aş reacţiona eu dacă aş fi în locul persoanelor respective. Sper că aş fi în stare să fac ce-ai făcut tu, dar de unde să ştiu? Tu ai mai făcut aşa ceva înainte?

– Nu.

– Nu e uluitor? Nici măcar nu ştim ce fel de oameni sîntem în interior. Dar cum de lucrezi? Credeam că aceia care au avioane particulare, nu trebuie să muncească pentru a-şi cîştiga existenţa.

Valerie o privi surprinsă. Nimeni din cercul ei nu punea întrebări despre venitul cuiva.

– Adică, ăsta-i genul de lucru la care visăm, continuă Sophie. Un avion particular şi tot ce mai presupune asta: o casă mare, un apartament la Paris şi poate şi în altă parte, călătorii, haine de lux, un iaht... toate chestiile astea. Le-ai avut?

Valerie zîmbi.

– Nu-i de mirare că eşti bună în cercetare.

Sophie roşi.

– Adică sînt curioasă. Iartă-mă.

– Nu, eu te rog să mă ierţi, zise Valerie repede.

N-am vrut să spun asta, ci că te pricepi să pui întrebări.

Zîmbi din nou, cu căldură de data aceasta. Era greu să reziste farmecului inocent al lui Sophie. Dar de ce să reziste? Sophie Lazar îi oferea prietenia ei într-un moment cînd avea nevoie de ea. Îşi sunase cîţiva prieteni din Middleburg, dar aceştia păruseră la fel de jenaţi ca acei cărora le ceruse o slujbă. Şi, într-un fel, ea le înţelegea stînjeneala: nu ştiu cum să stea de vorbă cu ea fără să se împiedice de zidul care le separa siguranţa de situaţia ei delicată.

Sophie, însă, o acceptă aşa cum era; Sophie era curioasă în legătură cu venitul ei, dar nu era nici critică, nici jenată; Sophie nu căuta decît prietenie, nimic altceva. Pentru ca lumea să nu fie un loc îngrozitor, îşi spuse Valerie zîmbind.

– Am avut bani odată, spuse ea. Acum nu mai am. O să-ţi povestesc eu într-o bună zi.

– Mi-ar face plăcere, zise Sophie. Îmi place foarte mult să citesc despre bogătaşi, dar nu prea am ocazia să stau de vorbă cu ei. E ceva despre care ai vrea să vorbeşti? Soţul tău, de exemplu?

– Nu acum. Tu vrei să-mi povesteşti despre al tău?

– Ah, a trecut atîta timp. Mai degrabă ţi-aş povesti despre actualul meu prieten care vrea să mă ia de nevastă. Dar ar fi mai bine să aşteptăm, nu? Pînă cînd o să ne cunoaştem mai bine.

Valerie zîmbi.

– De obicei ne e la fel de greu să ascultăm intimităţi înainte de a fi pregătiţi să le dezvăluim.

Sophie păru uimită.

– Îmi place asta. Unde locuieşti?

– În Fairfax.

– Frumos şi aproape. Eu locuiesc în Falls Church, spuse ea, după care îşi termină supa şi se lăsă pe spate, zîmbind. Să-ţi spun cum o să facem. Eu o să te învăţ tot ce ştiu despre cercetare şi o să facem din masa de prînz un obicei, aşa că, în scurt timp, o să fim ca nişte vechi prietene şi o să vorbim despre orice. Cel

puţin asta aş vrea eu. Tu ce zici?

– De acord. Şi eu aş vrea asta. Mi-ar face chiar mare plăcere.

După aproape trei săptămîni de cînd lucra la E&N, cînd veni acasă, Valerie îşi găsi mama aşteptînd-o.

– Ştiu că ar fi trebuit să sun mai întîi, spuse Rosemary imediat după ce Valerie descuie şi intră în apartament. Dar nu puteam să mai aştept. Am luat trenul. Ştiai că e un tren minunat care face legătura între New York şi Washington? Merge atît de repede – şaptezeci şi cinci de mile pe oră, aşa mi-a zis conductorul – şi este extrem de curat, deşi mîncarea nu e cine ştie ce... gustări, sandvişuri, nu meniuri serioase şi te pun să ţi le cari singur. Dar, în cea mai mare parte, am fost impresionată. Cu excepţia faptului că trebuie să treci prin gara Penn; a fost groaznic... înspăimîntător. Ai idee cum e? Bineînţeles că am citit despre ea, dar nu-i acelaşi lucru cu a-i vedea pe toţi oamenii aceia care dorm acolo, trebuie să treci pe lîngă ei... n-aş fi crezut...

– Ia loc, mamă, spuse Valerie întrerupînd acel şir de cuvinte. O să-ţi fac puţin ceai. Spune-mi ce s-a-ntîmplat.

– Aici locuieşti? întrebă Rosemary, rotindu-şi privirea în jur.

Valerie umplea ceainicul.

– Nu te aud.

– Am spus... zise Rosemary, dar apoi tăcu brusc şi se lăsă pe spate, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

Valerie se aşeză lîngă ea.

– Te-ai gîndit să stai cu mine o vreme, nu-i aşa?

Rosemary încuviinţă.

– Credeam că îţi cauţi un apartament mai mic în New York.

– Am căutat. A fost cea mai groaznică experienţă. M-am dus dintr-un apartament oribil în altul; nici nu-ţi poţi închipui pentru ce au tupeu oamenii să ceară chirie. Nişte locuri micuţe şi întunecoase, în care abia poţi să te învîrţi, fără să mai vorbim de mobilă...

Aruncă iute o privire prin apartament şi tăcu.

Stătură în linişte un moment, pînă cînd ceainicul se auzi şuierînd şi Valerie se duse înapoi la bucătărie.

– Unde ţi-e bagajul? o întrebă ea.

– La gară, zise Rosemary, încet.

– E mult?

Rosemary nu răspunse.

– Cît de mult e, mamă?

– Nouă...

– Nouă valize? Eşti pregătită pentru toate cele patru anotimpuri.

– Nu fi sarcastică, Valerie; nu m-am gîndit. Totul era atît de îngrozitor şi eram atît de înspăimîntată... nu mi-am putut permite apartamentul acela, altul n-am găsit, nu ştiam ce să fac, încotro să pornesc, credeam că o să sfîrşesc pe stradă ca oamenii aceia despre care citim în ziare, aveam coşmaruri în legătură cu asta. Aşa că a trebuit să vin aici. A trebuit. Am şaizeci şi unu de ani şi nu mi-am închipuit... nu ştiam ce altceva să fac.

Valerie o luă pe după umeri.

– Îmi pare rău, spuse ea şi apoi ezită.

Îi era greu să spună cuvintele potrivite: că mama ei putea să stea cu ea cît voia.

– Ceaiul e gata, zise în cele din urmă şi turnă din ceainicul englezesc alb cu auriu.

– E de la Ferma Sterling, spuse Rosemary, plimbîndu-şi degetul peste modelul auriu de pe capac. E un lucru foarte fin. Unde e restul serviciului?

– La păstrare. N-am avut inima să-l vînd.

– Ce ai vîndut?

– Aproape toate lucrurile din porţelan, două servicii din argint; am păstrat unul; toate tacîmurile de argint, aproape toate lucrurile din cristal.

– Şi candelabrul rusesc?

– Nu se potrivea cu decorul de-aici.

Rosemary aruncă încă o privire încăperii şi se cutremură.

– Cum poţi să locuieşti aici? Cum ai putut să stai măcar o noapte, ca să nu mai vorbim de... cît a trecut?

– Puţin mai mult de şase săptămîni. Nu e ceva per-

manent, mamă. E doar o locuinţă unde poţi să stai o vreme, ca o cameră de hotel.

– Un hotel oribil, noi nu stăm în hoteluri oribile.

– Îmi amintesc cînd obişnuiam să spun asta. Aş prefera să nu mi se aducă aminte, zise ea apoi turnînd mai mult ceai în ceaşca lui Rosemary. Ţi-e foame? Am peşte şi salată la cină.

Rosemary îşi înălţă capul brusc.

– Găteşti? Dar nu te pricepi!

– Acum mă pricep. Şi stau într-o cameră de hotel oribilă. Şi am o slujbă şi un salariu care e mult mai bun decît celălalt, dar insuficient să plătesc o bucătăreasă. Cît mai ai de gînd să vorbeşti ca şi cum lucrurile ar fi neschimbate, mamă? Nimic nu mai e la fel: nici măcar un singur lucru nu mai e la fel ca înainte de prăbuşirea avionului. Încerc să mă obişnuiesc cu asta şi mi-e şi aşa destul de greu şi fără să vii tu să vorbeşti ca şi cum...

– Nu vorbi aşa cu mine! strigă Rosemary. Nu vrei să stau aici! Asta vrei să spui, de fapt, nu? Vrei să mă întorc la New York şi să te las în pace!

– Da, dar n-o să te las s-o faci.

– Da? Chiar ai spus da?

– Ai fi preferat să mint? Îţi spun ce simt, mamă, cred că ne datorăm una celeilalte măcar atîta lucru. Într-un fel, aş prefera să fiu singură. Trebuie să învăţ cum să trăiesc şi să gîndesc despre mine însămi; nu mai simt că sînt aceeaşi persoană care am fost toată viaţa. Trebuie să mă gîndesc la Carl, să încerc să înţeleg...

– La ce-ţi foloseşte să te gîndeşti la el? Te-ai măritat cu el şi el ne-a ruinat!

– Vrei să spui că ar fi trebuit să cer referinţe înainte să spun da. Ei bine, n-am făcut-o şi acum încerc să-nţeleg ce s-a-ntîmplat, să mă obişnuiesc cu locuinţa asta şi cu serviciul, să n-am mulţi prieteni şi nici un bărbat... Mamă, nu poţi să-nţelegi că nu mi-e deloc uşor?

Rosemary clătină din cap.

– Eşti dură şi impertinentă. Faci glume despre referinţe, zici că vrei să mă duc înapoi la New York... nu ştiu ce s-a-ntîmplat cu tine.

– Ba ştii, s-au întîmplat foarte multe lucruri, aproape peste noapte, aşa mi se pare, dar tu eşti prea ocupată cu autocompătimirea ca să mai dai atenţie.

– Ţi-am spus, nu suport cînd îmi vorbeşti aşa! De ce nu mi-aş plînge de milă? Cine s-o facă dacă nu eu? Am şaizeci şi unu de ani şi habar n-am ce o să se întîmple cu mine! La vîrsta mea, oamenii, mai ales văduvele, se aşteaptă să fie luate în grija copiilor!

– Asta şi am de gînd să fac, spuse Valerie încet.

Se simţea prinsă în capcană de propria-i stare nervoasă şi de pretenţiile lui Rosemary. Toată viaţa făcuse ce voise fără să fie răspunzătoare pentru altcineva şi acum, cînd trebuia să se concentreze ca să-şi clădească un fel de viaţă din ruinele pe care i le lăsase Carl, trebuia să mai aibă grijă şi de mama ei. „Nu e drept, fiicele trebuie să simtă că mamele lor vor avea grijă de ele."

Rosemary plîngea. Lacrimile îi şiroiau din ochii închişi, făcîndu-i faţa să sclipească de parcă ar fi stat în ploaie. „Eh, de fapt, asta se întîmplă, îşi spuse Valerie. Stă într-o furtună şi priveşte cum lumea îi e luată de vînt." Valerie simţea şi milă şi furie, muşchii îi erau încordaţi şi capul o durea. Cu fiecare zi care trecea, părea să aibă şi mai puţine alternative; fiecare pas o purta mai departe de viaţa pe care o dusese şi la care încă se mai gîndea – deşi nu foarte des – că avea să se întoarcă. Şi ce altceva avea să poată face decît să-şi cîştige existenţa şi să pună la punct o viaţă pentru două persoane? Nu avea importanţă; nu avea ce altceva să facă. Îi puse mamei ei o batistă în mînă şi o luă pe după umeri.

– Nu vreau să te întorci la New York. O să rămîi aici, cu mine. Ne descurcăm noi.

Rosemary se opri din plîns.

– Aici? întrebă ea.

– Oriunde hotărăsc eu, zise Valerie tăios, dar apoi oftă. Acum o să pregătim cina, continuă pe un ton degajat. Împreună. Femeile Ashbrook în bucătărie, cine ar fi crezut vreodată? O să-ţi spun adevărul. Nu sînt chiar o bucătărească, ci mai degrabă o ucenică. Citesc in-

strucţiunile, pun cîteva lucruri la un loc şi sper că o să iasă ceva cunoscut..

Rosemary rîse uşor.

– Pare riscant.

– Chiar este, dar sînt şi părţi bune. N-ar mai avea nici un farmec dacă am şti exact cum se va termina.

Rosemary clătină din cap.

– Mie îmi place să ştiu cum se termină lucrurile. Nu merg la un film dacă ştiu că se sfîrşeşte tragic şi întotdeauna citesc întîi ultimul capitol al unei cărţi, ca să fiu sigură că are un final fericit.

– Chiar? N-am ştiut. Dar asta strică tot farmecul, nu? Dacă scriitorul a plănuit totul de la început pînă la sfîrşit...

– Nu-mi pasă. Nu vreau să-mi pierd timpul decît cu ceva care se termină cu bine.

Valerie încuviinţă.

– O să-mi dau toată silinţa, murmură ea.

A doua zi începură să caute un apartament mai mare.

Le trebuiră două săptămîni pînă găsiră ceva. Rosemary, era tristă pentru că, deşi avea două nivele, nu era suficient de mare pentru mobila ei. Lui Valerie, însă, cele cinci încăperi i se păreau spaţioase şi minunate. Casa se afla în Falls Church, la cîteva străzi de a lui Sophie, care îi spusese lui Valerie de ea şi, la cîteva zile după închiriere, se mutară. Rosemary puse să i se aducă mobila de la New York şi înghesuiră cum putură în cele cinci camere; Valerie insistă să vîndă tot ce mai rămăsese.

– Sînt mult prea bune ca să fie vîndute! protestă Rosemary. Într-o bună zi, s-ar putea să ai nevoie de ele. Cînd o să-ţi recuperezi banii sau o să-ţi găseşti pe cineva să te măriţi; poţi să mobilezi o casă întreagă cu ce-i aici!

– Sau putem folosi banii acum, cînd avem nevoie de ei, spuse Valerie cu fermitate, iar Rosemary cedă, aşa cum făcea în ultima vreme, lăsînd-o pe Valerie să hotărască.

– Cît ai obţinut? o întrebă ea pe Valerie după ce avu loc vînzarea.

Banii se aflau în teancuri mici pe măsuţa de cafea din lemn de mahon.

– Aproape cinci mii de dolari.

Rosemary rămase cu gura căscată.

– Dar valorau treizeci! Patruzeci!

Valerie încuviinţă, uitîndu-se la bani. „Înainte cheltuiam cinci mii de dolari pe o singură rochie. Acum mi se pare o avere."

– Le-ai dat de pomană! strigă Rosemary, acuzator.

Valerie strînse toţi banii la un loc.

– Nu cred. Am fost la vreo două astfel de vînzări şi am văzut cît cereau oamenii. Nu voiam să rămînă nimic. Şi n-am vîndut tot, mamă, pentru Dumnezeu, uită-te în jurul tău.

Valerie vîrî banii în geantă, pentru a-i depune a doua zi dimineaţă în drum spre serviciu, dar, apoi, scoase o parte din ei.

– Cinăm în oraş, îi spuse lui Rosemary. O să sărbătorim noua noastră casă, deşteptăciunea de care am dat dovadă în înghesuirea tuturor acestor lucruri de aici şi noul nostru stil de viaţă în Falls Church.

Ştia că vorbea atît pentru sine, cît şi pentru mama ei.

– O să ajungem să cunoaştem Falls Chirch la fel de bine ca New York-ul; o să mergem la Washington, o să ne facem noi prieteni. O să fim foarte fericite aici.

Rosemary oftă. Valerie ignoră acea formă de exprimare a îndoielii, dar mai tîrziu, în seara aceea, cînd stătea în pat, îşi găsi ecoul în gîndurile ei. Pentru prima oară după mulţi ani, se afla în patul cel mare în care dormise în copilărie. Se foi agitată în pat, simţindu-şi trupul greu şi plin de dorinţă. Îi era dor de Cari. Fusese un amant foarte priceput şi se simţiseră minunată împreună.

– Nick, şopti ea oftînd.

Deschise ochii brusc şi îşi trase iute picioarele la loc, uitîndu-se la baldachin. Mîinile şi buzele cui şi le imaginase? Nu ale lui Nick, nu se putea să fi fost ale lui

Nick, nu după tot acel timp. Numele lui îi scăpase din greşeală, cu siguranţă. Nici măcar nu-l văzuse, decît de la distanţă, de cinci-şase săptămîni, cînd avusese loc interviul. Şi, după cum mergeau lucrurile, puteau să mai treacă încă şase luni pînă avea să-l revadă.

A fost o scăpare. Probabil că se gîndise la lucru şi de aceea rostise numele lui, nu pe al lui Cari.

Trebuie să fac ceva, îşi spuse ea. Nu fusese de-ajuns că aşezase mobila şi serviciile de porţelan, avea nevoie de mai mult.

– Ca o adolescentă care are un surplus de energie sexuală, murmură ea cu amărăciune. Trebuie să găsesc o modalitate de a o consuma.

Se dădu jos din pat şi se duse la biroul din colţ; acelaşi birou pe care îl folosise în copilărie şi adolescenţă pentru scrisul temelor, scrisorilor de dragoste şi poeziilor. Aprinse lampa de porţelan şi se uită la maldărul de haine care trebuiau aşezate în dulap şi sertare. Asta o să fie ceva bun de făcut vreo două ore, îşi spuse ea şi, goală în seara caldă, se puse pe treabă.

– A fost pe-aici unul din anchetatorii aceia, spuse Rosemary, cînd Valerie se întoarse de la serviciu la cîteva zile după ce se mutaseră. Nu pot să-mi închipui ce mai au să te întrebe; au trecut nouă luni de la accident. I-am spus că vii acasă la cinci şi jumătate.

Valerie se duse la bucătărie pentru a face un ceai, dar se întoarse imediat.

– N-ai spălat vasele de dimineaţă.

Rosemary se uita pe o revistă.

– N-am avut timp.

– N-ai avut absolut nimic de făcut. Ai stat aici toată ziua.

– N-a fost timp! M-am gîndit să le spăl, dar timpul mi-a fugit, pur şi simplu, printre degete. O să le spăl mîine.

– Aşa ai spus şi ieri şi alaltăieri.

Rosemary azvîrli revista.

– Trebuie doar să mă obişnuiesc cu ideea! Ar trebui

să fii în stare să înţelegi că nu mi-e uşor să mă schimb la vîrsta mea. Am şaizeci şi unu de ani şi niciodată n-am spălat vase, nici măcar nu m-am gîndit vreodată s-o fac.

– Nici n-ai vorbit despre vîrstă, pînă cînd n-a devenit o scuză.

Valerie îşi sesiză amărăciunea din glas şi, furioasă pe sine, se duse înapoi la bucătărie. Umplu o ceaşcă cu ceai, descurajată şi supărată. Se uită la ceainic, după care umplu o ceaşcă şi pentru mama ei. Tocmai intra cu tava în living-room, cînd se auzi soneria şi Rosemary se duse să deschidă.

– Bob Hayes de la Consiliul Siguranţei Transporturilor Naţionale, zise anchetatorul strîngîndu-i mîna lui Valerie. Avem raportul final şi am vrut să vi-l aduc personal, nu să vi-l trimit prin poştă.

– Final? întrebă Valerie aşezîndu-se. Aţi descoperit ceva nou?

Hayes clătină din cap.

– Aş vrea să fi descoperit. Am strîns aici tot ce-am aflat, zise el scoţînd un plic din servietă şi întinzîndu-i-l. Dacă vreţi să ştiţi pe scurt ce conţine...

– Da, spuse Valerie.

– Prăbuşirea a fost provocată de apa existentă în ambele rezervoare auxiliare de combustibil auxiliare şi de faptul că pilotul nu a efectuat verificările obligatorii înaintea decolării. Dacă ar fi făcut-o, nu se putea să nu fi descoperit apa. Dar se pare că a omis. De asemenea, pilotul n-a ţinut seama de procedura de zbor standard: se pare că a trecut pe ambele rezervoare auxiliare în acelaşi timp.

Valerie aşteptă.

– Asta-i tot?

– Tot.

– În tot raportul ăsta?

– Sînt o mulţime de interviuri, teste, analize, toată investigaţia. Dar asta e concluzia noastră.

– Bine, dar asta nu rezolvă nimic. Cari a zis că nu era posibil să fie apă în ambele rezervoare, că aşa ceva nu s-a mai întîmplat niciodată.

– Înţelegem că a spus asta. Nu se întîmplă des să fie apă în ambele rezervoare, dar asta am descoperit, probabil de la condens.

– Cari a zis că s-a făcut intenţionat. Doar am spus poliţiştilor treaba asta şi am spus şi anchetatorului dumneavoastră.

– Scrie în raport. Dar nu putem să facem nimic fără nici o dovadă. Şi nu avem nici una. Ceea ce ştim cu certitudine e că a fost apă în ambele rezervoare şi că pilotul n-a efectuat verificările dinainte de decolare.

Valerie se ridică şi îi aruncă o privire rece.

– Aşa e formulat în raport?

El încuviinţă.

– Că a fost vina lui Carlton şi că nimeni altcineva nu a fost implicat?

– Potrivit dovezilor pe care le avem, asta e singura concluzie pe care putem s-o tragem.

– Dar a spus ceva de o femeie. A zis că ar fi trebuit să-şi dea seama că putea să facă... ceva.

– Am inclus şi asta în raport, dar unii oameni spun ea cînd se referă la avioane şi bărci şi n-am descoperit nici urmă de vreo femeie. Mecanicii de la aeroportul din Placid n-au văzut nici una; şi nici cei din incinta aeroportului. Aceste acuzaţii, ştiţi... au fost făcute în nişte clipe cînd probabil că eraţi în stare de şoc, s-ar putea să nu fi auzit clar. Iar soţul dumneavoastră a recunoscut că a pierdut controlul. V-a cerut scuze pentru asta. Toţi pasagerii au declarat că delira. Şi dumneavoastră aţi spus-o.

– Am spus că avea febră şi era tulburat. Sper că în acest raport nu mi s-au redat greşit cuvintele.

– Nu cred. Îmi pare rău, doamnă Sterling. Am fi dorit să răspundem la toate întrebările pe care le aveţi, dar nu putem s-o facem întotdeauna.

– Şi mie îmi pare rău, zise ea cu răceală şi rămase nemişcată în timp ce el pleca.

Rosemary îi aruncă o privire şi se duse la bucătărie. Peste cîteva clipe, Valerie auzi zgomotul apei curgînd şi farfurii zdrăngănind. Oare cîte o să spargă? se întrebă ea.

„Nu prea multe, își spuse apoi. Mama ține la lucrurile din porțelan. O să descopere, spre marea ei dezamăgire, că se pricepe foarte bine la spălatul vaselor."

Se uită la raportul pe care îl ținea în mînă. „Nu știu mai mult decît acum nouă luni. Bănuiam că anchetatorii ăștia or să rezolve problema, dar ei n-au făcut decît să dea vina pe Carlton. Cît de ușor le-a fost să facă treaba asta, din moment ce el e mort.

Dar de ce n-aș face-o și eu? M-a înlăturat, eu de ce i-aș lua apărarea?

Pentru că l-am crezut cînd a zis că cineva a făcut ceva avionului. Și, dacă a fost așa, dacă există cea mai mică posibilitate ca acest lucru să fie adevărat, persoana aceea l-a ucis pe Cari și a fost cît pe-aci să ne omoare pe toți cei care eram cu el, așa că vreau să aflu cine a fost. Asta nu e pură curiozitate, ci o dorință de dreptate."

Se uită din nou la raport. Ce putea să facă ea mai mult decît echipele de anchetatori ai guvernului? Habar nu avea. Dar dacă fusese implicată o femeie, voia să știe. Pînă în clipa aceea, dintr-un anume motiv, nu voise să cerceteze, pentru că dădea naștere prea multor posibilități îngrozitoare. Dar acum trebuia să știe. Cari avusese o relație amoroasă, era sigură de asta. De ce să nu presupună că aceea era femeia pe care o acuzase el? Și apoi mai erau și banii. Nimeni nu dăduse de urma lor, dar poate că nu căutaseră unde trebuia. Erau acele personaje dubioase în compania cărora Sybille spusese că îl văzuse pe Carl la New York; poate că ei știau ceva de bani și poate că asta avea vreo legătură cu prăbușirea avionului. Va trebui să stau de vorbă cu Sybille, își spuse ea. Ar trebui să pot. Acum, că nu mai lucrez pentru ea, am putea să fim politicoase una cu cealaltă, atîta timp cît întrevederea n-o să dureze mult.

– Valerie? strigă Rosemary. Unde pun borcanul cu frișcă?

– Îți arăt imediat, zise ea, simțindu-se deodată plină de energie.

Erau atîtea de făcut. Imediat cum putea să-și ia puțin

liber de la serviciu sau să-şi organizeze weekend-urile în aşa fel încît să aibă cîteva ore pentru sine, avea să facă ea singură investigaţii. Nu avea să se mai bazeze pe alţii; avea să o facă ea însăşi. Şi, de data aceasta, avea să obţină răspunsurile pe care le dorea. Nu avea să se oprească pînă nu le descoperea.

CAPITOLUL 22

Sybille stătea în pragul uşii laterale a Catedralei Bucuriei, privind mulţimea de oameni intrînd în căldură şi strălucirea ei din lapoviţa care cădea în acea zi de noiembrie. Muzica de orgă se combina cu glasurile celor o mie de oameni, iar Sybille se uită la ceas, închipuindu-şi ce făcea Lily în micul ei apartament din spatele altarului.

La ora zece fix, cînd orga începea un crescendo, uşa cea masivă se deschidea şi Lily apărea, mică şi fragilă, pe fundalul lemnului de stejar.

Nevăzută de oameni şi nici de camere, Sybille încuviinţă mulţumită că totul se făcuse perfect. Era cea mai bună producţie a ei: o dramă pură, în care nimic nu distrăgea atenţia oamenilor de la Lily Grace.

– Ce fată minunată, spuse Floyd Bassington oprindu-se lîngă Sybille. N-am văzut pe nimeni care să vorbească mai sublim despre Dumnezeu.

„E opera mea“, îşi spuse Sybille. Pentru o clipă fu mulţumită. Totul se datora ei. Ea făcea totul din umbră. Altădată voise ca toată lumea să ştie de existenţa ei. Acum voia ca nimeni să nu fie conştient de ea, să nu aibă idee cine avea putere asupra lor, nici cum era folosită aceasta, nici cum erau manipulaţi. Nimeni nu ştia. Dar tot ce era acolo şi multe alte lucruri care nu se vedeau, existau datorită ei şi numai ei. Totul era al ei.

– Arch şi Monte sînt aici, spuse Bassington, frămîntîndu-i braţul deasupra cotului, şi Sybille se depărtă.

– Să nu-i lăsăm să ne aştepte, spuse ea luîndu-i-o

înainte prin iarba din spatele bisericii, îndreptîndu-se spre o casă albă cu două nivele şi o verandă spaţioasă, care se aflase acolo cînd membrii consiliului cumpăraseră terenul cu cele treisprezece milioane de dolari ale lui Carlton, şi în loc să o dărîme, făcuseră din ea sediul fundaţiei „Ora lui Grace".

Sybille îi găsi pe ceilalţi aşteptînd în biroul lui Bassington. Monte James, trezorierul fundaţiei şi preşedintele companiei *James Trust and Savings*, era un bărbat înalt, cu pungi sub ochi, nări care fremătau deasupra unor buze groase şi o burtă imensă traversată de o centură de cowboy. Purta cizme de cowboy cu tocuri înalte, indiferent dacă era în smoching sau blugi. Era mai înalt decît Arch Warman, vicepreşedintele şi secretarul fundaţiei şi preşedinte al companiei *Warman Developers and Contractors*, dar Arch era mai solid: în formă de ou începînd de la umerii lăsaţi pînă la şoldurile late, cu mîini şi picioare mici, ochi care îi licăreau în dosul unor ochelari pătraţi cu rame negre şi un păr vopsit negru, lăsat cărunt la tîmple, pentru că era de părere că îi dădea un aer demn. Cei doi stăteau pe canapeaua din piele de căprioară, iar pe măsuţa de cafea din faţa lor se aflau o sticlă de whisky, o carafă cu apă, un platou cu gogoşi şi un termos de cafea.

– Ah, micul dejun, spuse Bassington cu satisfacţie. Sybille?

– Cafea, zise ea, punîndu-şi servieta pe masă, lîngă gogoşi, dar fără să o deschidă. Dă-i drumul, îi spuse ea lui Bassington.

El îi dădu o ceaşcă de cafea.

– Jim şi Tammy Bakker. Buletinele de ştiri sînt pline de lucruri despre ei. De ce naiba nu se termină odată cu povestea asta afurisită? Majoritatea dispar, asta ia din ce în ce mai multă amploare.

– Lăcomie, sex şi bani, spuse Arch Warman. De ce să se stingă? Sînt subiecte despre care vrea să audă toată lumea.

– Ei bine, despre noi nu vor să audă, zise Monte James. M-am tot gîndit la asta, sîntem prea neinte-

resanți pentru presă. Nu lăcomie, nu sex, doar afaceri curate.

– Curate, spuse Warman rîzînd.

Bassington îi studie unghiile.

– Ați fost prudenți, spuse Sybille. Nu văd vreo urmă care să ducă la voi. Chiar dacă posturile de televiziune or să-și trimită cîini.

– Totuși, ar trebui să mai scăpăm de cîte ceva, zise Warman gînditor. Adică, dacă vreuna din reporterele alea deștepte de la televiziune începe să ne verifice și descoperă că avem un avion și conducem niște mașini, la naiba, ar putea să se întrebe de ce om avea nevoie de un asemenea nivel de trai ridicat, și de unde avem banii pentru asta.

– Nu scăpați de nimic, zise Sybille. Astea sînt cheltuieli firești. Chiar îi verifică pe toți predicatorii de televiziune?

– Presupun că, pînă la urmă, or să-i ia pe toți, zise Warman. Majoritatea sînt carne crudă pentru un leu înfometat. Dar noi sîntem în regulă, ai dreptate, Syb. Am fost foarte cuminți, foarte prudenți, foarte deștepți, aproape invizibili. Noi nu lăsăm urme ca Bakker.

– Nu te înfumura, zise ea. Lui Lily nu-i place înfumurarea.

Se lăsă o tăcere grea. Întotdeauna se întîmpla așa cînd Sybille rostea numele lui Lily astfel, ca pentru a le reaminti că nu ar fi existat nimic fără Lily și că Lily nu ar fi existat fără Sybille.

– Monte, spuse Sybille și simți o deosebită plăcere ca de fiecare dată cînd le rostea numele și îi vedea răspunzînd imediat.

– Donațiile de anul ăsta vor depăși șaptezeci și cinci de milioane, zise Monte prompt, lăsîndu-se pe spate și vorbind fără să se uite pe notițe, prezentînd situația financiară a acelui an care se apropia de sfîrșit.

Din cele șaptezeci și cinci de milioane de dolari, Monte Warman și Bassington aveau să achite avionul fundației, mașinile și călătoriile lor. Aveau să mai ia zece la sută din banii care soseau prin poștă, împărțindu-l cu

Sybille, aceasta luînd partea cea mai mare. Din cîştigurile obţinute de *Sybille Morgen Productions* acopereau costurile administrative legale ale fundaţiei: poştă, aparatură, întreţinerea birourilor, salariile secretarelor, funcţionarilor şi contabililor.

– Graceville, spuse Monte pe un ton plăcut şi se uită pe cifrele respective.

Faza iniţială a construirii oraşului avea să înghită o sută cincizeci de milioane de dolari. Dacă luau banii cu împrumut, ar fi putut încheia construcţia în doi ani.

Urmă un moment scurt de tăcere cînd Monte termină de vorbit.

– Arch, spuse Sybille.

Ochii negri ai lui Arch Warman licăriră.

– *Marrach Construction* este conform programului. Magazinele, restaurantele mă rog, tot ce mai e, vor fi gata la termen, la începutul lui iunie, se vor deschide odată cu prima aripă a hotelului, la sfîrşitul lui iulie. Locurile de recreere avansează şi ele; se vor deschide între iulie şi sfîrşitul anului. Casele vor fi ultimele; le programăm după terminarea hotelului, ceea ce nu se va întîmpla decît peste un an, dar le vom vinde devreme la preţuri de preconstrucţie după planuri, proiecte şi machete. Deocamdată nu văd vreun motiv să depăşim bugetul, zise el zîmbind.

– Floyd, zise Sybille.

Bassington lăsă jos gogoaşa şi citi din carneţel.

– Întregul consiliu director al fundaţiei se va întruni joi, iar eu îl voi propune pe Lars Olssen pentru postul de director. E preot, predă religia la şcoala de fete Fletcher; căsătorit, are patru copii şi o reputaţie foarte bună. Exact ce ne trebuie.

– Asta ar însemna să fim şapte, spuse Warman. Patru în afară de noi trei. Mi se pare prea mult.

– E limita, spuse Bassington. Dar n-aş vrea să-l pierd pe Olssen; e atît de respectabil...

Monte se încruntă.

– Syb, dacă ai fi tu directoare, m-aş simţi mult mai bine.

– Nu, spuse ea cu rigiditate, căci nu-i plăceau surprizele. Nu vreau să fiu la vedere.

– Cred că ar trebui să fii, insistă Monte. M-aş simţi de mii de ori mai bine dacă ne-am afla cu toţii la acelaşi nivel, la vedere.

– La vedere, zise Warman şi rîse.

– Asta ţi-e tot raportul? îl întrebă ea pe Bassington.

– Am ridicat o problemă, zise Monte. Vreau să faci parte din consiliu. Toată Fundaţia asta e creaţia ta, tu ai pus-o pe hîrtie înainte să apărem noi şi ai făcut o treabă bună, ne place ce-ai făcut, dar asta s-a întîmplat demult şi ar trebui să facem unele schimbări.

Sybille se uită la Bassington.

– De ce? îl întrebă acesta pe Monte. Totul merge foarte bine, de ce să schimbăm ceva? Sybille e o persoană modestă; îi place să stea în umbră. Eu tocmai asta admir la ea; nu i-aş cere să fie altfel. Şi cu siguranţă că n-aş forţa-o.

– Eh, nu sînt prea sigur de modestie, spuse Arch Warman. Dar nu asta e adevărata problemă, ci banii. Sybille primeşte o parte mai mare decît noi de fiecare dată şi nu-mi place deloc.

Bassington îi aruncă o privire lui Sybille, după care i se adresă lui Warman.

– Cîştigi mai mulţi bani cu *Marrach Construction* decît ai cîştigat vreodată. Ar trebui să fii recunoscător. Eu unul sînt, numai Dumnezeu ştie. Niciodată n-am crezut c-o să fiu milionar. Slujitorii Domnului nu sînt bogaţi de obicei. De ce trebuie să începi să fii lacom?

– Nu Arch e cel care e lacom, spuse Monte.

– Ah, ruşine să vă fie, exclamă Bassington. Sybille ne-o aduce pe Lily, o învaţă şi o educă, îi cîştigă încrederea aşa încît ea joacă după program şi aduce şaptezeci şi cinci de milioane anul ăsta. Şi voi vă luaţi de Sybille. Nu-i deloc creştineşte ceea ce faceţi. Şi nici inteligent. Lily o apreciază pe Sybille, aţi uitat asta?

Urmă un moment de linişte, timp în care ei îşi amintiră că Sybille deţinea toată puterea atîta vreme cît o avea pe Lily.

– O să mai vorbim altă dată despre asta, mormăi Warman. N-am spus că trebuie hotărît astăzi.

– La următoarea întîlnire, zise Monte, furios. Sau la cealaltă.

Urmă un alt moment de linişte. Sybille trase adînc aer în piept, fiind atît de furioasă încît nu putea vorbi deocamdată. Luase doi nenorociţi de oameni de afaceri şi un predicator ratat şi făcuse din ei milionari, iar acum, ei credeau că puteau să-i dea ordine. Putea să se descotorosească de ei în orice clipă, nu avea nevoie de ei.

Dar ştia că, totuşi, avea nevoie de ei, cel puţin deocamdată.

Se întoarse spre Bassington.

– Mai ai altceva?

– Păi, spuse el răsfoind hîrtiile pe care le ţinea în mînă. M-am gîndit puţin la Jim şi Tammy Bakker şi la toate acuzaţiile pe care le aduc Jerry Falwell şi alţi cîţiva. Ce vremuri urîte, toţi aceşti slujitori ai Domnului arătîndu-se cu degetul, nu mai pot să dorm noaptea de tristeţe şi disperare.

– Treci la obiect, mîrîi Monte.

– Imediat. Problema e că mă tem că, dacă toată afacerea asta n-o să se dea uitării cît mai curînd, oamenii or să înceapă să aibă îndoieli în legătură cu toţi predicatorii de televiziune, nu cu Lily în mod deosebit, ci în general, şi s-ar putea să fie mai zgîrciţi cu banii, cel puţin o vreme. M-am gîndit că...

– Ai naibii nesătui, izbucni Monte, îndreptîndu-şi furia asupra celor doi Bakker. Nu se mulţumeau cu predicatul, au trebuit să pună mîna pe fiecare bănuţ... Ne pun pe toţi în pericol.

– Nesătui, zise Warman şi rîse.

– M-am gîndit că Lily ar putea să preseze puţin cînd cere bani, continuă Bassington. Să spună că Graceville nu se poate deschide la termen din cauza banilor care lipsesc, inflaţiei, mă rog, existînd şanse numai dacă oamenii trimit cîţiva dolari în plus pe săptămînă.

– Nu-i o idee rea, zise Warman încruntat. Credincioşii să se simtă vinovaţi dacă o dezamăgesc pe Lily.

Monte încuviinţă.

– Sînt de acord, dar aş vrea s-o facă şi miercuri seara. Am mai cerut asta.

– Lily refuză, zise Bassington. Nu-i place să ceară bani deloc, dar o face pentru că Sybille a convins-o cît e de important. Miercurea, cînd răspunde la scrisori şi, într-un fel, face pe sfătuitoarea, nu vrea să ceară.

– Vorbeşte cu ea, îi spuse Monte lui Sybille. Ar putea să mai aducă încă douăzeci la sută.

– Ştiu, spuse Sybille cu răceală. Lily ştie că vreau s-o facă. Şi o s-o facă la un moment dat, o să fie de acord. Există lucruri, adăugă ea cu subînţeles, pe care nu le poţi obţine cu forţa.

– Eh, spuse Bassington în momentul de linişte care urmă, mai e ceva?

Sybille le dădu fiecăruia cîte o foaie de hîrtie.

– E un pian pe care intenţionez să-i prezint întregului consiliu joi.

– Statuturi de membru, spuse Warman aruncîndu-şi privirea pe hîrtie. Statuturi de membru pe viaţă al oraşului Graceville? Interesant...

– Ah, foarte interesant, spuse Bassington pe măsură ce citea. Un statut de membru în schimbul sumei de cinci mii de dolari, care le dă dreptul membrilor să locuiască la *Hotel Grace* cîte cinci zile pe an toată viaţa. O idee minunată, un gest de iubire, ceva nemaipomenit pentru cei care nu-şi pot permite vacanţe deosebite.

Monte zîmbi stins.

– Nemaipomenit, zise el. Exact pentru asta sîntem aici, să facem lucruri nemaipomenite. Îmi plac cifrele, îi spuse el apoi lui Sybille. Deşi, probabil că eşti prea optimistă cînd te aştepţi la cincizeci de mii de membri.

– Nu cred că sînt prea optimistă şi nici tu nu crezi asta cu adevărat, spuse ea cu răceală.

– Eh, va trebui să ne mai gîndim la asta. Cincizeci de mii a cîte cinci mii de persoană... două sute cincizeci de milioane... o cifră frumoasă şi rotundă. Te-ai gîndit cum o să fie cu familiile?

– Nu. Asta trebuie să facă oamenii din consiliu şi din

comitetul financiar.

El încuviinţă.

– O să încerc să vin cu ceva la întîlnirea de joi.

– Să vii sigur cu ceva joi.

Expresia de pe chipul lui se schimbă, îi aruncă o privire pătrunzătoare şi plină de răutate.

– Am înţeles, şefa, o să vin sigur cu ceva.

– Bine, zise Basssington vesel, ce-ar fi să ne mai servim cu nişte gogoşi şi cafea şi apoi să vorbim despre Lars Olssen? Mi-ar face plăcere să-l propun ca nou membru al consiliului joia viitoare.

Arch şi Monte schimbară o privire, căzînd de acord să tacă deocamdată. Ştiau că trebuiau să se întîlnească între patru ochi. Lăcomia lui Sybille nu mai cunoştea limite, chiar şi Bassington arătase că începuse să-l îngrijoreze acest lucru.

Predica lui Lily se terminase cînd ei se întoarseră la biserică, unde Lily aştepta să strîngă mîna fiecăruia şi să schimbe o vorbă cu cît mai mulţi. Era un ceremonial care dura o oră în fiecare duminică şi Lily îl urma întotdeauna cum se cuvenea. Îşi păstra zîmbetul pe buze şi strîngea mîinile cu căldură pînă cînd dispărea şi ultimul dintre credincioşi şi nu uita niciodată să privească spre cameră, chiar şi atunci cînd ştia că aceasta fusese închisă, iar operatorii îşi strîngeau lucrurile. Era un exerciţiu bun.

La început, Lily refuzase.

– Dar eu nu vreau să mă joc cu camera, Sybille. Pe mine mă interesează oamenii, nu camerele de luat vederi.

– Bineînţeles că te interesează oamenii, de asta te urmăreşte atîta lume. Dar întotdeauna trebuie să fii conştientă de cameră. Ai nevoie de ea, Lily. Cum ai putea să ajungi altfel la milioane de oameni care au nevoie de tine şi nu pot ajunge la catedrală să te asculte?

– Ah, spuse Lily dînd din cap aprobator.

Sybille se opri lîngă biserică şi o privi pe Lily, cum îşi lua rămas-bun de la ultimul dintre credincioşi. Se duse spre aceasta să-i spună că o aştepta la maşină pentru a

o duce în Culpeper, unde locuia într-o căsuţă pe care i-o cumpărase Sybille cu cîteva luni în urmă. Ultimele persoane care asistaseră la predică stăteau de vorbă cu ea, două femei, cu spatele la Sybille. Una din femei se întoarse uşor şi ea văzu că era Valerie.

Încremeni în locul unde se afla. Nu-i venea să creadă. O alungase complet din mintea ei. Îi luase totul, după care nu se mai gîndise la ea din iulie, de cînd o concediase. Eh, se mai gîndise la ea, totuşi din cînd în cînd, deoarece îi era imposibil să nu o facă, din moment ce locuia în casa care fusese a ei şi a lui Carlton, îşi creştea caii în grajdurile care îi aparţinuseră, zugrăvise şi remobilase camerele care fuseseră ale ei, admira grădinile care fuseseră ale lui Valerie. Tot ce fusese al lui Valerie era acum al ei. Valerie nu mai avea absolut nimic.

Dar acum, iat-o: Valerie Sterling, stînd foarte relaxată în faţa catedralei lui Sybille, purtînd un pulover pe gît şi un costum din tweed cu pantaloni care o făceau să pară la ea acasă în acea parte a Virginiei stînd de vorbă cu Lily de parcă ar fi fost vechi prietene. Sybille se duse drept spre ele.

– Sybille, exclamă Lily. Valerie a venit să mă asculte predicînd! Nu-i aşa că e minunat?

– Aşa e, spuse Sybille uitîndu-se la cealaltă femeie.

– Sophie Lazar, spuse aceasta întinzîndu-i mîna. Lucrez cu Valerie şi, cînd mi-a spus că o cunoaşte pe reverenda Lily, am zis că trebuie s-o întîlnesc neapărat.

– De ce? întrebă Sybille.

– Am văzut-o de multe ori la televizor. Spune lucruri care-mi plac foarte mult. Tocmai am început să studiez predicatorii, nu ştiu prea multe despre ei, dar pun pariu că reverend Grace e altfel decît toţi ceilalţi.

– E altfel decît toată lumea, spuse Sybille cu răceală. De ce te interesează predicatorii?

– Ca să văd cum sînt şi dacă ar trebui să-i ascult sau nu. Caut tot ajutorul pe care-l pot obţine.

– Am putea să stăm de vorbă o dată dacă vrei, zise Lily. Miercurea sînt în Fairfax ca să înregistrez emi-

siunea de seară. Am putea să ne întîlnim atunci, numai noi două.

– Mi-ar face plăcere, spuse Sophie.

– Unde lucrezi? o întrebă Sybille.

– La E & N. E o rețea de televiziune prin cablu...

– Știu ce e.

Cu chipul ca o mască, Sybille se întoarse spre Valerie.

– Deci și tu lucrezi acolo.

– Da. Lily a spus că o să ne arate puțin orașul Graceville. Ne însoțești și tu? Aș vrea să stăm de vorbă puțin.

– Ah, da, Sybille, vino și tu, te rog, spuse Lily. Știi mult mai multe lucruri despre oraș decît mine.

– Tu răspunzi de tot? întrebă Sophie.

– Nu. Eu n-am absolut nimic de-a face cu treburile astea. De ele se ocupă un consiliu director care mă angajează să produc emisiunile lui Lily. Nu știu chiar atît de multe lucruri cum își închipuie Lily, dar o să vă spun ceea ce știu, zise ea și întoarse spatele bisericii, unde aștepta Bassington. Am cîteva minute libere.

– Ah, mă bucur atît de mult, e mult mai plăcut cînd ești și tu, zise Lily încîntată și toate patru porniră pe poteca lată.

– Peste tot vor fi grădini, spuse ea arătînd în stînga și în dreapta. Grădini, copaci, un lac mic, ar trebui să vedeți desenele, sînt atît de frumoase.

Poteca se ramifica, într-o parte ducînd spre o parcare, în cealaltă parte, spre oraș.

– Și drept înainte e strada principală.

– Acela e hotelul, spuse Lily, plăcîndu-i rolul de ghid. Strada principală va duce direct la el, numai că la jumătate se desparte pentru a ocoli piața. De o parte și de alta a străzii principale și în jurul pieței or să fie magazine și restaurante, două cinematografe, cîteva locuri de recreere, piațete cu bănci și fîntîni și, bineînțeles, grădini...

– Ce fel de locuri de recreere? întrebă Sophie.

– Ah... popicării, bingo, săli de jocuri video, doar

două...

– Jocuri video? întrebă Sophie. Dar n-ar trebui să fie un oraş religios? Un fel de refugiu?

Lily roşi.

– Reverendul Bassington zice că e important să ne îngrijim şi de nevoile lumeşti ale oamenilor, nu numai de cele spirituale, pentru că trebuie să concurăm cu atracţiile lumii exterioare. Reverendul Bassington ştie mult mai multe despre lume decît mine şi e un om foarte bun...

– Cine e?

– Preşedintele fundaţiei. Biroul lui e în casa aceea, spuse Lily, arătîndu-le, iar Sophie se uită la casa cea albă şi frumoasă cu verandă. Terenul de golf va fi în spatele ei, spuse Lily apoi. Şi unul în miniatură, de asemenea, un lac mare pentru plimbări cu bărcile, înot şi schi nautic. Cai acolo, lîngă zona de picnic; grajdurile acolo, iar de cealaltă parte a terenului de golf, de-a lungul lui, vor fi case pe care oamenii le vor putea cumpăra.

– Ambiţios, spuse Sophie. Sînt extrem de impresionată. Cîte case vor fi?

– Nu ştiu încă. Nu cred că s-a hotărît.

– Cîte camere va avea hotelul?

– Nu ştiu.

– Cinci sute, spuse Sybille.

– Doamne, un adevărat oraş, zise Sophie. Cît costă aşa ceva?

Lily clătină din cap.

– Nu ştiu. Depinde de cît ne trimit oamenii. Nu putem construi dacă n-avem bani. Sybille e la curent cu planurile.

Sophie se întoarse spre Sybille, ridicînd din sprîncene.

– Pentru faza iniţială, două sute cincizeci de milioane, spuse Sybille. Ţi-am spus, Lily, dar nu-ţi place să te gîndeşti la bani.

– Aşa e, prefer să mă gîndesc la oameni.

Buzele lui Sophie mimau cuvintele două sute cinci-

zeci de milioane.

– Doar nu primeşti toţi banii ăştia din donaţii.

– Ah, ba da, ai rămîne surprinsă, zise Lily. Dar în mare parte vin de la cei care îmi scriu. E atîta bunătate în sufletele oamenilor. Întotdeauna am ştiut că există, dar, totuşi, să ai dovada acestui lucru în fiecare zi... mă face să mă simt ciudat. Bucuroasă, dar puţin speriată, uneori.

Surprinse privirea de avertizare a lui Sybille, începuse să intre în chestiuni prea personale, şi tăcu brusc.

– Am dat şi eu bani astăzi, zise Sophie puţin jenată. După predică, atunci cînd vorbeai despre visurile tale în legătură cu Graceville... niciodată nu dau, să ştii. Adică, de obicei sînt imună la astfel de îndemnuri.

– A fost momentul potrivit pentru a da şi ai făcut-o pentru o cauză bună. Mulţumesc, zise Lily zîmbind.

Ea şi Sophie o luară înainte pe strada principală, stînd de vorbă, iar Valerie şi Sybille rămaseră în urmă, păstrînd o anumită distanţă.

– Ai vrut să stai de vorbă cu mine? întrebă Sybille.

– Da, în legătură cu ce ai spus acum cîteva luni, după moartea lui Cari. Mi-ai spus că-l văzuseşi la New York cu nişte persoane dubioase, deloc genul de oameni în a căror companie te-ai fi aşteptat să-l întîlneşti. Aş vrea să-i văd pe aceşti oameni, speram că poţi să-mi spui mai multe despre ei.

– Nu-mi amintesc să fi spus aşa ceva.

Valerie se opri.

– Nu-ţi aminteşti?

– E adevărat că m-am întîlnit cu Cari de vreo două ori la New York, dar, persoane dubioase? Zău, Valerie, parcă ai fi citit nişte cărţi poliţiste de proastă calitate.

– Sau tu le-ai fi scris, spuse Valerie.

Sybille îşi întoarse capul brusc.

– Ce-nseamnă asta?

– Că născoceşti lucruri pe moment. Ori ai făcut-o prima oară ori acum. Mi-ai zis...

– Nu mă face mincinoasă! Ai mai făcut-o şi altădată şi ţi-am spus...

Se întoarse ca pentru a se depărta, dar apoi o privi din nou.

– Nu ţi-am spus niciodată că l-aş fi văzut pe Cari cu nişte persoane nici dubioase, nici altfel, nici la New York, nici în altă parte. De ce-ai venit azi aici?

– Am venit cu Sophie, zise Valerie surprinsă. Voia s-o cunoască pe Lily.

Sybille clătină din cap.

– Nu cred. Ai venit pentru că ai avut ceva în minte.

– Sybille, nu toată lumea complotează ca tine. Am venit pentru că m-a invitat prietena mea.

„Eu n-am vrut să vin deloc, dar n-o să vorbesc despre asta." De fapt, chiar îi fusese groază de întrevederea aceea; nu voise să se întoarcă la pădurile şi cîmpurile pe care le iubea şi să ştie că era doar în trecere. „N-am vrut să vin şi acum nu mai vreau să plec, dar n-o să vorbesc despre asta."

– Şi, într-adevăr, am ceva în minte, spuse ea puţin misterioasă, din moment ce era evident că pe Sybille o îngrijora ceva. Vreau să-ţi vorbesc încă de cînd... de vreo două luni.

– De cînd ce? Ce s-a întîmplat? întrebă Sybille uitîndu-se la ea. Spune-mi. Ştii că mă interesează.

Porniră din nou, apropiindu-se de Lily şi de Sophie, care ajunseseră în capătul străzii şi stăteau în faţa hotelului.

– De cînd cei de la CSTN mi-au adus raportul, spuse Valerie.

Nu voia să vorbească despre acel lucru, dar, dacă tot începuse, se gîndi să o facă pînă la capăt, după care avea să o ia pe Sophie şi să plece.

– Era apă în rezervoarele avionului şi Cari n-a făcut verificările dinaintea decolării. Asta a fost tot ce-au descoperit. Eu încerc să aflu mai multe.

– Asta a fost tot? Nimic altceva? întrebă Sybille, iar cînd Valerie încuviinţă, adăugă: Atunci, tu de ce faci pe detectivul?

– Pentru că nu cred explicaţiile lor, există încă prea multe întrebări. De asta voiam să stau de vorbă cu tine.

– Nu-mi vine să cred că faci asta. De ce nu renunţi? Ai o explicaţie, de ce nu-ţi ajunge?
– Deoarece Cari credea că cineva a umblat ia avion.
– A umblat la avion? Cum ar fi putut... De unde ştii?
– Mi-a spus el înainte să moară.
– Adică a crezut că cineva a pus apă în rezervoare ca să-l facă să se prăbuşească? Cei de la CSTN ştiau că a spus asta?
– Le-am zis. Dar se pare că n-au luat treaba asta în serios.
– Dacă n-au făcut-o ei, n-ar trebui s-o faci nici tu.
– Asta eu trebuie să hotărăsc, Sybille. Şi am hotărît s-o iau în serios.
– Nu-mi închipui de ce. Ai atîtea alte lucruri pe cap, nu-i aşa, acum că lucrezi sub Nick?
În voce i se strecurase venin. „Trebuie s-o las baltă, îşi spuse Valerie. Nu pot să stau de vorbă cu ea." Se uită în spatele lui Sybille, la pămîntul scurmat de buldozere şi la copacii dezrădăcinaţi şi stivuiţi într-o parte, gata să fie ridicaţi.
– Ce păcat că a trebuit să distrugi atîţia copaci.
Sybille îi aruncă o privire încărcată de furie. Cum îndrăznea să o critice? Trase adînc aer în piept, şi cînd vorbi, vocea îi era foarte mieroasă.
– Presupun că ţi-e dor de copaci, acum cînd locuieşti în Fairfax. E o suburbie atît de ordinară. Ce-ar fi să vii o dată pe la ferma Morgen? Mi-ar face plăcere să-ţi împrumut un cal. Sînt convinsă că o să găseşti unul care-ţi place şi ai putea să călăreşti cît...
Tăcu în clipa în care îi văzu privirea care arunca flăcări.
– Oricum ar fi Fairfax, nu-i atît de ordinar ca mintea ta şi-mi lasă un gust mult mai plăcut în gură, zise Valerie cu dispreţ, după care se depărtă, lăsînd-o pe Sybille în mijlocul drumului.
– Valerie, tocmai îi vorbeam lui Sophie despre hotel, zise Lily cînd o văzu venind lîngă ele. O să fie extraordinar, o să aibă chiar şi o sală de bal...
– Şi patru săli de conferinţe, spuse Sybille alăturîn-

du-li-se şi zîmbindu-i lui Valerie, încîntată că îi atinsese o coardă sensibilă. Şi cincizeci de căsuţe în spatele clădirii principale avînd fiecare cîte două dormitoare.

– Nu ajunsesem la căsuţe, spuse Lily. Şi o să avem grădini şi încă un lac mic şi o mulţime de copaci noi. Se uită în fugă la Valerie, dar cînd îi văzu expresia de pe chip, o privi mai stăruitor.

– Vrei să plecăm?

– Da, spuse Valerie. Dacă ai văzut destul.

– Dar am fi putut să luăm masa împreună! exclamă Lily. Aş putea să prepar ceva la mine. Am o casă minunată în Culpeper, spuse ea entuziasmată.

– Nu astăzi, zise Sybille. Săptămîna asta o să vorbeşti în faţa a două grupuri, trebuie să te pregăteşti.

– Ah, Sybille, măcar de data asta...

– Mă tem că nu se poate. Ştii cît de mult trebuie să munceşti la fiecare predică.

– Da, spuse Liiy cu o voce scăzută.

– O să venim altă dată, zise Valerie cu greu.

Era atît de dornică să plece, încît abia putea să stea liniştită.

– O să-te sunăm să fixăm o întîlnire pentru masa de prînz.

– Ah, da, vă rog, spuse Liiy, luminîndu-se la faţă. M-am simţit atît de bine. Nu prea stau de vorbă cu multă lume în afară de Sybille, sînt atît de ocupată...

Se întorseseră pentru a parcurge drumul înapoi. Valerie o luase înainte. Sybille rămăsese în urmă.

– N-ai prieteni? o întrebă Sophie pe Liiy. Nu te întîlneşti cu bărbaţi?

– Păi... bineînţeles că am prieteni. Toată lumea are prieteni. Dar nu mă întîlnesc cu bărbaţi.

– Nu? Deloc?

– Nu, nu pot. Rudy îmi spunea, cineva cu care am lucrat odată, un alt preot, îmi spunea că trebuie să fiu virgină, să dau un exemplu de puritate şi de perfecţiune. Şi să predic cu un fel de spiritualitate pe care n-aş avea-o dacă aş... duce o viaţă sexuală, zise ea

foarte încet. Zicea că, dacă sînt virgină, oamenii n-or să se gîndească la mine ca la o rivală, ci doar or să mă iubească. Şi, ştii, o dată am fost aleasă de Dumnezeu să supravieţuiesc cînd aş fi putut să mor, şi e cam acelaşi lucru, nu crezi? Mîna Domnului m-a salvat, numai mîna Domnului mă poate atinge.

Sophie ascultă ritmicitatea care i se strecurase în glas şi se cutremură uşor.

– Probabil, murmură ea, gîndindu-se că ar fi trebuit să spună ceva, după care merseră în tăcere pînă la biserică, unde se despărţiră.

Sophie clătină din cap cînd se îndreptă împreună cu Valerie spre parcare.

– Un lucru extrem de straniu, zise ea, după care se uită la Valerie. Te simţi bine?

– Da. Am părut supărată?

Sophie pufni.

– Nu-i cuvîntul potrivit. Gata să striveşti pe cineva cu călcîiul. Pe Sybille, presupun. Ce s-a întîmplat?

– M-a invitat să călăresc, să împrumut unul din caii ei.

– La propria ta fermă?

– Nu-i a mea.

– Ştiu, dar a fost, şi n-a trecut prea multă vreme... Cum a putut să...

– Hai să nu mai vorbim despre ea, Sophie. Ce începuseşi să spui? Ce-i atît de straniu?

– Ah, păi, Lily. Cînd e în biserică, în mausoleul ăla de marmură pe care ei îl numesc altar, mă face să mă simt de parcă aş fi tulburată şi aş avea nevoie de ajutor, şi numai Dumnezeu ştie că uneori chiar aşa e, şi că mă poate ajuta pentru că înţelege multe şi are idei bune. Pe urmă, spune ceva care-mi dă senzaţia că ea e cea care are nevoie de ajutor şi că eu sînt mama ei sau, cel puţin, sora mai mare, care ar trebui să aibă grijă de ea pentru că e atît de tînără şi un pic aeriană. Apoi îţi dă impresia că ar fi rătăcită sau într-un fel de transă. N-are prieteni sau rude şi se convinge singură de toată ches-

tia asta, pentru că e tot ce are. Pare atît de inocentă. Vulnerabilă. Mă rog. Înţelegi ce vreau să spun?

– Da, zise Valerie. Cred că tocmai de-asta are atîţia adepţi. Altădată credeam că predicatorii bărbaţi se bucură de cel mai mare succes, pentru că sînt ca nişte reprezentanţi ai lui Iisus şi că asta caută oamenii. Dar Liiy îi face pe oameni să vrea s-o ajute şi în acelaşi timp să creadă că ea îi ajută pe ei. E foarte personal, e aproape...

Făcu ochii mari cînd îi veni o idee.

– Ca o căsnicie. O relaţie în două sensuri, nimeni nu e pasiv; toţi dau şi primesc în acelaşi timp. E ceva incredibil de puternic. Mă întreb dacă înţelege asta cu adevărat. Păcat că e atît de dependentă de Sybille. AI aflat ce-ai vrut?

– Puţin. Ar trebui să verifici finanţele ca să-ţi dai seama ce se întîmplă cu adevărat. Sybille e o vrăjitoare, nu?

Valerie încuviinţă, gînditoare.

– Probabil.

– Tare mult voia să ştie ce urmăresc. Mă-ntreb ce-ar fi făcut dacă i-aş fi spus că fac cercetări pentru o emisiune specială legată de predicatorii TV.

– Ar fi luat-o pe Lily şi ar fi dispărut, presupun. Nu-i plac întrebările legate de ceea ce face. Crezi că Les vrea cu adevărat să facă emisiunea asta?

– Cine ştie? Facem cercetări pentru fiecare emisiune pe care se hotărăşte s-o realizeze. De ce? AI vrea să lucrezi la ea?

– S-ar putea. Dar aş vrea s-o scriu şi s-o prezint după ce cercetăm împreună. Nu crezi că am alcătui o echipă bună?

– Senzaţională. Te-a invitat Les să urci treapta spre redactor şi reporter?

– Nu încă.

– Mult noroc, îi spuse Sophie aşezîndu-se la volan, după care scoase maşina din parcare. Nu ştiam că avem nevoie de încă un redactor şi reporter.

– Nici Les nu ştie.

Sophie începu să rîdă.

– Dar o să-i spui tu. Bravo. Să-mi zici dacă am cu ce să te ajut.

– E cam devreme să stau de vorbă cu ei, continuă Valerie. După întîi ianuarie, cînd o să împlinesc şase luni de cînd lucrez aici, s-ar putea s-o fac. Şi atunci poate că o să-ţi cer ajutorul.

Învăţa să aibă răbdare. Învăţa multe lucruri, dar acesta era primul: să se gîndească la pasul următor şi să pregătească totul, pentru el, în loc să se arunce cu capul înainte în orice lucru care îi atrăgea atenţia, aşa cum făcea altădată. De fapt, începea să o intereseze noul ei stil de viaţă. Prietenia lui Sophie îi era de ajutor.

Deja folosea aparatura şi biblioteca la fel de uşor şi cu tot atîta pricepere cum altădată obişnuia să taie flori din seră. Mai tot timpul lucra la un computer care îi permitea să aducă pe ecran tot felul de informaţii din enciclopedii, ziare, reviste şi sute de cărţi de specialitate fără să se ridice de la birou. Aduna materiale şi scria rapoarte care depăşeau cu mult rezumatele care i se cereau. Cînd considera că un subiect nu era bun pentru „Dezvăluiri", raportul ei era scurt şi superficial. Dar cînd găsea unul care o interesa, scria un raport complet, cu liste ale celor care trebuiau intervievaţi, cu locurile care trebuiau vizitate, care din birourile E&N trebuiau folosite şi care era ideea principală a reportajului.

Scria duzini de rapoarte, pe care i le trimitea lui Earl şi acesta i le trimitea lui Les, care discuta multe din ele cu Nick, dar Valerie nu lua parte la acele discuţii, aşa că nu ştia care era soarta sugestiilor ei.

– Măcar ar putea să-ţi spună dacă le aruncă sau nu, zise Sophie. Lui Les şi lui Nick nu le stă în fire să fie nepoliticoşi.

– Poate se tem că o să scriu unele şi mai lungi dacă-mi mulţumesc şi nici unul dacă mă critică, spuse Valerie zîmbind.

– Dar trebuie să-ţi pese ce se-ntîmplă cu ceva la

care ai lucrat mult timp, insistă Sophie.

Valerie încuviinţă. Îi păsa. Dar era mai important pentru ea faptul că scria acele rapoarte, pentru că era atît de bucuroasă să descopere ce putea să facă. Nu-i venea să creadă cîtă plăcere îi oferea faptul că făcea ceva şi făcea bine. Mintea i se întindea, ca o pisică, şi se trezea. Şi, în curînd, în ciuda constrîngerilor unei slujbe cu program complet, cu care nu se obişnuia deloc, descoperi că se simţea chiar foarte bine.

Nu putea să vorbească despre acest lucru cu Rosemary, care îşi făcuse prietene în cartier şi îşi petrecea timpul cu ele, amintindu-şi de glorii ale altor vremuri.

„Aş vrea să pot vorbi cu Nick, îşi spuse ea într-o zi de decembrie. El ar înţelege, întotdeauna a simţit aşa. Eu nu mi-am dat seama pînă acum."

Dar nu avea ocazia să stea de vorbă cu el, din moment ce doar se salutau cînd se întîlneau pe coridoare. Toţi ştiau că Nick călătorea mai mult ca oricînd şi că, atunci cînd venea acasă, îşi petrecea mai tot timpul în biroul lui cu principalii colaboratori.

Mai erau două zile pînă la Crăciun şi cei patru membri ai departamentului de cercetare de la E&N luau cina în jurul unei mese mari, rotunde, aranjată pentru cinci persoane, la *La Bergerie* din oraşul vechi al Alexandriei. Aşa dădea Earl o masă de Crăciun pentru colegi şi era cuprins de nostalgie, la fel ca în fiecare an.

– Ne-a pus să muncim ca nebunii, mai mult decît am muncit vreodată înainte şi i-am mulţumit că ne-a dat şansa s-o facem. Doamne, acum doi ani, doi ani şi jumătate, pare să fi trecut mult mai mult.

– Sau mai puţin, zise Barney Abt. Cei mai scurţi doi ani şi jumătate din viaţa mea.

– Şi frumoşi, spuse Sophie. Crăciun fericit, adăugă ea apoi, ridicîndu-şi privirea cînd apăru Nick, care se aşeză pe al cincilea scaun. Vorbeam despre începuturile lui E&N.

– N-ar fi Crăciunul dacă n-aţi face-o, spuse el zîm-

bind, după care ridică paharul de vin, care fusese deja umplut. Sărbători fericite şi un An nou liniştit, sănătos şi prosper.

Începură să-şi amintească apoi de un incident care avusese loc demult la E&N şi Valerie se uită la ei. Erau relaxaţi şi se simţeau confortabil şi excelent împreună.

În timp ce mîncau aperitivele şi supa, discutară despre televiziune.

– Şaptezeci la sută din piaţă, spuse Earl. Asta e bănuiala mea, cablul o să fie în şaizeci şi cinci de milioane de case, nu? Peste cinci ani. Dar nu-i de-ajuns, oameni buni. Ar trebui să ajungem la nouăzeci, nouăzeci şi cinci la sută.

– Dacă îi atragem pe tineri, o să reuşim şi asta, zise Nick. Dacă or să comande cablul pentru noile lor case sau apartamente la fel de automat cum comandă apa, gazele şi telefonul, s-ar putea să ajungem la nouăzeci la sută sau chiar mai mult.

– Dă-le ce vor, zise Barney. E un vechi principiu în lumea spectacolelor.

Sophie îi aruncă o privire lui Nick.

– Le dăm ce vor bărbaţii, zise ea şi Nick rîse.

– Sophie şi cu mine nu sîntem de acord în privinţa asta, îi spuse el lui Valerie. Anul trecut am schimbat schema de programe ca să atragem mai mulţi telespectatori bărbaţi, pentru că agenţii de publicitate îi preferă, am adăugat trei documentare istorice şi o emisiune specială despre arme şi una despre vînătoare, spuse el zîmbind. Toate numai pasiuni ale bărbaţilor.

– Discriminare a sexelor, spuse Sophie. La fel aş zice şi dacă v-aţi axa pe prezentări de modă şi documentare despre tricotaje şi bigudiuri.

– Înţeleg, zise Nick. Dar n-am încălcat nici un principiu moral, dacă femeile ar vrea să urmărească un documentar despre războaiele navale, ar putea s-o facă. L-au urmărit pe cel despre patru sute de ani de sclavie. Doar nu crezi că am scăzut nivelul programelor cu asta, nu?

– Nu. Dar, pur şi simplu, nu-mi plac presupunerile.

– Problema e că nu sînt presupuneri, ci realitate. Există un public diferit pentru emisiuni diferite. Adevăratul truc e să atragi telespectatori diferiţi fără să te cobori la cel mai scăzut nivel. Nu cred că ne-am coborît.

– Ştiu, spuse Sophie. Am zis şi eu aşa.

– De fapt, aspectul masculin şi feminin aduce agenţii de publicitate? întrebă Valerie, care tăcuse de atîta timp, încît ceilalţi rămaseră surprinşi cînd o auziră. Credeam că vîrsta, venitul şi educaţia.

– Aşa e, spuse Nick. Dar agenţilor de publicitate le mai plac şi bărbaţii.

– Ei sînt marii cumpărători, spuse Earl. Femeile cumpără detergent, ceară pentru podea şi aspirină, nu vezi multe cumpărînd maşini, maşini de tuns iarba şi poliţe de asigurări.

Valerie îi întîlni privirea lui Sophie şi amîndouă începură să rîdă.

– Ei bine, femeile necăsătorite ar putea s-o facă... zise Earl şi fu salvat de apariţia chelnerului care le aduse următorul fel de mîncare.

După aceea, conversaţia varie de la politica statului Virginia la alegerile prezidenţiale care urmau să aibă loc anul următor, tulburările din Orientul Mijlociu, costurile biletelor de avion, scandalul din jurul lui Jim şi Tammy Bakker şi o posibilă ediţie specială despre predicatorii TV, dacă oamenii de la cercetare găseau ceva deosebit. Sophie se uită la Valerie, aşteptînd ca aceasta să spună ceva despre Liiy şi Graceville, dar ea nu o făcu. Valerie tăcu tot restul cinei, plăcîndu-i atmosfera caldă din jur şi simţind că făcea parte din ea.

– Vrea cineva să fie condus acasă? întrebă Earl împingîndu-şi scaunul în spate după ce îşi bău a treia ceaşcă de cafea.

Îi urmară şi ceilalţi exemplul şi începură să se ridice.

– Valerie, poţi să mai rămîi puţin? zise Nick.

– Bineînţeles, spuse ea, rezemîndu-se de spătar.

Nick le spuse la revedere celorlalţi, după care îşi reluă locul. Stăteau unul în faţa celuilalt, avînd între ei pahare, ceşti de cafea şi şervete mototolite. Nick îi făcu semn chelnerului şi mai comandă un coniac.

– Valerie?

– Da, mulţumesc.

Apoi fu linişte. Nick se lăsă pe spate, depărtîndu-se de masă şi aşezîndu-se picior peste picior. Valerie stătea dreaptă, privindu-l cu sprîncenele uşor arcuite. Nick luă paharul de coniac care îi fusese pus în faţă şi sorbi din el.

– Les ar fi vrut să-ţi spună treaba asta, dar a trebuit să plece din oraş după-amiază şi n-o să se întoarcă decît după întîi ianuarie, aşa că i-am spus că o să-ţi zic eu. Voiam să afli cît mai curînd.

Ea ţinea paharul de coniac în palmă şi aştepta, ţintuindu-l cu privirea.

– Nu ţi-am ignorat rapoartele, Les le are pe toate şi la cîteva din ele se lucrează pentru nişte posibile programe. Ar fi trebuit să-ţi spunem mai devreme, îmi pare rău că n-am făcut-o. Sîntem prea ocupaţi, dar bănuiesc că ai remarcat şi tu asta. Adevărul e că îmi... lui Les şi mie ne place ce faci, ne plac ideile tale şi felul cum le îmbini. Tot ce ne-ai trimis a fost gîndit, inteligent şi plin de imaginaţie. Uneori te avînţi prea mult, există lucruri pe care nu putem să le facem, din motive legale sau financiare, o să discutăm despre toate treburile astea cînd o să ne întîlnim cu toţii şi atunci o să înţelegi care sînt barierele cu care ne confruntăm.

Se îndreptă şi îşi schimbă poziţia picioarelor, de parcă acele cuvinte formale l-ar fi făcut să se simtă incomod. Privirea ei calmă părea să-l tragă spre ea, ca şi nemişcarea ei perfectă, atît de diferită de neastîmpărul de altădată. Atît de schimbată, îşi spuse el, ca de fiecare dată cînd îi citise rapoartele în ultimele cîteva luni cu o uimire crescîndă. Atît de imprevizibil schimbată.

– Am vrea să facem o schimbare la „Dezvăluiri",

spuse el. Cotele de audienţă sînt bune, dar am vrea să fie mult mai bune. În cazul ăsta, adăugă el zîmbind, am vrea să crească numărul telespectatoarelor. Dorim să adăugăm o prezentare a unei personalităţi, ceva asemănător cu ce face revista *People* atît de bine. Din politică, divertisment, afaceri, sport... nu vrem decît ca el sau ea să fie fascinant dintr-un motiv sau altul. Încă n-avem un titlu şi nici un format final, astea se vor pune la punct cu tine, sperăm. Pentru că vrem s-o faci tu.

Valerie se apleacă în faţă.

– S-o prezint?

– Tot. Să proiectezi, să faci cercetări, să prezinţi. Va trebui să discuţi despre subiecţii aleşi cu cei din comisia de selectare, la şedinţele căreia mai iau şi eu parte din cînd în cînd, iar avocaţii noştri vor trebui să-ţi citească scenariile, dar, altfel, emisiunea îţi aparţine. Poţi folosi echipa de la cercetare, dar probabil că nu vei avea nevoie de ei. Cel puţin la început ar trebui să te poţi descurca singură.

Ea se încruntă.

– Nu-mi dai oameni?

– O să ai un regizor din echipa care realizează „Dezvăluiri".

– Nu-i de-ajuns. Şaisprezece minute în fiecare săptămînă...

– Scuză-mă, nu ţi-am spus, vor fi doar patru minute. Atît putem scoate dintr-o oră în...

– Patru minute? Din toată ora îmi dai numai patru minute?

– Am încercat să scoatem mai mult, dar n-am putut. Dacă faci ceva foarte bun, o să ne mai gîndim şi poate o să mai modificăm ceva.

– Aţi putea modifica de-acum. Să fie zece minute; tot n-ar fi suficient, dar cel puţin aş putea avea o oarecare profunzime.

– Valerie, hotărîrea s-a luat. Din start, Les şi cu mine nu oferim o secvenţă de şaisprezece minute cuiva care n-are deloc experienţă în scrierea şi prezentarea unei

emisiuni. Şi în felul ăsta vrem să fie structurată ora. O să mai discutăm despre asta peste cîteva luni, după ce o să arăţi ce poţi să faci cu timpul pe care-l ai.

– Aţi luat hotărîrea fără mine, spuse ea cu răceală.

La fel de rece, Nick îi zise:

– Programăm o secvenţă de personalitate în cadrul emisiunii „Dezvăluiri", nu debutul unei vedete hollywoodiene. Şi o să realizăm cele patru minute, indiferent dacă o s-o faci tu sau altcineva.

Urmă un moment de linişte.

– Sînt chiar patru? întrebă ea.

– Nu chiar, aş vrea să fi fost.

El îi remarcă schimbarea din glas. Nici un acces de furie, îşi spuse, slavă Domnului! Era, evident, la fel de arogantă ca întotdeauna, dar el tot voia să vadă ce putea să facă din emisiunea aceea, atîta timp cît îşi putea stăpîni nervii.

– O să scrii o introducere şi o încheiere care or să intre în cele patru minute. Depinde de tine cît de lungi vor fi.

– Cîte cinci secunde fiecare, spuse ea deodată şi amîndoi începură să rîdă.

– Dacă reuşeşti să faci o introducere de cinci secunde, să ne înveţi şi pe noi, spuse Nick. Presupun că asta înseamnă da.

– Da.

Se simţea mai bine şi începu să-şi dea seama că ar fi putut rata şansa complet. E o şansă pentru care mulţi oameni ar da orice.

– Îţi mulţumesc, Nick, zise ea. Îmi pare rău că mi-a trebuit atîta pînă s-o spun. Aveam de gînd să te rog să-mi dai o emisiune, e mult mai bine cînd ţi se oferă.

El zîmbi.

– Nu era nevoie să mă rogi. Tot ce-ai scris ne-a convins că poţi să faci treaba asta. Ai cîştigat-o prin propriile puteri.

– Îţi mulţumesc, zise ea iarăşi.

„Am cîştigat prin propriile mele puteri", îşi spuse

apoi în sinea ei. Acele cuvinte obişnuite erau la fel de dulci ca o poezie. „Am cîştigat prin propriile puteri. Fără favoruri, fără atenţii speciale." Cîştigase prin propriile puteri.

Nick ocoli masa şi se aşeză lîngă ea.

– Bun venit la „Dezvăluiri", spuse el încet, doar pentru ea, ridicînd paharul de coniac. Abia aştept să lucrez cu tine.

CAPITOLUL 23

Dintr-o dată, ea abia aştepta să ajungă la serviciu în fiecare zi. Rosemary o vedea grăbindu-se să facă duş şi să se îmbrace, mîncînd repede şi plecînd cît se poate de devreme şi deveni îngrijorată.

– Nu te înţeleg, parcă ţi-ar plăcea să lucrezi, spuse ea, privindu-şi fiica stăruitor. Nu-i firesc. N-ar trebui să arăţi atît de încîntată pentru o slujbă. Dacă ar fi un bărbat, bineînţeles că ar fi cu totul altceva, dar o slujbă... Mă îngrijorezi.

Valerie rîse şi o sărută.

– Ţi-am spus totul despre treaba asta. Am ceva nou, ceva ce e numai al meu şi am ocazia să dovedesc ce pot să fac, mă simt minunat. Poate ar trebui să cauţi şi tu ceva asemănător.

– O slujbă? Valerie, nu se poate să vorbeşti serios. Ce-aş putea să fac? Vrei să spui că sînt o povară pentru tine? Ştiu că sînt şi asta mă îngrijorează, dar nu mi-am dat seama că e atît de groaznic, încît să-mi spui să... Nu ţi s-a mărit şi salariul cînd ţi-au dat să faci emisiunea asta?

– Ba da. Şi nu eşti deloc o povară. Şi nu-ţi spun să faci nimic.

Îşi puse taiorul.

– Dar cred că există unele lucruri pe care ai putea să

le faci şi care ar putea să-ţi ofere bucurii. Nu ţi-ar plăcea să afli? N-ai vrea să ştii ce poţi să faci?

– Nu, zise Rosemary simplu. Am şaizeci şi unu de ani, ştiu deja ce pot să fac, ce-mi place şi n-am de gînd s-o iau de la început, ca o adolescentă care obţine o slujbă la *McDonald's*.

– Of, mamă, spuse Valerie rîzînd din nou. Nu cred că te-ai descurca la *McDonald's*. Mă gîndeam la o galerie de artă sau un muzeu, îţi aduci aminte că discutam s-o fac eu? Te pricepi la artă la fel de bine ca mine.

– Ba nu-i adevărat.

– Ei, aproape la fel de bine. Şi ai gust, eleganţă, farmec şi te porţi minunat cu oamenii. Ai fi perfectă într-o galerie.

– Adică să fiu o vînzătoare.

Valerie închise ochii o secundă.

– Bănuiesc că asta vreau să spun. Nu-i nimic rău în a fi vînzătoare, să ştii, dar, dacă te deranjează chiar atît de mult, spune-i *consultant artistic*. Îmi sună destul de prestigios.

Deschise uşa de la intrare.

– Ne vedem mai tîrziu.

– Valerie, nu te supăra, dar nu înţelegi cît de greu îmi e. O să mă mai gîndesc, dacă insişti.

– Nu insist. Era o sugestie, zise ea şi dădu să plece.

– Vii acasă la cină? o întrebă Rosemary.

– Da.

– N-ai întîlnire în seara asta?

– Nu.

– Valerie, nu e bine să trăieşti ca un pustnic. Ar trebui să ieşi, să te distrezi, eşti tînără şi ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Eu nu pot s-o fac.

– N-am nevoie să aibă grijă de mine cineva, spuse Valerie. Pot s-o fac şi singură. Şi am o nouă slujbă, cu un viitor grozav.

– Muncind, zise Rosemary cu dispreţ.

– Pe diseară, spuse Valerie şi închise uşa cu fermitate în urma ei.

Valerie ocoli casa şi se urcă în maşină. Rosemary avea să se obişnuiască pînă la urmă, Valerie trebuia să se gîndească la patru minute, patru minute cu care putea să facă ce voia.

Intitulase secvenţa „Fiţi cu ochii pe..." şi lucra la ea de două luni, din ziua de 1 ianuarie. Din moment ce avea mai multe idei decît putea produce vreodată, făcu o listă şi înaintă, pentru început, comisiei de selecţie doar zece propuneri. Pentru cele care se aprobară, ea se documentă şi începu să scrie scenariile.

Niciodată nu fusese nervoasă sub luminile orbitoare, dar în după-amiaza aceea era. Cuvintele lui Les îi răsunau în minte. „Telespectatorii îşi folosesc telecomenzile ca pe nişte arme automate şi te împuşcă în trei secunde, dacă eşti plictisitor." Acea problemă nu o preocupase niciodată. Dar, acum, pentru prima oară, responsabilitatea era a ei.

– Vrei să reluăm începutul? o întrebă regizorul.

– Da, zise ea. Mulţumesc.

Întotdeauna fusese o chestiune de mîndrie faptul că nu trebuise să repete nici o parte a unei înregistrări. Asta-i ultima oară, îşi spuse ea, după care începu din nou.

Secvenţa lui Valerie apărea după al treilea reportaj din cadrul emisiunii „Dezvăluiri", prezenată de unul din reporterii emisiunii. La înregistrare, regizorul de platou citi introducerea reporterului, pentru ca Valerie să se poată ghida.

– Acestea sînt reportajele săptămînii, spuse el. Şi acum, Valerie Sterling ne va spune să fim cu ochii pe cineva care s-ar putea ca, pe viitor, să cucerească primele pagini ale ziarelor.

– Fiţi cu ochii pe... Salvatore Scutigera, spuse Valerie, care stătea lîngă o fereastră, pe jumătate întoarsă spre ea, privind la cameră. Ar putea fi un membru al guvernului pe care dumneavoastră nu-l-aţi ales.

Purta o rochie de un albastru precum cerul, un colier şi cercei din argint. Fardul îi făcea ochii să pară şi mai mari, buzele mai pline, cea de jos mai umedă. Părul

îi era pieptănat în valuri lungi şi grele, lăsînd să se zărească discret cerceii cînd se mişca, iar unghiile îi erau de un roşu-deschis. Se aplecă uşor în faţă, imprimînd cuvintelor un aer de intimitate.

– Este scund şi uscăţiv, aproape de optzeci de ani sau chiar trecut de această vîrstă şi...

– Stai, spuse regizorul din cabina de control. Valerie, scoate-ţi colierul.

Ea ştiu ce voia să spună din clipa în care îl auzi. „Fir-ar să fie, îşi spuse ea furioasă. Eu ştiu mai bine, eu ştiu mai bine. Îşi scoase colierul şi îl lăsă să cadă pe jos, lîngă scaun."

– Hai s-o luăm de la început, zise regizorul.

După aceea, nu mai avu loc nici o întrerupere şi, la sfîrşit, emoţia care o stăpînise dispăruse complet. Dar reapăru o oră mai tîrziu, cînd intră Nick. Conştientă de el, chiar în spatele ei, Valerie se văzu pe ecran.

– Fiţi cu ochii pe... Salvatore Scutigera. Ar putea fi un membru al guvernului pe care nu l-aţi ales. Este scund şi uscăţiv, aproape de optzeci de ani; sau chiar trecut de această vîrstă, şi îndreptîndu-se rapid spre următoarea aniversare, un om dinamic care foloseşte lumea ca birou personal. Are un birou oficial aici, la New York, şi un altul la Roma, dar rareori este prezent în ele. Pe uşă scrie *Călătorii de parteneriat* şi chiar cu acest lucru se ocupă, organizează excursii de grup în orice ţară din lume, dar, în ultima vreme, biroul nostru de ştiri din Orientul Mijlociu ne-a adus la cunoştinţă că s-ar putea să mai aibă o activitate, în umbră, ca agent al unor guverne, organizînd întîlniri politice şi economice pe care o persoană, sau chiar mai multe, ar dori să le ţină secrete. Numele lui este Salvatore Scutigera.

– Nu, nu, spuse Scutigera, apărînd pe micul ecran, mic şi uscat ca o măslină mediteraneană.

Stătea pe un fotoliu în faţa lui Valerie în biroul lui din New York, întinzînd mîinile ca pentru a arăta că erau goale.

– Sînt un om simplu, îmi place să călătoresc, îmi place să-i ajut pe alţii să fie fericiţi. Din cînd în cînd mai

fac un serviciu cîte unui prieten. Dar, agent pentru guverne? În nici un caz.

Valerie reapăru pe ecran, de data aceasta stînd pe un fotoliu de un albastru-închis lîngă fereastră.

– Sal Scutigera s-a născut la Roma în anul 1912. Părinţii lui au emigrat în America cu puţin înainte de primul război mondial, iar ei a crescut în New York City. Încă de pe vremea cînd avea opt ani a cîştigat bani din vînzarea de haine şi piese de mobilier aruncate.

– Ei, nu erau chiar aruncate, îi spuse Scutigera lui Valerie. Erau, s-ar putea spune, împrumutate. Ridicate. Furate. Dar eram nişte copii nerăbdători şi apelam la scurtături. Alte vremuri, alte metode.

– În ultimul an de liceu el şi-a descoperit talentul de organizator şi a început să facă diverse aranjamente pentru vecinii săi cînd aceştia voiau să plece în călătorii. Şi, în scurt timp, a fost remarcat de oameni care lucrau în domeniu.

– Agenţi de turism, îi explică Scutigera lui Valerie în biroul lui. Ei trimiteau oamenii în diverse locuri, asta se întîmpla prin anii '20 şi '30. Uneori îi trimiteau în alte oraşe, alteori la fundul rîului, împachetaţi în propriile valize de ciment. Eu n-am făcut niciodată asta. Le-am spus că nu era genul meu; eu eram sensibil. Eu doar trimiteam oamenii afară din oraş atunci cînd nu mai erau doriţi. Dar eram tineri şi plini de neastîmpăr. Alte vremuri, alte cariere.

În fotoliul ei, Valerie spuse:

– *Călătorii de parteneriat* a luat fiinţă în 1952, creată de trei prieteni din acea perioadă de început. Sal Scutigera a cumpărat părţile celorlalţi doi parteneri ai săi în 1970 şi a devenit singurul proprietar al agenţiei; stăpîn al numeroaselor filiale şi al nenumăraţilor angajaţi, prieten sau cunoscut al liderilor de guverne şi companii din cel puţin cincizeci şi una din ţări, unde agenţia sa organizează excursii, expert în arta organizării, această sarcină delicată care uneşte tot ce este depărtat, distant şi neverosimil. Birourile noastre din Orientul Mijlociu ne-au anunţat că una din aceste combinaţii

everosimile pare să fi rezultat atunci cînd Sal Scutigera organizat recent o întîlnire în Maroc între liderii guveramentali din Statele Unite şi patru ţări din Orientul Mijlociu.

– Nu, spuse Scutigera admonestînd-o cu degetul pe 'alerie. Îmi placi, domnişoară, eşti sinceră şi plăcută chiului, dar te grăbeşti prea tare să tragi concluzii şi rezi că o să fiu de acord cu dumneata.

– N-aţi avut nici o legătură cu întîlnirea aceea? îl ıtrebă Valerie cu blîndeţe.

– O foarte mică legătură. Aveau nevoie de camere e hotel şi de o cameră unde să se întîlnească şi voiau a totul să rămînă secret. Asta mi-e meseria, lucrez în lomeniul turismului şi nu vorbesc mult. Şi îmi place să-i ac pe oameni fericiţi. Asta mi-e adevărata meserie: îi ac pe oameni fericiţi.

Din fotoliul ei de lîngă fereastră, Valerie îl întrebă pe elespectatori.

– Este, oare, Salvatore Scutigera un simplu agent de urism? Sau este un ambasador special a cărui expeienţă este de vînzare, manevrînd din umbră pentru a mplini dorinţele guvernelor care nu vor ca popoarele lor ă ştie ce fac? Fiţi cu ochii pe el.

Se întoarse apoi pentru a privi spre o altă cameră.

– Sînt Valerie Sterling. Voi fi din nou alături de dumeavoastră săptămîna viitoare, cu ochii pe... Stanley lewell. Pînă atunci, din partea noastră, a celor de la Dezvăluiri", mulţumim şi noapte bună.

În mica încăpere de editare era linişte. Nick şi Vaerie se ridicară în acelaşi timp.

– Bine făcut, spuse Nick. Îmi place cum scrii şi cum editezi. Şi eşti minunată pe ecran. Asta nu s-a schimbat. Cîte ore ţi-au trebuit ca să-l faci să spună toate astea?

– Şase.

Radia, atît datorită bucuriei de a fi realizat ceva penru prima oară, cît şi datorită laudei lui Nick.

– De fapt, aproape şapte. Avea tendinţa să bată cîmpii.

– Dar l-ai făcut să aibă încredere în tine.

– Mi-a plăcut de el, spuse Valerie încet, dar e ceva în neregulă. Cred ceea ce mi-a spus, dar mai cred şi că totul e o minciună... sau o denaturare, pentru că nu era povestea principală.

– Instinctul îţi spune asta? Sau ai observat ceva în timp ce erai în biroul lui?

– Instinctul. Nu era nimic de observat, din cîte am văzut. Totul era atît de ordonat, încît am impresia că tocmai se terminase de făcut curăţenie înainte să intru eu. Cred că nu era nici măcar o amprentă.

El îi aruncă o privire.

– Crezi că ar merita să-i acordăm mai multă atenţie la „Dezvăluiri"?

– S-ar putea.

– O să vorbesc cu Les. Ar mai trebui să-i spun ceva?

– Că Scutigera înseamnă în italiană mirlapod. Şi, uneori, păianjen.

Nick zîmbi.

– O să-i spun. Mulţumesc.

Ieşiră din cabina de editare, pregătindu-se să apuce în direcţii opuse, Nick spre biroul lui, Valerie spre al ei. Nick, însă, nu voia să se mişte.

În lumina puternică a coridorului, Valerie îi zîmbi.

– Mi-a plăcut cum ai înţeles ce-am vrut să spun cu amprentele. E foarte plăcut să fii înţeles fără eforturi.

El îşi amintea şi acest lucru: felul deschis în care ea îşi exprima sentimentele. Nu se mai gîndise la asta de multă vreme.

– E plăcut, într-adevăr, recunoscu el. Poate mai vorbim altă dată despre asta.

– Poate, zise ea degajată. Îţi mulţumesc că ai fost aici astăzi, adăugă apoi şi se întoarse pentru a porni spre cabină.

– Valerie, spuse el şi ea se întoarse. Cine e Stanley Jewell?

Ea zîmbi din nou.

– Un dresor de lei de la *Barnum and Bailey.* Va trebui să-mi urmăreşti emisiunea de săptămîna viitoare

ca să afli restul.

– O să-ncerc să ajung mai devreme, aş vrea să fiu de faţă la înregistrare, zise el. Şi chiar o făcu, în fiecare joi.

În acea primă săptămînă, după emisiunea lui Valerie despre Scutigera, nu se văzură deloc. Nick făcu o scurtă călătorie de afaceri, iar Valerie se documentă în legătură cu viaţa lui Stanley Jewell, care, de curînd, renunţase la dresura de lei pentru a deveni casier principal pentru Partidul Republican.

Dar, mai întîi, a doua zi după emisiunea despre Scutigera, Les se duse la biroul ei.

– Bună emisiunea despre Scutigera, zise el. Nu sînt decît cîteva probleme.

Ea închise telefonul.

– Nick a zis că a fost bine.

– A avut dreptate. Dar sînt şi cîteva probleme. În primul rînd, colierul.

– Ştiu, spuse Valerie. Îmi pare rău. Ştiu că argintul reflectă prea multă lumină, nu-mi închipui cum de-am uitat. Îmi pare rău.

El îi dădu colierul.

– L-ai lăsat pe jos. În al doilea rînd, ne-ai lăsat să-ţi vedem neîncrederea o dată. Unii reporteri fac asta foarte mult, mai ales la şaizeci de minute, noi n-o facem. În al treilea rînd, vorbeşti prea repede, nu tot timpul, ci doar din cînd în cînd. În al patrulea rînd, nu te-ai legat de afirmaţia lui finală. Cînd a recunoscut că le-a făcut rost de camere de hotel, poate ar fi trebuit să mai pui accent pe asta. În al cincilea rînd, mi-ar fi plăcut cîteva imagini cu el în copilărie şi poate cu zona în care a crescut. În al şaselea rînd...

– Mai durează mult? întrebă ea cu răceală.

Les se rezemă de spătar şi îşi încrucişă picioarele.

– Bănuiesc că o să dureze cît vrei tu de mult. Pot să termin în cinci minute... sau într-o oră, dacă e nevoie să-ţi explic de ce-mi fac meseria.

– Îmi pare rău, spuse ea rigidă. Ştiam că am făcut

greşeli, ştiam chiar şi care erau majoritatea. Continui să învăţ.

– Da, ştim asta, zise Les zîmbind. Ne-am şi aşteptat chiar. Şi acum?

– Spune-mi şi restul greşelilor şi eu o să le îndrept, zise ea degajată. Data viitoare cînd Nick o să-mi mai spună că sînt bună, aş vrea să cred că e sincer.

– A fost. Ai fost bună, într-adevăr. Şi o să te descurci şi mai bine. Nu mai e decît o singură problemă: nu ne-ai oferit nici un motiv să credem că tipul ăsta ar putea deveni mai important. Avem ceva despre el şi e interesant, dar ce ar putea să facă în aşa fel încît să ne gîndim la el, altceva în afară de ceea ce face deja? Poate că e suficient, dar dacă-i aşa, de ce? De ce ne-ar interesa persoana lui? Înţelegi?

– Da. Probabil că e lucrul cel mai important pe care l-ai spus. Mulţumesc.

– Pentru puţin, spuse el şi apoi făcu o pauză. Nu trebuie să arăţi că poţi să faci totul singură, să ştii. Sîntem aici ca să ajutăm.

Ea încuviinţă absentă. Les văzu că nota ceva. Îşi punea pe hîrtie greşelile.

La fel se întîmplă în fiecare săptămînă, iar la sfîrşitul fiecăreia Nick apărea în studio sau în cabina de control, în timp ce Valerie îşi prindea microfonul şi verifica sunetul, aşezîndu-se tăcut într-un colţ şi urmărind înregistrarea.

Parcă s-ar fi cunoscut din nou, cu mult mai multă prudenţă decît prima oară. Valerie se trezi gîndindu-se la Nick în timpul zilei şi mult mai des seara, cînd stătea acasă cu Rosemary, citind sau schimbînd canalele de televiziune pentru a vedea ce făcea concurenţa. Cel mai mult se gîndea la el noaptea cînd stătea întinsă în pat în camera ei plină cu mobila din copilărie şi se lupta cu dorinţele care îi tulburau trupul, numai atunci, în pat, cînd nu era captivată de lucru şi de conversaţiile cu prietenii şi colegii.

Se întrebă dacă îl găsea atrăgător pentru că era

bogat, pentru că încerca să retrăiască tinereţea, pentru că dorea extrem de mult apropierea unui bărbat sau pentru că era din nou atrasă de el, din aceleaşi motive pentru care fusese prima oară.

„N-o să ştiu decît după ce o să-mi petrec mai mult timp cu el, îşi spuse ea. Şi se pare că asta n-o să se întîmple decît dacă o să fac eu să se întîmple."

Nu o interesau bărbaţii pe care îi cunoştea şi, astfel, nu mai ieşea seara, doar dacă nu cumva o însoţea pe Rosemary la un concert sau la un film. Îşi cumpără cîteva rochii şi costume noi pentru a le îmbrăca la apariţiile pe micul ecran. Era foarte bine că avea slujba, îşi spuse ea, doar ea îi mai aducea satisfacţii acum.

Apoi, deodată, se duse în Italia şi totul în viaţa ei se schimbă.

Bineînţeles că mai fusese acolo de multe ori, într-o viaţă care acum dispăruse complet. Numai că acum fu cu totul altceva. De data aceasta se duse cu Nick.

Nu începu aşa. Ea ştia că el urma să plece în Italia în iunie, i-o spusese el la sfîrşitul lui mai cînd ieşise cu ea din studio, unde ea terminase de înregistrat o altă emisiune. Era prima oară cînd îi spusese că pleca, deşi făcea cîte două, trei călătorii scurte pe lună, poate chiar mai multe, despre care ea ştia.

– O să pierd vreo două emisiuni de-ale tale, îi spuse el. Îmi pare rău.

– Şi mie, zise Valerie. Mă obişnuisem să ştiu că eşti acolo, dincolo de lumini. Mă întreb ce o să fac diferit dacă tu o să fii plecat.

– Eşti sigură că o s-o faci?

Ea încuviinţă.

– Cred că tot ceea ce facem e influenţat de persoanele care asistă.

El îşi înălţă sprîncene.

– Crezi că oamenii joacă teatru întotdeauna pentru a face pe plac unui public?

Valerie se gîndi la Sybille.

– Unii joacă teatru tot timpul, spuse ea gînditoare,

indiferent cine e de faţă. Dar am vrut să spun că ne schimbăm modul de a ne comporta în funcţie de cei care ne privesc şi de ceea ce credem că aşteaptă persoanele respective. Felul cum vorbim, dacă folosim sau nu cuvinte sau idei complicate, cît de mult gesticulăm... şi mai multe, probabil. Într-un fel, sîntem ca nişte cameleoni.

– Dar nu ştii sigur că sînt de faţă, nu poţi să mă vezi în colţul meu sau în cabina de control. Dacă aş pleca la jumătatea programului?

– Aş crede că s-a întîmplat ceva pe undeva, pentru că eşti prea politicos ca să pleci din orice alt motiv.

El rîse uşor.

– Nu-i un răspuns la întrebarea mea.

– N-ar avea importanţă dacă ai pleca sau nu. Important e că eu cred că tu eşti acolo. De aceea unii oameni nu suportă să fie singuri, nu ştiu cum să se comporte dacă nu trebuie să se gîndească la faptul că îi priveşte cineva.

Nick o privi cu atenţie. Se gîndi la Sybille.

– O idee interesantă, zise el. Abia aştept să-ţi văd înregistrările cînd mă-ntorc.

– Eu abia aştept să le văd imediat după ce le fac, spuse ea şi se despărţiră zîmbind.

Nick plecă în Italia în prima săptămînă a lunii iunie. Nu mai fusese niciodată acolo. Intenţionase să-l ia pe Chad, dar, chiar cu o săptămînă în urmă, cînd se sfîrşea anul şcolar, un coleg de clasă îl invitase la reşedinţa de vară a familiei lui, în Vermont, unde puteau să înoate, să călărească şi să umble prin pădure.

– Aş vrea să le fac pe amîndouă, spuse Chad supărat în timpul cinei. Cum se face că lucrurile se întîmplă întotdeauna în acelaşi timp? Viaţa nu e dreaptă.

– Probabil că nu, zise Nick serios. E la fel de greu şi pentru mine, să ştii, pentru că şi eu aş vrea să le faci pe amîndouă.

– Atunci de ce nu putem să mergem în Italia în iulie?

– Pentru că am întîlniri în trei oraşe şi nu pot s-o

amîn pe nici una. Aş fi vrut s-o pot face. O să mai am şi altele în cursul anului, ce-ai zice să mă însoţeşti la Londra în septembrie?

– Încep şcoala, spuse Chad trist. După cum stau lucrurile, n-o să-mi ajungă viaţa să fac nici măcar o sutime din ceea ce vreau.

Nick rîse.

– Ţinînd cont că abia ai împlinit doisprezece ani, cred că ai timp să faci mult mai mult decît atît. Cum crezi că mă simt eu, la vîrsta mea înaintată?

Chad îl studie.

– Bătrîn, presupun. Nu mai ieşi atît de mult ca înainte şi nici nu mai vorbeşti despre o altă căsătorie. O să cresc pînă la capăt fără o mamă.

Tăcură, gîndindu-se amîndoi la mama pe care Chad o avea, totuşi.

– Adică, o mamă care să fie aici. Spunîndu-mi să-mi fac ordine în cameră, la ce oră să vin acasă şi lucruri pe care n-am voie să le fac.

– Îţi spun eu toate astea, zise Nick încet. Şi Elena. Şi Manuel.

– Sigur, spuse Chad concentrîndu-se pentru a face o piramidă din boabe de mazăre în mijlocul farfuriei. E-n regulă, tată, zise el în cele din urmă, ridicîndu-şi privirea şi zîmbind. Nu vreau să te grăbeşti să faci ceva ce nu trebuie, probabil că ai face o greşeală îngrozitoare. Mai aşteaptă unsprezece ani, ca să fii sigur.

Nick izbucni în rîs.

– Îţi mulţumesc foarte mult, s-ar putea s-o fac.

– Exact de asta mi-era teamă.

– Sau s-ar putea să n-o fac, spuse Nick uitîndu-se la fiul lui. Îţi aminteşti de Valerie Sterling? Am luat masa cu ea...

– În Middleburg. În ziua cînd am fost la biserică. Bineînţeles că-mi amintesc, era grozavă.

– Lucrează la E & N, spuse Nick.

– Adevărat? Da, dar e căsătorită.

– Soţul ei a murit.

Chipul lui Chad se lumină.

– Ce bine! Adică, păcat, dar... să ştii că nici măcar nu mi-l mai amintesc, adică nu părea deosebit.

Puse capăt multitudinii de gînduri.

– Şi de aceea lucrează pentru tine? Pentru că a murit el?

– Asta e unul din motive.

– Şi ieşi cu ea sau ce faci?

– Nu încă. M-am gîndit la asta.

– Ai putea să mai aştepţi unsprezece ani.

– Nu cred că aş mai aştepta atîta.

Elena le aduse desertul şi Nick schimbă subiectul, bucuros că aflase că-i plăcea să vorbească despre Valerie, dar stînjenit de stilul indirect şi de agerimea minţii teribil de logice a fiului său.

Totuşi ar fi vrut ca Chad să fi fost cu el. Călătoriile pe care le făcuseră împreună fuseseră încîntătoare pentru Nick, văzînd oraşele şi locuitorii lor prin ochii inocenţi şi necruţători ai lui Chad.

În zori zburau pe deasupra Alpilor Italieni. Iar cînd aterizară la Roma şi pasagerii italieni începură să aplaude extaziaţi, soarele era sus, deja fierbinte, transformînd cărămizile clădirilor într-un auriu puternic.

Din camera lui Nick de la hotelul *Hassler* se vedeau acoperişurile din ţiglă roşie şi domurile duzinilor de biserici printre care se zărea verdele închis al chiparoşilor, pinilor şi tuturor celorlalţi arbori. În Piazza de Spagna erau o mulţime de familii, oameni de afaceri, turişti şi copii care se căţărau pe delfinii din fîntîna Barcacia. Treptele Spaniole, late şi abrupte, cu cărucioare cu flori sub umbrele de picnic, erau pline de oameni de toate vîrstele care stăteau la soare, citeau, vorbeau, discutau cu pasiune, urcau, coborau, fotografiau panorama Romei din depărtare. Nick avea să descopere că treptele nu aveau să fie niciodată goale. Numărul oamenilor era mai mic în zori, dar după-amiază erau înţesate de persoane care se mişcau, se foiau, gesticulau, făceau parte din decor.

Făcu fotografii pentru Chad şi apoi se întoarse şi fotografie celelalte trei laturi ale pieţei, străjuite de clădiri străvechi cu tencuiala cojită despărţite de străduţe înguste care duceau spre şi dinspre piaţă ca nişte tuneluri întunecoase şi misterioase, atrăgîndu- l pe Nick spre inima oraşului.

„Vreau să văd tot, îşi spuse el stînd lîngă o vînzătoare de flori din piaţă şi zîmbi. Exact ca fiul meu."

Dar îşi petrecu după-amiaza aceea la întruniri şi a doua zi la fel, ocupîndu-se de ultimele amănunte dinaintea semnării unui acord care permitea deschiderea unui birou de ştiri al E & N în Italia.

Cînd totul fu semnat era patru după-amiaza. Se afla la Roma, încîntat de ceea ce realizase, vrînd să sărbătorească şi singurele lui proiecte erau de a lua cina peste cîteva ceasuri cu partenerii lui de afaceri italieni. „O dezamăgire", îşi spuse el cu tristeţe, şi, întorcîndu-se în camera de hotel, puse mîna pe telefon şi îl sună pe Chad. Dar, în Vermont, era dimineaţă, aşa că Chad şi prietenul lui călăreau. Nick sună atunci la birou.

– *Buon giorno*, zise Les. A mers?

– La fix, tot ce-am vrut, spuse Nick. Ai un accent foarte bun, te-ai descurca de minune aici.

– Tocmai mi-ai auzit toate cunoştinţele de italiană. Ai avut timp să te distrezi?

– E o călătorie de afaceri, ai uitat? Se întîmplă ceva pe-acolo de care ar trebui să ştiu?

– Ce se poate întîmpla în două zile? Păi, să vedem. Monica are o idee pentru o serie de drame, mie mi se pare ceva riscant, dar am sentimentul că ţie o să-ţi placă. Tocmai pune pe hîrtie ce-i trece prin cap. Ah, şi e ceva la care ai putea să te gîndeşti, dacă tot eşti acolo. Îl mai ţii minte pe piticul lui Valerie? Cel pe care-i verificăm?

– Scutigera. Aţi descoperit ceva?

– Nu prea mult. Îţi aduci aminte că ziarele au scris despre el imediat după emisiune, dar n-au descoperit mai multe decît Valerie. A fost totuşi o publicitate fa-

vorabilă pentru ea. Oricum, am descoperit un iaht pe care el l-a rezervat pentru o petrecere în Canare, dar cine ştie? Ticălosul e închis ca o cutie de conserve. Sau e curat. Totuşi, am vrea să-i punem cîteva întrebări în legătură cu iahtul şi alte cîteva lucruri, necazul e că nu mai e de găsit. Am sunat pentru a fixa un alt interviu şi persoana care a răspuns a zis că e bolnav şi că s-a dus acasă să moară.

– Cît de bolnav e? Era foarte bine acum trei luni cînd a vorbit Valerie cu el.

– Nu mi-au spus.

Nick se gîndi puţin.

– Un moment cît se poate de prost. Dar, dacă descoperim ceva, putem să facem emisiunea şi fără el.

– Bineînţeles, dar cine vrea? Ascultă, tocmai asta vreau să spun. S-a dus acasă să-şi dea sufletul. Unde crezi că e „acasă" pentru un tip pe care-l cheamă Salvatore Scutigera?

Nick zîmbi.

– Presupun că undeva pe-aici. Unde e?

– În Siena. Un orăşel nu prea departe de...

– Florenţa.

– Care cred că nu e prea departe de Roma.

– La patru ore distanţă. E un tren de mare viteză. Aş putea să mă duc acolo mîine dimineaţă... Nu, fir-ar să fie, mîine după-amiază plec la Paris.

– Nu poţi să amîni?

– Nu. Cît mai are de trăit?

– Nu mi-a dat nimeni un program. Nu poţi să te duci la el după Paris?

– Nu, dar aş putea după ce mă-ntorc de la München. Adică peste cinci zile. O să găsesc pe cineva care să realizeze interviul şi...

Tăcu, amintindu-şi lecţiile învăţate la *Omega*.

– Ocupă-te tu, Les. Acum avem un birou la Roma, or să te ajute ei. Dacă poţi să faci în aşa fel, încît un reporter şi un cameraman să mă aştepte la Florenţa peste cinci zile, o să mergem împreună la Siena şi o

să-ncercăm să scoatem ceva de la el, s-ar putea să fie ultima noastră şansă. Şi să-mi trimiţi întrebările.

Începea să se simtă plin de neastîmpăr. Cum de stătuse întotdeauna la birou, cînd era mult mai plăcut să te afli în miezul lucrurilor?

– Ce altceva putem să facem pentru tine? întrebă Les.

– Avem nevoie de adresa lui.

– Bună idee. O s-o rog pe Valerie s-o afle. I-a cunoscut pe oamenii lui cînd l-a vizitat aici, or să i-o dea ei. Ar putea să-i afle chiar şi numărul de telefon. De fapt, ar putea chiar să-l sune ca să stabilească interviul. Tipul a plăcut-o.

– Perfect. Doar dacă n-ar fi mai bine să-l luăm prin surprindere. Întreab-o ce părere are; ea îi cunoaşte, nu noi.

– O să stau de vorbă cu ea imediat, spuse Les şi, imediat după ce închise, se duse la Valerie, pe care o găsi lucrînd la un nou scenariu. Pot să te întrerup puţin? Tocmai am vorbit cu Nick.

Ea îşi ridică privirea.

– Au semnat?

– Totul e încheiat, de obicei Nick obţine tot ceea ce vrea. Ascultă, avem nevoie de ajutorul tău. Am vrea să-i iei un interviu lui Scutigera cît mai e în viaţă. O să fac rost de un reporter şi un cameraman de la Roma, iar Nick o să se ducă împreună cu ei la Siena cînd o să termine treburile la Paris şi München. Ce zici, cum ar fi mai bine, să-l luăm prin surprindere sau să-l sunăm înainte? Şi, dacă-l sunăm înainte, te poţi ocupa tu de asta? Are încredere în tine, nu?

– Stai puţin, zise Valerie privind dincolo de el, la ferestrele de pe peretele îndepărtat.

Nori negri se tîrau încet pe cer, plouase toată ziua. Şi ei îi fusese dor de Nick. Rămăsese uimită cînd descoperise cît de mult îi lipsea.

Luă o hotărîre.

– Ar trebui să fiu acolo, îi spuse ea lui Les. N-are

sens să folosim un reporter italian care nu l-a cunoscut niciodată pe Sal, cînd eu am stat de vorbă cu el. E greu să se apropie cineva de el; de ce să pornim din nou de la zero? Pe mine mă cunoaşte, are încredere în mine, probabil că n-ar fi surprins să mă revadă.

Vocea îi deveni mai agitată.

– Les, vreau s-o fac. N-are nici un sens să netezesc drumul pentru altcineva cu un telefon. Dacă pot să netezesc drumul, ar trebui să realizez şi interviul.

Les zîmbea.

– O adevărată ziaristă, posesivă în privinţa materialului ei. Înţeleg asta şi chiar te admir. Dar Nick a aranjat totul, Val; nu pot să-i spun că te trimit pe tine s-o faci.

– Atunci o să-i spun eu.

Deodată îşi dăduse seama cît de mult dorea să o facă. Ar fi vrut, indiferent dacă Nick era acolo sau nu.

– O să-l sun şi o să-i spun că ne întîlnim în Siena... spuse ea şi se uită în calendar. Joi. Nu, nu pot. Înregistrez emisiunea joi. Va trebui să fie vineri. O să-nţeleagă.

Se uită la Les.

– Îmi pare rău, mă înflăcărez prea tare, nu? E bine, Les? Pot s-o fac?

El ezită, dar nu mult timp. Ştia că ea avea dreptate.

– Da, dar vreau să-ţi iei şi echipa tehnică şi regizorul. Măcar s-o facem cum trebuie. Şi eu o să-l sun pe Nick, e o modificare de plan care trebuie să vină din partea mea.

– Dar chiar a venit din partea ta, zise Valerie.

– E un telefon pe care ar trebui să-l dau eu, spuse el categoric.

Ea încuviinţă şovăltoare.

– După aceea o să vreau să vorbesc cu el despre aranjamentele care trebuie făcute.

– Foarte bine. O să te sun cînd terminăm de vorbit.

Se duse la el în birou, în timp ce Valerie rămase nemişcată, uitîndu-se la norii grei pe fereastra udă de

ploaie. „În Italia e soare, îşi spuse ea. E cald şi superb în Italia."

Stătu neclintită, gîndindu-se la Italia şi aşteptînd ca Les să termine de vorbit cu Nick. După aceea venea rîndul ei.

CAPITOLUL 24

Soarele strălucea în Florenţa şi aerul era cald. Valerie deschise larg ferestrele înalte şi jaluzelele în camera ei de la hotelul *Mona Lisa,* bucurîndu-se de panorama grădinii, după care îşi despachetă bagajele şi îşi puse hainele în dulap. Nu întrebase unde locuia Nick. Ştiind că E & N aveau să achite nota de plată, îşi făcu singură rezervarea, alegînd un hotel în care nu mai fusese niciodată. Mai ieftin decît oricare din hotelurile pe care le-ar fi ales în cealaltă viaţă a ei, dar mai scump decît şi-ar fi putut permite dacă ar fi plecat pe propria cheltuială.

Cu cinci secole în urmă, *Mona Lisa* fusese palatul unui prinţ Medici şi încă mai arăta astfel. Era un hotel mic, foarte intim, nici luxos, nici grandios, dar pentru Valerie, care pleca în prima vacanţă de la moartea lui Carlton, lucru care se întîmplase cu un an şi jumătate în urmă, era unul din cele mai frumoase locuri din lume.

Imediat după ce despachetă, îl sună pe Salvatore Scutigera.

– Nu, nu, e foarte bolnav, spuse fiica lui, Rosanna, pe un ton deloc prietenos. Refuză să stea de vorbă cu altcineva în afară de mine şi nici cu mine nu vorbeşte prea mult. Tot timpul citeşte şi îşi priveşte grădina.

– E foarte important să-l revăd, spuse Valerie. Am venit în Italia special pentru asta.

– În legătură cu ce?

– Cu anumite părţi din povestea lui pentru care n-am avut timp data trecută, sînt atîtea lucruri despre care n-am vorbit.

– Ei bine, nici acum n-o să vorbiţi. Nu înţelegi, nu vorbeşte. Şi cînd o face, vorbeşte numai în italiană. Ca şi cum ar fi uitat că a fost american aproape toată viaţa.

– Cu mine s-ar putea să vorbească, ne-am împrietenit, zise Valerie în italiană.

– Ah! exclamă Rosanna. Dar... Nu, îmi pare rău. Nu pot s-o fac.

– Rosanna, zise Valerie repede.

Încercă să găsească vorbele potrivite. Era reportajul ei şi nu putea să lase să-i scape din mînă.

– Cred că tatăl tău ar vrea să se înregistreze pentru posteritate ceea ce a făcut în viaţă. Dacă nu vrea, bineînţeles că n-o să-l oblig, dar dacă vrea? Ar trebui să-i oferim această şansă. A făcut atîtea împreună cu liderii lumii care or să fie imortalizaţi pe film şi bandă, de ce n-ar putea şi Sal să facă acelaşi lucru? O să-l întrebi?

Urmă un moment de tăcere.

– Întotdeauna a considerat că era mai deştept decît toţi acei aşa-zişi lideri, spuse Rosanna în cele din urmă.

Valerie tăcu, nu era momentul să preseze.

– Aş fi şi eu de faţă? întrebă Rosanna apoi. Să-l apăr de întrebările supărătoare, adăugă ea în grabă.

Valerie zîmbi. Nu avea nici o legătură cu apărarea tatălui ei, Rosanna voia şi ea să apară la televizor.

– Bineînţeles, spuse ea.

– Bine, atunci. Cred că aş putea să-l întreb. Nu ştiu ce o să spună, bineînţeles, dar... în caz că acceptă, poţi veni, să zicem, poimîine la ora zece?

– Da, e foarte bine.

– Dar ce fac dacă refuză să vorbească în faţa camerei de luat vederi? întrebă Rosanna îngrijorată deodată. Nu-i plac camerele.

– Spune-i că renunţăm la interviu, spuse Valerie categorică, ştiind că se afla pe un teren sigur. Rosanna era de partea ei. Spune-i că nu ştiu cum să realizez un interviu pentru televiziune fără o cameră de luat vederi.

Rosanna rîse.

– O să-i spun, o să-i placă. Deci, poimîine...

Valerie puse receptorul în furcă şi se învîrti prin

cameră. Avea să-şi obţină materialul. Şi, dacă avea dreptate şi descoperea o altă faţă a lui Scutigera, va realiza un reportaj de şaisprezece minute despre el căruia nimeni nu avea să-i reziste şi pe care avea să-l folosească pentru a avansa de la realizarea de secvenţe de patru minute la funcţia de reporter plin la „Dezvăluiri".

Dar nu îi spuse aşa ceva lui Nick în seara aceea. Îi spuse doar că fixase o întîlnire şi că regizorul ei şi cameramanul aveau să sosească a doua zi.

– Ai făcut-o foarte repede, zise el. Ai avut dreptate, nimeni altcineva n-ar trebui să facă asta. Ai luat cina?

– Nu. Dar am rezervat masă, în caz că ajungi aici la timp.

– La fel şi eu. Dăm cu banul?

– Ai zis că n-ai mai fost aici niciodată.

– N-am mai fost. Sper că o să-mi arăţi cîte ceva. Am sunat din München, un prieten de acolo mi-a recomandat *Sabatini.*

– E un restaurant foarte bun, zise ea. La ce oră?

– La opt. E bine? Ai mai puţin de o oră.

– E foarte bine. Ne vedem acolo. Ştii unde e? Pe Via Panzini.

– Îl găsesc eu. Cît îmi ia dacă merg pe jos?

– Un sfert de oră.

– Te aştept.

Abia după ce închise, Valerie se minună de conversaţia aceea degajată. Nici măcar nu i se păruse ciudat că făcea planuri pentru cină cu Nick pentru prima oară după paisprezece ani şi că şi-l închipuia la două mile depărtare, într-un hotel în care ea stătuse de o duzină de ori.

Purta un costum de mătase şi pantofi cu toc jos, singurul gen de încălţăminte care o salva de la a-şi suci gleznele pe pietrele cu care erau pavate străzile italiene, şi porni pe jos spre *Sabatini.* Nick o aştepta în holul de la intrare, într-un costum negru şi cu o cravată de un roşu-închis, iar Valerie fu uşor surprinsă de eleganţa lui. La serviciu purta cămăşi descheiate la gît, din cînd în

cînd cîte o haină sport, şi se întrebă dacă nu cumva, în seara aceea, se ascundea în dosul aparenţelor, aşa cum păruse să facă de cîteva ori. Dar cînd îşi strînseră mîinile, ea se răzgîndi şi îşi spuse că era foarte plăcut că el se îmbrăcase cu grijă pentru ea.

Pe neaşteptate, se simţi cuprinsă de o dorinţă teribilă. Simţi că-i vine ameţeală şi se temu ca nu cumva dorinţa să i se reflecte în privire sau Nick să i-o simtă în strîngerea mîinii. Se dădu puţin înapoi, întorcîndu-se uşurată spre maître d'hôtel care îi conduse la o masă aflată în colţul îndepărtat al salonului. Valerie se aşeză pe banchetă, cu spatele la grădina din podea pînă în tavan care ţinea cît toată lungimea restaurantului, cu arbori, tufe şi plante agăţătoare în dosul unui geam. Nick se aşeză pe scaun în faţa ei.

– E foarte frumos făcută, zise el aprobator, uitîndu-se la grădină, iar ea încuviinţă.

– Obişnuiam să vin în Italia cel puţin o dată pe an. Îţi intră în sînge şi pe urmă ţi-e foarte greu să te ţii departe.

Nick îi studie chipul, căutînd semne de regret.

– Trebuie să-ţi lipsească.

Ea ştia că nu se referea numai la Italia.

– Da, presupun că întotdeauna o să-mi lipsească. Dar totul începe să pară un vis. Nu mai ştiu cît de mult exagerez părţile bune şi cît le uit pe cele care n-au fost prea plăcute, zise ea zîmbind. Ne edităm amintirile la fel cum editez scenariile de televiziune.

– Şi ne agăţăm de ele, spuse Nick, după care se întoarse spre chelner pentru a comanda vin, lăsînd-o pe Valerie să se întrebe de ce amintiri se agăţase el de-a lungul anilor.

– Niciodată n-am înţeles cum de te-ai însurat cu Sybille, spuse ea cînd el se întoarse din nou.

– Sînt convins.

– Şi nici motivul pentru care te-ai mutat la Washington după atîţia ani, zise ea apoi, păstrîndu-şi vocea egală.

– Era momentul, eram pregătit să părăsesc California.

Părea relaxat acum, era un subiect despre care era dispus să vorbească. Încerca să evite amintirile. Nu avea să vorbească despre acest lucru decît atunci cînd va fi pregătit să retrăiască trecutul şi nu era sigur, nici măcar acum, că era momentul să se lanseze în trecut, pînă nu ştia ce erau unul pentru celălalt în prezent.

– Realizasem ceea ce voisem şi, o vreme, am avut tot ce mi-am dorit, sau aproape tot, după care lucrurile au început să se schimbe. Presupun că aşa sînt visurile, probabil că încep să se schimbe în clipa în care ne apropiem de ele, pentru că asta înseamnă că sînt tangibile şi, deci, altceva.

– Scopuri, murmură Valerie. Nu mai sînt visuri.

El zîmbi.

– Da. Aşa e. Iar scopurile presupun programe, rutină, semnul dolarului şi alţi oameni cu propriile lor visuri sau scopuri...

Se uită la chelner cum turnă vinul în pahare, după care îl ridică pe al său şi aşteptă ca Valerie să facă acelaşi lucru.

– Pentru visuri, îi ură el.

Paharele se atinseră.

– Dar niciodată n-ai visat să ai o reţea de televiziune, spuse ea.

– Nu, asta a fost o curiozitate. Şi ocazia mi s-a oferit la momentul potrivit. Căutam ceva nou.

– Voiai să se întîmple ceva, spuse ea zîmbind uşor şi amîndoi îşi amintiră că el o criticase pentru acest lucru cu mult timp în urmă.

Urmă un moment de linişte şi Valerie se întoarse uşor pentru a se uita la grădina din spatele ei. Nu se simţea în apele ei. Nick se uita pe meniu, fără să pară deloc stînjenit de acel moment de tăcere.

– Ai vreo mîncare preferată? o întrebă.

– Îmi place să încep cu *prosciutto* şi pepene, spuse ea luînd meniul. Şi, dacă e acelaşi bucătar, se pricepe foarte bine la friptura de viţel.

Chelnerul îşi făcu apariţia şi Valerie comandă în italiană. Nu intenţionase, ştia că personalul de la *Sabatini*

vorbea englezeşte fluent, dar, deodată, începu să pună întrebări despre anumite feluri de mîncare şi să ceară să se facă modificări la altele într-o italiană excelentă. Şi imediat îşi dădu seama de ce o făcea: pentru a-şi defini mai bine relaţia cu Nick. O fi fost el şeful ei, dar, în Italia, el era turistul, în timp ce ea era cea care ştia toate rosturile.

– Am comandat pentru amîndoi, zise ea după ce plecă chelnerul. Sper că nu te superi.

El o privea amuzat.

– Nu mă supăr, mulţumesc. Ai de gînd să-i iei interviu lui Scutigera în italiană?

– Dacă va fi nevoie. Sper că o să fie de acord cu engleza. Altfel, va trebui să fac traducerea pe bandă, nu vrem subtitrare.

– Nu, nu vrem. Pari sigură că vei descoperi o poveste.

– Sînt sigură că există o poveste acolo, numai să ajungem noi la ea.

El încuviinţă şi se lăsă din nou tăcerea. Valerie repetă în sinea ei cuvîntul „noi" aşa cum îl folosiseră, de fiecare dată îi produsese o senzaţie de plăcere. El îi vorbea ca şi cum ar fi făcut deja parte din echipa de la „Dezvăluiri".

Nick o privea gînditor.

– Ai lucrat cînd ai fost căsătorită? o întrebă el.

– Nu, zise ea surprinsă, fiindcă nu o întrebase niciodată nimic despre căsătoriile ei. Muncă voluntară şi secvenţele de la televiziune pe care le-am făcut mereu, adăugă ea apoi.

El zîmbi.

– Altădată ai fi spus că asta era muncă adevărată.

– Chiar este, zise ea cu puţină asprime. Există o mulţime de locuri, spitale, muzee şi multe altele, care n-ar putea funcţiona fără voluntari. Ei fac treburile grele, uneori cîte patruzeci de ore pe săptămînă sau chiar mai multe, şi nu primesc prea multe recompense.

– N-am luat-o în glumă, zise el cu blîndeţe.

– Zău? Atunci de ce ai vorbit despre asta ca şi cum

n-ar fi muncă adevărată?

– Pentru că tu ai făcut-o. Ai zis că n-ai lucrat cît ai fost căsătorită şi, pe urmă, ai spus că ai făcut muncă voluntară.

Ea izbucni în rîs.

– Ai dreptate. N-ar fi trebuit s-o fac, spuse ea şi îl privi gînditoare. Diferenţa o constituie salariul, puterea din spatele lui. Cineva are puterea să ţi-l dea, iar lucrătorul are slăbiciunea de a avea nevoie de el. Atunci cînd într-o relaţie e implicată bunăstarea materială, nu există diferenţă de putere şi munca nu e considerată muncă.

– Adică e efort unit. Sau prietenie.

– Sau căsătorie.

El zîmbi.

– Există întotdeauna speranţa, nu? Dar nu numai bunăstarea materială contează, ce părere ai de autoritate? Profesorii au putere asupra elevilor, generalii asupra caporalilor....

– Ai dreptate, dar principiul e acelaşi, e puterea de a da şi de a lua de la un om care are nevoie şi care, în consecinţă, e slab. Cînd fac muncă voluntară sînt egală cu toată lumea pentru că n-au ce să-mi ia. Cu siguranţă că nu m-aş teme să nu-mi pierd locul dacă se întîmplă să nu fiu pe placul cuiva.

– Ai putea să ţi-l pierzi dacă ai fi incompetentă?

Ea tăcu puţin.

– Presupun că da. Dar mai mult ca sigur că n-aş fi concediată, ci pusă să fac altceva.

– Pentru că eşti cine eşti?

– Pentru că organizaţiile nonprofit au în permanenţă nevoie de ajutor.

Rîseră amîndoi. Aperitivele se aflau în faţa lor şi Nick gustă din *prosciutto*. Păru surprins şi mai luă o înghiţitură.

– Excelent. Nu seamănă cu nimic din America.

– Nu, ceea ce se numeşte *prosciutto* în America nu e bun. Întotdeauna aştept să vin în Italia ca să mănînc aşa ceva.

– Dar, dacă nu ajungi în Italia prea des...
– Atunci mănînc altceva. Nu merită să aştepţi ca să obţii ce e mai bun?
– Există oameni care nu ajung niciodată în Italia.
– Atunci n-or să mănînce *prosciutto*. Pot să mănînce şuncă americană, o facem destul de bine. Nu există motiv pentru compromisuri.
– N-ai făcut nici un compromis de cînd a murit soţul tău?
– Ba, bineînţeles că am făcut, dar numai cînd n-am avut încotro.
– De exemplu?
– Primul meu apartament. Casa în care locuiesc acum. Cu aceeaşi sumă pot să cumpăr un gen de şuncă aproximativ la fel de bună ca *prosciutto*, dar nu pot să iau banii pe care i-am rezervat pentru chirie şi să găsesc o altă locuinţă măcar aproape de ferma mea din Middleburg.
El încuviinţă.
– Pentru ce altceva ai mai făcut compromisuri în afară de locuinţă?
– Pentru nimic. Nu-mi cumpăr îmbrăcăminte, pentru că nu-mi pot permite hainele cu care sînt obişnuită şi am destule pentru multă vreme. Nu sînt la modă, presupun că ăsta-i compromisul, dar încă mai sînt ceea ce aştept eu să se numească haine.
El încuviinţă din nou cu gravitate.
– Discuţia asta ar fi de neînţeles pentru cineva care a fost întotdeauna sărac.
Ea îl privi uşor încruntată.
– Crezi că sînt insensibilă.
– Cred că nu înţelegi ce înseamnă a nu avea bani. Presupun că îţi spui că tot ceea ce ţi s-a întîmplat nu e real. E posibil să simţi că trecutul e ca un vis, dar, vis sau nu, te aştepţi, într-un fel, să te întorci la el, chiar dacă nu ştii cum o să se întîmple asta. Dacă ar fi să fixezi o dată pentru asta, îmi închipui că ai spune înainte să ţi se uzeze hainele.
Valerie roşi puternic.

– Nu-mi amintesc să fi fost grosolan. Oare pentru că eram atît de naivă atunci încît consideram admirabil chiar şi un tip ca tine?

– Am meritat-o, spuse el brusc. Îmi cer scuze.

Văzîndu-i licărul din privire şi poziţia mîndră a capului, o dori dintr-o dată şi recunoscu în sinea lui că o dorise încă de cînd se aşezaseră. Acest lucru făcuse să crească tensiunea cinei, îşi spuse el şi se întrebă dacă şi Valerie simţea la fel.

Brusc, se forţă să alunge acele gînduri, le nega din nou. Era prea devreme. Nu era pregătit să-i spună nici ei, nici lui însuşi că o dorea din nou.

– Îmi cer scuze, zise el iarăşi cu un foarte uşor tremur în voce. De obicei, sînt mai manierat. Cred că mi-e greu pentru că simt că nu sîntem singuri.

Valerie îşi înălţă sprîncenele şi el arătă spre masa liberă de lîngă ei.

– Nick şi Valerie, cu paisprezece ani mai tineri, luînd cina şi încercînd să treacă peste deosebirile dintre ei.

– Nu sînt la masa aceea, zise Valerie. Ci în interiorul nostru, sîntem aceiaşi oameni.

– Nu cred. Ştiu cît de mult m-am schimbat şi văd...

– Nu te-ai schimbat deloc.

– ... că şi tu te-ai schimbat. Eu cred că m-am schimbat şi, dacă vrei, putem să discutăm despre asta odată. Ceea ce m-a dat peste cap acum un minut a fost gîndul că tu nu te-ai schimbat. Dar m-am înşelat, te-am văzut la lucru şi ştiu cît de diferită eşti.

Ea clătină din cap.

– Eu nu cred că oamenii se schimbă prea mult. Presupun că întotdeauna ne dorim s-o facă, pentru ca lumea să fie previzibilă, dar eu nu cred că vreunul din noi devine cu adevărat altceva. Ceea ce s-ar putea întîmpla, mai ales în urma unui şoc, este să descoperim părţi din noi înşine de existenţa cărora habar n-am avut. Orice sînt acum a existat întotdeauna în mine, numai că oamenii n-au văzut.

– Sau n-ai folosit partea respectivă.

– Sau n-am folosit-o, zise ea. Îţi mulţumesc că mi-ai

adus aminte.

Se provocară din priviri în timp ce chelnerul le aduse mîncarea, le umplu din nou paharele şi apoi dispăru discret. Nick îşi dădu voie să-şi spună că o dorea, poate mai mult ca oricînd.

– Mă crezi dacă-ţi spun că mă bucur foarte mult că sînt aici cu tine? o întrebă el.

– Da, spuse ea. Mă simt excelent.

Izbucniră amîndoi în rîs şi, în clipa aceea, ceva se relaxă între ei şi restul serii vorbiră degajat.

– Pot să stau două zile la Florenţa, spuse Nick în timp ce îşi beau cafeaua.

Era tîrziu, rămăseseră singuri în restaurant. Nick îşi dădu seama pentru prima oară că salonul, deşi elegant şi frumos, era prea puternic luminat. Nu fusese creat pentru o cină prelungită.

– Aş vrea să le plănuiesc împreună cu tine, dar nu aici. E vreun loc mai relaxant unde putem să mergem?

– Ce-ar fi să ne plimbăm? În Florenţa nu e cine ştie ce viaţă de noapte, dar e un loc minunat pentru plimbare.

Nick renunţă la ideea unui colţişor intim, cu lumină slabă, conversaţie şoptită şi un pahar seara tîrziu.

– Mi-ar face plăcere, spuse el.

Abia cînd ajunseră înapoi la *Excelsior* îşi dădu seama cît de mult merseseră. O urma cînd ea cotea fără ezitare şi traversa pieţe pentru a găsi exact strada pe care o voia.

De pe o străduţă îngustă ieşiră în Piazza della Signoria, un sfert din ea fiind excavat pentru a se vedea recent descoperitele fundaţii de pe vremea Imperiului Roman. Un acoperiş fusese ridicat deasupra părţii respective şi era luminată de reflectoare. Nick şi Valerie se uitară prin gardul de sîrmă la treptele din piatră şi încăperile cu legătură între ele care alcătuiau un complex de apartamente, unele încă pline de moloz, altele curăţate şi cu conţinuturile catalogate.

– Mă întreb noi ce-o să lăsăm în urmă, murmură Nick. Nu televiziunea, sper, cel puţin nu televiziunea de

acum, adăugă el şi se uită la Valerie zîmbind. Ăsta-i un vis şi un scop, să fac ceva din televiziune, aşa încît să fim mîndri cînd or s-o descopere alte generaţii.

Ea încuviinţă.

– O să reuşim, zise el. Am şi început deja.

Ea zîmbi în sinea ei. Am şi început deja. Se întoarseră cu spatele la partea excavată şi priviră în partea cealaltă, spre Palatul Uffizi.

– O să ne întoarcem mîine, zise Valerie. E prea frumos ca să nu fie văzut. La fel şi Santa Croce şi Piazza della Repubblica şi, bineînţeles, Palatul Uffizi şi Academia... În două zile nici măcar nu începi să vezi ceva; ţi-ar trebui cel puţin o săptămînă şi tot n-ai vedea tot.

– Două zile, spuse Nick categoric. Îmi faci o prezentare generală şi o să mă-ntorc cînd o să am timp.

Se plimbară de-a lungul rîului Arno şi îl traversară pe Ponte Vecchio. Nick îşi spuse că oraşul era un decor fabulos pentru un basm străvechi. Era greu de crezut că oamenii trăiau vieţi obişnuite acolo.

– Va trebui să ne întoarcem, murmură Nick. Vreau mai mult de o săptămînă.

Trecură pe partea cealaltă a rîului pe Podul Vespucci şi, în cele din urmă, ajunseră la *Excelsior.* Amîndoi se gîndiră la faptul că Valerie ar fi putut să meargă în camera lui Nick, dar nici unul nu spuse nimic.

– O să te conduc la... cum îi spune hotelului? o întrebă el.

– *Mona Lisa.*

Cînd ajunseră în faţa porţii de fier încuiate, Valerie sună şi recepţionerul îi deschise.

– Noapte bună, spuse ea întinzînd mîna. Îţi mulţumesc pentru seara asta minunată.

Nick îi ţinu mîna şi, în clipa următoare o strînse în braţe cu putere.

Valerie tremura de dorinţă pentru el şi trecu repede pe lîngă recepţioner, urcînd scara de piatră în fugă.

Nick evită privirea recepţionerului.

Era fericit. Nu mai ţinea minte cînd se simţise ultima oară astfel. Mări pasul, se simţea puternic şi nemuritor.

„Ca un puşti îndrăgostit", îşi spuse el, zîmbind, şi ştia că mai trebuia să se gîndească la ceva. Dar nu în noaptea aceea. Era aproape trei dimineaţa cînd ajunse în cameră şi nu se mai gîndi la nimic, se culcă imediat.

Cînd se trezi, se gîndi să o sune pe Valerie. Întinse mîna spre telefon înainte să deschidă bine ochii.

Ea răspunse imediat.

– Făceam planuri pentru ziua de azi, eşti gata de plimbare?

– Tot ce vrei tu, numai să-nceapă cu micul dejun.

– Ce-ar fi să-l luăm aici? Se serveşte în sufragerie şi sînt sigură că-mi vor primi cu plăcere invitatul. Ne vedem jos peste o oră.

Acela fu începutul unei zile pe care Nick nu o uită niciodată. Intensă, exuberantă, stimulatoare, obositoare. Plimbîndu-se prin Florenţa toată ziua, se bucurară împreună. Aveau sentimentul că totul era o sursă de uimire şi încîntare şi că ei erau cei mai norocoşi oameni datorită faptului că puteau să ia parte la tot.

Centrul Florenţei este mic, uşor de traversat pe jos, dar Nick şi Valerie străbătură mai mult pardoselile de marmură ale palatelor care adăposteau o parte din cele mai valoroase opere de artă ale lumii, cele din piatră şi marmură ale bisericilor, unde stăteau cu capetele date pe spate pînă cînd începeau să-i doară gîturile, admirînd frescele strălucitoare vechi de patru, cinci sute de ani, încercînd să le vadă pe cele ascunse de schelele restauratorilor, contemplînd magnificele morminte sculptate ale papilor, artiştilor şi oamenilor de ştiinţă. Vizitară casa lui Michelangelo, ai cărei pereţi erau acoperiţi de fresce pictate de el însuşi în perioada cît trăise acolo, şi Muzeul de ştiinţe unde, din cine ştie ce motiv, un deget al lui Galileo Galilei era păstrat într-o vitrină.

Cea mai mare parte a timpului nu vorbiră. Dar nu tăceau tot timpul. Cînd se aflau între palate şi biserici, sau se plimbau prin oraş, sub soarele arzător şi cerul fără nori, vorbeau şi rîdeau cu degajarea a doi prieteni aflaţi în vacanţă.

Mergeau alături de alţi trecători pe mijlocul vreunei

străzi îngustă şi întunecoase pînă cînd auzeau vreo maşină sau autobuz. Atunci, împreună cu ceilalţi, urcau pe trotuarul îngust de o parte sau de alta, lipindu-se de cîte o clădire pînă cînd trecea maşina sau autobuzul. La două după-amiază, cînd muzeele şi magazinele închiseră, tot oraşul răsună de zdrăngănitul obloanelor de fier lăsate în dreptul prăvăliilor. Atunci, Valerie şi Nick se duseră la Grădinile Boboli şi biserici, care nu închideau niciodată. La patru, cînd obloanele se ridicară şi magazinele prinseră viaţă din nou, se plimbară căscînd ochii la vitrine.

Cina era stabilită pentru ora nouă. Pînă atunci, nici măcar Valerie nu mai era în stare să facă un pas.

– Eşti foarte impresionant, spuse ea cînd stăteau în grădina de la *Enoteca Pinchiorri*. Mulţi oameni n-ar rezista unui asemenea ritm.

– Multă lume nu te are ca ghid. A fost o zi extraordinară. A mai rămas ceva de văzut dacă o să vin altă dată?

– Astăzi a fost aperitivul. Te aşteaptă un adevărat festin.

– Atunci o să găsesc eu o cale să revin. Dacă o să vii cu mine.

– Cu mare plăcere.

El zîmbi, dîndu-şi seama cît de mult începea să conteze pe sinceritatea ei.

– Povesteşte-mi despre celelalte călătorii ale tale, zise el şi, tot timpul după aceea, ea vorbi degajată despre călătoriile ei în Europa care începuseră cînd avea opt ani.

Încheie cu ultima, pe care o făcuse împreună cu Carlton, în Elveţia, în vizită la nişte prieteni.

– A fost cu numai două luni înainte ca el să moară, zise ea şi se încruntă uşor. Nu m-am gîndit la asta, mă-ntreb dacă nu cumva avea un cont în vreo bancă de acolo. Mă-ntreb dacă nu cumva acolo sînt banii.

– Nu mi-ai spus niciodată povestea asta, zise el. Nu ştiu decît fragmente din presă. Mi-ar plăcea să aud totul.

– O să-ţi povestesc cu altă ocazie. Nu acum, dacă nu te superi. Mă simt atît de departe de incidentul ăsta. Ţările străine au efectul ăsta, cel puţin asupra mea, uneori nici măcar nu pot să-mi amintesc casa şi lucrurile pe care le fac în fiecare zi, ceea ce face ca locul pe care-l vizitez, oriunde ar fi, să pară romantic. E mult mai plăcut să te gîndeşti la romantism decît acasă şi la toate lucrurile de zi cu zi.

– Ca trecutul, spuse Nick zîmbind. Şi ea îl privi gînditoare.

– Va trebui să meditez la asta. Adică, ne gîndim la trecut cam la fel cum ne gîndim la o ţară străină, un loc îndepărtat pe care ni-l amintim fermecător, ceva ce ne-ar plăcea să regăsim.

– Ai spus-o mult mai bine ca mine.

– E o idee, spuse ea rezemîndu-se de spătarul scaunului şi oftă.

Ceştile de cafea şi rămăşiţele desertului fuseseră luate de chelner. O adiere uşoară de vînt făcu florile să se aplece şi flăcările lumînărilor să pîlpîie.

– Aş vrea să mă plimb puţin, dar e imposibil.

El rîse.

– Ar fi trebuit să ne gîndim la asta.

Tăcură amîndoi, dar, la un moment dat, îşi ridicară privirile în aceeaşi clipă.

– Aş vrea să vii cu mine în seara asta, spuse Nick încet. Aş veni eu la tine, dar nu cred că mai pot să dau ochii cu recepţionerul.

Valerie rîse.

– Cred că i-a părut rău pentru noi, zise ea şi, după cîteva clipe, adăugă: Da. Speram să o facem.

Se ridicară în acelaşi timp şi se îmbrăţişară acolo, în lumina pîlpîitoare din grădină, aşa cum făcuseră cu o seară în urmă în holul hotelului ei. Tot ce se întîmplase în ziua aceea dusese la acea clipă, cînd se ţinură în braţe, iar buzele li se întîlniră, uşor, la început, apoi cu o intensitate crescîndă care îi lăsă fără suflare.

– Gata, îngăimă ea. Şi aşa o să-mi fie destul de greu să merg pînă la *Excelsior*.

– Un taxi, spuse Nick cu fermitate. Trebuie să existe aşa ceva.

– Bineînţeles că există.

– Nici nu mi-am dat seama, avîndu-te pe tine ca ghid. Chemăm unul?

– O să cheme maître d'hôtel.

– Cît mai repede. Şi aşa o să fie o noapte scurtă.

Zîmbiră şi bucuria din acel zîmbet îi însoţi tot drumul pînă la hotel. Din camera lui Nick se vedea rîul Arno, era mare şi spaţioasă, dar Valerie nu observă, căci se repeziră unul în braţele celuilalt imediat cum se închise uşa.

– M-am gîndit la asta azi, murmură ea cu buzele lipite de ale lui Nick, printre tablouri.

– Care tablouri?

– Toate.

Mîinile lui îi pipăiau trupul în timp ce se sărutau, ţinînd-o strîns lipită de el, redescoperindu-i linia lungă a spatelui, curbura şoldurilor, sînii plini care împungeau bluza de mătase. O mică scînteie trosni deodată între material şi degetele lui Nick, iar el izbucni într-un rîs uşor oprindu-se din sărut.

– Electrizant...

– Sper, spuse Valerie. Dar aş prefera...

Îşi descheie bluza repede şi Nick i-o trase în jos peste umeri. Mîinile lui erau calde pe pielea ei, mîinile unui bărbat care lucra cu uneîte în grădină, în jurul casei, iar ea le simţi îndepărtîndu-i hainele, pînă cînd rămase goală sub atingerea lor fermă. Îi simţi palmele şi degetele oriunde o atingeau; nu îl simţea decît pe el.

În acelaşi timp, repede, cu tot atîta îndemînare ca şi el, ea îl dezbrăcă şi rămaseră amîndoi tăcuţi şi îmbrăţişaţi în semiîntuneric. O singură veioză arunca un cerc de lumină de un auriu pal pe covor şi pe marginea patului. Nick o întoarse pe Valerie şi se îndreptară spre lumină, întinzîndu-se pe cuvertura mătăsoasă. Ea îl trase deasupra, arcuindu-se uşor sub greutatea lui.

– Ah, cît îmi place asta, murmură ea. Să te întîmpin la jumătatea drumului...

Apoi, la fel de firesc cum împărţiseră minunăţiile

acelei zile, el o penetră, adaptîndu-se la ritmul trupului ei. Ridicîndu-se puţin, se sprijini în braţele lungi şi se uită la ea zîmbind.

– Îmi amintesc asta, îmi amintesc cum te uitai la mine şi cum mă simţeam în tine.

– Îmi amintesc că a trebuit să te obişnuieşti să vorbeşti în timp ce făceam dragoste, spuse ea rîzînd. Îmi amintesc, zise apoi încet. Ah, da, îmi amintesc, da, da...

Îl trase din nou pe ea şi se mişcă sub el, încercînd să-l absoarbă şi mai adînc, să captureze cît mai mult din el, toată fiinţa lui, fiind atît de însetată de el, încît avu impresia că nu avea să se sature niciodată. Se mişcară împreună, gurile le erau unite, calde şi dulci, limbile le erau împletite, trupurile lor învăţînd iarăşi ceea ce ştiau de atîta vreme, să se unduiască şi să se încleşteze împreună, să se despartă şi să se unească pînă cînd se transformau într-unul singur.

Stînd în adîncitura braţului lui, Valerie simţi că era pe cale de a adormi şi se ridică brusc în capul oaselor.

– Nu vreau să dorm, zise ea şi se aplecă, atingîndu-i cu vîrful limbii adîncitura de la baza gîtului. Încet, îşi mişcă buzele prin părul creţ de pe pieptul lui. Minunat, şopti ea cu gura lipită de pielea netedă a mijlocului lui. Mai bine decît cu oricine altcineva.

– Probabil că nu-i adevărat, murmură el, stînd cu un braţ sub cap şi uitîndu-se la părul lui Valerie răsfirat ca un nor peste el, ascunzîndu-i faţa şi gura care îi luneca asemeni unei flăcări pe piele.

Ea îşi ridică privirea.

– Probabil că nu-i adevărat? întrebă ea pe un ton de glumă. Cîte alte femei au fost atît de bune? Pe cîte le-ai ţine minte paisprezece ani?

– Nu-mi amintesc, zise el zîmbind. Se mai întîmplă odată cu înaintarea în vîrstă, începi să uiţi.

– Nu şi lucrurile deosebite. Eu nu m-am simţit cu nimeni altcineva atît de bine.

– Nu-i nevoie, spuse Nick. N-am nevoie să aud asta.

– N-o spun ca să te fac să te simţi bine, ci pentru

că-mi place, îmi place să ştiu că-i adevărat. Ştii doar că eu nu mint, Nick.

– Da. Asta-mi place foarte mult la tine.

În lumina de un auriu pal, îşi susţinură privirile cîteva clipe, după care Valerie îşi lăsă din nou capul în jos, atingîndu-şi buzele de pielea lui caldă şi simţindu-i tremurul muşchilor cînd gura îi alunecă peste netezimea burţii. Îşi înclină capul pentru a se uita la el în timp ce îl mîngîia cu limba. Apoi se aplecă şi îl cuprinse cu gura, trăgîndu-l adînc înăuntru, sorbindu-l, plăcîndu-i acea umezeală fierbinte şi toate felurile în care o putea umple. Sînii îi erau striviţi de pulpele lui, mîinile îi erau sub el şi avea senzaţia că se topeşte în el, la fel de difuză ca lumina soarelui şi, totuşi, plină de forţa lui.

– Valerie, spuse el, iar ea îi dădu drumul şi îl privi.

– Voiam să...

– Ştiu, dar avem timp. Vino încoace, spuse ea întinzîndu-se deasupra lui, sărutîndu-l. N-a fost niciodată atît de bine cu altcineva pentru că, atunci cînd sînt cu tine, mintea nu mi-o ia razna. Nu mă gîndesc decît la tine, nu te văd decît pe tine...

Nick îşi strecură degetele în părul ei şi o ţinu astfel cînd limbile li se întîlniră şi se împletiră. Dădu să-i spună că o iubea, dar ceva îl împiedică şi, în schimb, pentru că trebuia să găsească vorbe pentru a-şi exprima bucuria sufletească, zise cu buzele lipite de ale ei:

– Ai dreptate. Nimeni altcineva. Eşti magnifică...

– Nu-i nevoie să spui asta, zise ea şi în voce i se simţi rîsul, dar el ştiu că era generat de o bucurie la fel de profundă ca a lui. Mă simt minunat fără asta.

– Pentru că întotdeauna ştiu că eşti tu. Pentru că aşa cum sînt cu tine nu mai pot să fiu cu altcineva, felul în care ne potrivim, vocea ta care e ca un sărut... nu trebuie să mă-ntreb niciodată cine eşti sau cum te cheamă.

Şocată, Valerie se dădu puţin în spate.

– Chiar ţi s-a întîmplat asta? Ce deprimant trebuie să fie, m-ar face să renunţ la sex. De ce ţi s-a-ntîmplat? Ştii?

– Acum ştiu, atunci nu, spuse el, ţinîndu-i faţa în mîini. Nu mi-am dat seama că erai în sîngele meu. Nu ştiam că, din ce căutam mai mult dragostea, din atît tu îmi umpleai mai mult mintea şi sufletul şi nici măcar nu puteam să mă prefac că eram mulţumit cu alta. Credeam că am şters trecutul, dar a fost atît de încăpăţînat, întotdeauna a fost stăpîn pe cea mai bună parte din mine.

Valerie rîse uşor.

– Ce deştept. Nu-i deloc uşor să fie cineva stăpîn pe cea mai bună parte din tine... spuse ea aplecîndu-se şi deschizîndu-i gura cu a ei. Eu nu vreau să uit trecutul, vreau să facă iarăşi parte din noi.

– În noaptea asta. Şi în toate nopţile de-acum încolo, zise Nick, ridicînd-o de pe el şi întinzînd-o cu faţa în sus.

Apoi îi cuprinse sînul cu gura, limba mîngîindu-i sfîrcul, iar ea stătea nemişcată, sîngele clocotindu-i în vene. Încăperea se umplu de un vuiet surd, care creştea şi scădea, asemenea zgomotului mării într-o scoică. Iar lumina aurie a veiozei se revărsa asupra lor şi în cameră ca un răsărit de soare.

Nick îşi plimbă buzele în jos pe moliciunea mătăsoasă a pielii ei şi, depărtîndu-i picioarele, îi descoperi cu limba întunericul dulce şi cald, pătrunzînd în adîncul lui. Valerie îi rosti numele şi îşi strecură degetele în părul lui negru. Nick îşi propti mîinile sub ea, ţinînd-o, consumînd-o, pînă cînd ea scoase un ţipăt, arcuindu-se spre gura lui. Atunci, repede, el veni deasupra ei, luînd-o în braţe şi alunecînd în ea. Uniţi, rămaseră nemişcaţi un moment, aşteptînd ca trupurile să li se trezească împreună. Acest lucru îl descoperiră şi îl redescoperiră în noaptea aceea, la fel cum o făcuseră în potriveala paşilor în ziua aceea. Valerie o spuse mult mai tîrziu, cînd adevăratul răsărit de soare începu să lumineze încăperea. Stăteau întinşi pe o parte, sărutîndu-se, somnoroşi şi leneşi, dar mişcîndu-se într-un ritm la fel de constant ca acela al inimilor.

– Nici măcar nu trebuie să ne gîndim, ne mişcăm perfect împreună, murmură ea.

Salvatore Scutigera se dusese „acasă" într-un apartament dintr-un palat gotic din Siena, dincolo de zidurile căruia era o grădină de măslini şi trandafiri. Scutigera stătea în mijlocul lor într-un scaun cu rotile, în soarele fierbinte al dimineţii, înfăşurat într-un halat şi cu o pătură pe genunchi. Rosanna era lîngă el, ţinîndu-i o mînă pe umăr, cu chipul sever.

– Ei trebuie să stea acolo, nu mai aproape, spuse ea cînd cameramanul şi regizorul îi urmară pe Valerie şi pe Nick. Şi dumneata o să stai aici, am pus să se aducă un scaun. Nu mă aşteptam să fiţi doi.

Le aruncase o privire scurtă în timp ce dădea instrucţiunile, acum se uită şi mai pătrunzător şi Valerie ştiu că Rosanna recunoscuse strălucirea sexuală care mai persistă după o noapte ca aceea pe care o petrecuseră ea-şi Nick şi care nu dispare numai pentru că e timpul de mers la lucru.

– El e Nicholas Fielding, preşedintele postului de televiziune E & N, le spuse Valerie Rosannei şi lui Scutigera. Se afla la Roma şi a dorit să ia şi el parte la interviu.

– Sper că o să-mi permiteţi, spuse Nick, strîngînd mîna Rosannei, după care se apleacă şi îi întinse mîna lui Scutigera. M-a impresionat foarte mult primul interviu şi mă bucur nespus că ne acordaţi şansa de a mai realiza unul.

– A fost un spectacol, zise Scutigera rîzînd. Am spus nişte povestioare simpatice.

– Dar erau adevărate, replică Valerie uimită.

– Adevărate. Sigur că erau adevărate. Numai că nu erau totul, zise el şi apoi tuşi, sfîrşind cu un şuierat prelung. Am spus cîteva care ştiam că v-ar plăcea.

– Şi astăzi pe care o să ni le spuneţi? întrebă Valerie pe un ton degajat.

Un servitor aduse încă un scaun şi, după ce se

aşeză Valerie, Nick luă şi el loc puţin mai în spate. Cameramanul începuse să filmeze imediat după ce i se spusese unde să stea, după ce prinsese microfoanele la halatul lui Scutigera şi la gulerul lui Valerie. Regizorul se afla lîngă cameră, iar tehnicianul se ghemui într-un colţ, făcîndu-şi meseria fără să incomodeze pe nimeni.

Timp de treizeci de minute Scutigera vorbi aproape despre orice, dar fără să spună nimic. Nick o urmări pe Valerie cum se ţinea după el cu alte întrebări, sugerînd, tatonînd, lăsînd momentele de tăcere să se prelungească, după care, brusc, adoptă o cu totul altă tactică. Ba, la un moment dat, începu să vorbească italiana fluent, fapt care aduse un licăr în ochii lui Scutigera. Era inteligentă, ageră la minte, cu multe cunoştinţe, o reporteră excelentă. Nick era plin de admiraţie, dar, în acelaşi timp, simţea frustrare, pentru că Scutigera era mai viclean decît ea şi nu dădea nimic la iveală.

La capătul celor treizeci de minute, Rosanna ridică mîna.

– Atîta v-am promis. Opriţi înregistrarea.

Valerie ştia cînd să se recunoască înfrîntă. Fără nici o ezitare, se aplecă şi îi strînse mîna lui Scutigera.

– Sper că, în curînd, o să vă simţiţi mai bine.

– În curînd o să fiu în mormînt, spuse el înălţîndu-şi faţa uscată spre ea cînd Valerie se ridică. Îmi placi, domnişoară. Dacă aş vrea să stau de vorbă cu cineva, pe dumneata te-aş alege.

Aruncă o privire cameramanului, care îşi strîngea lucrurile, şi apoi se întoarse spre ea.

– Credeai că o să trăncănesc pentru că sînt pe moarte. Dar am rude prin toată lumea, care conduc mai departe afacerea şi au grijă de rudele lor. N-aş strica totul trăncănind în faţa dumitale. Noi nu procedăm aşa.

Valerie stătea complet nemişcată.

– Ce aţi strica?

– Hai, domnişoară, eşti prea isteaţă ca să pui întrebări prosteşti. Dacă n-ai şti răspunsul la întrebarea asta, de ce ai mai fi aici?

– Eu nu ştiu nimic, spuse Valerie cu răceală. Am

unele bănuieli.

Scutigera zîmbi.

– Bănuielile nu ne deranjează. Numai cînd aveţi lucruri concrete, devenim nervoşi. Adio, domnişoară, sper că, în curînd, o să te simţi mai bine.

După acele ultime cuvinte, Valerie se întoarse fără să mai scoată o vorbă şi părăsi grădina.

– N-ar fi trebuit să-i arăt cît de mult m-a enervat, îi spuse ea lui Nick cînd acesta o prinse din urmă la uşa de la intrare a palatului. Dar, fir-ar să fie, chiar m-a enervat. Auzi, speră să mă simt mai bine în curînd.

Ieşi în strada umbrită şi răcoroasă. Cele două maşini închiriate erau parcate jumătate pe trotuar pentru a hu bloca circulaţia. Ea se duse la cea din faţă. Oprindu-se lîngă uşă, se uită la Nick.

– Te superi dacă o să conduc eu?

– Bineînţeles că nu, spuse el. Ba chiar îmi face plăcere, aşa pot să admir peisajul.

Cameramanul, regizorul şi tehnicianul ieşiră în urma lor.

– Val, spuse acesta din urmă. Banda mergea.

Ea se răsuci iute.

– După ce s-a oprit camera?

El încuviinţă.

– Mă bucur să ştiu asta, zise ea. Pot să primesc o copie cînd ajungem acasă?

– Bineînţeles.

– Mulţumesc, spuse ea, după care se uită la Nick. Mergem?

– Da. Trebuie să prindem avionul.

Ea coborî apoi maşina de pe trotuar şi, cînd ajunse pe autostradă, apăsă pe accelerator.

– Nick, spuse ea cînd se apropiau de Florenţa. Aş vrea să cercetez în continuare povestea asta.

– Care poveste? întrebă el.

– A lui Scutigera, bineînţeles.

– Bine, dar ce poveste ai de cercetat?

– Cea la care a făcut aluzie. Există ceva acolo, ceva ce nu vrea să se afle. L-ai auzit doar.

– L-am auzit făcînd nişte aluzii. Dar l-am şi văzut jucîndu-se cu tine o jumătate de oră. Asta s-ar putea să fi fost ultima lui glumă.

– Nu cred, spuse ea încet. Sînt sigură că a vrut să ştiu că nu m-am înşelat. Vreau să ştiu la ce s-a referit, ce ascunde, vreau toată povestea.

– N-ai nimic cu ce să continui.

– Nu încă. N-am lucrat la treaba asta.

– Au făcut-o cei de la cercetare.

– Eu vreau mai mult decît cei de la cercetare, spuse ea şi urmă un moment de tăcere. Nick, e reportajul meu, vreau să-l termin.

El îi privi profilul.

– Vrei să-l foloseşti pentru „Dezvăluiri".

– Bineînţeles.

– Şi să devii reporter plin.

– Bineînţeles.

– Dar mai sînt şi alte reportaje. Nu te-ar împiedica să avansezi.

– Dar am un început cu ăsta.

– N-ai nimic cu ăsta. Nu ne pierdem timpul cu lucruri care nu par promiţătoare.

– Asta pare.

– De cînd? Te joci cu el de patru luni şi n-ai nimic nou.

– Nu i-am acordat destul timp.

– Ba i-ai acordat destul timp ca să ştii că nu mai merită. Avem o mulţime de idei la care se poate lucra, nu alergăm după cai verzi pe pereţi.

– Vrei să spui că nu pot să lucrez la el?

– N-aş face asta, hotărîrile de genul ăsta le ia Les.

– Dar tu o să-i spui că n-ar trebui s-o fac.

– Eu nu-i spun ce să zică, spuse Nick cu răceală. Dar tu ai putea să te gîndeşti la modul cum ia el hotărîrile. Trebuie să ia în consideraţie timpul şi talentul celor care lucrează pentru el.

– Puţin îmi pasă ce trebuie să facă, eu vreau să termin reportajul.

– Vrei? spuse Nick dispreţuitor. Atîta tot contează,

nu? Nu te saturi să tot spui asta? Ar fi trebuit să te cred cînd ai spus că nu te-ai schimbat. Nu-mi închipui cum de m-am înşelat atît de mult.

– Din cîte-mi amintesc, zise Valerie pe un ton rece ca gheaţa, una din criticile pe care mi le aduceai era faptul că nu aveam pic de ambiţie. Şi acum, cînd vreau să fac ceva care ar putea fi important, mă tratezi ca pe un copil care plînge după o jucărie. Nu pot să te mulţumesc în nici un fel, nu? Eşti atît de convins că nu sînt în stare să fac ceva bun.

– E ridicol şi o ştii foarte bine.

Valerie nu răspunse. Se concentră asupra drumului. Nu îşi vorbiră toată după-amiaza. Îşi făcură bagajele, fiecare la hotelul lui, şi se întîlniră din nou cînd lumuzina închiriată de Nick îi duse la aeroportul din Pisa. Păstrînd tăcerea, se îmbarcară în avion, ocupînd locurile rezervate de secretara lui Nick, unul lîngă altul.

Valerie se uita pe o revistă. Era la fel de conştientă de Nick ca în ziua şi noaptea precedente, dar nu putea să vorbească. Dezamăgirea şi frustrarea o rodeau.

– *Buona sera*, spuse stewardul. Doamna ar dori un cocktail?

Valerie ceru vin şi apoi se ultă pe fereastră. Nick ceru şi el ceva de băut şi îşi deschise cartea.

Stewardul le puse paharele pe tava dintre scaune. Nick sorbi dintr-al lui şi îi surprinse privirea lui Valerie cînd aceasta se întoarse să-şi ia paharul de vin.

– Ar trebui să participi la şedinţa de planificare de săptămîna asta, spuse el cu dezinvoltură, de parcă ar fi continuat o conversaţie, ca să poţi să-ţi alegi ce proiecte vrei. Fiecare reporter lucrează la cîte două, trei proiecte odată.

– Eu nu sînt reporter la „Dezvăluiri".

– Les e de părere că ai putea să fii; am discutat despre adăugarea încă a unuia. Depinde de el, bineînţeles, şi de producător, dar, dacă vrei, ar trebui să-ncerci.

Valerie se uită gînditoare la paharul de vin.

– Mulţumesc, spuse ea încet. La ce fel de proiecte

se gîndesc?

– La foarte multe, zise Nick simţind că se relaxează. Probabil că şi ea voia un armistiţiu, dacă era aşa, aveau să-l împartă la fel cum împărţiseră atîtea la Florenţa.

– Ce proiecte? întrebă ea din nou şi el îşi dădu seama că se lăsase furat de gînduri.

Începu să vorbească apoi despre ideile pentru „Dezvăluiri" pe care reporterii, producătorul şi Les le introduceau într-un dosar gros în fiecare săptămînă pentru ca cei de la cercetare să le evalueze.

– Mi-ar plăcea să mă ocup de cîteva din astea, spuse Valerie cînd stewardul le umplu din nou ceştile de cafea. Şi mai am ceva care mă interesează în mod deosebit. Aş vrea să fac o emisiune despre Lily Grace.

– Lily, repetă Nick căzînd pe gînduri. Am putea să găsim ceva de spus despre ea diferit de ce-a spus fiecare producător din America despre teleevanghelişti?

– Cred că ea ar putea fi altceva. Mă fascinează pentru că nu pare să facă parte din nici o categorie. Nu prea ştiu cine ştie ce despre ea, dar nu cred că face în mod conştient vreo murdărie sau ceva ilegal. E ceva mai mult în legătură cu Lily şi aş vrea să aflu ce anume.

– Ai cunoscut-o?

– De vreo două ori. E extrem de tînără, de sinceră şi... pură. S-ar putea să aflăm despre teleevanghelişti cu ajutorul ei ceva ce n-am putut afla prin ceilalţi pentru că toată lumea îşi concentrează atenţia asupra corupţiei.

– Dar care ar fi povestea?

Nick se aşteptă să devină defensivă, ca mai înainte, cînd o provocase în legătură cu Scutigera.

– Nu ştiu, spuse Valerie, şi, de data aceasta, nu era nimic defensiv în rîsul ei trist. Abia învăţ să mă gîndesc la un reportaj întreg, nu numai la o idee grozavă. Dar, acum cîtva timp, am fost în Graceville şi e o afacere de foarte mari proporţii. De fapt, pare să nu cunoască limite atîta timp cît oamenii continuă să trimită bani, sume enorme, evident. Aş vrea să aflu mai multe despre treaba asta, mai ales cum sînt folosiţi banii şi nu-mi

închipui că Lily ar avea ceva în comun cu cei doi Bakker; trebuie să fie cu totul altceva.

– Ai zis că nu crezi că ia în mod conştient parte la ceea ce se petrece. Crezi că e folosită?

Valerie se gîndi.

– Nu ştiu. Pare pe propriile-i picioare, dar dacă e...

– Atunci Sybille ar fi cea care ar face-o, spuse el cînd ea ezită. În care caz, Sybille ar avea un amestec în Graceville.

– Ea zice că n-are.

– Ştiu. Adesea e o prăpastie între adevăr şi ceea ce spune ea. Dacă e implicată în Graceville, atunci ar putea fi o poveste care ar depăşi cu mult domeniul religiei. Lui Sybille nu i-a păsat niciodată prea mult de sufletele oamenilor.

– Dar lui Lily îi pasă.

– Probabil. Eşti sigură că vrei să faci acest reportaj? N-ai primi nici un ajutor din partea lui Sybille, te-ar considera o duşmancă.

– Numai dacă foloseşte Graceville pentru propriile scopuri, lucru pentru care n-am nici o dovadă şi nici un motiv să cred că ar face-o. Mult mai mult mă interesează Lily; mi se pare aproape un simbol a ceea ce este televiziunea sau poate a ceea ce ar putea să fie, zise ea zîmbind. Încă nu ştiu ce să cred despre ea. Dar, după părerea mea, ar fi un program grozav.

– Şi, dacă, în final, Lily ar avea de suferit de pe urma lui?

Valerie clătină din cap.

– Merg pe presupuneri. Ţi-am spus, nu cred că e coruptă.

– Nu-i un răspuns la întrebarea mea.

Valerie ezită.

– Dacă aş avea suficiente informaţii care să mă facă să cred că ar fi un program important, aş merge înainte cu el.

– Şi, dacă ai descoperi că Sybille e coruptă? Că foloseşte Graceville aşa cum ai spus, în propriile scopuri?

Ea îl privi cu atenție.

– Dacă ar fi important, aş merge înainte cu el. Nu ca să-i fac rău lui Sybille, fiindcă ar fi ceva degradant, ci pentru că aş face ceva important. Oricum, cred că adevăratul interes al lui Sybille e Lily, cred că-i place să aibă pe cineva dependent de ea, o persoană tînără şi impresionabilă.

Ezită din nou.

– N-am nici cea mai mică idee unde ar putea duce povestea asta, Nick, dar mi-ar plăcea să mă ocup de ea. Toate ziarele dezbat subiectul ăsta şi Lily e, într-adevăr, incredibilă; nu sînt singura persoană fascinată de ea, toți cei care o cunosc sînt.

– Eu n-am nimic împotrivă. O să vorbim cu Les despre asta, spuse Nick şi îi luă mîna într-un mod firesc, simțindu-se bine în urma acelei discuții plăcute, uitînd că hotărîse să progreseze cu prudență pînă cînd drumul furtunos de la Siena avea să devină de domeniul trecutului. Era încă prea multă tensiune între ei. Dar dacă aveau să găsească o modalitate de a împărți lucrurile importante din viață...

– Altceva, spuse el. Dacă Les o să fie de acord şi tu o să faci un studiu serios în legătură cu Lily Grace şi Graceville, mi-ar plăcea să lucrez şi eu cu tine.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 25

Marea inaugurare a hotelului *Grace* era programată pentru luna iulie şi toată lumea dădea zor să termine lucrul cînd Sophie şi Valerie vizitară Graceville pentru a doua oară.

– *Marrach Construction,* citi Sophie pe prima rulotă care le apăru în faţă. Mă întreb a cui o fi.

Îşi aruncă privirea pe strada principală, la alte rulote pe care se putea citi numele aceleiaşi firme.

– E ceva extraordinar să construieşti un oraş întreg. Domnul Marrach ăsta, indiferent cine o fi, l-a apucat pe Dumnezeu de picioare.

Valerie îşi notă numele firmei în carneţel, după aceea îşi continuară drumul pe strada principală şi intrară în hotel. Muncitorii nu le dădură nici cea mai mică atenţie cînd se învîrtiră prin hol, prin restaurant şi apoi sus pe scări, la mezanin, unde sălile de conferinţe şi birourile se zugrăveau.

– Ce ar trebui să caut? întrebă Sophie.

– Nu ştiu, zise Valerie uitîndu-se la muncitori şi, dincolo de ferestre, la cîmpurile verzi şi somnolente şi la pîlcurile de copaci.

Totul părea liniştit şi firesc şi se simţi puţin jenată că îşi închipuise vreo escrocherie.

– M-am gîndit că ar trebui să mai aruncăm o privire

înainte să începem să facem săpături.

Se întoarseră şi refăcură drumul parcurs.

– Parcă l-am auzit pe Nick spunînd că vrea să lucreze şi el la treaba asta, spuse Sophie.

– Bănuiesc că o s-o facă dacă o să aibă timp.

Sophie clătină din cap.

– Mă dau bătută. De o săptămînă întreagă, de cînd te-ai întors, tot sper să aud o poveste cu spaghete şi pasiune, dar n-aud decît relatări despre biserici, muzee şi palatele din Siena.

Valerie îi aruncă o privire.

– De ce ai crezut că ar mai fi şi altceva?

– Pentru că spre asta vă îndreptaţi de luni întregi. Toate acele momente de intimitate pe coridoare, aplecîndu-vă unul spre celălalt ca nişte pomi gata să se prăbuşească... Oamenii inteligenţi de la E & N observă lucrurile astea.

Valerie rîse uşor.

– Nu arătam ca nişte pomi gata să se prăbuşească.

– Ce-ai zice de doi oameni cărora le e greu să stea departe unul de celălalt? Oricum, cînd ai plecat în Italia, am crezut că or să se întîmple lucruri bune.

– Nişte lucruri bune s-au întîmplat, spuse Valerie cu o voce scăzută. Ne-am simţit minunat. Am petrecut o zi şi o noapte perfecte.

– Şi pe urmă?

Ajunseră la maşina lui Valerie şi aceasta tăcu pînă cînd ieşi la şosea.

– Nu avem aceleaşi concepţii. Ne certăm în legătură cu ceva, pe urmă rîdem şi ne simţim minunat unul în compania celuilalt şi în clipa următoare ne ciondănim din nou. Am stat împreună patruzeci şi opt de ore şi a fost ca într-un carusel. Jumătate din timp nu mi-a plăcut de el deloc şi cealaltă jumătate am crezut că s-ar putea să fiu îndrăgostită de el. Niciodată nu ştiam ce o să simt în clipa următoare.

– De ce crezi? Nick e un tip grozav, am avut tot felul de visuri în legătură cu el. Dacă am fi fost împreună, aş fi făcut tot posibilul să ignor tot ce nu mi-ar fi convenit.

– Ah, nu ştii ce ai fi făcut, spuse Valerie puţin tăios.

Conducea destul de încet, lăsîndu-i pe şoferii mai nerăbdători să o depăşească.

– Parcă încercăm să înscriem puncte, să dovedim fiecare că propriul mod de a gîndi era cel corect şi că întotdeauna a fost. L-am cunoscut pe Nick cu mult timp în urmă, la colegiu, şi nici pe-atunci nu vedeam lucrurile la fel, e ca şi cum am fi rămas blocaţi în acel moment, avem aceleaşi discuţii ca atunci. Aş vrea să putem să ştergem amintirile şi să ne gîndim doar la prezent. Deşi, nu ştiu dacă s-ar schimba ceva. Sîntem amîndoi atît de încăpăţînaţi.

– Încăpăţînaţi, dar niciodată plictisiţi.

Valerie zîmbi.

– N-ar strica puţină plictiseală în momentul ăsta.

– Nu se poate să vorbeşti serios. Plictiseala ucide tot: prietenii, căsnicii, slujbe, vacanţe, pasiuni... chiar şi războaie, cînd se plictisesc generalii semnează tratate. Dacă între tine şi Nick sar scîntei, ar trebui să fii extrem de fericită. Doamne, ce bine ne-ar prinde nişte scîntei mie şi lui Joe, sîntem atît de previzibili, încît ai zice că sîntem căsătoriţi. Nu-mi închipui de ce eşti nemulţumită, nu sînteţi plictisiţi şi continuaţi să faceţi impresie unul asupra celuilalt.

– Astea sînt singurele alternative? întrebă Valerie zîmbind iarăşi.

– Nu ştiu, dar dacă ar fi şi ar trebui să alegi una din ele? Cum ai putea să nu alegi scînteile? Îţi închipui cum ar fi să nu-ţi pese şi, dacă unul din voi ar pleca, celălalt să nu observe nici o schimbare în modul lui de viaţă?

Valerie se gîndi la Carlton. După moartea lui, viaţa ei se schimbase pentru că nu mai avea bani, nu pentru că nu mai era el.

Încuviinţă, mai mult pentru sine decît pentru Sophie.

– Va trebui să mă mai gîndesc la asta.

Sophie se gîndea deja la altceva.

– Arătaţi excelent împreună, ştii? Amîndoi sînteţi frumoşi şi vă mişcaţi de parcă aţi dansa. Lucrurile trebuie să fie extrem de plăcute între doi oameni cînd dau im-

presia asta; vorbesc eurile voastre interioare. Dacă ignori asta, riști să-ți ruinezi viața. ,

Valerie rîse.

– Ești o adevărată romantică, Sophie. Pare atît de simplu încît probabil că există vreo capcană pe undeva, dar o să mă mai gîndesc. Hai să vorbim despre Graceville și Lily. Putem folosi ceva din cercetările pe care le-ai făcut în legătură cu cei doi Bakker și ceilalți?

– Nu știu încă. Totul se reduce la bani și, ori se fac ceva jocuri cu bani la Graceville, ori nu. Aș începe cu începutul, cu terenul pentru biserică și oraș, cine l-a cumpărat, cît a plătit, de unde au venit banii, și aș săpa în trecutul lui Lily și al membrilor din consiliul director al fundației „Ora lui Grace". Le-am aflat numele ieri de pe computer.

Vorbiră despre ziarele, revistele și benzile de televiziune pe care aveau să le folosească pentru a obține informații despre membrii fundației și afacerile acesteia.

Cînd ajunseră înapoi la sediul E & N se duseră la departamentul de cercetare și Valerie își trase un scaun lîngă biroul lui Sophie. Acolo își petrecură următoarele două zile, Sophie cercetînd membrii consiliului director și Valerie dînd telefoane agenților imobiliari din zona orășelului Culpeper pentru a afla dacă vînzarea terenului fusese înregistrată.

– Hei, ia fii atentă, zise Sophie în sfîrșit.

Mîncau sandvișuri la biroul ei și, în acest timp, ea afișa un articol de ziar pe ecranul computerului.

– Floyd Bassington, președintele consiliului director al fundației „Ora lui Grace". A fost preot la Chicago, o biserică mare, congregație mare, pînă cînd un tip pe nume Olaf Massy l-a prins în pat cu nevastă-sa. Ea cînta în cor. Ba nu, și mai mult, era directoarea corului. Olaf a început o cruciadă pentru demascarea sfinției sale și a descoperit nu numai că Bassington trecuse prin mai multe paturi – am zis că era însurat și avea o mulțime de copii? – dar că și făcuse delapidări de-a lungul anilor, puțin de ici, puțin de colo, avea vreo două sute de mii de dolari în cont. Ce zici de biografia preșe-

dintelui lui Lily?

– A făcut închisoare? întrebă Valerie.

Sophie citi mai departe şi clătină din cap.

– A înapoiat banii şi s-a retras din biserică. Soţia a divorţat de el. S-a mutat în Virginia şi a pus bazele fundaţiei Grace.

Privirile li se întîlniră şi cele două femei îşi zîmbiră.

– Aş vrea o copie după articolul ăsta, zise Valerie.

– Bineînţeles, spuse Sophie. Acum pentru ceilalţi. Nimic ilegal, mă tem. Vicepreşedinte: Arch Warman, preşedintele companiei *Warman Developers and Contractors.* Trezorier: Monte James, preşedintele companiei *James Trust and Savings.* Au filiale pe toată Coasta de Est şi îşi au sediul în Baltimore.

– James, repetă Valerie şl îl trecu lîngă numele lui Warman. Sophie, putem să aflăm cine deţine ipoteca pentru terenul pe care se află Graceville?

– Poate. De obicei, nu. O să verific. Ai aflat cine l-a cumpărat?

– Da, e ciudat. A fost vîndut de două ori. Prima oară cînd pe el erau numai ferme mici, fermierii l-au vîndut unei corporaţii panameze numite *Beauregard Development Company.*

– Cum?

– Ştiu, e un nume ciudat. Beauregard l-a cumpărat cu treisprezece milioane de dolari, am aflat asta de la agentul imobiliar care s-a ocupat de vînzare, dar nu l-a ţinut decît trei luni, după care a fost vîndut din nou, de data aceasta fără serviciile unui agent imobiliar, fundaţiei „Ora lui Grace". Şi, potrivit agentului, au circulat zvonuri că fundaţia ar fi plătit treizeci de milioane pentru el.

– Treizeci de milioane?

– E numai un zvon şi trebuie să fie eronat. Nimeni n-ar da atîta pe un teren care a valorat treisprezece milioane cu numai trei luni în urmă.

– Eu ştiu? Cît se pricep membrii consiliilor religioase la afaceri?

– Consiliul ăsta are ca trezorier un preşedinte de

bancă, ca vicepreşedinte un preşedinte al unei companii de construcţii, iar ca preşedinte un preot delapidator.

Sophie încuviinţă.

– Nu-i un grup tipic religios. Bun, dacă n-au fost stupizi sau naivi, ce-au fost?

– Nu ştiu, spuse Valerie mîzgălind absentă pe o foaie de hîrtie. Care e numărul lui *James Trust and Savings* din Baltimore? întrebă ea deodată.

Sophie îl află şi i-l dădu.

– Ce cauţi?

– Mi-a trecut prin cap că ei ar putea să deţină ipoteca, aşa cum puteam să aflăm preţul real cu care s-a cumpărat terenul.

– Nu neapărat. Şi, chiar dacă ar deţine-o ei, nu ţi-ar spune.

– La ipoteci, vă rog, spuse Valerie în receptor şi, cînd, în partea cealaltă îi răspunse cineva zise: Bună ziua, la telefon Valerie Sterling, doresc să fac un reportaj de televiziune despre relaţia dintre instituţiile care acordă împrumuturi şi organizaţiile nonprofit, mai ales în zonele rurale.

Întîlni privirea uimită a lui Sophie cu un zîmbet plin de neastîmpăr.

– Am înţeles că aţi finanţat fundaţia „Ora lui Grace" pentru achiziţionarea unui teren lîngă Culpeper, Virginia; aţi putea să-mi spuneţi ceva despre asta?

– A fost o ipotecă standard, spuse cel de la capătul firului. N-a făcut parte din categoria opere de caritate sau ceva de genul ăsta. Terenul a fost garanţia lor, e foarte bun, n-am riscat deloc.

– Şi preţul terenului? întrebă Valerie.

– Nu oferim asemenea informaţii.

Valerie scurtă convorbirea şi se întoarse la mîzgăliturile ei.

– Trezorierul consiliului a oferit ipoteca, murmură ea. Şi? Asta nu e ilegal.

Se uită la ce mîzgălise.

– Sophie, ia uită-te la asta.

Sophie îşi suci gîtul şi citi ce scrisese Valerie.
– Arch. Vicepreşedinte. Warman. Şi?
Sophie luă repede hîrtia.
– Şi primele trei sînt în cuvîntul Warman, spuse ea şi se priviră. Asta nu-i o coincidenţă.
– Dar de ce s-o fi făcut? întrebă Valerie. Doar dacă nu cumva voia o altă companie doar ca să ridice oraşul Graceville. N-am idee de ce ar fi făcut-o, dar aşa pare să fie. Deci, trezorierul finanţează şi vicepreşedintele construieşte, iar Bassington face... ceva. O familie mare şi fericită. Interesant, dar nu ilegal.
Sophie strînse hîrtiile de pe birou.
– Bun, hai să-i lăsăm deoparte pe Arch şi Monte acum şi să ne...
– Stai puţin, zise Valerie privind-o încruntată. Ce-ai spus?
– Să-i lăsăm deoparte pe Arch şi Monte...
– Cine-i Monte?
– James. Nu ţi-am spus?
– Poate că da, dar cred că n-am remarcat. Arch şi Monte. Sophie, am mai auzit asta undeva. Îmi amintesc că mi s-a părut că sună ca un vodevil.
– Aşa e, dar nu la mine ai auzit.
Valerie se uită absentă la peretele de rafturi pline de ziare, reviste şi rapoarte anuale.
– Era într-un birou, murmură ea. Eu stăteam în picioare şi cineva, la birou, spunea ceva... la telefon, ea era la telefon, vorbea ceva de o şedinţă.
Se chinui teribil să-şi aducă aminte şi, pînă la urmă, reuşi: era o parte dintr-o zi pe care nu avea să o uite niciodată, ziua în care o concediase Sybille. Ea dăduse buzna în birou pentru a-i cere să-i dea altceva de făcut şi Sybille vorbea la telefon. „Ţi-am spus să programezi o şedinţă de consiliu pentru poimîine. Sună-i pe Arch şi Monte imediat, trebuie să..." Închisese cînd o văzuse pe Valerie în birou.
Sybille convocînd o şedinţă de consiliu cu Arch şi Monte? Dar, cu un an în urmă, în noiembrie, în Graceville, spusese că doar lucra pentru fundaţie, producînd

emisiunile lui Lily.

Adesea există o prăpastie între adevăr şi spusele lui Sybille, spusese Nick. Şi tot el mai spusese că, dacă există corupţie în cadrul fundaţiei, Sybille ar fi putut să fie implicată.

– Ce este? întrebă Sophie.

Valerie îi relată.

– Nu-i nimic ilegal în asta, spuse ea. Deşi e ciudat că a convocat o şedinţă a consiliului cu toate că nu e membră. Nu ştiu ce înseamnă, dar cred că ar fi bine să-i spun lui Nick.

El se afla la New York, dar, imediat cum se întoarse, Valerie intră la el în birou şi îi spuse ce descoperise împreună cu Sophie. Era pentru prima oară cînd se vedeau după călătoria în Italia, aşa că nu avuseseră timp să vadă cum se purtau acum. Biroul îi făcea să se simtă mai reţinuţi decît înainte de călătorie, iar Nick o ascultă cu atenţie, încuviinţînd, fiind de acord că părea ceva mai mult decît se aşteptaseră, în timp ce tot pîndea momentul potrivit pentru a-i spune la ce se gîndise cît fusese plecat. Găsi prilejul imediat după ce ea termină de vorbit. O invită la cină a doua zi.

– O să fie şi Chad, spuse el cu bruscheţea care i se furişa în glas ori de cîte ori era încordat sau nervos. Nu la cină, dar înainte, aşa că, dacă ai putea să vii mai devreme, să zicem la cinci, am fi amîndoi încîntaţi.

– Cine găteşte? întrebă ea. Tu sau Chad?

– Elena, spuse el. N-am mai gătit mult în ultima vreme. Dar o s-o fac pentru tine, dacă vrei.

– Mulţumesc, zise ea. Mi-ar face mare plăcere.

În Georgetown era mai răcoare cînd Valerie ajunse acasă la Nick. Aceasta era mai mare decît îşi închipuise ea; totul îi aducea aminte de ceea ce pierduse şi nu trecuse atît de mult timp încît să nu-şi mai amintească fiecare plăcere măruntă, fiecare comoditate invizibilă a acelui stil de viaţă. Nu şi-l închipuise pe Nick într-o asemenea ambianţă.

Chad deschise uşa înainte ca ea să apuce să sune

şi Valerie rămase şocată. Tocmai se gîndise la Nick în anii studenţiei şi acum avu impresia că îl avea în faţa ochilor. Bineînţeles că Chad era mult mai tînăr – doisprezece, treisprezece ani? –, dar ea tot avu senzaţia că amintirile ei prinseseră viaţă; era aproape la fel de înalt ca Nick, cu aceiaşi ochi, acelaşi păr dezordonat, aceeaşi gură minunată. Pielea îi era mai închisă la culoare decît a lui Nick şi pomeţii mai ascuţiţi, dar, în rest, era tînărul, frumosul şi nerăbdătorul Nick pe care ea îl iubise timp de şase luni magice.

– Bună, spuse Chad întinzîndu-i mîna. Mă bucur foarte mult să te revăd.

Strîngerea mîinii îi era puternică şi privirea directă, dar Valerie avu impresia că era examinată cu mai multă intensitate decît era nevoie.

– Mă bucur că mă aflu aici, zise ea şi îl urmă în interiorul răcoros al casei.

Totul era aşa cum îşi închipuise: nobleţea unor altor vremuri, încăperi armonios proporţionate, cu spaţiu pentru un pian mare şi piese de mobilier pe covoare orientale superbe.

– Tata e la bucătărie, spuse Chad, după care adăugă pe un ton confidenţial: Ceea ce e foarte ciudat, din moment ce n-a gătit niciodată de cînd ne-am mutat aici. Credeam că nu mai ştie s-o facă, dar miroase bine, aşa că bănuiesc că n-avem de ce să ne temem.

Valerie zîmbi cînd îi desluşi dragostea din glas, amestecată cu o încercare de a părea critic şi înţelept, şi continuă să zîmbească urmîndu-l pe Chad spre bucătărie. Nick o văzu apropiindu-se zîmbind, frumuseţea ei strălucind în încăperea însorită, şi se duse spre ea. Avu senzaţia că trupul i se apleacă înainte, gata să o îmbrăţişeze.

– Bună, Nick, spuse ea.

– Bine ai venit, zise el ţinînd-o de umeri şi sărutînd-o uşor pe obraz.

Valerie simţi cum se apleacă spre el şi amintindu-şi cuvintele lui Sophie: „...ca doi pomi gata să se prăbuşească“ se ţinu foarte dreaptă. Îşi roti privirile în jur,

încercînd să găsească ceva de spus.

– Ce bucătărie ulultoare, spuse ea, în cele din urmă. Nick făcuse din bucătărie un exemplu de tehnologie modernă.

– Odată visam o asemenea bucătărie, spuse Nick. Dar, de fapt, e a Elenei; a dat o mînă de ajutor la proiectarea ei. Eu am cam terminat aici, l-am însărcinat pe Chad să-ţi ţină de urît pînă pun eu totul la punct. În grădină sînt băuturi, doar dacă nu cumva e prea cald. Cum vrei.

– Mi-ar plăcea să văd grădina.

– Vino, spuse Chad. O să-ţi spun tot ce-i acolo, l-am ajutat pe Manuel s-o aranjeze.

– Cine e Manuel? întrebă Valerie.

– Soţul Elenei.

– Şi Elena e bucătăreasa.

– Face mai multe. Găteşte, face curat, cumpărături, coase nasturi... ca o mamă, ştii, numai că nu e. Nu a mea, oricum. Totuşi, e mamă, o are pe Angelina, fiica ei, are opt ani. Asta e grădina.

– Nu-i deloc rea, zise el rotindu-şi privirea în jur. Ce zici?

– E fantastică, spuse Valerie. E cea mai superbă grădină pe care am văzut-o vreodată, adăugă ea şi se lăsă în jos lîngă o tufă de trandafiri, atingînd foarte uşor o floare. Îmi plac foarte mult trandafirii. Am avut o mulţime, ei îmi lipsesc mai mult decît orice altceva din grădină.

– Tu şi Manuel sînteţi nişte adevăraţi experţi, spuse ridicîndu-se.

– El face planurile, zise Chad sincer. Eu mai mult sînt cu săpatul. Îmi prinde bine la încheieturi, pentru tobe, ştii. Presupun că ai văzut foarte multe grădini.

– Da, aşa e, şi asta e cea mai frumoasă. Cînţi la tobe într-o orchestră?

– Da.

– Şi exersezi acasă?

– Sigur, în camera mea. Pe tata nu-l deranjează, numai că nu pot s-o fac cînd îşi aduce de lucru acasă.

Uneori cîntăm împreună. E destul de bun la jazz.
Valerie nu şi-l putea închipui pe Nick baterist.
– Asta vrei să faci cînd termini şcoala?
El clătină din cap.
– Probabil că o să fiu om de ştiinţă. Dar e ceva amuzant acum şi, cu cît fac mai multe lucruri, cu atît o să-mi fie mai uşor să intru la colegiu.
Valerie păru uluită.
– Cîţi ani ai?
– Am împlinit doisprezece în martie.
– Nu eşti nici măcar la liceu şi îţi faci deja griji pentru intrarea la colegiu?
– Nu-mi fac chiar griji, dar mă gîndesc.
– Mi se pare un lucru foarte înţelept, zise Valerie.
E prea serios, îşi spuse ea, prea serios pentru vîrsta lui. Dar isteţ şi era o plăcere să discuţi cu el.
– Ultima oară cînd am vorbit, la masa de prînz, spuneai că-ţi plăcea la şcoală. Îţi mai place şi acum?
– Da, foarte mult. Ne dau foarte multe teme, dar tot e grozav. Şi vara asta e grozavă, mă duc la cursurile de arte de la Corcoran, au acolo sculptură, fotografie, pictură, orice.
– Ţi-am văzut una din picturi. Cei doi biciclişti pe poteca de pe C & O Canal; mi s-a părut minunată.
– Adevărat? Chiar? Şi tata a zis la fel, dar el nu e obiectiv, ştii cum sînt taţii...
Valerie rîse.
– Ei bine, eu sînt obiectivă şi cred că e minunată. Studiezi pictura la şcoală?
– Nu acum, am o mulţime de alte lucruri de făcut. Îmi place totul, profesorul zice că trebuie să fiu... ăăă... selectiv, dar tata spune că ar trebui să fac tot ce-mi place şi să afiu la ce anume mă pricep cel mai bine, aşa că asta şi fac. Şi, atîta timp cît am note bune, pot să fac şi alte lucruri.
– Pun pariu că ai note foarte bune.
– Da, în mare parte A-uri.
– Eu n-am avut note foarte bune în liceu, spuse Valerie gînditoare. Mă prosteam prea mult.

– Te prosteai? Adlcă, făceai aiureli?

– Adică, puţin din toate.

– Nu se poate, zise el admirativ. Atunci, cum ai ajuns la colegiu?

– Nu ştiu. Sinceră să fiu, m-am cam mirat. Poate pentru că făcusem multe din lucrurlle astea pe care le faci şi tu şi am scris un eseu interesant odată cu cererea de admitere, poate că asta a contat cel mai mult. Am avut note bune în colegiu, presupun că mă mai maturizasem între timp.

– Eseul? Asta contează cel mai mult?

– Nu ştiu. Dar sigur ajută.

– O să-l citeşti pe al meu cînd o să-l scriu? Şi o să-mi spui ce crezi despre el?

– Cu mare plăcere. Dar mai e mult pînă atunci, nu?

– Cîţiva anl, spuse Chad, după care adăugă: Atunci probabil că o să fii mai mult pe-aici.

Valerle ridlcă dln sprîncene şi, în clipa aceea, apăru şi Nick.

– N-ai vrut să bei nimic? o întrebă el pe Valerie.

– Ah, am uitat, spuse Chad. Iartă-mă! Vrei să bei ceva? Vin, ceai cu gheaţă, băuturi răcoritoare şi alte chestii: gin, bourbon, votcă, whisky, Campari; avem o mulţime de lucruri.

– Ceai cu gheaţă, spuse Valerie. Sună minunat.

– Dacă ţi-e prea cald, putem să mergem înăuntru, zise Nick.

– Nu, mi-e foarte bine. Nu vreau decît puţin ceai cu gheaţă.

Chad se duse la barul construit pe terasă, lipit de zidul de cărămidă al casei, iar Valerie şi Nick se aşezară pe scaunele cu perne.

– Ţi-a vorbit de grădină?

– Da. E superbă. Eu am una micuţă acolo unde locuiesc acum, dar asta e magnifică.

– Unde locuieşti? o întrebă Chad.

– Într-o casă transformată dintr-un şopron de trăsuri în Falls Church.

– Un şopron de trăsuri? Asta-i ca un garaj, nu?

– Cam aşa, spuse ea luînd paharul pe care i-l dădu el şi se aşezară toţi trei în jurul mesei rotunde din sticlă, la umbra unui arţar şi, cînd soarele alunecă şi mai mult spre orizont, începu să se simtă o adiere uşoară.

Valerie se simţea foarte bine şi foarte fericită.

– A fost construit pentru trăsurile cu cai, caii erau ţinuţi în grajduri, bineînţeles, iar sus era un apartament pentru servitori. Acum e o căsuţă cu două nivele, mică, dar plăcută.

– Şi locuieşti singură acolo?

– Împreună cu mama mea.

Chad o privi nedumerit şi Valerie ştia că se gîndea că era puţin cam prea mare pentru aşa ceva.

– E bolnavă, bătrînă, ceva de genul ăsta?

Valerie zîmbi.

– Nu, n-are nimic de genul ăsta. A avut nişte necazuri şi şi-a pierdut banii, aşa că a venit să stea cu mine.

– Şi ce face?

– Chad, îl avertiză Nick.

– Scuze, spuse Chad roşu la faţă. N-am vrut să fiu nepoliticos.

– Nu-i nimic, ţi-aş spune dacă n-aş vrea să răspund, zise Valerie cu blîndeţe. Mama nu prea face cine ştie ce. Cred că s-ar putea să caute însă ceva destul de curînd, se pare că s-a plictisit foarte tare în ultima vreme. Acum vreo lună s-a apucat să facă ordine în dulapurile cu dosare vechi de ani de zile, spuse ea şi zîmbi. I-am explicat că o slujbă într-o galerie de artă ar însemna mai puţină muncă şi mai multă plăcere.

– Şi ea ce-a spus?

– A zis că s-ar putea să am dreptate, dar e greu să te apuci să cauţi de lucru cînd n-ai muncit niciodată.

– Trebuie să fi fost îngrozitor de greu, spuse Nick uitîndu-se la ea. Şi chiar mai greu să te bucuri de succes de la prima slujbă. Nu toată lumea poate s-o facă.

– A doua, spuse Valerie cu un zîmbet stins. De la prima am fost concediată.

Atunci îşi aminti că nu-i spusese niciodată acest lucru.

– Concediată? întrebă Chad. Dar ce-ai făcut?

– Am uitat că lucram pentru altcineva şi că nu eu făceam regulile. Aş putea să mai beau puţin ceai?

Chad sări imediat şi umplu toate cele trei pahare.

– Şi tu ţi-ai pierdut banii, ca mama ta? întrebă el peste umăr.

– Chad, interveni Nick din nou.

– Scuze, zise Chad apăsat.

– Da, zise Valerie. Mi-am pierdut toţi banii şi din cauza asta locuiesc într-o casă ca aceea despre care ţi-am vorbit şi lucrez pentru tatăl tău. Şi să-ţi mai spun ceva, Chad. Nu mi-a plăcut absolut deloc că i-am pierdut şi încă mai sufăr enorm. Dar, în momentul ăsta, cu toate lucrurile pe care le fac, cu slujba pe care o am şi cu prietenii pe care mi i-am făcut, mă simt minunat.

– Ah, spuse el aşezînd paharul ei şi al lui Nick în faţa lor. Aşa că...

– Hei, nu-i drept, spuse Valerie degajat. Sînt o mulţime de lucruri pe care aş vrea să le aflu şi eu despre tine. Spune-mi cu ce te mai ocupi în afară de grădină, pictură şi cîntatul la tobe.

Chad se lansă într-o descriere a şcolii, prietenilor, ridicatul greutăţilor, cărţilor pe care le citea şi mersului cu bicicleta.

– Tata mă lasă să mă plimb peste tot prin Georgetown, ştiu să mă descurc. Totuşi, o să fie mai bine cînd o să conduc.

– De ce?

– Păi, ştii, plouă, uneori ninge, cîteodată e groaznic. Tare aş vrea să pot conduce de pe acum. O să mă-nveţe tata.

– La şcoală nu vă învaţă?

– Ba da, dar sînt îngrozitori. Mai mult o fac prin simulator, abia dacă apuci să urci la volanul unei maşini. Dar e ceva ce fac şi nu e deloc rău, fratele prietenului meu a...

– Chad, spuse Nick deodată, la cît ar trebui să fii gata de plecare?

– O, nu, gemu Chad. Am uitat. N-aş putea să sun să spun că nu pot să mă duc?

– Nu, ştii foarte bine că nu poţi. Au trecut aproape două luni de cînd ai fost ultima oară şi trebuie să te duci. Ar trebui să fii în faţa casei la... cît?

– La şase şi jumătate. Mai e pînă atunci.

– E şase şi mai trebuie să te şi îmbraci.

– Nu-mi ia decît cinci minute. Nu pot măcar să termin ce-am început să povestesc?

Nick se uită la chipul entuziasmat al fiului său şi se gîndi că, în ora care trecuse, vorbise mult mai deschis cu Valerie decît o făcuse vreodată cu mama lui, din cîte ştia Nick.

– Bineînţeles, spuse el. Numai să n-o lungeşti.

Chad îşi termină povestea, dar entuziasmul îi dispăruse.

– Presupun că trebuie să mă duc să mă îmbrac, zise el şovăitor. Sau, stai puţin, întîi vreau să-i fac un cadou lui Valerie. Adică, îi spuse ei, s-ar putea să nu mai fii aici cînd mă întorc. Ei bine, poate o să fii, pentru că n-o să lipsesc prea mult, dar, oricum, vreau s-o fac acum. Nu-ţi face griji, tată, nu durează decît un minut.

Se duse la şopronul de scule care era aproape ascuns în dosul unei tufe şi luă o foarfecă de tăiat arbuşti.

– Ai zis că-ţi plac foarte mult trandafirii şi că ai fi vrut să-i mai ai încă.

– Da, spuse Valerie şi, dintr-un anume motiv, îi venea să plîngă.

Chad se lăsă în jos lîngă tufa de trandafiri pe care Valerie o admirase mai devreme, examinînd fiecare floare, pentru a le găsi pe cele mai frumoase. Valerie şi Nick se priviră, iar el îi acoperi mîna cu a lui.

– Îţi mulţumesc, spuse el foarte încet. I-ai vorbit ca unui adult. I-a plăcut la nebunie. Şi mie la fel.

– E un băiat minunat, zise ea la fel de încet. Trebuie să fii atît de mîndru, adăugă ea şi un zgomot vag îi

atrase atenţia. Nu e...

– Extrem de mîndru, spuse Nick.

Elena auzi soneria şi se duse să deschidă.

– Bună seara, doamnă Enderby, spuse ea. Chad e în grădină.

– Ar fi trebuit să aştepte în faţă, spuse Sybille.

Conveniseră astfel, deoarece ea nu putea să sufere să intre în casa aceea ştiind că Nick reuşea de obicei să fie în altă parte cînd sosea ea.

– Aţi sosit cu zece minute mai devreme, spuse Elena. Şi au un oaspete; probabil că Chad nu şi-a dat seama cînd a trecut timpul.

– Adică a uitat, zise Sybille traversînd holul, apoi bucătăria şi, în final, încăperea pentru micul dejun.

Ajungînd la uşa din spate, aruncă o privire pe geam şi îngheţă. Pe terasă, la umbra arţarului, Nick stătea la măsuţa din sticlă, cu spatele la ea. Şi Valerie, Valerie stătea lîngă el.

Stînd în încăperea umbrită, Sybille îl văzu pe Nick luîndu-şi mîna de pe mîna lui Valerie cînd Chad se întoarse spre ei. Îl văzu pe Nick stînd foarte aproape de Valerie şi pe fiul ei punînd în mîna lui Valerie cinci trandafiri perfecţi de culoarea fildeşului. Îi văzu pe Nick zîmbind şi pe Valerie aplecîndu-se pentru a-l săruta pe Chad pe obraz, după care îl mîngîie uşor pe păr. Nick îi atinse mîna din nou, iar Chad se aruncă de gîtul ei şi o sărută pe obraz.

În umbră, Sybille îi privi pe toţi trei, după care se întoarse brusc, trecînd ca o furtună pe lîngă Elena. Aproape în fugă ajunse la uşa de la intrare şi ieşi, ducîndu-se la limuzină. Se aşeză pe bancheta din spate, cu răsuflarea tăiată. Cînd şoferul ieşi din Georgetown, în adîncul lui Sybille, atît de adînc, încît ea nici nu îşi dădu seama încă, ceva plesni.

Rosemary simţi parfumul celor cinci trandafiri din partea cealaltă a încăperii. Cînd venise acasă, foarte tîrziu, Valerie îi pusese într-una din vazele de cristal Bac-

carat ale mamei ei înainte de a se duce la culcare. A doua zi dimineaţă despre ei vorbi Rosemary întîi şi întîi.

– Sînt superbi, spuse ea cînd Valerie coborî la micul dejun. La ce oră te-ai întors?

– Pe la trei.

– Nu mi-ai spus nimic despre el, zise Rosemary.

– Ştiu, spuse Valerie şi făcu o pauză. Îţi aminteşti de Nick Fielding?

– Nu. Cine e?

– Un tip pe care l-am cunoscut la colegiu. Ţi-am povestit despre el şi l-ai şi cunoscut cînd ai venit cu tata la *Standford*.

– Nu-mi amintesc. Au trecut paisprezece ani de-atunci, cum să-mi amintesc?

Valerie zîmbi misterios.

– N-are importanţă, eu mi-am adus aminte.

– O duce bine dacă locuieşte în Georgetown, spuse Rosemary. Cît de bogat e?

Stînd în picioare lîngă ea, Valerie se uita visătoare pe nişte hîrtii aşezate pe o măsuţă.

– Foarte, spuse ea. A reuşit singur, a pornit de la zero.

– Ce impresionant. Necăsătorit, bănuiesc.

– Divorţat, zise Valerie. Are un băiat minunat de doisprezece ani, pe care l-a crescut tot singur. Sînt foarte apropiaţi, nişte prieteni atît de buni, îmi place extrem de mult să-i privesc, să stau cu ei şi să fac parte din mica lor familie.

– Eşti îndrăgostită de el, spuse Rosemary.

Mîinile lui Valerie se opriră pe teancul de hîrtii şi privi prin fereastra deschisă spre parcul de peste drum.

– Uneori, spuse ea în sfîrşit.

– Cum adică?

– Adică nu sînt sigură. De fiecare dată cînd mă gîndesc la Nick, încep să-mi fac griji pentru ziua de mîine, săptămîna viitoare, luna viitoare... cît de diferiţi vom fi faţă de perioada de început. Îmi place să fiu cu el, m-am simţit extraordinar cu el şi cu Chad, dar există tot timpul

teama că o să fac o greşeală, sau că el o să facă, şi n-o să putem să rezolvăm situaţia. Am senzaţia că sîntem atît de... fragili. Ca şi cum ar trebui să mergem în vîrful picioarelor şi să vorbim în şoaptă ca să nu ne spargem.

– Nu înţeleg, zise Rosemary. Dacă-l iubeşti şi el te iubeşte... Te iubeşte?

– Cred că da. Dar şi el e prudent. A fost căsătorit o dată, eu de două ori, cred că ar trebui să înaintăm încet şi poate să mergem în vîrful picioarelor puţin, nu? spuse ea zîmbind stins. Nu obişnuiam să fac asta, ştiu, mă repezeam cu capul înainte şi îmi închipuiam că o să fac faţă oricăror probleme s-ar fi ivit. Niciodată nu mi-a fost teamă de nimic.

– Ţie nu ţi-e teamă, ai un curaj imens. Ştii asta foarte bine, mai ales după ce-ai făcut cînd s-a prăbuşit avionul lui Carlton.

– Asta a fost odată, spuse Valerie încet, un moment incredibil din viaţa mea cînd am fost cu totul altfel decît mi-am închipuit vreodată că aş putea să fiu. De atunci n-am mai văzut prea multe semne care să-mi arate că aş mai putea să fiu aşa.

– Dar ai făcut atîtea lucruri de atunci! Lucrezi, ai grijă de mine... Zău aşa, Valerie, ar trebui să ai încredere în tine însăţi. Şi tu, şi Nick. Cred că amîndoi aţi învăţat destul de multe pînă acum ca să ştiţi cu certitudine ce vreţi şi să recunoaşteţi lucrul respectiv cînd vă apare în faţă.

Valerie zîmbi.

– Pare atît de simplu. Poate că, într-o bună zi, o să ne învingem teama şi...

– Dar tocmai asta am spus, că n-ar trebui să vă temeţi de nimic. Cel mai rău lucru ţi s-a-ntîmplat deja. Ai pierdut toţi banii. După asta de ce ai mai putea să te temi?

Valerie începu să rîdă uşor şi se aplecă sărutînd-o pe Rosemary pe obraz.

– De eşec, spuse ea încet. Şi să nu fiu rănită. Cred că de asta mă tem cel mai mult.

Rosemary ezită.

– Deci, vrei să-l iubeşti. Şi el să te iubească.

Valerie oftă.

– Da, spuse ea şi se întoarse, vrînd să schimbe subiectul, aşa că se aşeză pe un scaun lîngă mama ei şi luă un teanc de hîrtii. De unde au apărut astea?

– Din dulapul de stejar.

– Al lui Carl, spuse Valerie. Era în biroul lui de la fermă. Probabil că ar trebui să păstrăm totul, cel puţin o vreme. Dacă o să se ivească poate ceva...

Luă un teanc şi apoi altul.

– Pare să nu fi aruncat niciodată nimic. Chitanţele astea sînt vechi de zece ani, pe atunci nici măcar nu-l cunoşteam, zise ea răsfoindu-le. Şi cele de anul trecut... reparaţii la fermă... notele de plată pentru căldură la cabana din munţii Adirondack... întreţinerea avionului... combustibil... toate drumurile pe care le-am făcut acolo, nu mi-am dat seama că au fost atîtea.

Lăsă teancul de hîrtii jos şi păru să cadă pe gînduri. După aceea se încruntă.

– Ciudat.

– Ce anume? întrebă Rosemary.

– Mi s-a părut c-am văzut... zise ea căutînd din nou prin hîrtii şi oprindu-se la un moment dat. Note de plată pentru combustibil de la aeroportul din Lake Placid din aprilie, mai, iunie, octombrie şi noiembrie. Nu se poate, noi nu mergeam niciodată acolo în acele luni, zise ea uitîndu-se la ele din nou. Aprilie, murmură ea. Mai, iunie... Chiar dacă aş fi uitat una din dăţi, nu le-aş fi putut uita pe toate. N-am făcut călătoriile astea.

– Probabil că a fost singur, zise Rosemary.

– Nu, nu se ducea singur decît la New York, a avut o mulţime de întîlniri de afaceri în acel an...

Se uită la hîrtiile pe care le ţinea în mînă şi apoi la Rosemary.

– Doamne, nu se poate să fi fost atît de oarbă.

– Vrei să spui că a minţit cînd a spus că se ducea la New York?

– N-a minţit. Zicea că se duce la New York, iar eu presupuneam că se referă la New York City.

– Dar de ce să se fi dus la Placid? Acolo n-ai ce să faci singur. Ah, spuse ea deodată uitîndu-se la Valerie. N-a fost singur.

– Mai mult ca sigur.

– Ştii cine era persoana?

– Nu. Eram sigură că exista cineva, dar el a negat şi eu n-am forţat nota. Credeam că o să rezolvăm lucrurile şi că nu se putea întîmpla nimic din cauza unei femei, ea era doar un semn că lucrurile nu mergeau tocmai bine între noi. Dar acum aş vrea să ştiu.

– De ce? A trecut un an şi jumătate, de ce să-ţi mai faci probleme? Uită totul.

Valerie puse notele de plată pentru combustibil într-un plic.

– Nu pot. Mă gîndesc la asta foarte mult. N-am putut să fac cine ştie ce, dar gîndurile continuă să existe în mintea mea. Sînt prea multe lucruri pe care nu le ştiu.

– În legătură cu ce?

– Cu tot. Legătura lui Cari, sau legăturile, habar n-am cîte a avut, ce-a făcut cu banii noştri, ce-a vrut să spună înainte să moară. Probabil că n-au nici o legătură una cu alta, dar şi asta mă deranjează. Sînt prea multe mistere. Dacă nu pot afla toate răspunsurile, nu înseamnă că nu pot să-ncerc să aflu măcar cîteva.

Se duse la telefon.

– Mă duc la Placid. Dacă vreo femeie a fost acolo cu Cari, Mae trebuie să ştie.

– Mae? Ah, menajera. Dar detectivul a stat deja de vorbă cu ea.

– Aşa e. Este evident că nu i-a spus de Cari că a fost acolo în primăvară şi în toamnă fără mine. Va trebui s-o întreb şi asta.

Sună la agenţie pentru a-şi rezerva loc la avion, o sună pe Sophie pentru a-i spune că nu avea să se ducă la serviciu a doua zi, apoi îl sună pe Nick şi îi lăsă un mesaj Elenei.

– Mă întorc marţi. Am o treabă de rezolvat.

Şi, luni dimineaţă devreme, zbură spre Lake Placid.

Mae Williamson mai locuia încă în oraş, în casa în care trăise toată viaţa. După ce o sună pentru a fi sigură că era acasă, Valerie închirie o maşină şi se duse la ea.

– Ah, cît mă bucur să te văd! exclamă Mae, îmbrăţişînd-o.

Era înaltă şi slabă, cu o faţă îngustă şi un nas lung, ochi ageri şi un zîmbet cald pentru cei care îi cîştigau simpatia.

– Nici n-ai idee cît de dor mi-a fost de dumneata, am plîns de mila dumitale cînd a murit domnul Sterling, biata doamna Sterling, am zis, o să fie singură acum.

Se aşeză în balansoarul de pe verandă şi îi făcu semn să ia loc lîngă ea.

– O să mîncăm peste cîteva minute, am pregătit ceva după ce ai sunat, dar, mai întîi, spune-mi ce mai faci.

– O să-mi facă plăcere să mănînc ceva, minţi ea, ştiind că nu putea să-i refuze lui Mae ultima şansă de a o hrăni. Dar după aceea va trebui să plec, am un serviciu acum.

– Dumneata? Oh, Doamne, Doamne, am auzit de povestea cu banii şi mi-am zis, lucrurile or să stea rău pentru doamna Sterling, ştiam eu că aşa o să fie.

– Nu-i prea rău, spuse Valerie. Mă descurc. Mae, încerc să aflu unele lucruri despre domnul Sterling. Ştiu că a trecut mult timp, dar ai avut întotdeauna o memorie uimitoare şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai putea ajuta.

Mae o privi cu melancolie.

– Memoria mea nu mai e ca altădată, mai are momente cînd dispare, pur şi simplu, dar o să-ţi spun ce-mi aduc aminte, dacă eşti sigură că vrei să ştii.

Valerie zîmbi.

– Sună ca un avertisment. A adus femei acolo, nu-i aşa, Mae?

– Una singură. Atît.

– Dar nu i-ai spus detectivului.

– De ce să-i spun, ca să-l fac pe domnul Sterling să pară un ticălos şi pe dumneata o proastă? N-avea nici o importanţă pentru detectiv, el doar îşi băga nasul, încercînd să descopere ceva şi puţin i-ar fi păsat dacă ai fi aflat de la el sau de la tot oraşul, numai că mie îmi păsa şi m-am gîndit că, dacă o să vrei să afli, o să-ţi spun şi n-o să-ţi fie aşa greu dacă o să auzi de la mine. Eu n-am secrete faţă de dumneata, ştii foarte bine.

– Cine era, Mae?

– Asta nu ştiu, nu i-am auzit niciodată numele. La început, am crezut că erai dumneata. Adică, domnul Sterling mi-a spus să nu mă duc în zilele cînd era el acolo, aşa spunea mereu, „el" nu „noi", aşa că nu mă duceam, decît după ce pleca şi-mi dădeam seama că fusese cineva acolo şi de ce să cred că nu fuseseşi dumneata, din moment ce capotul era...

Valerie se strîmbă uşor şi Mae duse mîna la gură brusc.

– Ah, fir-ar să fie, îţi fac rău.

– Nu, e în regulă. Vreau să ştiu tot, n-are nici un rost să ştiu doar o parte.

– Aşa e, nimeni nu şi-a scos un dinte doar pe jumătate. Ţi-a folosit capoate, pe amîndouă, era puţină pudră vărsată pe măsuţa de toaletă, unul din rujurile dumitale nu era pus la loc, chestii din astea. La început n-am dat prea mare atenţie acestor lucruri, dar, mai tîrziu, în primăvară, am început să miros ceva, mai ales că nu mai sunai ca de obicei, aşa că, data viitoare cînd a spus că vine, eram acolo, ca şi cînd n-aş fi terminat treburile şi am părut foarte surprinsă cînd i-am văzut, nu la fel de surprinsă ca el, crede-mă, dar m-am arătat extrem de surprinsă de faptul că nu erai dumneata. După aceea, am avut grijă să o mai văd de cîteva ori, dar nu ştiam cine era. Ah, dar stai puţin, uitam tocmai ce e mai important. O cunoşti. Asta-i încă un motiv pentru care nu i-am spus detectivului, n-am vrut să afli că soţul te înşela cu una din prietene. Nu ştiu cît de

bună prietenă, dar destul de bună, încît să-ţi fie oaspete, pentru că ai invitat-o aici, pe ea şi pe predicatoarea aceea mică şi blondă, în acel ultim weekend, chiar înainte să moară domnul Sterling.

CAPITOLUL 26

La început, Lily fu singura care observă că se petrecuse o schimbare cu Sybille. Părea absentă, incapabilă să se concentreze asupra unui lucru prea mult timp şi era tot timpul foarte nervoasă. Lily ar fi vrut să stea de vorbă cu ea despre acest lucru, s-o întrebe dacă nu putea să-şi ia puţin liber, poate să plece undeva în vacanţă, dar nu o făcu. Pentru că, în acea perioadă, Lily avea propriile probleme. Se îndrăgostise.

Cu trei luni în urmă, cînd împlinise douăzeci şi trei de ani, Gus Emery o invitase la masă. Ea fusese atît de surprinsă, încît se dusese direct la Sybille ca să o întrebe ce părere avea.

– Caută probabil o creştere de salariu, spuse Sybille. Du-te şi află ce vrea, Gus nu face niciodată ceva fără motiv.

După aceea, ori de cîte ori Gus o invita undeva, Lily ţinea secret. Întotdeauna îi plăcuse pentru vocea lui caldă, manierele lui, felul în care avea grijă să fie drăguţ cu ea. Cîteodată îi amintea de Rudy Dominus, încercînd să se poarte ca un tată. Şi îi plăcea cum arăta, aproape drăguţ, cu pielea albă, gene lungi şi o gură care forma fiecare cuvînt pe care îl rostea. Vocea îi era aspră, dar ei îi vorbea pe un ton scăzut.

Lily ştia că nimeni nu îl plăcea pe Gus atît de mult ca ea, nici chiar Valerie nu se înţelesese bine cu el cînd lucrase acolo, ceea ce o mira. Dar, adesea, Lily nu era sigură ce îi făcea pe oameni să se poarte aşa cum se purtau. Cîteodată stătea trează în pat, făcîndu-şi griji din

cauza acestui lucru, nu prea ştia multe în legătură cu oamenii, atunci cum de putea să le dea sfaturi? Şi, dacă nu ştia multe despre alţii, probabil că nu ştia prea multe nici despre sine, ceea ce însemna că nu trebuia să spună altora ce să facă.

Acelea erau momentele cele mai groaznice, cînd se îndoia de sine. Dar treceau. Sybille îi spunea mereu cît de importantă era pentru ceilalţi, reverendul Bassington o lua pe după umeri, ceea ce ei nu-i plăcea deloc, dar el o făcea cu dragoste şi o lăuda pentru felul miraculos în care înţelegea sufletele oamenilor, şi, după fiecare predică, oamenii îi atingeau mîna, spunîndu-i că o iubeau. Atunci, Lily uita de acele ceasuri întunecate şi se credea unică.

Astfel că nu îşi făcea griji pentru faptul că Gus nu era simpatizat. Ea îl plăcea, îi vedea partea bună. O deranja faptul că Valerie nu o făcea, dar Valerie plecase demult, iar Gus era tot timpul acolo. La început doar lucraseră împreună şi fusese plăcut pentru că era săritor şi admirativ, dar, mai tîrziu, începu să o caute. Era suprinzător cum părea să ştie unde era, ajungînd primul în locul respectiv sau după cîteva minute, monopolizînd-o, ajutînd-o în tot ce făcea, spunîndu-i cît era de minunată. Îi dădea adesea mici sfaturi, sugerîndu-i, de exemplu, să folosească mai des numele oamenilor cînd le răspundea la scrisori în cadrul emisiunii „Acasă cu reverend Grace", pentru a le crea impresia că li se adresa direct.

Gus ştia foarte multe despre lume şi părea total independent. Lily era fascinată de acest lucru; cum putea cineva să nu aibă nevoie de altcineva? Îl întrebă acest lucru prima oară cînd luară cina într-un orăşel din apropiere de Culpeper.

– Poţi să te înveţi să n-ai nevoie de nimeni, spuse el. E greu, dar după ce înveţi, nimeni nu mai poate să-ţi facă nici un rău.

– Cine ţi-a făcut atîta rău, încît ai ajuns să simţi aşa? îl întrebă Lily. Ce ţi s-a întîmplat?

El clătină din cap.

– Nu vrei să mă asculţi vorbind despre mine însumi.

– Ba sigur că vreau! Îmi placi şi aş vrea să ştiu totul despre tine.

Acest lucru îi făcu plăcere, Lily văzu... sau era satisfacţie? Nu putea fi sigură. Ştia atît de puţin despre el. Despre orice bărbat. „Bineînţeles că îi făcuse plăcere, îşi spuse ea. Îi place că mă interesează persoana lui."

– Poate că o să-ţi povestesc odată despre trecutul meu, zise el. Totuşi, n-o să fie prea mult, pentru că am uitat aproape tot.

– Nu-i adevărat, zise ea încet.

– Ba e. Mă rog, pentru seara asta, e adevărat.

Sybille o întrebase despre masa de prînz şi Lily îi spusese exact ce se întîmplase; discutaseră despre Graceville, „Acasă cu reverend Grace", şi vreme.

– Cred că a vrut doar să mănînce cu cineva, zise Lily. Nu urmărea absolut nimic.

Mai tîrziu, cînd Sybille o întrebă dacă Gus o mai invitase la masa de prînz, Lily spuse că nu, ceea ce era adevărat, pentru că, deja, Gus o invita la cină. Ieşeau o dată pe săptămînă, miercurea, cînd Sybille mergea la o şedinţă, avea atîtea şedinţe în ultima vreme, încît îi acorda mult ai puţină atenţie lui Lily.

Dar era Gus, care o scotea la cină în fiecare miercuri la cîte un mic restaurant, unde stăteau trei, patru ore vorbind despre ei, iar mîinile erau cît pe-aci să li se atingă pe masă.

Era prima oară cînd se împrietenea cu un bărbat care nu era suficient de bătrîn pentru a-i fi tată sau bunic şi acest lucru îi dădea o senzaţie extrem de plăcută. Îşi păstra sentimentele pentru sine, avea un prieten. Sybille spusese că nu trebuia să rişte cu străinii care ar fi putut profita de bunătatea şi generozitatea ei. Dar pînă şi Lily ştia că era mai mult decît o prietenie. Mintea îi spunea că nu era decît un prieten, în timp ce trupul părea să considere că putea fi şi altceva. Imediat ce îşi dădu voie să gîndească acest lucru, o cuprinse un sentiment de vinovăţie şi roşi chiar şi în intimitatea dormitorului ei.

Timp de o săptămînă îl ocoli pe Gus şi nu răspunse la telefon. Îi era dor de el şi se simţea îngrozitor de nefericită, izbucnea în plîns din orice şi nu o mai interesa mîncarea. „Trebuie să stau de vorbă cu Sybille", îşi spuse ea. Voia să-i spună cineva ce să facă.

Era acolo de vreun minut cînd apăru Gus. Atunci ştiu că asta aşteptase.

El aruncă o privire uşii lui Sybille.

– Aţi vorbit despre mine?

– Nu, spuse ea uimită. De ce crezi că am fi făcut-o?

Chipul lui se relaxă.

– M-am gîndit că s-ar putea să nu-i placă faptul că sîntem prieteni, spuse el, privind-o cu atenţie. Te simţi bine? Simţi nevoia să vorbeşti cu cineva?

– Da, zise Lily, exact de asta am nevoie mai mult ca de orice.

El o luă de mînă, ţinînd-o strîns, în ciuda faptului că ea încerca să şi-o tragă şi, în cele din urmă, o simţi relaxîndu-se.

– O să mergem undeva; vrei să facem o plimbare cu maşina? În munţi?

– Oh, da, perfect, spuse ea simţindu-i căldura mîinii.

„Te iubesc", zise în gînd fără să vrea. Ar fi vrut ca el să o îmbrăţişeze şi să o ţină strîns, făcînd-o să se simtă în siguranţă, aşa cum obişnuia să facă Sybille cînd locuiau împreună în Watergate. „Te iubesc", spuse iarăşi în sinea ei şi se cutremură. Avea douăzeci şi trei de ani şi în viaţa ei nu spusese decît de trei ori acel lucru: lui Rudy Dominus, lui Quentin Enderby şi lui Sybille.

Pe drum, Gus vorbi despre sine, dar Lily nu era la fel de atentă ca de obicei.

– Nu-i aşa că e minunat? se extazie ea.

Gus arboră un zîmbet pentru ea. Nu putea să sufere pădurile şi mersul pe jos, nu putea să sufere munţii. Îi plăceau restaurantele, camerele de motel, studiourile de televiziune şi interiorul automobilelor de lux. Dacă n-ar fi fost convins că era coaptă, nici nu s-ar fi apropiat de blestemaţii Blue Ridge Mountains.

– E nemaipomenit, spuse el. Ai vorbit despre munţi într-una din predici.

– Ah, ţi-ai adus aminte! Îţi mulţumesc că mi-ai spus, Gus, îmi place foarte mult cînd oamenii îşi amintesc ce vorbesc.

Continuară să meargă.

– E atîta frumuseţe pe pămînt, spuse ea şi se uită la el zîmbindu-i cu timiditate. Şi tu o simţi, ştiu asta. Înseamnă atît de mult pentru mine, uneori am impresia că înseamnă totul. Există prea multe lucruri pe care nu le ştiu, mă sperie cît de mult nu ştiu şi faptul că s-ar putea să mă înşel în privinţa lucrurilor din cauza asta, dar, dacă pot să fiu cu cineva căruia îi pasă de mine şi simte la fel ca mine, nu mai e atît de înspăimîntător. Am nevoie de asta atît de mult; uneori îmi provoacă durere dorinţa asta de a avea pe cineva care să înţeleagă ce simt şi să simtă la fel.

Gus trase aer în piept.

– Lily! exclamă el şi, apucîndu-i mîinile, se lăsă în genunchi în faţa ei, pe poteca prăfuită.

Purta o pereche de pantaloni buni, dar, la naiba, era genul de lucru care ştia că o dădea gata.

– Tu eşti ceea ce e frumos în lume; de asta am nevoie eu. Am nevoie de aceleaşi lucruri ca tine. Am nevoie să faci din lume un loc frumos în care să pot trăi.

Vag, Lily ştiu că aceea nu era poezie, dar nu avea importanţă.

– Ai prietenia mea, şopti ea cu o voce tremurătoare. Eşti singurul meu prieten. Sînt lîngă tine cînd ai nevoie de mine.

Acea expresie de satisfacţie apăru din nou pe chipul lui Gus, dar nu se văzu căci el îşi lăsă capul în jos, lipindu-şi fruntea de sînii ei. Lily nu avu timp să-şi dea seama ce făcea el, căci, deodată, îl simţi lipindu-se de ea şi înconjurîndu-i mijlocul cu braţele. Îi simţea răsuflarea prin bluză, caldă şi umedă pe sfîrcuri.

– Te iubesc, spuse el şi cuvintele i se auziră înăbuşite, dar destul de desluşite pentru ca ea să fie sigură

de ele. Scumpa mea Lily... zise el aruncînd o privire scurtă chipului ei, după care îşi propti din nou capul pe sînii ei. Scumpa mea fetiţă... dragostea mea...

Sfîrcurile îi erau tari şi sînii grei, simţea o durere între picioare. Îi era frică să nu-i vadă cineva, îi era frică de propriul ei trup. Inima îi bătea cu putere şi închise ochii strîns. Firişoare viu colorate înotau prin beznă.

Şi Lily o rupse la fugă.

– Nu face asta, zise el. N-am vrut să spun asta. Adică, e adevărat că te iubesc, trebuie să mă crezi că te iubesc, dar n-am vrut să te fac să plîngi. Am uitat că n-am nici un drept să-ţi spun toate aceste lucruri. Bănuiesc că pădurea a fost de vină, munţii, îmi plac atît de mult, ţi-ai dat seama imediat, şi mă fac să declar lucruri pe care n-ar trebui să le spun, şi apoi e toată frumuseţea din jur; ştii ce-mi face şi ea. Aşa că am uitat că n-ar trebui nici măcar să-ţi vorbesc, darămite să te ating. Eşti mult mai presus decît mine, n-am nici un drept...

– Ba ai! strigă ea printre lacrimi. Ai tot dreptul să spui orice vrei, nu sînt mai presus decît tine, ce tot vorbeşti acolo? Sîntem doi oameni care... ţin... unul la celălalt...

Începu să scîncească.

– Putem să ne întoarcem la maşină?

– Bineînţeles. E puţin cam departe, vrei?

Întinse mîna; Lily ezită, dar apoi i-o dădu pe a ei şi merseră prin pădure ţinîndu-se de mînă.

– Vrei să te duc acasă? întrebă el.

– Da, te rog.

El refăcu drumul parcurs la venire, stînd încruntat şi tăcut. Lily era sigură că era furios şi se temea de furia lui la fel de mult ca de ea însăşi. Ce voise acolo sus? Braţele lui în jurul ei, da? Dar şi gura lui strivind-o pe a ei şi trupul lui lipit de al ei. Voise ca el să facă dragoste cu ea.

Fecioara Lilith Grace, aleasă de Dumnezeu pentru a supravieţui, pentru a fi deosebită şi a face bine, voise ca

un bărbat să facă dragoste cu ea.

Nu era prea deosebită dacă voise sex, la fel ca oricine altcineva.

Rudy îi spusese să rămînă fecioară. Sybille îi spusese că fusese aleasă să facă lucruri mari, să predice, să conducă o mare congregaţie, să dea viaţă oraşului Graceville.

Stînd în maşina lui Gus, Lily începu să plîngă din nou. Dacă era o persoană obişnuită, ce avea să facă în viaţă? Nu ştia nimic altceva decît să predice.

– E în regulă, spuse el furios. O să uităm totul.

Îi ridică bărbia cu degetul şi ea îl privi cu ochi mari şi neputincioşi.

– O să găsim o modalitate să fim fericiţi. Nu uita muntele şi toată splendoarea aceea. Mai stăm de vorbă miercuri. Bine?

După o clipă, ea încuviinţă.

– Îţi mulţumesc, spuse ea şi fugi din maşină.

Dar nu se duse la studio miercuri. Dădu telefon de acasă şi îi spuse secretarei că nu se simţea bine şi nu putea să înregistreze emisiunea. Gus prezentă o reluare. Acest lucru o alertă pe Sybille, forţînd-o să iasă din criza de furie care pusese stăpînire pe ea de sîmbătă, cînd se dusese să-l ia pe Chad la cină. Joi dimineaţă o sună pe Lily.

– Ce-i cu tine? Ai fost la doctor?

– Nu, supse Lily, cu un glas stins. Nu mă simt bine. Simt un fel de rău general. Îmi pare rău, Sybille, ştiu că ar fi trebuit să vin, dar n-am putut. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

– Ai dezamăgit cîteva milioane de oameni. Ai o responsabilitate faţă de ei, Lily.

– Ştiu, doar că... mi-e atît de rău, mă doare capul şi îmi vine să vărs de fiecare dată cînd încerc să vorbesc. Vreau să dorm tot timpul.

– Îţi trimit un doctor. Se numeşte...

– Nu! Nu vreau nici un doctor! Sybille, lasă-mă-n pace!

Sybille întoarse capul brusc, de parcă ar fi fost pălmuită.

– Cu cine crezi că vorbeşti?

– Iartă-mă, Sybille, îmi pare rău, zise Lily trăgîndu-şi nasul. N-am vrut... Nu doresc decît să fiu lăsată în pace. O să mă fac bine, simt doar nevoia să dorm. Nu vreau pe nimeni care să se holbeze la mine. Adică...

Izbucni în plîns deodată.

– Ţi-ai scris predica pentru duminică? o întrebă ea în sfîrşit.

– Nu... Nu ştiu dacă o să vin.

– O să vii! strigă Sybille, sărind în picioare. O să fii acolo chiar de-ar fi să te trag de păr! Ai o treabă de făcut şi o s-o faci dracului; e clar sau trebuie să-ţi repet?

Lily închise.

Trase telefonul din nou pe birou, se convinse că mai funcţiona şi apoi îl chemă pe Gus. Cînd intră, ea stătea în picioare la birou.

– Ce-a păţit Lily?

El păru surprins.

– Credeam că ştii. A sunat ieri şi a zis că nu se simte bine şi nu poate veni la înregistrare.

Ea se aşeză, arătîndu-i un scaun şi Gus luă loc.

– Nu m-a sunat pe mine. Cum a fost predica de duminica trecută?

– Excelentă. Ca întotdeauna. Chiar m-am mirat că n-ai venit.

– S-a ivit ceva, ştiam că te descurci. Ai mai vorbit cu ea de atunci?

Gus păru şi mai surprins.

– Credeam că ai făcut-o tu.

– N-am cerut comentarii, răspunde-mi doar la întrebare.

– Da. Sigur. Ăăă, nu, n-am mai vorbit cu ea.

Sybille îl privi stăruitor.

– Ce înseamnă asta?

– Ăăăă, nimic.

Ea clocotea de furie.

– La naiba, te ascunzi după degete, vrei să-mi spui ceva. Ei bine, ce naiba e?

Îl văzu rozîndu-şi o unghie.

– Aştept! zise ea.

El ridică din umeri.

– Dacă vrei să ştii... am văzut-o de cîteva ori. Cină, plimbări prin pădure, ştii, chestii din astea romantice. Mă place. Atît de mult, încît s-a îmbolnăvit.

– Ticălosule!

El ridică din umeri iarăşi.

– Se simţea singură, ştii asta? E doar un copil, Syb, habar n-are de nimic.

– Ticălosule!

– Pentru Dumnezeu, i-am ţinut companie doar. Cineva trebuia s-o facă.

– Ai regulat-o?

– Glumeşti? E întoarsă pe dos tocmai pentru că vrea, dar crede că e ceva greşit, păcătos, periculos, mă rog. N-am făcut absolut nimic. Doar am ţinut-o de mînă.

– Aţi vorbit despre mine?

– Puţin. Sigur. Am vorbit despre o mulţime de lucruri.

Sybille şi-i închipui vorbind despre ea, rîzînd pe seama ei, complotînd împotriva ei. Nu era de mirare că Lily îi vorbise aşa şi îi închisese telefonul. Credea că nu mai avea nevoie de Sybille, avea un bărbat.

Şi Valerie îl avea pe Nick. Valerie îl avea pe Chad. Valerie avea totul.

Simţi că era gata să explodeze. Se întîmplau prea multe. De ce nu plecau cu toţii să o lase în pace să aranjeze lucrurile aşa cum voia ea din nou?

„Lily va pleca. Va pleca, te va părăsi dacă nu faci ceva."

Perfect, atunci Gus va trebui să-i facă şi mai rău. Căci, cu cît îi făcea mai rău, cu atît mai repede ea avea să se întoarcă la Sybille.

– Cred că ar trebui s-o revezi, spuse ea. Ai perfectă dreptate, se simte singură şi eu nu-i dau destulă atenţie.

Oricum, a venit vremea să aibă un bărbat, e prea inocentă ca să facă faţă la jumătate din întrebările care i se pun în scrisori.

Gus o privi nedumerit.

– Nu vorbeşti serios.

– Întotdeauna sînt serioasă cînd vorbesc despre Lily. Du-te acasă la ea. Fă-o să-ţi dea drumul înăuntru. Poate o să fie supărată, dar asta n-o să dureze dacă ştii ce să faci. O cunosc pe Lily mai bine decît se cunoaşte ea însăşi, îi place să cedeze în faţa cuiva mai puternic. Ar trebui să te simţi grozav. După aceea vii înapoi şi, dacă o să consider că meriţi, o să am ceva pentru tine.

El o ţintui cu privirea.

– De exemplu?

– Mă gîndeam la postul de director al postului Koyo-TV din Los Angeles.

– Cum ar putea fi posibil? întrebă el încruntîndu-se. De ce m-ar angaja?

– Te-aş angaja eu. L-am cumpărat acum cîteva luni.

Pe chipul lui Gus apăru încet-încet un zîmbet. Se ridică şi îşi roti umerii, dezmorţindu-i.

– Dacă mi-ai da liber, aş pleca la ţară. E romantic, pe lîngă Culpeper, multe privelişti minunate.

Lily stătea întinsă pe un şezlong în curtea din spatele casei cînd sosi Gus.

– Ai spus că n-o să mă suni, zise ea, ştiind cît de prosteşte sunaseră acele cuvinte.

– Nici n-am făcut-o, spuse el lăsîndu-se pe vine lîngă ea. Nu fi supărată pe mine. Trebuia să-ţi spun că-mi pare rău. M-a dat peste cap faptul că ai plîns în maşina mea, m-am tot gîndit la asta şi nici n-am putut să dorm.

Lily închise ochii şi nu spuse nimic. Respira iute şi îi era atît de cald, încît avea impresia că va leşina.

– Lily, vorbeşte-mi, o rugă el. Nu mă ignora. Îmi dai senzaţia că nu mă placi. Vreau prietenia ta, spuse el şi făcu o pauză. Credeam că n-am nevoie de nimeni, dar tu m-ai făcut să simt altfel în privinţa asta. Am nevoie de

tine, Lily, am nevoie să ţii la mine şi eu să ţin la tine. Vreau să fiu bun cu tine, pentru că nu cred că oamenii ţin la tine cum ţin eu. Adică, ei te iubesc în scrisori şi la biserică, dar nu le pasă de tine, nu-i interesează dacă ai haine frumoase, dacă mănînci bine sau dacă ai pe cineva care să te încălzească noaptea...

– Nu! strigă ea deschizînd ochii şi trezindu-se privind într-ai lui, care se aflau la cîţiva centimetri distanţă. Încetează, te rog! Nu pot să-ţi vorbesc.

– Nu-i nimic, nu vorbi, o fac eu.

– Nu, mă zăpăceşti... spuse ea încercînd să se ridice în capul oaselor, dar Gus se aplecă deodată şi o sărută.

– Eşti atît de frumoasă, spuse Gus. Frumoasă, minunată, demnă de iubit. Ca un înger...

Lily întinse braţele. Nu intenţionase să facă acest lucru, dar ele se ridicaseră singure şi Gus se aplecă din nou, iar ea îl luă de gît. El îşi strecură o mînă pe sub capul ei şi o sărută, de data aceasta desfăcîndu-i buzele cu ale lui şi lăsîndu-şi, încet-încet, limba să-i invadeze gura.

Lily se încordă, dar Gus îi ţinu capul nemişcat şi limba îi era dulce, nu dezgustătoare cum crezuse ea întotdeauna despre limbi, i se mişca încet în gură, mîngîind-o pe a ei într-un altfel de sărut, nu poruncitor şi nici puternic, doar blînd şi sigur. Şi, cînd ea se relaxă sub ritmul lui hipnotic, Gus îşi lăsă mîna să-i treacă uşor peste sîn, apoi se întoarse şi se opri pe el. Îl ţinu mai strîns şi apoi începu să-l mîngîie frecînd sfîrcul pînă cînd acesta se întări şi atunci îl frămîntă între degete. După aceea, mîna i se mută pe celălalt sîn.

Lily purta o bluză de bumbac, dar se simţea dezbrăcată. Mîna lui îi lăsa urme fierbinţi pe piele, simţea un foc arzîndu-i între picioare şi îşi lipi pulpele, încercînd să-l ţină înăuntru, dar era atît de deschisă, încît totul îi scăpa, era deschisă şi aştepta.

Gus îi ţinu capul şi mai strîns, în timp ce îşi plimba cealaltă mînă peste sînii ei, peste trupul ei, nu chiar atît de încet acum, peste fustă şi apoi pe sub ea. I-o ridică,

dezvelindu-i picioarele în lumina soarelui fierbinte, iar degetele îi alunecau în sus, între pulpele strîns lipite, pînă cînd ajunseră la miezul ei greu şi dureros şi, fără să şovăie, intră brusc.

Lily deschise ochii deodată.

– Nu! strigă ea cu gura lipită de gura lui.

Avea impresia că o bară de fier îi pătrunsese înăuntru, mişcîndu- se, provocîndu-i durere.

– Nu, termină, nu...

Răsuci capul pentru a scăpa de gura lui, dar el o apăsa şi mai tare, ţinîndu-i capul imobilizat. Ea îşi arcui spatele şi se zbătea asemeni unui cal care încearcă să-şi azvîrle călăreţul.

– Opreşte-te!

Cuvîntul ieşi ca un strigăt strangulat sub apăsarea gurii lui.

– Dă-mi drumul!

Acela era momentul în care el s-ar fi putut opri, dacă nu şi-ar fi adus aminte ce spusese Sybille. „Îi place să cedeze în faţa cuiva mai puternic". Aşa că clătină din cap. „Avea să cedeze dintr-o clipă în alta, îşi spuse el. O voia să o facă; asta voise să spună Sybille."

– E în regulă, murmură el cu gura lipită de a ei... în regulă... în regulă.

Îşi descheie repede pantalonii şi şi-i scoase în timp ce îi ţinea capul şi îi strivea gura cu a lui.

Ea continua să se zbată şi el îşi afundă şi mai tare degetul în ea; cum de nu-şi dădea seama că era mai puternic decît ea?

Lily îl muşcă de buză, gustîndu-i sîngele.

– Dă-mi drumul.

– Ticăloasă afurisită, izbucni el şi o apucă de ceafă în aşa fel, încît să nu se mai poată mişca.

Ea era ameţită, cercuri în culori orbitoare i se învîrteau dincolo de pleoapele închise şi se zbătea în tăcere. Tot în tăcere, Gus o ţintui sub el. Şi, în acea perioadă scurtă de timp în care aşteptă ca ea să cedeze, pierdu momentul în care s-ar mai fi putut opri. Înnebunit de

răsucirile şi zbaterile acelui trup delicat, de umezeala fierbinte care îi sugea degetul şi de soarele care îi scălda cămaşa udă de transpiraţie şi fesele goale, se urcă pe ea, depărtîndu-i pulpele cu brutalitate, şi o penetră complet.

În nemişcarea acelei după-amieze de vară, Lily ţipă.

CAPITOLUL 27

Sybille dormea cînd sună soneria şi sunase de cîteva ori înainte ca ea să audă. Valetul şi menajera erau în concediu, aşa că era singură. Continuă să stea în pat, gîndindu-se să nu-i dea atenţie. Probabil că era Bassington, mai făcuse aşa o dată, apărînd la miezul nopţii pentru o joacă scurtă în pat, pentru că nu putea să adoarmă. Clătină din cap. Lasă să sune; nu putea să-l sufere.

Dar soneria continuă să sune, un zgomot disperat care o călca pe nervi aşa că, pînă la urmă, îşi puse un capot şi coborî. Aruncă o privire pe după perdelele din bibliotecă pentru a vedea cine era la uşă.

Lily. Înfăşurată într-un impermeabil lung. Într-o seară senină şi caldă de iulie.

– Intră, îi spuse Sybille deschizînd uşa.

Lily păşi rigidă în hol, de parcă ar fi fost în transă. Ochii îi erau roşii şi umflaţi, iar gura iritată.

– Doamne, dar ce s-a-ntîmplat?! o întîmpină Sybille. Lily! Ce s-a-ntîmplat?

– Gus, şopti ea şi izbucni în plîns.

– Gus? Gus Emery? Te-a violat?

Lily încuviinţă o singură dată şi apoi se prăbuşi la pămînt.

– Ah, pentru Dumnezeu! exclamă Sybille.

De ce oare nu puteau oamenii să facă lucrurile aşa cum trebuiau să le facă? Lily trebuia să cedeze, să fie

dornică. Gus trebuia să o aducă în pragul pasiunii, nu să o bată şi să o violeze.

– Lily, spuse Sybille lăsîndu-se pe vine lîngă ea. Nu pot să te duc în braţe, va trebui să mergi pe picioarele tale.

Peste o clipă, Lily se mişcă uşor şi deschise ochii.

– Cum? întrebă ea.

Sybille o ajută să se ridice şi o conduse anevoios în living-room-ul întunecat.

– Dă-mi haina, spuse ea şi Lily clătină din cap.

Sybille ridică din umeri şi o aşeză pe una din canapele, după care aprinse toate luminile din încăpere.

– Prea multă lumină, şopti Lily şi Sybille lăsă aprinse doar jumătate din lămpi, după care se aşeză pe braţul canapelei.

– Ce s-a-ntîmplat?

– M-a...

Nu putu să spună cuvîntul.

– M-a forţat. M-am luptat cu el, pe cuvînt, Sibylle... dar n-am fost destul de puternică. Cel mai rău, însă... zise ea şi întoarse capul. Cel mai rău e că înainte... şi acum cîteva zile la fel... am vrut să facă dragoste cu mine. Dar n-am mai vrut cînd a început... cînd a pus mîna... cînd am ştiut...

Îi clănţăneau dinţii şi ea ţinu gura strîns închisă cîteva clipe, împreunîndu-şi mîinile în poală.

– Dar asta nu contează, nu contează, ceea ce contează e că, mai devreme, am vrut să facă dragoste cu mine.

– Dar n-aţi făcut-o, spuse Sybille.

– Nici măcar nu m-a sărutat atunci.

– Atunci de ce-ţi faci probleme pentru asta acum?

Lily deschise gura şi apoi o închise. Se uită la Sybille ca la o străină.

– Nu înţelegi.

– Încerc... zise Sybille înăbuşindu-şi cuvintele aspre. Vreau s-o fac, zise ea liniştitor. Lily, aş vrea să te ajut. Ai făcut bine că ai venit aici; aici e locul tău. O să rămîi aici, noaptea asta. O să poţi sta cît vrei. Nu trebuie să-ţi

mai faci griji. O să mă ocup eu de tine.

Tremuratul lui Lily mai încetă la auzul vocii lui Sybille.

– Aş putea să beau un ceai?

– Bineînţeles. Vino la bucătărie, o să stăm acolo. Şi o să-mi spui ce gîndeşti. Poţi să-mi spui, Lily, mie poţi să-mi spui orice. O să înţeleg. O să-ţi dau tot ce-ţi trebuie, n-ai nevoie de nimeni altcineva. Niciodată n-ai avut. Eu sînt cea de care ai nevoie.

– Da, zise Lily.

Îi era atît de somn. O durea tot trupul şi, deşi se spălase foarte bine şi făcuse o baie atît de fierbinte, încît pielea i se înroşise ca a unui rac, încă mai simţea o arsură îngrozitoare între picioare, ca un ţipăt, şi avea impresia că mai simţea încă lichidul pe care el îl lăsase în urmă, şi sîngele ei care şiroia. Se simţea murdară şi anonimă, de parcă ar fi fost o marfă pe care vînzătorul o scosese din învelitoare şi o pusese pe un raft ca s-o vadă toată lumea.

– Spune-mi ce s-a-ntîmplat, zise Sybille, după ce se aşezară la masa lungă din bucătărie, una în faţa celeilalte, aşteptînd să fiarbă apa. A venit la tine acasă?

Lily închise ochii.

– Nu pot... nu încă.

– Spune-mi, zise Sybille agitată, aplecîndu-se spre ea. Vreau să aud tot.

– Nu! Îmi pare rău, Sybille, nu pot. Nu în seara asta. Vreau doar să mă culc.

– Nu vrei să-ţi bei ceaiul?

– Ba cred că da. Şi, pe urmă, pot să mă culc?

– Bineînţeles. Poţi să faci ce vrei. N-ai nimic de făcut pînă duminică dimineaţă. O să găsim o predică veche pe care s-o ştii; n-o să bage nimeni de seamă...

– Duminică? Sybille, nu pot să predic duminică. Nu poţi să-mi ceri asta.

Sybille îşi încleştă gura, iar ochii îi erau complet inexpresivi. Avea destule griji şi fără un acces de furie din partea lui Lily. Ceainicul şuieră şi ea se duse repede la aragaz.

– Nu mai vorbim despre asta acum, zise ea adu-

cîndu-i o ceaşcă. Cît timp a stat acolo?

Lily se ultă la aburul care ieşea din ceaşcă.

– A plecat imediat după...

– La ce oră a fost asta?

– Nu ştiu. Era soare.

– După-amiază? Şi ai aşteptat pînă după miezul nopţii să vii la mine? Eşti sigură că a plecat imediat? Sau a stat pînă te-ai mai obişnuit cu el, poate chiar te-a făcut să-ţi placă şi pe urmă ai venit la mine pentru că te-a părăsit?

Lily lăsă ceaşca să-i cadă din mînă.

– Nu poţi să spui asta, nu poţi, nu poţi, nu poţi. Mi-ai promis c-o să ai grijă de mine, ai zis c-o să-nţelegi şi că eşti singura persoană de care am nevoie.

Lovi în masă iar şi iar, neputînd să se oprească.

– M-ai minţit.

– Eu nu mint niciodată! strigă Sybille. Nu te mai purta ca un copil. Poartă-te cum trebuie! Nu pot să discut cu tine atîta timp cît eşti isterică.

– Crezi că mi-a plăcut! Cum poţi să crezi una ca asta? Nu ştii absolut nimic despre mine.

– Ba ştiu totul despre tine. Poate nu ţi-a plăcut, ce importanţă are? Cînd o să te linişteşti, o să uiţi, e uimitor cîte lucruri poţi uita dacă ţii cu tot dinadinsul şi, pe urmă, poţi să te concentrezi asupra predicii. Dacă ai fi făcut-o tot timpul, nu s-ar fi întîmplat nimic din toate astea.

Se duse în spatele ei şi îi puse mîinile pe umeri.

– Ascultă-mă, spuse ea cu prudenţă. Am zis că o să am grijă de tine, ştii foarte bine că n-a fost o minciună. Doar vezi cîţi ani am făcut-o, iar tu ai fost fericită şi i-ai făcut şi pe alţii fericiţi. Totul a mers aşa cum am plănuit eu, doar nu vrei să strici asta, nu? A fost bine pentru tine, Lily, ştii asta. Şi o să fie din nou, îţi promit dar numai dacă stai lîngă mine. Trebuie să uiţi gîndul ăsta de a te juca cu sexul, că poţi să-ţi faci de cap, şi pe urmă, să vii la mine ca să...

– Nu mai vorbi aşa! strigă Lily sărind de pe scaun şi fugind în partea cealaltă a mesei.

Încă mai avea pe ea impermeabilul legat strîns în talie şi părea mică şi pierdută în el, gîtul delicat şi faţa albă ieşindu-i din gulerul larg. Ochii îi erau mari şi plini de spaimă.

– Eu nu mă joc. Nu-mi fac de cap, nici nu prea ştiu ce-nseamnă toate astea. Voiam pe cineva care să mă iubească. Credeam că tu mă iubeşti, dar nu-i aşa... Ştii cu cine semeni cînd vorbeşti? Cu el! Cînd era în genunchi, ţinîndu-mi mîinile şi vorbind...

Scoase nişte sunete de parcă se sufoca.

– Urăsc toate astea. Le urăsc şi te urăsc şi pe tine.

– Taci. Nu mă urăşti, nu poţi să mă urăşti, numai pe mine mă ai pe lume. Ai suferit un şoc puternic, dar nu trebuie să exagerezi, o să uiţi în scurt timp.

Scoţînd un urlet, Lily se întoarse, deschise uşa din spatele ei şi ieşi în fugă.

– Fir-ar să fie! exclamă Sybille şi fugi după ea. Lily, vino înapoi!

Stătea în pătratul de lumină care venea din bucătărie, privind în beznă.

– Vino înapoi, am spus! Nu poţi să pleci, unde o să te duci? N-ai pe nimeni în afară de mine.

Stătu nemişcată, ascultînd. Nu se auzea nici un zgomot în afară de foşnetul frunzelor în adierea vîntului.

– Lily, îţi poruncesc să vii înapoi.

Respira greu şi umbra i se întindea asemenea unui deget lung şi subţire îndreptat spre Lily.

Stînd după o tufă de liliac, aceasta se depărta de umbră.

Nu-i mai rămăsese nimic. N-ai pe nimeni în afară de mine. Umbra lui Sybille era îndreptată spre ea.

– La naiba, ţi-am poruncit ceva! se auzi vocea ei ţipînd în întuneric. Treci imediat în casă!

Urmă un moment de tăcere, după care vocea se auzi mai scăzută.

– N-ai nevoie decît de un somn bun şi pe urmă o să te simţi mai bine. Vino încoace să te culci, zise ea şi urmă o altă pauză. Vino încoace!

Lily se cutremură. „Nu pot să mă-ntorc, o să mor."

Foarte încet, făcînd cîte un pas, se depărtă de casă, ocolind pentru a ajunge la aleea din faţă. Deschise portiera şi urcă la volan. Imediat, ochii i se închiseră. „Dacă aş putea să dorm măcar puţin."

– Răspunde-mi! Unde eşti?

Ea deschise ochii brusc. Lăsase cheia în contact, pipăi în întuneric pînă o găsi şi, în timp ce o răsuci, trînti portiera. Maşina ţîşni înainte derapînd cînd ea răsuci volanul pentru a urma cotul aleii. „O să găsesc eu un loc unde să mă duc. Undeva..."

În clipa aceea îşi dădu seama ce trebuia să facă. Apăsă pe accelerator, mărind viteza şi urmînd luminile. Trebuia să afle ce se întîmplase atunci. Trebuia să stea de vorbă cu Valerie.

– O să-ţi spun tot ce pot, dar nu în noaptea asta, spuse Valerie. Eşti mai mult adormită decît trează şi eu dormeam, aşa că o să aşteptăm pînă mîine dimineaţă.

– Dar n-am nevoie de somn, insistă Lily cu încăpăţînare, stînd pe marginea unui scaun. Trebuie doar să ştiu...

– Haide, spuse Valerie cu blîndeţe. E două dimineaţa şi amîndouă trebuie să dormim.

Lily se lăsă ridicată în picioare.

– Unde?

– În patul meu. E destul loc pentru amîndouă.

– Ah, spuse Lily şi o urmă pe scările înguste pînă în dormitor, lăsînd-o să-i scoată impermeabilul, pantalonii şi cămaşa largă, după care se strecură în patul cald, ghemuindu-se cît putu de mult pentru a nu ocupa prea mult loc.

O simţi pe Valerie urcîndu-se în partea cealaltă şi începu să tremure. Nu ştia de ce, nu îi era frig, dar tremura din tot corpul.

– Lily, spuse Valerie încet şi se apropie de ea, strecurîndu-şi braţul pe sub umerii ei şi ţinînd-o în braţe. E în regulă, Lily, gata, eşti în siguranţă aici, o să avem noi grijă de tine.

Lily se lipi şi mai mult de ea, cuibărindu-se în braţele

lui Valerie şi în căldura trupurilor lor îmbrăţişate, ca o mamă şi un copil. Peste cîteva clipe, Lily se opri din tremurat.

– Te iubesc, Valerie, şopti ea şi adormi.

Cînd se trezi, încăperea era inundată de soare şi patul era gol.

– Valerie? spuse Lily şi apoi repetă ridicînd glasul: Valerie?

– Sînt jos, strigă Valerie. Micul dejun cînd doreşti. Sînt prosoape curate în baie.

Lily făcu un duş şi apoi îşi puse pantalonii şi cămaşa şi coborî.

– Bună dimineaţa, spuse Valerie. Mama, Rosemary Ashbrook. Lily Grace.

Stăteau la masa din sufragerie.

– Bună dimineaţa, zise Rosemary. Ce doreşti? Pîine prăjită? Cafea?

– Mulţumesc, spuse Lily, evitînd să se ulte la Valerie, jenată de amintirea faptului că se purtase ca un copil în pat.

– Mai tîrziu plec la serviciu, anunţă Valerie cu o dezinvoltură de parcă nimic neobişnuit nu s-ar fi întîmplat. Aşa că, dacă vrei să vorbim, acum e momentul.

Lily muşcă puţin din felia de pîine prăjită, apoi încă o dată. Deodată simţi o foame de lup.

– Îmi pare rău că te-am trezit azi-noapte, spuse ea cu gura plină, după care aşteptă să înghită tot. Nu ştiam unde să mă duc în altă parte.

Începu să întindă gem pe o altă felie.

– S-a întîmplat ceva îngrozitor, m-am dus la cineva să-i cer ajutorul, dar şi asta a fost îngrozitor, a trebuit să mă duc undeva, aşa că am venit aici.

Valerie încuviinţă de parcă totul ar fi fost foarte limpede.

– Ce-ar fi să ne spui ce s-a-ntîmplat?

Lily o făcu.

Cînd termină de povestit, Rosemary avea lacrimi în ochi.

– Biata copilă. Dar de ce nu l-ai reclamat la poliţie?

Ar fi trebuit să suni imediat, e mai greu cu cît trece mai mult timp.

– Nu! strigă Lily scuturînd din cap. Nu pot să vorbesc despre asta cu altcineva. Nu cu străini! Mi-e aşa de ruşine... sînt atît de murdară şi or să se uite la mine şi...

Începu să tremure din nou.

– Dar cum să-l pedepsească...

– Mamă, Lily face cum vrea, zise Valerie încet, punînd mîna pe mîna ei. E un coşmar. E îngrozitor că a trebuit să treci prin aşa ceva şi că acum trebuie să înveţi cum să treci peste asta. O să facem tot ce putem ca să te ajutăm, dar, în final, nimeni nu poate s-o facă în locul tău, va trebui să te confrunţi singură cu problema.

Lily o privi cu ochii mari. Sybille îi spusese întotdeauna că avea ea grijă de toate. „Dar am douăzeci şi trei de ani, îşi spuse ea. Nu pot să mă ghemuiesc o veşnicie în casa sau în patul altcuiva."

– Mai e ceva, spuse Valerie. Aş vrea să-ncerci să nu-ţi mai fie ruşine, Lily. Ţi s-a făcut un lucru îngrozitor, dar asta n-a făcut o altă persoană din tine. Nu tu eşti murdară, Lily, ci el. Tu eşti la fel de bună, de cuviincioasă şi de iubitoare ca întotdeauna. Putem vorbi despre asta oricînd doreşti. Sau despre orice altceva. Doar să-mi spui.

Lily continua să o privească, puţin uimită. Valerie începu să întrezărească începutul unei veneraţii în ochii ei mari.

– Azi-noapte voiai să mă întrebi ceva, zise ea. Ce anume?

– Ah, da. Despre prăbuşirea avionului, cînd a murit Carlton. Trebuie să ştiu ce s-a întîmplat cu mine. Adică, ştiu că am plecat de lîngă avion şi n-am fost rănită, n-am avut nici măcar o zgîrietură, nici o vînătaie, nimic, dar nu-mi aduc aminte. Cum am ieşit din avion?

– N-ai ieşit, spuse Valerie. Alex şi cu mine te-am scos.

– Nu se poate, zise ea clătinînd din cap. Am ieşit din avion şi apoi trebuie să fi leşinat, pentru că m-am trezit

puţin mai departe de el şi l-am văzut arzînd, am fugit de lîngă foc. M-am uitat după voi toţi, dar nu v-am văzut, pe urmă am dat ocol avionului, nu aproape, eram printre copaci pentru că aerul era atît de fierbinte din cauza focului, îmi amintesc că a fost atît de ciudat, picioarele îmi îngheţau, dar faţa îmi frigea; aerul era atît de fierbinte şi zăpada se topea şi atunci l-am zărit pe Carlton întins pe jos şi eram lîngă el cînd v-aţi întors voi. Dar am mers tot timpul; am ieşit pe picioarele mele din avion şi am continuat să merg pînă v-am găsit şi nu păţisem nimic, eram complet nevătămată.

Valerie se uită pe fereastră, amintindu-şi scena pe care o descria Lily.

– Probabil că te-ai învîrtit în jurul avionului în timp ce Alex şi cu mine te căutam. Dar, imediat după prăbuşire n-ai plecat pe picioarele tale, Lily. Erai inconştientă, iar Alex şi cu mine te-am scos la început pentru că stăteai în dreptul uşii şi nu puteam să-i scoatem pe ceilalţi.

Lily o privi uimită.

– Eram inconştientă?

– Lily, ai spus că nu-ţi aminteşti cum ai ieşit din avion.

– Nu, dar ştiu că am făcut-o. Nu singură. Dumnezeu m-a apărat. M-a lăsat nevătămată cînd toţi ceilalţi au fost răniţi, iar Carlton a murit, şi mi-a dat putere să merg. Sybille a zis că asta s-a întîmplat. Mereu îmi vorbea despre asta înainte de predică, mai ales cînd eram foarte nervoasă, zicea că nu trebuie să mă-ndoiesc niciodată de faptul că am fost aleasă pentru ceva deosebit şi că ea o să mă ajute s-o fac...

Glasul i se frînse.

– Dar nu ştiu ce să mai cred despre Sybille, spuse ea şi lăsă capul în jos, după care se uită din nou la Valerie. Am fost inconştientă în avion? Eşti sigură?

– Sînt sigură, zise Valerie cu blîndeţe. Alex şi cu mine te-am scos şi te-am dus la o anumită distanţă, după care ne-am întors să-i luăm şi pe ceilalţi.

Urmă un moment de linişte. Lily îşi muşcă buzele.

– Atunci înseamnă că nu sînt diferită, nu sînt deo-

sebită, nu sînt aleasă. Tot ce-am crezut... m-am înşelat în legătură cu toate. Toţi oamenii care credeau în mine... N-am nici un drept să le spun ceva, totul în legătură cu mine e o minciună.

– Nu-i o minciună faptul că-ţi pasă de oameni, spuse Valerie încet.

Lily îşi ridică privirea.

– Nu, dar...

– Nu te judeca prea aspru. Poate că ai dreptate în privinţa faptului că nu eşti deosebită, dar mă îndoiesc. Fiecare din noi are un fel de unicitate şi a ta ar putea fi altfel decît a oricui altcuiva. S-ar putea să descoperi că eşti extraordinară. S-ar putea să nu fie aşa, dar mai aşteaptă un timp pînă să decizi ceva. Nu te învinui imediat, Lily, e greu să treci prin aşa ceva şi să te simţi bine din nou.

Lily se încruntă. Era obişnuită cu Sybille care îi spunea că era deosebită şi minunată. Rudy făcuse acelaşi lucru, la fel şi Quentin. Nici unul din ei nu-i spusese să gîndească singură despre sine... şi poate să descopere că, de fapt, nu era deloc extraordinară.

– Pur şi simplu, nu ştiu, spuse ea neputincioasă. Dacă ai dreptate în legătură cu prăbuşirea... da, trebuie să ai dreptate, ştii foarte bine ce ai făcut în ziua aceea. Mi-ai salvat viaţa. Şi în tot acest timp, eu am crezut... Sybille a ştiut că tu ai făcut-o? întrebă ea deodată.

– N-am idee, zise Valerie. S-ar putea să-i fi spus cînd a venit să mă vadă la spital, dar nu-mi mai aduc aminte.

– Sînt sigură că a ştiut, realiză Lily cu o voce foarte tînără şi foarte dură. Cred că află totul şi apoi face ce vrea cu informaţiile respective.

Urmă un alt moment de linişte. Rosemary începu să strîngă masa. Valerie stătea tăcută, întrebîndu-se cît ştia Lily despre finanţarea construcţiei oraşului Graceville şi despre Sybille şi Carl. Nu mai spusese nimănui despre ei doi, încercînd să se decidă ce să facă în privinţa acelei informaţii. Nu avea nici un sens să stea de vorbă cu Sybille. Nu aveau ce să-şi mai spună. Doar dacă nu cumva Sybille ştia ce făcuse Carl cu banii; era posibil

ca el să-i fi vorbit despre asta. Acesta era probabil un motiv întemeiat pentru a sta de vorbă cu ea, dar perspectiva era atît de neplăcută, încît o tot alunga din minte.

Cari şi Sybille – îi era încă foarte greu să înţeleagă. Adevărul era că voia să afle mai mult despre ei. Lily, se gîndi ea. O putea întreba pe Lily, pe ocolite. Şi, bineînţeles că avea s-o întrebe şi despre Graceville. Două lucruri complet separate, dar exista şansa ca Lily să ştie ceva în legătură cu Cari; cu siguranţă că ştia destule despre Graceville.. Dar nu putea să o întrebe deocamdată. Lily avea prea multe probleme în momentul acela.

– Valerie, spuse ea deodată. Te superi... Oare ar fi bine...

Se uită la mîinile ei împreunate, după care îşi ridică privirea spre Valerie cu un fel de disperare.

– Aş putea să locuiesc cu voi, doar pentru o vreme, pînă îmi dau seama ce se petrece cu mine?

Vineri după-amiază se duse în biroul lui Nick pentru a-i spune de Lily.

– E foarte vulnerabilă, a fost rănită în multe feluri, dar o să stea la mine o vreme şi, la un moment dat, o s-o întreb de Graceville. Mă gîndeam că vrei să participi şi tu.

– Aş vrea, mulţumesc, zise el. Mi-ar face plăcere s-o cunosc, oricum. Am văzut-o la televizor de vreo două ori, are foarte multă încredere în ea şi în ceilalţi.

– Şi-a pierdut încrederea în ea, cel puţin deocamdată. Dar ar trebui s-o cunoşti. Vino la cină în seara asta. Şi adu-l şi pe Chad. O să fie ceva foarte simplu, nu vreau ca Lily să-şi închipuie că o scot la expoziţie. Oricum nu mă simt bine că o iau la întrebări atîta timp cît mi-e oaspete şi are necazuri.

– Semnul unui bun ziarist, zise el amuzat. Nu pierde nici o ocazie.

– Adică o folosesc.

– Adică profiţi de faptul că locuieşte la tine. Dar, dacă vrea să vorbească despre Graceville nu văd nici o

problemă. Doar faptul că s-ar putea să o afecteze. Te-am mai întrebat asta, ştii, ce ai face dacă am descoperi nişte lucruri despre Graceville care i-ar face rău?

– Nu ştiu. Ar trebui să-mi dau seama ce simte în legătură cu asta. Se rupe de Sybille; poate se rupe şi de biserică şi de oraş. Zice că n-o să predice duminică.

– Nu asta am întrebat, spuse Nick. Ceea ce o să aflăm s-ar putea s-o afecteze indiferent dacă mai e implicată sau nu.

Valerie încuviinţă.

– Pare genul de poveste care n-are un final fericit, indiferent încotro am lua-o. Şi eu trebuie să-ţi pun aceeaşi întrebare, în legătură cu Chad.

Nick luă un creion şi începu să-l răsucească între degete.

– Da, m-am gîndit la asta. Dacă totul duce la Sybille, o să fie foarte urît.

Trînti creionul pe birou.

– Dar încă nu ştiu unde o să ducă, aşa că, ce-ar fi să nu ne gîndim la problemele morale decît atunci cînd o să ştim ce e real şi ce nu?

Se ridică.

– Am întîrziat la o şedinţă. Mi-ar face mare plăcere să vin la cină şi, dacă o să pot vorbi cu Chad, o să se bucure foarte mult. La ce oră?

– Şapte şi jumătate.

– O să fim acolo. Ce fel de vin ai vrea?

Privirile li se întîlniră în clipa în care amintirile dădură năvală. „Vinul pare să fie punctul tău slab. Singurul pe care l-am descoperit. Deocamdată." Ea cumpărase vinul şi se duseseră la el, unde gătiseră împreună, deşi abia fusese în stare să facă o salată. Şi, după aceea, făcuseră dragoste. „O să vorbim despre ce-o să facem mîine. Şi în fiecare zi de-acum încolo."

– Am citit nişte cărţi, spuse Nick zîmbind.

Voia să prelungească momentul cînd amintirile îi uneau, nu îi despărţeau.

– Şi se pare că şi tu ai făcut-o, din moment ce pregăteşti cina.

Valerie rîse.

– N-o să ştii sigur pînă n-o să guşti. Dar cred că putem avea încredere unul în celălalt. Vin alb, te rog. Abia aştept să vină seara.

Ea continua să producă secvenţe de patru minute pentru emisiunea „Dezvăluiri", făcînd cercetări în legătură cu Graceville pentru o emisiune întreagă şi începînd să lucreze împreună cu departamentul de cercetare la un alt subiect legat de un cunoscut consilier politic care avea un trecut tulbure. Scutigera fusese lăsat la urma listei de posibile subiecte. Nimeni nu mai vorbea despre asta, toţi doreau să lase povestea să se stingă fără ca ea să se simtă stînjenită. Dar Valerie continua să se simtă frustrată şi privată din cauza acelui eşec. Ideea ei, interviurile ei, scenariul ei... şi nici un rezultat. „Cu Graceville avea să fie altfel, îşi spuse ea. O să fac ceva din Graceville. Şi din Lily."

Lily. Graceville. Sybille. Ce combinaţie!

Puse mîna pe telefon şi sună la *Sybille Morgen Productions.* Nu uitase niciodată numărul. Dar, cînd ceru cu Al Slavin, centralista îi spuse că nu mai lucra acolo.

– E la CNN în Atlanta, îi spuse ea.

Valerie îl sună acolo.

– Hei, Valerie, mă bucur să te aud! exclamă el. Totul e-n regulă? Ce pot face pentru tine?

– M-am gîndit că ai putea să-mi spui ceva despre producerea emisiunilor lui Lily.

– Orice îmi stă în putinţă. Ea ce mai face? O vedem şi aici, arată bine.

– Da, spuse Valerie. Al, ştii cumva dacă Sybille are vreo legătură cu Graceville?

– Din cîte ştiu eu, nu. Şi nici nu cred că ea ar vrea aşa ceva, după cum îi trage pe sfoară cu costurile de producţie.

– Cum adică?

– Le cere de trei ori mai mult decît e necesar. Noi n-am spus nimic, nu era treaba noastră, dar mă deranja teribil, e o chestie urîtă pe care s-o faci unui consiliu director religios.

– Care era profitul în mod obişnuit? întrebă Valerie.
– Nu mergea aşa. Fundaţia „Ora lui Grace" era singurul client care ne angajase să-i producem emisiunile. Restul timpului făceam propriile noastre episoade-pilot, după care le vindeam pentru un serial de treisprezece săptămîni sau altceva de genul ăsta. Fundaţia era singurul client pentru care produceam.
După ce încheie discuţia, Valerie îşi puse în gînd să-i spună lui Nick. Nimic ilegal, îşi spuse ea, aşa cum făcea adesea de cînd cerceta fundaţia. Sybille poate să ceară cît vrea, iar dacă ei sînt atît de proşti, încît să plătească... Îşi văzu mai departe de lucru, dar îi era greu să se concentreze şi, în cele din urmă, plecă acasă cu o oră mai devreme. Trebuia să pregătească cina.

Ea învăţase să prepare mîncăruri simple, Nick învăţase să cumpere vinuri complexe şi, în timp ce luau desertul, în combinaţia de living-room şi sufragerie, ridicară amîndoi paharele.
– Pentru progres, spuse Nick. A fost o cină minunată.
– Cu un vin perfect, zise Valerie atingîndu-şi paharul de al lui.
Lily văzu cum se priveau şi cum se aplecau unul spre celălalt fără să-şi dea seama şi se uită în altă parte. Ea nu avea să aibă niciodată aşa ceva. Nimeni nu avea să o iubească aşa cum era evident că o iubea Nick pe Valerie.
Chad îi observă expresia tristă a gurii şi încercă să o înveselească. Căută să spună ceva şi se hotărî asupra mîncării.
– Ţi-a plăcut păstrăvul?
Lily se întoarse spre el. Era un băiat frumos şi plăcut; aproape la fel de plăcut ca tatăl lui. Era ca o cină în familie, îşi spuse ea. Rosemary era bunica, Nick şi Valerie, părinţii, iar Chad şi ea, copiii. „O familie", îşi spuse ea din nou. Era un gînd atît de liniştitor, încît o întrista faptul că nu era adevărat.
– Păstrăvul, repetă Chad.

– Da, zise ea. Mi-a plăcut. Mi-au plăcut foarte mult migdalele de pe el.

– Se numeşte păstrăv amandin, zise Chad mîndru. E una din mîncărurile mele preferate.

– Păstrăv amandin, repetă Lily. N-am ştiut. Cîte alte preferinţe mai ai?

– Vreo două sute. Îmi place foarte mult mîncarea. Te-am văzut la televizor, lucrezi pentru mama mea.

– Mama ta? Nu ştiu cine e, dar n-aş putea să lucrez pentru ea, eu nu lucrez pentru nimeni. Numai pentru Dumnezeu, zise ea şi îşi muşcă buzele. Dar nu mai sînt sigură nici de asta.

– Sigur că lucrezi pentru ea. Mi-a spus. Sybille Enderby.

Lily îl privi uimită. Apoi se întoarse şi se uită la Nick, care vorbea cu Rosemary şi Valerie. Nu putea fi adevărat. Vag, începu să aibă senzaţia unor relaţii complexe pe care nu le putea bănui. N-am nici un pic de experienţă de viaţă, îşi spuse ea.

– Sybille obişnuia să-mi producă emisiunile, îi spuse ea lui Chad. Întotdeauna am crezut că lucram împreună dintr-un motiv mai important.

– Cum adică, obişnuia să producă? întrebă Chad. N-o mai face?

– Cred că nu, zise Lily încercînd să zîmbească. Ştiu că pare o aiureală, dar s-au întîmplat atîtea şi sînt puţin derutată. Sînt sigură că nu mai vreau s-o facă, dar am de luat o mulţime de decizii.

– În legătură cu ce?

– Cu...

Lily privi în jur, sperînd să fie salvată de curiozitatea lui Chad şi Valerie o văzu. O atrase într-o conversaţie şi toţi cinci discutară degajat multă vreme, stînd la masă, în timp ce întunericul se lăsa din ce în ce mai mult. Rosemary începu să aprindă lumînările asupra cărora Lily îşi aţinti privirea ca hipnotizată. Capul îi căzu în piept.

– Vă rog să mă iertaţi, zise ea în cele din urmă. Mi s-a făcut somn.

– Vai, n-am pregătit canapeaua, spuse Rosemary. Şi nici n-ai putea să dormi atîta timp cît noi vorbim aici.

– Culcă-te în patul meu, spuse Valerie. O să te trezesc mai tîrziu, cînd o să fie linişte aici şi canapeaua pregătită. Nu-i nici un deranj, adăugă ea cînd Lily ezită. Hai, du-te la culcare.

Lily încuviinţă somnoroasă şi urcă scara. Rosemary adună paharele de apă la un loc.

– Să vă ajut, zise Chad sărind de pe scaun şi strîngînd farfuriile de la desert, după care o urmă la bucătărie.

Valerie se uită la Nick.

– Mereu face aşa?

– Cît poate de puţin. Am discutat despre asta pe drum încoace.

Ea zîmbi.

– Îţi mulţumesc. Mama strînge după noi două, dar cred că se simţea depăşită de o cină ca asta. O să se bucure de ajutor. Şi de companie.

Rămaseră tăcuţi, aproape, dar fără să se atingă.

– Am aflat ceva după-amiază, spuse ea cît putu de încet pentru a nu fi auzită din bucătărie. Sybille cere fundaţiei de trei ori mai mult pentru producerea programelor lui Lily.

– E foarte mult, chiar şi pentru Sybille, zise Nick. Şi e greu de crezut că oamenii din consiliu plătesc. Probabil că primesc bani şi de la alţi producători.

– Poate că nu. Dacă Sybille lucrează, într-adevăr, mînă în mînă cu ei, s-ar putea ca ei să vrea să-i facă o favoare.

– Pentru ce? Nu e prea multă creativitate în producerea celor două emisiuni ale lui Lily, ce altceva ar mai putea ea să facă pentru ei?

– Nu ştiu.

– Nu pot fi atît de nebuni, zise Nick cu încăpăţînare. Treizeci de milioane pentru teren, de trei ori costul de producţie... Chestia asta ar avea sens doar dacă...

– ... o parte din bani se întorc în buzunarele lor, zise Valerie încet. Ale membrilor consiliului, nu ale fundaţiei.

Se priviră.

– Asta se presupune că au făcut şi cei doi Bakker, spuse Nick. Au luat contribuţiile credincioşilor şi le-au direcţionat spre buzunarele proprii.

– Dar nu ştim dacă fundaţia face acelaşi lucru. Deocamdată nu ştim decît că au tendinţa de a plăti mai mult decît e necesar. Lui Sophie i s-au părut incredibil de proşti.

– Nu-mi dau seama ce avem aici. Vrei să-mi aduci o foaie de hîrtie?

Valerie îi aduse un carneţel, iar el scoase un pix din buzunarul interior al hainei.

– Ai auzit-o pe Sybille convocînd o şedinţă a consiliului director al fundaţiei, a pomenit numele a doi din membrii acestuia. Unul din ei e proprietarul băncil care pare să finanţeze Graceville. Celălalt are o companie de construcţii care, probabil, construieşte oraşul. Compania de construcţii pare să fi fost înfiinţată pentru acest scop, am aflat data înfiinţării şi se potriveşte, în plus, se pare că numai de acest lucru se ocupă. Ceea ce înseamnă, bineînţeles, că toţi banii pentru construcţie sînt canalizaţi printr-o singură corporaţie. Probabil că n-o să aflăm niciodată cît cere compania *Marrach* fundaţiei, dar, dacă e să ne luăm după suma cerută de Sybille, şi notele lor de plată sînt umflate ca un balon. Graceville o să fie un oraş foarte scump.

– Nu pot să dorm, zise Lily stînd lîngă scară şi clipind des, îmbujorată la faţă.

Purta un capot al lui Valerie, care îi era prea lung, iar mîinile îi erau aproape în întregime ascunse de mîneci.

– Pot să stau cu voi?

Valerie şi Nick schimbară o privire.

– Ah, spuse Lily imediat. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gîndesc... Bineînţeles că preferaţi să staţi în doi... Bineînţeles că n-aveţi nevoie de mine. Îmi pare rău, zise ea încă o dată şi dădu să urce scara din nou.

– Ba sigur că vrem să stai cu noi, zise Valerie repede, ducîndu-se după ea şi luînd-o pe după umeri. Nu că n-am vrea asta, dar ne temeam că o să te superi

dacă o să afii că discutam despre Graceville.

Lily oftă.

– Ştiam că discutaţi despre asta. V-am auzit spunînd că o să fie scump. Credeţi că e ceva în neregulă cu el.

– Ceva s-ar putea să fie, zise Nick. Dar nu ştim prea multe.

– Bine, dar tu trebuie să ştii, spuse Lily uitîndu-se la Valerie. Tu trebuie să ştii o mulţime de lucruri, doar ai fost implicată de la bun început. Am crezut că de aceea ai venit cu Sophie în ziua aceea, ca să vezi cum arată oraşul, pentru că luai şi tu parte la construirea lui.

– Luam parte? Lily, eu n-am avut absolut nici o legătură cu asta.

– Ba sigur că ai avut, insistă Lily. Bine, nu în mod direct, dar au fost şi banii tăi, nu? Graceville nici măcar n-ar fi fost ridicat, n-ar fi existat nimic, de fapt, dacă n-ar fi fost Cariton. El ne-a dat banii ca să cumpărăm terenul.

În jurul mesei se făcu o linişte adîncă. Valerie se uită la Lily stupefiată.

– Dar ai ştiut asta, zise Lily nesigură.

Nick îi apucă mîna lui Valerie, pentru a-l oferi un sprijin şi îşi împleti degetele cu ale ei. Ea scoase atunci un oftat lung şi tremurător. Treisprezece milioane de dolari pentru teren. Şi Cariton adunase treisprezece milioane din vînzarea tuturor lucrurilor pe care le aveau, după care... i-a cheltuit. Şi acum ştia pe ce.

– Nu înţeleg, spuse Lily. De ce să nu-ţi fi spus Carlton? Doar era un lucru atît de minunat, genul de lucruri pe care oamenii le fac împreună.

Valerie se uită la Nick.

– Nu ţi-am spus, dar Cari şi Sybille au avut o legătură amoroasă.

– Nu se poatel exclamă Lily, iar Nick duse un deget la buze.

– Să nu audă Chad.

– Ah, da, bineînţeles. Dar cum au putut...

– Ea l-a făcut să investească în Graceville, îi spuse Nick apoi lui Valerie. Dar nu avea bani, nu-i aşa? Pier-

duse o grămadă la bursă.

Valerie încuviinţă.

– Aproape cincisprezece milioane de dolari. N-am aflat decît după moartea lui. Cari nu-mi spunea niciodată cînd lucrurile nu mergeau bine. Uneori îmi spunea mai tîrziu, după ce reuşea să rezolve problema, după ce recupera ceea ce pierduse sau, mă rog, după ce făcea ceva, dar mai tot timpul se purta ca şi cum totul ar fi fost în regulă, iar eu bănuiam că aşa şi era. Habar n-am avut niciodată cît de rău puteau să stea lucrurile.

– Să recupereze ce-a pierdut, repetă Nick încet.

Privindu-l, Valerie îşi auzi propriile cuvinte. După ce rezolva problema, după ce recupera ceea ce pierduse...

– Sybille, zise ea.

Nick îi strînse mîna şi mai tare.

– Dacă ea i-a spus că îşi putea recupera banii pierduţi la bursă investind...

– ... în teren, spuse Valerie, înţelegînd ce voia să spună.

Deja era un puzzle; mai puţin personal şi atît de uşor de pus cap la cap.

– Ei îl cumpărau cu cele treisprezece milioane ale lui şi îl vindeau cu treizeci...

– ... iar el putea să cîştige... ei bine, n-avem de unde să ştim cît putea să cîştige el, pentru că nu ştim cîte persoane urmau să primească o parte din cele treizeci de milioane. Dar, să presupunem că obţinea douăzeci şi cinci sau ceva pe-aici, dublu faţă de cît a băgat, suficient pentru a pune la loc ceea ce a pierdut la bursă şi pentru a achita ipotecile şi împrumuturile. Tu n-ai fi ştiut nimic şi el ar fi încercat să folosească tot ce mai rămînea, un milion, două, la bursă.

– Dar nu Cari i-a cumpărat, spuse Valerie. Şi nici Sybille. Ci *Beauregard Development.*

– Exact. O corporaţie panameză, ceea ce înseamnă că numele acţionarilor nu pot fi dezvăluite şi, deci, n-avem cum să verificăm. Dar, dacă ar fi să ghiceşti cine sînt aceştia, la cine te-ai gîndi?

– La Sybille?

– Sau la fundaţie, spuse Nick. Condusă de acei membri ai consiliului care continuă să adune bani. Oricare din ei ar putea să fie.

– Dar n-are sens, spuse Lily, care ascultase încruntată şi cu bărbia proptită în ambele mîini. Spuneţi că membrii consiliului cu cumpărat terenul şi apoi l-au cumpărat iarăşi de la ei înşişi. Pur şi simplu, n-are sens. Dacă Sybille sau fundaţia l-ar fi posedat deja, de ce ar mai fi luat treizeci de milioane de la fundaţie, bani trimişi de oameni, pentru că ei credeau în ce făceam noi, de ce i-ar fi folosit să cumpere un teren pe care îl aveau deja în proprietate?

– Ca să realizeze un profit, spuse Valerie răbdătoare. Asta pare să fie motivul construirii oraşului Graceville.

– Ba nu-i adevărat! strigă Lily, îndurerată. Spui un lucru îngrozitor.

– Ştiu, spuse Valerie repede. Şi nu ştim nimic sigur, toate sînt doar supoziţii şi poate că am mers prea departe. Nu sîntem siguri de nimic, adăugă ea uitîndu-se la Nick. N-avem dovezi. N-avem altceva decît o mulţime de teorii.

Nick punea pe hîrtie înşiruirea evenimentelor.

– Aşa e, spuse el absent. N-o să ştim nimic pînă cînd n-o să vorbească cineva sau pînă n-or să ne lase să aruncăm o privire în registrele fundaţiei. Am putea să stăm de vorbă cu membrii consiliului, totuşi, să-i intervievăm pentru „Dezvăluiri". Unul din ei ne-ar putea da nişte răspunsuri. Ar trebui să-ncepem cît mai curînd posibil. Săptămîna asta.

Valerie încuviinţă.

– Deşi, spuse ea ezitînd, asta o să-i alerteze pe toţi.

– N-avem încotro. Pînă la urmă, tot or să afle toţi. O să dăm răspunsuri vagi cînd or să ne întrebe ce căutăm. Ştii ce nu avem? Date. Cînd s-a cumpărat terenul de către *Beauregard Development* şi cînd s-a vîndut fundaţiei?

– Nu ştiu cînd l-a cumpărat *Beauregard*, dar fundaţia

l-a cumpărat trei luni mai tîrziu.

– Ştiu asta, dar cînd s-a întîmplat totul? Ştii?

– Nu. Sophie s-ar putea să ştie.

– Poţi s-o suni? Dacă tot încercăm să elucidăm problema asta, măcar să folosim tot ce putem.

– Unsprezece, murmură Valerie. Dar nu se culcă niciodată înainte de miezul nopţii.

Sophie răspunse la primul apel.

– Bineînţeles că nu m-am culcat încă, îi spuse ea lui Valerie. Mi-am adus de lucru acasă. Ce-ţi trebuie? o întrebă ea şi Valerie îi spuse. Nu ştiu pe de rost, dar am adus acasă dosarul respectiv, stai puţin să mă uit.

După cîteva clipe se întoarse.

– Am găsit. Vîndut companiei *Beauregard Development* în 2 decembrie, au încheiat afacerea pe 5 ianuarie.

Valerie simţi o răceală cuprinzîndu-i inima. 5 ianuarie. Ziua în care murise Carlton.

Îşi amintea totul legat de ziua aceea de parcă s-ar fi întîmplat chiar atunci. Cari îşi petrecuse toată noaptea în birou, îl auzise deschizînd şi închizînd sertare. Venise în dormitor la şapte dimineaţa, cu un dosar plin de hîrtii. „Trebuie să mă duc înapoi. Imediat. Am nişte treburi pe care nu le mai pot amîna."

Acest lucru se întîmpla cu trei zile înainte de data la care stabiliseră să se întoarcă.

– ... mai eşti pe fir? întrebă Sophie.

– Da, zise Valerie. Ce-ai spus?

– Ţi-am dat şi cealaltă dată pe care mi-ai cerut-o. Fundaţia l-a cumpărat de la *Beauregard Development* în ziua de 8 aprilie. Atît ai vrut să ştii?

– Da, mulţumesc, spuse Valerie şi închise, uitîndu-se la Nick. *Beauregard* a cumpărat terenul în 2 decembrie. Afacerea a fost perfectată în 5 ianuarie.

– Ziua în care s-a prăbuşit avionul! strigă Lily.

– Cari se grăbea foarte tare să se-ntoarcă, îi spuse Valerie lui Nick. Zicea că avea treburi de rezolvat.

– Ori a hotărît că trebuia să fie de faţă, ori voia să împiedice perfectarea actelor.

– Cred că voia să împiedice, spuse Valerie. Era

teribil de neliniştit, de nerăbdător şi se grăbea atît de tare, încît n-a mai făcut nici verificările dinaintea decolării.

– Remuşcări, spuse Nick. Îi era teamă să nu piardă banii pentru totdeauna...

– Sau nu era o afacere curată şi a hotărît să nu mai continue.

– Sau nu voia să fie legat o veşnicie de Sybille.

– Presupun că n-o să ştim niciodată, spuse Nick. Dar, probabil că a fost unul din aceste motive. Sau chiar toate.

Valerie continua să-şi amintească. Toată ziua aceea i se perinda prin minte ca un film. „Iartă-mă, Val... Am încercat să ascund. Acum o să afli. La naiba, am pierdut controlul... l-am pierdut! Am crezut că l-am redresat... a început din nou. Prea tîrziu. Iartă-mă, Val, iartă-mă... Parcă era apă în rezervoare... Dar, în amîndouă? Nu s-a mai întîmplat niciodată. N-am verificat. M-am grăbit prea tare. N-a fost vina mea! N-a fost un accident! Ascultă! Apă în ambele rezervoare! La dracu', ar fi trebuit să-mi dau seama că ea putea să..."

Valerie închise ochii. Îi era rău.

– Nick, ascultă, spuse ea şi îi repetă cuvintele lui Cari.

– *Ea?* spuse Nick.

– Anchetatorii au crezut că se referea la avion. Dar, dacă se referea la o femeie...

– Nu spune, scînci Lily astupîndu-şi urechile şi închizîndu-şi ochii strîns.

– A fost acolo, îi spuse Valerie lui Nick. Ea şi Lily au fost acolo, cu noi, cu o zi înainte să plecăm.

Se priviră un moment îndelungat peste Lily care stătea ghemuită. Cu o zi înainte de perfectarea actelor. Cu o zi înainte ca Sybille să cheltuiască cele treisprezece milioane ale lui Cari pentru a cumpăra terenul pentru Graceville. Cu o zi înainte ca el să hotărască să se ducă repede înapoi, poate pentru a împiedica încheierea afacerii, poate pentru a schimba ceva, poate pur şi simplu pentru a participa mai activ. Cu o zi înainte de pră-

buşirea avionului.

– Nimeni n-ar face una ca asta! spuse Lily cu o voce tremurătoare.

Era mai degrabă o întrebare, o rugăminte, decît o certitudine.

– Nimeni n-ar face un avion să se prăbuşească! Cinci oameni... cinci oameni ar fi putut să moară! Nu se poate să credeţi că cineva ar fi făcut asta! Nu... nu Sybille... Nimeni!

– Nu ştim ce s-a-ntîmplat, spuse Nick sobru. Dar trebuie să aflăm.

Valerie luase pixul lui Nick şi trăgea linii pe hîrtie.

– Chiar dacă ar fi avut vreo legătură, ea n-ar fi putut s-o facă singură, nu?

– Probabil că nu. Dar asta ar însemna că a angajat pe cineva şi ea nu şi-ar fi asumat un asemenea risc.

– Pilotul ei, spuse Valerie. A zburat pînă acolo cu avionul fundaţiei.

Nick îi acoperi mîna cu a lui, pentru a o împiedica să mai tragă linii cu pixul.

– Trebuie să stăm de vorbă cu el! Altceva nu putem să facem. Trebuie să aflăm ce s-a-ntîmplat în seara aceea.

CAPITOLUL 28

– Rugaţi-vă pentru reverend Lily! tună Floyd Bassington, glasul răsunîndu-i prin toată Catedrala şi, prin intermediul camerelor de luat vederi, la mii de mile depărtare, la toţi credincioşii care îl urmăreau. Este bolnavă şi zace într-un pat îngust, îndurerată că nu se află aici cu voi. Se va întoarce cît va putea de repede; ştie cîtă nevoie aveţi de ea; ştie cît de mult vreţi să o aveţi iarăşi lîngă voi. Se va întoarce foarte curînd! Acum ne priveşte: ascultă-ne, reverend Lily! Dorim foarte mult să te întorci. Îţi trimitem rugăciunile noastre. Îţi trimitem dragostea noastră. Un duşman care vrea s-o distrugă pe

scumpa noastră reverend Lily. Un duşman care pune la cale s-o arunce în gurile ateiştilor lacomi şi bîrfitorilor. Un duşman care vrea să-i facă bucăţele trupul fragil cu baionetele minciunilor şi insinuărilor.

– La naiba, a-ntrecut măsura mormăi Arch Warman, care se afla împreună cu Monte James şi Sybille în apartamentul lui Lily din spatele altarului, urmărindu-l pe Bassington la televizor. S-o lase mai moale. Faceţi-i un semn, ceva. Nimeni n-o să ia în serios porcăria asta.

– Ba or s-o ia, spuse Sybille absentă.

Stătea în picioare, pregătindu-se să plece.

– E ca un animator, nu cuvintele sînt importante, ci ritmul şi volumul. Mă-ntorc imediat.

– Iar pleci? întrebă Monte James. Ce naiba se întîmplă? E important, fir-ar să fie, ar trebui să ştii ce zice.

Sybille ieşi fără să-i răspundă. Nu putea să le spună, dar era îngrozitor de îngrijorată pentru Lily. Dispăruse. Se duse la telefonul public din celălalt capăt al coridorului şi sună la ea acasă pentru a asculta mesajele de pe robot.

– Sybille, stau la o prietenă, zise vocea tremurătoare a lui Lily. O să stau aici o vreme. Nu vreau să stau de vorbă cu tine. Nu pot să predic. Nu-ţi face griji pentru mine. Sînt bine.

Sybille auzi telefonul închizîndu-se.

Rămase neclintită cu receptorul în mînă. Genunchii i se înmuiaseră. „Stau la o prietenă." Lily nu avea prietene. „De cine s-o fi agăţat? Cine îi băga tot felul de lucruri în cap, întorcînd-o împotriva ei, furîndu-i-o?"

– Sibylle, spuse Arch Warman repede. Vino să vezi ceva.

Pentru prima oară, ea nu-l puse la punct, ci îl urmă tăcută înapoi în apartamentul lui Lily.

– Televiziunea! Binecuvîntata tehnologie care o aduce pe reverend Lily la milioane de suflete însetate de glasul ei, această binecuvîntată tehnologie vrea să facă rău, să o taie în bucăţele şi să elimine această biserică! strigă Bassington şi scoase un geamăt adînc în microfon. E & N. O reţea de televiziune prin cablu

numită E & N a hotărît să-i provoace moartea lui reverend Lily. Nu le ajunge acestor maniaci că i-au atacat pe Jim şi Tammy Bakker, bieţi păcătoşi care sînt demni de milă, şi i-au alungat din sufletele oamenilor. Încîntaţi de victorie, au căutat noi victime. S-au întors împotriva celei mai pure fiinţe, apoteoza virginităţii şi a iubirii, şi şi-au trimis oamenii să-şi vîre nasurile în afacerile fundaţiei „Ora lui Grace". Ca nişte şobolani cu boturi tremurătoare au invadat birourile, s-au postat pe locurile acelor oameni devotaţi care fac ca această sfîntă catedrală şi întregul Graceville să fie posibile.

– N-ar trebui să insiste atît de mult pe treaba asta, zise Monte James. De ce să le facem ticăloşilor ălora publicitate pe gratis? N-ar fi trebuit nici măcar să dea numele reţelei.

– Şi atunci, cum i-am fi atacat? întrebă Sybille furioasă.

Era furioasă pe toţi şi pe toate acum – „stau la o prietenă, stau la o prietenă". Era furioasă pe toţi şi cei doi de lîngă ea erau cei mai îngrozitori. „Nişte proşti care au lăsat-o pe Lily să scape, cum m-oi fi încurcat cu asemenea idioţi?"

– N-aţi uitat că am pus la cale atacul, pînă şi voi puteţi să vă aduceţi aminte ce-am făcut ieri.

– Tu ai făcut, noi am asistat, mormăi el. Bine, dar n-ar trebui să spună că ne-au pus întrebări. Ar trebui să treacă mai repede peste subiectul ăsta.

– Aşa că o să le-arătăm noi! spuse Bassington. O să mărşăluim umăr lîngă umăr pînă în pragul uşii lor! O să le invadăm birourile! O să ne postăm pe birourile lor, cu milioane de scrisori şi telegrame! O să le înnebunim agenţii de publicitate cu protestele noastre. O să închidem acea blestemată de reţea E & N. O să mărşăluim! urlă el. Duceţi-vă acolo! Mărşăluiţi pînă la uşa lor! Demonstraţi în faţa lor! Aşezaţi-vă pe pragurile lor, aşa încît nimeni să nu mai poată intra şi să li se alăture în a face rele! Scrieţi-le! Telegrafiaţi-le! Spuneţi-le s-o lase pe reverend Lily în pace, altfel o să-i desfiinţăm pentru totdeauna! Spuneţi-le sponsorilor lor că n-o să le cum-

părăm produsele pînă n-o să-şi retragă sprijinul pe care-l acordă acelei reţele a diavolului. Spuneţi-le...

A doua zi începu campania împotriva reţelei de televiziune E & N.

Pichetele de demonstranţi apărură în zorii zilei de luni, mărşăluind în jurul clădirii în trei grupuri de cîte zece.

– Prea organizaţi şi insuficient de înflăcăraţi, spuse Nick stînd la fereastra biroului său împreună cu Les şi Valerie. Probabil că sînt angajaţi. Aduce a înscenare caracteristică lui Sybille. Trebuie să simtă treaba asta ca o adevărată criză.

– Sau cei din consiliu o fac, fu de părere Les. Ce le-ai spus tipilor? o întrebă el pe Valerie. Trebuie să-i fi speriat de moarte.

Ea clătină din cap.

– N-am stat de vorbă decît cu trei membri ai consiliului care nu fac parte din comitetul executiv şi discuţia a fost foarte pasivă. Eu doar am pus întrebări, n-am făcut acuzaţii şi, din cîte ştiu, Earl a făcut la fel. A stat de vorbă cu James, Warman şi Bassington. Dar n-a ajuns nicăieri.

– Ceva, însă, i-a speriat, spuse Nick. Sau a fost simplul fapt că i-aţi luat la întrebări? Presupun că, pînă acum, s-au simţit imuni la toate scandalurile din jurul lor datorită lui Lily. Cine şi-ar fi putut închipui că ea ar fi fost amestecată în ceva ilegal?

– Eu unul nu, zise Les. Tu ai aflat ceva de la cei cu care ai vorbit, Val?

– Nimic, sînt sigură că habar n-au ce se-ntîmplă. Dacă se petrece ceva. Unul din ei, un profesor de religie pe nume Lars Olssen, e atît de bun, încît m-am gîndit că Sybille l-a inventat special pentru acel rol.

– Adică, un bun actor?

– Adică un om bun. Crede cu tot sufletul în bunătate. Nu pretinde că n-ar exista foarte mult rău în jur, dar n-are nici o îndoială că acesta poate fi izolat şi transformat în bine dacă nişte oameni buni ar trece la acţiune. Dacă se petrece ceva ciudat în legătură cu

Graceville, el habar n-are.

– Dar ştii că unii din ei trebuie să se scalde în milioane.

– Sînt gata să pun pariu pe orice, zise Nick. Dar n-avem nici o dovadă. Am făcut o mulţime de supoziţii. Şi ce-am rezolvat? Nu putem să transmitem pe post presupuneri.

– Deci nu ai un plan.

– Deocamdată, nu. Şi nici nu văd cum aş avea vreodată.

– La naiba, spuse Les aruncîndu-i o privire lui Valerie. Urîtă treabă.

Ea se uita la pichetele de demonstranţi din stradă. O mulţime de oameni priveau de peste drum. „Ar trebui să filmăm, îşi spuse ea, în caz că o să avem un program despre Graceville."

Dar toate acestea nu erau decît partea vizibilă a unui aisberg foarte mare, probabil. Nu era suficient pentru o ediţie a emisiunii Dezvăluiri. Valerie nu putea pretinde că era, ea şi Nick răsuciseră lucrurile pe toate părţile. Le mîncase tot weekend-ul; ideea ei, emisiunea ei... şi nu putea s-o facă.

– Două la rînd, îi spuse ea lui Les. E un record, să pierzi două reportaje înainte să începi măcar?

– Urîtă treabă, zise el din nou. Aş vrea să pot face ceva.

– Şi eu la fel. Bineînţeles că, dacă am putea să aruncăm o privire în registrele Fundaţiei sau ale companiei de construcţii sau dacă am afla cine sînt acţionarii companiei *Beauregard Development*...

Demonstranţii începură să scandeze, prin geamul închis ea distinse ritmul, dar nu şi cuvintele.

– Dar asta probabil că n-o să se întîmple, aşa că sîntem blocaţi. Graceville continuă să fie un mister şi la fel şi primul meu program din cadrul emisiunii „Dezvăluiri". S-ar putea să încep să cred în superstiţii.

– Adică?

– A treia oară trebuie să fie cea norocoasă.

Les începu să rîdă.

– Eu n-am nimic împotrivă. Totuşi, s-o luăm în ordine, spuse el întorcîndu-se spre ferestre. Ce-ar fi să scăpăm de armata aia de jos? Nu ne creează o imagine prea bună. Dacă o să le spunem că n-o să facem nici o emisiune, or să dispară.

– Nu, zise Nick. De ce să le dăm de înţeles că n-avem nimic? Nu mă deranjează cîteva pichete şi publicitatea ar putea trezi la viaţă memoria cuiva, poate chiar vreo conştiinţă, ici-colo, ar putea să apară ceva şi, pînă la urmă, să facem emisiunea.

– Asta înseamnă că sînt doi visători, spuse Valerie şi zîmbiră amîndoi.

Les îi privi aprobator, simţindu-se între două vîrste şi căsătorit de multă vreme şi, deodată, simţi dorinţa de a da un imbold idilei.

– Ce-ar fi să veniţi la noi la cină în weekend-ul ăsta? întrebă el cu dezinvoltură. Mi-ar plăcea să ne petrecem toţi patru puţin timp împreună.

– Şi mie mi-ar plăcea, spuse Valerie, continuînd să zîmbească.

– Vineri, îi sugeră Nick lui Les. Valerie şi cu mine avem ceva de făcut sîmbătă.

– O să fim acasă, zise Les, după care se întoarse în biroul lui.

– Sîmbătă? întrebă Valerie.

– Dacă n-ai alt program. Pînă atunci pilotul lui Sybille o să se întoarcă din vacanţă. E bine?

– Da. Îţi mulţumesc. Aş vrea să terminăm odată cu toate astea.

– S-ar putea să nu aflăm nimic, zise Nick.

– Atunci va trebui să căutăm în altă parte, spuse Valerie, încercînd să păstreze un ton lejer. Ştii, Carl nu putea să sufere romanele şi filmele de mister. Nu mi-aş fi închipuit că o să-mi lase atîtea pe cap.

Aruncă din nou o privire pichetelor. Cineva le făcea fotografii, atît demonstranţilor, cît şi mulţimii de peste drum. Reporteri, îşi spuse ea. În curînd or să apară şi camerele de luat vederi.

– Ar trebui să mă apuc de lucru, spuse ea. N-am

început încă să lucrez la secvenţa de săptămîna asta.

– Vineri seară, spuse Nick cînd ea se întoarse, după ce mergem la cină la Les, o să vii la mine?

– Da. Mi-ar face plăcere. Cîteva ore.

El o privi îndelung şi apoi o îmbrăţişă.

– Ştii asta, dar o să-ţi mai spun o dată. Chad te găseşte nemaipomenită. Vorbeşte despre tine tot timpul, abia aşteaptă să te vadă, păstrează tot felul de lucruri pe care să ţi le spună. Exact ca tatăl lui. Nu i-ar plăcea nimic mai mult decît să te vadă la micul dejun. Exact ca tatăl lui.

– Poate cîteva minute. Dar, la un moment dat, ar începe să-şi pună întrebări, cînd ar vedea că nu se întîmplă nimic. Şi ar fi şi mai rău să nu ştie şi să-i fie teamă să întrebe..

– Lui Chad niciodată nu-i e teamă să pună întrebări. Curiozitatea lui e mai mare decît a noastră, a tuturor. O să întrebe.

– Şi noi ce-o să răspundem?

Nick tăcu o clipă.

– Aş spune că, pentru doi oameni care se redescoperă reciproc, totul fiind diferit faţă de prima oară, progresăm foarte repede şi ne simţim minunat, asta-i tot ce ştim în momentul ăsta.

Valerie zîmbi.

– Îmi place răspunsul tău. Dar eu tot cred că ar fi mai bine să nu mă văd cu Chad la micul dejun, cel puţin pînă cînd n-o să am şi eu un răspuns pregătit.

Îi puse mîna uşor pe obraz şi îl sărută îndelung.

– Acum mă duc la lucru.

A doua zi, marţi, sosiră primele scrisori şi telegrame din ceea ce aveau să fie valuri de sute de mii, iar pichetele ordonate se completară cu alţi demonstranţi mai puţin ordonaţi şi mult mai entuziaşti, pînă la prînz atingînd cifra de trei, patru sute, scandînd, cîntînd şi mărşăluind cu pancarte pe care scria: *Salvaţi-ne îngerul!* şi *Protejaţi-o pe reverend Lily.*

– De ce or crede că trebuie protejată? întrebă Les citind pancartele din biroul lui Nick.

– Bassington a fost cam vag în privinţa asta, spuse Nick. De fapt, am înregistrat predica lui şi am vizionat-o de vreo două ori, dar tot nu reţin nimic din ce-a spus, în afară de faptul că Lily e în pericol. Din partea noastră.

– Ia uită-te la astea, spuse Les şi Nick se duse la fereastră, unde văzu nişte pancarte noi: *E & N rău şi nociv, Închideţi reţeaua satanei, tăiaţi-le cablurile* şi *De ce îndură Fairfax prezenţa diavolului?*

– La naiba! exclamă Les. Vor ca locuitorii oraşului să ne scoată din funcţiune.

– S-ar putea să li se întîmple lor mai întîi, spuse Nick. A sosit poliţia.

La început, poliţiştii se îngrijiră doar ca demonstraţiile să nu perturbe circulaţia, dar, pe la jumătatea după-amiezei, demonstranţii stăteau întinşi pe trotuarul care ducea la uşile din faţă şi laterale ale clădirii lui Nick. Proprietarii altor companii din clădire deveniră nervoşi. Atunci, poliţiştii începură să-i îndepărteze pe protestatari. Aceştia urlau şi suspinau, bărbaţi şi femei îngenuncheau pentru a se ruga în mijlocul străzii, blocînd circulaţia. Cineva se urcă într-un copac din preajmă şi dădu tonul pentru un imn. Copiii plîngeau. Cîinii lătrau. Şoferii claxonau. Apăru o maşină de îngheţată care intonă o melodie din clinchete de clopoţei, iar mamele, continuînd să cînte, le cumpărară copiilor acadele şi îngheţată.

– Am doi cameramani care filmează, îi spuse Les lui Nick. Unul pe acoperiş şi unul prin fereastra biroului meu. Ai ceva împotrivă?

– Absolut nimic. Chiar dacă n-o să folosim înregistrările niciodată, e bine să le avem. Mă bucur că te-ai gîndit, zise Nick, după care se întoarse la computerul lui, unde scria o declaraţie.

– N-o s-o citeşti tu, nu? îl întrebă Les.

– Ba da, de ce nu?

– Ei cred că eşti diavolul.

– N-o să le-o citesc lor, e pentru ştirile de la ora şase. O să fac copii pe care o să le împrăştii mîine cînd

or să se întoarcă.

– Ceea ce bineînţeles că vor face. Ce crezi că ar spune dacă ar şti că n-o să fie nici o emisiune?

– Probabil că ar încerca să ne înveţe minte pentru că i-am indus în eroare, spuse Nick, după care imprimă declaraţia şi, după aceea, îi dădu două foi de hîrtie lui Les. Ce părere ai?

Les o citi.

– Îmi place. Să nu schimbi nici un cuvînt.

Declaraţia fu înregistrată pentru a fi transmisă la buletinul de ştiri de la ora şase. Nick stătea pe fotoliul folosit de Valerie în secvenţele pe care le înregistra pentru „Dezvăluiri". Pe fereastra din spatele fotoliului se vedeau imagini ale demonstraţiei.

– Sînt Nicholas Fielding, preşedintele postului de televiziune E & N, începu Nick, uitîndu-se la teleimprimator şi citind textul.

Era rapid şi ar fi vrut să fi delegat pe altcineva pentru treaba aceea, dar ştia că nu putea. Postul de televiziune era al lui şi el trebuia să vorbească.

– Astăzi, demonstranţi înflăcăraţi au ameninţat că vor închide acest post dacă ne vom continua investigaţiile în legătură cu o biserică şi preotul ei, care are foarte mulţi adepţi printre telespectatori. Nu mă aflu aici pentru a-i critica pe demonstranţi şi nici pe cei care ne trimit scrisori şi telegrame în care spun acelaşi lucru. În ceea ce mă priveşte, consider că ar fi fost mult mai rău dacă n-ar fi existat nici un demonstrant, dacă America ar fi tăcut pentru că nimănui nu i-ar fi păsat suficient de mult pentru a mărşălui la încercarea de a schimba lucrurile. Dar nu e nici bine să cedăm în mod automat în faţa unui grup de demonstranţi. O să ascult, o să mă gîndesc la ce cer, dar, practic, nu pot ceda decît atunci cînd convingerile mele vor coincide cu ale lor. Deoarece, dacă aş da un ordin numai ca să le fac pe plac, n-ar exista nici un motiv pentru care, mîine, să nu dau un alt ordin, opus primului. Şi, a treia zi aş putea să schimb ordinul din nou, pentru a face pe placul unui al

treilea grup. Dacă n-aş avea nişte convingeri ferme, m-aş pleca în toate părţile, spre cine strigă mai tare şi, atunci, nu s-ar mai face nimic şi nimeni n-ar fi mulţumit. Dar nu acesta e principalul motiv pentru care nu pot să cedez. Adevăratul motiv este pasiunea. Demonstranţii o au pe a lor, eu pe a mea. De fapt, eu am mai multe. E pasiunea pentru căutarea adevărului, pentru că minciunile şi ascunzişurile sînt dăunătoare democraţiei. Şi, singurii oameni, fie că vă plac sau nu, a căror meserie este aceea de a dezvălui minciunile şi ascunzişurile, sînt ziariştii. Există pasiunea pentru culegerea de informaţii şi ascultarea tuturor părţilor, alegînd, în final, o anumită poziţie. E pasiunea care zice să ai încredere în propria-ţi judecată, să fii pregătit să- ţi aperi poziţia aleasă şi să-i inviţi şi pe alţii să ţi-o împărtăşească, nu prin forţă, ci discutînd logic. Acestea sînt pasiunile care există la E & N. Dacă încercăm, o să putem trăi cu ele. Dacă nu reuşim, sperăm să ne daţi de ştire, nu cerîndu-ne să facem ceea ce doriţi dumneavoastră, ci sugerîndu-ne modalităţi de îmbunătăţire. Contăm pe dumneavoastră pentru acest lucru. Vă mulţumesc.

Rămase pe loc, uitîndu-se sobru la cameră, pînă cînd aceasta se închise.

– Bravo, spuse Valerie încet.

El se întoarse, ţinîndu-şi mîna streaşină la ochi, şi o văzu stînd deoparte.

– N-am ştiut că eşti aici.

– M-am gîndit că ai fi fost nervos dacă ai fi ştiut.

– Oricum am fost nervos. A fost bine?

– Ai fost minunat.

El fu recunoscător pentru acel lucru; în clipa aceea ea era profesionista şi el novicele.

– Ar fi bine să văd înregistrarea înainte s-o dăm pe post, spuse el. Vino cu mine. Aş vrea să fii acolo.

O vizionară în tăcere, încercînd să-i măsoare impactul.

– Nu cred că o să mişte prea mulţi demonstranţi, spuse Nick la sfîrşit. Dar o parte din telespectatori s-ar

putea gîndi la asta şi ar putea fi de acord.

– Pe mine mă interesează mai mult consiliul director al Fundaţiei, fu de părere Valerie. Mă-ntreb dacă or să creadă că li te adresezi lor şi ce-or să facă. Mai ales Olssen, adăugă ea gînditoare. Am senzaţia că el este cel imprevizibil.

Nick zîmbi.

– În caz că ne urmăreşte emisiunile.

– Ah, ai dreptate, s-ar putea să n-o facă. Ei bine, o să am grijă ca pe asta s-o vadă. O să am grijă ca toţi s-o vadă pe asta. Te rog să mă scuzi, Nick, dar am de dat cîteva telefoane.

La ora şase şi jumătate în seara aceea, la o jumătate de oră după ce urmări declaraţia lui Nick la televizor, Lars Olssen îl sună la birou. Nick era încă acolo; el şi Valerie vizionau ştirile şi făceau planuri pentru cină.

– Ţi-am admirat declaraţia, spuse Olssen, măsurîndu-şi cuvintele. N-am ştiut nimic de demonstraţie pînă cînd n-am văzut imaginile de la televizor. Bineînţeles că ştiu cum a fost stîrnită. Prin cuvintele folosite de Floyd Bassington în predica de duminică. Mă-ndoiesc că a fost numai mîna lui. Are o imaginaţie destul de limitată şi e apropiat de alţi doi membri care sînt mult mai agresivi decît el.

– James şi Warman, spuse Nick. Se pare că e o ruptură în cadrul consiliului.

Olssen tăcu.

– Bineînţeles că nu-i neapărată nevoie ca asta să vă afecteze deciziile, zise Nick cu dezinvoltură. Dacă sînteţi cu toţii de acord cu privire la modul de a conduce fundaţia şi de a administra oraşul Graceville, nu-i nici o problemă.

Olssen oftă.

– Doi oameni de la postul dumitale au venit şi ne-au pus întrebări. Valerie Sterling şi Earl DeShan. Bănuiesc că au făcut-o cu permisiunea dumitale.

– Da, spuse Nick.

– Eu am vorbit cu Valerie Sterling. Întrebările ei erau bine alese şi tulburătoare. M-au făcut să mă uit mai bine la organizaţia căreia poate i-am acordat prea puţină atenţie. Lily Grace, o tînără fermecătoare şi talentată, ne-a vrăjit pe toţi, cred. Avem încredere în ea, aşa că am avut încredere în tot. Numai că întrebările domnişoarei Sterling şi demonstraţia aceasta... De ce ar face cineva aşa ceva dacă nu s-ar teme? Pe scurt, eu nu mai am încredere. Sînt foarte îngrijorat, deşi n-am nici un motiv concret.

Nick comutase telefonul pe interfon, ca să audă şi Valerie şi, acum, aceasta scrise pe o hîrtie: „Finanţe".

– Există un mod în care am putea lămuri totul, îi spuse Nick lui Olssen. Dacă ne-am uita prin registrele Fundaţiei.

Olssen oftă iarăşi.

– Ca să vedem unde merg banii. Nu pot să vă fac rost de registre, dacă asta sugerezi cumva.

– Dar ai putea ajuta un contabil care ar vrea să se uite pe ele.

Urmă un moment de tăcere.

– Aş putea, zise Olssen încet. Cred că sînt în birourile din Graceville.

– Cunosc un contabil, spuse Nick încercînd să-şi ascundă entuziasmul din glas. E familiarizat cu fundaţiile religioase, a lucrat la verificarea registrelor celor doi Bakker. Ai putea să-l suni să aranjezi cu el.

Olssen simţi un dezgust puternic. Îi plăcea vocea lui Nick şi cuvintele lui alese cu grijă, iar cînd îl văzuse la televizor, fusese plin de admiraţie. Declaraţia lui nu fusese instigatoare, nu ataca pe nimeni, nu dădea nici un nume, ba chiar le făcuse un compliment celor care încercau să facă rău postului său de televiziune. Era genul de răspuns inteligent şi măsurat pe care Olssen îl aprecia cel mai mult într-o lume în care, prea adesea, oamenii spuneau ceea ce le trecea prin cap, fără să se gîndească la nuanţe sau posibile repercusiuni.

Dar gîndul de a se furişa în birourile fundaţiei şi de a

lăsa să intre un contabil care să caute materiale incriminatorii îi făcea greață.

Dar și demonstrația îi făcuse greață. Și, pe urmă, erau întrebările lui Valerie. Și, cel mai important, declarația lui Nick. Tonul ei civilizat îi erodase subtil loialitatea oarbă față de fundație.

– Spune-mi cum se numește contabilul, ziss el.

În seara următoare, după ce plecaseră toți angajații, reverendul Lars Olssen și contabilul Alvin Speer îl salutară pe paznicul de la ușa căsuței din Graceville.

– Bună seara, domnule reverend, spuse paznicul. Să-mi spuneți dacă aveți nevoie de ceva.

Olssen încuviință gînditor. Era limpede că paznicul era obișnuit să vadă membri ai consiliului venind acolo seara. „Ce anume să facă?“ se întrebă el, după care îl conduse pe Speer înăuntru.

– Nu mă pricep deloc la computere sau la registrele de contabilitate. N-o să-ți fiu de cine știe ce ajutor.

– Nu-i nici o problemă, zise Speer. O să arunc doar o privire.

Olssen stătu într-un colț, își adusese o carte să citească. Se gîndise să-și aducă *Biblia*, dar părea ceva exagerat, încă nu avea nici un motiv să înceapă să se roage. Așa că își adusese un roman și încercă să se concentreze asupra lecturii.

Timp de trei seri la rînd, pînă tîrziu după miezul nopții, citi din carte, în timp ce Alvin Speer sxamina șiruri de numere, răsfoia prin dosare, se uita pe chitanțe de bancă și cecuri anulate, plimbîndu-și degetele pe claviatura calculatorului. Vineri seară, cu puțin timp înainte de miezul nopții, Olssen își termină cartea și, stînd cu mîinile împreunate în poală, se uită la Speer care stătea cu capul plecat.

– Perfect, zise acesta ridicînd capul două ore mai tîrziu și uitîndu-se la Olssen. Pentru ceva preliminar, e foarte bine..O mulțime de lucruri. Pot să le scriu sau pot să ți le spun acum.

– Acum, te rog, spuse Olssen. Şi aş vrea şi ceva scris cît se poate de curînd.

– O.K. S-o luăm de la început; am făcut şi nişte investigaţii în timpul zilei în caz că o să te întrebi de unde am toate informaţiile. Deci cecurile vin de pretutindeni, mari şi mici. Numele, adresele şi sumele sînt introduse în computer, iar cecurile sînt trimise la bancă.

– *James Trust and Savings.*

– Nu, o bancă din Culpeper. Toate numele şi sumele de pe cecuri figurează aici. Problema e că totalul de la sfîrşitul fiecărei zile nu coincide cu sumele, spuse el şi se uită la Olssen, care îl privea nedumerit. Cineva a programat computerul în aşa fel, încît să modifice totalul la sfîrşitul fiecărei zile. Dacă aduni toate sumele de pe cecurile primite în fiecare zi, observi că totalul e mai mare decît apare pe computer.

– Mai mare, repetă Olssen.

– Bănuiesc că depun cecurile în două conturi, unul pe numele fundaţiei celălalt personal. Banii din contul personal intră în buzunarul celui care conduce totul. E un truc vechi, să ştii, mulţi îl fac, nu numai cei din domeniul religios. Deci, cînd sustrag bani din sumele care sosesc, trebuie să aibă grijă ca totalul de pe computer să coincidă cu depunerile făcute în contul fundaţiei. În caz că se uită cei de la fisc sau altcineva. Înţelegi? Nu uita, fundaţia primeşte în cont aproape un milion şi jumătate în fiecare săptămînă. Asta înseamnă donaţii între cinci şi zece mii pe zi. Cine stă să adune ban cu ban? Majoritatea oamenilor se uită la totaluri. Dar vin eu şi adun tot. Mă urmăreşti?

– Cît? întrebă Olssen.

– Cît iau ei? Presupun că vreo zece la sută.

Olssen închise ochii. În cursul anului precedent, fundaţia primise şaptezeci şi cinci de milioane din donaţii. Cineva a băgat în buzunar şapte milioane şi jumătate din ei. Cine? Cîţi erau?

– Sigur, ăsta e doar începutul, zise Speer. Vrei şi restul?

Olssen deschise ochii.

– Vreau totul.

– Deci, costurile pentru construirea oraşului Graceville. Am sunat şi eu pe ici-pe colo, şi un tip care lucrează în construcţii în Rockville şi alţi doi, şi am descoperit că plătiţi companiei *Marrach Construction* cu vreo douăzeci la sută mai mult decît ar trebui. Pe urmă, împrumuturile pentru construcţie. Plătiţi o dobîndă cu doi la sută mai mare decît percep alte bănci. Iar costurile de producţie sînt aproape triple faţă de cele pe care le plăteşte prietenul meu Nick Fielding pentru producerea unor emisiuni simple ca astea. Cam asta e. Ah, salariile sînt în regulă, mari, dar nu ieşite din comun. Dar sînt nişte cheltuieli ale membrilor consiliului care atrag atenţia: maşini, călătorii, case, chestii din astea. Am văzut că acum două săptămîni s-a vîndut un avion... ştii cumva de ce?

– N-am ştiut că s-a vîndut.

– Eh, poate că încep să se dea pe brazdă. Puţin cam prea tîrziu, după cum se pare.

Urmă un moment de tăcere.

– Vrei să mai aştepţi pînă să auzi concluziile? îl întrebă Speer. Or să fie trecute în raportul scris.

– Te rog. Vreau totul acum.

– Perfect. Se sustrag zece la sută din donaţii, se plătesc nişte sume foarte mari pentru construcţii, se percep dobînzi foarte mari pentru împrumuturi, costurile de producţie sînt triplate, iar ceea ce rămîne pentru cheltuielile legale constituie vreo cincizeci şi şase la sută din ceea ce intră.

– Cincizeci şi şase la sută!

– Celălalt aspect, după cum îmi dau seama acum, este că, în cei doi ani cît se presupune că va dura construirea oraşului Graceville, vreo şaizeci şi cinci de milioane de dolari se vor îndrepta spre *Marrach Construction, James Trust and Savings, Sybille Morgen Productions,* şi cine mai ştie unde.

Olssen îl privi mut de uimire.

– Acum, n-am nici o dovadă că ar fi ilegal ceva din toate astea, zise Speer, în afară de sustragerea procentului de zece la sută. Poate că cineva ar putea oferi o explicaţie interesantă pentru asta, dar eu am îndoielile mele. Sînt atîtea lucruri care ies la iveală acum despre afacerile teleevangheliştilor, parcă pluteşte în atmosferă – nu? –, aşa încît am sentimentul că nimic din ce-am descoperit aici nu e bun. Miroase a escrocherie de la o poştă. Sînt cîteva chestii aici despre care ar trebui înştiinţat fiscul. Întîi şi întîi, organizaţia asta n-o să-şi mai păstreze scutirea de impozit nici o clipă dacă totul o să fie făcut public, aşa cum cred că o să se întîmple, dar asta-i o nimica toată. Întrebarea e: este vorba de fraudă? Escrocarea Fundaţiei şi a guvernului. O chestie penală.

Olssen îl privea fix. „O viaţă întreagă i-am ajutat pe cei nevoiaşi, îşi spuse el. Şi acum descopăr că am servit drept paravan unor escroci, hoţi, delapidatori, şi totul în numele Domnului."

Speer se încruntă.

– Doar nu vrei să-mi ceri să nu spun nimic despre toate astea, domnule reverend, pentru că să ştii că n-aş putea s-o fac. Cînd o să am dovezi...

Olssen clătină din cap.

– Nu ţi-aş cere aşa ceva. Ar fi contra...

– Atunci, presupun că ar trebui să plec, spuse Speer. Şi dumneata ar trebui s-o faci, domnule reverend. S-a făcut îngrozitor de tîrziu.

– Da, fu de acord Olssen ridicîndu-se de pe scaun.

Era obosit, dar ştia că nu avea să doarmă în noaptea aceea. Trebuia să se gîndească la viitor, la ceea ce aflase. Trebuia să se împace cu păcatele leneviei şi delăsării. Trebuia să i se spună lui Lily.

Nick Fielding pregătea o emisiune despre Graceville, îşi aminti Olssen. Bineînţeles că trebuia să i se spună.

Sîmbătă dimineaţă devreme, în timp ce în atmosferă încă se mai simţea puţin din răcoarea nopţii şi numai

cei care făceau jogging se aflau pe străzile liniştite, Nick primi un telefon, după care dădu el însuşi unul. O sună pe Valerie, care tocmai se trezea, şi îi spuse că, pînă la urmă, avea să poată face emisiunea despre Graceville.

O oră mai tîrziu, Floyd Bassington demisionă din cadrul consiliului director al fundaţiei „Ora lui Grace".

CAPITOLUL 29

Lily auzi cînd sună Nick. Era trează de cînd se luminase de ziuă. Aceea era ziua în care avea să o trădeze pe Sybille.

Într-un fel o şi trădase deja. Sunase la sediul Fundaţiei şi obţinuse de la secretară adresa de acasă a lui Bob Targus, pilotul care lucrase pentru Fundaţie pînă în urmă cu două săptămîni, cînd fusese vîndut avionul. Fusese pregătită să mintă, prima minciună din viaţa ei, în caz că secretara ar fi întrebat-o de ce îi trebuia adresa. Secretara, însă, nu o întrebase nimic, dar asta nu însemna decît că Lily avea noroc, nu că era o persoană bună care nu spunea minciuni.

„Se întîmplă ceva cu mine", îşi spuse ea stînd la fereastră, pradă gîndurilor leneşe şi uimite. Nu mai ştia cine era ea însăşi sau ce putea să facă în viaţă. Ceea ce ştia sigur era faptul că o iubea pe Valerie mai mult decît orice pe lume. Avusese întotdeauna atîta iubire în suflet, dar nu găsise niciodată pe cineva să i-o dăruiască într-un fel care să o facă fericită. Rudy Dominus se ştersese din viaţa ei, Quentin Enderby murise, iar Sybille... ei bine, nimic în legătură cu Sybille nu mai părea corect. Şi, pe urmă, era... Dar nu putea să-i rostească numele. Nu avea să-l mai rostească niciodată. Era rău, făcuse din sex ceva oribil şi dezgustător şi ea nu se putea gîndi la el fără să tremure de groază.

„Voiam să fiu reală şi nu ştiam cum, îşi spuse ea. Mă întreb cum o să-nvăţ asta."

Valerie o putea învăţa. Valerie era cea pe care o iubea Lily, Valerie o făcea fericită. Şi acum, Valerie avea nevoie de ajutorul ei. De aceea luase Lily adresa lui Bob Targus şi de aceea avea să-i însoţească după-amiază, pentru că Bob o cunoştea şi o plăcuse întotdeauna şi mai mult ca sigur, avea să fie mult mai deschis cu ea decît cu Valerie sau Nick.

Era sigură că făcea ceea ce trebuia, datorită iubirii faţă de Valerie şi pentru că Valerie şi Nick n-ar fi făcut niciodată ceva rău, dar, cu toate acestea, cînd îl salută pe Bob Targus în după-amiaza aceea, cunoscu un puternic sentiment de vinovăţie cînd îi văzu zîmbetul larg, pentru că nu putea fi sinceră cu el.

– Reverend Lily! exclamă el luîndu-i mîinile într-ale lui. Credeam că va trebui să vin acolo la catedrală ca să te revăd!

Abia apoi îi văzu pe Valerie şi pe Nick.

– N-am ştiut că vii cu cineva.

– Ei sînt prietenii mei, spuse Lily. Valerie Sterling şi Nick Fielding.

Targus îi strînse mîna lui Nick şi apoi lui Valerie.

– V-aş pofti înăuntru, dar e o harababură de nedescris, abia ne-am întors din concediu şi ne mutăm. Acum lucrez pentru Nabisco, îţi vine să crezi aşa ceva? De la Dumnezeu la biscuiţi. Aşa zice nevastă-mea şi mă face să rîd. Aşa că, nu vă supăraţi, dar o să stăm aici...

Lily văzu cît era de nervos şi se simţi din nou vinovată.

– E foarte bine aici, spuse ea în timp ce el trăgea nişte scaune de grădină la umbra unui nuc.

Îl întrebă de noua lui slujbă, de oraşul în care aveau să locuiască şi despre casa pe care o cumpăraseră. Ştia că făcea aceste lucruri intenţionat, pentru ca el să se relaxeze şi ea să-l poată descoase, iar şiretlicul acela o făcu să se simtă şi mai prost, dar trebuia să o facă. Cu cît se pricepea mai bine, cu atît aveau să afle mai curînd ce doreau să ştie şi puteau să plece acasă.

– Aţi adus-o pe Lily aici doar ca să mă vadă? întrebă Targus deodată. Sau e vorba de altceva?

– Am vrea să te întrebăm ceva, spuse Nick. Lily s-a oferit să vină cu noi să ne prezinte, pentru că sînteţi prieteni.

– Deci e ceva despre care nu vreau să vorbesc, zise Targus şi făcu ochii mici uitîndu-se cînd la Nick, cînd la Valerie şi apoi din nou la Lily. Ştii despre ce e vorba?

– Da, dar nu e decît o întrebare. Nu ştim nimic sigur, vrem doar să aflăm... îngăimă ea. Nu-i un lucru plăcut, dar trebuie să ştim...

Se uită la Valerie, care îi susţinu privirea, încurajînd-o, nu forţînd-o. Dacă nu putea să o facă ea, o făceau Valerie sau Nick.

– Vrem să te întrebăm ceva despre un zbor pe care l-ai făcut la Lake Placid. Ne-ai dus acolo pe Sybille şi pe mine acum un an şi jumătate, în ianuarie. Sybille s-a întors a doua zi, eu am mai rămas şi am plecat spre casă la o zi după aceea.

– A fost avionul care s-a prăbuşit, zise Targus cu chipul împietrit.

– Da, şi Carlton Sterling, pilotul, a murit. Era soţul lui Valerie.

Targus întoarse capul.

– Îmi pare nespus de rău să aud asta, zise el şi înghiţi în sec.

Muşchii maxilarului şi gîtului îi erau încordaţi.

– Anchetatorii au descoperit apă în rezervoare, continuă Lily. În ambele rezervoare. Ne întrebam, tu ai fost acolo, cel puţin o parte din timp, aşteptînd să ne duci înapoi, ne întrebam dacă nu cumva ai văzut pe cineva la aeroport care ar fi putut să umble la avion.

– De ce? întrebă el şi cuvintele semănară cu o explozie. De ce să fi făcut cineva aşa ceva? Ştiţi cumva, existau oameni care ar fi vrut să-l omoare?

Lily tresări şi închise ochii.

– La dracu', îmi pare rău, reverend... ah, Dumnezeule, n-am vrut să înjur... la naiba, n-ar fi trebuit să spun... la dracu'...

Încurcîndu-se în cuvinte pe care le folosea zi de zi, dar nu în faţa lui Lily, exclamă:

– Îmi pare rău! Nu pot nici să mai vorbesc cum trebuie! Adică, îmi pare rău, reverend Lily, nu vreau să înjur în fața dumitale, dar sînt foarte nervos din cauza mutatului, știi, o altă slujbă, și e atît de al naibii de cald. Îmi pare rău.

– Nu știm dacă cineva a vrut să-l omoare sau nu, zise Nick încet. Dar, după ce s-a prăbușit avionul, cînd era rănit, a spus cît se poate de clar că n-a fost un accident. Era sigur că o făcuse cineva. Și, de asemenea, era sigur că o femeie o făcuse.

– Cine?

– Credeam că poate știi dumneata.

– Nu, nu știu. N-am de unde să știu așa ceva. Adică, eu îmi fac meseria, duc oamenii unde vor să meargă. Asta-i tot ce fac.

– Ești atent, spuse Lily încet, privindu-i fix. Ești un pilot excelent, întotdeauna știi tot ce se petrece în jur, indiferent dacă ești în aer sau pe pămînt. Nu-ți scapă nimic, Bob.

El clătină din cap.

– Îmi pare rău.

– Este foarte important pentru mine să aflu acest lucru, spuse Valerie cu o voce atît de scăzută, încît Targus trebui să se aplece puțin ca să o audă. Tot timpul ăsta habar n-am avut de ce s-a prăbușit avionul nostru. Dacă aș ști că soțul meu s-a înșelat și că, de fapt, a fost un accident, aș fi mulțumită. Nu vreau să aflu ceva anume, vreau să știu.

– Întotdeauna există mistere cînd se zboară, zise Targus.

– Cîte? întrebă Valerie.

– Nu foarte multe, dar sînt unele lucruri pe care nu le știm niciodată. Nu știu ce s-a-ntîmplat cu avionul soțului dumitale.

– Ah, Bob, spuse Lily oftînd, nu spui adevărul.

– Îmi pare rău, reverend Lily.

– Pentru faptul că mă minți?

El nu răspunse.

– Nu cred că am cerut vreodată oamenilor mai mult

decît pot să dea, spuse Lily încet, dar vocea îi căpătase ritmul şi căldura pe care le poseda în amvon.

Părea mai matură şi oarecum mai înaltă, aşa dreaptă cum stătea pe scaun.

– Nu cer oamenilor decît să dea ce au în ei. Asta-ţi cer şi ţie, dragul meu Bob. Eşti un om cu un talent extraordinar de a pilota un avion, dar asta e numai o mică parte din ceea ce eşti. Eşti un om bun, iubitor, inteligent şi cu spirit de observaţie. Ai integritate. Nu suporţi să se facă rău. N-ai lăsa răul să triumfe, ci ai încerca să-l înfrîngi. Îţi pasă de oameni. Îi iubeşti.

Targus continua să clatine din cap, îndurerat, dar insistent.

– Nu sînt atît de bun. Majoritatea oamenilor nu sînt, reverend Lily. Întotdeauna vezi numai ce e mai bun în oameni, crezi că sînt nişte sfinţi, dar nu sînt, sînt meschini şi egoişti şi nu-i interesează decît să-şi scape propria piele...

– Ce s-a-ntîmplat la aeroportul din Lake Placid? întrebă Lily. Spune-ne. Ce-ai văzut?

– E îngrozitor de greu cînd cineva crede că eşti bun, reverend Lily. Adică, e ca un fel de apăsare...

– Eu cred în tine, spuse Lily simplu. Ne spui ce-ai văzut?

El o privi îndelung şi chipul plin de amărăciune îl transpiră de căldură.

– Mi-a spus să fac ceva ca să-l ţin acolo, spuse el şi se simţi o oarecare uşurare în glasul lui datorită faptului că dezvăluia ceva ce ţinuse în el atîta timp. Înţelegi, ca să nu poată să zboare înapoi imediat. Era o şedinţă şi ea credea că el ar fi putut încerca să oprească un lucru pe care ea voia să-l facă, mă rog, aşa a zis ea, să-i aranjez avionul în aşa fel, încît să nu poată zbura cînd voia el. N-a fost ca să-l omoare, trebuie să mă crezi, reverend. Doamne, n-aş fi putut să fac asta nici în ruptul capului. Nici ea n-ar fi putut. Nu voia decît să-l ţină acolo o vreme. Aşa că, m-am gîndit că cel mai simplu era să pun apă în rezervoare.

În copac, deasupra lor, o pasăre scoase un tril pre-

lung. Valerie îşi îngropă unghiile în palme, simţea că leşină. Ea l-a omorît pe Cari. Ea l-a omorît pe Carl. Ea l-a omorît...

Nick îi acoperi mîna cu mîna lui şi, automat, ea i-o strînse. El îi strînse degetele atît de tare, încît îi provocă durere şi acest lucru o scoase din starea de leşin. Se simţi cuprinsă de o furie cumplită. Se îndreptă pe scaun, uitîndu-se la Targus.

Şi Lily îl privea, atît de palidă, încît părea o fantomă.

– Da, spuse ea aproape în şoaptă.

– Aşa încît el să creadă că era o scurgere, înţelegi, ceva serios, continuă Targus. În mod normal, ar fi fost, într-adevăr, ceva serios. Trebuie să goleşti rezervoarele, să pui un mecanic să verifice tot, să pună combustibil din nou, toate astea ar fi durat aproape toată ziua. Asta era tot ce voia ea.

Nimeni nu spuse nimic.

– De unde era să ştiu că prostul de el nu avea să facă verificările dinaintea decolării? Iartă-mă, reverend... îmi cer scuze, doamnă Sterling... dar n-ar fi trebuit să se prăbuşească! N-avea absolut nici un motiv! Cînd am auzit, m-am gîndit întîi şi întîi că trebuia să fi fost altceva în neregulă cu avionul. A naibii coincidenţă, dar trebuia să fie aşa ceva pentru că nu exista nici un alt motiv, el trebuia să fi descoperit apa din rezervoare. Bine, asta mi-am închipuit eu, pînă cînd am auzit raportul final, şi, la dracu', doar pentru că el a fost prost eu trebuie să mă simt ca un criminal?

Îşi propti capul în mîini.

– Îmi pare rău, spuse el din nou cu o voce înăbuşită şi se uită la Valerie. Sincer, îmi pare nespus de rău. Aproape că mi-am pierdut minţile cînd s-a-ntîmplat. Adică, nu puteam să vorbesc despre asta cu nimeni, ce-aş fi putut să zic? Tipul ăsta a murit din cauza unui lucru făcut de mine, oarecum din greşeală? Dar îmi venea să turbez cînd mă gîndeam. Nu puteam să vorbesc cu nimeni. Nu puteam să vorbesc cu ea, se purta ca şi cum n-am fi fost niciodată acolo. Nu poţi să vorbeşti cu ea despre multe lucruri, face numai ce vrea şi

trăieşte într-un fel de lume a ei, unde poate să se poarte ca şi cum totul ar fi aşa cum vrea ea. Mi-a dat o grămadă de bani pentru treaba aia, dar ar fi putut să-i ţină pentru ea; în nici un caz n-aş fi vorbit şi ea ştia foarte bine. Şi, oricum, n-a fost chiar atît de rău... adică, nu l-am omorît eu. Dacă stai să te gîndeşti bine, s-a sinucis neefectuînd ferificările.

O adiere caldă de vînt stîrni praful şi îi murdări pantofii, iar el bătu din picioare ca un şcolar.

– Acum ce-o să se-ntîmple?

Sybille era în biroul ei de la ferma Morgen cînd sosiră Valerie şi Nick. O lăsaseră pe Lily acasă la Valerie şi apoi porniseră spre Middleburg.

– Probabil că e în casă, spuse Nick conducînd spre fermă. O să înţeleg dacă preferi să n-o vezi acolo.

Valerie privea peisajul. Pe vremuri fusese un loc unde se refugia din cauza agitaţiei lumii. Acum era ceva ameninţător în frumuseţea aceea, pentru că o adăpostea pe Sybille cu comploturile ei.

– Aş prefera să nu intru, dar nu văd cum aş putea să fac altfel, zise ea şi vocea încă îi mai tremura.

Era atît de furioasă şi de zguduită de enormitatea celor făcute de Sybille, de ceea ce încercase să facă, de ceea ce fusese dispusă să facă, încît nu putea să se calmeze.

– Nu e neapărată nevoie, spuse Nick ale cărui gînduri erau, de asemenea, tulburate, dar ştia că, pentru Valerie, era mult mai rău.

Opri pe iarba de la marginea drumului.

– Probabil că e prea devreme...

Ea clătină din cap.

– L-a omorît pe Cari. Crimă. Tot timpul îmi spun asta şi încerc să-nţeleg, dar e atît de incredibil, atît de îngrozitor... Nick, pur şi simplu, n-are sens! Oamenii nu trebuie să omoare ca să rezolve o problemă.

– Nu prietenii tăi, nu ai mei. Nu majoritatea oamenilor, slavă Domnului. Dar, pentru mult prea mulţi, e o soluţie. Niciodată nu mi-am închipuit că Sybille ar putea

să fie una din ei. E înspăimîntător, amîndoi am cunoscut-o, eu am fost atît de apropiat de ea, cît poate fi o altă persoană, şi nici unul din noi n-a bănuit...

Trase adînc aer în piept.

– Valerie, cred că, totuşi, ar fi mai bine dacă ai intra cu mine.

– Da, ştiu. Asta am vrut să spun; nu văd cum aş putea să evit. Dacă vreau să trec vreodată peste... Oh, Doamne, cum poate cineva să treacă peste aşa ceva vreodată? L-a omorît pe Carl, zise ea şi închise ochii o clipă. Da, bineînţeles că o să intru cu tine. Nu-i momentul să fac pe mironosiţa.

Nick se întoarse spre ea. Erau singuri pe toată şoseaua. Era aproape seară, o oră la care majoritatea oamenilor erau acasă şi singurele semne de viaţă păreau caii care păşteau în depărtare, mişcîndu-se încet în căldură, asemeni unor umbre. Nick îi luă mîinile într-ale lui.

– Nu pare să fie momentul potrivit pentru multe lucruri. E prea multă urîţenie. Dar aş vrea să-ţi spun, înainte să mergem mai departe, cît de mult te iubesc. Am fost prea prudent în lutimele săptămîni, ar fi trebuit să-ţi spun imediat, deşi bănuiesc că n-am prea ascuns treaba asta. Te iubesc, scumpa mea, te iubesc din clipa în care te-am văzut prima oară. Ai făcut parte din mine în toţi aceşti ani, indiferent ce-am făcut sau am încercat să fac în viaţă şi, cînd te-am regăsit, mi-am dat seama cît de mult mi-ai lipsit şi cît de mult voiam să reînvii totul. Cred că am făcut mai mult decît atît, cred că am descoperit ceva mult mai bun, şi acum nu vreau decît o şansă să mă bucur de asta. Sînt atîtea lucruri pe care aş vrea să le trăim împreună pentru început, o viaţă, şi mi se pare oribil să începem cu ceea ce am aflat de la Targus, dar sîntem în miezul lucrurilor şi mi-a fost teamă că ar putea fi şi mai rău şi ar trebui să aşteptăm la infinit momentul potrivit. La naiba, sînt neîndemînatic, îmi pare rău. Dar e atît de minunat cînd sîntem împreună, încît n-am vrut să intrăm şi mai mult în mizeria asta fără să-ţi spun.

Valerie se aplecă şi îl sărută. Timp de o clipă reuşi să-şi înfrîngă furia şi dezgustul pe care le simţea faţă de Sybille; era un mic spaţiu de linişte şi frumuseţe pentru ea şi Nick. „Mai tîrziu o să ne-ntoarcem la el", îşi spuse ea. Atunci cînd o să se termine totul.

– E cel mai bun moment. Tot ce se petrece în jurul nostru, toate lucrurile neplăcute sînt de domeniul trecutului.

Era adevărat.

– Te iubesc, Nick, spuse ea cu buzele lipite de ale lui. Îl iubesc pe Chad, te iubesc pe tine şi îmi place să mă gîndesc la toate lucrurile pe care le putem face împreună, noi trei, noi doi, distrîndu-ne şi lucrînd împreună... Oh, Doamne!

– Ce este? întrebă el depărtîndu-se. Ce s-a-ntîmplat?

– Nick, nu putem să facem un reportaj despre Graceville. Eu nu pot să-l fac, postul tău de televiziune nu poate să-l facă. Nu putem fi noi cei care s-o demascăm pe Sybille.

– Din cauza lui Chad, spuse Nick.

– Bineînţeles. Cum de nu ne-am gîndit la asta? Am fost atît de prinşi de cercetări, de încercarea de a realiza ceva, dar nu se poate. Alţii or s-o facă, n-avem încotro, dar n-o să putem fi noi.

– Nu, n-o să putem, zise el încet.

Valerie îl privi stăruitor.

– Eşti uşurat. Nick, de ce n-ai spus nimic? Te-ai gîndit la asta şi nu mi-ai spus.

– E reportajul tău, nu ştiam cum să-l distrug.

Se priviră îndelung şi, în cele din urmă, Valerie zîmbi.

– Poate că asta e adevărata mea treabă la E & N; să fiu cît pe ce să fac reportaje la „Dezvăluiri". E altceva, nu? O mulţime de oameni produc şi prezintă reportaje, cîţi îşi cîştigă existenţa aproape realizîndu-le?

– Îţi mulţumesc, spuse Nick. Nu suportam gîndul de a-ţi spune.

– Dar n-aş fi putut s-o fac. Cum aş putea să trăiesc în aceeaşi casă cu Chad dacă aş începe aşa?

Nick o trase la piept din nou, dar ea se împotrivi.

– De cînd te gîndeşti la asta?

– Doar de după-amiază. Pînă atunci am crezut că putem face un reportaj bun în care să nu fie vorba despre ea. Ştii foarte bine că nu e nici măcar membră a consiliului, am putea să ne concentrăm asupra consiliului, construirii oraşului Graceville, descoperirilor lui Al Speer şi asupra lui Lily, de care s-au folosit toţi. Am putea să facem asta şi să nu pomenim de Sybille.

– Dar te-ai răzgîndit cînd l-ai văzut pe Bob Targus. Pentru că, deodată, erau prea multe de revărsat pe umerii lui Chad.

– Exact. O să afle de Graceville, ai dreptate, bineînţeles, asta n-avem cum să împiedicăm, şi o să afle că s-a umblat la avion, pentru că la poliţie trebuie să spunem. Dar nu trebuie să ştie că tatăl lui şi cea care va fi prima mamă adevărată pe care o va cunoaşte au fost cei care au descoperit adevărul despre Graceville. Indiferent dacă pomenim de Sybille sau nu, e atît de mult implicată în treaba asta, încît orice reporter de televiziune o să ajungă la ea într-o zi şi ar fi ca şi cum noi am fi arătat spre ea drumul. Îmi pare rău, Valerie, aş vrea s-o putem face. Am mai spus asta, nu?

– Sper că nu va mai fi nevoie s-o spui din nou, zise ea zîmbind stins. E-n regulă, Nick; s-a terminat, s-a dus. O să găsesc altceva. Tot ar fi trebuit s-o fac, oricum, după ce terminam cu reportajul ăsta.

El o ţinu strîns, fiindu-i atît de recunoscător, încît se întrebă cum de rezistase fără ea atîţia ani. Îmbrăţişîndu-se, se sărutară din nou, aplecîndu-se peste schimbătorul de viteze şi masca dintre scaune pînă cînd izbucniră în rîs.

– Sîntem prea bătrîni pentru maşini, spuse Valerie. Avem nevoie de o canapea, un covor gros, un pat...

– Care să ne aştepte, completă Nick. O casă care să ne aştepte, o viaţă care să ne aştepte...

Se sărutară din nou, dar pentru scurt timp, fiindcă îşi amintiră că altceva îi aştepta mai întîi.

– Hai să terminăm cu asta, spuse Valerie rezemîndu-se de spătar, iar el porni maşina, îndreptîndu-se spre ferma Morgen.

– Doamna Enderby lucrează, îi anunţă valetul. Aţi putea să aşteptaţi în grădină, dar ar putea să treacă ore. V-aş sugera să stabiliţi o întîlnire pentru altă dată.

Nick scrise cîteva cuvinte pe o carte de vizită.

– Cred că ar trebui să vadă asta. Aşteptăm aici.

Valetul ezită, dar apoi luă cartea de vizită şi dispăru.

După mai puţin de un minut, Sybille apăru în holul de la intrare.

– Ce uluitor, spuse ea cu o voce inexpresivă. Deci, unde să mergem să vorbim? Valerie, alege tu. Ştii mai bine pe-aici.

– E casa ta, replică Valerie răspicat. Mergem unde vrei tu.

Înfrîntă, Sybille se întoarse şi se depărtă fără să privească înapoi. Nick şi Valerie o urmară spre bibliotecă.

Nick se aşeză pe o canapea micuţă din catifea. Valerie avusese intenţia să se ducă lîngă el, dar se hotărî asupra unei canapele care se afla în faţa lui.

Valetul apăru în prag.

– Doamna doreşte ceva gustări?

– Nu, spuse Sybille ţinîndu-şi privirea aţintită asupra lui Nick, de parcă ar fi fost singuri, şi aşteptă.

– După-amiază am fost la Bob Targus, zise Nick, ca să-l întrebăm...

– E o minciună, se răsti ea. S-a mutat.

– Încă nu. Îşi strîngea lucrurile. Ne-am dus să-l întrebăm dacă ştia ceva în legătură cu prăbuşirea avionului lui Carlton Sterling.

Urmă un moment scurt de tăcere.

– Bineînţeles că nu ştie. De ce ar şti ceva?

– Pentru că a fost acolo. Şi ne-a spus ce a făcut la avion înainte să te ducă înapoi la Washington.

– Ce-i ăsta, un joc? întrebă Sybille. Habar n-am despre ce vorbeşti. Targus a fost un angajat pe care nu se putea pune bază, necinstit şi nedemn de încredere! A scornit poveşti pe care nu le-a crezut nimeni. Dacă v-a spus că a făcut ceva acolo, aţi fi nişte proşti să credeţi. Oricum, avionul ăla s-a prăbuşit acum un an şi jumătate, s-au făcut investigaţii şi s-a terminat cu toate. Dacă

aţi venit să-mi spuneţi asta, să ştiţi că am de lucru.

– Targus a fost pilotul tău multă vreme, cred că te-ai fi descotorosit de el dacă n-ar fi fost un om de încredere. Am venit să-ţi spunem că a mărturisit că a pus apă în rezervoarele avionului lui Carlton. A zis că voiai să-l faci pe Carlton să nu plece, nu să-l omori, ci să-l împiedici să se întoarcă la Washington atunci. Targus a spus că i-ai poruncit să aibă grijă ca avionul să necesite atenţie cel puţin cîteva ceasuri. Targus a fost cel care s-a gîndit să pună apă în rezervoare. Şi, bineînţeles, Carlton a murit.

– Ticălosule ce eşti, vrei să spui că eu l-am omorît, spuse Sybille cu o voce atît de rece şi de lipsită de orice inflexiune, încît părea ceva aproape mecanic. Vrei să spui că eu i-am poruncit lui Targus să facă tot ce-a făcut şi că, deci, eu sînt cea vinovată. Asta vrei să spui? Mă acuzi că am omorît un idiot care nu ştia nici măcar că trebuia să verifice avionul înainte să decoleze? Eşti nebun. Indiferent ce-a spus mincinosul ăla, eu n-am avut nici o legătură cu avionul lui Carl. De ce aş fi avut? Puţin îmi pasă de ce făcea el.

– Aveai o relaţie cu el, spuse Valerie încet.

– Nu era cine ştie ce relaţie, zise ea cu dispreţ, rotindu-şi privirea prin cameră, fără să se uite la Valerie. Era prost, plictisitor şi îngrozitor la pat. Ai nişte standarde foarte joase, Valerie, te mulţumeşti – îi aruncă o privire scurtă lui Nick – cu orice.

Nick şi Valerie o studiară în tăcere. Ea se uită la el.

– A fost cu mult timp în urmă şi abia îl cunoşteam. Puţin îmi păsa ce sau cînd făcea, nu voiam decît să-l îndepărtez din calea mea.

Nick încuviinţă.

– Exact asta a spus şi Bob Targus.

Ea strînse din buze.

– Să ştii că nu poţi să mă intimidezi, Nick; te cunosc prea bine, spuse ea stînd rigidă şi chipul parcă îi era o mască. Vrei să mă distrugi. Nu suporţi gîndul că Chad mă iubeşte mai mult decît pe tine, încă de cînd s-a născut ai încercat să ne ţii departe unul de celălalt. Şi

acum vrei să mă distrugi, doar pentru că mă bucur de succes. Încerci să distrugi Graceville. Ai trimis-o pe femeia asta să le pună membrilor consiliului meu întrebări pe care n-avea nici un drept să le pună, încercînd să-i facă să-mi întoarcă spatele. Dar eşti nebun dacă-ţi închipui că ar face-o, mă admiră, mă respectă şi au nevoie de mine. N-o să rezolvi nimic cu asta, sînt mai puternică decît tine. Orice ai vrea să-mi faci, nu vei reuşi, pentru că sînt prea puternică, am trecut prin prea multe. Sînt invulnerabilă.

Nick se apleca înainte.

– Sybille, ascultă-mă. Ar fi trebuit să ne ducem la poliţie cu declaraţia lui Targus, dar n-am putut, nu încă. Trebuie să ne gîndim la Chad; vrem să-l protejăm cît mai mult posibil şi trebuie să ne gîndim cum să-i spunem despre tot ce s-a-ntîmplat. Şi poate că am înţeles greşit, poate Targus n-a spus adevărul. Dacă ai altă explicaţie, am vrea s-o auzim. Şi despre banii pe care ţi i-a dat Carlton. Am aflat despre asta...

– Ce înseamnă acest plural? întrebă Sybille uitîndu-se drept în ochii lui. Eu vorbesc cu tine, te ascult pe tine, dar nu vorbesc cu nici un „noi". Dacă mai continui să foloseşti acest plural, va trebui să pleci.

– Va trebui să asculţi, indiferent ce cuvinte folosesc. Nu fac treaba asta singur. Valerie şi cu mine facem cercetări în legătură cu Graceville împreună, ştii foarte bine asta, iar eu o ajut să afle tot ce se poate despre moartea soţului ei. Credeam că avem două probleme separate, una legată de avionul lui Carlton şi alta legată de finanţele fundaţiei „Ora lui Grace", dar acum se pare că e una singură. Am venit să-ţi oferim şansa de a ne spune că răspunsurile pe care le avem sînt greşite. Avem informaţii despre sumele de bani care sînt sustrase de la fundaţie, avem...

– Nu aveţi nimic! strigă ea mecanic. Îmi vorbeşti de poliţie mie! Soţiei tale! Îmi spui că te duci la poliţie. Cu ce, pentru Dumnezeu? Cu cîteva zvonuri şi mărunţişuri pe care le-ai adunat şi care seamănă cu scandalul idioţilor ălora de Bakkeri şi crezi că-ţi merge? Ah, ai ajunge

tare de tot dacă m-ai înfunda. Ţi-am fost nevastă. Sînt mama fiului tău! Dar m-ai sacrifica numai pentru a face pe placul unui public veşnic însetat de mizerii! Ticălosule, ai face orice...

– Nu facem nimic, Sybille, spuse Valerie calmă.

Încerca să nu tremure în încăperea aceea friguroasă. I se făcuse pielea de găină pe braţe şi pe picioare, dar nu se freca pentru a nu-i arăta lui Sybille că îngheţa de frig.

– Totul o să iasă la iveală, nu mai poate să rămînă nimic secret, dar nu noi vom prezenta ştirea la televiziune. Trebuie să ştii, totuşi, că altcineva o va face.

Sybille se uita fix la Nick. Chipul îi era rigid de furie.

– Nimeni n-o s-o facă, spuse ea scurt pentru a-şi menţine vocea sub control. Cine se crede ea, mă rog, de face pe nobila, nefiind cea care o să spună minciuni despre mine la televiziune? Nu-i deloc nobilă, nu mai are absolut nimic! Nu ştii nimic despre mine. Cari m-a înnebunit, implorîndu-mă să-i primesc banii, implorîndu-mă să mă mărit cu el şi să-l scap de nebuna cu care era însurat, dar nu puteam să-l sufăr. Mă plictisea de moarte. Eşti un prost, Nick, că te-ncurci cu ea, distruge orice bărbat pe care pune mîna.

Valerie se ridică, furioasă, şi, rece ca gheaţa, nevrînd altceva decît să plece de acolo, să iasă la soare. Un timp, prezenţa lui Nick o făcuse să tacă, dar acum nici măcar acest lucru nu mai era de-ajuns.

– L-ai omorît. I-ai luat banii, banii noştri, şi l-ai omorît ca să-i poţi păstra. Niciodată nu-i de-ajuns pentru tine, Sybille, niciodată n-a fost de-ajuns şi eşti în stare de orice numai să ai şi mai mult. Nu ţi-a ajuns că l-ai omorît pe Cari, dar îi mai şi jecmăneşti pe oamenii care îi trimit bani lui Lily. Ai manipulat-o, te-ai folosit de bunătatea şi de inocenţa ei, pentru că puteai conta pe ele. Ştiai că te iubeşte, ştiai că n-ar asculta pe nimeni care ar spune ceva rău de tine. Nici acum nu-i vine să creadă că tot ce-a spus Bob Targus...

– Ce tot vorbeşti? Nu ştie absolut nimic despre asta! M-a sunat, întotdeauna mă sună şi-mi spune unde e. E

bolnavă şi stă la o prietenă...

– La mine stă. A fost cu noi după-amiază cînd am vorbit cu...

– Minţi! strigă Sybille ţîşnind de pe fotoliu şi ducîndu-se în partea cealaltă a încăperii, departe de Valerie. N-ar veni niciodată la tine; ştiu foarte bine că n-ar face-o! Încerci să mă loveşti. Asta ai făcut întotdeauna, ai încercat să mă faci să mă simt ca un nimic, în comparaţie cu tine. Crezi că poţi să fii ca mine şi să-mi iei tot ce am! Te-am văzut acasă la Nick, dîndu-te pe lîngă Chad, îmi vrei fiul, îmi vrei bărbatul, o vrei pe Lily. Nu suporţi gîndul că sînt mai bună ca tine, vrei să fiu săracă şi neajutorată, aşa cum eram cînd ne-am cunoscut... fir-ar să fie, vino înapoi! N-o să pleci nicăieri!

Valerie era lîngă uşă. Tremura din cauza groazei stîrnite de furia bolnavă a lui Sybille, de veninul strîns în toţi acei ani. Simţea otrava lui Sybille asemenea tulpinii unei plante care se înfăşura în jurul ei, ascunzîndu-i frumuseţea vieţii: Nick, Chad, serviciul şi prietenii. „N-o s-o las. N-o să distrugă ce e minunat în lume şi să ne tragă în jos cu mînia şi capacitatea ei de a aduce moarte."

– Îţi spun asta acum pentru că sper că n-o să te mai văd niciodată, zise ea făcînd un efort pentru a nu-i tremura vocea. Cu mult timp în urmă am crezut că putem să fim prietene. Asta e tot ce-am vrut de la tine. N-ai crezut niciodată, dar era adevărat. Nick, Chad şi Lily fac parte din viaţa mea pentru că ne iubim unii pe alţii, nu ca urmare a vreunei conspiraţii împotriva ta, nici măcar nu ne gîndim la tine cînd sîntem împreună, deşi ştiu că e greu de crezut. Sînt sigură că ai prefera să ştii că sîntem tot timpul conştienţi de tine, indiferent ce-am face. Dacă ai fi învăţat să ţii la o altă persoană, n-ai fi singură aici, în frigiderul ăsta afurisit, şi Graceville nu s-ar prăbuşi în jurul tău. Nu cunoşti sensul iubirii, prieteniei sau măcar al afecţiunii, habar n-ai ce-i aia sinceritate sau bun-simţ; eşti incapabilă să spui adevărul, te foloseşti de oameni şi apoi le dai cu piciorul, mi-ai ucis soţul şi din partea mea poţi să te duci dracului.

Deschise uşa.

– Te aştept afară, îi spuse ea lui Nick, după care ieşi.
Sybille deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet. Se rezemă de un scaun trăgînd aer în piept.
Nick se ridică şi ea clipi de cîteva ori pentru a-l vedea mai bine.
– Şi tu fugi? Toate acuzaţiile astea alurite... Ai zis că o să asculţi şi varianta mea... dar acum fugi.
– Nu mi-ai spus varianta ta.
– De ce-aş face-o? Doar nu-ţi sînt datoare cu nimic. Ţi-am dărult tot ce-am avut mai bun şi tot n-a fost de-ajuns, oricum m-ai părăsit pentru ea. Nu sînt obligată să stau de vorbă cu tine, o să fii împotriva mea. Eşti disperat, văd asta, tot sapi şi sapi, dar n-ai preţiosul tău reportaj. Nu ştii care e situaţia noastră financiară şi nici n-o să ştii vreodată! Ai nişte idioţenii de la un pilot pe care l-am dat afară pentru că era un mincinos, dar asta n-are nici o legătură cu Graceville. Apă în rezervoare! strigă ea. Cine naiba ştie ce-nseamnă asta şi, oricum, cui îi pasă? Pe oameni îi interesează sexul şi banii şi asta ai căutat în Graceville, dar n-ai găsit nici una-nici alta, nu? N-ai găsit nimic care să ducă la altceva. N-ai ajuns nicăieri. De ce n-o laşi baltă?
– Valerie ţi-a spus că n-o să facem reportajul, spuse Nick cu o voce încărcată de tristeţe, atît pentru Chad, cît şi pentru tine, Sybille. Dar asta nu înseamnă că n-am aflat destule lucruri încît să le dăm altora. Şi au dus undeva; datorită lui Carlton. A investit treisprezece milioane în Graceville în timp ce avea o relaţie cu tine. Bănuiesc că asta ar fi bună pentru partea legată de sex şi toată povestea miroase a bani de te trăsneşte. Ai sustras sume uriaşe din fondurile legate de Graceville, bani pentru achiziţionarea terenului, costuri de construcţie, donaţii, taxe pentru statuturi de membru...
– Nu ştii asta!
– ... peste patruzeci la sută intră în buzunarele tale şi ale partenerilor tăi. Carlton se grăbea să ajungă la perfectarea actelor pentru cumpărarea terenului, poate pentru a opri totul, n-avem de unde să ştim cu siguranţă, cînd avionul lui s-a prăbuşit după ce se umblase

la el din ordinul tău. Aici au dus cercetările pe care le-am făcut.

– Zvonuri! Minciuni! N-ai nici o dovadă!

– Avem un contabil care s-a uitat în registrele voastre. Îmi închipui că...

– Minţi. N-avea cum...

– Ba am făcut-o, Sybille. Îmi închipui că, foarte curînd, fiscul o să dea un semn de viaţă. Şi Bob Targus vine în seara asta acasă la Valerie ca să înregistrăm declaraţia pe care o are de făcut. Dacă ai ceva de spus, dacă oamenii ne-au minţit şi noi nu ştim, spune-mi. Nu-l acuza pe Bob că ar fi un mincinos, spune-mi cum s-au întîmplat astea. Trebuie să te aperi sau să ajuţi la desfăşurarea investigaţiilor, altfel, nimeni nu poate să te ajute.

– Ticălosule. Vrei să mă sileşti să mă tîrăsc. Mai degrabă pierd tot ce am.

Nick îi aruncă o privire. Era ca o statuie întunecată, singurul semn de viaţă fiind ochii de un albastru-deschis care aruncau fulgere în întuneric.

– S-ar putea să pierzi, spuse el şi, deodată, îşi dădu seama cît de frig îi era.

Lăsase în jos mînecile sufiecate ale cămăşii cu ceva timp în urmă, dar nu era de-ajuns.

– Dacă te răzgîndeşti, poţi să mă suni. O să fiu la Valerie sau acasă.

– Ieşi afară.

Privi în urma lui, văzîndu-l cum închise uşa. Ea rămase în acelaşi ioc sprijinită de scaun, respirînd cu dificultate. La un moment dat, mai tîrziu, valetul o întrebă dacă cina acasă.

– Nu, spuse ea.

El aruncă o privire scrută spre dulapul cu arme, aranjă o draperie care lăsa să pătrundă o rază slabă de soare, după care plecă. Ea tot nu se mişcă.

Nick minţea cînd spunea că nu avea să fie nici un reportaj la televiziune. Ştia că minţea. Minciuni şi bănuieli. Fundaţia putea să supravieţuiască acelor lucruri. Totuşi, aveau să fie nevoiţi să facă unele schimbări.

Dar nu fundaţia e adevăratul pericol.

Încet-încet se lăsă în jos pînă cînd se aşeză pe podea. Ştia care era adevăratul pericol.

Bob Targus. Îl ţinuse pe statul de plată ani de zile, îi dăduse prime, îi încredinţase unele sarcini delicate... şi acum, ticălosul ăla slab şi neloial, era adevăratul pericol. În tot acel timp îşi ţinuse gura şi apoi, dintr-o dată, să spună cuiva...

Trebuia să-l împiedice să facă înregistrarea. Avea să fie un om mort.

Mort.

Bineînţeles. Ce altceva putea să facă? Se ridică rigidă şi se duse la dulapul cu arme, păşind, printre cioburi. Deschise uşa distrusă şi scoase o puşcă. Luă o mînă de gloanţe şi ieşi pe uşa care dădea în garaj. Alese cea mai apropiată maşină, o Testarossa iute, una din primele achiziţii pe care le făcuse cu banii de la fundaţie. Dar, cînd dădea cu spatele pentru a ieşi din garaj, îşi dădu seama deodată că nu ştia unde locuieşte Valerie. „Ticălosul, îşi spuse ea clocotind de furie, de ce nu mi-o fi dat şi adresa ei dacă tot mi-a spus că o să fie acolo?" Lăsînd arma în maşină, se întoarse în bibliotecă şi căută numele lui Valerie în cartea de telefon.

Găsi numele şi adresa. Falls Church, îşi spuse ea, un loc interesant pentru cineva care se presupunea că pierduse toată averea. Probabil că a avut ceva bani ascunşi de care nu-i spusese lui Cari, Doamne, ce ticăloasă prefăcută. După aceea se întoarse la maşină şi porni spre Falls Church.

Circulaţia deveni mai intensă pe măsură ce se apropia de Washington. Targus vine în seara asta. Ce însemna în seara asta? Era opt şi jumătate, soarele apusese, dar căldura mai persista, ridicîndu-se în valuri de la suprafaţa solului şi suflată de un vînt fierbinte. Cînd înceta să mai fie seară şi începea să fie noapte? La opt? La nouă? La zece? La miezul nopţii? Gonea spre adresa respectivă, dar încetini cînd o văzu în faţă: o căsuţă înconjurată de parcele goale. Peste drum era un parc plin de copaci. Sybille simţi un fel de satisfacţie cînd văzu.

Maşina lui Nick era parcată în apropierea casei, la marginea unui cerc de lumină care provenea de la un bec fixat deasupra uşii de la intrare.

Opri cît mai departe de felinar şi, ţinînd puşca lipită de trup, se duse lîngă un pîlc de copaci din apropiere. Nu era atît de bine cum îşi închipuise. Vîntul bătea cu putere, agitînd ramurile copacilor şi astupîndu-i vederea. „N-o să dureze, o să se potolească în curînd", îşi spuse ea. Rezemă puşca de trunchiul unui copac şi stătu perfect nemişcată, aşteptînd.

O maşină opri lîngă a lui Nick şi ea îl văzu pe Targus coborînd de la volan.

Ridică puşca, ţintind spre spatele lui lat, dar vîntul continua să sufle, agitînd crengile prin faţa ochilor ei. Furioasă, le dădu la o parte cu puşca. El suna la sonerie, ea aproape că nu mai avea timp. Uşa se deschise. Ea ţinti din nou spre spatele lui. Crengile se mişcară prin faţa ei, dar nu avea ce să mai facă. Trase.

Auzi un ţipăt în clipa în care Targus căzu şi îl văzu încercînd să se ridice. Furioasă din cauza faptului că dăduse greş – vînt afurisit! – trase din nou. Dar, în secunda aceea, Lily sărise să-l ajute pe Targus şi ea fu cea lovită de al doilea glonţ al lui Sybille.

– Lily! ţipă Sybille.

Nick şi Valerie îi traseră pe cei doi în casă şi trîntiră uşa. Sybille stătu nemişcată o clipă, încremenită, şi apoi o rupse la fugă.

CAPITOLUL 30

Nick ajunse acasă în zori, aducîndu-le pe Valerie şi pe Rosemary cu el. O duse pe Rosemary în apartamentul de la etajul doi, ţinîndu-i micul bagaj pe care ea îl făcuse înainte să plece. Tremurase îngrozitor după împuşcături, spunînd că nu mai putea să doarmă acolo în seara aceea, că trebuia să meargă undeva, iar Nick

hotărîse că nu era nici o problemă. Ea şi Valerie aveau să stea la el cît voiau de mult.

O instală în apartament, după care se duse în camera lui. Valerie era deja în pat şi se îmbrăţişară în tăcere, vrînd alinare şi să ştie că erau împreună şi că aşa aveau să fie de atunci încolo. Aşa dormiră, unul în braţele celuilalt, pînă cînd, o oră mai tîrziu, se treziră amîndoi în acelaşi timp.

– Ar trebui să sunăm la spital, zise Valerie şi Nick se întindea deja spre telefon.

– Lily Grace, spuse el. A fost operată acum vreo două ore, am vrea să ştim cum se simte. Sînt Nick Flelding.

O ţinea pe Valerie lipită de el cu un singur braţ.

– Nu sînt rudă, nu, n-are pe nimeni. Dar locuieşte cu noi, e în grija noastră.

– Da, acum îmi aduc aminte, spuse sora. Starea ei s-a stabilizat, domnule Fielding. Cîtva timp n-o să ştim mai mult. Dacă vreţi să reveniţi cu un telefon peste două, trei ore...

– Mulţumesc, zise Nick. O să fim acolo atunci.

Se întinse apoi pe o parte, trăgînd-o pe Valerie lîngă el, cu picioarele între ale lui, cu sînii striviţi de pieptul lui şi cu buzele moi şi deschise sub ale lui.

– Te iubesc, spuse el sărutînd-o uşor. Am tot visat să mă trezesc lîngă tine. Nu e genul de dimineaţă pe care l-am visat, dar e de mii de ori mai bine, pentru că eşti aici. Vreau să ne căsătorim, ţi-am spus asta ieri?

Ea zîmbi.

– Am luat-o drept garantat. Probabil pentru că şi eu vreau.

Se mişcară împreună, dorinţa înlăturînd pentru scurtă vreme amintirea oribilă a serii precedente. Încet, Valerie îşi mişcă picioarele în aşa fel, încît acum nu mai erau între cele ale lui Nick, ci le înconjurau şi, foarte simplu, de parcă ar fi continuat să vorbească, el intră în ea stînd pe cîte o parte, îşi zîmbiră, avînd o expresie şi sobră şi bucuroasă, o promisiune în sensul că aceasta aveau să-şi aducă mereu unul celuilalt, dragoste şi

bucurie care aveau să-i înviorează chiar şi în mijlocul unei tragedii, căldură şi apropiere care să-i susţină în momentele de tristeţe şi întuneric.

Stăteau aproape nemişcaţi şi, totuşi, trupurile li se mişcau într-un ritm aproape imperceptibil care îi aduse la un orgasm care fu cu atît mai exploziv. Se sărutară din nou şi rămaseră liniştiţi în tăcerea care învăluia casa. „Acasă, îşi spuse Valerie. Oriunde sîntem împreună." Zîmbi uşor, amintindu-şi de pasiunea pentru plăcere care o stăpînise odată şi cît de mult se schimbase acest lucru.

Se mişcă uşor, gîndindu-se la Lily şi la toate problemele de care trebuia să se ocupe împreună cu Nick.

– Te iubesc, murmură ea, cu buzele lipite de pieptul lui, şi aş vrea să putem sta aici toată ziua, dar trebuie să ne ridicăm.

El zîmbi.

– Curînd o să stăm aici cît vrem de mult şi o mulţime de servitori or să ne aducă să mîncăm şi să bem şi, din camera alăturată, o să se audă muzică în surdină.

– Şi or să răspundă la telefoane, spuse ea rîzînd. Îmi plac fanteziile tale.

– Mai am şi altele. Dar acum trebuie să ne gîndim la Chad şi apoi la Lily. Şi la Bob.

– Ar trebui să-i ducem ceva, zise Valerie, ridicîndu-se fără chef în capul oaselor. Cărţi? Mîncare? Reviste? Ce zici?

– Probabil de toate. Nu cred că există ceva care l-ar face fericit în momentul ăsta.

– Nici eu nu cred, spuse ea clătinînd din cap încet. E atît de îngrozitor. Atît de greu de înţeles şi atît de oribil...

Se dădu jos din pat, rămînînd în picioare o clipă, după care clătină din cap iarăşi.

– Mă întorc peste cîteva minute, zise ea şi se duse să facă un duş, lăsîndu-l pe Nick pradă propriilor amintiri legate de seara trecută.

Poliţiştii cercetaseră totul în jur. Pînă ajunseră ei, la trei minute după ce primiră telefonul lui Nick, era prea tîrziu pentru a mai înconjura parcul sau vreo stradă cu

un cordon, dar scotociră peste tot, în timp ce trei din ei se duseră la casa lui Valerie. Nick, însă, îi ţinu la distanţă.

– Mergem la spital, trebuie să ştim ce se întîmplă cu Lily. Puteţi vorbi cu noi acolo.

După aceea, el, Rosemary şi Valerie porniră după ambulanţa care îi transporta pe Lily şi pe Targus la spital.

Alte două urgenţe fuseseră aduse înaintea lor, aşa că lui Nick i se păru un haos total, dar, într-un fel, doctorii şi surorile făcură ordine. Targus, care nu era într-o stare critică, fiind împuşcat în umăr, fu dus într-o cameră. Lily, însă, fu transportată imediat în sala de operaţii.

Valerie, Nick şi Rosemary aşteptară într-un spaţiu aflat lîngă coridorul principal, cu mobilă albă, lămpi de podea din oţel şi rafturi cu reviste. Acestea erau zdrenţuite datorită faptului că paginile cu reclame şi reţete fuseseră rupte; careurile de cuvinte încrucişate erau pe jumătate completate. Rosemary se gîndi şi, în cele din urmă, luă două şi se aşeză pe un fotoliu.

– Trebuie, spuse ea parcă cerîndu-şi scuze. Nu pot să mă gîndesc la Lily sau la ce s-a întîmplat. E imposibil. Niciodată nu s-a...

Glasul i se frînse şi, în următoarele cîteva ore, citi şi dormi.

Nick şi Valerie stăteau pe o canapea îngustă, ţinîndu-se de mînă.

– Poliţiştii or să vină aici, spuse Valerie. Va trebui să le declarăm că i-am recunoscut vocea lui Sybille, nu?

El încuviinţă.

– N-avem cum să evităm asta. O să stăm de vorbă cu Chad înainte ca povestea să ajungă la urechile reporterilor. Dumnezeule mare, ce putem să-i spunem? Sînt prea multe...

– Eşti sigur că era vocea ei, Nick? Şi mie mi s-a părut, dar...

– Am auzit-o ţipînd de cîteva ori, spuse el sec. Şi avea un motiv ca să-l împiedice pe Bob să vină la noi.

Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta, zise el şi se ridică. Mă duc s-o sun din nou.

Se duse la telefonul public care se afla într-un colţ al încăperii, formă numărul şi ascultă apelul.

– Nu răspunde nimeni, spuse el revenind lîngă Valerie şi luînd-o de mînă din nou. Trebuie să fie încă pe drum, întorcîndu-se de la o partidă de vînătoare în Falls Church.

Tăcură, fiecare absorbit de propriile gînduri.

– Mă întreb ce-o să se întîmple cu Lily, spuse Valerie. Va trebui să găsească un mod de a trăi pe picioarele ei. Nu cred c-a făcut-o vreodată.

Nick încuviinţă.

– Trebuie să se maturizeze mai mult decît Chad.

Valerie se gîndi la acest lucru.

– Nu sînt sigură. Lily ştie mult mai multe lucruri decît lasă impresia. Sau nici măcar nu ştie cîte lucruri ştie. Sophie zicea odată că Lily părea în transă. Cred că aşa a trăit. Şi acum trebuie să se dezmeticească. Poţi să-ţi închipui cum va fi atunci? Are atîta putere să influenţeze oamenii; mă întreb cum o s-o folosească.

– Probabil că vei face parte şi tu din ce-o fi în final. Te adoră, chiar crezi că n-o să vină să-ţi ceară ajutorul? Biata de tine, o să fii nevoită să ai grijă de Chad şi de Lily înainte să avem propriii noştri copii.

Valerie zîmbi.

– O să ne descurcăm noi.

– Ar fi bine s-o facem cît mai curînd. Nu vreau să mai aştept, tu?

– Nu, cum am putea? Eu am treizeci şi patru de ani şi îmi doresc copii de atîta vreme.

– Altădată nu erai atît de sigură.

– Altădată eram foarte tînără şi nu ştiam ce-ar însemna pentru mine o familie întemeiată alături de tine.

Se sărutară uşor; pasiunea ar fi fost deplasată acolo. Atunci sosiră poliţiştii.

Aveau o singură întrebare: cine avea vreun motiv să-i împuşte pe Bob Targus şi pe reverend Grace?

– Avem cîţiva martori oculari, spuse unul din poliţişti.

S-a auzit un ţipăt din parc, nişte puşti l-au auzit. Probabil că şi dumneavoastră. Părea ceva în genul „Lee", aşa au spus tinerii, destul de apropiat de Lily ca să se poată confunda. S-au uitat spre locul respectiv şi au văzut o femeie care ducea ceea ce părea a fi o puşcă la o maşină. O *Testarossa*. Italienească. Probabil că nu sînt o jumătate de duzină din acestea în zona Washingtonului, dar puteţi fi siguri că orice puşti ştie cum arată una. Aşa că ar trebui să ne fie uşor s-o prindem. Cunoaşteţi pe cineva care conduce.o asemenea maşină?

– Da, spuse Nick simţind-o pe Valerie strîngîndu-i mîna şi mai tare. Numele ei e Sybille Enderby.

– Enderby. Aţi auzit-o ţipînd?

– Da. I-am recunoscut vocea.

– Cine este?

Nick se simţi cuprins de un val de neputinţă. Cine e? O producătoare de televiziune. O fostă soţie. Un fel de mamă. Poate puterea din spatele oraşului Graceville. O femeie a cărei pasiune dominantă era invidia. O femeie stăpînită de mînie.

– Produce emisiunea „Ora lui Grace" pentru televiziune. Bob Targus a fost pilotul avionului afiat în proprietatea fundaţiei „Ora lui Grace" pînă cînd acesta a fost vîndut cu cîteva săptămîni în urmă. Venea acasă la doamna Sterling pentru a vorbi despre posibila implicare a lui Sybille, a doamnei Enderby, în prăbuşirea unui avion cu un an şi jumătate în urmă.

Poliţistul se încruntă.

– Nu văd legătura. Reverend Grace şi prăbuşirea unui avion?

– Încă punem totul cap la cap noi înşine, zise Nick. Sînt multe lucruri pe care nu le ştim în momentul ăsta. Nu vă putem spune despre Sybille Enderby nimic de care nu sîntem siguri.

– De ce nu? Toată lumea o face. Spuneţi-ne ce bănuiţi.

– Nu. Întrebaţi-o pe ea.

– O s-o întrebăm. Ştiţi unde locuieşte?

– La ferma Morgen, în Middleburg.

După plecarea poliţiştilor, Valerie şi Nick stătură unul lîngă altul în timp ce Rosemary răsfoia reviste şi murmura tot felul de lucruri despre Sybille, amintindu-şi de vremea cînd mama acesteia era croitoreasa ei. Sybille, un copil, stătea tot timpul în apropiere, tăcută şi atentă, jucîndu-se cu bucăţi de materiale şi ascultînd tot ce se vorbea, remarcînd şi fără să zîmbească, de parcă ar fi înmagazinat totul în memorie. Atunci cînd Rosemary îi dădea haine de care Valerie se săturase, ea le lua fără un cuvînt de mulţumire, doar cu o privire a acelor ochi ciudaţi de un albastru-deschis, pînă cînd mama ei îi amintea şi ea spunea „mulţumesc" într-un fel scurt şi cu răsuflarea tăiată.

– Mă făcea să mă-nfior, murmură Rosemary. Sau am impresia asta acum, cînd ştiu atîtea despre ea?

După trei ore, apăru doctorul. Lily fusese dusă la reanimare. Semnele ei vitale erau bune, suportase bine operaţia. Era tînără şi puternică. Şi norocoasă.

– Ar trebui să vă duceţi acasă, le sugeră doctorul. Nu mai pot să vă spun nimic acum şi nici n-o puteţi vedea deocamdată. Poate mîine. Daţi un telefon mîine dimineaţă.

Aşa că Nick pornise spre Georgetown. „Acasă", îşi spuse Valerie.

Toată noaptea i se părea mai clară acum, cînd stătea în pat în timp ce Valerie făcea duş, mai clară decît la spital.

– Tată? Te-ai trezit? se auzi vocea lui Chad plină de energie ca în fiecare dimineaţă.

– Abia-abia, spuse Nick punîndu-şi un halat şi deschizînd uşa.

Chad se uită peste umărul lui şi văzu patul răvăşit şi pantalonii şi cămaşa lui Valerie pe un scaun. Se uită la Nick.

– Nu v-am auzit cînd aţi venit.

– Era foarte tîrziu. S-a întîmplat ceva aseară şi am vrea să stăm de vorbă cu tine despre asta. O să coborîm la micul dejun peste un sfert de oră. Aş vrea să ne aştepţi.

– Sigur. Pare să fie ceva urît.

– O să vorbim despre asta peste cîteva minute.

– Nu e despre tine şi Valerie, nu? Adică, totul e bine între voi?

– Da, e bine. Totul merge minunat între noi. O să-ţi spunem şi despre asta.

Chad aruncă încă o privire spre pat.

– Cred că ştiu deja, spuse el zîmbind. E grozav. Ne vedem jos.

– Poţi să-mi dai o mînă de ajutor, îi spuse el lui Valerie cînd aceasta ieşi de la duş, cu un prosop răsucit ca un turban în jurul capului. Doamne, cît de frumoasă eşti, cum pot să mă gîndesc la altceva în afară de tine?

– Te gîndeşti la fiul tău, zise ea zîmbind. Păstrezi ordinea corectă a priorităţilor. La ce să-ţi dau o mînă de ajutor?

– Să vorbesc cu Chad, spuse el privind-o cum îşi scoate cîteva lucruri din valiză. Aş vrea s-o facem împreună.

Valerie se gîndi puţin şi apoi clătină din cap încet.

– Nu cred că vrei asta cu adevărat. Cred că ai vrea să fii singur cu el. Eu nu pot să te ajut cu nimic, Nick, nu pot să-i spun lui Chad ce să simtă în legătură cu mama lui şi nici ţie cum să-i vorbeşti despre ea. Orice aş spune eu ar fi irelevant.

– Nu spui niciodată ceva irelevant. Dar ai dreptate, asta trebuie să fie între noi doi. Eşti o femeie înţeleaptă, spuse el îmbrăţişînd-o o clipă, simţindu-i trupul răcorit lipit de al lui care era încălzit.

Apoi îi dădu drumul.

– O să fac şi eu un duş repede şi cobor imediat. Vrei să aştepţi aici?

– Mă duc pînă sus să văd ce face mama. O să coborîm mai tîrziu.

Aşa că Nick era singur cînd intră în bucătărie, zece minute mai tîrziu. Chad se posomorî imediat.

– Unde e Valerie?

– O să vină şi ea. Bună dimineaţa, Elena, spuse Nick cînd Elena termină de preparat sucul de portocale şi îi

întinse un pahar.

El se aşeză lîngă Chad pe o banchetă tapiţată la masa din lemn de arţar.

– Mama ei a venit şi ea aici azi-noapte şi Valerie a vrut să stea puţin cu ea înainte de a o aduce la micul dejun, ca să nu se simtă ciudat.

– Mama ei? De ce a venit aici?

– S-a întîmplat ceva acasă la ele aseară. Eu eram acolo, spuse Nick privind absent cum Elena îi puse în faţă o farfurie de clătite un termos de cafea, apoi îi umplu din nou farfuria lui Chad.

– Chemaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva, spuse ea.

– Deci, despre ce e vorba? întrebă Chad cu gura plină de clătite.

– E vorba de Graceville, începu Nick încet şi îl văzu pe Chad devenind rigid, oprindu-se din mîncat, dar apoi continuă să mestece.

Nick, însă, ştia că asculta.

– Ai urmărit toate ştirile de la televizor despre teleevanghelişti, ştii ce se petrece. Există dovezi că fundaţia care se ocupă de Graceville s-ar face vinovată de acelaşi gen de fraudă şi poate şi de alte cîteva lucruri. Nu ştim...

– Deci e vorba şi despre mama?

– Nu ştim sigur. Credem că da.

– Ea nu face lucruri de genul celor pe care le face Tammy Bakker, aşa cum au arătat la televizor... ştii, ea avea un coteţ pentru cîine cu aer condiţionat, şifonierul ei era mai mare decît dormitorul meu şi avea un candelabru... Mama n-are chestii din astea.

– Sînt sigur că nu. Nu ştiu cum îşi cheltuieşte banii, Chad, dar par să existe dovezi că ea şi alţii sînt implicaţi într-o schemă de sustragere a banilor din Graceville şi de la fundaţia care conduce totul, pentru propria lor folosinţă. Asta-i tot ce se ştie în momentul ăsta.

Chad tăie ultima bucăţică de clătită cu furculiţa şi o învîrti cu grijă prin farfurie desenînd un model în sirop.

– Asta s-a întîmplat aseară? Ai auzit toată povestea asta?

– Nu. Altceva s-a întîmplat.

– Ai de gînd să-ţi mănînci clătitele?

Nick zîmbi şi împinse farfuria spre Chad.

– Nu prea mi-e foame. Mai bine să-ţi umple ţie stomacul fără fund. Chad, povestea asta se întinde mult în urmă. A fost un moment, acum un an şi jumătate, cînd Sybille a vrut să oprească pe cineva să ajungă la o şedinţă la Washington. El urma să zboare cu avionul pînă acolo, iar ea a pus pe cineva să toarne apă în rezervoarele avionului, nu ca să-i facă rău, ci ca să-l facă să întîrzie. El ar fi trebuit să pună un mecanic să verifice avionul şi apoi să golească şi să umple la loc rezervoarele. Toate astea ar fi durat destul. Necazul a fost că el n-a făcut verificările necesare înaintea decolării, aşa că n-a aflat de apă. La puţin timp de la decolare, avionul s-a prăbuşit şi el a murit.

Chad continua să vîre clătite în gură.

– Da, zise el şi Nick îl privi cum continua să mănînce.

Îl privi şi simţi durerea din dosul acelei activităţi de a mînca, aşa încît se luptă cu lacrimile.

– Cel care a murit era soţul lui Valerie, Carlton Sterling. Chiar ieri Bob Targus, cel care a pus apă în rezervoare, s-a hotărît, în sfîrşit, să spună lumii ce făcuse şi venea acasă la Valerie pentru declaraţie. Sybille a aflat şi a vrut să-l împiedice, la fel cum a vrut să-l împiedice şi pe Carlton.

Chad terminase clătitele şi stătea nemişcat, cu capul plecat, privind în farfuria goală.

– Da, zise el.

– E ceva îngrozitor, Chad, dar trebuie să auzi. Dacă nu-ţi spun, o să-ţi spună un străin şi asta ar fi şi mai rău. Aş vrea să te pot face să înţelegi tot, dar nici eu însumi nu înţeleg foarte multe. Va trebui să facem eforturi împreună. Eşti atent?

Chad continuă să stea cu capul plecat.

– Da.

– Ceva s-a întîmplat cu Sybille în ultimul an. N-a fost niciodată o persoană deosebit de blîndă, ştii asta, dar

se stăpînea şi putea să facă faţă oricăror situaţii. Numai că, în ultimul an, a părut să se schimbe, de parcă ar fi coborît o pantă, de parcă ar fi suferit de o boală pe care nu o putea controla. Înainte, cînd a vrut să-l oprească pe Carlton, a încercat doar să-l ţină pe loc. Acum, cînd a încercat să-l oprească pe Bob Targus, a încercat să o facă folosindu-se de o puşcă.

– Nu-i adevărat! exclamă Chad privindu-şi tatăl furios. N-ar face-o... n-ar încerca... n-ar face-o! Şi ştii asta foarte bine. Pun pariu că n-a făcut nimic din toate astea! Oamenii spun minciuni despre ea, mi-a zis asta. A zis că oamenii o invidiază şi spun minciuni despre ea, mi-a spus totul despre asta.

– Nici eu n-am vrut să cred, zise Nick. Şi aş fi preferat să nu afli niciodată. Dar ceea ce s-a-ntîmplat cu Sybille nu e genul de lucru care să fie trecut sub tăcere. Întotdeauna a vrut să facă lucruri senzaţionale şi acum a făcut ceva care se extinde atît de mult şi afectează atîţia oameni, încît mă tem că o să se transmită la televizor peste tot. Nu pot să împiedic asta. Nu pot decît să te ajut să suporţi totul.

Chad clătină din cap cu încăpăţînare.

– Nu-i nevoie. Oricum, toate sînt nişte minciuni.

– Nu, Chad, ascultă-mă, spuse Nick şi îl luă pe după umeri, dar Chad se smuci furios. Uite ce e, totul e destul de greu şi fără să ne prefacem. Sybille s-a prefăcut o viaţă întreagă, dar noi n-o s-o facem, nu dă rezultate bune niciodată. A încercat să trăiască de parcă lumea ar fi fost o pictură foarte mare, pe care o tot modifica pe parcurs, acoperind unele lucruri, adăugînd altele, mutînd oamenii dintr-un loc în altul şi apoi pictînd pe deasupra ca să dea impresia că aşa a fost dintotdeauna. Noi n-o să trăim aşa. Aşa trăiesc copiii şi adulţii care nu se maturizează niciodată şi asta duce la furie, uneori, la tragedie, pentru că întotdeauna vine o vreme cînd nu mai poţi să pictezi peste ceva şi să faci în aşa fel, încît viaţa să arate aşa cum vrei tu să arate şi, atunci cînd se întîmplă asta, încerci să găseşti pe cineva pe care să dai vina, vrei să pedepseşti şi să-i faci rău acelei

persoane pentru că tu nu eşti fericit şi cineva trebuie să plătească pentru asta. Noi o să luăm lumea aşa cum e, Chad. Putem schimba unele lucruri, pe altele le putem ignora, dar, în mare parte, trebuie să luăm lucrurile aşa cum sînt şi să ne descurcăm cum ştim mai bine. Se pare că Sybille n-a învăţat niciodată s-o facă.

– Atunci, dacă e atît de îngrozitoare, de ce te-ai însurat cu ea de la bun început? strigă Chad.

Nick ezită.

– Eram tînăr şi pe vremea aceea ea era altfel, spuse el, în sfîrşit, întrebîndu-se cîte milioane de bărbaţi şi femei rostiseră aceleaşi cuvinte încercînd să explice o căsnicie eşuată. Era stăpînită de o dorinţă extrem de puternică de a reuşi în viaţă, de a depăşi sărăcia pe care o cunoscuse şi de a deveni celebră şi influentă. Admiram asta pentru că şi eu eram la fel şi credeam că o să ne putem înţelege. O credeam curajoasă, puternică şi afectuoasă şi atît de singură şi de dornică de protecţie. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, nimeni nu o făcea, vezi tu, şi de a o împiedica să se simtă singură pe lume. Zicea că eu făceam asta şi, din moment ce voiam s-o cred, o credeam. Simţeam nevoia să ştiu că cineva avea nevoie de mine şi am luat mila şi admiraţia drept dragoste. Pe urmă te-ai născut tu şi am descoperit că aveam tot ce-mi dorisem. Tu aveai nevoie de mine şi te iubeam atît de mult, încît aveam impresia că puteam fi fericit doar pentru că existai.

Chad se uită la tatăl lui.

– Pe atunci făcea lucruri rele? De aceea n-am stat cu ea?

Nick îşi umplu ceaşca din termosul lăsat de Elena.

– Nu prea aveam nimic în comun, mult mai puţine decît am crezut cînd ne-am căsătorit. Şi erau prea multe lucrurile asupra cărora nu eram de acord.

– Lucruri rele! spuse Chad şi sună ca o tînguire, iar ochii i se umplură de lacrimi. E o fiinţă rea.

Nick îl luă după pe umeri şi, de data aceasta, Chad nu-i mai dădu braţul la o parte, apropiindu-se de el pe banchetă.

– Îţi aduci aminte că am spus că e ceva ca o boală? Sybille e o persoană stăpînită de furie, Chad, foarte multe lucruri şi foarte mulţi oameni o fac să se înfurie. Nu contează de cît succes se bucură sau cîte averi poate să adune, nu poate fi mulţumită sau senină. Am crezut că pasiunea care o domină era dorinţa de a reuşi, pe urmă am crezut că era invidia, dar m-am înşelat. E furia.

– Şi nu mă iubeşte, niciodată n-a făcut-o, zise Chad, printre lacrimi de parcă n-ar fi auzit nici un cuvînt din ce spusese Nick.

Dar Nick ştia că auzise şi că avea să ţină minte măcar o parte la care să se gîndească în momentele de relaxare. Şi, poate, datorită acestui lucru, avea să-şi schimbe modul de a gîndi despre mama lui.

Chad înghiţi în sec, trase aer în piept tremurător şi sughiţă.

– Cînd luăm cina amîndoi, păstrez tot felul de lucruri să-i povestesc despre şcoală, televizor sau o carte... şi ei nu-i plac. Ascultă, dar nu rîde şi nu spune altele, aşa cum fac mamele băieţilor de la şcoală. Şi tu la fel. E doar... acolo, înţelegi? Numai că, în realitate, nu e... acolo. Adică... ah, urăsc asta şi... o urăsc pe ea... Nu chiar, doar că am impresia că o urăsc... dar cînd ajung acasă, nu mi se mai pare că-i aşa de rău şi mă gîndesc că n-o să fie la fel data viitoare... şi aş vrea s-o revăd...

Acum suspina, ştergîndu-şi ochii şi nasul cu dosul mîinii. Nick îi dădu un şervet şi el îl ţinu la nas în timp ce plîngea. Măcar atîta lucru putea să facă. Chad trebuia să se descurce în mare parte singur cu problema aceea.

– O urăsc! strigă el. N-o s-o mai văd niciodată! E rea şi poate să se ducă la închisoare şi să trăiască singură toată viaţa, că nu-mi pasă! O urăsc!

Nick simţea că îi dau lacrimile. Durerea fiului său îl înjunghia ca un cuţit.

– E cam tare, spuse el. Ce-ar fi să mai aştepţi înainte să hotărăşti asta? S-ar putea să te răzgîndeşti. Dacă ar fi, într-adevăr, bolnavă, n-ai urî-o, nu?

– Nu ştiu... Ce înseamnă asta, oricum? Nu e bolnavă.

– N-aş fi prea sigur de asta. Cînd cineva stă în întuneric şi împuşcă pe altcineva în spate, mie mi se pare că persoana e bolnavă.

– În spate?

– Era peste drum, iar el suna la sonerie, deci stătea cu spatele la ea.

Urmă un moment îndelungat de tăcere, timp în care Chad se luptă cu propriile gînduri.

– Nu ştiu.

– Gîndeşte-te la ce am spus mai devreme, despre furie.

– Bine, dar chiar dacă eşti furios pe cineva, nu te duci să-l împuşti.

– Tu nu, eu nu şi, din fericire, majoritatea oamenilor n-o fac. De aceea mi se pare ca o boală cînd o face cineva. Majoritatea ne maturizăm şi ne stăpînim momentele de furie, încetăm să pretindem că putem picta o altă lume de fiecare dată cînd lucrurile nu merg cum trebuie. Tu ai învăţat asta, Chad. Începi să trăieşti ca un om matur.

– Dar încă nu sînt!

– Nu, dar eşti pe cale de a deveni. Înveţi multe lucruri şi te confrunţi cu nenumărate treburi dificile. Sînt tare mîndru de tine, prietene. Şi te iubesc enorm de mult.

Urmă un moment de tăcere.

– Da, încuviinţă Chad şi cîteva lacrimi îi şiroiră pe faţă. Da, şi eu te iubesc, tată. Mai mult decît orice pe lume.

Deodată, se întinse pe banchetă, cu capul pe genunchii lui Nick. Acesta începu să-l mîngîie pe păr. Trebuie să-i spun şi despre Lily, îşi zise el, dar nu acum. Curînd, dar nu încă. Stătură astfel cîteva clipe, pînă cînd Valerie apăru în prag.

Se uită la Nick şi apoi îşi roti privirea prin încăpere.

– Chad nu-i aici? Credeam că staţi de vorbă.

Chad sări imediat.

– Aici sînt!

Nick îi întîlni privirea lui Valerie peste chipul scăldat în lacrimi al băiatului şi, pentru binele tuturor, era foarte bucuros că Sybille nu putea să vadă încîntarea de pe chipul fiului său la apariţia lui Valerie.

Lily avea o cameră personală la ultimul etaj al spitalului şi îi plăcea să stea lîngă fereastră să privească pe deasupra oraşului.

Sybille fusese arestată şi eliberată pe cauţiune. La fel şi Bob Targus care se dusese acasă de la spital, făcînd tratament pentru umăr, dar aşteptîndu-l o condamnare cu închisoarea. Îi spusese lui Lily că, probabil, nu avea să se ducă la închisoare sau, cel puţin nu pentru multă vreme, pentru că avea să depună mărturie împotriva lui Sybille. Dar îşi pierduse noua slujbă şi nici nu se părea că avea să-l angajeze cineva după ceea ce făcuse. Îl deprima atît de mult gîndul că nu avea să mai piloteze niciodată, încît Lily se gîndea că fusese deja aspru pedepsit.

Ştia că şi ea avea să se ducă acasă, se refăcea rapid.

– Tînără şi plină de resurse, spusese doctorul în dimineaţa aceea, ca în fiecare dimineaţă. Şi foarte norocoasă. Dacă glonţul ar fi pătruns cu un centimetru mai sus, ţi-ar fi atins inima.

„Deci am avut noroc din nou, îşi zise ea. Nu deosebită, nu salvată pentru un motiv anume. Doar norocoasă. Ce-o să fac? Unde o să mă duc cînd or să-mi dea drumul acasă?"

– O să stai cu mine, îi spuse Rosemary în seara aceea cînd veni în vizită. A fost minunat pentru mine cînd ai fost acolo. Îmi place să mă simt utilă, iar Valerie a devenit atît de independentă de cînd cu accidentul, încît mă simt absolut inutilă. Mă gîndesc să-mi iau o slujbă, îţi vine să crezi? Am vorbit la cîteva galerii de artă şi una din ele s-ar putea să vrea să mă primească. Dar, între timp, o să stai cu mine.

– E prea agomeraţie, zise Lily. Eşti foarte drăguţă,

dar niciodată nu m-am aşteptat să stau mult.

– N-o să fie deloc aglomeraţie, cred că nici Valerie n-o să mai rămînă multă vreme acolo. Sincer vreau să stai cu mine, Lily, căsuţa aia o să pară imensă cînd o să fiu numai eu.

În fiecare seară, la buletinele de ştiri se prezenta cîte un reportaj despre continuarea investigaţiilor legate de Graceville şi fundaţia „Ora lui Grace".

Apoi, duminică, la opt zile după cele întîmplate, după ce se gîndise şi se rugase ore întregi, Lily luă o hotărîre. Şi, pentru că era un copil al mass-mediei, ştiu exact ce să facă. Chemă reporterii de la radio, televiziune şi ziare şi le spuse că voia să facă o declaraţie.

Nu spuse nimănui în afară de surori, care îi dădură voie să le folosească salonul pentru conferinţa de presă. Şi, în seara aceea, cînd Nick şi Valerie veniră în vizită, aducîndu-l şi pe Chad, le spuse că voia ca ei să urmărească ştirile de la ora şapte împreună cu ea.

– Am prefera să stăm de vorbă cu tine, zise Valerie. Ţi-am adus nişte cărţi noi, fructe... adăugă ea golind sacoşa, şi un joc pe care-l poţi juca singură sau cu cineva.

Lily clătină din cap.

– Te rog, Valerie, vreau să văd ştirile.

– Nu vor din cauza mea, zise Chad. E cam neplăcut ca lumea să vorbească despre mama ta în fiecare seară, aşa că ei nici nu dau drumul la televizor. Dar eu urmăresc ştirile de la ora unsprezece, sus.

Nick ridică din sprîncene.

– Te uiţi singur?

– Da, deşi aş prefera să le urmăresc cu tine şi cu Valerie, dar voi sînteţi tot timpul prea îngrijoraţi pentru mine.

Nick rîse uşor.

– De-acum încolo o să le urmărim împreună. De fapt, cred că, la unsprezece, ar trebui să dormi.

Lily luă telecomanda.

– Pot să-i dau drumul?

– Sigur, zise Chad, dar Valerie îl văzu încleştîndu-şi

pumnii pe lîngă trup şi se aşeză pe braţul fotoliului lui, luîndu-l pe după umeri.

Lily începu cu NBC, unde prima ştire fu despre Uniunea Sovietică. Nervoasă, mută pe CBS, dar acolo se prezenta aceeaşi ştire şi la fel şi pe ABC. Continuă să mute cînd colo, cînd colo, pînă auzi un crainic spunînd:

– ... continuă să se investigheze situaţia financiară a fundaţiei „Ora lui Grace". Încă doi membri ai consiliului director, Arch Warman şi Monte James, au demisionat ieri, la trei zile după ce reverendul Lars Olssen le-a cerut acest lucru. Dar, în prim pian în această seară, este reverend Lilith Grace. Reverend Lily, cum este cunoscut, a fost împuşcată cu o săptămînă în urmă în nişte împrejurări extrem de bizare legate de banii investiţi în construirea oraşului Graceville. Ea a ţinut astăzi o conferinţă de presă la spital şi este o declaraţie atît de extraordinară, încît o vom reda integral.

Valerie şi Nick schimbară o privire.

Lily apăru pe ecran, palidă şi fragilă, într-un fotoliu-balansoar, purtînd un capot albastru de mătase pe care i-l cumpărase Valerie.

– Doresc să vă anunţ pe toţi, străini, prieteni, adepţi ai mei, începu ea cu vocea care era cunoscută atîtor milioane de oameni, că am hotărît să renunţ la a mai predica. Nu pot fi genul de predicatoare la care am visat mereu pînă cînd nu înţeleg mai mult despre mine însămi şi despre lume, iar în momentul acesta nu înţeleg mai nimic. Cei care au avut încredere în mine pentru ajutor şi răspunsuri, toţi cei care au încredere în preoţii şi rabinii lor, merită sinceritate, seriozitate şi iubire. Este îngrozitor să se profite de ei. Ştiu că există manipulatori şi exploatatori în toate domeniile, dar nu credeam să existe aşa ceva în Graceville. Am fost naivă, lipsită de experienţă şi credulă; deloc genul de om care ar trebui să dea sfaturi şi să ofere alinare. În predicile mele, întotdeauna le ceream oamenilor să privească în ei înşişi pentru a descoperi miezul de bunătate care există acolo. Întotdeauna spuneam că pot fi mai buni decît se cred sau decît îi cred alţii. Dar ar fi trebuit să-mi

vorbesc mie însămi! Vă rog să nu uitaţi că sînt mulţi predicatori buni şi multe organizaţii religioase de încredere care îl pot ajuta pe cei care au nevoie. Aceştia nu pot fi măturaţi de furtuna pe care au stîrnit-o cîţiva indivizi egoişti şi cinici. Cred că problema cea mai mare legată de aceste instituţii, mai ales de cele din televiziune, este că sînt ascunzători bune pentru cei răi. Prea mulţi vă spun că or să vă facă fericiţi şi că or să vă aducă liniştea. Cu alte cuvinte, vor să spună că vor avea grijă de voi. Asta vă face să vă simţiţi dependenţi şi atunci cînd oamenii se simt dependenţi şi neputincioşi altora le e uşor să profite de ei. Nu trebuie să vă simţiţi neputincioşi. Nu lăsaţi pe nimeni să vă spună că sînteţi! Descoperiţi bunătatea şi forţa din voi, clădiţi pe ele, deţineţi controlul asupra vieţilor voastre. Şi, dacă, într-adevăr, aveţi nevoie de ajutor, găsiţi-i pe cei care vă ajută să credeţi că puteţi fi înţelepţi, buni şi nemaipomeniţi. Eu o să vă spun adio acum. O să-mi fie dor de voi toţi. De scrisorile şi de dragostea voastră. O să mă gîndesc la voi şi o să mă rog pentru voi şi poate... poate că, într-o bună zi, o să... mă pot întoarce la voi.

Pe ecran, ochii lui Lily înotau în lacrimi şi un zîmbet apăru pe buzele ei în timp ce imaginea ei dispărea, fiind înlocuită de crainic.

– Reverend Lilith Grace s-a retras din activitate astăzi, în timp ce investigaţiile legate de fundaţia „Ora lui Grace" continuă. Ea va fi interogată de anchetatori imediat ce i se va da drumul din spital, probabil săptămîna viitoare.

Lily închise televizorul şi capul îi căzu pe pernă.

– A fost bine? întrebă ea.

– Da, zise Nick. Ai fost foarte mişcătoare.

Lily se uită la Valerie.

– Eşti atît de tăcută. Ce-a fost în neregulă cu ce-am spus?

– Nimic. Ai spus nişte lucruri care trebuiau spuse.

– Dar ceva nu ţi-a plăcut, insistă Lily.

– A fost ceva care m-a deranjat puţin. Ai fost mai liniştită decît mi-aş fi închipuit, mai... profesionistă. Mai

ales cînd îmi închipui că eşti extrem de tulburată de treaba asta.

Gura lui Lily tremura uşor.

– Ştiu. N-am ce să fac. Şybille a angajat toţi profesorii ăia şi am luat atîtea lecţii despre cînd să respir, cînd să fac pauză, cînd să zîmbesc, cînd să cobor glasul şi cînd să par sentimentală... încît am devenit foarte bună la asta, e ca şi cum aş apăsa pe un ton sau Sybille ar apăsa şi cuvintele ies fără ca măcar să le aud. Tu eşti atît de deşteaptă, Valerie, ai observat, crezi că o să observe toată lumea? Aş vrea ca oamenii să nu creadă că sînt o... impostoare. Am fost groaznică acum? Am vrut ca oamenii să mă creadă.

– Or să te creadă pentru că vor s-o facă, spuse Nick. Ai fost foarte bună şi majoritatea oamenilor nu sînt atît de deştepţi ca Valerie. Oricum, cuvintele au importanţă şi amîndoi le-am admirat. Cred că n-ar trebui să-ţi faci griji.

– Tată, pot să-ţi vorbesc puţin? întrebă Chad, care se afla lîngă uşă mişcîndu-se de pe un picior pe altul.

Cînd Nick se duse lîngă el, Chad îl întrebă încet:

– Crezi că mama a văzut asta?

– Probabil. Nu mi-ai spus că urmăreşte toate cele trei buletine de ştiri în acelaşi timp?

– Da, dar acum poate n-o mai face.

– Acum o face mai mult ca oricînd, bănuiesc. La ce te gîndeşti, prietene?

– Mă gîndeam că poate... ei bine, mă simt cam prost, ştii, mă gîndesc că s-a uitat şi a auzit-o pe Lily spunînd toate lucrurile astea. Probabil că e singură, n-are prieteni şi mă gîndeam că poate se simte oribil în legătură cu ce-a spus Lily, cum a iubit-o odată şi a avut încredere în ea. Mă gîndeam că, poate, ştii, pentru că n-are pe nimeni...

– Vrei să vorbeşti cu ea.

– Păi, da. Adică, n-are pe nimeni care să-i spună că... e lîngă ea.

Nick îşi strînse fiul la piept şi apoi îi ciufuli părul.

– Nu te referi doar la un telefon. Vrei să mergi la

Middleburg, nu?

– Da, zise Chad ridicîndu-şi privirea. Îţi mulţumesc, tată.

– Ştii că n-o să merg cu tine.

– Nu, s-ar înfuria dacă ai face-o. Ai putea să mă aştepţi în maşină? Adică, n-o să stau mult. Niciodată n-am avut prea multe de vorbit.

– Ştiu, spuse Nick, după care se duse la Valerie, care stătea pe un fotoliu lîngă patul lui Lily. Chad ar vrea să meargă pînă în Middleburg. O să dureze vreo două ore.

– Eu o să stau cu Lily, zise Valerie imediat. Voi duceţi-vă, mă găsiţi aici cînd vă-ntoarceţi.

El se apleca şi o sărută.

– Îţi mulţumesc, scumpa mea, spuse el, după care plecă împreună cu Chad spre ferma Morgen.

Toate luminile ardeau. Casa avea un aer festiv, fiecare fereastră părînd un soare strălucitor şi felinarele luminînd aleea lungă.

– Dă o petrecere, spuse Chad nesigur.

– Nu cred, zise Nick. Nu-i nici o maşină.

– Bine, dar...

– Cred că n-a vrut să stea pe întuneric.

– Ah!

Nick opri la mică distanţă de casă.

– Hai, du-te. Şi stai cît vrei. Nu-i nevoie să te grăbeşti.

– Bine, spuse Chad deschizînd portiera, dar fără să mai facă apoi nici o mişcare. Crezi că o să se bucure cînd o să mă vadă?

– Nu ştiu. S-ar putea să se bucure şi să nu ştie s-o arate. S-ar putea să se simtă ruşinată pentru ceea ce a făcut şi o să-i fie greu că tu ştii totul. Nu cred că ar trebui să te aştepţi să fie mai prietenoasă decît altădată.

– Da. Exact aşa m-am gîndit şi eu. Bine, spuse Chad coborînd din maşină înainte să se mai gîndească mult şi alergă spre uşa de la intrare.

Soneria răsună foarte tare.

– Intră, spuse valetul. Mama ta e în camera televizoarelor.

– Mulţumesc, zise Chad şi alergă pe lîngă el, urcînd la etaj, în camera de lîngă dormitorul lui Sybille, care altădată fusese camera de toaletă a lui Valerie.

Acum, acolo se aflau patru televizoare, două fotolii imense din piele şi o măsuţă rotundă, de cafea, plină de cărţi. O sticlă de coniac şi un pahar se aflau pe o măsuţă lîngă Sybille.

– Bună, spuse Chad rămînînd lîngă uşă, pînă cînd Sybille îşi luă ochii de la ecranele televizoarelor, fiecare fixat pe alt canal.

Se încruntă.

– Ce cauţi aici?

– M-am gîndit că poate ai nevoie de puţină companie. Pot să intru?

– Companie, repetă ea. De ce?

– Păi, ăăă, am văzut... am urmărit... Pot să intru?

Ea ridică din umeri şi Chad luă acel gest ca pe o permisiune.

– Mulţumesc, zise el.

Sybille se uita la televizoare, mutîndu-şi privirea de la unul la altul. Chad aşteptă, ronţăind nervos la prăjituri şi încercînd să adune firimiturile care îi căzuseră pe genunchi.

– Ce-ai urmărit? întrebă ea în cele din urmă, continuînd să se uite la ecranele televizoarelor, dar apăsă un buton pentru a opri sunetul.

– Pe Lily. La televizor. M-am gîndit că o să te simţi rău în caz că ai auzit ce-a spus.

– Ştiu ce-a spus. De ce-ai venit aici?

– Tocmai ţi-am explicat. Credeam că eşti supărată.

– Şi ce ţi-ai închipuit că ai putea să faci?

– Să...

Chad se foi stînjenit. Ar fi vrut să fie oriunde în altă parte. Nu putea suferi felul rigid în care mama lui îşi ţinea capul, pentru că dădea impresia de atîta tristeţe, dar se şi temea de acest lucru, pentru că, de asemenea, părea rece şi inabordabilă.

– Să-ţi spun că sînt lîngă tine! izbucni el. Nu-mi place să fiu singur cînd se întîmplă ceva îngrozitor şi m-am gîndit că nici ţie nu trebuie să-ţi placă, aşa că... am vrut să nu te simţi singură.

– Foarte frumos.

„Iubeşte-mă, o rugă Chad în gînd. Te rog, iubeşte-mă, măcar puţin."

Ea stătea nemişcată, cu privirea aţintită asupra ecranelor.

– O să fii la fel de înalt ca tatăl tău.

– Da. Sau chiar mai înalt. Aşa zice el.

Umerii i se pleoştiră. „Presupun că nu poate, îşi spuse el. Poate că n-a învăţat-o nimeni să iubească pe cineva, Doar că... n-am ştiut că asta se învaţă."

– A minţit, spuse ea simplu. Toţi au minţit despre mine. Ţii minte că ţi-am spus că oamenii fac àsta?

Chad tăcu.

– Ţii minte?

– Da, zise el.

– Am luat-o cînd nu era nimic de capul ei. Am făcut-o una din cele mai cunoscute predicatoare. Şi am luat o parte mică din banii care veneau pentru Graceville, mi se cuveneau. I-am spus asta, a zis că puteam să fac ce voiam, să iau chiar mai mult, dacă aveam nevoie, pentru că meritam. Ştia ce-mi datora. Ne înţelegeam reciproc. Dar cineva a răpit-o şi a otrăvit-o cu minciuni. A zis că a crezut că mă iubea! A spus-o la televizor.

– Da, zise Chad. Bine, am vrut să ştii doar că sînt lîngă tine. Adică, nu cred că cineva a fost otrăvit, dar dacă vrei să stai de vorbă sau ceva, ori să iei cina, poţi să mă suni şi mergem undeva. Adică, aş putea să ascult, dacă simţi nevoia să vorbeşti. Pentru că nu eşti... singură..Oricînd simţi nevoia.

Sybille părea să urmărească o cursă de maşini pe unul din ecrane.

– Niciodată n-am prea avut multe de discutat.

– Nu, adică... bănuiesc că nu. Dar am putea să... învăţăm.

– O să fiu la închisoare, spuse ea după cîteva clipe.

Am pierdut toate lucrurile pentru care am muncit atît de mult, toată viața, știi? Nu știu cum s-a întîmplat, a început perfect, dar... totul s-a destrămat. Și acum o să merg la închisoare. Acolo o să mă urăști.

– Poți să... poți să te uiți la mine? o întrebă el.

Sybille întoarse capul încet.

Se priviră îndelung în tăcere. În fotoliul acela imens, mama lui părea mică, se gîndi Chad, de parcă ar fi intrat la apă. Părul nu-i mai era frumos aranjat ca altădată și purta un halat din prosop. Nu o văzuse niciodată în halat, întotdeauna fusese îmbrăcată în ceva cu blană sau cu nasturi de aur. „Părea singură, își spuse el, avînd numai televizoarele acelea drept companie."

Chad simți o durere puternică. Îi trebui un minut ca să-și dea seama că era milă. Gîtlejul îi era plin de lacrimi, avu impresia că avea să verse. Sări de pe fotoliu și se duse lîngă ea. Fără să se gîndească înainte, o mîngîie pe păr, de parcă ar fi fost un copil.

– Nu te-aș urî, n-aș putea. Ești mama mea și o să am grijă de tine. Mă rog, o să fac ce-o să pot. O să te vizitez, o să te sun, o să-ți trimit cărți, flori și... orice ai vrea. Vreau doar... vreau doar să...

Ea se uită la el, trebui să-și ridice privirea. Poate că ar fi vrut să-i spună că-l iubea, poate nu. Chad nu știu acest lucru niciodată, căci, chiar dacă el nu a încetat niciodată să-și dorească, nu a auzit-o spunînd cuvintele respective.

– O să te sun, bine? spuse el, în cele din urmă, cu o voce sugrumată și tristă. În fiecare zi, dacă vrei.

– Dacă vrei, zise Sybille.

– Dar tu vrei s-o fac?

– De ce nu? Poți să-mi spui ce se mai întîmplă în lume cît o să fiu la închisoare.

– Poate că n-o să fii, totuși.

Ea tăcu. Nu putea să-i spună cuvintele „tentativă de omor" fiului ei.

– Bine, cred că ar trebui să plec acum.

Ea încuviință și se întoarse din nou cu fața spre televizoare. Nici măcar nu-l întrebase cum ajunsese acolo.

– O să te sun.

– Bine, spuse ea, după care făcu o pauză. Îţi mulţumesc c-ai venit.

Se luptă puţin.

– Mă bucur c-ai făcut-o.

Chad era în culmea fericirii. Era, într-adevăr, fericită că-l vedea. Avea, într-adevăr, nevoie de el. Se aplecă şi o sărută pe obraz, de două ori.

– Mai vorbim mîine, îi promise el, după care mai luă o prăjitură şi ieşi din cameră, coborînd repede treptele.

Valetul îl aştepta la uşa de la intrare pentru a-l conduce. În acel moment, Chad auzi din nou sonorul celor patru televizoare.

Lily dormea cînd se întoarseră ei.

– Ai făcut un lucru bun, îi spuse ea. Sînt mîndră de tine, spuse Valerie.

Chad o îmbrăţişă, ascunzîndu-şi faţa în gîtul ei.

– N-a fost prea plăcut.

– Sînt convinsă. Dar nu-i nici o plăcere să-i ignori oameni cînd au necazuri. Nu te-ai plăcea prea mult dacă ai face-o.

Îl depărtă puţin de ea şi îi luă faţa în mîini.

– Te iubesc, Chad. Sînt extrem de bucuroasă să ştiu că vrei să fac parte din familia voastră.

– Da, şi eu te iubesc, Valerie. Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Într-o explozie de energie, Chad făcu dragostea să pară din nou reală după momentul de derută cu Sybille. „Trebuie să fie uşor să iubeşti, nu greu“, îşi spuse el, dar îi era prea somn ca să se mai gîndească.

– Rămînem aici? îl întrebă ei pe Nick. Aş prefera să merg la culcare.

– Plecăm chiar acum, spuse Nick, dar, cînd dădură să plece, observară că Lily era trează.

– A fost bine? îl întrebă ea pe Chad. Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

– Da, dar a fost bine. O să-ţi povestesc odată, dacă vrei.

– Mi-ar face plăcere.

Stînd pe jumătate ridicată în capul oaselor şi purtînd capotul pe care îl avusese şi la conferinţa de presă, Lily se uită la Valerie şi la Nick, cum erau înlănţuiţi.

– Aş vrea să vă pot căsători. N-ar fi minunat? Dar nu pot, nu după tot ce s-a întîmplat. Peste cîţiva ani, poate... dar voi nu vreţi să aşteptaţi atîta.

– Nu, spuse Nick. Am aşteptat paisprezece ani. Nici o zi mai mult, dacă se poate.

– Dar ai putea să ne dai binecuvîntarea ta, zise Valerie şi se uită la Nick care îi zîmbi.

– Da. Ar fi minunat. După atîtea furtuni, ne-ar face mare plăcere să începem cu rugăciunile tale.

Chipul lui Lily radia. Se ridică în capul oaselor şi întinse braţele. Continuînd să se ţină reciproc, Valerie şi Nick îşi puseră mîinile într-ale ei.

– Domnul să vă binecuvînteze, spuse Lily încet, cu o voce încrezătoare, vocea unei femei care începuse să-şi descopere calea. Şi să vă dăruiască pace.

SFÎRŞIT

Pasiune Dominantă

Valerie Sterling s-a născut în lux. Frumoasă,
bogată și răsfățată, a posedat toate cărțile
cîștigătoare ale vieții, pînă cînd soarta i-a oferit
o carte proastă. Fără un ban și singură, a trebuit
să se descurce prin propriile puteri.
Așa a ieșit la iveală talentul ei de reporter,
și o pasiune reînnoită pentru o iubire veche...

Nicholas Fielding a comis o singură greșeală
mare: căsnicia. Acum este proprietarul bogat
al unei rețele de televiziune prin cablu
care se bucură de succes și viitorul
lui arată promițător, pînă cînd trecutul revine,
mînuind o sabie cu două tăișuri...

Sybille Morgen s-a născut însetată de bani,
de putere și de celebritate.
Nu a ajuns acolo unde se află astăzi
fiind o fată drăguță și nici nu va începe de-acum.
Mai ales cînd era la un pas de a-si sfărîma
dușmanca de o viață în bucățele mici...

Lei 8500